

Giới thiệu Thư Kiếm Trường An Convert

Thư kiếm Trường An

Tác Giả: Tha Tăng Thị Thiếu Niên phân loại: Võ hiệp tiên hiệp số lượng từ: 2005700 chữ

Hai năm trước, Mạc Thỉnh Vũ hoành đảo phía bắc địa. Hai năm sau Tô Trường An phụ binh hướng Trường An. Thiên địa quá lớn, chúng sinh như giới tử. Giang hồ quá sâu, khắp nơi đã thương người tâm. Máu nhuộm vỏ, trăm bảy yêu, còn lại một hơi người không ngã. Trùng thiên chí, vãn thiên đạo, giang hồ trên đường tiêu dao nhất. Cuồng ca nhanh chân, nương mây kiếm ra khỏi vỏ! Sách mới 《Tàng Phong》 đã truyền lên, mời mọi người ủng hộ nhiều hơn. Các bạn đọc: 346162676 hoan nghênh gia nhập

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1 :Trường An có mưa, quê nhà có tuyết

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đảo

Chương thứ nhất: Trường An có mưa, đích tôn có tuyết

Tháng mười hai Trường An, đông sắp hết.

Thành Trường An rơi xuống mưa phùn.

Một tin tức, trong thành Trường An truyền ra. Từ quan to hiển quý, cho tới chợ búa láng giềng.

"Mạc Thỉnh Vũ đi bắc địa."

Đúng vậy, Mạc Thỉnh Vũ động thân. Không có nói cho bất luận kẻ nào, cũng không có mang bất kỳ vật gì.

Một mình hắn đi bắc địa, chỉ đem lấy cái kia đem mười năm chưa ra khỏi vỏ đao.

Đây là một cái có thể truy tố đến mười năm trước cổ sự.

Một cái nhân tộc thiên tài cùng yêu tộc Thánh nữ cổ sự.

Triều đình coi hắn là làm bí mật, cuối cùng lại thiên hạ đều biết.

Mười năm trước Mạc Thỉnh Vũ cùng hóa thân Thiên Lam viện học sinh yêu tộc Thánh nữ yêu nhau. Bị Thánh nữ lợi dụng, hại chết mình ân sư điều quang.

Kia là nhân tộc thực quả cận tôn tám vị tinh vẫn một trong.

Thánh Hoàng tức giận, tại chỗ liền muốn chém Mạc Thỉnh Vũ.

"Để cho ta sống sót. Mười năm sau ta tự mình đi bắc địa, lấy nàng tính mệnh." Ngày ấy, Mạc Thỉnh Vũ cúi đầu quỳ gối Thánh Hoàng trước mặt. Giống một con chó đồng dạng cầu xin thương xót tính mệnh, trong mắt lại lộ ra sói dạng hung quang.

Năm đó, Mạc Thỉnh Vũ mười chín tuổi, là gần trăm năm nay thiên hạ công nhận thiên tài, cũng là lúc ấy thiên hạ có khả năng nhất trở thành nhân tộc vị thứ chín tinh vẫn người.

Nhưng hắn dù sao mười chín tuổi, yêu tộc Thánh nữ trở thành tinh vẫn đã có trăm năm. Mười năm về sau, hai mươi chín tuổi Mạc Thỉnh Vũ có thể trở thành tinh vẫn sao? Không có người xem trọng, cho dù hắn là Mạc Thỉnh Vũ, là nhân tộc trăm năm qua thiên tài nhất thiên tài.

Đã không thành được tinh vẫn, vậy liền trăm không đến yêu tộc Thánh nữ mệnh tinh. Trăm không đến mệnh tinh, tinh vẫn liền sẽ không chết.

Đây là thiên hạ công nhận đạo lý.

Không thành được tinh vẫn người, nhất định phải thuận theo đạo lý này.

Cho nên, tất cả mọi người cho rằng, kia là Mạc Thỉnh Vũ xin mệnh chi ngôn, lấy Thánh Hoàng chi minh, Mạc Thỉnh Vũ hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng là, Thánh Hoàng hết lần này tới lần khác tin.

Từ ngày đó trở đi, Mạc Thỉnh Vũ liền tại điều quang chỗ ở cũ ở lại.

Hắn không tu hành, không luyện đạo.

Mỗi ngày ăn cơm, tắm rửa, tảo mộ, đương nhiên càng nhiều hơn chính là ngăn người. Nhưng chính là không tu hành, không luyện đạo.

Thế là, mười năm qua, vị này nhân tộc thiên tài, tu vi nửa bước chưa tiến.

Nghe mưa trầm tĩnh vắng, thành thành Trường An năm gần đây buồn cười lớn nhất.

Nhưng là, tại nghênh đón trận đầu mưa xuân Trường An.

Mạc Thỉnh Vũ động thân, đi ra mười năm qua chưa bước ra cửa phòng.

Trước khi đi, hắn chăm chú đem phòng quét dọn đến không nhuộm bụi trần, đem ân sư điều quang bằng hiệu đoan đoan chính chính cất kỹ, một lần nữa bỏ sung ba nén hương, đợi hương cháy hết, hắn nhắc lên mười năm qua chưa hề ra khỏi vỏ nhưng cũng chưa hề rời khỏi người đạo.

Tại vô số hoặc sáng hoặc tối nhìn chăm chú, hắn rời đi mưa phùn bay tán loạn thành Trường An, chỉ đi một mình bắc địa.

Bắc địa biến tái, đích tôn trần có tuyết rơi.

Dạng này tuyết sẽ một mực dưới, thẳng đến ba tháng.

Tô Trường An không quá cao hứng.

Hắn cau mày khổ mắt nhìn trước mắt cái này nằm tại trên giường mình nam tử.

Tô Trường An tại trong đồng tuyết nhặt được hắn thời điểm, áo quần hắn lam lũ, thân thể bị đông cứng đến cứng ngắt. Nhưng dù cho dạng này, tay trái của hắn từ đầu đến cuối nắm thật chặt một cây đao.

Tô Trường An cảm thấy dạng này đao không rời người người, hắn là trong tiểu thuyết cao thủ, nếu là mình cứu được hắn, hắn vì báo ân, dạy cho mình một chiêu nửa thức. Vậy hắn tô Trường An hắn là liền có thể tại đích tôn trần vượt qua khi nam phách nữ, hiệp đáp đồng hương cuộc sống hạnh phúc.

Thế là, ôm đơn thuần như vậy suy nghĩ, mười bốn tuổi thiếu niên kéo lấy nam tử không biết sống chết thân thể, tại trong đồng tuyết bốn ba năm dặm đường. Vì để cho nam tử nhanh lên khôi phục, tô Trường An làm thịt trong nhà duy nhất một con gà, cũng nhường ra giường của mình.

Dốc lòng chiếu cố mấy ngày, nam tử rốt cục thức tỉnh.

"Ngươi đã tỉnh?"

"Ân." Nam tử biết là người thiếu niên trước mắt này cứu mình.

"Quá tốt rồi. Ngươi dạy ta đao pháp đi!" Tô Trường An nói rất chân thành.

"Không được." Nam tử cũng rất nghiêm túc trả lời.

"Là ta cứu được ngươi!" Tô Trường An cương điệu.

"Ta biết." Nam tử rất chân thành, đồng thời cũng rất chất phác.

"Ngươi hẳn là cảm tạ ta, cái này gọi có ơn tất báo." Tô Trường An cảm thấy có cần phải cùng cái này nam nhân nói một chút đạo lý.

"Thế nhưng là ta quên mạng tiền."

"Vậy liền dạy ta đao pháp a!" Đao pháp chống đỡ tiền, tô Trường An cảm thấy mình đạo lý này giảng được thông.

"Không được."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì ta quên." Nam tử thái độ rất thành khẩn.

"Ngươi mất trí nhớ rồi?" Tô Trường An cảm thấy cái này rất bình thường, trong tiểu thuyết cao thủ trọng thương được cứu lên về sau, mất trí nhớ xác suất là rất cao.

"Không có." Nam tử nâng lên tay trái, cùng cái kia thanh phảng phát dính tại trong tay trái đao, nằm ngang ở trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Vậy ngươi vì cái gì nói ngươi quên!" Tô Trường An bắt đầu không cao hứng. Hoặc là gia hỏa này là cái kẻ ngu, hoặc là hắn đang đùa ta tởn gia!

"Ta quên đao pháp, thế nhưng là ta không có mất trí nhớ." Nam tử rất có kiên nhẫn giải thích, ánh mắt thành khẩn.

"Quên đao pháp, vậy ngươi vì cái gì mang theo đao!" Tô Trường An cũng không muốn dễ dàng như vậy từ bỏ cái này khi nam phách nữ, hiếp đáp đồng hương cơ hội.

"Bởi vì ta còn nhớ rõ một chiêu, một chiêu này ta không thể dạy ngươi."

"Vì cái gì, thế nhưng là ta cứu được ngươi."

"Bởi vì một chiêu này, ta chỉ có thể dùng một lần, mà lần này, ta phải dùng để giết một người, một cái phải chết người." Nam tử sắc mặt rất bình tĩnh, giết người, hoặc là nói giết cái kia trong miệng hắn phải chết người, trong mắt hắn là kiện chuyện đương nhiên.

Tô Trường An đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, bởi vì hắn lão cha nói cho hắn biết giết người vốn chính là một kiện rất nghiêm túc sự tình. Một cái sinh mệnh cường chế tính kết thúc một cái khác sinh mệnh, tại tô Trường An xem ra là một kiện thật không tốt sự tình. Bởi vì tại tô Trường An cảm thấy sống người là một chuyện tốt, tới tương phản từ vong, dĩ nhiên chính là thật không tốt một sự kiện.

Nhưng tô Trường An cũng sẽ không đi ngăn cản nam tử, bởi vì hắn biết đương một người muốn giết một người khác, nhất định là có nguyên nhân. Mặc kệ nguyên nhân này là đúng hay sai, đã sát ý đã quyết, vậy liền sẽ không bởi vì người bên ngoài khuyên can mà thay đổi tâm ý.

Đạo lý này, là tô Trường An lão cha nói cho hắn biết. Hắn cảm thấy rất đúng, cho nên liền tin.

"Loại kia người giết người, nhớ tới quên đao pháp, sẽ dạy cho ta đi." Tô Trường An cảm thấy nam tử rất đặc biệt, thế là liền tìm mình có thể đem nam tử lưu lại lấy cớ.

"Tạ ơn." Nam tử cảm kích nhìn tô Trường An một chút, mặt tái nhợt nổi lên ra mỉm cười, ngả đầu liền lại hôn mê bất tỉnh.

Tĩnh lại lần nữa, đã là ngày kế tiếp giữa trưa.

Mạc Thỉnh Vũ chặt vật từ trên giường, đầu giường đặt vào hai cái màn thầu, dưới giường đặt vào một đôi mới tinh giày ủng.

Hắn không muốn quá nhiều, cầm màn thầu gặm một cái, cảm thấy mùi vị không tệ, liền rất nghiêm túc bắt đầu ăn.

Mạc Thỉnh Vũ chính là như vậy một người, từ trước đến nay chăm chú. Vô luận là đối sự tình vẫn là đối người.

Nhưng vô luận lại thế nào chăm chú, người cuối cùng tránh không được phạm sai lầm. Mạc Thỉnh Vũ phạm qua một lần sai, sau đó hại chết sư phụ hắn. Cho nên hắn quyết định không thể lại phạm sai lầm.

Càng quan trọng hơn là, hiện tại hắn muốn giết một vị tinh vẫn.

Từ mười năm trước, sư phụ hắn điều quang vĩnh viễn hai mắt nhắm lại một khắc kia trở đi, hắn liền quyết định muốn giết nàng.

Đây là một kiện chuyện rất khó. Chỉ ít, Mạc Thỉnh Vũ trước kia chưa hề làm qua chuyện khó như vậy. Cho nên, lần này hắn chuẩn bị mười năm.

Mỗi một ngày, hắn đều trôi qua rất chân thành, so trước kia càng thêm chăm chú.

Chăm chú ăn cơm, chăm chú tắm rửa, chăm chú vì điều quang tảo mộ, cũng chăm chú mang theo hắn cái kia thanh mười năm chưa ra khỏi vỏ đao.

Hắn dùng ba mươi hơi thở ăn xong hai cái màn thầu, cảm giác mình khôi phục một chút khí lực. Sau đó rời giường, mặc vào cặp kia tô Trường An chuẩn bị cho hắn giày ủng, hắn từ Trường An mang tới giày vải quá mỏng, tại bắc địa băng thiên tuyết địa bên trong hành tẩu dễ dàng tổn thương da giá rét chân.

Mạc Thỉnh Vũ đứng người lên, đi hai bước, giày ủng rất vừa chân. Chỉ là thân thể còn có chút suy yếu, nằm ở trên giường quá lâu, để hắn hiện tại đầu có chút choáng váng.

Hắn mở ra tô Trường An nhà đơn sơ cửa phòng, chạm mặt tới phong tuyết kém chút đem hắn thổi ngã xuống đất.

Bắc địa mùa đông vĩnh viễn đang có tuyết rơi.

Hắn từng nghe nàng đã nói như vậy, chỉ ít điểm này, nàng chưa từng lừa hắn.

Toà này gọi là đích tôn biên tái tiểu trấn, không so được Trường An phồn hoa, nhưng cũng coi như được náo nhiệt.

Tô Trường An nhà, khu vực không tệ, đứng tại trong sân, liền có thể trông thấy trên trấn đường đi, lui tới có không ít người, thỉnh thoảng còn có quan binh tuần tra. Dù sao biên tái, mỗi cái trên trấn hoặc nhiều hoặc ít đều ở phải có quân đội. Mà lại mỗi đến mùa đông, phía bắc đám yêu tộc thời gian liền

không dễ chịu, thỉnh thoảng sẽ cướp bóc dạng này tiểu trấn, cho nên quân đội điều hành liền càng thêm tập nập.

Mà lại năm nay, nghe nói phương bắc yêu quốc thái sư tính tới có yêu tinh lâm thế, cho nên yêu tộc quấy rối không hề giống những năm qua như vậy tiểu đã tiểu nháo. Mạc Thỉnh Vũ rời đi Trường An thời điểm, thành Trường An điều lệnh một cái tiếp theo một cái phát hướng bắc địa Tấn vương phủ.

Mạc Thỉnh Vũ suy nghĩ có chút loạn, mười năm chuẩn bị, rốt cục nhanh đến hiểu rõ thời điểm, trong lòng của hắn tóm lại có chút chập trùng. Chỉ là đáng tiếc điều quang một mạch đao pháp đến hắn liền từ này mất diệt thế gian, Mạc Thỉnh Vũ cảm thấy rất tiếc nuối, cũng cảm thấy mình thẹn với sư phụ, nhưng hắn cũng chỉ có thể làm đến bước này.

Lúc này, từ thư viện tan học tới Trường An trở về.

Hắn mở ra cửa sân, nhìn thấy sừng sờ đứng ở trước cửa Mạc Thỉnh Vũ.

"Người khá hơn chút nào không?" Tô Trường An hỏi.

Mạc Thỉnh Vũ sắc mặt không có trước đó tái nhợt, nhưng vẫn là rất trắng, hoặc là lúc trước hắn cứ như vậy bạch. Mà lại đáng đáp cũng nhìn rất đẹp, mày kiếm mắt sáng, góc cạnh rõ ràng. Đương nhiên Tô Trường An cũng không cảm thấy hắn tốt hơn chính mình nhìn.

"Người nhớ lại đao pháp của người sao?" Tô Trường An đối với học võ nhớ mãi không quên.

"Không có." Mạc Thỉnh Vũ rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2 :Ta từ phương xa tới, đến đưa cho nên người đương thời

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đao

Chương 02: Ta từ phương xa tới, đến đưa cho nên người đương thời

Tô Trường An mấy ngày nay trôi qua rất vui vẻ, hắn đã dần dần quên đao pháp sự tình, dù sao đây chẳng qua là một cái mười bốn tuổi thiếu niên nhất thời hưng khởi.

Tại đích tôn hắn không có mấy cái ra dáng bằng hữu, hắn đã mười bốn tuổi, niên kỷ nói đến tính không được quá nhỏ. Nhưng lại rất gầy yếu, nhìn qua chỉ có mười một mười hai tuổi. Cho nên thư viện học sinh cũng không rất ưa thích cùng với hắn một chỗ, đương nhiên Tô Trường An cảm thấy mình cũng không thích bọn hắn.

Nhưng là Mạc Thỉnh Vũ không giống, hắn nguyện ý cùng Tô Trường An chăm chú nói chuyện phiếm. Loại kia nói chuyện phiếm phương thức để Tô Trường An cảm thấy mình đã trở thành so thư viện đồng học càng thêm thành thực người.

Đúng vậy, tất cả tiểu hài tử đều hi vọng mình nhanh lên thành thực nhanh lên lớn lên. Coi là sau khi lớn lên liền có thể chạy ra thư viện, liền có thể không còn đối mặt lú lo không ngừng phụ mẫu, liền có thể gặp phải một cái xinh đẹp cô nương, thật giống như nâng một mực đang chờ người, ngay tại tương lai nào đó một chỗ. Chỉ cần người đuổi tới nơi đó, đối nàng giang hai cánh tay, mỉm cười nói một tiếng "Ta tới." Nàng liền sẽ quên đi tất cả đau nhập trong ngực của người.

Nhưng trên thực tế, làm người trưởng thành, người sẽ phát hiện thư viện nhưng thật ra là cái nơi rất tốt, nơi đó có người thích cô nương, nâng một mực tại nơi đó, coi như nàng xưa nay không từng nhìn người một chút, nhưng ít ra nàng sẽ một mực tại nơi đó, chưa từng rời đi, cũng chưa từng gả làm vợ. Phụ mẫu mặc dù vẫn như cũ lú lo không ngừng, nhưng bọn hắn tuổi trẻ lại cường tráng, đủ để vì người ngăn lại tất cả mưa gió. Nhưng khi người trưởng thành, người nhất định phải một mình đối mặt thế giới này, nó tức mỹ lệ lại tàn nhẫn, giống hoa hồng, tiền diễn lại có gai.

Nhưng Tô Trường An không rõ đạo lý này, chỉ ít hiện tại Tô Trường An không rõ.

Cho nên hắn cũng khát vọng lớn lên, nhất là tại lúc này.

Hắn đứng tại thư viện trên giảng đài, Ngụy tiên sinh cảm thước nghiêm túc nhìn qua hắn.

Dưới đài kỷ đạo cùng vương hồng ngay tại đối với hắn chỉ trò, trong mắt mang theo nụ cười trào phúng.

Mặt Mặt vẫn không có nhìn hắn, không biết cổ thà lại nói cái gì trò cười, chọc cho nàng che miệng cười khế.

Ngụy tiên sinh rất lớn tuổi, nếp nhăn trên mặt tựa như U Vân linh đồi núi như thế lại nhiều lại thâm sâu. Hắn còn có mái đầu bạc trắng, mặc dù đã hết sức chải chỉnh tề, nhưng vẫn như cũ giống cô đại đồng dạng rối tung. Nhưng cho dù là dạng này, hắn vẫn như cũ là toàn bộ thư viện, thậm chí toàn bộ đích tôn trấn người có học vấn nhất. Nghe nói lúc còn trẻ, Ngụy tiên sinh còn đậu Cử nhân, cái này tại đích tôn loại địa phương nhỏ này chính là việc rất đáng gờm sự tình.

"Tô Trường An, ngươi có thể giải thích một chút vì cái gì ngươi liên tục ba ngày chưa giao thư viện bố trí việc học sao?" Ngụy tiên sinh thước ở trên bàn sách gỗ, mỗi gỗ một chút, Tô Trường An tâm liền hơi hơi hộp một chút.

"Ta nói ta vội vàng cứu người, ngươi tin không?" Tô Trường An hết sức làm cho nét mặt của mình nhìn đầy đủ thành khẩn. Nhưng đôi mắt chỉ là dưới đài học sinh cười vang.

Thế giới này là phân giai tầng, từ triều đình quan trường, cho tới đích tôn trấn thư viện.

Thư viện tại đích tôn cũng không phải là mỗi cái hài tử đều có thể đi địa phương, nó cần không ít phí tổn, đối với gia đình tới nói càng là một bút không thể coi thường chi tiêu.

Tô Trường An lão cha tại quân doanh ngay trước Bách phu trường, tại đích tôn loại địa phương nhỏ này lớn nhỏ tính cái nhân vật. Bình thường bách tính trông thấy tô cha đều phải rất cung kính gọi hắn một tiếng "Quân gia". Gặp Tô Trường An, liền phải gọi âm thanh Tô Nhị Gia.

Nhưng là tại thư viện không giống, hài tử là không có giai tầng có thể phân, nhưng là bọn hắn bậc cha chú có giai tầng, cho nên hài tử liền có giai tầng. Mà rất không khéo, Tô Trường An vừa vặn tại tầng dưới chót nhất. Cho nên tại thư viện tất cả mọi người không gọi nữa hắn Tô Nhị Gia, mà gọi là hắn tô Nhị Cầu.

Mà tình địch của hắn, lúc này đang cùng Mặt Mặt vừa nói vừa cười cổ thà, hắn tại Kim Tự Tháp tầng cao nhất. Ba của hắn là đích tôn trấn Thái Thú, tại loại này quân sự tiểu trấn, quân chính là không phân, cho nên cổ thà ba ba cùng là cũng là tô dài An Ba cha lớn nhất cấp trên.

Đó cũng không phải quá làm cho người ta cao hứng sự tình.

Nhưng nhất làm cho người không cao hứng sự tình là, vô luận là cổ thà hoặc là cổ thà lão cha cô tước đình mãi mãi cũng tao nhã như ngọc, cho nên mọi người đều thích hắn.

Bọn hắn vĩnh viễn ưu tú như vậy, tựa như mặt trời, loá mắt đến làm cho người không dám nhìn thẳng.

Tô Trường An tìm không thấy lý do đến đời ghét bọn hắn.

Riêng một điểm này liền để Tô Trường An rất uể oải.

"Tay!" Ngụy tiên sinh nói.

Tô Trường An rất tự giác vươn tay, Ngụy tiên sinh thước tại Tô Trường An trong lòng bàn tay đánh ba lần, Tô Trường An cảm thấy rất đau. Nhưng hắn đến giả bộ không thương, bởi vì Mặt Mặt khả năng đang xem lấy hắn.

Thế là liên quan tới Tô Trường An không giao việc học lý do, tại đích tôn học viện lại thêm một cái phiên bản.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3 :Quyết chiến chưa đến, hắn sớm đã tay cầm binh khí

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đạo

Chương 3: Quyết chiến chưa đến, hắn sớm đã tay cầm binh khí

Thư kiếm Trường An Tác Giả: Tha Tăng Thị Thiếu Niên [lật giấy đọc]

Thời gian đổi mới: 2016-04-22 15:39:07 số lượng từ: 2640

Tô Trường An về nhà lúc, Mạc Thỉnh Vũ đang ngồi ở bên bàn cơm ngăn người.

Đúng vậy, ngăn người. Ngoại trừ cùng Tô Trường An nói chuyện phiếm, Mạc Thỉnh Vũ cơ hồ tất cả thời gian đều đang ngăn người.

Tô Trường An vỗ vỗ y phục, chân động rớt xuống trên người tuyết.

"Người lại tại ngăn người?"

"Là luyện đao." Mạc Thỉnh Vũ cải chính.

Vài ngày trước, Mạc Thỉnh Vũ lần thứ nhất ngăn người lúc, Tô Trường An liền hỏi qua Mạc Thỉnh Vũ đang làm gì.

Mạc Thỉnh Vũ trả lời là luyện đao, Tô Trường An lý giải là luyện đao. Hắn cảm thấy luyện đao không phải là ngăn người, cho nên hắn không tin.

"Cho người." Tô Trường An đem bao lấy thịt vịt nướng giấy dầu đưa cho Mạc Thỉnh Vũ.

"Đây là cái gì?" Mạc Thỉnh Vũ tiếp nhận giấy dầu, hắn nghe được một cỗ hương khí, miệng bên trong nước bọt bắt đầu chia bí. Hắn cũng sẽ không nấu cơm, mười năm tinh tu, cơm rau dưa tẻ, đã có thời gian rất lâu không có dính qua thức ăn mặn.

"Vương Tẩu nhà thịt vịt nướng." Tô Trường An cười hắc hắc, "Người ăn nhiều một chút, thân thể tốt mới có thể giết người."

Mạc Thỉnh Vũ trầm mặc. Trong lòng có chút cảm động.

"Tạ ơn." Hắn mở ra giấy dầu, chỉ gặp tô nộm thịt vịt bị ẩm dùng lửa đốt chế kim hoàng sắc, lại bị tinh tế đao công cắt thành tinh tế mấy phần.

Hắn thử cắn một cái, đầy đặn dầu trơn trong nháy mắt đầy tràn hắn khoang miệng.

Mạc Thỉnh Vũ ngừng không ở, bắt đầu từng ngậm từng ngậm ăn thịt vịt nướng.

"Ăn ngon a?" Tô Trường An đắc ý cười một tiếng, cũng cầm lấy một khối thịt vịt, từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn.

"Ăn." Mạc Thỉnh Vũ miệng bên trong hô hào thịt vịt, trả lời mơ hồ không rõ.

"Ngày mai ta mua cho người gà quay, so cái này còn tốt ăn. Người ở thêm mấy ngày, đem thân thể dưỡng hảo. Mới có thể làm tốt việc người cần sự tình, mới có thể sống lấy trở về."

Mạc Thỉnh Vũ ngăn người, để tay xuống bên trong thịt vịt. Rất nghiêm túc nhìn xem Tô Trường An.

"Ta không sống nổi." Hắn nói như vậy, ngữ khí bình thản mà khẩn thiết. Tựa như là nói mặt trời ngày mai sẽ dâng lên, băng tuyết cuối cùng cũng có một ngày sẽ hòa tan đồng dạng.

Có rất ít người có thể dạng này đàm luận sinh tử của mình, ngoại trừ những cái kia sớm đã buông xuống sinh tử người.

Tô Trường An cũng để tay xuống bên trên thịt vịt. Hắn đột nhiên cảm thấy rất thương tâm, coi như hắn cùng Mạc Thỉnh Vũ nhận biết mới mấy ngày không, coi như hắn đem Mạc Thỉnh Vũ nhặt về dự tính ban đầu là vì tập võ, coi như Mạc Thỉnh Vũ đã cường điệu qua rất nhiều lần mình hắn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng Tô Trường An vẫn cảm thấy rất thương tâm

"Người muốn giết người rất lợi hại phải không?" Tô Trường An thử thuyết phục Mạc Thỉnh Vũ, nếu như đối phương thật rất lợi hại, vậy liền không nên đi. Bất kể như thế nào, sống người luôn luôn tốt.

"Ăn, rất lợi hại." Mạc Thỉnh Vũ như nói thật nói.

"Người đã nói người không phải là đối thủ của hắn."

"Đúng, ta không phải là đối thủ của nàng."

Vậy người vì cái gì còn muốn đi? Tô Trường An rất muốn lớn tiếng chất vấn hắn. Nhưng hắn không có, bởi vì Mạc Thỉnh Vũ ánh mắt nói cho hắn biết, hắn nhất định phải giết người kia.

"Kỳ thật người không nhất định hiện tại liền muốn đi giết hắn, dù sao người còn có tồn thương. Người có thể tại đích tôn ở một thời gian ngắn, người có thể ở chỗ này hảo hảo luyện đao, chờ người so với hắn lợi hại, lại đi giết hắn, dạng này người cũng không cần chết rồi." Tô Trường An cảm thấy mình

suy nghĩ một biện pháp rất tốt.

"Không được." Mạc Thỉnh Vũ lắc đầu.

Tô Trường An không biết vì cái gì không được, là qua một thời gian ngắn đi giết hán không được, vẫn là luyện đao đến so với hán lợi hại không được.

Hán chỉ có nhìn xem Mạc Thỉnh Vũ, chờ lấy giải thích của hán.

Mạc Thỉnh Vũ trầm mặc, hán cũng không phải là không muốn giải thích, chỉ là hán không biết giải thích thế nào, nhất là đối một cái mới mười bốn mười lăm tuổi hài tử.

Nhưng cuối cùng, hán vẫn là nói.

"Đao của ta, mười năm chưa ra khỏi vỏ. Mười năm qua ta một mực đem nó mang theo bên người, cho nó quán chú đao ý. Đao không ra khỏi vỏ, đao ý liền một mực tích lũy. Hiện tại đao của nó ý đã đến ta sắp không áp chế được nữa tình trạng, ta không có thời gian chờ."

Mạc Thỉnh Vũ tận khả năng giải thích được đơn giản, nhưng là Tô Trường An vẫn như cũ không hiểu. Chỉ biết mình nghĩ ra biện pháp tựa hồ không làm được.

"Vậy ngươi lúc nào thì đi?" Tô Trường An hỏi.

"Ngày mai."

"Nhanh như vậy, trên người ngươi có tổn thương, vạn nhất không giết được hán làm sao bây giờ."

"Không, ta nhất định có thể giết chết nàng." Mạc Thỉnh Vũ nói đến rất chắc chắn, tựa như hán nói mình nhất định sẽ chết đồng dạng. Tựa hồ trong thế giới của hán vĩnh viễn sẽ không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tô Trường An rất không hiểu Mạc Thỉnh Vũ Logic, đã ngươi không phải là đối thủ của hán, vậy ngươi vì cái gì lại có thể giết chết hán?

"Bởi vì đưa nàng người đến, nàng hán phải chết không nghi ngờ."

Mạc Thỉnh Vũ rất chân thành, chưa hề nghiêm túc như vậy qua.

Hán cảm giác được hán các loại người đến, hán tới, kia nàng nhất định phải chết.

Trường An phía Nam, Vân Châu phía bắc, có một tòa ngọn núi hiểm trở. Gọi là Thiên Môn Sơn.

Thiên Môn Sơn bên trên, có một tòa tháp lâu. Gọi là Tinh Thần các.

Tinh Thần các không thuộc triều đình quân hạt, cũng không cùng yêu tộc thân cận, càng không cùng ma tộc lui tới.

Nó tựa như giáng trần trích tiên, siêu thoát thế tục.

Dưới núi bách tính không biết những này, chỉ coi trên núi ở thần tiên, hàng năm cung phụng, để mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an.

Nhưng chân chính tu sĩ lại không nhìn như vậy đội bọn hán, bọn hán gọi bọn họ là "Đưa tang người".

Tinh vẫn, là thiên hạ đại năng. Mệnh cách cùng sao trời tương liên.

Mệnh tinh không ngã, thì nhục thân bất tử, linh hồn bất diệt.

Mệnh tinh vẫn lạc, thì thân tử đạo tiêu.

Nhục thân chôn ở đại địa, linh hồn trở về Tinh Hải.

Nhưng Tinh Hải cùng nhân gian quá mức xa xôi, dù cho mạnh như tinh vẫn linh hồn cũng khó có thể đến bến bờ vũ trụ.

Cho nên trên đời liền có Tinh Thần các, bọn hán dùng hồn khúc vì tinh vẫn linh hồn dẫn đường, khiến cái này anh linh có thể bình yên trở về Tinh Hải.

Cho nên, mỗi khi có đưa tang người xuất hiện, tất có tinh vẫn vẫn lạc.

Đạo lý này, tựa như mặt trời mọc lên ở phương đông lặn về phía tây, tuyên cổ bất biến.

Dù cho quan sát chúng sinh tinh vẫn đều phải tuân theo.

Tinh Thần các người xuất hiện tại đích tôn trấn.

Tin tức này bị thế lực khắp nơi nhân tuyến bằng nhanh nhất tốc độ đưa đến riêng phần mình bản bộ.

Trường An, hoàng cung chỗ sâu.

Một người trung niên nam tử ngồi tại cao cao trên điện phủ, hần nhìn xem dưới đài vì hần đưa tới tin tức đại thần. Ánh mắt thâm thúy, thật giống như bên trong cất giấu tinh thần đại hải.

Hần nhẹ nhàng gõ lấy trước người án đài, dưới đài đại thần trên đầu toát mồ hôi lạnh, đây là một loại bản năng e ngại.

Thánh Hoàng chính là người như vậy, hần có thể một chút nhìn ra tâm tư của người khác, nhưng người khác lại vĩnh viễn đoán không ra hần đang suy nghĩ gì.

"Nói như vậy, Mạc Thỉnh Vũ sẽ thành công?" Hần rốt cục nói chuyện, nặng nề thanh âm giống như là kinh lịch vô số tuế nguyệt mới truyền đến dưới đài người trong tai.

"Mặc dù không thể tưởng tượng nổi, nhưng là đưa tang người cùng Mạc Thỉnh Vũ đồng thời xuất hiện tại đích tôn trấn, như vậy thì mang ý nghĩa. . ." Người ở dưới đài như nói thật nói. Coi như trước đó không ai tin tưởng, coi như từ xưa đến nay từ xưa tới nay chưa từng có ai làm được qua —— lấy tinh vẫn phía dưới tu vì chém giết tinh vẫn. Nhưng chôn vùi người xuất hiện, như vậy hiện thực liền không thể tranh biện.

Điện đường phía trên người không có trả lời, dưới đài người không khỏi rất gấp gáp.

"Mà lại, Quan Tinh đài bên kia cũng truyền tới tin tức, gần đây mê hoặc tinh tinh chỉ riêng âm đạm, có ngấm chất xuất hiện." Tựa hồ vì bằng chứng mình phán đoán suy luận, dưới đài người tiếp tục nói bổ sung.

Mỗi cái tinh vẫn đều có mệnh tinh của mình, mỗi cái mệnh tinh đại biểu chính là mỗi cái tinh vẫn vận mệnh.

Mà ngấm chất chính là tinh vẫn lẫn lạc điếm báo, nó tựa như như gòi trong xương, không cách nào khu trừ. Nó sẽ từng bước một tằm Thực Tinh thần quang huy, đương ngấm chất triệt để thôn phệ sao trời, vì sao kia liền triệt để chết đi. Mệnh tinh chết rồi, như vậy tinh vẫn liền chết rồi.

"Hần mười năm đao chưa ra khỏi vỏ, ra khỏi vỏ liền muốn uống vào tinh vẫn máu sao? Mười năm đao ý, liền có thể chém tinh vẫn. Mạc Thỉnh Vũ a Mạc Thỉnh Vũ, ngươi không hổ là nhân tộc trăm năm qua lớn nhất thiên tài!" Thánh Hoàng nhẹ nhàng nhắc đi nhắc lại, khóe miệng cuối cùng là hiện ra mỉm cười.

Từ khi điều quang sau khi chết, Khai Dương ẩn thế không ra, Ngọc Hành dần dần già đi, nhân tộc bắc có yêu hoạn, tây có rất loạn. Dù cho có hần Thánh Hoàng tọa trấn, vẫn như cũ dần dần cảm thấy lực có thua.

Như yêu tộc mê hoặc lẫn lạc, như vậy phía bắc phòng tuyến liền có thể giao cho Cổ gia Tấn vương, hần cũng có thể rảnh tay hảo hảo quản lý phương tây Man tộc.

Thánh Hoàng hí mắt, từ khi điều quang sau khi chết, hần đã thật lâu không có vui vẻ như vậy qua.

Hần nhớ tới mười năm trước thiếu niên kia.

Cái kia như chó nhà có tang quỳ gối trước mặt mình, lại mất lộ hung quang Mạc Thỉnh Vũ.

Mạc Thỉnh Vũ tại điều quang chỗ ở cũ ở mười năm, tất cả mọi người nói Mạc Thỉnh Vũ bất quá tại tham sống sợ chết.

Nhưng hần biết, Mạc Thỉnh Vũ không có.

Thiếu niên kia từ hứa hẹn muốn giết mê hoặc một khắc kia trở đi, liền đao bất ly thân cũng không ra khỏi vỏ.

Hần đang vì hần đao có ý định, mà cái này một súc, chính là mười năm.

Dù cho dạng này, Thánh Hoàng cũng chưa từng cảm thấy Mạc Thỉnh Vũ có thể giết chết một cái tinh vẫn. Bởi vì hần hiểu rõ tinh vẫn đáng sợ, cùng loại kia siêu thoát nhân gian lực lượng so ra, Mạc Thỉnh Vũ bất quá sâu kiến.

Nhưng nếu là có một người như vậy, vì giết người, chuẩn bị mười năm, chỉ là ngấm lại đều để người không rét mà run. Cho dù là tinh vẫn cũng sẽ sợ hãi, mà có thể để cho mê hoặc sợ hãi, riêng một điểm này liền đã cho Thánh Hoàng đầy đủ lý do lưu lại Mạc Thỉnh Vũ mệnh.

Bất quá bây giờ không đồng dạng, Tinh Thần các hiện, mê hoặc lẫn lạc đã thành kết cục đã định.

Thánh Hoàng đang chờ, toàn bộ thiên hạ đều đang đợi.

Quyết chiến một khắc này.

Sớm đã tay cầm binh khí thiếu niên, đem hiện ra cho người ta thể nhân như thế nào kinh diễm một đao.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4 :Chớ dựa ban công nghe mưa thu

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đao

Chương 04: Chớ dựa ban công nghe mưa thu

Thư kiếm Trường An Tác Giả: Tha Tăng Thị Thiếu Niên [lật giấy đọc]

Thời gian đổi mới: 2016-04-22 15:39:36 số lượng từ: 3037

Đêm đã hơn phân nửa.

Địch tôn tuyết càng rơi xuống càng lớn.

Tô Trường An trên giường trần trọc lặp đi lặp lại.

Mạc Thỉnh Vũ dựa tường mà dựa vào, ôm trong ngực hắn cây đao kia. Tiếp qua hai canh giờ hắn liền muốn xuất phát, đi giết này cái mười năm trước hắn liền quyết định muốn giết người.

Tô Trường An còn quá nhỏ. Hắn mới mười bốn tuổi. Hắn chỉ biết là chết là một kiện thật không tốt sự tình, nhưng đến tột cùng cái gì là chết, chết sẽ như thế nào. Hắn còn không hiểu nhiều.

"Ta còn không biết tên của người." Tô Trường An ngồi dậy, hắn trông thấy Mạc Thỉnh Vũ trong bóng đêm thân ảnh.

"Mạc Thỉnh Vũ." Mạc Thỉnh Vũ hỏi đáp, hắn từ từ nhắm hai mắt, nhưng lại chưa bao giờ ngủ. Hắn chỉ là đang chờ, một hơi lại một hơi, mỗi một hơi thở quá khứ, liền mang ý nghĩa cách nhìn thấy nàng lần cận một hơi. Chỉ là nghĩ tới chỗ này, hắn cũng cảm giác được máu của hắn phảng phất muốn bốc cháy lên.

"Ta gọi Tô Trường An." Tô Trường An nói.

"Ân, là cái tên rất hay." Mạc Thỉnh Vũ rất nghiêm túc kích lệ. "Người không ngủ được sao? Ngày mai không cần đi thư viện sao?"

Tô Trường An đột nhiên rất muốn khóc, ta ngày mai muốn đi thư viện, người lại phải chết.

Ta ngày mai sẽ ở thư viện đọc sách, sẽ vụng trộm nhìn Mạt Mạt, sẽ bị kỷ đạo cùng vương hồng chế giễu.

Người lại muốn công đạo của người, đi giết người trong miệng hắn, sau đó lại cũng không trở lại.

Tô Trường An đột nhiên có chút minh bạch chết đến tột cùng là cái gì.

Nghĩ tới đây, nước mắt của hắn cũng không dùng được nữa.

"Ta còn không có nhìn qua người dùng đao. Người muốn đi, cũng không tiếp tục trở về. Ta lại tìm không thấy nhân giáo đao pháp ta." Tô Trường An mang theo tiếng khóc nức nở nói.

Hắn cũng không muốn khóc, hắn cố gắng giả dạng làm đại nhân. Hắn cảm thấy đại nhân nên giống Mạc Thỉnh Vũ như thế, thản nhiên đối mặt sinh tử. Nhưng hắn cuối cùng làm không được, dù sao hắn vẫn chỉ là một cái mười bốn tuổi nam hài.

Mạc Thỉnh Vũ trầm mặc, hắn tự nhiên nghe được Tô Trường An giọng nghẹn ngào. Hắn không biết làm sao an ủi hắn, bởi vì hắn biết mình hắn phải chết không nghi ngờ, liền cùng với nàng hắn phải chết không nghi ngờ đồng dạng. Nhưng không thể tránh né trong lòng của hắn sinh ra dị dạng, từ khi sự phụ hân điều quang sau khi chết, người trong thiên hạ xem hân như giấy rách, hân coi là đời này sẽ không còn có người vì hân bi thương. Nhưng vào thời khắc này, trước mắt của hân, một cái mới vừa quen mấy ngày thiếu niên, lại vì hân khóc đến như vậy rõ ràng.

Mạc Thỉnh Vũ cảm thấy hân phải làm chút gì.

"Sự phụ của ta gọi điều quang, là nhân tộc tám vị tinh vẫn một trong, ta là hân đệ tử duy nhất." Hân đi đến Tô Trường An trước mặt, đưa tay, tận khả năng ôn nhu vì Tô Trường An lau nước mắt.

Tô Trường An nghi ngờ ngẩng đầu, nhìn xem Mạc Thỉnh Vũ con mắt. Trong bóng tối, ánh mắt của hắn lại lóe lên quang mang.

"Về sau hắn chết, ta chính là điều quang một mạch đệ tử duy nhất. Chờ ta chết rồi, điều quang một mạch liền bị đứt đoạn truyền thừa. Ta không muốn điều quang một mạch thất truyền, ta đã rất xin lỗi sư phó, ta không thể lại cô phụ hắn." Mạc Thỉnh Vũ dừng một chút, dường như làm một cái rất trọng yếu quyết định.

"Cho nên, ta mà chết. Ngươi chính là điều quang một mạch đệ tử duy nhất."

Tô Trường An biểu lộ từ nghi hoặc đến kinh ngạc, chưa từng giải được kinh ngạc. Hắn hé miệng, lại nói không ra một câu.

"Giết nàng thời điểm ta sẽ dẫn lấy ngươi, ta sẽ dùng một đao, cũng chỉ biết cái này một đao, có thể học nhiều ít liền xem ngươi bản sự. Học thành ngươi là ta điều quang một mạch truyền nhân, không học được ngươi cũng là ta điều quang một mạch truyền nhân."

"Chỉ cần ngươi còn sống, ngươi chính là ta điều quang một mạch truyền nhân." Mạc Thỉnh Vũ câu nói sau cùng, trịch địa hữu thanh.

Hắn không chỉ có nói cho Tô Trường An nghe, còn nói cho những cái kia từ Trường An một đường đi theo hắn thám tử nghe, càng nói cho những thám tử này chủ tử sau lưng nghe.

Hắn vì thiên hạ giết yêu tộc tinh vẫn, mặc kệ đã từng như thế nào, thiên hạ này thiếu hắn một cái nhân tình. Hắn dùng nhân tình này đổi Tô Trường An cả đời không lo.

Đích tôn tuyệt lớn hơn.

Tuyệt dạ bên trong, một nữ tử hướng phía đích tôn đi tới.

Nàng mặc màu đỏ cung trang, trong gió rét dây thắt lưng bay múa, giống trong đêm tối hỏa diễm.

Nàng chân trần bên trên treo một cái linh đàng, tại trong đông tuyết đình đình rung động, giống khe núi dòng suối.

Mặt của nàng không thi phấn trang điểm, lại đẹp đến mức không gì sánh được, giống rơi vào phạm trần tiên tử.

"Ngươi rốt cuộc đã đến." Nữ tử nỉ non, "Ta đợi ngươi mười năm a."

Đích tôn trần cửa thành có cao ba trượng, bởi vì phía trước thế cục khẩn trương, cho nên đích tôn ban đêm binh lính tuần đêm cũng không ít.

Nhưng đối với nữ tử, bọn hắn lại nhắm mắt làm ngơ.

Liền liền thành câu đối hai bên cánh cửa nàng tới nói, đều thùng rỗng kêu to.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay, cửa thành trực đứng phát ra ô ô tiếng vang, từ từ mở ra.

Nàng chân trần đi vào cửa thành, cửa thành giống như là nhận được mệnh lệnh nào đó, lần nữa phát ra ô ô tiếng vang, sau đó chậm rãi khép lại.

Toàn bộ quá trình nàng không vội không chậm, binh lính tuần đêm từ trước mặt của nàng trải qua, lại làm như không thấy. Liền ngay cả nàng bước qua đất tuyết, cũng vương vãi giống vừa mới lát thành, không có nửa điểm dấu chân, thật giống như nàng chưa hề từ nơi đó đi qua đồng dạng.

Mà tại đích tôn một nhà không biết tên khách sạn một cái nào đó trong phòng.

Một vị thiếu nữ áo xanh ngồi xếp bằng.

Ngay tại nữ tử áo đỏ bước vào đích tôn trần một sát na kia, thiếu nữ hai mắt đột nhiên mở ra.

Nàng đứng dậy, đem mạng che mặt mang ở trên mặt, đem tiêu ngọc tại bên hông dừng tốt, thân thể có chút khom người, liền hóa thành một đạo lưu quang biến mất trong phòng.

Lúc này tinh quang bỗng nhiên phát sáng lên, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào Tô Trường An trên mặt.

Miệng của hắn càng ngoác càng lớn, thật giống như rốt cuộc không khép lại được đồng dạng.

Hắn tại vừa mới kia ngắn ngủi mấy hơi bên trong, từ đích tôn trần một cái bát học vô thuật nam hải, biến thành điều quang một mạch trên thế giới này ngoại trừ Mạc Thỉnh Vũ truyền nhân duy nhất.

Mặc dù Tô Trường An cũng không biết điều quang một mạch rốt cuộc là thứ gì, nhưng nghe danh tự liền biết thứ này tuyệt đối không đơn giản.

"Ta. . ." Hắn rốt cuộc lấy lại tinh thần, vừa định muốn nói chút gì. Lại phát hiện Mạc Thỉnh Vũ lông mày chậm rãi hướng mũi của hắn tụ lại, cuối cùng vo thành một nắm. Sau đó, không hiểu, Mạc Thỉnh Vũ lông mày giãn ra, trên mặt lại khôi phục trước kia bình tĩnh.

"Nàng tới tìm ta." Mạc Thỉnh Vũ nói.

"Ai đến?" Tô Trường An vấn đề chỉ hỏi một nửa, liền đã biết đáp án. Bởi vì hắn trông thấy Mạc Thỉnh Vũ cầm đao tay trái bắt đầu run rẩy, hắn biết, Mạc Thỉnh Vũ muốn giết người kia tới.

Hắn không có chờ đến Mạc Thỉnh Vũ đi tìm hắn, lại mình tìm tới cửa. Tô Trường An bắt đầu khăn trương, hắn không biết biến cố như vậy, có thể hay không ảnh hưởng đến Mạc Thỉnh Vũ kế hoạch.

Hắn ý đồ từ Mạc Thỉnh Vũ trên mặt nhìn ra chút gì, lại phát hiện chỉ là phí công —— ngoại trừ ngay từ đầu chau mày, Mạc Thỉnh Vũ mặt mãi mãi cũng là như vậy không có chút rung động nào.

Đình.

Đình. . .

Đình..

Chợt, tuyệt dạ truyền đến trận trận tiếng chuông.

Từ xa mà đến gần, giống không cóc u lan, lại giống cao sơn lưu thủy.

Tô Trường An không khỏi cảm thấy rung cả mình, kia thanh tịnh tiếng chuông rơi vào trong tai, phảng phất Diêm La đòi mạng.

Phản phật.

Tô Trường An nhà cửa phòng bị một loại nào đó lực lượng vô hình mở ra, một vị nữ tử áo đỏ xa xa đi tới, tại Tô Trường An nhà cửa sân dừng đứng lại. Nàng sững sờ nhìn xem Mạc Thỉnh Vũ, nhìn xem khoe miệng của hắn kéo căng bờ râu ria, nhìn xem hắn góc cạnh rõ ràng gương mặt. Cố gắng đem trước mắt cái này có chút lồi thối nam nhân cùng năm đó thiếu niên nhanh nhẹn liên hệ với nhau.

Cuối cùng, nàng thờ dài một hơi. Nói, "Ta tới."

Một khắc này, gió tuyết đầy trời dừng lại, mây đen tán đi, ánh trắng cùng tinh quang tung xuống. Chiếu vào đất tuyết, chiếu vào trên người nữ tử.

Nàng tay áo phiêu linh, tựa như thần minh.

Tô Trường An giờ mới hiểu được, Mạc Thỉnh Vũ muốn giết không phải người, mà là một tôn thần.

"Người đến sớm." Mạc Thỉnh Vũ đứng dậy, quay đầu nhìn nữ tử trước mắt, thanh âm bình thản. Nhưng Tô Trường An lại rõ ràng trông thấy Mạc Thỉnh Vũ tay rung động đến lợi hại hơn.

"Sớm một khắc, trễ một khắc, cũng không nhiều lớn khác biệt." Nữ tử như nói thật nói.

Mạc Thỉnh Vũ không nói gì, hắn trầm mặc đi ra cửa phòng, đứng tại trong đồng tuyết, tại năm mét ngoại trạm đình.

Tô Trường An thấy thế vội vàng đuổi theo, đứng ở một bên, thần sắc khăn trương nhìn xem ở đây hai người. Mơ hồ trong đó cảm giác được quan hệ của hai người không hề giống chính mình tưởng tượng bên trong đơn giản như vậy.

"Người già đi." Nữ tử nói lần nữa, ngữ khí nghe vào tựa như nhiều năm không thấy lão hữu ở giữa hàn huyền.

"Nhưng người một chút cũng không có biến, cùng năm đó đồng dạng đẹp." Mạc Thỉnh Vũ thần sắc có chút hoảng hốt, phảng phất về tới mười năm trước, cái kia đuổi theo mình đây thành Trường An chạy thiếu nữ, lúc này liền đứng tại trước mắt mình. Nàng còn cùng năm đó, mày ngài răng trắng, xinh đẹp động lòng người, thật giống như thời gian chưa hề từ trên mặt nàng xẹt qua.

Chỉ là năm đó hắn gọi nàng ngô đồng, chỉ cần hắn vươn tay, nàng liền sẽ nét mặt tươi cười như hoa nhào vào trong ngực hắn.

Bây giờ thế nhân xưng nàng mê hoặc, hắn đến hướng nàng rút đao, vung hướng mệnh tinh của nàng. Sau đó mười năm này ân oán, cũng mười năm này tương tư.

Đây là một loại rất kỳ quái cảm giác, loại cảm giác này làm cho lòng người sinh nghi diệu.

Người trong thoáng chốc sẽ không phân rõ hiện tại cùng quá khứ đến tận cùng cái nào mới là chân thực, người hận không thể cho mình một bàn tay, sau đó người liền bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy. Sự phụ của người vẫn như cũ từ ái nhìn xem người, người hướng cô gái của người vươn tay, nàng y nguyên sẽ giống mười năm như thế nhào vào trong ngực của người.

Mạc Thỉnh Vũ chán ghét cảm giác như vậy. Ngoại trừ trên tay hắn đao, hắn sớm đã không có gì cả.

Cho nên hắn giơ tay lên, đem đao nằm ngang ở trước ngực, tay phải nắm lấy chuôi đao. Hắn đã mười năm không có cầm đao, đao của hắn rất tịch tịch, khi cảm giác được nó chủ nhân cái kia hai tay một sát na, một tiếng đao minh phóng lên tận trời.

Khi đó, yên lặng như tờ, bách thú nằm ngủ đông.

Nhưng đao minh như rồng, thẳng vào Vân Tiêu, giống đã lâu vỡ vỡ trùng trùng, lại giống sa trường xương khô thê lương.

Hắn phải dùng đao của hắn, chặt đứt dây hết thảy.

Mặc kệ là thật sự là huyền, cũng mặc kệ ân oán nỗi buồn ly biệt. Chỉ cần cái này một trăm, vạn sự đều yên.

"Tinh Thần các người đến." Nữ tử đối với Mạc Thỉnh Vũ cử động ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn như cũ tự mình nói."Ta hẳn phải chết không nghi ngờ."

"Đúng vậy, người hẳn phải chết không nghi ngờ." Mạc Thỉnh Vũ ánh mắt trở nên lạnh liệt.

"Thế nhưng là một đao kia ra khỏi vỏ, người cũng hẳn phải chết không nghi ngờ. Người mười năm đao ý, người không chế không ở." Nữ tử nhìn xem Mạc Thỉnh Vũ, trong con ngươi lóe một loại không hiểu quang mang, có u oán, cũng có không bỏ.

"Mười năm trước, ta cũng đã chết rồi." Mạc Thỉnh Vũ đem đao rút ra một đoạn, thân đao tại tinh quang cùng đất tuyết bên trong hiện ra làm người ta sợ hãi quang mang."Hiện tại đứng tại trước mặt người, là trong Địa ngục leo ra ác quỷ, là chỉ còn cừu hận Tu La."

Tô Trường An thấy rõ ràng, trong nháy mắt đó giữa thiên địa tinh quang tựa hồ cũng trở nên âm đạm, chỉ có Mạc Thỉnh Vũ đao quang y nguyên phảng phất giống như ban ngày.

Cho đến lúc này, Tô Trường An mới hiểu được.

Đó cũng không phải hai người ở giữa chém giết.

Đây là hai tôn thần chỉ chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5 :Mộc nói ngô đồng, chim nói Phượng Hoàng

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đao

Chương 05: Mộc nói ngô đồng, chim nói Phượng Hoàng

Thành Trường An phía bắc, ước chừng năm trăm dặm chỗ, có một tòa đài cao.

Này đài tên là Quan Tinh đài.

Đài lớp mười hai trăm trượng, ngọn nguồn phương đình tròn, lấy trời tròn đất vuông chi ý. Đài đình có khắc Lưỡng Nghi Tứ Tượng, lại phân đưa tinh đèn tám tòa tại bát phương.

Lúc này đài đình đứng có hai thân ảnh —— lão đạo cùng đồng tử.

Lão đạo lấy một thân thất tinh đạo bào, tóc trắng hạc nhan, mày kiếm mắt sáng.

Đồng tử chải lấy một đôi tròng thiên thu, khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc trác, không nói ra được đáng yêu.

"Su phó, đệ tử có một chuyện không rõ?" Đồng tử giọng vừa nói nói.

"Chuyện gì?" Lão đạo chấp tay nhìn qua bầu trời đêm, nói.

Trường An mới mưa nghỉ, lúc này tinh không vạn lý, trong bầu trời đêm đầy sao xán lạn, duy chỉ có góc tây nam một ngôi sao tinh quang âm đạm.

"Trong triều đình đều nói là mê hoặc sẽ bị Mạc Thỉnh Vũ chém giết, nhưng mê hoặc mệnh tinh đã xuất hiện ngậm chất, Mạc Thỉnh Vũ trăm cùng không

trăm, mê hoặc mệnh tinh sớm muộn cũng sẽ bị ngấm chất cắn nuốt. Kia mê hoặc cái chết, lại cùng Mạc Thỉnh Vũ có quan hệ gì."

"Ha ha." Lão đạo vuốt râu cười một tiếng, nói: "Mệnh lý nói chuyện vốn là huyền diệu, quan nhân quả, mà nhân quả khó lường, cho nên mệnh lý khó liệu. Chỉ là năm đó nếu không có mê hoặc sát hại điều quang chi nhân, hôm nay liền không có Mạc Thỉnh Vũ bắc địa trăm mê hoặc chi quả. Năm đó mê hoặc là bởi vì, Mạc Thỉnh Vũ là quả. Hôm nay Mạc Thỉnh Vũ là bởi vì, mê hoặc là quả. Cái này bởi vì trái cây, quả nguồn gốc, bởi vì lại sinh quả. Ai có thể nói rõ được mê hoặc mệnh tinh ngấm chất không phải là bởi vì Mạc Thỉnh Vũ tiến về bắc địa mà thành đâu?"

"Nha. . ." Đồng tử cái hiểu cái không nhẹ gật đầu, nói về nhân quả quá mức cao thâm, lại không phải hấn hòi đồng này có thể sáng tỏ.

"Vậy cái kia đưa bé đâu? Hấn sẽ như thế nào? Mạc Thỉnh Vũ không phải đem điều quang một mạch truyền thừa cho hấn sao?" Đồng tử bỗng nhiên lại hỏi.

"Đưa bé kia?" Lão đạo có chút chần chờ, nửa ngày về sau, mới nói.

"Đưa bé kia vốn là phạm phu, nhưng sau ngày hôm nay, nhân quả lại cùng ba vị tinh vẫn tương liên."

"Ba vị?" Đồng tử vịn tay quay chỉ, lại là số không ra đến tột cùng có cái nào ba vị tinh vẫn.

"Ân." Lão đạo sắc mặt có chút nặng nề, "Có lẽ đêm nay ngoại trừ mê hoặc còn có hai vị đại năng liên lụy trong đó, chỉ là việc quan hệ tinh vẫn, vì sự cùng nhìn không rõ ràng."

"Chỉ là có một chút lại có thể khẳng định, đưa bé kia thân phụ điều quang một mạch truyền thừa, trong thành Trường An những cái kia sài lang chắc chắn nghĩ chút có đem hấn chiêu vào kinh thành đều, từ trên người hấn vớt ra thứ gì chỗ tốt."

"Mạc Thỉnh Vũ muốn dùng điều quang một mạch thân phận làm đưa bé này hộ thân phù, nhưng hấn mặc dù đạo pháp độc bộ thiên hạ, lại cuối cùng không hiểu thế đạo này lòng người hiểm ác, thành Trường An càng là sài lang trải rộng a!"

Đồng tử không phải quá hiểu lão đạo một phen, chỉ có thể trộn to hai mắt, sững sờ nhìn xem lão đạo bóng lưng.

Mà lúc này đích tôn trong trấn.

Mạc Thỉnh Vũ lại đem đao rút ra một đoạn, lúc này đao đã xuất vó một phần hai. Mạc Thỉnh Vũ khí thế trên người mỗi một hơi thở đều tại kéo lên, giấu ở trong vó đao mười năm lâu đao ý, giờ phút này như là Hồng Hoang mãnh thú, trào lên mà ra.

Đao kia ý giống như mưa rào giống như cuồng phong. Thôi nấn một chỗ phong tuyết, che khuất đầy trời tinh quang.

"Kỳ thật ngươi rất không cần phải như thế." Mặc cho chung quanh tình trạng làm sao biến hóa, mê hoặc con mắt từ đầu đến cuối nhìn chăm chú lên Mạc Thỉnh Vũ. Nàng chợt khoát tay, một đạo tinh quang đột phá Mạc Thỉnh Vũ đao ý từ phía chân trời bắn xuống, chiếu ở trên người nàng.

"Cái chết của ta, đã được quyết định từ lâu." Nàng thần sắc ai oán."Ngươi làm gì bởi lên tính mạng của mình."

Mạc Thỉnh Vũ sững sờ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía tinh không.

Cửa hấn Đao Ý che khuất bầu trời, tất cả sao trời đều bị che giấu. Duy chỉ có một ngôi sao, cố chấp đem một đạo tinh quang tung xuống. Kia sao trời tinh quang âm đậm, đã có một nửa bị ngấm chất thôn phệ, mà loại này thôn phệ, mỗi phút mỗi giây đều tại tăng lên.

"Vì cái gì?" Mạc Thỉnh Vũ cau mày nhìn về phía nữ tử trước mắt này.

Hấn tâm đột nhiên trở nên trống rỗng, ngươi muốn giết người đang ở trước mắt, đao của ngươi đã muốn ra khỏi vỏ, một giây sau, ngươi là được cắt hết thấy. Nàng lại nói cho ngươi, nàng vốn là người sắp chết.

Mạc Thỉnh Vũ cảm thấy một cổ liệt hỏa tại mình lồng ngực thiêu đốt, hấn muốn gào thét, muốn một đao trăm phá thế giới này.

Ánh mắt của hấn rốt cục không còn lảng lệt, hấn nhìn xem nàng, ánh mắt phức tạp.

"Năm đó, ta giả ý cùng ngươi mền nhau, hại chết sư phụ của ngươi. Ta tưởng rằng ta lừa ngươi, nhưng khi ta lúc rời đi trông thấy ánh mắt của ngươi lúc. Ta mới biết được, ta cũng lừa chính ta. Mười năm qua, ta bị tâm ma vây khốn, làm ngươi đập vào bắc địa một khắc kia trở đi, tâm ma của ta rốt cục áp chế không nổi. Ta tu luyện « thái thượng vong tình lục », cần người tu luyện tâm cảnh trong sáng không một hạt bụi, mà động tình lúc, liền chỉ có một con đường chết." Nữ tử mỉm cười trần thuật mình sắp chết hiện thực.

Sau đó.

Nàng chân trần giẫm tại trên mặt tuyết, linh đang đinh đinh rung động.

Mỗi một bước, trên mặt tuyết liền trống rỗng sinh ra một đóa hoa sen.

Nàng mỗi đi về phía trước một bước, Mạc Thỉnh Vũ tâm liền không hiểu run rẩy một chút.

Rốt cục nàng tại cách Mạc Thỉnh Vũ chỉ có một đao khoảng cách chỗ đứng vững.

Nàng nhìn qua hắn, trong mắt ngậm lấy thu thủy, khóe miệng mang theo ôn nhu.

"Nghe mưa." Nàng chấp lấy tay, thân thể hơi nghiêng về phía trước, khóe mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm. Tựa như tại mười năm trước thành Trường An, nàng luôn luôn như thế gọi hắn.

Mạc Thỉnh Vũ đang run rẩy, tay của hắn nhanh cảm không được hắn đao. Trong mắt của hắn tựa hồ có đồ vật gì muốn trào lên ra, nhưng hắn cực lực nhịn xuống.

"Sóng sót đi. Nghe mưa." Nữ tử vờn tay, nắm chặt Mạc Thỉnh Vũ rút đao tay phải. Mê hoặc tỉnh tỉnh quang lấp lóe, nữ tử nhẹ tay nhẹ đẩy.

Keng . .

Mạc Thỉnh Vũ đao trở lại trong vỏ đao của hắn.

Khi đó, đầy trời đao ý tiêu tán, tinh quang một lần nữa tung xuống đại địa.

Tô Trường An ngẩng đầu nhìn ngôi sao đầy trời, đầy sao vẫn như cũ xán lạn, chỉ có góc đông nam một vì sao, lúc sáng lúc tối, giống như là đem đốt hết ngọn nến, tản ra sau cùng quang mang.

Mạc Thỉnh Vũ trong hốc mắt đồ vật rốt cục bao khóa không ở, nước mắt thuận khóe mắt trượt xuống.

"Ngô. . . Đông. . ." Mạc Thỉnh Vũ gọi ra cái kia giấu ở đáy lòng mười năm danh tự.

"Ân." Nữ tử đáp, sắc mặt tái nhợt, lại mặt cười như hoa. Trợ giúp Mạc Thỉnh Vũ trường đao trở vào bao lúc, nàng cơ hồ đã hao hết tất cả khí lực. Nàng mệnh tinh lấp lóe không yên, tựa hồ một giây sau liền sẽ biến mất ở trong trời đêm đồng dạng.

"Ngô đồng." Mạc Thỉnh Vũ buông xuống đao, cái kia thanh mười năm không có rời khỏi người đao. Hắn hướng nàng đưa tay ra, khóe mắt mang theo nước mắt, khóe miệng lại mang theo ý cười.

Một giây sau, nữ tử nhào vào trong ngực của hắn. Giống nhau mười năm trước.

Nữ tử dựa vào trong ngực Mạc Thỉnh Vũ, tham lam ngửi ngửi kia cổ để nàng mê muội hương vị. Lúc này nàng mới phát hiện, Mạc Thỉnh Vũ bên người đi theo một mười tám mười sáu tuổi tiểu hài. Nàng đối Tô Trường An mỉm cười, hỏi: "Hắn là ai?"

Không đợi Mạc Thỉnh Vũ nói chuyện, Tô Trường An đi về phía trước.

"Ta gọi Tô Trường An, là đồ đệ của hắn." Tô Trường An cũng đối với nữ tử mỉm cười. Hắn không rõ lắm nữ tử cùng Mạc Thỉnh Vũ ở giữa đến cùng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn thích cảnh sắc trước mắt.

Dưới ánh sao, trên mặt tuyết.

Nam tử ôm nữ tử, bọn hắn khóe miệng đều mang ý cười, đẹp đến mức giống một bức họa.

"Đồ đệ? Vậy ngươi phải gọi ta cái gì đâu?" Nữ tử đối Tô Trường An nháy nháy mắt.

"Sư nương!" Tô Trường An thốt ra.

"Thật ngoan." Nữ tử nói, "So sư phó ngươi thông minh nhiều."

Tô Trường An gãi gãi sau gáy của mình mười, lại cũng không nói chuyện, chỉ là ngốc ngốc nhìn xem chăm chú ôm nhau hai người, trong lòng không nói ra được cao hứng.

Nhưng loại hạnh phúc này cũng không có tiếp tục bao lâu.

Tuyết lại bắt đầu hạ.

"Tuyết rơi." Tô Trường An thì thầm nói, hắn vờn tay, thử đi đón rơi xuống bông tuyết.

"Hắn tới." Dựa vào trong ngực Mạc Thỉnh Vũ ngô đồng ghé vào lỗ tai hắn thì thầm.

"Ân." Mạc Thỉnh Vũ hồi đáp, thanh âm nặng nề.

Tô Trường An không rõ ràng cho lắm, nghiêng đầu hướng nơi xa nhìn lại. Chỉ gặp cách đó không xa một đạo thân ảnh màu xanh, chậm chậm mà tới.

Kia là một vị nữ tử áo xanh, mặt lấy lụa trắng, bên hông cài lấy một mực tiêu ngọc. Nàng không nhanh không chậm đi tới, một đường tinh quang vì nàng trải đường, tuyết lớn vì nàng nhường đường. Tựa hồ nàng chính là phiên thiên địa này chủ nhân, ý động núi dao, ngôn xuất pháp tùy.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên trầm mặc, Tô Trường An cảm thấy trận trận bất an.

Loại bất an này theo nữ tử tới gần, càng thêm mãnh liệt.

"Mê hoặc, người canh giờ đến." Nữ tử đứng tại đám người trước người nói như vậy.

Thanh âm của nàng, trong sáng không một hạt bụi, rất là êm tai.

Giờ phút này, lại như là phán quan câu phách, Diêm La đòi mạng.

Nàng gọi Thanh Loan.

Nàng đến từ Tinh Thần các.

Nàng là thể nhân trong miệng đưa tang người.

Nàng sống ba trăm năm, tổng táng tám vị tinh vẫn.

Hôm nay nàng muốn đích thân đưa muội muội nàng anh linh trở về Tinh Hải.

Tinh Thần các là cái nơi rất thần bí, bọn hán nắm giữ lấy thiên hạ tinh vẫn sinh tử.

Có bọn hán xuất hiện địa phương, nhất định có tinh vẫn vẫn lạc.

Đây là ai cũng không cải biến được định luật.

Ngô đồng so với ai khác đều rõ ràng điểm này.

Nàng rất chặt vật từ Mạc Thỉnh Vũ trong ngực ngẩng đầu, dù cho muốn vẫn lạc, nàng cũng không nên suy yếu đến tình trạng như thế. Nhưng mười năm, ròng rã mười năm mới đổi lấy dạng này một cái ôm. Nàng rất không bỏ, phi thường không bỏ. Cho nên nàng tận khả năng nhiều đợi tại Mạc Thỉnh Vũ trong ngực, dù chỉ là một giây.

Rốt cục, nàng phảng phất dùng hết lực khí toàn thân tránh thoát Mạc Thỉnh Vũ ôm ấp, nàng nhìn xem hán, cố gắng để cho mình cười đến đẹp mắt một điểm, nước mắt lại đoạn mất tuyến đồng dạng rơi xuống.

"Ta phải đi." Nàng nói như vậy.

Nàng có thể cảm giác được mệnh tinh của mình lúc nào cũng có thể dập tắt, nàng bắt lực ngăn cản, dù cho tinh vẫn, đối mặt cái này to lớn thiên địa cũng cuối cùng bất quá sâu kiến.

Thanh Loan nhìn trước mắt hai mắt đầm lệ ba người.

Nàng tự nhiên biết ngô đồng cùng Mạc Thỉnh Vũ quan hệ trong đó.

Nhưng nàng không hiểu loại quan hệ đó đến tột cùng ý vị như thế nào.

Nàng tu luyện đồng dạng là « thái thượng vong tình lục », Tinh Thần các mỗi người đều là tu luyện dạng này công pháp.

Năm đó bắc địa Yêu Vương, chính là dùng mình một đứa con gái, vì mình một cái khác nữ nhi đổi lấy dạng này công pháp.

Nàng cảnh giới cao hơn, cho nên nàng càng không hiểu tình.

Nàng chỉ là đang do dự muốn hay không cùng mình muội muội nhận nhau.

Nhưng nàng đã ba trăm năm không có thấy mình muội muội, mà cái này một mặt, chính là một lần cuối.

Nàng theo bản năng sờ lên bên hông mình tiêu ngọc, chỉ cần một bài hồn khúc, muội muội của nàng liền sẽ hồn về Tinh Hải. Chuyện như vậy nàng đã làm qua tám lần, ần lý thuyết, hán là xe nhẹ đường quen.

Nhưng giờ phút này, nàng tiêu ngọc lại tựa hồ như so trước kia nặng rất nhiều.

Ngô đồng muốn nói điểm gì, lại cuối cùng không biết nói như thế nào lên, nàng chỉ có thể nhìn hán, dùng hết lực khí toàn thân nhìn xem hán.

Giữa bọn hán ân oán gút mắc mười năm, dù cho hiện tại cũng không giải khai, nhưng ở sinh tử trước mặt, rất nhiều chuyện cuối cùng tiêu tan.

Ngô đồng rốt cục hạ quyết tâm, nàng hướng hán giơ tay lên, môi son hé mở.

"Gặp lại." Nàng tại trong cổ họng đảo quanh, lại không có nói ra.

Bởi vì Mạc Thỉnh Vũ đột nhiên vươn tay, đưa nàng ngăn ở phía sau.

Mạc Thỉnh Vũ ánh mắt trước nay chưa từng có lạnh lẽo, mang theo một cỗ không thể nghi ngờ uy nghiêm.

"Đáp ứng ta, không còn nhúng tay tộc nhân ở giữa sự tình." Mạc Thỉnh Vũ nói.

Không đợi ngộ đồng ứng hần, hần xoay người lần nữa, tướng mạo Thanh Loan.

Tựa hồ ý thức được hần muốn làm gì, ngộ đồng kinh hô, thanh âm lại bị bao phủ tại phong tuyết cùng trong ánh đao.

Lần này, Mạc Thỉnh Vũ rút cục rút ra đao của hần.

Một khắc này.

Sao trời phun trào, sơn hà gào thét.

Hần giro đao, nhảy lên thật cao, thanh âm giống như hổ, ánh mắt như rồng. Như thiên thần hạ phàm, Tu La lâm thế.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6 :Ngô đồng đốt hết Phượng Hoàng khóc

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đao

Chương 06: Ngô đồng đốt hết Phượng Hoàng khóc

Thư kiếm Trường An Tác Giả: Tha Tăng Thị Thiếu Niên [lật giấy đọc]

Thời gian đổi mới: 2016-04-22 15:40:40 số lượt từ: 4177

Trên thế giới này, từ xưa đến nay, phát sinh qua rất nhiều châu chấu đá xe sự tình.

Có sĩ tốt thí tướng soái, hạ thần soán vương hầu, tu sĩ trăm tinh vẫn. Những chuyện này mặc kệ thành công hay không, bọn hần đều từng chân thực phát sinh qua.

Nhưng là, tự có sử đến nay, nhưng lại chưa bao giờ có người dám hướng Tinh Thần các người xuất thủ.

Bọn hần là Tinh Thần các, là tinh vẫn đưa tang người, thậm chí có thể nói là thế giới này chân chính chúa tể. Chưa hề có bất kỳ người hoặc yêu hoặc rất hoặc bất luận cái gì sinh linh có can đảm khiêu chiến bọn hần.

Bọn hần gặp quá nhiều ngày bình thường cao cao tại thượng tinh vẫn đối bọn hần hầu hạ nịnh nọt, vẫy đuôi xin mệnh. Nhưng hôm nay, bọn hần rốt cục nhìn thấy phong cảnh bất đồng.

Đó là một thanh gươm cao đao. Đao bất quá ba thước, thân đao tuyết trắng, chiếu đến tinh quang cùng ánh trắng, sáng loáng đến làm cho người không mở ra được hai mắt.

Nó giống như lời đình giống như phích lịch, mang theo một cỗ quyết tuyệt ý chí vung xuống. Phá vỡ nồng đậm bóng đêm, cũng phá vỡ một phương thiên địa.

Thanh Loan không có nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, sẽ có một người như vậy có can đảm hướng nàng nâng đao. Nàng cầm tiêu ngọc tay dùng một chút, sau đó nàng cảm nhận được một đao kia bên trong ẩn chứa uy năng. Cặp mắt của nàng đột nhiên trợn to, một đạo màu xanh lưu quang xuất hiện tại nàng cùng cây đao kia ở giữa.

Mạc Thỉnh Vũ đem đây hết thảy nhìn ở trong mắt, khóe miệng của hần lộ ra mỉm cười.

Chỉ nghe hán hét lớn một tiếng, tay cầm đao hướng về sau vẩy một cái. Đao kia dán Thanh Loan gọi ra lưu quang vạch ra một đạo quỹ dị đường vòng cung, quay đầu chém về phía chân trời.

Vân Châu phía bắc, Thiên Môn Sơn bên trên.

Có một vị nam tử trung niên lặng im đứng tại đỉnh núi. Hán mặc một bộ áo vải xám, dung mạo cũng không lạ kỳ. Thật giống như một vị dân chúng tầm thường. Nhưng nếu nhìn kỹ đến, người sẽ phát hiện chu thiên tinh thần tựa hồ cũng lấy nam tử làm trung tâm tại xoay tròn, giống chúng tinh cùng nguyệt, lại giống Bách Điều Triều Phượng. Hán phảng phất thể giới này quân vương, thiên địa sơn hà, nhật nguyệt tinh thần, đều theo hán điều hành.

Hán vung tay lên, mấy chục ngôi sao cùng nhau bắn xuống một đạo như có như không sợi tơ, bọn hán kết nối lấy thể giới này các ngõ ngách một số người. Trong bọn họ có quân vương, có tông sư, có ân sĩ, bọn hán hoặc nhân, hoặc yêu, hoặc rất. Nhưng đều không ngoại lệ bọn hán đều là tinh văn, là thể giới này nhóm người mạnh nhất.

Những ngôi sao này bên trong, có một ngôi sao, chợt ngấm chợt minh. Cái ngôi sao kia gọi mê hoặc, hán nhớ kỹ, viên này tinh trở thành tinh văn mới hai trăm năm không đến, xem như rất trẻ trung một vì sao.

"Đáng tiếc, người hôm nay liền phải chết." Nam tử nhìn qua viên kia còn ngoan cố lóe ra tinh tinh, rất là tiếc hận nói.

Bất quá rất nhanh hán thu hồi hán tiếc hận.

"A?" Nam tử cảm thấy một ít không giống đồ vật, hán dõi mắt nhìn lại, mây trên trời sương mù tản ra, trên đất cỏ cây chấp chờn. Ánh mắt của hán chỗ đến, tẩu thủ lui tránh, quý thân nhường đường.

Rốt cục, hán nhìn thấy một đạo bạch quang, từ phương bắc đến, giống như mãnh thú Hồng Hoang. Nó gào thét, nó gào thét, nó xé nát tất cả ngăn tại trước mặt hán đồ vật, vô luận là trên đất sơn nhạc, vẫn là trên trời tinh huy.

Hán chớp mắt đã tới, như thiểm điện vượt qua nam tử trước mắt, chạy về phía Đông Nam.

Ngàn năm qua, trên thể giới này lần thứ nhất xuất hiện nam tử không thể khống chế đồ vật.

Nam tử trên mặt xuất hiện một loại tên là phần nộ đồ vật, nhưng hán còn chưa hảo hảo phẩm vị loại này hán chấp chương Tinh Thần các từ ngàn năm nay liền rốt cuộc chưa từng xuất hiện cảm xúc. Một kiện càng thêm đề hán táo bạo sự tình phát sinh.

Tê lạp.

Kia là một đầu tuyến bị một loại nào đó lợi khí chặt đứt thanh âm.

Hán thành linh quay đầu, nhìn về phía phía đông nam. Đạo bạch quang kia, cắt đứt mê hoặc cùng nhân gian mệnh tuyến.

Có người chặt đứt mê hoặc tinh cùng nó tinh văn mệnh tuyến! Hán muốn cứu mê hoặc, hán muốn nghịch thiên cải mệnh!

Nam tử trong đầu hiện ra một cái ý niệm trong đầu, ý nghĩ này để hán cảm giác hán não nhân giống như liền muốn nổ tung.

Sắc mặt hán trở nên dữ tợn, giống như là một loại nào đó dã thú.

"Người dám!" Hán giận dữ hét, tiếng như Hồng lôi, chấn nhiếp Bát Hoang.

Chu thiên tinh thần giống như là nhận được một loại nào đó sắc lệnh, tinh quang đại thịnh, chiếu lên toàn bộ Thần Châu đại lục phảng phất giống như ban ngày. Những cái kia tinh quang giống như là mang theo năng lượng nào đó, mê hoặc tinh cùng nhân gian bị chém đứt mệnh khoảng cách bắt đầu xuất hiện một chút cực nhỏ tiểu nhân tơ trắng, những này tơ trắng một đầu một đầu chậm rãi xuất hiện.

Hán tại vận dụng tinh thần chi lực, hán muốn đem gãy mất mệnh tuyến một lần nữa liền lên.

Mỗi cái tinh văn đều người mang thiên địa vĩ lực, vận mệnh của bọn hán quan hệ đến ngàn vạn mà tính sinh linh thịnh suy. Mệnh tinh kết nối lấy tinh văn, tinh văn kết nối lấy chúng sinh. Không chế tinh văn sinh tử, liền không chế thiên hạ chúng sinh, liền nắm giữ toàn bộ thể giới.

Tinh chết tuyến vừa đứt, liền mang ý nghĩa Tinh Thần các đối với thiên hạ quyền không chế tuyệt đối nhận lấy dao động, loại này dao động, tại nam tử trong lòng là tuyệt đối không cho phép xuất hiện.

Tơ trắng không ngừng tích lũy, gãy mất mệnh tuyến sắp kết nối vào.

Nam tử trên mặt dữ tợn rốt cục dần dần biến mất, hán lại cảm thấy đến mình đối với thể giới này lực khống chế. Chỉ cần hán suy nghĩ khẽ động, trong mình mình vĩ lực liền sẽ để thể giới dựa theo ý chí của hán vận chuyển. Loại cảm giác này đơn giản để cho người ta mê muội, để cho người ta muốn bày không thể. Cho nên bất luận cái gì có can đảm để ý chí của hán nhận trở ngại đồ vật, đều sẽ bị tiêu diệt.

Tỉ như những cái kia đã từng ý đồ tìm tòi nghiên cứu thể giới chân tướng tinh văn, lại tỉ như đạo bạch quang kia chủ nhân.

Thanh Loan ngờ ngác nhìn đây hết thấy, nhìn xem đạo mang kia xẹt qua chân trời, dễ như trở bàn tay chặt đứt mê hoặc tinh mệnh tuyến.

Nàng chỉ là không rõ.

Nàng cố nhiên cảm giác được kia một trăm ẩn chứa uy năng, nhưng nàng cũng từng nhìn qua càng thêm cường đại càng thêm cổ lão tinh viễn, không cam lòng hủy diệt, đã từng thử qua chặt đứt mệnh tuyến, nhưng bọn hắn đều thất bại. Mệnh tuyến bên trong ẩn chứa nhân quả, vận mệnh, loại đồ vật này cũng không phải là thuần túy lực lượng chỗ có thể hủy diệt đồ vật.

Nhưng nam nhân trước mắt này, hẳn cảnh giới thấp đủ cho đáng sợ, lại có thể chặt đứt mệnh tuyến. Cái này so thiên phương dạ đàm càng thêm không thể tưởng tượng nổi sự tình lại thật sự rõ ràng phát sinh ở trước mắt của nàng, không hề cho nàng đến không tin.

Nhưng kinh ngạc qua đi, trong nội tâm nàng dâng lên trận trận mừng thầm.

Mệnh tuyến đoạn mất, muội muội của nàng liền không cần chết. Nàng vốn đã vong tình, nhưng giấu ở sâu trong linh hồn suy nghĩ nói cho nàng, nàng cũng không nguyện ý muội muội của mình cứ như vậy chết đi.

Liền ngay cả ngộ đồng cũng không nghĩ ra trong cái này biến hóa, nàng chỉ nhìn thấy Mạc Thỉnh Vũ dao giả ý chém xuống, sau đó ở giữa không trung lười dao nhất chuyển vung về phía chân trời. Hết thấy điện quang hỏa thạch, nàng căn bản không kịp ngăn cản. Nhưng ở đao mang kia biến mất ở chân trời một sát na, nàng cảm giác được một mực quán quanh ở linh hồn nàng chỗ sâu u ám khí tức biến mất không thấy.

Mặc dù nàng rốt cuộc cảm giác không thấy mệnh tinh tồn tại, cảnh giới của nàng từ tình vẫn rơi xuống, nhưng là bóng ma từ vong cũng đồng thời rời đi. Thậm chí nàng một mực ẩn ẩn cảm giác được một loại nào đó gông xiềng cũng theo đó tán đi, thiên địa bỗng nhiên trở nên rõ ràng, một loại nói không nên lời cảm giác quanh quẩn trong lòng nàng. Tựa hồ lúc này, nàng mới chính thức cảm nhận được thế giới này.

"Khụ khụ." Mạc Thỉnh Vũ thở phì phò, mồ hôi thấm ướt vạt áo của hắn. Hắn xử lý đao, nửa quỳ tại trên mặt tuyết. Máu tươi thuận khoe miệng nhỏ giọt xuống, tại trên mặt tuyết phun ra đóa đóa hoa mai.

Ngô đồng cùng Tô Trường An liền vội vàng tiến lên đỡ lấy Mạc Thỉnh Vũ thân thể.

Tô Trường An chợt nhớ tới Mạc Thỉnh Vũ từng nói qua hắn đao một khi ra khỏi vỏ hắn liền phải chết không nghi ngờ. Hắn nhìn xem hiện tại Mạc Thỉnh Vũ, vừa mới cái kia giống như thần minh nam nhân một nháy mắt phẳng phất già nua thêm mười tuổi. Trong lòng của hắn khổ sở, lại không nghĩ biểu hiện ra ngoài. Hắn đột nhiên từ Mạc Thỉnh Vũ cùng ngô đồng trên thân mình bạch một cái đạo lý. Trên thế giới này có quá nhiều chuyện người không cách nào cải biến, vô luận người khóc đến như thế nào tê tâm liệt phế, hoặc là khổ sở đến như thế nào trần trọc lặp đi lặp lại, đều không làm nên chuyện gì. Người có thể làm chỉ có đối mặt hắn, cười đối mặt hắn. Cho nên Tô Trường An cố gắng mà cười cười, dù cho nụ cười kia cực kỳ khó coi, nhưng hắn vẫn như cũ cố gắng mà cười cười.

"Thành công không?" Mạc Thỉnh Vũ nhìn xem ngô đồng, sắc mặt hắn tái nhợt lại đầy cõi lòng chờ mong.

"Ân." Ngô đồng hai mắt đầm lệ gạt đầu, vừa muốn mở miệng nói chút gì. Nhưng này lúc thiên địa bỗng nhiên run lên, một đạo sắc lệnh phủ thiên cái địa mà tới. Nó từ bốn phương tám hướng vọt tới, tránh cũng không thể tránh.

"Người dám!" Thanh âm kia giống như kinh lôi, mang theo vô thượng uy nghiêm.

Vừa mới tiêu tán bóng ma từ vong lần nữa khắp chạy lên não, vậy sẽ từ tình thần mệnh tuyến lần nữa cùng nàng kết nối vào, mặc dù loại này kết nối rất yếu, nhưng loại này kết nối lại lấy một loại nàng có thể cảm giác được tốc độ tăng cường. Một cỗ từ khí từ sao trời bên trên truyền đến, nàng sinh cơ nhanh chóng tiêu tán. Chỉ là mấy hơi thời gian, nàng lần nữa trở nên mặt như giấy trắng. Nàng thậm chí khó mà chống lên thân thể của mình, ngã đầu liền muốn vừa ngã vào trong đồng tuyết, lại bị Mạc Thỉnh Vũ ôm.

Mạc Thỉnh Vũ trên mặt vừa mới hiện hiện ý cười cũng biến mất theo, hắn ngẩng đầu nhìn chân trời. Nơi đó ngoại trừ một mảnh đầy sao, không có vật khác. Nhưng Mạc Thỉnh Vũ tựa hồ có thể cảm giác được một số khác biệt đồ vật, trong cõi u minh có cỗ lực lượng vô thanh vô tức nhưng lại cường đại đến để cho người ta ngạt thở.

Từ nhật nguyệt tinh thần đến cảm thú cỏ cây, tựa hồ thiên địa vạn vật giờ phút này đều tại cùng cỗ lực lượng kia tương hỗ chiếu rọi. Bọn hắn cộng đồng tản mát ra một cái ý chí —— hôm nay mê hoặc hồn về Tinh Hải!

Trên thân đao của hắn bỗng nhiên truyền đến trận trận rung động, giống như là có đồ vật gì muốn tràn vào trong cơ thể của hắn.

Vật kia mang theo một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa cùng đối thế gian vạn vật gần như tuyệt vọng hận ý. Mạc Thỉnh Vũ không biết đó là vật gì, vì sao lại xuất hiện tại trong đao của hắn, nhưng hắn biết một khi tiếp nhận hắn, hắn có được cùng kia trong cõi u minh lực lượng chống lại thực lực.

Nhưng hắn bản năng kháng cự, vật kia mang theo có kia cỗ hận ý, để hắn cảm thấy sợ hãi.

Tựa hồ làm một cái rất trọng yếu quyết định, hắn hít sâu một hơi, đem hắn đao thu nhập vào đao, kia một cái chớp mắt, hắn phẳng phất nghe được thứ gì đang gầm thét.

Mạc Thỉnh Vũ gian nan lại kiên định đứng người lên. Hắn đem hư nhược ngô đồng phóng tới Tô Trường An trên tay, sờ lên Tô Trường An đầu, sau đó đem vạt đem hắn rút cục ra khỏi vỏ đao tính cả vỏ đao nhét vào Tô Trường An trong ngực, cười cười nói ra: "Chiều cổ tốt nàng, nàng thế nhưng là người sư nương."

Toàn bộ quá trình, mỗi một cái trình tự hẳn đều làm được rất chân thành, cũng rất trang trọng, giống như là một loại nào đó nghi thức.

"Àn." Tựa hồ cảm nhận được Mạc Thỉnh Vũ muốn làm gì chuyện rất trọng yếu, Tô Trường An nặng nề gật đầu. Tay phải hẳn vịn cao hơn hẳn ra một đầu ngón đồng, tay trái cầm cái kia thanh so với hẳn còn lớn hơn số một đao. Hẳn ngẩng đầu, nhìn thẳng Mạc Thỉnh Vũ, trong mắt lóe lên quang mang. Hẳn coi nó là làm vĩnh hằng lời thề, là một cái nam nhân đối một cái nam nhân khác hứa hẹn, là một vị đao khách đối một vị khác đao khách tín nhiệm. Hẳn đem nó thật sâu khắc vào trong lòng, mặc cho thời gian thấm thoát, lại Vĩnh Chí không quên.

Chờ đến Tô Trường An đáp án, Mạc Thỉnh Vũ rốt cục buông xuống cuối cùng một tia lo lắng.

Hẳn ngửa đầu, mở ra hai tay của mình, giống như là muốn tiếp nhận một loại nào đó tẩy lễ.

Phương thiên địa này linh lực cũng giống là nhận Mạc Thỉnh Vũ dẫn dắt, Mạc Thỉnh Vũ tại thời khắc này phảng phất trở thành bọn chúng quân vương. Bọn chúng hướng về Mạc Thỉnh Vũ tụ tập, giống như là triều bái mình quân vương.

Mạc Thỉnh Vũ thân thể từ từ đi lên, trên người hẳn khí tức cũng bắt đầu không ngừng kéo lên.

Địa linh. . .

Thiên Thỉnh. . .

Hồn thủ. . .

Hồi. . .

Cảnh giới của hẳn từng bước một đột phá, mấy hơi ở giữa, liên phá cấp ba, đao mắt liền đến hồi đỉnh phong. Mà hồi phía trên chính là tinh vẫn, hiện tại hẳn chỉ cần câu thông đến một ngôi sao, nhóm lửa mệnh cung tinh hóa, cùng sao trời dùng mệnh tuyến tương liên. Hẳn chính là tinh vẫn.

Nhưng một bước này nhìn như đơn giản, lại khó như lên trời. Từ xưa đến nay không biết bao nhiêu thiên kiều yêu nghiệt dừng bước ở đây, ôm hận mà kết thúc.

Hẳn có thể mấy hơi bên trong liên phá cấp ba, là bởi vì hẳn trong mười năm hậu tích bạc phát. Nhưng tinh vẫn còn đường lại cần càng nhiều đồ vật, thiên phú, tuế nguyệt, lịch luyện thiếu một thứ cũng không được. Mỗi ngôi sao đều là một phương thể giới, muốn bắt được một phương thể giới sao mà khó khăn? Dù cho Mạc Thỉnh Vũ, hẳn cái này nhân tộc trăm năm qua có thiên phú nhất đao khách, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

Nhưng nếu như hẳn yếu điểm sáng cái ngôi sao kia là một viên sắp chết sao trời, liền coi là chuyện khác.

Đúng vậy hẳn muốn bóc cháy viên kia sắp chết đi mê hoặc tinh, nếu như hôm nay thật cần một cái tên là mê hoặc tinh vẫn vẫn lạc. Vậy hẳn, liền thay thay nàng đi vẫn lạc đi.

Mười năm trước hẳn trợ mắt sư phụ của mình điều quang trở về Tinh Hải, mười năm sau hẳn không muốn gặp lại mình quan tâm nữ hài lần nữa lấy phương thức giống nhau rồi hẳn mà đi. Dù là nàng hại chết sư phụ của hẳn, dù là hẳn là yêu tộc Thánh nữ, là nhân tộc tử thù. Nhưng hẳn y nguyên không muốn như thế trợ mắt nhìn nàng chết đi. Nếu quả thật có tội nghiệt, vậy hẳn đến thay nàng gánh vác, nếu quả thật có Địa Ngục, vậy hẳn đến thay nàng sa đọa. Chỉ vì mười năm sau, nàng y nguyên có thể chấp lấy tay, mặt cười như hoa gọi hẳn một tiếng: "Nghe mưa."

Mạc Thỉnh Vũ trong thân thể bỗng nhiên vuron một đạo nhìn bằng mắt thường không đến bạch tuyến. Kia là mệnh của hẳn tuyến, bên trong bao hàm lấy vận mệnh của hẳn, nhân quả, đó là ngay cả tinh vẫn cũng vô pháp khống chế đồ vật, nhưng Mạc Thỉnh Vũ làm được. Buổi tối hôm nay hẳn làm được quá nhiều không thể tưởng tượng nổi sự tình. Cái này nam nhân thể nội ẩn chứa một loại sức mạnh đáng sợ, lực lượng kia có thể soán sinh nghịch chết, cái thiên hoán địa.

Mạc Thỉnh Vũ mệnh tuyến bắt đầu diễn sinh, hướng phía đông nam phương hướng chân trời, như mãng xà giao long bỏ nhào qua. Vạn dặm xa, chớp mắt là tới. Kia mệnh tuyến hình như có linh tính, đối ngay tại một lần nữa kết nối mê hoặc tinh cùng ngón đồng mệnh tuyến chính là một roi. Cái kia vốn là yếu ớt mệnh tuyến, trong nháy mắt sụp đổ. Mạc Thỉnh Vũ mệnh tuyến không đợi mê hoặc tinh đuổi ra mệnh tuyến có bất kỳ phản ứng cơ hội, quay người liền hướng phía mê hoặc tinh nhào tới.

Sao trời có linh, mà bất luận cái gì sinh linh cũng sẽ không cam nguyện chết đi. Mạc Thỉnh Vũ mệnh tuyến mang theo hẳn sinh cơ bùng bùng, đối với sắp chết mê hoặc tinh không thể nghi ngờ là củi khô gặp liệt hỏa, cây gỗ khô gặp cam lộ. Cả hai mệnh tuyến rất nhanh liền quấn quýt lấy nhau.

Mà Mạc Thỉnh Vũ sinh cơ chỉ là thời gian một cái nháy mắt liền bị kia mê hoặc tinh rút không còn một mảnh. Hẳn thân làn da chậm rãi tiêu tụy, tóc đen từ gốc rễ bắt đầu tái nhợt, cả người không cần một lát liền trở nên dần dần già đi. Nhưng nhìn ra được hẳn rất vui vẻ, trước nay chưa từng có vui vẻ. Hẳn thành công, vô luận thế giới này có bao nhiêu hẳn không biết lực lượng muốn mang lấy nàng đi hướng tử vong, nhưng hẳn rốt cục vẫn là cứu được nàng.

"Tàu người hồn khúc đi, mê hoặc tinh anh linh trở về Tinh Hải đã đến giờ." Hẳn đối còn tại sững sờ Thanh Loan nói như vậy.

Sau đó, hẳn chặt vật quay đầu, nhìn xem Tô Trường An cùng sắc mặt bắt đầu hồng nhuận ngón đồng. Dùng tự có chính hẳn mới có thể nghe được thanh âm ní non.

Hẳn nói: "Sống sót. Cười sống sót."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7 :Nơi đây từng có Phượng Hoàng đến

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đao

Chương 7: Nơi đây từng có Phượng Hoàng đến

Thanh Loan rút cục tẩu lên chi kia hồn khúc.

Canh giờ đến, mê hoặc tinh cũng làm xong hồn về Tinh Hải chuẩn bị. Mặc dù vị này mê hoặc cùng ngay từ đầu mê hoặc có chỗ sai lầm, nhưng hẳn đúng là hàng thật giá thật mê hoặc tinh tinh vẫn.

Mà muội muội của nàng cũng rút cục không cần chết. Bất kể thế nào nhìn, hôm nay kết quả nàng rất hài lòng.

Cho nên nàng lấy ra tiêu ngọc, tẩu lên chi kia hồn khúc.

Mạc Thỉnh Vũ con mắt chậm rãi nhắm lại, hẳn nhục thân hóa thành tinh quang tán đi, linh hồn của hắn lưu luyến nhìn nhân thế một lần cuối cùng, sau đó trở về Tinh Hải.

Tô Trường An vịn ngô đồng, nhìn xem bầu trời đêm, tựa hồ nhìn thấy Mạc Thỉnh Vũ tiểu dung. Hắn cũng đối với hắn mỉm cười, phát ra từ nội tâm mỉm cười, hẳn có thể cảm giác được hắn, coi như hắn rõ ràng đã chết đi, nhưng hẳn chính là có thể cảm giác được hắn. Hắn ở mảnh này tinh không bên trong, nhìn chăm chú lên hắn.

Thế là, vị này mười năm tàng đao, đao ra trăm tinh vẫn đao khách rút cục vĩnh viễn nhắm mắt lại.

Ấn núp tại đích tôn đám thám tử rút cục thấy được mảnh này trên mặt tuyết phong cảnh —— mê hoặc sao băng rơi, Mạc Thỉnh Vũ bỏ mình.

Bọn hắn đạt được bọn hắn muốn đáp án, thế là nhao nhao hóa thành lưu quang mà đi, đem tin tức này truyền đến bọn hắn chủ tử trong lỗ tai.

Thanh Loan đồng dạng nhìn xem bầu trời đêm, tâm tình của nàng không hề giống sắc mặt của nàng bình tĩnh như vậy. Nam nhân kia xả thân hóa thành mê hoặc một khắc này, nàng có thể cảm giác lòng của mình không hiểu run rẩy. Nàng không thể hiểu thành cái gì một người sẽ nguyện ý vì một người khác mỉm cười chịu chết. Nhưng nàng cảm tạ Mạc Thỉnh Vũ, hắn cứu được muội muội của nàng.

Cuối cùng, nàng hướng phía Tô Trường An cung kính khom người, thanh âm êm dịu nói ra: "Chiếu cố tốt nàng."

Sau đó tại Tô Trường An không rõ ràng cho lắm nhìn chăm chú, nàng xoay người, hướng về nơi xa đi đến, cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

Mà ngô đồng cũng rút cục mờ hai mắt ra, cảnh giới của nàng từ tinh vẫn rơi xuống, nhưng như cũ là thế giới này đỉnh cao cường giả. Nàng đã từng là tinh vẫn, nàng với cái thế giới này pháp lý, quy tắc có càng thêm khắc sâu lý giải. Càng quan trọng hơn là, Mạc Thỉnh Vũ chặt đứt mệnh của nàng tuyến, từ đây nàng không dính nhân quả, không nhận thiên địa trói buộc. Cho nên nàng bây giờ không phải tinh vẫn, lại không sợ tinh vẫn.

Ngô đồng tại Tô Trường An nâng đỡ đứng lên, nàng trông thấy Thanh Loan rời đi bóng lưng, trông thấy mê hoặc hóa thành lưu tinh biến mất tại bầu trời đêm. Nàng nhìn bạch trong khoảng thời gian này xảy ra chuyện gì.

"A! ! ! " Nàng kêu to, nước mắt chứa đầy hốc mắt của nàng.

"..." Tô Trường An muốn an ủi một chút nàng, hé miệng, lại cuối cùng cái gì đều nói không nên lời.

Nàng kêu to chậm rãi biến thành rên rĩ, thân thể nàng chậm rãi bành trướng, quần áo trên người từng khúc vỡ tan, từ trong thân thể duỗi ra từng cây hỏa hồng sắc lông vũ, kia lông vũ rất nhanh liền bao trùm toàn thân của nàng.

"Phượng Hoàng . ." Tô Trường An nhìn trước mắt cái này hỏa hồng sắc đại điều, có chút sững sờ nói. Lúc này Tô Trường An mới phản ứng được, nguyên lai mình sư nương là một con Phượng Hoàng.

Con kia Phượng Hoàng ngửa mặt lên trời một tiếng rên rĩ, như khóc như tố. Nàng huy động cánh, cương phong quấy, trong đêm khuya đích tôn trấn rớt

cực bị đánh thức. Một nhà lại một nhà đèn đuốc được thấp sáng, mọi người đi ra cửa phòng, nhìn về phía kia rên rỉ truyền đến phương hướng.

Trận trận kinh hô trong đám người vang lên, dân chúng tầm thường nơi nào thấy qua như vậy dị thú. Bọn hắn nhìn xem con kia hòa hồng đại điều, trong mắt mang theo sợ hãi.

"Kia là Phụng Hoàng!" Rốt cục có người nhận ra hóa điều chân diện mục.

Trong đám người tiếng kinh hô lớn hơn.

Thái Thú cũng bị kinh động, cổ tướng đình thậm chí ngay cả quan phục cũng không kịp mặc mang, bọc lấy một kiện áo khoác liền chạy ra. Hắn một bên phân phó lấy thủ hạ trấn an được hốt hoảng quần chúng, mình lại mang theo nhi tử cùng mấy cái thân tín liền hướng phía đại điều phương hướng chạy tới.

Cổ tướng đình cũng không phải là không sợ, nhưng hắn là địch tôn Thái Thú, hắn cần vì mình bách tính phụ trách, cho nên hắn nhất định phải xác nhận cái này đột nhiên xuất hiện Phụng Hoàng đến cùng là bởi vì cái gì nguyên nhân.

Ngô đồng rốt cục yên tĩnh trở lại, nòng ở giữa không trung xoay một trận, xoay người, hướng phía phương bắc liền muốn bay đi.

Tô Trường An vội vàng hướng trước, hắn hướng phía không trung, dùng mình có khả năng phát ra lớn nhất thanh âm quát: "Sur nương! Ngươi phải thật tốt sống sót! Sur phò sẽ ở trên trời xem chúng ta!"

"Anh!" Kia Phụng Hoàng cũng không quay đầu lại phát ra một trận thanh minh, giống như là đáp lại.

Tô Trường An nổi lòng lo lắng rốt cục buông xuống, hắn giống như là đã mất đi tất cả khí lực đồng dạng ngổ liệt tại trong đồng tuyết.

Nửa ngày qua đi, cổ tướng đình mang theo hắn người chạy tới.

Phụng Hoàng sớm đã rời đi, chỉ có một cái ôm trong ngực một cây đao tiểu hải ngòi tại đất tuyết bên trong, cổ tướng đình nhìn quen mắt, lại gọi không nổi danh chữ.

Con của hắn cô thà nhận ra Tô Trường An, hắn chạy tới.

"Tô Trường An? Ngươi tại sao lại ở chỗ này, vừa mới xảy ra chuyện gì?" Cô thà vấn đề giống như pháo liên châu một cái tiếp theo một cái.

Tô Trường An lại không để ý tới hắn, hắn chỉ là cười nhìn qua bầu trời đêm, nhìn qua ngôi sao đầy trời.

Thật lâu.

Hắn mới nói ra: "Vừa mới nơi này tới qua Phụng Hoàng."

Địch tôn trấn thời gian còn phải tiếp tục, liên quan tới con kia chim đến cùng phải hay không Phụng Hoàng, dài cửa trấn đến cùng vì cái gì. Đối với địch tôn trấn bách tính tới nói cũng chỉ là trà dư tửu hậu đề tài nói chuyện mà thôi.

Cổ tướng đình tự nhiên không thể như thế, hắn đem chuyện này giao cho người mang tin tức ra roi thúc ngựa đưa tới Trường An. Đạt được lại là "Việc này không có gì lo lắng" trả lời chắc chắn. Thế là sự tình liền như thế không giải quyết được gì.

Phụng Hoàng chiến sự dần dần hơi thờ, mà Tô Trường An lại làm trở về cái kia cả ngày bắt học võ thuật Tô Nhị Gia, mà duy nhất biến hóa là nhà của hắn bắt mất nhất vị trí thờ phụng một thanh gươm đi mũi nhọn tại vô đao.

Ánh nắng thấm thoát, như bạch mã qua khe hở.

Một ngày này, địch tôn trấn khó được nao nhiệt.

Một ngày này, Tô Trường An đã mười sáu tuổi, cùng hắn cùng giới thư viện hải tử cũng đều mười sáu tuổi.

Mà mười sáu tuổi tại cái này Thần Châu đại lục ở bên trên liền xem như trưởng thành, đã trưởng thành, như vậy thì sẽ có có nhiều vấn đề muốn đối mặt. Thì như ngươi về sau muốn làm gì? Làm cái gì chức nghiệp mưu sinh? Muốn hay không lấy phòng thê tử, sinh mấy cái mập mạp tiểu tử?

Đương nhiên đây chỉ là đối với dân chúng tầm thường. Địch tôn thư viện hải tử không cần lo lắng những này, Tô Trường An cũng không cần. Mặc dù thân phận của hắn so ra kém những bạn học khác hiển hách, phòng ở cũng rách tung toé, so ra kém bọn hắn vọng tộc đại trạch. Nhưng hắn lão cha dù sao cũng là trong quân đội Bách phu trưởng, chỉ cần hắn Tô Trường An không nghĩ như thế nào qua cùng xa cực dục sinh hoạt. Lấy cha của hắn chức vị vì hắn tại trong quân doanh mưu cái chức quan nhân tân bản sự vẫn phải có, chỉ ít hắn không cần vì sinh kế phát sầu.

Nhưng bởi vì cái gọi là, nhân vô viễn lộ. Thư viện hải tử có bọn hắn lo lắng sự tình.

Triều đình cách mỗi ba năm liền sẽ từ các nơi mười sáu tuổi đến mười tám tuổi hải tử bên trong tuyển ra có tư chất người, mang đến các đại học viện tiến hành bồi dưỡng. Mà chọn lấy chủ yếu đối tượng chính là các nơi thư viện cùng võ quán, loại này sàng chọn chỉ luận thiên tư, không nhìn ra thân, có thể nói là tầm thường nhân gia cá chép vượt Long Môn cơ hội. Cho nên vô luận là hào môn hiển hách vẫn là dân chúng tầm thường, chỉ cần trong nhà có hải tử tập võ hoặc là đọc sách, đối với ba năm này một giới tuyển cử đều là phá lệ coi trọng.

Loại này tuyển chọn lúc bắt đầu liền sẽ từ trong thành Trường An phái ra đốc quan tiến về các nơi, từ bọn hán ra mặt chủ trì phù hợp yêu cầu hải đồng tiến hành võ thi hoặc là văn thi, sau đó lại từ bọn hán đem thành tích phái đưa đến kinh đô. Kinh đô sẽ ở trong vòng mười ngày làm ra lựa chọn cuối cùng, đem phù hợp yêu cầu hải đồng phân công đến các đại học viện. Cuối cùng lại phái người mang tin tức đem tin tức này đưa đến các nơi, thông tri trúng bằng học sinh.

Hôm nay chính là người mang tin tức dài cửa trấn thời gian.

Lúc này khoảng cách người mang tin tức tới canh giờ đã chỉ có thời gian nửa nén hương —— Trường An tới người mang tin tức luôn luôn rất đúng giờ, cùng thời gian ước định không kém một hào.

Đích tôn trấn học viện trước mặt đã vây đầy đến đây chờ bằng học sinh cùng phụ mẫu, đương nhiên còn ít không được xem náo nhiệt dân chúng. Tại đích tôn loại địa phương này, dù là có một đứa bé có thể đi vào thành Trường An hạng bét nhất học viện đọc sách hoặc là tập võ, vậy cũng là khó lường đại sự.

Không phải sao, người mang tin tức còn chưa tới, đích tôn trấn dân chúng đã bắt đầu nghị luận.

"Người nói lần này chúng ta đích tôn có thể ra mấy cái đi kinh đô hải đồng?"

"Phải cùng những năm qua không kém bao nhiêu đâu, cũng liền ba năm cái."

"Ta nhìn chúng ta Thái Thú công tử hán là không thể thiếu, nghe nói hán văn thi tam giáp, võ thi nhị giáp, thành tích như vậy chỉ sợ có thể đi vào trong thành Trường An bài danh phía trên thư viện đi?"

"Đúng vậy a, Cổ công tử không hổ là Tấn vương chi thứ, muốn nói thật đúng là không giống. Ta nhìn hán kia thanh mai trúc mã tô mặt tiểu cô nương cũng không kém, nghe nói văn thi cũng là tam giáp, võ thi cũng có một giáp."

"Đúng a, thật đúng là một đồng Kim Đồng Ngọc Nữ a!"

Dân chúng người một lời ta một câu càng nói càng náo nhiệt, thật giống như so hài tử nhà mình trúng bằng cao húng, bởi vậy có thể thấy được cổ tướng đình tại đích tôn trấn là rất được lòng người.

Nhưng một bên đồng dạng đang chờ bằng Tô Trường An cũng không rất cao hứng.

Hán văn thi tự nhiên là vô cùng thâm, nhưng võ thi thành tích cũng là để hán khó mà mở miệng. Nói đến Tô Nhị Gia vốn cũng không phải là một khối loại ham học, như vậy thành tích hán tự nhiên cũng là có chỗ chuẩn bị, ân lý thuyết không nên như thế uể oải.

Cái này xấu chính là ở chỗ lâm trước khi thi hai ngày cha của hán tô thái đột nhiên từ quân doanh trở về, sắc mặt ửng hồng, nhìn qua giống như là uống nhiều rượu, vừa vào nhà cũng không để ý đang luyện đao Tô Trường An, ngay tại cái kia tây tới trắng bệch dưới giường đơn dừng lại mân mê. Cuối cùng, tại Tô Trường An gấp quỹ đồng dạng ánh mắt bên trong, móc ra một túi bạc vụn.

Tô Trường An đếm, hết thấy ba mươi tám hai.

Lúc ấy, hán ở trong lòng yên lặng tính toán một cái, cha hán lên làm Bách phu trưởng hết thấy tám năm, mỗi tháng quân lương một hai bách ngàn lại năm trăm văn tiền. Trừ bỏ học viện bên kia cùng Tô Trường An tiêu xài đại khái có thể còn lại sáu trăm văn tả hữu, ba mươi tám tiền cho cả hai là cha hán hơn năm năm không ăn không uống tích trữ tới. Mà năm năm trước, chính là tô thái quyết định đem Tô Trường An đưa vào đích tôn học viện thời gian.

Tô Trường An lúc ấy đột nhiên cảm thấy trong cổ họng có cái gì đảo quanh, muốn nói chuyện làm thế nào cũng nói không ra. Tô thái lúc này xuất ra số tiền này cho Tô Trường An, Tô Trường An làm sao không rõ có ý tứ gì.

"Mẹ người đi được thời điểm lôi kéo tay của ta để cho ta chiếu cố tốt người, để cho ta muốn người có tiền đồ. Lão tử một suy nghĩ, như thế nào mới có thể có tiền đồ đâu? Đọc sách a! Đi Trường An trong học viện đọc sách vậy thì có tiền đồ, cho nên lão tử liền đem người đưa đến học viện. Ta biết người không thích đọc sách, nhưng là luyện võ đến dùng tiền a, kia ăn dùng như thế không được tiền a. Đến Trường An đợi bốn năm, người đến ăn được, ngày lễ ngày tết cũng phải đặt mua mấy món quần áo mới, không thể để cho người đem lão tử mặt ném đến Trường An đi người nói đúng không. Những này cũng đều đến dùng tiền."

Nói những lời này thời điểm, Tô Trường An rõ ràng cảm giác được cha mình trên người chính choáng rất đậm. Hán căn bản không đợi Tô Trường An nói tiếp lại tự mình nói.

"Lão tử không có bản lĩnh gì, kiếm không là cái gì đồng tiền lớn. Nhưng ta tính qua, từ người tiến thư viện ngày đó ta bắt đầu, ta ăn trong quân, uống kém một điểm rượu, đến người trúng bằng thời điểm, tích lũy ra bạc không sai biệt lắm cũng đủ rồi người tại Trường An tiêu xài. Nhưng đây cũng là căng thẳng, nếu là người tập võ, tiền này cũng liền không đủ."

"Nhưng bây giờ tốt, đại khảo tới, người trúng bằng đi Trường An, ta lão Tô nhà cũng là quang tông diệu tổ, ta cũng liền xứng đáng người chết đi mẹ!" Nói xong những lời này, tô thái ợ một hơi rượu, ngã đầu liền ngủ thiếp đi —— tựa như mỗi cái phụ mẫu, xưa nay sẽ không hoài nghi hải tử nhà mình thông minh trình độ. Cho nên hán rất có lòng tin, cảm thấy mình loại mặc kệ đọc sách văn là tập võ, đều sẽ ra mặt. Cho nên hán mang theo tửu kinh cùng đối Tô Trường An không có lý do lòng tin hạnh phúc thiếp đi.

Tô Trường An lại không biện pháp bắt đầu vui vẻ, nhìn xem kia trĩu nặng ba mươi tám lượng bạc cùng trên giường đã ngu ngơ ngủ say tởm thái, hẳn lần thứ nhất hối hận mình không có đi học cho giỏi.

Nhưng trên đời này rất nhiều chuyện chính là như vậy, làm người thấy hối hận thời điểm, liền sớm đã là không kịp thời điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8 :Ngọc Hành điêu quang

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đạo

Chương 08: Ngọc Hành Điều Quang

Đích tôn trên trần càng ngày càng náo nhiệt, khoảng cách người mang tin tức đến thời gian cũng càng ngày càng gần.

Tô Trường An nhìn một chút bên cạnh mình lòng tin tràn đầy lão cha, trong lòng rất là trầm trọng. Đợi đến người mang tin tức tới thời điểm, chính là loại kia lòng tin phá diệt thời điểm. Khi đó nếu là cha của hắn ngay trước toàn đích tôn trần mặt hung hăng đánh cho hắn một trận, Tô Trường An cũng cảm thấy mình nên phạt. Nhưng hắn sợ nhất lại là cha của hắn tín nhiệm với hắn bị cô phụ, loại kia một mực ước mơ đồ vật đột nhiên biến mất lúc tuyệt vọng.

Hắn không muốn dạng này, hắn hi vọng cha của hắn có thể lấy hắn làm vinh. Có thể tại trên bàn rượu hướng người nói khoác con của mình cỡ nào không tầm thường. Nhưng hắn lại làm không được, cho nên cha của hắn chỉ có thể ở người khác nói khoác con trai mình thời điểm, yên lặng ngồi ở một bên uống rượu.

Nghĩ tới đây, Tô Trường An rất uể oải. Hắn lại nhìn một chút Mạt Mạt, mười sáu tuổi dung mạo của nàng càng thêm sở sở động lòng người, nàng đứng tại cổ thụ bên người. Một cái anh tuấn tiêu sái, một cái nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu. Người mang tin tức chưa tới, tất cả mọi người tán thưởng lại sớm đã bên tai không dứt. Phảng phất bọn hắn mới là thế giới trung tâm.

Có câu nói là, hoa hồng có người nhìn, cỏ dại không người biết. Mà hắn, Tô Trường An, chính là đường kia bên cạnh cỏ dại.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến trận trận kinh hô, Tô Trường An phiến muộn bị đánh gãy. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ gặp một vị thân mang màu đen giáp trụ nam tử từ cuội một con ngựa cao lớn tuyệt trần mà tới. Hắn biết, đưa bằng người mang tin tức tới.

Đích tôn trần sôi trào.

Cổ Tương Đình làm Thái Thú tự nhiên muốn đi lên nghênh đón, hẳn một thân màu lam nhạt quan bào, trên đầu dùng ngọc trâm xuyên lấy phát quan, một tịch tóc đen chải vuốt đến ngay ngắn rõ ràng. Trên mặt gió xuân ấm áp, càng là không thể che hết ý cười. Con của hắn hôm nay liền muốn trúng bảng, chuyện như vậy lại có thể nào để cho người không vui đâu?

"Đích tôn trần Thái Thú Cổ Tương Đình gặp qua đại nhân." Cổ Tương Đình chấp tay thờ dài.

Có câu nói là Trường An thư đồng thất phẩm quan, từ Trường An người tới phần lớn có chút bối cảnh, dù chỉ là một vị người mang tin tức, Cổ Tương Đình cũng không dám lãnh đạm.

"Cổ đại nhân đa lễ, tiểu nhân chỉ là một vị đưa tin người, đảm đương không nổi." Cái kia lập tức nam tử ngoài miệng nói như thế, thần sắc lại ngạo mạn cực kì. Cũng không dưới ngựa, mà là cư cao lâm hạ nhìn xem đám người.

Cổ Tương Đình khẽ nhủ mảy, trong lòng tuy có bất mãn, trên mặt nhưng như cũ khiêm cung nói: "Đại nhân nơi đó, cái này Trường An đến đích tôn tàu xe một mẻ, không bằng tại đích tôn nghỉ ngơi liền có thể."

"Thôi." Nam tử kia khoát tay áo, "Chư vị học sinh chờ đến nóng lòng, ta cũng sớm một chút yết bảng, chạy tới trạm tiếp theo." Nói xong, nam tử từ trong ngực móc ra một quyển màu vàng quyền trục, thận trọng trong tay triển khai.

Kia là Thánh Hoàng khâu điểm trúng bảng học sinh danh sách.

Đích tôn trong trần trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, đều khản trương nhìn xem nam tử kia, chậm đợi hắn đem trên quyền trục danh tự từng cái nói tới.

Tởm thái cũng rất kích động, mặc dù hắn tin tưởng mình nhì tử, nhưng lúc này khó tránh khỏi trong lòng bồn chồn, hắn vỗ vỗ Tô Trường An bả vai, giống

như là cho mình nhĩ tử cổ động, lại giống là cho mình động viên.

"Nhất định có người." Hần nhỏ giọng cho Tô Trường An nói.

Tô Trường An nghe vậy, trong lòng càng là khó chịu, cúi đầu nhìn xem hai chân của mình, không nói một lời.

"Lần này đích tôn trong trấn bảng học sinh có bốn người." Nam tử rốt cục bắt đầu niệm bảng.

"Hạng tư lận như. Nhập Kim Bách Viện."

Vừa mới nói xong, trong đám người liền nhớ tới một trận reo hò, Tô Trường An biết hẳn, kia là võ viện học sinh, vóc người cao lớn, tuổi còn trẻ liền vào nghe đạo cảnh. Cái này con đường tu luyện, võ luận là văn võ đều chia làm chín Đại cảnh giới, theo thứ tự là tụ linh, cửu tinh, phồn thần, Thái Nhất, địa linh, Thiên Thánh, hồn thủ, hời, tinh vẫn. Cái này nghe đạo tuy là cảnh giới thứ nhất, nhưng cũng là không đơn giản, tô thái đã qua tuổi bốn mươi, cũng mới khó khăn lắm Tụ Linh cảnh, liền có thể tại trong quân doanh lẫn vào một cái Bách phu trưởng vị trí. Bởi vậy liền biết cái này nhập cảnh khó, thăng cảnh càng khó như lên trời.

"Hạng ba kỷ nói. Nhập Thiên Nga Viện."

Lại là một trận reo hò, Thiên Nga Viện xếp hạng mặc dù cùng kia Kim Bách Viện đồng dạng đều là mật lưu, nhưng tốt xấu vào trước một trăm. Những năm qua đích tôn trấn mặc dù cũng có thể có bốn năm cái học sinh trúng tuyển, nhưng phần lớn là trăm tên bên ngoài học viện. Lần này mới hạng ba liền vào Top 100, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Điều này cũng làm cho mọi người càng chờ mong cổ thà cái này đích tôn tài tử thành tích.

Tô Trường An cúi đầu lườm liếc kỷ đạo, cái này kỷ đạo mặc dù là cái văn sinh, lại đáng đáp lưng hùm vai gấu. Những năm qua ý vào thân thể của mình thường thường khi dễ Tô Trường An. Hai năm này đại gia trưởng niên kỷ, Tô Trường An cũng lớn thân thể, nhìn rốt cục cùng cùng tuổi hải tử không sai biệt lắm bộ dáng. Kỷ đạo thật cũng không làm sao khi nhục với hắn, nhưng chung quy không thể thiếu thỉnh thoảng châm chọc khiêu khích.

Tựa hồ cảm nhận được Tô Trường An ánh mắt, kỷ đạo có thể dào dạt háy hắn một cái, Tô Trường An vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn hắn.

"Tên thứ hai tô mật. Nhập Hồng Tụ Viện."

Hồng Tụ Viện Trường An học viện xếp hạng vị thứ sáu mươi mốt, hẳn là đích tôn mấy chục năm qua thành tích tốt nhất. Nhưng đám người nhưng không có quá nhiều kinh ngạc, ngược lại tất cả mọi người nín thở ngưng thần nhìn xem niệm bảng nam tử, tựa hồ đang đợi cái gì.

Liền ngay cả tô mật bản nhân đối với mình thành tích đều tựa hồ không quá để ý, mà là nắm thật chặt bên cạnh cổ thà cánh tay, một mặt mong đợi nhìn xem nam tử.

Bọn hắn đều đang đợi, chờ lấy nam tử nói cho bọn hắn, bọn hắn đích tôn công tử cổ thà đến tột cùng sẽ là cỡ nào kinh diễm thành tích.

Mà tô thái sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, hẳn mặc dù đối với mình nhĩ tử rất có lòng tin, nhưng lại cũng biết so với cổ Thái Thú công tử lại khác rất xa. Bây giờ chỉ còn một cái danh ngạch, chẳng lẽ mình hải tử còn có thể cùng cổ thà so sánh?

Tô Trường An tự nhiên cảm nhận được tô thái dị dạng, cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể đem đầu thấp đủ cho càng sâu.

"Hạng nhất. . ." Kia niệm bảng nam tử cuối cùng mở miệng.

Đích tôn trấn bách tính đều nắm ở hô hấp, sợ mình một cái không chú ý liền sẽ bỏ lỡ thứ gì đồng dạng.

"Hạng nhất, cổ thà! Nhập Côn Lôn Viện!"

Lần này vang lên không còn là reo hò, mà là kinh hô.

Côn Lôn Viện! Đây chính là Trường An trong học viện xếp hạng mười vị trí đầu học viện. Cái này tại đích tôn trong lịch sử thế nhưng là chưa hề có xuất hiện qua sự tình.

Biển người bên trong reo hò sóng sau cao hơn sóng trước, dân chúng cao giọng hướng về Cổ Trương Đình cùng cổ thà chúc mừng.

Tô Trường An nhắm mắt lại, không dám ngẩng đầu. Hắn đang chờ cha của hắn chửi mắng thậm chí quyền cước tương hướng.

Nhưng hắn cuối cùng không có đợi đến.

Hắn nghi ngờ mở mắt ra, hắn nhìn xem cha của mình, đi hướng Cổ Trương Đình cười hướng hắn chúc mừng, tựa như những cái kia bách tính đồng dạng. Nhưng hắn cười đến rất khó coi, giống như là cực lực chịu đựng những thứ gì.

Tô Trường An tâm không hiểu có chút nhói nhói, hắn nhìn xem đám người, nhìn xem nhảy cẫng tô mật, nhìn xem tràn đầy nụ cười đích tôn trấn cư dân. Hắn tựa hồ cảm giác được thế giới này ngay tại cách mình đi xa, hắn tựa như một viên than nằm, cùng cái này hào quang diễm lệ thế giới không hợp nhau. Hắn đột nhiên phát hiện lớn lên tựa hồ cũng không phải là một kiện quá tốt sự tình.

"Khụ khụ!" Lớn lập tức nam tử một trận ho nhẹ, đánh gãy hưng phấn đám người. Bọn hắn quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt nghi hoặc.

"Còn có một chuyện." Nam tử kia nói lật xuống lưng ngựa, không tại lấy một loại cao cao tại thượng tư thái nhìn xuống chúng nhân.

Hắn đem kia quyển trục thu vào trong lòng, thuận, lại móc ra một vật. Kia là một quyển màu vàng gấm vóc, hai đầu khảm viền vàng.

Là thánh chỉ!

Cổ Tương Đình trong lòng một lớp bộp, hắn cũng là tại tham gia Cổ gia Tấn vương một lần trên yến hội gặp một lần thánh chỉ, kia là Thánh Hoàng ban đã qua tuổi cổ hi Tấn vương. Lại không biết nhỏ nhỏ đích tôn trấn, có chuyện gì cần Thánh Hoàng thánh chỉ hạ chiếu. Không kịp nghĩ nhiều, vội vàng cúi đầu quỳ xuống đất.

Chung quanh bách tính không rõ ràng cho lắm, nhưng gặp Thái Thú như thế, cũng đều vội vàng bắt chước, nhao nhao quỳ xuống.

Tô Trường An cũng bị tô Tara lấy quỳ trên mặt đất, trong lòng lại kỳ quái gấp, đến tột cùng không biết có chuyện gì.

"Uy Đức tám mươi sáu năm, đại Ngụy Thánh Hoàng chiếu viết."

"Đích tôn huyện nam, thánh hiền Diêu Quang chi đồ tôn, Thiên Dao Mạc Thỉnh Vũ chi đồ, Tô Trường An, giúp đỡ sư tru sát yêu tà. công tại xã tắc, đức hạnh thiên hạ. Trẫm rất gia chi. Niệm tuổi nhỏ, phong làm đẳng yêu tước. cha tô thái, Tuyên Đức minh ân, thủ tiết thừa nghị, chinh chiến nửa đời, phong làm Thiên hộ, thưởng trăm mẫu, hoàng kim trăm lạng. Khâm thủ."

Đích tôn trấn chợt trở nên yên tĩnh, đó là một loại tiếng kim rơi cũng có thể nghe được yên tĩnh như chết.

Tô thái mắt tròn tròn, kinh ngạc nhìn tuyên đọc thánh chỉ nam tử, trong đầu trở nên trống rỗng. Hắn là rất tin tưởng mình nhi tử, cũng cảm thấy hắn sẽ có tiền đồ. Nhưng cái này thánh chỉ nội dung, vượt ra khỏi hắn dự tính tiền đồ nhiều lắm.

Tô Trường An cũng rất kinh ngạc, đêm đó về sau hắn nghe qua, liên quan tới Mạc Thỉnh Vũ cùng yêu tộc Thánh nữ cổ sự. Bản này cũng không phải là bí ẩn gì sự tình, chỉ là đích tôn chỗ vắng vẻ, biết người ít mà thôi. Nhưng này một đêm, Mạc Thỉnh Vũ cũng không có giết ngô đồng, ngược lại cứu được nàng. Kia tru sát yêu tà lại từ đâu nói lên? Mà lại, nhất là làm cho Tô Trường An nghi ngờ là, đêm hôm đó hắn thấy, người biết bất quá mình, sư nương, cùng vị kia nữ tử áo trắng. Kia trong thành Trường An vị kia Thánh Hoàng là thể nào biết đến? Minh cùng sư nương quả quyết sẽ không nói ra đi, như vậy nhất định là vị kia nữ tử áo trắng nói ra.

Nhìn xem lạnh như băng, nghĩ không ra lại là một cái người nhiều chuyện. Tô Trường An ở trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Mà đích tôn trong trấn bách tính càng thêm kinh ngạc, Tô Trường An là ai? Mặc dù không so được những cái kia khi nam phách nữ, hiếp đáp đồng hương ăn chơi thiếu gia. Nhưng bắt học võ thuật là có tiếng, thường xuyên bị học viện tiên sinh chỉ vào cái mũi mắng, thanh âm kia đích tôn trong trấn đều nghe được. Dạng này người lại là cái gì Mạc Thỉnh Vũ đồ đệ, Diêu Quang đồ tôn. Mạc Thỉnh Vũ là ai đang ngồi khả năng không biết, nhưng là Diêu Quang làm một bảo hộ nhân tộc gần trăm năm tính vẫn, mặc dù mười năm trước vẫn lạc, nhưng bây giờ nghe được tên của hắn nhưng như cũ như sấm bên tai.

"Thế nào? Còn không tiếp chỉ?" Nam tử thấy mình tuyên xong thánh chỉ nửa ngày, y nguyên không người đi lên tiếp chỉ, có chút kỳ quái nhìn về phía quỳ gối một bên Cổ Tương Đình, nhỏ giọng hỏi. "Cổ Thái Thú, các người trong trấn tô nam tước không ở đây sao?"

Cổ Tương Đình không hồ là Thái Thú, nhiều ít gặp qua chút việc đời, hắn lấy lại tinh thần, không kịp ngẫm nghĩ nữa. Đối còn đang ngăn người tô thái nói ra: "Tô Thiên hộ nhanh cùng con của người cùng một chỗ tiếp chỉ."

Lúc này tô thái mới tỉnh ngộ tới, vội vàng lôi kéo nhi tử tiến lên cung cung kính kính tiếp nhận thánh chỉ, lại cao hơn hô một tiếng vạn tuế, mới tính nghỉ.

Đám người đứng dậy theo, trên đường phổ lại như cũ lặng ngắt như tờ.

"Còn có." Nam tử kia nhận rõ ai mới là chính chủ, trên mặt lộ ra nịnh nọt tiểu dung, không có mới cao ngạo. "Tước gia sư thúc tổ, Ngọc Hành đại nhân nắm ta mang cho người câu nói, để người đi cùng kinh đô tu hành học sinh một đạo Trường An. Thiên Lam viện đại môn vĩnh viễn vì người rộng mở."

Ở đây có chút kiến thức người lần nữa hít vào một ngụm khí lạnh, Ngọc Hành là ai? Diêu Quang sư huynh, nhân tộc tại thế dài nhất tính vẫn, truyền thuyết hắn đã có hơn hai trăm tuổi. Thiên Lam viện là địa phương nào, Trường An xếp hạng thứ nhất học viện, năm đó Thánh Hoàng nghĩ đưa Thái tử tiến Thiên Lam viện, lại bị Ngọc Hành cự tuyệt.

Tô Trường An chắt phác cảm thánh chỉ, nhẹ gật đầu, nhìn như vân đạm phong khinh đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9 :Lần này đi Trường An đường xa xôi (thượng)

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đạo

Chương 09: Lần này đi Trường An đường xa xôi (thượng)

"Ha ha." Kia người mang tin tức nọ nhìn xem Tô Trường An, nói ra: "Tiểu nhân hồng võ, trong nhà đứng hàng lão tam, Tiểu Hầu gia gọi ta một tiếng hồng ba là đủ. Đến lúc đó đến kinh đô có gì cần đến tiểu nhân địa phương nói chuyện là được."

"Nha." Tô Trường An nói. Trong lòng của hắn còn tại dư vị vừa mới cái kia đạo thánh chỉ. Hồng Vũ Hậu mặt căn bản còn không có tiến vào đầu óc của hắn bên trong.

Những này phản ứng rơi vào người chung quanh trong mắt ngược lại cảm thấy Tô Trường An thâm tàng bất lộ, minh châu giấu giếm.

"Kia tiểu nhân cái này cáo từ, còn có mấy chỗ địa phương chờ lấy tiểu nhân đưa bằng." Nam tử kia gặp Tô Trường An tựa hồ cũng không muốn quá nhiều với hắn trò chuyện, cũng không tự làm mất mặt. Chắp tay, liền trở mình lên ngựa, nhanh chóng đi.

Lúc này Tô Trường An mới hồi phục tinh thần lại, hắn có chút không biết làm sao nhìn bốn phía. Lại phát hiện những cái kia quen thuộc đích tôn trấn cư dân giờ phút này lại dùng một loại rất xa lạ ánh mắt nhìn xem hắn.

Thần tình kia bên trong có thấp thòm, lại hiếu kỳ, mà càng nhiều hơn chính là kính sợ.

Liền ngay cả bình thường chưa từng nhìn hắn xem xét Tô Mạt, giờ phút này cũng mở to hai mắt tò mò nhìn hắn. Tô Trường An nói cho cùng bất quá là một cái mới mười sáu tuổi nam hài, lúc này trong lòng của hắn tránh không được có chút đắc chí vừa lòng.

"Chúc mừng Tô Thiên hộ. Hồ phụ không khuyến tử a!" Cổ Tương Đình chắp tay hướng Tô Thái chúc mừng. Bây giờ Tô Thái là cao quý Thiên hộ, luận chức quan đã có thể cùng hắn cái này đích tôn trấn Thái Thủ bình khởi bình tọa. Về sau đích tôn trấn cũng không tiếp tục là hắn Cổ Tương Đình một người định đoạt thời đại, chỉ ít bên ngoài là hắn cùng Tô Thái một văn một võ.

"Không dám không dám." Tô Thái không phải khiêm tốn, hắn hiện tại đầu còn chóng mặt, hết thảy phát sinh quá đột ngột. Mà lại hắn mặc dù là cái lão đại thô, nhưng cũng không đàn. Cái này đích tôn trấn Cổ Tương Đình kinh doanh thật lâu, hắn vừa mới thắng làm Thiên hộ, rất nhiều chuyện còn cần ý vào Cổ Tương Đình, tự nhiên cũng phải cùng Cổ Tương Đình hảo hảo ở chung. Huống chi, coi như hắn vẫn là cái Bách phu trưởng thời điểm, Cổ Tương Đình đối với hắn cũng là thiện đãi có thừa, hắn bây giờ tẩn tẩn, về tình về lý cũng phải cùng Cổ Tương Đình hảo hảo thân cận mới là.

"Lệnh công tử thâm tàng bất lộ. Muốn ta còn thương thường tự cho là nhà ta khuyến tử liền đã là đích tôn tài tử, bây giờ nghĩ lại, thực sự hổ thẹn." Cổ Tương Đình tiếp tục cảm thán nói. Sắc mặt có chút hồng nhuận, nhìn qua là thật có mấy phần xấu hổ. Liền ngay cả bên cạnh hắn cổ thà cũng đi theo cúi đầu, tựa hồ cũng đang vì mình ngày xưa tự cho là đúng mà cảm thấy xấu hổ.

"Cổ công tử đức hạnh, đích tôn trấn đều rõ như ban ngày. Nhà ta tiểu tử là không biết chỗ nào đập vận khí cứt chó. Nói đến lúc này ngay cả ta cũng không biết, ý đủ gấp a." Nói, Tô Thái không khỏi có chút đắc ý vỗ vỗ Tô Trường An bả vai.

Tô Trường An gãi đầu một cái, cười cười xấu hổ. Thăm nghĩ: Đừng nói người không biết, ta nếu là sớm biết sẽ còn lo lắng lâu như vậy sao?

"Nhỏ tước gia khả năng cũng là nghĩ cho người một cái ngạc nhiên đi." Cổ Tương Đình nói, "Đúng rồi Tô huynh, lần này đi Trường An đường xa xôi, không biết người nhưng lại vì tước gia an bài tốt như thế nào đi hướng Trường An đâu?"

"Ngạch?" Tô Thái ngẩn người, hắn vốn là người thô kệch, chỉ muốn đưa Tô Trường An đi Trường An đọc sách, sự tình khác căn bản không có nhiều hơn cân nhắc. Giờ phút này Cổ Tương Đình nâng lên, mới nhớ tới Trường An đích tôn cách xa nhau vạn dặm nếu để cho hài tử nhà mình một mình tiến về, nhất định là không khiến người ta yên tâm. Nhưng nhất thời bán hội lại nghĩ không ra một biện pháp tốt, nhưng lại không muốn lại đích tôn trấn ra mắt trước mặt rơi mất mặt mũi. Vừa đánh lầy ha ha nói ra: "Thế nào đi? Để tiểu tử này mình đi đến chứ sao."

"Tô huynh nói đùa, người nhìn không bằng dạng này, để nhà người nhỏ tước gia cùng khuyến tử kết bạn mà đi. Ta muốn Lưu tiêu đầu tiêu đội hộ tổng khuyến tử, đến lúc đó Tô Mạt, kỷ đạo, lặn như đã đồng hành. Bọn tiểu bối đều đồng hương cùng tuổi, trên đường thân cận nhiều hơn, đến Trường An cũng có thể tương hỗ có cái chiếu cố. Cổ huynh người xem coi thế nào?" Cổ Tương Đình đại khái cũng ngờ tới Tô Thái không có chuẩn bị, liền đưa ra đã sớm nghĩ kỹ phương pháp. Tim từ hàm súc, đã giải quyết Tô Thái khó khăn, lại bảo vệ mặt mũi của hắn.

"Hảo hảo!" Còn không đợi Tô Thái đáp ứng, một bên Tô Trường An nghe xong có thể cùng Tô Mạt cùng đường, nào còn có dư cái khác, vội vàng đáp ứng nói.

"Người lớn nói chuyện nào có người cái này tiểu thí hài chen vào nói địa phương." Tô Thái trợn nhìn Tô Trường An một chút. Quay đầu cười cùng Cổ Tương Đình nói ra: "Vậy liền phiền phức Cổ huynh."

"Ha ha, Tô huynh khách khí. Hôm nay cao hứng không bằng cùng ta đến phủ uống rượu mấy chén." Cổ Tương Đình nhiệt tình mời nói.

"Uống rượu mấy chén?" Tô Thái mấy năm này vì cho Tô Trường An góp đủ tại Trường An tiêu xài, bớt ăn bớt mặc, liền uống liền rượu cũng là lựa chút rẻ nhất uống rượu. Mà Cổ Tương Đình dài nhất của Thái Thủ, trong nhà tự nhiên không thể thiếu chuẩn bị chút rượu ngon, chỉ là nghĩ đến điểm này, Tô Thái liền đã hai mắt tỏa ánh sáng, thềm ăn nhỏ dãi. "Hôm nay cao hứng như vậy, có thể nào uống rượu, hôm nay ta định cùng Cổ huynh không say không về."

Cổ Tương Đình lúc này mới nhớ tới Tô Thái tại đích tôn trong trấn đó là rượu như mạng đam mê. Biến sắc, thậm chí thân mình kia ảm tối nhất Hầu Nhi Từ chi sợ là giữ không được.

Trận này yến hội mấy vị trúng bảng học sinh liên quan cha mẹ của bọn hắn đều được thỉnh mời, các vị đều đúng lúc gặp việc vui. Tự nhiên đều là nâng chén uống thả cửa, mấy vòng kế tiếp. Quả nhiên là chủ khách đều nộ cười, vô cùng náo nhiệt.

Từ Cổ Tương Đình chỗ ở khi trở về đã là giờ Hợi, Tô Trường An vịn mình say như chết lão cha, lão đảo nghiêng ngã về tới chỗ ở.

"Ngày bình thường nói cái gì ngàn chén không ngã, lúc này mới uống vài chén liền bị Cổ thúc thúc rót thành dạng này." Tô Trường An trong miệng nghĩ linh tinh nói.

Đang khi nói chuyện hắn đem Tô Thái đặt lên giường, cái này muốn quay đầu đi đốt điểm nước nóng —— Tô Thái uống say về sau, liền thích uống nước nóng. Đã thấy Tô Thái trên mặt một điểm men say đều không có, trái lại nhìn trừng trừng lấy hắn.

Tô Trường An bị nhìn thấy run rẩy, trong lòng ngầm tưởng rằng cha của hắn còn muốn hỏi liên quan tới thánh chỉ sự tình. Chuyện này hắn chưa hề cùng mình phụ thân nhắc qua, một là Tô Thái đoạn thời gian kia bề bộn nhiều việc chiến sự, ở nhà thời gian không nhiều. Hai là Tô Trường An ảm ảm cảm thấy việc này quá mức không thể tưởng tượng nổi, cho nên cũng không quá nguyện ý hướng tới người đề cập. Nhưng lúc này thánh chỉ đều xuống tới, nghĩ là cũng không chối gạt được. Liền ở trong lòng tìm từ, hắn từ hôm nay trong thánh chỉ nghe ra Thánh Hoàng tựa hồ coi là sự phò giết sự nương, cho nên hắn đoạn không thể đem chân tướng nói với mình phụ thân. Tô Thái thích rượu thành tính, nếu là ngày nào say rượu thất ngôn, há không đưa tới họa sát thân.

Đánh tốt nghĩ sẵn trong đầu, Tô Trường An nhìn xem Tô Thái, nói ra: "Người không phải uống nhiều quá sao?"

"Uống nhiều? Lão tử người sẽ uống nhiều? Liền hắn Cổ Tương Đình có thể uống qua được lão tử người? Lão tử thế nhưng là ngàn chén không say." Tô Thái bình sinh ghét nhất người khác nghi vấn tư lượng của hắn.

Tô Trường An lườm liếc miệng, trong lòng nghĩ đến, mới cổ thúc đối nghịch khách từng cái mời rượu, chén chén đầy uống, năm vòng xuống tới mặt không đổi sắc, vẫn như cũ chuyện trò vui vẻ. Trái lại cha mình, vài chén rượu hạ đồ liền mặt đỏ tới mang tai, cái này ai cao ai thấp, còn cần nói?

"Vậy người đây là?" Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng cũng không dám phật nhà mình mặt mũi của phụ thân.

"Lừa gạt Cổ Tương Đình tiểu tử kia, nghĩ về sớm một chút, ta có việc muốn hỏi người?" Tô Thái trên mặt hiểm thấy đứng đắn.

Đến rồi! Tô Trường An thầm nghĩ, bất quá hắn đã sớm chuẩn bị, đang muốn đem mình nghĩ kỹ nói ra được thời điểm, lại nghe Tô Thái tiếp tục nói.

"Ta nhìn tiểu tử người vừa mới nhìn chăm chăm vào người ta Tô Mạt nhìn, thỉnh thoảng coi trọng người ta?" Tô Thái rất nghiêm túc hỏi.

"À!" Tô Trường An nghìn tính vạn tính cũng không có tính tới Tô Thái sẽ hỏi lúc này. Tựa như trong lòng mình bí mật bỗng chốc bị khám phá, sắc mặt hắn một chút hồng nhuận. Áp ứng, nửa ngày nói không nên lời một chữ.

Tô Thái mặc dù là người thô hào, nhưng chuyện nam nữ chung quy là người từng trải. Nhìn Tô Trường An đáng vẻ, cái kia còn có thể không rõ hài tử nhà mình ý nghĩ. Hắn một chút ngồi dậy, hỏi: "Vậy người có nói cho người ta Tô Mạt không?"

Tô Trường An lắc đầu.

"Người cái hèn nhất!" Tô Thái dùng tay đại lực đẩy Tô Trường An trán. Một mặt ai bất hạnh, giận không tranh bộ dáng. "Cha người năm đó nếu là giống như người hèn nhất, liền không có người!"

Tô Trường An đỏ mặt không dám đáp lời.

"Tô Mạt nhà tốt! Người nếu là lấy Tô Mạt, kia đích tôn học viện không phải liền là nhà ta. Đoạn đường này đi Trường An, người phải cùng người ta hảo hảo ở chung, tranh thủ sớm một chút cầm xuống, cho chúng ta lão Tô nhà khai chi tán diệp." Tô Thái một mặt ước mơ, trong mắt lộ ra thần thái, phảng phất đã có thể trông thấy con trai mình tài sắc song thu tương lai.

Tô Mạt phụ thân tô sông là đích tôn học viện viện trưởng, đương nhiên hắn viện trưởng này tự nhiên không có cách nào cùng Trường An học viện so, nhưng đặt ở đích tôn trấn cũng coi là số một số hai nhân vật. Như đặt ở thường ngày, Tô Thái mặc dù cùng hắn nhà cùng họ, nhưng là không với cao nổi. Nhưng bây giờ không đồng dạng, Tô Trường An được phong tước, nếu bàn về địa vị, chính là Cổ Tương Đình cũng vô pháp so với hắn. Tô Thái tự nhiên trong lòng liền đánh lên tính toán.

Tô Trường An không cao hứng, hắn cảm thấy hắn đối Mạt Mạt thuần khiết ái mộ chi ý, nhận lấy cha của hắn thế tục tiền tài làm bẩn. Hắn tức giận bất bình nhìn xem Tô Thái, nói ra: "Quần tử trọng nghĩa, tiểu nhân ái tài!"

Tô Thái sắc mặt lập tức trở nên khó coi, hắn chỉ vào Tô Trường An cái mũi, quát: "Người dám giáo huấn lão tử người! Cái gì quần tử tiểu nhân! Ở đâu học một bộ này!"

"Trong sách viết!" Tô Trường An nghĩ đến Mạt Mạt, khó được tại cha mình trước mặt ngồi thẳng lên.

"Sách quý gì! Lão tử hiện tại liền đốt đi nó." Tô Thái trong lòng nộ khí càng tăng lên, mở to hai mắt từ từ trừng mắt Tô Trường An.

"《Đăng Yêu Hiệp Khách》» bên trong một cái đao khách nói." Tô Trường An thấy thế, khí thế lập tức yếu đi rất nhiều.

"Lại là cái gì yêu quái, hiệp khách, lão tử nói cho ngươi bao nhiêu lần không cho phép nhìn những này sách nát!" Tô Thái mặc dù không có đọc qua mấy ngày sách, nhưng cũng biết những này chỉ quái tiểu thuyết phần lớn là mê muội mất cả ý chí đồ vật. Trong lòng phần hận, làm bộ liền muốn đánh Tô Trường An.

"Thế nhưng là, sư phụ ta nói nó là bản sách hay." Tô Trường An nhỏ giọng nói, trong lòng của hắn càng luống cuống, âm thầm hối hận không nên tại mình lão ba trước mặt sinh anh hùng. Huống hồ Mạt Mạt cũng không còn trước mặt, cũng sẽ không biết mình vì năng và mình lão ba dựa vào lí lẽ biện luận, vậy cái này bỗng nhiên đánh chẳng phải là khổ sở uống phí.

"Sư phụ ngươi?" Tô Thái giờ tay dừng một chút, Tô Trường An sư phó là ai, danh tự hắn không nhớ rõ. Nhưng hắn sư tổ là Điều Quang, đây chính là cái đại nhân vật. Sư phụ hắn sách thích, kia Điều Quang hắn là cũng sẽ không chán ghét.

Nghĩ đến vị kia mặc dù vẫn lạc mười năm, nhưng uy danh như lúc ban đầu Điều Quang. Tô Thái sắc mặt trở nên khó coi, hắn thu tay lại, ngượng ngùng cười cười, khoát tay nói ra: "Khụ khụ, đã ngươi sư phụ thích, quên đi đi, không đốt."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10 :Lần này đi Trường An đường xa xôi (hạ)

Quyển thứ nhất Mạt Thỉnh Vũ đao

Chương 10: Lần này đi Trường An đường xa xôi (hạ)

Tại đích tôn thời gian trôi qua rất nhanh, nhoáng một cái chính là ba ngày quá khứ.

Tô Trường An mấy ngày nay trôi qua rất hài lòng, hắn là tước gia, đích tôn trấn nếu là luận thân phận, ngay cả Cổ Tương Đình cũng không bằng hắn. Không ai gọi hắn Tô Nhị Gia, càng không có người dám lại gọi hắn tô Nhị Cầu. Dù là kỷ đạo gặp hắn, cũng phải ngoan ngoãn gọi hắn một thân tô tước gia. Chớ nói lại khi dễ hắn, chính là liếc hắn một cái cũng phải sợ hãi rụt rè.

Hắn rất thích loại cảm giác này, nhưng lại rất không thích.

Thích chính là mình vô luận đi đến nơi nào, tất cả mọi người phải xem lấy hắn, phảng phất thế giới này trung tâm rốt cục chuyển hướng chính mình. Nhưng là, hắn cũng tự mình biết cái này không đúng, mọi người nhìn hắn, lại chỉ dám đứng xa xa nhìn hắn. Thế giới này như cũ tại cách hắn rất xa, khác biệt chính là, trước kia hắn đang ngược nhìn thế giới này, hiện tại hắn tại nhìn xuống thế giới này. Nhưng không đổi là, hắn vẫn một mình một người.

Ngày này, là khởi hành tiến về Trường An thời gian. Tô Trường An thật sớm rời khỏi giường. Phòng trống rỗng, cha của hắn bởi vì trong quân có việc gấp, hôm qua liền bị điều đến bắc địa tuyến đầu khôn long quan đi. Tô Thái hiện tại đã là Thiên hộ, trong quân rất nhiều chuyện nhiều ít đều cần hắn ở đây, dù cho không quyền lên tiếng, nhưng dự thính lại là nhất định. Hắn thời điểm ra đi, sắc mặt rất khó coi. Tô Trường An hỏi hắn, hắn cũng không nói, Tô Trường An cũng liền thôi.

Tô Trường An không phải rất ưa thích Tô Thái việc cần làm. Hắn quá bận rộn, từ khi Thánh Hoàng đăng cơ đến nay. Hắn hùng tài đại lược, chăm lo quân lý. Trùng hợp nhân tộc tình vẫn tăng ra. Hắn cao tọa trong thành Trường An, bày mưu nghĩ kế, bắc kích yêu tộc, tây khuếch trương rất địa, một đường khai cương khoách thổ. Cũng liền cái này mấy chục năm, đã từng tình vẫn nhóm hoặc chết già, hoặc chiến tử, hoặc như Điều Quang ngoài ý muốn vẫn lạc, nhưng chung quy là chết. Nhân tộc tình vẫn còn sót lại bấy vị, hắn mới dần dần thu liễm lại nam chinh bắc chiến bộ pháp. Tô Trường An lão cha cứ như vậy, Thánh Hoàng muốn khai cương khoách thổ, hắn liền phải đi trên chiến trường ném đầu lâu vấy nhiệt huyết; Thánh Hoàng cần nghỉ dưỡng sinh tức, hắn liền phải đi biên quan bảo vệ quốc gia.

Cho nên, từ Tô Trường An kí sự đến nay, Tô Thái cũng rất ít có thời gian cùng hắn.

Cho nên, Tô Trường An trong lòng kỳ thật cũng không rất ưa thích Thánh Hoàng, nhưng hắn biết cái này không thể nói ra được. Bởi vì đại đa số đều rất thích hắn, hắn mặc dù khai cương thác thổ, lại bất tận bình hiếu chiến; tuy tốt đại hi công, lại phú nhẹ thuế mòng; mặc dù oán Hán gia thiên hạ, dựng lên

đại Ngụy, nhưng lại danh chính ngôn thuận.

Trên phố đều nói hần là thiên cổ nhất đế, Tô Trường An nghĩ nếu không phải là mình lão cha lâu dài bên ngoài chinh chiến, hần có lẽ cũng sẽ thích hần. Nhưng bây giờ, Tô Trường An chính là không thích hần.

Tô Trường An đem từ Vương Tầu nhà mua được bánh bao ăn xong, lại liếm sạch sẽ trên tay dính dầu tron. Đi vào đại sảnh cung phụng cây đại đao kia trước, rất cung kính lên ba nén hương. Hần liền ngo ngác nhìn kia ngọn lửa một chút xiu hướng phía dưới lan tràn, vẻ mặt hốt hoảng, không biết suy nghĩ cái gì.

Đội hương cháy hết, hần gỡ xuống cây đao kia, vác tại trên lưng, đóng kỹ nhà mình cửa phòng. Chăm chú kiểm tra ba lần phải chăng khóa kỹ, hần cũng không muốn đội cho cha mình trở về, lại phát hiện nhà mình bị tặc nhân lật ra cái đỉnh chỉ lên trời.

Sau đó hần quay người, đạp trên một chỗ mỏng tuyết, đi ra đích tôn trấn. Bộ dáng kia, cực kỳ giống năm đó rồi đi Trường An Mạc Thỉnh Vũ.

Cửa trấn, Cổ Ninh đã ở chờ, đồng hành Tô Mạt, lặn như, kỳ đạo cũng tại, còn có mấy cái trung niên nam tử cũng nắm mấy chiếc xe ngựa đứng tại trong đông tuyết.

"Tô huynh, người đã đến?" Cổ Ninh tiến lên đón, hần mặc một tịch nho sinh thanh bào, búi tóc dùng một cây tuyết trắng ngọc trâm ghim, ý cười đầy mặt. Giống nhau phụ thân của hần, ôn nhuận như ngọc.

"Cổ. . . Cổ huynh đợi lâu." Tô Trường An còn không quá thích ứng xưng hô như vậy, nhưng bọn hần đã trưởng thành, dĩ vãng gọi thẳng tên cách gọi cũng liền không hợp lễ phép. Hần cố gắng để cho mình nhìn không chớp mắt, nhưng dư quang không tự chủ được liếc nhìn một bên Tô Mạt, nàng một thân áo xanh, chải lấy hai con đuôi ngựa, hướng hai bên buông thông, tựa hồ cảm nhận được Tô Trường An ánh mắt, nàng hướng về phía Tô Trường An cười cười, lộ ra hai viên đáng yêu răng mèo.

Tô Trường An cảm thấy mình tâm đều nhanh nhảy ra ngoài, hần ho nhẹ một tiếng, che giấu đi sự khác thường của mình. Thân thể thuận thế xoay qua chỗ khác, đối mấy người khác nói ra: "Cũng làm cho chư vị đợi lâu."

Mấy người cũng liền bận bịu chào, Tô Trường An hiện tại là cao quý tước gia, bọn hần không dám thất lễ.

"Tô huynh nói đùa, chúng ta cũng là vừa tới. Đến, ta giới thiệu cho người một chút, đây là Luru tiêu đầu." Cổ Ninh chỉ vào ngay tại đi tới một vị nam tử trung niên nói.

Trung niên nam tử này dáng dấp rất là tráng kiện, mặt chữ quốc, dày bờ môi, tay cầm một thanh Liễu Diệp đao. Trên mặt lấy không ở gian nan vất vả, xem xét bắt đầu từ vất vả thời gian đi vào trong tới người. Nam tử này, Tô Trường An ngược lại là nhận biết.

Này nam tử tên là Luru Đại Hoành, tại đích tôn trấn cũng coi như có chút danh tiếng. Hần là cái tiêu đầu, mang theo một cái khoảng bảy, tám người tiêu đội. Hàng năm đi tới đi lui tại đích tôn cùng Trường An ở giữa. Có tiêu thời điểm bọn hần liền áp tiêu, không có tiêu thời điểm liền dẫn hàng hóa làm chút buôn đi bán lại sinh ý.

Đương nhiên, cái này cũng không hiếm lạ, tại đại Ngụy hướng dạng này tiêu đội nhiều vô số kể. Nhưng đích tôn cùng Trường An ở giữa cách U Vân lĩnh, nơi đó tình quái hoành hành. Đừng nói dân chúng tầm thường, chính là triều đình quân đội người muốn từ U Vân lĩnh qua đều phải có thánh hiền cho bảo vật hộ thể, không người cũng là dữ nhiều lành ít. Nhưng là Luru Đại Hoành bọn hần hết lần này tới lần khác liền có thể từ U Vân lĩnh bình yên xuất nhập, hàng năm áp lấy tiêu từ Trường An đến đích tôn, lại từ đích tôn đến Trường An, kiếm lấy để cho người đồ mất không lấy bạc.

Trên phố thịnh truyền Luru Đại Hoành sẽ cổ ngữ, có thể cùng tình quái nhóm giao lưu, hàng năm cho bọn hần mang đến cung phụng, mới đổi lấy tại U Vân lĩnh bình yên xuất nhập cơ hội. Nhưng đối với đây, Luru Đại Hoành không nhắc tới một lời.

Không còn gặp phải Mạc Thỉnh Vũ trước đó, Tô Trường An vẫn cảm thấy đích tôn trong trấn nhất giống trong sách những cái kia đao khách kiếm hiệp, không ai qua được cái này Luru Đại Hoành, thậm chí đã từng còn một lần rất sùng bái hần, nghĩ đến cùng hần bái sư học nghệ.

Hôm nay gặp mặt, lại phát hiện hần rất phổ thông. Cùng nam tử trung niên không có gì khác biệt, thậm chí nhìn qua còn không có nhà mình lão cha lợi hại.

Tô Trường An không khỏi có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy hần trên tay đao, con mắt lại phát sáng lên.

"Người sẽ dùng đao?" Tô Trường An hỏi.

Luru Đại Hoành sững sờ, hần đang muốn bái kiến Tô Trường An, lại bị Tô Trường An không đầu không đuôi một vấn đề, đem đến miệng bên cạnh nói sinh sinh nuốt trở vào.

"Đứng thế. Tiểu nhân lâu dài bên ngoài bồn tẩu, luyện chút đao pháp, làm dùng để phòng thân." Nói, hần lờm liếc Tô Trường An phía sau cái kia thanh so với hần không nhỏ hơn bao nhiêu đại đao. Kia đại đao giấu tại vỏ đao, nhìn không thấy thân đao, nhưng vỏ đao rách tung toé, thậm chí còn dính chút trần dầu. Luru Đại Hoành dùng đao nhiều năm, ngoại trừ lớn một chút, xác thực nhìn không ra đao này có chỗ đặc biệt nào. Trong lòng âm thầm kỳ quái, ắn nói Tô Trường An bị Thánh thượng phong tước gia, cũng coi như một vị nhân vật, làm sao làm dạng này một thanh phá đao?

"Luru mỗ nhìn tước gia vác lấy một cây đao, chắc hần cũng sẽ làm chút đao pháp. Tiểu nhân đao pháp cùng tước gia so ra hần là không ra gì." Mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng Tô Trường An dù sao cũng là tước gia, Luru Đại Hoành trả trộn giang hồ nhiều năm như vậy, tự nhiên mượn gió bẻ măng ánh

mất vẫn phải có.

"Ta sẽ không dùng đao. Cho nên nghĩ mời người dạy ta đao pháp." Tô Trường An như nói thật đao, Mạc Thỉnh Vũ nắm đó thuyết giáo hắn một đao, chỉ dạy một lần. Tô Trường An cũng nhìn cái kia một đao, cũng nhớ kỹ một đao kia. Hắn trong hai năm qua, mỗi ngày đều rất thật luyện một đao kia, nhưng chính là luyện sẽ không.

Hắn cảm thấy hắn coi như thông minh, cũng coi như chăm chỉ. Như vậy luyện sẽ không liền hắn là một đao kia rất khó khăn, cho nên hắn nghĩ trước tìm một chút đơn giản luyện lên.

"Cái này không nên a? Thiên Dao Mạc Thỉnh Vũ không phải sư phụ người sao?" Lưu Đại Hoành hỏi. Hắn lâu dài lui tới đích tôn cùng Trường An ở giữa, tin tức tự nhiên linh thông cực kì. Liên quan tới Mạc Thỉnh Vũ sự tình, hắn sớm đã nhớ kỹ trong lòng. Được vinh dự nhân tộc mấy trăm năm qua thiên tài nhất thiên tài, năm đó hắn cảnh giới khó khăn lắm Thái Nhất cảnh, đao pháp liền đã độc bộ thiên hạ. Hai năm trước, càng là aether một cảnh thực lực chém tinh vân, người trong thiên hạ đều gọi hắn là Thiên Dao Mạc Thỉnh Vũ. Mà Tô Trường An nhất là đệ tử của hắn sao có thể sẽ không đao pháp?

"Hắn là dạy qua ta." Tô Trường An có chút khó khăn, nếu là nói mình không có học được, sợ là tại Tô Mạt trước mặt roi mất mặt mũi. Càng nghĩ, mới nói ra: "Nhưng ta hiện tại không sử ra được."

"Ồ?" Lưu Đại Hoành sững sờ, mới tỉnh ngộ lại, năm đó Mạc Thỉnh Vũ Thái Nhất cảnh một đao liền có thể chém tinh vân, kia dùng đao pháp nhất định là cực kì cao thâm. Trước mắt Tô Trường An ngay cả tụ linh cũng còn không thành công, không sử dụng ra được như vậy ảo diệu đao pháp cũng là hợp tình lý. Nhưng đao mất lại lâm vào lưỡng nan, Tô Trường An là Mạc Thỉnh Vũ đồ đệ, Mạc Thỉnh Vũ là Điều Quang đồ đệ. Đao pháp của hắn ngược lại không hiếm lạ, nhưng nếu là dạy Tô Trường An, mình thân phận này liền lúng túng. Cùng bạn bè uống rượu khoái lác đến có thể nói một chút mình cùng Mạc Thỉnh Vũ bình khởi bình tọa, nhiều chút mặt mũi; nhưng nếu như bị người hữu tâm biết, sợ tránh không được tai họa. Nhưng Tô Trường An là cao quý tước gia, ngay trước nhiều như vậy người mời hắn dạy đao, hắn lại không dám phạt Tô Trường An mặt mũi. Trong lòng có chút châm chước, mới lên tiếng.

"Tô tước gia nói đùa. Dạy người đao pháp ta cũng không dám, nhưng nếu là người tại đao pháp bên trên có vấn đề gì, chúng ta ngược lại là có thể nghiên cứu thảo luận một chút."

"Kia tốt." Tô Trường An nghĩ không ra nhiều như vậy, chỉ cần có thể học đao, làm sao đều được. "Vậy nếu là được không, ta liền tìm người."

"Có ngay." Lưu Đại Hoành cười đồng ý.

Đám người lại hàn huyên một trận, liền chuẩn bị ngồi lên xe ngựa động thân.

Lưu Đại Hoành hết thảy mang theo bảy người, bốn chiếc xe ngựa. Cổ Ninh Tô Trường An một cỗ, kỷ đạo lặn như một cỗ, Tô Mạt một cỗ, còn lại một cỗ là cho người một nhà dùng để nghỉ ngơi. Đoạn đường này tránh không được màn trời chiếu đất, đến có người gác đêm, chiếc xe ngựa kia chính là cho người gác đêm tại ban ngày đi đường thời điểm dùng để nghỉ ngơi.

"Các vị ngồi xong, lão Lưu lên tiêu!" Lưu Đại Hoành cười lên ngựa, hướng trong xe đám người nói một tiếng, liền nâng tay lên bên trên roi quát lên mông ngựa.

Kia ngựa bị đau gào rít một tiếng, nện bước chân liền hướng nơi xa đi đến.

Tô Trường An vén lên xe ngựa rèm, quay đầu cuối cùng nhìn đích tôn trấn một lần cuối cùng.

Lúc đến buổi trưa, Tiểu Tuyết nhao nhao, đích tôn trấn khói bếp rải rác, trên đường phố hoang hốt có tan học học đồng đang đuổi trực.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11 :Bắc địa nhân thoại

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đao

Chương 11: Bắc địa nhân thoại

Bất tri bất giác, Tô Trường An bọn người lên đường đã có hai ngày.

Bắc địa không thể so với Trung Nguyên, đường núi gấp ghe, ít có quan đạo. Đám người mặc dù ngồi ở trên xe ngựa, nhưng cuối cùng tránh không được một đường xóc nảy.

Lúc này, lúc đến chạng vạng tối.

"Tô tước gia, Cổ công tử. Phía trước chính là bắc lam thành, hôm nay chúng ta liền ở nơi đó nghỉ ngơi. Mấy ngày nay xóc nảy, vất vả các vị." Đánh xe ngựa Lưu Đại Hoành đổi toa xe bên trong hai người nói.

"Tốt!" Tô Trường An từ trong xe ngựa thò đầu ra, mấy ngày nay giống như tiểu thư khuê các đợi tại không thấy ánh mặt trời trong xe ngựa, Tô Trường An cảm giác mình cũng nhanh muốn rĩ sét.

"Bắc lam thành?" Cổ Ninh cũng thò đầu ra, hần dỗi mắt nhìn lại, đã thấy trong gió tuyết nơi xa đứng sừng sững lấy một tòa hùng vĩ thành quách. Tại bắc địa, có thể có loại khí thế này thành quách cũng chỉ có Cổ gia Tần vương bắc lam thành.

"Lưu Tiêu Đầu, cái này đi Trường An, đi hoa lâu trần không phải muốn gần một chút sao? Từ bắc lam thành đi vòng cần phải tốt bao nhiêu mấy ngày cước trình." Cổ Ninh làm đích tôn trấn Thái Thú thế tử, nhiều ít vẫn là có chút kiến thức. Hần có câu hỏi này cũng không phải hoài nghi Lưu Đại Hoành bọn người, chỉ là sợ làm trễ nải tại Trường An học viện ngày tựu trường.

"Ha ha, Cổ công tử chớ trách. Cái này đến dài An lão Lưu chạy không dưới trăm lượt, tâm lý nắm chắc, tất nhiên là sẽ không trì hoãn mấy vị đại sự." Lưu Đại Hoành cười nói. "Thực không dám giấu giếm, đến bắc lam thành Lưu nỗ là có chút tư tâm, chỗ này, chúng ta còn có một vị cố chủ, cũng phải đưa một vị thế tử đi Trường An đọc sách, cho nên liền lượn quanh điểm đường, tới đón vị này thế tử, cùng nhau mang đến Trường An."

"Nha." Cổ Ninh nhẹ gật đầu, Lưu Đại Hoành chạy tiêu nhiều năm như vậy, đức hạnh phương diện vẫn còn tin được. Nếu là vì tiếp người, cũng không có gì, bất quá quãng mấy ngày đường, không chậm trễ đến Trường An ngày liền có thể.

"Tiếp ai vậy?" Tô Trường An càng không thêm đề ý, hần chỉ muốn tìm thời gian để Lưu Đại Hoành dạy hần chút đao pháp, chỉ là mấy ngày nay màn trời chiếu đất, tiêu đội mấy người đến thay phiên lấy gác đêm, cho nên cũng không có quá nhiều thời gian. Nhưng hôm nay đến trong thành, chắc hần Lưu Đại Hoành cũng không tốt lại cự tuyệt hần.

"Tần vương Cổ gia một vị công tử đi. Nói đến có lẽ còn là Cổ công tử thân thích chứ!" Lưu Đại Hoành nói.

Đích tôn Cổ Tương Đình vốn chính là Tần vương Cổ gia ra chỉ nhánh, nói là cùng Cổ Ninh thân thích ngược lại không kém.

"Tần vương Cổ gia?" Cổ Ninh nhú mày một cái, hần cũng không rất ưa thích Tần vương Cổ gia người. Khi còn bé Cổ gia vương gia mỗi khi gặp đại thọ liền sẽ mời bọn hần những này chỉ thứ chúc thọ, nhưng chủ gia người lại không quá để mắt bọn hần những này chỉ thứ, cha của hần nói là đích tôn Thái Thú, nhưng cùng chủ gia so ra, trên căn bản không được mặt bàn. Cho nên, mỗi lần đi đừng nói chủ gia những công tử kia tiểu thư, chính là hạ nhân đối với bọn hần xa cách.

Cổ Ninh mặc dù là vì nho sinh, biết rõ hiếu để trung tín lễ nghĩa liêm sỉ. Nhưng cuối cùng bất quá mới khó khăn lắm mười sáu tuổi, đối với chủ gia ít nhiều có chút lời oán giận.

"Ân a, công tử nhà họ Cổ thân phận tôn quý, đến lúc đó còn phải phiền phức cùng hai vị chen một chút." Ngay tại đánh xe Lưu Đại Hoành không có chú ý tới Cổ Ninh dị dạng, tiếp tục nói.

Bốn chiếc xe ngựa, một cỗ là cái bọn hần tiêu đội dùng để nghỉ ngơi, gạt ra ba bốn nam tử, tự nhiên không thể lại ở người. Mà kỹ đạo cùng lặn như xe ngựa, mặc dù chỉ có hai người, nhưng hai người mặc dù tại đích tôn xem như con em nhà giàu, nhưng nói cho cùng cũng bất quá là chút bất nhập lưu quân nhân hài tử, Tô Mật lại là nữ quyến, tuy nói đại Ngụy dân phong mở ra, nhưng nếu cùng nam tử trường kỳ chung sống một phòng tránh không được một chút tin đồn, tự nhiên là không ổn. Chỉ có Tô Trường An cùng Cổ Ninh, một vị là đại Ngụy tước gia, một vị là Cổ gia chỉ thứ công tử. Cái này mặc dù so ra kém Tần vương người nhà họ Cổ, nhưng cũng không trở thành rơi mất giá trị con người của hần.

Cổ Ninh mày nhú lại đến sâu hơn, nếu là cùng chủ gia công tử người thường ngày cùng ở một phòng, đoạn đường này lữ trình nghĩ đến sẽ không thái quá vui sướng.

"Cổ huynh, người làm sao?" Tô Trường An nhìn ra Cổ Ninh dị dạng, mấy ngày ở chung, Tô Trường An mặc dù y nguyên đem Cổ Ninh vẫn như cũ xem như tình địch, nhưng lại vẫn như cũ tránh không được bị Cổ Ninh khí khái tin phục. Hai người lại niên kỷ tương tự, không tự chủ ngược lại là quen thuộc.

"Không có gì." Cổ Ninh miễn cưỡng cười một tiếng, lui về trong xe.

"Có phải hay không Tần vương Cổ gia người không tốt ở chung?" Tô Trường An nhỏ giọng hỏi.

"Ân." Cổ Ninh nhẹ gật đầu, có chút châm chọc, mới tiếp tục nói ra: "Tần vương Cổ gia dù sao cũng là đại Ngụy vương hầu, ít nhiều có chút ngạo khí. Cũng không phải khó mà nói ở chung, chỉ là. . . Ân. . . Chỉ là tầm mắt khác biệt, cùng chúng ta những này thôn dã chỉ dân, ít có chủ đề nhưng trò chuyện. Nếu là cùng ở một phòng, sợ có chỗ xấu hổ."

Lấy Cổ Ninh loại này nho sinh tính tình chung quy là nói không nên lời nhà mình chủ gia nói xấu, chỉ có thể tìm từ cần thận đại khái thuyết minh một phen.

Tô Trường An từ không phải bản nhân, lập tức liền nghe ra, nói: "Nói đúng là bọn hán Tấn vương Cổ gia người xem thường người chứ sao."

"Ân." Cổ Ninh nhẹ gật đầu, xem như ngầm thừa nhận, trong lòng đối chủ gia oán khí để hán cuối cùng không có phản bác Tô Trường An.

"Kia lại có làm sao. Hân xem thường người ta, người ta không nhìn hân là được." Tô Trường An thân cận dựa vào Cổ Ninh bả vai, "Hai ta nói hai ta, nếu là hân nguyện ý nghe liền nghe, không muốn nghe liền đi dưới xe đi tới. Chẳng lẽ lại hân một người còn phải nghĩ đến chúng ta tới hầu hạ?" Tô Trường An ý nghĩ rất đơn giản, Cổ Ninh là tình địch của hân, nhưng đó là địch tôn trong trấn sự tình. Mới tới công tử nhà họ Cổ là địch tôn người bên ngoài, an bên trong trước phải cướp bên ngoài, cho nên lần này hân rất rõ ràng đứng tại Cổ Ninh một bên.

Cổ Ninh nghe vậy, trong lòng nhẹ lòng một chút, nhẹ gật đầu. Nói, "Tô huynh nói đúng lắm, là Cổ mỗ nữ nhi thái, để người chê cười."

"Các vị, bắc lam thành đến!" Đang khi nói chuyện, đã đến bắc lam thành, Lưu Đại Hoành dắt giọng quát.

Đám người xuống xe, chuẩn bị tiếp nhận vào thành kiểm tra.

Bắc lam thành thị đại Ngụy tại bắc địa trọng trấn, thường xuyên sẽ có chút dị tộc muốn trà trộn vào trong thành tìm hiểu tin tức, cho nên loại này thông lệ kiểm tra là chuyện thường xảy ra. Ngày bình thường chỉ là nhìn xem hàng hiệu, lại tự giới thiệu thì nhưng. Nhưng hôm nay kiểm tra lại dị thường nghiêm ngặt, Tô Trường An điếm lấy chân nhìn một chút, soát người, hàng hiệu, ngay cả từ đầu khi nào đến, đến bắc lam làm gì, ngày nào rời đi đều hỏi được nhất thanh nhị sở, còn phải từng cái đăng ký.

Tô Trường An ngày bình thường đi lại đến ít, nhưng cũng biết như vậy tự thể tuyệt không bình thường, liền nhỏ giọng hỏi.

"Lưu đại ca, đây là có chuyện gì? Ngày bình thường bắc lam thành kiểm tra cũng như thế nghiêm sao?"

"Sẽ không!" Trả lời hân lại là Cổ Ninh, hân hàng năm đều sẽ tới bắc lam thành một hai lần, tham gia chủ gia một chút tụ hội. Nhưng cho dù là Cổ gia vương gia đại thọ tám mươi tuổi lúc cũng không có như vậy nghiêm ngặt. "Nghĩ đến hân là có thứ gì sự tình phát sinh đi."

"Tựa như là phía bắc yêu tộc lại không quá bình, đoán chừng là vì phòng ngoại tộc đi." Lưu Đại Hoành nói tiếp.

Tô Trường An nghe vậy, nghĩ đến mấy ngày trước đây nhà mình lão cha bị vợ vả điều đi khôn long quan, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng.

Chỉ cần một lát, liền đến phiên Tô Trường An một nhóm.

Lưu Đại Hoành là cái lão giang hồ, lấp tằm mười vạn trước, binh lính thủ thành cũng là không khó vì, bình thường đi ngang qua sân khấu thoáng qua một cái liền thả đi.

Bắc lam thành không hồ là bắc địa trọng trấn, trên đường thương hộ san sát, người đi đường nói liền không dứt. Để mấy vị cơ hồ chưa hề xuất ngoại bắc môn trấn người trẻ tuổi nhìn trọn mắt học mồm.

"Chỉ sợ ngay cả thành Trường An cũng bắt quá như thế đi." Đi tại cuối hàng kỷ đạo cảm thán như thế nói.

"Chưa thấy qua việc đời, thành Trường An so nơi này không biết muốn phồn hoa gấp bao nhiêu lần." Tô Trường An khó được tìm tới cơ hội, ép buộc một chút kỷ đạo, lấy bảo năm đó ở trong học viện bị khi phụ thù.

Kỷ đạo nháo cái mặt đỏ, nhất thời không nói gì. Chỉ là trở ngại Tô Trường An thân phận, phần hân nhìn xem hân, cũng không dám lại nghĩ dĩ vãng như vậy động thủ.

"Cô ca ca, người nhìn cái kia vòng tay, thật xinh đẹp."

"Mặt Mạt Hi Hoan? Chúng ta đi xem một chút."

Hai người đấu võ mồm lúc, bên người vang lên Tô Mạt cùng Cổ Ninh đối thoại. Tô Trường An quay đầu nhìn lại, đã thấy Tô Mạt thân mật lôi kéo Cổ Ninh tay, đi đến ven đường một cái bày trải trước, đối phía trên đồ trang sức tuyển chọn tỉ mỉ. Cũng không biết hai người nói cái gì, chỉ nghe thấy Tô Mạt phát ra trợn trợn tiếng cười như chuông bạc.

Tô Trường An gặp đây, như đánh sưng quả cà, mới vừa cùng kỷ đạo đấu khí lấy được nhỏ tiểu thành liền cảm giác, lập tức tan thành mây khói.

"Cốc ghé mà đòi ăn thịt thiên nga." Kỷ trên đường trước nói, trong mắt tràn đầy trêu tức.

". . ." Lần này đối Tô Trường An không phản bác được, đồng dạng phần hân nhìn xem kỷ đạo, nhưng trở ngại đối phương cao hơn chính mình ra một cái đầu thân thể, đồng dạng không dám ra tay.

"Hòa khí sinh tài." Một bên lặn như trên trước khuyên nhủ, gia hòa này tuy là võ sinh, lại kiếm lời ít nói, trên đường đi tích chữ như vàng. Mà nói chuyện ít, vừa nói, bình thường phân lượng không nhẹ.

Cho nên Tô Trường An cùng kỷ đạo đều mua lặn như mặt mũi, không còn mắt lớn trừng mắt nhỏ, mang theo một chút nộ khí đi theo đại bộ đội.

Đám người một đường vừa đi vừa nghỉ, rốt cục đến đích đến của chuyến này.

Kia là một tòa to đến nhanh gặp phải nửa cái đích tôn trấn phủ đệ, cửa cao tám thước, rộng bốn thước, cửa đỉnh chín tung bảy hoành, thượng thư bằng hiệu Tấn vương phủ! Trước cửa thị vệ tám tên, cầm trong tay chiến kích, eo đeo trường đao, đối diện mà đứng, khí vũ hiên ngang.

Trên đường Lưu Đại Hoành từng cáo tri, đám người đến vương phủ đưa tin, vương phủ người sẽ phụ trách an bài chỗ ở. Cho nên đám người ngoại trừ cảm thán cái này vương phủ khí thế hồng vũ bên ngoài, ngược lại không cái khác nghĩ vẩn.

Sắc trời sắp muộn, Lưu Đại Hoành cũng không dám lại trì hoãn, mang theo đám người đi đến vương phủ trước cửa, đang muốn mời trước cửa thị vệ tiến đến thông báo. Đã thấy kia Cổ gia đại môn bị chậm rãi đẩy ra, một vị lão giả đang đứng ở sau cửa, chính híp mắt nhìn xem mấy người.

Lão giả kia thân mang màu xám vải bào, đầu đầy tơ bạc, trên mặt nếp nhăn dày đặc, thân thể còn có chút còng xuống. Nhìn qua, tựa hồ đã có cổ hi chi linh.

"Người đến thế nhưng là đích tôn trấn Lưu Tiêu Đầu?" Còn không đợi Lưu Đại Hoành tự giới thiệu, lão đầu kia liền cao giọng hỏi.

Thanh âm kia trung khí mười phần, thực sự không giống như là một vị dạng này lão giả phát ra.

"Là cao thủ!" Tô Trường An biểu lộ nghiêm túc, nhỏ giọng nói với mọi người nói.

"Ồ? Làm sao mà biết?" Cổ Ninh gặp Tô Trường An thần sắc không giống trò đùa, nhưng lão nhân kia là Cổ gia quản gia, Cổ Ninh cũng đã gặp mấy lần, chưa tính đến có cái gì điểm đặc biệt, cho nên liền tò mò hỏi.

"Trên sách nói qua, đại hộ nhân gia lão quản gia, không phải ẩn thế cao nhân chính là cao thủ tuyệt thế." Tô Trường An nói như vậy.

"Còn có bức này kỳ thư? Tô huynh rảnh rồi lúc nhưng cùng ta nói một chút?"

"Để nói để nói." Tô Trường An luôn luôn rất tình nguyện cùng người chia sẻ sách của mình kho.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12 :Này họa sát thân

Quyển thứ nhất Mạc Thính Vũ đao

Chương 12: Này họa sát thân

"Chính là tại hạ." Bên này Lưu Đại Hoành cũng không dám lãnh đạm, chấp tay xưng là.

"Ha ha, kia các vị theo lão hủ vào đi. Xe ngựa giao cho thị vệ, bọn hấn tự sẽ vì người quản lý."

Lưu Đại Hoành một đoàn người đem xe ngựa giao cho thị vệ, liền theo lão quản gia tiến vào vương phủ.

Cổ gia trong môn, một Vương Tam hầu, có thể nói đã đến nhân thân cực hạn. Trong phủ cũng là thủy tạ ban công, điều lan ngọc thể đầy đủ mọi thứ. Đừng nói mấy vị chưa hề đi ra đích tôn thiếu niên thiếu nữ, chính là Lưu Đại Hoành loại này gặp qua Trường An cảnh tượng lão giang hồ cũng là nhìn trợn mắt hốc mồm.

Lão quản gia mang theo mấy người xuyên qua mấy chỗ viện lạc, đi vào một chỗ khách phòng chỗ, đối ở một bên chờ lấy nha hoàn phân phó nói: "Mang mấy vị quý khách ở lại."

Quay người lại đối đám người nói ra: "Chư vị hôm nay liền ở chỗ này nghỉ ngơi, Lưu Tiêu Đầu người cùng ta đến một chút, vương gia có chuyện muốn nói với người."

Lưu Đại Hoành đem hành lý giao cho thủ hạ hỏa kế, hướng lão quản gia lên tiếng là, liền theo hấn đi.

Tô Trường An cùng Cổ Ninh an bài tại cùng một gian phòng, Tô Trường An sờ lên trán nóng đẹt chần, cảm giác vừa mềm lại thuận, trong lòng thầm than, cái này phủ Vương gia chính là không giống, tùy tiện một cái giường cũng so nhà mình bên trong tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Quay đầu đã thấy Cổ Ninh lại cau mày, trong lòng kỳ quái, liền hỏi: "Ha ha, ta nói người đây là thế nào, hôm nay ta nhìn người cau mày số lần, so tại đích tôn trấn mấy năm

còn nhiều hơn?"

Cổ Ninh nghe vậy cười khỏ, nói "Tô huynh chẳng lẽ liền không có cảm thấy có cái gì không đúng?"

"Không đúng? Cũng thế, theo lý thuyết người cũng coi như người nhà họ Cổ, không nên giống như chúng ta ở nơi này, làm sao cũng phải có cái gian phòng của mình a?" Tô Trường An thuận miệng nói.

"Tô huynh nghĩ đi đâu vậy! Cổ gia chỉ thứ đến hàng vạn mà tính, phụ thân ta đến cũng là ở phòng ốc như vậy, huống chi ta? Ta nói tới chính là sự tình khác?"

"Sự tình khác?"

"Đúng! Tô huynh chẳng lẽ liền không có cảm thấy hôm nay Cổ gia trong nội viện thị vệ tuần tra rất tập nập sao?" Cổ Ninh mặt trầm tư nói.

"Thật sao?" Tô Trường An nhớ lại một chút, hôm nay cổ phủ xác thực ba bước một tốp, thỉnh thoảng liền có đeo đao thị vệ tuần tra, nhưng hắn chưa từng tới cổ phủ, một vị cái này phủ Vương gia ngày thường chính là dạng này, cho nên chưa phát giác có nó.

"Ta coi là phủ Vương gia ngày thường chính là dạng này." Tô Trường An như là đáp lại nói, cuối cùng lại hỏi một câu, "Chẳng lẽ cái này thật kỳ quái sao?"

"Ân, rất kỳ quái." Cổ Ninh nói ra: "Cổ gia thái gia có thể nói là bắc địa nhân vật lợi hại nhất, chính là đặt ở đại Ngụy, cũng là số một số hai người. Đừng nói thường nhân, chính là yêu tà muốn nhập phủ cũng chạy không thoát cổ thái gia pháp nhãn, không cần những thị vệ này? Nhưng người xem một chút, hôm nay lúc vào thành cửa ải nghiêm mật, hiện tại cổ trong phủ lại thị vệ cò vãi, ngày bình thường những cái kia thích cổ làm ra về thể từ nhóm cũng chưa thấy lộ diện, tựa hồ tất cả đều co đầu rút cổ trong phòng. Toàn bộ Cổ gia nghiêm phòng từ thủ, tựa hồ như lâm đại địch!"

Cổ Ninh nói đến chăm chú, nghe được Tô Trường An một trận tê cả da đầu.

"Không có nghiêm trọng như vậy a? Cổ vương gia còn có người sợ?" Tô Trường An ra vẻ nhẹ nhõm nói, giống như muốn xua tan Cổ Ninh vừa mới vô ý chế tạo ra khí tức khủng bố.

"Theo lý thuyết, đại Ngụy thiên hạ, ngoại trừ mấy vị tinh vẫn cùng Thánh Hoàng, sẽ không có người lại để cho Cổ gia như thế kiêng kị, nhưng sự tình có vạn nhất, người ta vẫn là cẩn thận một chút đi."

"Ân." Tô Trường An đáp, ôm cây đại đao kia phương cảm giác an tâm một chút. Cây đao này rất kỳ quái, Mạc Thỉnh Vũ chịu chết lúc đưa nó giao cho hắn, nhưng từ ngày đó về sau, Tô Trường An vô luận như thế nào cố gắng đều nhớ không ra cây đao kia. Nó tựa như nằm đốt đã thú, lẳng lẳng tiêm phục tại mình hang động, chờ lấy có thể có tới địch nổi đối thủ đến lúc, lại như đêm đó, kinh hồng mà ra, che tuyết đóng tinh, gào thét non sông.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tô Trường An mí mắt bắt đầu đánh nhau. Trong thoáng chốc, hắn tựa hồ lại về tới đêm hôm đó, hắn trông thấy Mạc Thỉnh Vũ giờ đao nhảy lên thật cao, trông thấy ngô đồng khóc đến lệ hoa đài vũ, trông thấy nữ tử áo xanh đỡ xuống lụa trắng, lộ ra một trương hân nhin không rõ ràng mặt.

"Tô huynh! Tô huynh!" Ngay tại Tô Trường An cực lực muốn nhìn rõ nữ tử kia bộ dáng lúc, bên tai truyền đến Cổ Ninh thanh âm.

"Ân." Tô Trường An lên tiếng, hắn đứng dậy, dụi dụi con mắt, nhìn xem đã mặc tề chỉnh Cổ Ninh, hỏi: "Giờ gì?"

"Đã là giờ thìn!" Cổ Ninh nói, "Lưu Tiêu Đầu mới vừa tới nói qua, đề chúng ta thu thập xong hành lý, chuẩn bị xuất phát."

"A, ta ngủ lâu như vậy?" Tô Trường An hơi kinh ngạc, chưa phát giác ở giữa đúng là ngủ bốn năm cái canh giờ.

"Đúng vậy a! Ta lúc đầu muốn gọi Tô huynh cùng đi với ta dùng bữa, nhưng gặp Tô huynh quả thực ngủ được quá thom, không đành lòng quấy rầy. Bất quá Mạt Mạt sợ Cổ huynh bị đói, liền để cho ta mang theo chút bánh xốp dự sẵn." Nói Cổ Ninh đưa tới một cái bao lấy bánh trắng màu xanh nhạt chiếc khăn tay, phía trên thêu lên Tô Trường An không nhận ra đóa hoa.

"Mạt Mạt mua?" Tô Trường An ngủ gật tựa hồ một chút liền tỉnh.

"Đúng a." Cổ Ninh nói như vậy.

Tô Trường An vội vàng tiếp nhận tay kia lụa, thận trọng mở ra, bên trong đặt vào ba tấm bánh xốp, tản ra trận trận hương khí. Tô Trường An một đêm không có ăn cái gì, lúc này nghe đạo như vậy mùi thơm, không nhịn được thêm ăn nhỏ dãi, cầm một cái bánh xốp liền bắt đầu ăn.

Hôm nay bánh xốp ăn cực kỳ ngon, Tô Trường An âm thầm nghĩ tới. Lại không biết cái này ăn ngon đến tột cùng là bởi vì Mạt Mạt, hay là bởi vì bánh xốp.

"Đúng rồi, hôm qua vô sự a?" Tô Trường An thỏa mãn ăn bánh xốp, hướng Cổ Ninh hỏi.

"Ân. Vô sự. Xem ra có thể là ta ngạc nhiên, để Tô huynh chê cười."

"Không có việc gì, người nói cũng có đạo lý, đi ra ngoài bên ngoài là phải cẩn thận nhiều hơn. Cha ta liền thường cùng ta nói, ý muốn hại người không thể thiếu, tâm phòng bị người không thể không."

"... " Cỗ Ninh cảm thấy lời này tựa hồ có chút không đúng, nhưng Tô Trường An miệng bên trong ngậm lấy bánh xốp, cắn chữ mập mờ, hẳn cũng nhất thời không có nghe ra nơi đó có vấn đề.

Tô Trường An một hơi ăn hai cái, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, đang muốn ăn cái thứ ba. Nhưng chợt nhớ tới cái gì, cầm đến ở trên tay bánh xốp lại thả lại khăn tay bên trong, lại thận trọng gói kỹ, đặt ở ngực mình.

"Tô huynh vì sao không ăn? Là không hợp khẩu vị sao?" Cỗ Ninh thấy thế cảm thấy kỳ quái, cái này bánh xốp cũng không lớn, Tô Trường An đem qua không có dùng com, nghĩ đến hiện tại cũng đã đói đến ngực dán đến lưng.

"Ngạch... " Tựa hồ là có cái gì bí mật bị phá vỡ, Tô Trường An sắc mặt thoáng có chút xấu hổ, hẳn mạnh làm trấn định nói: "Thời điểm không còn sớm, chúng ta sẽ lại ăn, đi trước cùng Lưu đại ca bọn hắn hội họp đang nói."

Nói cũng không đợi Cỗ Ninh tiếp tục truy vấn, liền đem đao đặt ở trên lưng, lôi kéo Cỗ Ninh hướng vương phủ đi ra ngoài.

Tại Cỗ gia gia đình chỉ dẫn dưới, bọn hắn đi tới Cỗ gia trước cửa.

Lưu Đại Hoành một đoàn người đã chờ đợi ở đây, Tô Trường An đưa tay muốn cùng Lưu Đại Hoành vãn an, lại phát hiện Lưu Đại Hoành sắc mặt khó coi đáng sợ. Nghĩ là tối hôm qua phát sinh thứ gì chuyện tình không vui, nhưng giờ khắc này ở Cỗ gia trước cửa cũng không tiện hỏi nhiều, vừa cùng Cỗ Ninh cùng nhau lên xe ngựa. Lại không có nhìn thấy hôm qua nói xong cùng giải quyết chỗ một xe công tử nhà họ Cỗ.

Tô Trường An trong lòng kỳ quái, thầm nghĩ cái này công tử nhà họ Cỗ phô trương đủ lớn, lại muốn để đám người chờ hắn. Lại nghe Lưu Đại Hoành roi ngựa giương lên, tiêu đội liền ứng thanh hướng ra phía ngoài xuất phát.

"Lưu Tiêu Đầu, không đợi vị kia công tử nhà họ Cỗ rồi?" Cỗ Ninh trong lòng cũng rất là kỳ quái, liền lên tiếng hỏi.

"Đã nhận được, là vị tiểu thư, đã an bài cùng Tô Mạt cô nương cùng xe." Đầu kia Lưu Đại Hoành nói, thanh âm kia có chút đắng chát chát.

Cỗ tô hai người tự nhiên nghe được dị dạng, nhưng lại không biết từ đâu hỏi, nhất thời trong xe ngựa bầu không khí có chút ngột ngạt.

Tiêu đội tiếp tục hướng phía trước, đảo mắt liền ra bắc lam thành.

"Không biết là vị tiểu thư kia, nói không chừng Cỗ huynh còn nhận biết." Tô Trường An cuối cùng chịu không được dạng này bầu không khí, ý đồ thông qua một ít lời đề hòa giải giờ phút này trong xe ngựa xấu hổ.

"Cỗ Tiễn Quân." Lưu Đại Hoành nói, thanh âm lại càng thêm đắng chát.

"Cỗ Tiễn Quân? Danh tự này hảo hảo quen thuộc." Tô Trường An nghĩ nghĩ, cảm thấy tựa hồ ở nơi nào nghe nói qua cái tên này, nhưng lại nhất thời bán hội không nghĩ ra được. Đang muốn hỏi thăm bên cạnh Cỗ Ninh, đã thấy Cỗ Ninh một mặt tái nhợt, hoàn toàn không có huyết sắc.

"Thế nhưng là Cỗ gia ba hầu một trong, tình thời tiết Cỗ Tiễn Quân." Cỗ Ninh thanh âm đang phát run, tựa như có đồ vật gì kẹt tại cổ họng của hắn.

"Àn." Ngoài xe ngựa Lưu Đại Hoành ngọt ngào đáp lại.

"Lưu Tiêu Đầu hồ đồ a! Dạng này tiêu làm sao cũng dám tiếp! Đây là họa sát thân a!" Cỗ Ninh thanh âm ép tới rất thấp, hoặc là sợ bị đồng hành các bạn học nghe được.

Lưu Đại Hoành trầm mặc, hoặc là đã không phản bác được.

"Đây là vì sao?" Tô Trường An không rõ ràng cho lắm, không nghĩ ra Cỗ gia cái khác công tử có thể đưa, vì cái gì đổi thành cái này Cỗ Tiễn Quân liền thành họa sát thân?

"Tô huynh ngươi có chỗ không biết, cái này Cỗ Tiễn Quân mặc dù cùng ngươi ta cùng tuổi, lại thiên tư tuyệt hảo, là bắc địa nổi danh thiên tài. Tuổi còn trẻ liền kế thừa Cỗ gia ba hầu một trong hầu vị, có thể nói là Cỗ gia trọng yếu nhất hậu bối. Kiểu người như vậy nếu là thật sự muốn đi Trường An, không cần Lưu Tiêu Đầu hộ tống, Cỗ gia nhà mình cao thủ, cái nào không thể so với Lưu Tiêu Đầu mạnh lên gấp trăm lần?"

"Đang suy nghĩ một chút hôm qua ta muốn nói với ngươi bắc lam thành cùng Cỗ gia vương phủ dị tượng, cái này Cỗ gia trâu chọc phải bọn hắn không chọc nổi đồ vật, mà thứ này mục tiêu rất có thể chính là vị này tình thời tiết Cỗ Tiễn Quân."

Phong tuyết chợt lớn lên, thổi ra xe ngựa vài mảnh, Tô Trường An cảm thấy có chút lạnh ý.

"Cỗ công tử nói đúng a." Lưu Đại Hoành lúc này cũng tiếp lời nói ra: "Ta hôm qua nghe nói muốn hộ tống người là Cỗ gia tình thời tiết lúc, vốn có tâm cự tuyệt, nhưng vương phủ người sao mà bá đạo, bắt ta này tính mạng bức bách, thậm chí các ngươi cũng không thể may mắn thoát khỏi. Nói đến ta già Lưu Sơn đã thôn phu, tiện mệnh một đầu, cùng lắm thì một chết trăm xong. Nhưng nếu là hại tước gia cùng công tử tính mệnh, lại là không biết dưới cửu tuyền như thế nào đối mặt các vị."

"Cỗ gia muốn đem Cỗ Tiễn Quân an toàn đưa đến Trường An, nhưng lại không muốn gây nên một ít người chú ý, tự nhiên là phải cần làm chút chương nhân pháp. Ngươi ta bọn người chính là kia chương nhân chi vật."

Cổ Ninh thanh âm trở nên băng lãnh, đôi mắt bên trong lóe ra một thứ gì đó, như muốn dâng trào ra.

Thứ này Tô Trường An tại Mạc Thỉnh Vũ trong ánh mắt từng gặp, hẳn biết, kia là phần nộ!

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13 :Bách quỷ dạ hành

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đao

Chương 13: Bách Quỷ Dạ Hành

Trong xe bầu không khí lẫn nửa trăm mặc xuống.

Chết đối với các vị đang ngồi, vô luận là trà trộn giang hồ nhiều năm Lưu Đại Hoành vẫn là mới khó khăn lắm mười sáu tuổi Cổ Ninh đều là một cái nặng nề chữ.

Nhưng Tô Trường An lại cười, tựa như đêm hôm ấy, Mạc Thỉnh Vũ cười chịu chết, ngô đồng cười tiễn hân. Hân cùng Cổ Ninh lớn nhỏ, còn nhìn không ra sinh tử. Hân chỉ là biết, người đến cười, vô luận một giây sau chờ người chính là như thế nào núi đao biển lửa, người cũng đến cười, bởi vì người đến nói cho thế giới này, người không nhận thua.

"Kỳ thật, Lưu đại ca cùng Cổ huynh cũng không cần lo lắng quá mức." Tô Trường An nói như vậy, "Cổ gia đến tốt cùng đắc tội với ai, chúng ta không biết. Nhưng là có một chút, bọn hân muốn đem Cổ Tịch Quân an toàn đưa đến Trường An, hơn nữa còn là từ chúng ta đưa. Cổ huynh cũng đã nói, Cổ Tịch Quân là Cổ gia ba hâu một trong, thân phận cao quý, nếu là không có mấy phần tự tin, Cổ gia định sẽ không tùy tiện đem Cổ Tịch Quân đưa ra Cổ gia. Cho nên chúng ta chỉ cần mang theo Cổ Tịch Quân, chưa hẳn không có một chút hi vọng sống."

Hai người nghe vậy, liếc nhau, đều từ đối phương trên mặt nhìn thấy thần sắc kinh ngạc. Trong cái này khớp nối, nghe Tô Trường An nâng lên, mới tỉnh ngộ lại, nguyên lai sự tình vẫn còn không có bọn hân trong tưởng tượng xấu như vậy.

"Tô huynh nói cực phải, chúng ta nếu là thích đáng an bài, cũng không hoàn toàn không có phần thắng." Cổ Ninh gật đầu nói, nhìn về phía Tô Trường An ánh mắt đã có mấy phần dị sắc. Ám đạo, Tô huynh có thể trở thành Mạc Thỉnh Vũ đệ tử, xem ra lại có mấy phần chỗ độc đáo.

"Ân. Tô tước gia Cổ công tử, người nhìn dạng này như thế nào, chúng ta hôm nay ban đêm liền đem việc này nói cho mọi người, để chư vị đều có chút đề phòng. Sau đó để mọi người hợp mưu hợp sức, nghĩ ra một cái thích hợp biện pháp." Lưu Đại Hoành sắc mặt cũng khá rất nhiều, trong lòng cũng linh hoạt.

"Vậy liền chiếu Lưu Tiêu Đầu nói xử lý."

Một đoàn người mang dị dạng tâm tình rất cực chờ đến chạng vạng tối, tiêu đội tìm một chỗ trống trải địa phương nghỉ đêm.

Đây là Lưu Đại Hoành nhiều năm áp tiêu kinh nghiệm, tầm mắt khoáng đạt địa phương thuận tiện gác đêm đồng bạn quan sát tình thế, lại đốt một chỗ đồng lửa, đã có thể chống lạnh lại có thể xua đuổi dã thú.

Ba người đem còn lại đám người triệu tập tới, nhưng này Cổ Tịch Quân không biết ra ngoài nguyên nhân gì nhưng lại chưa xuống xe ngựa, ngay cả đồ ăn cũng là Tô Mạt cho đưa đi.

Bất quá dạng này ba người cảm thấy cũng tốt, Cổ Tịch Quân chỉ cần một mực đợi trong xe ngựa không hiện thân, đối với hộ tống nắm chắc cũng liền cao mấy phần.

Đội mọi người ăn xong cơm tối, Lưu Đại Hoành đem sự tình nói cho đám người. Đám người biết mình tình cảnh đương nhiên sẽ không rất cao hứng, nhưng cũng may ba người đem trong đó lợi và hại lại một lần nữa lần trần thuật, trên mặt mọi người vẻ giận mới hơi chậm.

Chỉ nói là đạo nghĩ biện pháp, đám người lại là vô kế khả thi.

Cuối cùng vẫn là lận như cái này kiệm lời ít nói thiếu niên mở miệng nói.

"Nơi đây bắc địa, núi nhiều mà đường kỳ, ít thôn xóm mà người ở hi. Qua U Vân lĩnh, chính là Trung Nguyên, nơi đó quan đạo thông suốt, lại mỗi lần có sĩ quan tuần tra. Ta nếu là kia tặc nhân muốn cướp Cô gia Tiểu Hầu gia tất nhiên tuyển tại bắc địa làm việc. Một có thể che giấu tai mắt người, hai có thể phòng ngừa phức tạp. Cho nên chuyến này mấu chốt liền ở chỗ như thế nào từ bắc địa đi đến U Vân lĩnh."

"Mà tặc nhân cướp người chắc chắn nhiều tuyển tại trong đêm làm việc, chúng ta đại khái có thể trong đêm đi đường, trong ngày nghỉ ngơi. Dạng này đã tại trong đêm có thể bảo trì độ cao cảnh giác, ban ngày lúc nghỉ ngơi, trực ban đồng bạn cũng có tốt hơn tầm mắt, dễ dàng cho canh gác."

Lận như những lời này êm tai nói, nói đến không vội không chậm, may may nhìn không ra một cái bình thường thiếu niên thân gặp đại biến lúc thất kinh.

Mà đám người cũng cảm thấy lận như nói có lý có theo, liền lại đổi chỉ tiết đã làm một ít hứa bổ sung, liền định ra phương án.

Thế là, một đoàn người trong đêm đi đường, trong ngày nghỉ ngơi. Chỉ chớp mắt chính là mười ngày quá khứ, lại không có phát sinh bất luận cái gì trong dự đoán tình hình nguy hiểm, thậm chí ngay cả cùng một chỗ giặc cướp cũng không gặp được.

"Phía trước chính là U Vân lĩnh, qua U Vân lĩnh chính là Trung Nguyên!" Lưu Đại Hoành xe ngựa đi ở trước nhất, đuôi xe treo hai cái đèn lồng, tại trong đêm làm hậu mặt xe ngựa dẫn đường.

Tiêu đội bên trong truyền đến một trận reo hò, đám người mấy ngày nay đều là nom nớp lo sợ, trước mắt chỉ cần xuyên qua U Vân lĩnh, vậy bọn hắn liền an toàn.

"Cô gia đại tiểu thư thật đúng là tiểu thư khuê các a, mười mấy ngày đợi trong xe đều chưa từng ra, ngay cả ăn cơm đều muốn Mạt Mạt hầu hạ." Ngồi ở trong xe Tô Trường An bất mãn lầu bầu. Đối với vị này làm hại đám người chật vật như thế Cô gia Tiểu Hầu gia, hiển nhiên là không có quá nhiều hảo cảm.

"Ô huynh chớ có suy nghĩ nhiều. Kỳ thật Tiểu Hầu gia nàng dạng này cũng là vì chúng ta tốt, nàng càng là không ra mặt, chúng ta liền càng an toàn. Mạt Mạt nói là hầu hạ, kỳ thật cũng liền đưa chút đồ ăn, ngược lại không ngại sự tình." Cô Ninh cười khuyến giải nói, rốt cục nhanh đến Trung Nguyên, tâm tình của hắn cũng là khó được khá hơn.

"Ha ha, Cô công tử nói đúng a!" Lưu Đại Hoành cười mở miệng cười truyền đến, cả ngày nổi lòng lo lắng rốt cục buông xuống, hắn lại phát ra kia quen thuộc cười mở miệng cười.

"Đúng rồi, Lưu đại ca, phía trước U Vân lĩnh, nghe nói cái này U Vân lĩnh tình quái hoành hành, hung hiểm vô cùng. Nhưng người vì sao mỗi lần đều có thể bình yên vượt qua? Chẳng lẽ người thực sẽ cô ngữ, có thể cùng sơn tinh giao lưu?" Tô Trường An rốt cục hỏi quanh quẩn trong lòng mình rất nhiều năm vấn đề.

Lúc đầu loại vấn đề này dính đến Lưu Đại Hoành tiêu đội cơ mật, nhưng Tô Trường An từ trước đến nay không có tâm cơ, suy nghĩ gì hỏi cái gì, huống chi những ngày này kinh lịch xuống tới, mấy người cũng miễn cưỡng xem như cùng chung họa nạn qua.

Lưu Đại Hoành thật không có nghĩ tới giấu diếm, cười nói ra: "Kỳ thật nào có người khác nói đến như vậy tà dị, ta chỉ là nhận biết núi này bên trong một con Thụ Tinh, hắn tại dãy núi này giống như rất có uy vọng, cho nên mỗi lần ta đi ngang qua thời điểm, tình quái nhóm cũng liền không đến quấy rối."

"Thụ Tinh? Vậy nó cùng phía bắc yêu tộc chẳng phải là cùng một bọn?" Tô Trường An có chút không rõ, hắn tự nhiên không ghét yêu tộc, mặc dù cha của hắn lâu dài tại biên quan cùng yêu tộc đánh tới đánh lui, nhưng hắn cảm thấy kia là Thánh Hoàng cùng yêu tộc Hoàng đế sự tình, người bên dưới cũng đều là kiếm miếng cơm ăn, chỉ ít người bình thường là không thích đánh trận, Tô Trường An tin tưởng yêu tộc bên kia dân chúng cũng hẳn là không thích. Huống chi hắn sư nương cũng là yêu tộc, cho nên hắn càng không có lý do chán ghét yêu tộc.

Nhưng hắn không hiểu là, đã Thánh Hoàng tại cùng yêu tộc đánh trận, kia U Vân lĩnh bên trong ở nhiều như vậy tình quái, Thánh Hoàng vì cái gì mặc kệ quản?

"Nghe nói U Vân lĩnh bên trong có đại yêu, từ xưa ở tại U Vân Lĩnh Nội, cùng lịch đại nhân tộc kẻ thống trị đều có lẫn nhau không tương phạm ước định. Thánh Hoàng mặc dù hùng tài đại lược, nhưng cũng không muốn cực kì hiếu chiến tại U Vân lĩnh uống phí hết quân lực." Một bên Cô Ninh giải thích nói.

"Vậy bọn hắn chẳng phải là xem chúng ta cùng yêu tộc đánh nhau." Tô Trường An càng không rõ, nào có người trong nhà cùng ngoại nhân đánh nhau, người lại khoanh tay đứng nhìn đạo lý. Tô Trường An cảm thấy cái này U Vân lĩnh yêu quái hẳn không phải là vật gì tốt.

"Cái này có cái gì kỳ quái, phía nam đất Thục còn có một cái yêu nhân hỗn hợp quốc gia." Lưu Đại Hoành xen vào nói, hắn thường xuyên cùng U Vân lĩnh tình quái nhóm tiếp xúc, tự nhiên không giống lớn người Ngụy như thế bài xích yêu quái.

"A? Còn có chỗ như vậy." Tô Trường An lần đầu tiên nghe nói Lâu Lan, cảm thấy hiếm lạ cực kì, thậm chí có cơ hội nhất định phải đi nhìn xem.

"Hiện tại chúng ta đã tiến vào U Vân lĩnh, nơi này tình quái đều nhận ra mùi của ta, sẽ không tới phạm. Chính là kia tặc nhân muốn cướp Tiểu Hầu gia cũng phải cân nhắc một chút cái này U Vân lĩnh tình quái nhóm có đồng ý hay không." Lưu Đại Hoành tựa như đi tới mình sân nhà trong lúc nhất thời hăng hái.

Trong xe hai người nghe vậy cũng là cười cười, đến U Vân lĩnh, lại có Lưu Đại Hoành cái này U Vân lĩnh "Địa chủ" tọa trấn, xác thực dễ dàng rất nhiều.

Tô Trường An kéo ra xe ngựa màn xe, phát hiện U Vân lĩnh cùng bắc địa giống như là hai thế giới, chỗ này không có bắc địa quanh năm tuyết đọng, sườn núi đầu sinh mọc ra lít nha lít nhít thảm thực vật. Chỉ cảm thấy cùng đích tôn khác biệt, rất là đẹp mắt.

Hắn chuyển đầu, nhìn xem cái này mười sáu năm qua chưa hề nhìn qua cảnh tượng, chỉ là đáng tiếc tối nay tinh quang âm đạm, hắn nhìn không rõ ràng.

Tô Trường An chính cảm thấy có chút tiếc nuối, chợt, hắn phát hiện phía trước trên sơn đạo đứng thẳng một đạo hắc ảnh, chỉ là đồng dạng ở dưới bóng đêm hắn nhìn không rõ ràng. Là trên núi tau thú? Hắn nghĩ như vậy nói.

"Ồ ô ô ~"

Còn đến không kịp hỏi thăm, một thanh âm chợt tại yên tĩnh bên trong dãy núi vang lên. Nó áp lấy kỳ dị âm điệu, mang theo một cỗ không nói rõ được cũng không tả rõ được hương vị, đột ngột xuất hiện.

Tô Trường An chỉ cảm thấy trên người mình lông tơ nổi lên, thấy lạnh cả người từ lòng bàn chân dâng lên, xuyên qua tứ chi bách hài của hắn, thẳng đến da đầu, hắn không tự chủ được rung mình một cái.

"Đó là cái gì?" Tô Trường An cảm thấy mình thanh âm giống như đang run rẩy.

"Có thể là trong núi tinh quái à?" Lưu Đại Hoành không quá xác định, thanh âm kia không hiểu để tâm hắn kinh run rẩy.

Tiêu đội tốc độ chậm lại, Tô Mạt mấy người cũng đều thò đầu ra, muốn hỏi thăm, lại bị giờ phút này quý dị bầu không khí ngừng lại.

Lưu Đại Hoành đem đèn lồng nâng lên trước mắt, lái xe chậm rãi hướng bóng đen kia tới gần. Thần sắc hắn khẩn trương, trên trán thậm chí xuất hiện một tia mồ hôi dầu vết.

Tô Trường An cùng Cổ Ninh cũng mở to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm đạo hắc ảnh kia, Cổ Ninh thậm chí âm thầm vận khởi nội kinh, hắn đã là Tụ Linh cảnh, nếu chỉ là bình thường tau thú, thậm chí tinh quái, hắn đều có lực đánh một trận.

Xe chậm rãi tới gần, tại cách kia áo đen cách đó không xa dừng lại.

Kia là một người, mặc áo bào đen, cúi đầu trên tay cầm lấy một kiện không biết tên nhạc khí, giống cây sáo lại giống sênh, vừa mới kia làm người ta sợ hãi thanh âm chính là vật này phát ra.

Cảnh tượng này quý dị không nói lên lời, tại tinh quái hoành hành U Vân lĩnh, một cái "Người" tại đường núi trong bóng đêm thổi lấy một đoạn thể lương tiếng nhạc.

"Lộc cốc!" Lưu Đại Hoành hầu kết nhúc nhích, nuốt xuống một hớp nước miếng. Hắn thận trọng đem đèn lồng hướng phía trước tiếp cận chút, muốn nhìn rõ diện mạo của hắn.

Tô Trường An thanh đao cầm tại trên tay, hắn còn sẽ không đao pháp, cũng nhỏ không xuất đao, nhưng cảm kia nặng nề chuỗi đao, luôn cảm thấy an tâm một chút. Cổ Ninh trên tay lấy hiện ra bạch quang, hắn thuật pháp cũng chuẩn bị sẵn sàng. Tiêu đội mỗi người đều móc ra riêng phần mình vũ khí, khẩn trương nhìn chăm chăm đạo nhân ảnh kia. Liên ngay cả Tô Mạt mấy người cũng móc ra vũ khí của mình, bọn hắn đều đã là Tụ Linh cảnh, cũng không thật là tay trái gà không chặt học sinh. Chỉ có Cổ Tiễn Quân, y nguyên ngồi ở trong xe ngựa, giống như bên ngoài phát sinh bất cứ chuyện gì đều không có quan hệ gì với nàng.

Người áo đen kia, nhưng thủy chung không có cảm giác, hắn làm theo ý mình thổi lấy hắn làm người ta sợ hãi nhạc khúc. Người áo đen mây trôi nước chảy, Tô Trường An một nhóm như lâm đại địch. Bọn hắn dạng này giảng co, tựa như hùng sư cùng bày cừu.

Rốt cục, kia đoạn nhạc khúc đến hồi cuối.

Người áo đen không nhanh không chậm thu hồi hắn quái dị nhạc khí, sau đó chậm rãi ngẩng đầu.

Tô Trường An rốt cục thấy rõ người áo đen bộ dáng, tất cả mọi người cũng đều vào thời khắc ấy thấy rõ người áo đen bộ dáng.

Tô Mạt phát ra rít lên một tiếng, đám người hít vào mát lạnh khí.

Kia là một trương biến ảo mặt, lúc nam lúc nữ, lúc lão Thi ấu, lúc đẹp lúc xấu, người đương thời lúc thú.

Hắn giơ tay lên, tay trái trắng nõn như ngọc, tay phải tiêu tụy giống như xương.

Hắn xông tất cả mọi người cười, trong lúc vui vẻ lại mang theo treu tức cùng tàn nhẫn.

Môi của hắn chậm rãi mở ra, thanh âm của hắn khàn khàn, giống như là cái cửa nắm kéo gỗ mục.

Đệ nhất quyền mặc thính vũ đích đao!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14 :Ta tìm người đã có ngàn năm

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đạo

Chương 14: Ta tìm người đã có ngàn năm

Gần trăm đạo thân ảnh chợt xuất hiện, lấy đám người làm trung tâm đem bọn hắn vây quanh.

Những thân ảnh kia hoặc tứ chi chạm đất hoặc lăm trống rỗng lập, lại tướng mạo cổ quái. Bọn hắn hoặc nhân hoặc thú, có lẽ có đầu không thân, có lẽ có thân không đầu, có lẽ có mắt không miệng, có lẽ có miệng không có mắt, có đứt khoát cũng chỉ là một đoàn lăm cho người buồn nôn viên thịt.

Bọn chúng trên thân hiện ra u quang, kia chỉ riêng vừa tối lại lạnh, U Văn linh cũng không có vì vậy mà sáng tỏ mấy phần, ngược lại càng lộ vẻ âm trầm Tê lạp.

Một chiếc xe ngựa vài mảnh bị xốc lên, một vị cô gái áo lam xuất hiện ở trước mắt mọi người. Nàng chải lấy đuôi ngựa, cầm trong tay một thanh thanh phong, lộ ra hàn quang. Khuôn mặt xinh đẹp, lại dẫn khí khái hào hùng.

Vị này chưa hề lộ diện Cổ gia Tiểu Hầu gia rốt cục lần thứ nhất xuất hiện ở trước mắt mọi người. Giờ phút này nàng hai đầu lông mày mang theo sát khí, lại không khó coi, trái lại có một phen đặc biệt vận vị.

"Người chính là cái kia vẫn muốn cướp ta tặc nhân?" Cổ Tịch Quân hỏi như thế đạo, thanh tuyến không như bình thường nữ tính tinh tế, có mấy phần thông dong cùng khí quyền.

Vị kia người áo đen tại Cổ Tịch Quân xuất hiện một sát na, ánh mắt liền rút cuộc không có từ trên người nàng rời đi. Hắn ánh mắt cực nóng, giống tình nhân nhìn xem ái lang, lại giống thần tử ngưỡng vọng quân vương.

Mặt của hắn không còn biến hóa, dừng lại tại một tuấn mỹ nam tử bộ dáng. Thanh âm cũng biến thành êm tai, cực kỳ giống những cái kia dàn nhạc ca linh.

Hắn nói: "Ta tìm người đã có ngàn năm."

Tìm cùng cướp khác biệt, tìm là cầu, cướp là muốn. Tìm là văn, cướp là võ.

Cổ Tịch Quân nghe không ra trong đó khác biệt, nàng chỉ cảm thấy phần nộ. Nàng đã từ bắc địa chạy trốn tới Trường An, nhưng vẫn là bị tìm tới."Tìm ta làm cái gì! ?" Trong thanh âm mang theo tức giận, nàng vốn là bắc địa công nhận thiên tài, lại là Cổ gia Hầu gia, thân phận tôn quý, một đường trốn trốn tránh tránh vốn là biệt khuất, giờ phút này bị tìm được, đứt khoát cùng cái này kẻ cầm đầu liều mạng một phen.

"Bởi vì ngàn năm trước, ta đáp ứng ngươi, chắc chắn tìm được ngươi." Người áo đen nói, hắn thần sắc chuyên chú, nhìn chăm chú Cổ Tịch Quân, ánh mắt giống như tình mạng, xuyên qua quá ngàn vạn thời gian.

"Ta cùng ngươi chưa hề gặp mặt, nói gì hứa hẹn. Huống chi, ta mới mười sáu, ngàn năm trước chưa từng có ta!" Cổ ao ước Quân Mi ở giữa sát ý càng đậm, nàng cảm thấy hoang đường, mà vì cái này hoang đường lấy có nàng Cổ gia mấy năm qua hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

"Ngươi thân huyết chưa từng tự nhiên không nhớ ra được ta. Nhưng ngươi ta là trên đời này còn sót lại Bán Thần, xem như làm thần cưới, ngày sau sinh hạ Chân Thần hậu duệ, nhất định quân lâm thiên hạ." Người áo đen trong ánh mắt cực nóng như muốn đem Cổ Tịch Quân hòa tan, thậm chí kia tuấn mỹ gương mặt cũng bởi vì kia phần cực nóng trở nên có chút vận vẹo.

"Phi! Ngươi đồ vô si kia, ta cho là cái gì yêu ma quỷ quái, lại không nghĩ là cái phạm vào si chứng dâm tặc." Tô Trường An thanh âm bỗng nhiên vang lên, hắn cảm thấy buồn cười, mình thích Tô Mạt, kia là âm thầm thích. Mà hắc bào nhân này, lại là đoạt, ngay cả lý do đều biến đến như thế hoang đường. Tô Trường An chưa thấy qua cảnh tượng như vậy, trong lòng tự nhiên là sợ hãi vô cùng. Nhưng hắn nhìn qua không ít sách, trên sách nói gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ. Nhưng Tô Trường An nhỏ không xuất đao, bất quá hắn nhớ kỹ Tô Thái dạy qua đạo lý của hắn. Đánh không lại liền chạy, chạy không được liền mắng. Tô Trường An học để mà dùng, cho nên hắn liền mắng.

"Thần cùng thần đối thoại há lại cho phạm nhân xen vào." Người áo đen kia thậm chí nhìn đều không có nhìn Tô Trường An một chút, vây quanh đám người gần trăm đạo thân ảnh liền ứng thanh mà động, phần phật hướng đám người lao đến.

Đám người lúc này đã xuống xe ngựa, lưng tựa lưng làm thành một vòng tròn, Tô Trường An trốn ở ở giữa. Trong mọi người chỉ có hắn là chân chính tay trái gà không chặt. Có lẽ là tại đám người trung ương, để hắn cảm thấy trong lòng an tâm một chút, mới có vừa mới chửi rủa dừng khi.

"Đến rồi!" Lưu Đại Hoành hét lớn một tiếng, những này tà vật tựa hồ cũng không mạnh, nhưng hắc bào nam tử toàn thân lộ ra quý dị, để trong lòng của hắn không chắc.

Chỉ cần một lát, đám người cùng tà vật nhóm liền đánh giáp lá cà.

Lưu Đại Hoành một ngựa đi đầu, hắn đã tới cửa tình cảnh, trên tay Liễu Diệp đao đại khai đại hợp, đao mang bắn ra bốn phía, chỗ đến chur tà dị thủ. Vừa đối mặt công phu liền có vài vị tà vật bị chém thành hai nửa.

Mà Cổ Tiệp Quân niên kỷ tuy nhỏ, nhưng cũng là cửa tình cảnh cao thủ, một thanh thanh Phong Hàn chỉ riêng tràn ra, kiếm ảnh như mưa, phàm là cận thân tà vật đều bị đâm ra mấy cái lỗ thủng, không ngừng chảy máu.

Liền ngay cả Tô Mạt Cổ Ninh những học sinh này cũng đều là thành thạo điều luyện, bọn hắn không có cái gì kinh nghiệm thực chiến, nhưng dầu gì cũng là Tụ Linh cảnh, những này tà vật nhưng đều là bắt nhập lưu quý mị, mấy người ý vào ưu thế về cảnh giới, cũng đều có mấy danh tà vật chém xuống.

Tô Trường An thấy hưng khởi, lại khổ vì tu hành không đủ chỉ có thể ở bên cạnh cao giọng trợ uy. Nhưng hắn chợt phát hiện có chút không đúng, đám người đảo mắt liền chém hơn mười vị tà vật. Nhưng vây quanh đám người tà vật nhưng thủy chung không có giảm bớt, Tô Trường An lúc này mới thấy rõ, mỗi khi có tà vật bị trảm, trong hư không liền sẽ có một cái tới giống nhau như đúc tà vật hiện thân.

Bọn chúng tựa như châu chấu con kiến, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, giết chỉ không dứt.

Lưu Đại Hoành cũng phát hiện mấu chốt của vấn đề, bọn hắn đã giết mấy trăm tà vật. Tiêu đội đám người cùng Cổ Ninh một đám học sinh đều chỉ là Tụ Linh cảnh mà thôi, thời gian dần trôi qua đều có chút lực có thua. Hắn cùng Cổ Tiệp Quân mặc dù còn có dư lực, nhưng nhân lực có tận lúc, tiếp tục như vậy, không bị tà vật giết chết, đã bị tươi sống một chết.

"Bắt giặc trước bắt vua!" Lưu Đại Hoành quát, chung quanh mấy vị tiêu đội thành viên trong nháy mắt hiểu ý, lưỡi đao một trảm, sinh sinh vì hắn cùng Cổ Tiệp Quân mở ra một đạo huyết lộ.

Lưu Đại Hoành cùng Cổ Tiệp Quân liền muốn thuận kia huyết lộ hướng người áo đen đánh tới.

Hắn người áo đen nhưng không thấy khăn trương chút nào, hắn lần nữa mở ra môi của hắn, nói ra: "Bách Quỷ Dạ Hành!"

Thanh tuyến âm lãnh, như ngàn năm hàn thiết, vạn năm xương khô.

Tiếng nói vừa dứt, những cái kia tà vật trên thân thể liền phát ra trận trận huyết quang. Cảnh giới của bọn nó trong nháy mắt liền tiêu thăng đến Tụ Linh cảnh. Gần trăm Tụ Linh cảnh tà vật đột nhiên phát lực, đánh đám người một trở tay không kịp, vừa mới mở ra khe giờ phút này bị tà vật nhóm sinh sinh đè ép trở về.

Tất cả mọi người áp lực đột ngột tăng, Cổ Tiệp Quân cùng Lưu Đại Hoành ưu thế về cảnh giới còn tại, còn có thể chém giết mấy tên tà vật, nhưng cũng dần dần cảm thấy trận trận môi một xông lên đầu. Tiêu đội mấy tên thành viên cũng còn có thể tự vệ, cần phải muốn chém giết tà vật liền phải lấy mạng đổi mạng, mà Cổ Ninh mấy vị học sinh càng là hiểm tượng hoàn sinh.

Tô Trường An đã trốn đến lập tức gằm xe dưới, hắn cũng không phải nhát gan, chỉ là hắn ngay cả tụ linh cũng không thành, ra ngoài ngược lại sẽ để đám người phân Thần Chiếu chú ý hắn, bằng thêm biến số.

Nhưng hắn thấy gấp, đám người bị tà vật nhóm làm cho vừa lui lại lui, Cổ Ninh Tô Mạt mấy người càng là mang theo tổn thương, thần sắc chật vật. Hắn âm thầm rút rút đao, đao y nguyên giấu ở trong vỏ, vẫn hắn dùng ra sao lực vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào. Hắn cảm thấy mình vô dụng, nếu là mình có thể rút đao ra, có thể chém ra Mạc Thỉnh Vũ một đao kia, dù là chỉ có hắn một phần mười uy lực, những này tà vật há không hết thấy đến tội.

Trong đám người rốt cục xuất hiện thương vong.

Kia là Lưu Đại Hoành tiêu đội thành viên, Tô Trường An nhớ kỹ hắn, dáng dấp cao gầy, tính danh không rõ, chỉ biết là tiêu đội bên trong đều gọi hắn Hoắc lão nhị. Khiến cho cũng là một cây đao, Tô Trường An lúc rảnh rồi còn giống hắn hỏi qua đao pháp.

Giờ phút này bộ ngực hắn bị một đồng viên thịt đuổi ra xúc tu đâm xuyên, hai mắt giây đến lão đại, máu tươi thuận khoe miệng tràn ra.

"Lão nhị!" Lưu Đại Hoành bi thiết một tiếng, nhảy lên thật cao, một đao đem kia viên thịt chém thành hai nửa. Nhưng cuối cùng chậm một bước, Hoắc lão nhị đã không có sinh cơ.

Đám người hốc mắt đều hồng hồng, không chỉ có bởi vì Hoắc lão nhị chết, cũng bởi vì phảng phất nhìn thấy sau đó không lâu chính mình.

"Bách Quỷ Dạ Hành!" Người áo đen kia tựa hồ cũng không muốn cho đám người bất cứ cơ hội nào, lần nữa phát ra tiếng.

Những cái kia tà vật cảnh giới ứng thanh hóa thành cửa tình cảnh.

Gần trăm cửu tinh cảnh tà vật vây kín đi lên, đảo mắt liền lại có hai vị tiêu đội đội viên bị tà vật nhóm phản thầy.

Đám người cảm thấy trận trận tuyệt vọng cùng bất lực. Gần trăm cửu tinh cảnh tà vật, chính là bọn hắn không còn phục sinh, đám người cũng không phải đối thủ.

Liên tục ba vị thành viên bỏ mình để Lưu Đại Hoành triệt để đồ trông mắt, hắn hướng về phía trong bóng đêm U Vân lĩnh rống to: "Thụ gia gia cứu ta!"

Tà vật nhóm càng ép càng chặt, đám người vừa lui lại lui, lúc này đã lui đến sườn núi miệng, lui không thể lui. Tà vật nhóm lần người mà lên, mắt thấy từ cục đã thành.

Chợt, bên trong dãy núi truyền đến tiếng vang.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Hình như có cái gì quái vật khổng lồ đang theo lấy nơi đây di động.

Ầm ầm!

Lại là một tiếng vang thật lớn, một cái quái vật khổng lồ rơi vào đám người trước người, những cái kia tà vật nhóm trong nháy mắt liền bị ép tới vỡ nát. Nhất thời thì hải đầy trời, máu chảy như mưa rơi.

Kia là gốc cây, chuẩn xác mà nói là một vị thụ nhân, hắn mọc ra tứ chi, vô cùng to lớn, thân cảnh như muốn hơn mười người mới có thể vây quanh.

"Thụ gia gia!" Lưu Đại Hoành gặp này thụ nhân, ưa thích trong lòng.

Cái kia thụ nhân nghe vậy chậm rãi quay đầu, hắn quá mức khổng lồ, lập tức quay đầu đều tiêu hao hơn mười hơi thở thời gian. Tô Trường An thấy rõ mặt của hắn, sinh ở cảnh lá gập, lại không có lông tóc, ẩn lý thuyết nhìn không ra tuổi tác, lại hai đầu lông mày lộ ra tang thương.

"Lưu gia tiểu tử, ngươi làm sao trên chọc đến bực này vật dơ bẩn." Thụ nhân mở miệng, ồm ồm, như chuông vang bên tai.

"Nói rất dài dòng." Lưu Đại Hoành cười khổ nói, lòng có vạn ngôn, nhưng lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

"Vậy thì chờ hạ từ từ nói." Thụ nhân lần nữa quay đầu, lại có gần trăm tà vật từ trong hư không xuất hiện, hướng phía thụ nhân lao đến.

Hắn cánh tay trắng kiện vung lên, tà vật nhóm liền bị quét bay ra ngoài. Nhưng trong hư không tà vật liên tục không ngừng, bị bị giết chết một nhóm, cũng không biết từ chỗ nào tuôn ra một nhóm.

"Thụ gia gia! Những này ô uế giết chi không hết, đến tìm chính chủ!" Lưu Đại Hoành thấy nóng vội, lập tức lớn tiếng nhắc nhở.

"Lão thân biết được!" Thụ nhân hướng về phía trước phóng ra một bước, tà vật nhóm vây quanh đánh giết, lại tựa như châu chấu đá xe, thụ nhân chỉ cần nhẹ nhàng vung vẩy cánh tay, yêu tà nhóm liền hóa thành phần hạt.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Thụ nhân mỗi đi ra một bước bên trong dãy núi biến phát ra một tiếng vang thật lớn. Hắn đi được chậm chạp, lại kiên định, mặc cho tà vật nhóm như điên ong sổng bướm xông lên, lại đối với hắn không chút nào có thể tạo thành ảnh hưởng.

Trên mặt của mọi người nổi lên một chút vui mừng, thụ nhân tuyệt đối lực lượng áp chế, để bọn hắn thấy được hi vọng.

Rốt cục, cái kia thụ nhân đi tới người áo đen trước người, hắn đưa cánh tay giơ lên cao cao, quát!

Đệ Nhất Quyền Mạc Thỉnh Vũ Địch Đạo!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15 :Cái cuối cùng bánh xốp

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đao

Chương 15: Cái cuối cùng bánh xốp

Cánh tay kia nặng có thiên quân, hình như có nát núi liệt thạch chi lực. Mang theo tiếng gió vun vút hướng phía người áo đen đập tới.

"Nhục nhàn phạm thai sao dám khinh nhờn thần linh." Người áo đen kia đối với kia tốc thẳng vào mặt cây cánh tay lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Hắn thân thể nhỏ nhỏ cùng thụ nhân khổng lồ thân cảnh so sánh, như vậy nhỏ bé. Nhưng hắn đứng ở đó, phía sau lại phảng phất giống như đứng thẳng một phương thiên địa.

Thanh âm của hắn rất nhỏ, lại giống như là một loại nào đó sắc lệnh, kia to lớn cánh tay nện xuống, lại cách người áo đen thân thể không đủ nửa tấc địa phương dừng lại, giống như là đụng phải một đạo vô hình hàng rào, rốt cuộc khó tiến mấy may.

Thụ nhân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hắn trở thành thụ linh đã gần đến bốn trăm năm, tu vi đã tới hồn thủ cảnh. Lại thêm sinh ở thảm thực vật phong phú U Vân linh, dù cho hồi cường giả cũng không có khả năng không bị thương chút nào đón lấy mình một chùy này. Nhưng trước mắt này vị người áo đen lại như thể vân đạm phong khinh đón lấy.

Chẳng lẽ hắn là tinh vẫn? Thụ nhân trầm nghĩ.

Hắn trở thành thụ linh có 400 năm, nhưng hắn thần thức sớm mở, tại hắn vẫn là một cái cây thời điểm liền có ký ức, tính ra đã có ngàn năm. Cái này ngàn năm hắn gặp quá nhiều đồ vật, nhưng lại chưa từng nghe qua trên thế giới tinh vẫn có trước mắt vị này nhân vật?

Thụ nhân nâng lên cánh tay của hắn, lần này hắn đem hai tay hợp quyền lần nữa nện xuống.

Thế như bốn lôi, danh chấn hoàn vũ.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Cái kia hai tay, vẫn tại cách người áo đen nửa tấc chỗ dừng lại, khó tiến tí tẹo.

"400 năm thụ linh, vừa vặn nuôi ta thần huyết." Người áo đen khoe miệng trời lên một vòng cười tàn nhẫn ý. Từng đạo màu tím đen xúc tu từ nam tử áo bào đen bên trong tuôn ra, như ác giao Đằng Xà, giương nanh múa vuốt cắm vào thụ nhân thể nội.

Thụ nhân muốn phản kháng lại phát hiện tựa hồ có cái gì không biết đồ vật định trụ hắn thân hình khiến cho hắn không thể động đậy.

Thụ nhân kinh hãi, đám người kinh hãi.

Thụ nhân tàn sát những cái kia cửu tinh cảnh yêu tà như mổ heo chó, có thể nghĩ cây này người lực lượng có bao nhiêu đáng sợ, nhưng ở người áo đen trước mặt, lại không có lực phản kháng chút nào.

Đối với người áo đen cường đại, đám người vừa mới sinh ra hi vọng lần nữa phá diệt.

"Thụ gia gia!" Lưu Đại Hoành thấy thế, càng là lòng nóng như lửa đốt.

Nhà hắn tổ tiên từng là nhân sĩ Trung Nguyên, từng ở trong vườn gieo xuống một viên cây ăn quả. Dốc lòng chăm sóc, đợi cây trưởng thành về sau, bọn hắn ngày mùa hè lấy bóng cây hóng mát, vào đông lấy lá rụng chống lạnh.

Sau chạy nạn, đi vào bắc địa. Lại không nghĩ kia cây ăn quả cơ duyên xảo hợp tạo hóa, tu thành thụ linh, hai trăm năm trước tìm được nhà hắn hậu nhân, làm nhà hắn thủ hộ thần, tổ tổ đời đời bảo hộ gia tộc của hắn người. Hôm nay Lưu Đại Hoành gọi hắn đến vốn là để thụ nhân cứu hắn tính mệnh, bây giờ xem ra, phản khả năng hại thụ nhân.

Trong lòng là đã áy náy lại sợ, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn xem, không có biện pháp.

Lúc này, thụ nhân trên đầu cành lá bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu khô héo, hắn sinh cơ thuận những cái kia màu tím đen xúc tu tràn vào người áo đen thể nội. Mỗi một hơi thở hắn đều trở nên so sánh với một hơi càng thêm suy yếu cùng tiêu tụy. Trong nháy mắt, trên đầu cành lá liền khô héo một nửa.

"Bách Quỷ Dạ Hành!" Người áo đen lần nữa lên tiếng.

Thanh âm kia tựa như vô thường câu hồn, mỗi lần phát ra tiếng, tà vật nhóm liền mạnh lên mấy lần, liền nhiều lần đem đám người ép về phía tử lộ.

Lần này cũng không ngoại lệ, chúng tà vật hóa thành phồn Thần cảnh. Cái này so ở đây cảnh giới cao nhất Cổ Tịch Quân cùng Lưu Đại Hoành còn phải cao hơn một cảnh, mà số lượng càng là gần trăm vị.

Tà vật nhóm lần nữa tới gần, bóng ma từ vong bài sơn đảo hải vọt tới. Đám người mặc dù còn cảm vũ khí, cũng rốt cuộc không ai xách trên đao trước. Bọn hắn chỉ có thể lẳng lặng nhìn tà vật nhóm tới gần. Bọn hắn cuối cùng đã mất đi dũng khí phản kháng.

Tô Trường An còn tại dùng sức rút đao, hắn không hề từ bỏ.

Lá gan của hắn cũng không so bất luận kẻ nào lớn, thậm chí hắn so bất luận kẻ nào đều không muốn chết. Chính là bởi vì không muốn chết, cho nên hắn muốn phản kháng, hắn không nhận thua. Dù là một giây sau hắn liền muốn mất mạng tại những này xấu xí quái vật thủ hạ, nhưng này một giây chưa tới, hắn liền không nhận thua, hắn liền muốn phản kháng.

Tà vật nhóm tiến công bắt đầu, Cổ Tịch Quân cùng Lưu Đại Hoành định tại phía trước nhất. Bọn hắn mặc dù chỉ là cửu tinh cảnh, nhưng Cổ Tịch Quân chính là Cổ gia Hầu gia, vô luận là tâm pháp tu luyện vẫn là trên tay thanh phong đều vật phi phàm, đối đầu đầy sao cảnh ít nhiều có chút chống đỡ chỉ lực. Mà Lưu Đại Hoành lâu dài hành tẩu giang hồ, đối chiến kinh nghiệm phong phú, đồng dạng có thể cùng những này tà vật đối đầu mấy chiêu.

Nhưng những người khác nhưng không có may mắn như thế, bọn hắn chỉ có Tự Linh cảnh, cùng đầy sao cảnh tà vật so ra chênh lệch quá lớn. Loại này chênh lệch đã không phải là kinh nghiệm hoặc là cái khác ngoại vật có thể bù đắp, trong lúc nhất thời hiếm tượng hoàn sinh.

Mà Cổ Ninh một nhóm càng là không chịu nổi, bọn hắn không vẹn vẹn có Tự Linh cảnh, ngay cả kinh nghiệm thực chiến đều ít đến thương cảm. Chỉ có trốn ở Cổ Tịch Quân cùng Lưu Đại Hoành sau lưng. Nhưng hai người này vốn là lực có thừa, đâu còn có rảnh bận tâm bọn hắn.

Một con áo đỏ tóc dài nữ quý liền tìm đúng cơ hội, lách qua hai người tới Cổ Ninh một đoàn người trước người.

Nàng phát ra một tiếng lệ khiếu, kia một đầu phát ra liền hóa thành châm nhọn phô thiên cái địa đánh tới.

Hết thảy chuyện đột nhiên xảy ra, Cổ Ninh mấy người biến sắc, nhao nhao té ra nội lực chống cự, nhưng Tự Linh cảnh bọn hắn không phải những này tà vật đối thủ, vừa đối mặt liền bị đánh bay. Nhao nhao rơi vào trốn ở đội ngũ phía sau nhất Tô Trường An trước mặt, thân thể yếu kém Tô Mạt thậm chí phun ra một ngụm máu tươi, ở tại Tô Trường An trên mặt, trên tay cùng trên đao.

Kia máu còn mang theo âm áp, nghễ bần uì đồng dạng tụt vào Tô Trường An trong mắt. Hắn cảm thấy ánh mắt có chút mơ hồ, hắn nhìn xem đồ vào trước mặt mình bốn người. Bọn hắn nhắm mắt lại, thần sắc uể oải, không rõ sống chết.

"Mạt Mạt. . . Cổ huynh. . . Kỳ nói. . . Lận huynh. . ." Tô Trường An thanh âm rất nhỏ lại run rẩy, giống như là sợ đánh thức thứ gì, lại giống là đang sợ thứ gì.

Hắn không có đạt được đáp lại, trong lòng của hắn có chút hoảng.

"Mạt Mạt. . . Cổ huynh. . . Kỳ nói. . . Lận huynh. . ." Hắn lại kêu một tiếng, âm lượng lớn mấy phần, lại như cũ không có trả lời.

Hắn nghĩ tới đích tôn trấn, nghĩ đến đích tôn học viện. Nghĩ đến cái kia thiếu niên nhanh nhẹn Cổ Ninh, nghĩ đến cái kia nét mặt tươi cười như hoa Tô Mạt, nghĩ đến cái kia thường thường khi dễ mình kỳ đạo, nghĩ đến cái kia khờ đầu khờ não lận như.

Vô luận bọn hắn đã từng đối với mình là tốt là xấu, hoặc là căn bản không có gặp nhau, cũng vô luận mình có thích hay không bọn hắn, nhưng trong trí nhớ bọn hắn đều tươi đẹp như vậy. Nhưng giờ phút này bọn hắn đều nằm ở trước mặt mình, y phục lộn xộn, tóc tai bù xù. Vô luận hắn như thế nào kêu gọi, bọn hắn đều gất gao ngủ.

Hắn bỗng nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, tay của hắn trong ngực một trận tìm kiếm, cuối cùng móc ra một trương giống như là bao vây lấy thứ gì chiếc khăn tay. Khăn tay cũng không phải là cái gì lạ La Cẩm gấm, chỉ là dân chúng tầm thường nhà vải vóc. Bị nhuộm dần thành màu xanh nhạt, phía trên thêu lên không biết tên đoá hoa.

Tô Trường An run run rẩy rẩy mở ra nó, bên trong bao khỏa chính là một cái bánh xốp.

Hắn cảm thấy có chút đói bụng, há mồm liền cắn một cái. Bánh xốp tựa hồ bị thả thật lâu, có chút phát triều, nhưng hắn vẫn cảm thấy ăn ngon.

Lại có hai vị tiêu đội thành viên bị tà vật nhóm phân thân, Lưu Đại Hoành trên tay đao cũng chém ra khe, trên thân vác lấy mấy chỗ vết thương sâu tới xương, máu tươi thẳng hướng hạ trôi. Ngược lại là Cổ Tịch Quân tựa hồ bởi vì tà vật nhóm trong chiến đấu tận lực tị huý thứ gì, năng mặc dù thần sắc chật vật, lại cơ hồ không có thụ thương.

Giờ phút này, tất cả mọi người đến cực hạn. Vô luận là trên tinh thần hay là thân thể bên trên, đều đã không có dư lực.

"Chờ một chút!" Cổ Tịch Quân đột nhiên lớn tiếng nói.

Người áo đen tựa hồ rất để ý nàng, hắn hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tất cả tà vật nhóm trong khoảnh khắc đó liền ngừng lại. Lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ, giống như là nhu thuận sùng vật, cùng vừa mới hung thần ác sát có cách biệt một trời.

"Người nói." Người áo đen mỉm cười nhìn nàng.

"Thả bọn hần, ta đi với ngươi." Cổ Tiệp Quân thu hồi trên tay kiếm.

Lưu Đại Hoành kinh ngạc nhìn Cổ Tiệp Quân một chút, nhan sắc nói không rõ phức tạp. Nếu không phải Cổ Tiệp Quân dám người sẽ không lâm vào dạng này hiểm cảnh, nhưng giờ phút này nàng lại muốn hi sinh chính mình liên mấy người bọn họ, ở trong đó không phải là, để cho người ta ngửi vị trần tạp.

"Không được." Người áo đen kia lại lắc đầu, trên mặt không có chút nào gọn sóng. Tựa như là phụ thân tại cự tuyệt hài đồng bướng bỉnh yêu cầu, lơ đãng, lại đương nhiên hần cự tuyệt mấy đầu hoạt bát sinh mệnh.

"Vì cái gì ? Ngươi không phải là muốn bắt ta sao? Cái này cùng bọn hần không có quan hệ." Cổ Tiệp Quân cố gắng bình phục lại cảm xúc lại vọt ra, âm điệu chưa phát giác đã lớn mấy phần.

"Ta có thể đáp ứng ngươi rất nhiều yêu cầu, nhưng duy chỉ có vì người khác thỉnh cầu ta không thể đáp ứng. Ngươi mãi mãi cũng chỉ có thể vì chính ngươi yêu cầu ta!" Người áo đen bình tĩnh bày tỏ lấy đi dám người tính mệnh lý do, cùng hần muốn cướp đi Cổ Tiệp Quân lý do, hoang đường.

"Bất quá, yên tâm. Ta sẽ không đa thương ngươi." Hần còn nói thêm, sau đó trong con ngươi u quang lóe lên, những cái kia tà vật nhóm lại biến thành lệ quý, hướng phía dám người đánh tới.

Lưu Đại Hoành nhìn một chút chung quanh, mang tới tiêu đội huynh đệ sống người cũng chỉ có một vị, đoạn mất cánh tay trái, dùng đao chống đỡ thân thể, đứng ở một bên, mấy vị học sinh cũng đều không rõ sống chết. Hần đau thương cười một tiếng, giờ đao lên, lại buông xuống, hần đã quá mệt mỏi, chỉ là trên người mấy chỗ vết thương đều nhanh muốn đem máu tươi của hần chảy hết. Hần chỉ có thể đứng tại, nhìn qua vô giết tới tà vật nhóm, chờ lấy bọn hần đem hần đầu lâu xóc lên, đem hần tứ chi cắt đứt. Hần dần dần nhắm mắt lại, bốn phía bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, rốt cuộc nghe không được tà vật nhóm gào rít, cũng nghe không đến thụ linh rên rỉ.

Đồng!

Đồng!

Chợt, một thanh âm từ phía sau truyền đến. Một tiếng lại một tiếng, chậm chạp lại kiên định.

Kia là bố chế để giày cùng đường núi va chạm thanh âm!

Có người đến!

Lưu Đại Hoành bỗng nhiên mở hai mắt ra, hần quay đầu nhìn lại.

Kia là một thiếu niên, mười lăm mười sáu tuổi đáng vẻ, mặc bình thường áo vải, trên lưng lại vác lấy một thanh đại đao. Hần từng bước từng bước đi tới, thần sắc lạnh lùng giống như là vạn năm không thay đổi băng cứng, trong ánh mắt của hần lại lóe lên quang mang, liệt liệt như gió, hùng hực như lửa.

Tay phải hần hướng về sau cầm cây đại đao kia chuôi đao, tay trái nắm chặt đồng dạng sự vật, giống như là khăn tay, màu xanh nhạt, vừa sừng thêu lên đóa hoa.

Hần vượt qua dám người không rõ sống chết thân thể, đi qua Lưu Đại Hoành cùng Cổ Tiệp Quân, đi hướng kia phô thiên cái địa tà vật, đi hướng kia áo bào đen.

Hần là Tô Trường An! Lưu Đại Hoành bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, mắt lượng lớn máu đã để suy nghĩ của hần trở nên chậm chạp, không phân rõ rất nhiều thứ. Nhưng cuối cùng hần vẫn nhận ra Tô Trường An.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16 :Đao này tên là Mạc Thính Vũ

Quyển thứ nhất Mạc Thính Vũ đao

Chương 16: Đao này tên là Mạc Thính Vũ

Đúng vậy, đó chính là Tô Trường An.

Hắn cảm thấy mình sắp phải chết, đích tôn trấn công tử, thiên tài Cổ Ninh vừa mới ngã xuống dưới chân của hắn, tính cả hắn một mực thắm mền Mạt Mạt cũng đổ hạ. Liền ngay cả cái kia thích nhất khi dễ mình kỳ đạo cũng đổ hạ, đương nhiên còn có hắn không quá quen thuộc lặn như. Bọn hắn đều ngã xuống, bọn hắn giống như đều đã chết, lại tựa hồ không hề chết hết. Nhưng cuối cùng chung quy là muốn chết.

Cho nên Tô Trường An cũng không cảm thấy mình còn có thể sống sót.

Nhưng hắn cũng không muốn cứ như vậy chết mất. Chỉ ít không phải cũng không có làm gì liền chết mất.

Từ vừa mới bắt đầu hắn liền trốn ở đám người sau lưng, hiện tại những cái kia để hắn tránh né bóng lưng đều đã sụp đổ hầu như không còn. Cho nên hắn muốn làm chút gì, dù là dùng cái kia thanh nhô không ra khỏi vỏ đao dùng sức nện một chút những quái vật kia cũng tốt. Coi như là giúp những cái kia đã từng báo hộ qua mình người báo thù tốt, coi như cái này cũng không thể giết chết bất luận cái gì một con quái vật, lại coi như những người kia chết rồi, mình vô luận vì bọn họ làm cái gì bọn hắn cũng đều sẽ không biết. Nhưng cái này nhiều ít có thể để Tô Trường An an lòng một chút.

Trước lúc này Tô Trường An chăm chú nghĩ nghĩ mình đến tột cùng còn có chuyện gì có thể làm.

Hắn nghĩ tới tám kia bánh xốp, kia là Mạt Mạt mua, nắm Cổ Ninh đưa cho hắn.

Hắn đương nhiên biết đây cũng không có nghĩa là cái gì, Mạt Mạt Hi Hoan chính là Cổ Ninh. Dù sao Cổ Ninh là đích tôn công tử, đối xử mọi người đã có khí độ lại có khí khái, ngay cả Tô Trường An cũng không thể không thừa nhận hắn cũng rất thích hắn. Coi như hắn hiện tại thành nam tước, Mạt Mạt cũng y nguyên thích chính là Cổ Ninh. Tô Trường An cảm thấy dạng này rất tốt, nếu là bởi vì mình thành nam tước Mạt Mạt liền thích mình, vậy dạng này Mạt Mạt Tô Trường An ngược lại không thích.

Nhưng cái này bánh xốp đúng là Tô Mạt đưa cho hắn, cho nên hắn một mực không nỡ ăn. Nhưng hắn hiện tại liền phải chết, không ăn đi, nếu là tiện nghi những quái vật kia, chẳng phải là phí của trời?

Cho nên hắn dùng một chút thời gian rất nghiêm túc đem tám kia bánh xốp ăn xong, mỗi một lần nhắm nuốt đều cẩn thận vô cùng.

Sau đó hắn đứng người lên, đi hướng trước, đi hướng những quái vật kia.

Hắn phải dùng đao của hắn, hung hăng đánh tới hướng những quái vật kia, cuối cùng không lưu tiếc nuôi chết mất.

Chỉ là đáng tiếc lão cha từ đây không có nhi tử, Tô Trường An đột nhiên thâm nghĩ, nhưng lại tưởng tượng, Thánh Hoàng thưởng hắn trăm lượng hoàng kim, cha của hắn thân thể vẫn được. Cũng đủ hắn lấy được mấy phòng thiếp thất, lại vì hắn sinh mấy cái đệ đệ. Nghĩ như vậy đến, lại cảm thấy không có như vậy đáng tiếc.

Mà lúc này hắn đã vượt qua Lưu Đại Hoành cùng Cổ Tiệp Quân, đi tới những quái vật kia trước người.

Những cái kia tà vật nhóm giống như là cảm thấy mình nhận lấy khiêu khích, nhao nhao buong xuống lúc đầu mục tiêu, gầm rú lấy phóng tới Tô Trường An.

Tô Trường An lại không hiểu cười, phát ra từ nội tâm cười.

Hắn phảng phất cảm giác được cái gì. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía tinh không, đối với những cái kia nhào lên tà vật nhóm bỏ mặc.

Tinh quang bỗng nhiên trở nên sáng ngời lên, xuyên thấu qua bóng đêm, xuyên thấu qua U Vân lĩnh lít nha lít nhít thăm thực vật chiếu xuống. Chiều sáng đây đất thi hài, cũng chiếu sáng Tô Trường An con mắt. Tròng mắt của hắn tại quang mang này hạ lập lòe tỏa sáng, tựa như ngôi sao trên trời.

Hắn dùng sức nâng lên cầm chuôi đao tay phải, tuyết trắng thân đao cùng bóng đêm đen kịt không hợp nhau. Giống như là giấu ở rừng rậm ác lang, lại giống là cắt vỡ thương khung thần long.

Đúng vậy, lần này, Tô Trường An rút ra đao.

Từ khi Mạc Thỉnh Vũ sau khi chết, thanh này ẩn núp hai năm lưỡi đao rốt cục xuất hiện lần nữa ở trước mặt người đời.

Nó gào thét giống như ác quỷ ra ngục, nó gào thét như Thương Lang khiếu thiên.

Tô Trường An cảm thấy tựa hồ có đồ vật gì thuận chuôi đao tràn vào trong cơ thể của mình, hắn không biết đó là vật gì, nhưng hắn cảm thấy rất thân thiết, tựa như Mạc Thỉnh Vũ từng mang đến cho hắn một cảm giác đồng dạng.

Hai tay của hắn cầm đao, trừng mắt nhìn xem liền muốn bỏ nhào vào trước mắt tà vật nhóm.

Một khắc này, cương phong nổi lên bốn phía.

Kia là đao ý phun trào cuốn lên cương phong, Tô Trường An tự nhiên không có cách nào tản mát ra mạnh như vậy đao ý, thậm chí hắn ngay cả một điểm đao ý đều kích phát không ra. Cái này đầy trời đao ý, là Mạc Thỉnh Vũ lưu cho hắn.

Những cái kia đao ý bốn phía du tẩu, phàm là chạm đến tà vật nhóm không khỏi bị cắt chém thành mảnh vỡ. Thậm chí đương tân sinh tà vật còn chưa tới

kịp từ trong hư không đi ra, cũng đã bị chém giết.

Người áo đen sắc mặt rớt cục thay đổi. Trở nên khó coi.

Hắn kinh ngạc nhìn Tô Trường An, thanh âm lần nữa khàn khàn, hắn hỏi: "Người là ai? Đây là đem cái gì đao!"

Trước mắt cái này phạm nhân bỗng nhiên tuôn ra chút lực lượng, rất đặc biệt cũng rất lạnh lùng, hắn đứng ở đó, tựa như một cây đao, một thanh nổi lên trời đất đao. Nhưng lực lượng này cuối cùng quá yếu, người áo đen cũng không sợ hãi.

Nhưng cái này phạm nhân trên tay cầm cây đao kia, lại quá mức quý dị, hắn từ cây đao kia bên trên cảm thấy đủ để cho hắn cảnh giác nguy hiểm. Hắn vốn cho rằng trên đời này sớm đã không có cái gì đồ vật có thể uy hiếp được hắn.

Phạm nhân không được! Tinh vẫn không được! Chính là Tinh Thần các cũng không được!

Nhưng hết lần này tới lần khác người thiếu niên trước mắt này, hắn ngay cả tụ linh đều không phải là, hắn lại tại trên người hắn ngửi thấy mùi vị của tử vong.

Hắn sống được quá lâu, lâu đến đều quên chết là thứ gì. Nhưng giờ khắc này Tô Trường An lại để cho hắn nhớ lại chữ này, hắn bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi.

Tô Trường An không để ý tới hắn, vừa tràn vào trong cơ thể hắn đồ vật bắt đầu vận hành, hắn cảm thấy mình tựa hồ có được không dùng hết khí lực. Cổ này khí lực để hắn bằng thêm mấy phần lòng tin, có lẽ hắn có thể giết người áo đen vì Mạt Mạt cùng Cổ Ninh báo thù.

Thế là hắn dẫn theo đao xông về người áo đen, sau đó tại Lưu Đại Hoàn Cổ Tiễn Quân bọn người kinh ngạc nhìn chăm chú nhảy lên thật cao.

Đao của hắn bị hắn nâng quá đỉnh đầu, tinh quang chiếu vào trên người hắn, hắn phát ra một tiếng như sư tử gầm rú.

Cương phong tạm nghỉ, vô số đao ý hóa thành giao long chiếm cứ tại trên thân đao, thân ảnh của hắn ở trong màn đêm, lại sáng đến tựa như ban ngày.

Giờ khắc này, hình dạng của hắn giống như cùng hai năm trước cái kia tuyết dạ bên trong nam nhân trùng điệp.

Hắn bỗng nhiên hiểu rõ, một đao này danh tự.

Hắn quyết định nói cho hắc bào nhân này.

"Đao này tên là —— Mạt Thỉnh Vũ!"

Người áo đen biểu lộ trở nên nghiêm túc, thậm chí thu hồi cảm ở tụ linh trên người màu tím đen xúc tu. Tụ linh đã gần đến khô héo đến tựa như một gốc gỗ mục, nhưng tốt xấu là đã sống xuống tới.

Hắn nhìn qua cái kia nhảy lên thật cao thân ảnh, hắn đuổi ra hai tay của mình. Một con trắng nõn như ngọc, một con tiểu tụy giống như xương.

Hắn nhẹ giọng nói ra: "Bách quỷ!" Sau lưng của hắn chợt hiện ra một mảnh hư ảnh, kia là vừa mới vây giết đám người tà vật nhóm, bọn hắn giống như là bị vây ở người áo đen sau lưng phía kia thiên địa đồng dạng. Ở bên trong không ngừng gào thét, thê lương lại tuyệt vọng.

Sau đó, người áo đen lại nói ra: "Amaterasu!"

Hắc bào áo choàng bỗng nhiên biến thành màu trắng, một loại thánh khiết đến không dám để cho người nhìn thẳng bạch. Phía sau tà vật nhóm giống như là bị loại này bạch quang độ hóa, nhao nhao tràn vào người áo đen thể nội.

Hắn đứng ở đó, quang mang vạn tượng tựa như mặt trời.

Hắn giơ tay lên, đón lấy cây đao kia. Tay trái của hắn trắng nõn như ngọc, tay phải cũng trắng nõn như ngọc.

Cây đao kia rớt cục cùng cái kia hai tay gặp nhau.

Không như trong tưởng tượng điện quang hỏa thạch, người áo đen, không, hiện tại hắn là người áo bào trắng. Tay của hắn vững vàng tiếp nhận cây đao kia.

Khỏe miệng của hắn giơ lên một vòng nhe răng cười, hắn nói: "Đao của ngươi rất cổ quái, đáng tiếc ngươi cuối cùng vẫn là quá yếu."

Tô Trường An có chút ưỡ ỏi, thầm nghĩ mình cuối cùng so ra kém Mạt Thỉnh Vũ, nếu là Mạt Thỉnh Vũ đến vùng ra một đao kia, cái này người áo bào trắng tất nhiên tại chỗ đầu một nơi thân một nẻo.

Nhưng hắn lại không có từ bỏ, hắn cảm thấy mình còn có dư lực.

Tô Trường An huyết Thái Dương bởi vì dùng sức mà nổi gân xanh, hắn phát ra một tiếng buồn bực uống, đem khí lực của toàn thân đều quán chú tại cây đao kia bên trên. Nhưng đao vẫn như cũ khó tiến phân tấc, người áo bào trắng an như Thái Sơn.

"Vô dụng, cây đao này mặc dù không tệ, nhưng nguoi cuối cùng quá yếu." Người áo bào trắng ngừ khí nghe vào càng giống là đang khuyên giải.

Tô Trường An rất khó chịu, thật vất vả cảm thấy mình có thể vì bằng hữu báo thù, cuối cùng nhưng như cũ không phải người áo đen đối thủ. Thậm chí đao của hắn liền đập đến người áo đen trên thân đều làm không được.

Nhưng loại này khổ sở rất nhanh biến thành phần nộ, hắn chưa từng có như bây giờ chán ghét một người, càng không có giống như bây giờ như thể khát vọng giết chết một người.

Đao của hắn tựa hồ cảm nhận được sát ý của hắn, lại có thứ gì từ trên thân đao truyền đến.

Thứ này cùng vừa mới tràn vào trong cơ thể hắn đồ chơi cũng không giống nhau. Nó giống như là bị thần dân phản bội quân vương, mang theo đối thể gian vạn vật hận ý ngập trời xông vào Tô Trường An thể nội. Tô Trường An muốn cự tuyệt, nhưng hắn phản kháng tại kia cổ ý chí hạ như là châu chấu đá xe. Vật kia như không vật gì tiến vào Tô Trường An thể nội.

Tô Trường An cảm thấy trong đầu của hắn một tiếng vang thật lớn, một cỗ lực lượng từ dưới bụng tuôn ra, truyền khắp Tô Trường An toàn thân.

Hắn mắt trái biến thành màu trắng, giống đích tôn tuyết, mắt phải của hắn biến thành màu đen, giống U Vân lĩnh bóng đêm.

"Nicolas tang." Trong miệng của hắn phát ra mấy cái ý nghĩa không rõ ký tự, kia là hai cái từ thanh âm đồng thời phát ra. Một cái trang nghiêm uy vũ, một cái u lãnh như băng.

Người áo bào trắng con nguoi đột nhiên phóng đại, ngược lại trở nên kinh hãi. Một loại tên là tâm tình sợ hãi khắp bên trên trong lòng của hắn, thân thể của hắn vậy mà bắt đầu run rẩy.

Hắn nghe hiểu kia đoạn âm phù.

Kia là một đoạn cổ ngữ, là quân vương đối thần dân thẩm phán, là Chân Thần đối dị giáo đồ lừa gạt.

Đây không phải bất luận cái gì pháp thuật, cũng không bao hàm bất kỳ lực lượng nào. Nhưng trên đời này cũng chỉ có ít như vậy số mấy người có thể nói ra. Bởi vì mấy người kia từng là thế giới này chúa tể, bọn hắn tức là phương thiên địa này.

Bọn hắn ngôn xuất pháp tùy, chỉ cần bọn hắn hơi chuyển động ý nghĩ một chút, giữa thiên địa vĩ lực liền thuận bọn hắn ý nghĩ mà vận chuyển. Kia là siêu việt bất kỳ lực lượng nào, pháp thuật, thậm chí quy tắc đồ vật.

Mà kia đoạn cổ ngữ nói là —— nghịch thần phục tru!

Giữa thiên địa cỏ cây, sơn thủy, sao trời giống như là nhận lấy một loại nào đó dẫn dắt, phát ra một loại thần diệu cộng minh. Người áo bào trắng thể nội vật chất bắt đầu xói mòn, không chỉ có là lực lượng cùng chân khí, còn bao gồm nhục thân cùng xương cốt.

Hắn dần dần cảm thấy khí tức của thời gian, hắn bắt đầu già yếu, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được già yếu, thân thể tựa như là quả cầu da xì hơi, gầy gò xuống dưới.

Rất nhanh hắn biến thành một vị hình dung tiêu tụy lão nhân, hình dạng của hắn không còn tuấn mỹ, tròng mắt của hắn cao cao nổi lên, giống như là tùy thời liền sẽ lặn ra hốc mắt, xương trán cũng cao cao nổi lên, giống như là muốn đâm rách hắn tàn bại làn da. Hắn hiện tại càng giống là cỗ bao lấy da khô lâu, lại hoặc là hong khô thi thể.

Nhưng hắn còn chưa có chết đi, hắn áo choàng bên trên màu trắng rút đi, dần dần hóa thành màu đen. Kia loá mắt lại thánh khiết quang mang cũng theo đó tán đi, hắn lại biến thành cái kia âm lãnh u sẫm người áo đen. Khác biệt chính là, hắn không còn tuấn mỹ, hai tay đều tiêu tụy như xương.

"A! ! !" Hắn phát ra một thân rống to, tay rút cuộc bắt không được Tô Trường An đao.

Tô Trường An đao như cắt ruột bông rách, một đao lấy xuống, rỗng rã tháo xuống người áo đen non nửa bên cạnh thân thể. Nhưng không có máu tươi chảy ra, thân thể của hắn đã khô cạn rãnh rỗi không một vật.

Hắn vẫn như cũ chưa chết, hắn thở hổn hển, tựa hồ còn chưa từ vừa mới trong sự sợ hãi lấy lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17 :Người muốn chết sao

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đạo

Chương 17: Người muốn chết sao

Lưu Đại Hoành cùng Cổ Tiễn Quân chưa từng gặp qua như vậy cảnh tượng, bọn hắn minh bạch trận chiến đấu này cấp độ đã siêu việt bọn hắn quá nhiều. Bọn hắn có khả năng làm cũng chỉ là xa xa nhìn xem.

Tô Trường An một đao chém xuống, thân thể thuận thể rơi xuống đất.

Trên đầu của hắn toát ra trận trận đồ mồ hôi, không chỉ có bởi vì một đao kia hao hết hắn khí lực. Cũng bởi vì vừa mới tràn vào trong cơ thể hắn đồ vật, vật kia mang theo có khí tức dễ khiến cảm thấy sợ hãi, nó tựa như một con quái vật, âm lãnh lại khát máu. Mà con quái vật này giờ phút này lại ở tại hắn thể nội. Hắn có thể cảm giác được nó, lại không cách nào xua đuổi hắn.

Mà lúc này bên tai truyền đến găm thét đánh gãy Tô Trường An suy nghĩ.

"Vì cái gì! Vì cái gì trên người ngươi sẽ có Chân Thần chi huyết!" Người áo đen sớm đã không có vừa mới mây trời nước chảy, cánh tay trái của hắn ngay tiếp theo hắn gần nửa người treo ở trên người hắn, cái kia quý dị áo bào đen cũng bị xé nát, lộ ra bên trong khô cạn thân thể. Hắn hướng về phía Tô Trường An gào thét, trong thanh âm có phẫn nộ, nhưng càng nhiều hơn chính là hoảng sợ.

Tô Trường An cũng nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, hắn rất bất an, lại toàn thân bất lực, hắn cần cực lực chống đỡ, mới có thể khiến mình không ngã đi.

"Ngươi vì cái gì còn không chết?" Tô Trường An hỏi, hắn không rõ vì cái gì có người đã mất đi nửa người, còn có thể phát ra dạng này lớn thanh âm.

"Chết? Ta đã vừa mới chết qua! Ngươi nhìn không thấy sao? Ta Thiên Chiếu mệnh bị ngươi chém rụng!" Người áo đen kia đã gần đến phát điên, hắn là bức nào cao quý tồn tại. Nhưng lại không hiểu thấu bị tiểu tử này chém chết Thiên Chiếu thần tính, hắn thần huyết tổn thất một nửa, thực lực càng là rút xuống tám thành! Mà hắn càng không hiểu chính là, vì cái gì đứa bé này thể nội sẽ có Chân Thần thần huyết. Cho dù là cây đao kia, cũng không nên có loại vật này.

"Nhưng ngươi rõ ràng còn có thể nói chuyện." Tô Trường An nhíu mày, nói rất chân thành."Chết nên giống như bọn họ, không thể dậy được nữa, cũng không thể nói chuyện nữa."

Đúng vậy hắn nói đến rất chân thành, tựa như là tại tuyên án lấy thứ gì.

Tô Mạt chết rồi, Cổ Ninh chết rồi, kỳ đạo chết rồi, lặn như chết, còn có những cái kia tiêu đội người đều chết rồi. Bọn hắn không thể lại nói tiếp, dù cho Tô Trường An có rất nhiều lời muốn cùng bọn hắn nói, bọn hắn cũng sẽ không nghe thấy, càng sẽ không đáp lại hắn. Kia mới gọi chết rồi, mà trước mắt cái quái vật này còn có thể nói chuyện, cho nên hắn còn chưa chết.

Tô Trường An thì cho là như vậy, cho nên hắn lần nữa giờ lên đao của hắn. Coi như hắn toàn thân đau muốn chết, coi như hắn cảm thấy mình lúc nào cũng có thể sẽ ngã đi. Nhưng hắn muốn hắn chết, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, Tô Trường An nhận đạo lý này.

Đao của hắn cứ như vậy bỏ xuống, không có bất kỳ cái gì chống cự.

Đao của hắn rơi vào người áo đen trên đỉnh đầu, lại ngay cả tầng kia lại mỏng lại khó coi nát da cũng không lại cắt.

Tô Trường An chung quy vẫn là không có khí lực.

"Vì cái gì ta giết không chết ngươi?" Tô Trường An hỏi như vậy nói.

"Trong cơ thể ngươi thần huyết ngủ say, hắn còn quá yếu ớt, ngươi cũng còn quá yếu ớt. Bất quá có thể chém xuống ta Thiên Chiếu mệnh, đủ để cho ngươi kiêu ngạo." Người áo đen nói, rất có kiên nhẫn giải thích. Sau đó hắn giống như cười, bởi vì dưới làn da không có huyết nhục, nụ cười của hắn cũng không quá tốt phân biệt. "Bất quá, ta hiện tại sẽ ăn ngươi, hấp thu nửa trong cơ thể ngươi thần huyết. Nói không chừng ta lại bởi vậy trở thành Chân Thần. Nói đến thật đúng là cảm ơn ngươi."

Nói, người áo đen hãy còn khỏe mạnh tay phải bỗng nhiên duỗi ra, bóp lấy Tô Trường An cổ, đem hắn cao cao nhấc lên.

Tô Trường An muốn phản kháng, nhưng hắn thật đã không có chút nào khí lực.

"Nhỏ tước gia!"

"Tô Trường An!"

Lưu Đại Hoành cùng Cổ Tiễn Quân đồng thời hét lên kinh ngạc, bọn hắn muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng này người áo đen chỉ là liếc mắt bọn hắn một chút, một đạo vô hình trời buộc liền đem hai người gắt gao vây khốn.

"Từ đám bọn hán ngủ say về sau, trên đời này rốt cục lại phải có một vị Chân Thần ra đời. Các ngươi liền làm nhân chứng đi, cho dù là chết, các ngươi cũng sẽ cảm thấy vinh hạnh đi." Nói đến đây, hán quay đầu nhìn về phía Cổ Tiễn Quân, lộ ra một cái tự cho là ưu nhã kì thực cực kỳ khó coi tiểu dung, lần nữa nói ra: "Đương nhiên, ngươi sẽ không chết, ngươi sẽ thành ta thần hậu. Cùng ta cùng một chỗ thống trị thế giới này."

Tô Trường An càng bản nghe không hiểu người áo đen đang nói cái gì, hán cũng không thấy được bản thân thể nội có thần máu loại này không hiểu thấu đồ vật. Hán chỉ biết là người áo đen giống như muốn ăn roi hán, hán chán ghét kiểu chết này. Hán bỗng nhiên sinh ra một chút lực lượng, muốn vận bụng ra người áo đen nắm hán yết hầu tay. Nhưng cuối cùng chỉ là phí công, một đao kia đã hao hết hán tất cả lực lượng, cũng dùng hết Mạc Thánh Vũ lưu cho hán quà tặng.

"Vô dụng, ta cảm giác được trong cơ thể ngươi thần huyết lực lượng hao hết, không có hán. Ngươi không phải là đối thủ của ta." Người áo đen nói, hán nhìn xem Tô Trường An, trong đôi mắt mang theo một loại đề cho người ta buồn nôn thương hại.

Bởi vì bị chăm chú nắm yết hầu, Tô Trường An hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

"Chân Thần chi huyết a!" Người áo đen phát ra cảm thán, trong ánh mắt thêm nhỏ dãi để hán vốn là khó coi diện mạo trở nên càng thêm xấu xí. Hán đối Tô Trường An hút mạnh một hơi, Tô Trường An liền cảm thấy thể nội một thứ gì đó bắt đầu hướng phía người áo đen phương hướng xói mòn.

Tô Trường An có thể rõ ràng biết mình mỗi phút mỗi giây đều tại mất suy yếu. Nhưng hán cực lực nghĩ bảo trì thanh tỉnh, hán dùng hết lực khí toàn thân mở to mắt, vào mắt là một mảnh tinh không.

Cho đến lúc này Tô Trường An mới phát hiện, tối nay tinh không chẳng biết lúc nào trở nên như thế xán lạn.

Ngôi sao trong bầu trời đêm lấp lóe, một khóa lại một khóa, hán gọi không ra tên, lại cảm thấy cực đẹp.

Chết tại dạng này dưới trời sao, vẫn còn là không sai. Tô Trường An nghĩ như vậy nói.

Bỗng nhiên hán trông thấy có một vì sao rất không giống, nó hiện ra hồng quang, giống như là trong bầu trời đêm hỏa diễm. Ngọn lửa kia càng lúc càng lớn, Tô Trường An con ngươi cũng theo đó phóng đại.

"Anh!" Tai của hán bờ truyền đến một tiếng thanh minh, giống như là một loại nào đó chim tiếng kêu. Tô Trường An cảm thấy giống như đã từng quen biết, nhưng lại nghĩ không ra. Bỗng nhiên hán hư nhược trên mặt tan mất ra một loại nào đó hào quang, giống như là người sắp chết hồi quang phản chiếu.

Hán cực lực cúi đầu xuống, bởi vì bị người áo đen nắm vuốt cổ, động tác này kém chút đem hán xương cốt vỡ vụn. Hán nhìn xem người áo đen, người áo đen chính miệng mở rộng, từ trên người hán hấp thụ lấy những thứ gì.

Tô Trường An nhìn xem hán, vô cùng chăm chú nói ra: "Thật xin lỗi, chỉ sợ hôm nay ngươi giết không được ta."

Có lẽ là bị Tô Trường An chắc chắn thần sắc hù dọa, người áo đen ngẩn ngơ, hán cảm thấy Tô Trường An hán là điên rồi, hán vừa định muốn nói chút gì. Lại bị một thanh âm đánh gãy.

Âm thanh kia là nói như vậy: "Ngươi muốn chết sao?"

Sau đó người áo đen thấy hoa mắt, hán trông thấy một con toàn thân đỏ hỏa diễm đại điều rơi vào trước người, hóa thành một vị chân trần nữ tử áo đỏ.

Nữ tử kia ngày thường phương hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành, hai đầu lông mày lại mang theo sát khí.

Nàng chân trần đi đến bên thân người trước, trên bàn chân treo linh đang đinh đinh rung động.

"Ngươi muốn chết sao?" Nàng hỏi lần nữa, mày nhíu lại đến sâu hơn. Người áo đen tựa hồ bị trước mắt biến số giật mình, nhất thời không có trả lời.

Nữ tử áo đỏ trên mặt sát khí biến thành sát ý, nàng âm lượng lớn mấy phần. Nàng lại một lần hỏi: "Thiên Chiêu, ngươi cái này trước kỷ nguyên kéo dài hơi tàn xuống tới cử thần! Nói cho ta! Ngươi muốn chết sao! !"

Người áo đen thật bị dọa, không rõ lai lịch nữ tử áo đỏ một câu nói ra hán nền móng. Hán coi là trên đời này liên quan tới hán tin tức đã sớm bị bao phủ tại lịch sử trục xe hạ.

Hán đem Tô Trường An nắm chắc hơn, hán nhạy cảm ý thức được, trước mắt cái này nữ tử áo đỏ cùng Tô Trường An có rất sâu liên hệ. Không còn thăm dò nữ tử áo đỏ nội tình trước đó, Tô Trường An chính là trên tay hán trọng yếu nhất thẻ đánh bạc.

"Muốn chết! !!" Nữ tử tựa hồ bị người áo đen động tác này triệt để chọc giận, nàng trong con ngươi tinh mang lóe lên, người áo đen chỉ có cánh tay từ cánh tay chỗ tận gốc cắt rời. Tô Trường An ứng thanh rơi xuống đất.

Người áo đen nghi ngờ quay đầu, hán cái gì cũng không có trông thấy, cũng không cảm giác được, đến mức Tô Trường An lúc rơi xuống đất hán mới phát hiện cánh tay của mình bị chém đứt. Sắc mặt hán nghi hoặc ngược lại biến thành sợ hãi, tại nữ nhân này trên thân hán cảm giác được một tia Chân Thần khí tức.

Tô Trường An chặt vật đứng người lên, hấn hung hăng hít thở mấy ngụm không khí. Lại dùng ống tay áo xóa đi trên mặt mình vết bẩn cùng vết máu. Sau đó quay đầu, đối nữ tử áo đỏ nhẹ nhàng cười một tiếng, có chút phàn nàn nói ra: "Sư nương, người đến chậm một bước nữa, ta liền muốn đi gặp sư phụ."

Cái này nữ tử áo đỏ, chính là hôm đó hóa thành Phượng Hoàng ngô đồng.

"Sư phụ người anh linh trở về Tinh Hải, ở trên trời. Người chết cũng gặp không được." Ngô đồng tròn nhìn Tô Trường An một chút nói.

"A? Dạng này a?" Tô Trường An có chút thất vọng.

"Muốn chết như vậy?" Ngô đồng vừa bực mình vừa buồn cười, giờ tay lên ngay tại Tô Trường An trên đầu gõ một cái.

"Không muốn không muốn." Tô Trường An cười đùa nói, có ngô đồng tại, hấn rốt cục không cần lo lắng người áo đen chuyện. Quay đầu nhìn xem chặt vật Lưu Đại Hoành còn có vẫn như cũ nằm dưới đất Cổ Ninh mấy người, vừa vận lên tâm tình lại trở nên khó chịu. Hấn nhìn về phía ngô đồng, nói ra: "Sư nương, khả năng giúp đỡ làm một chuyện sao?"

"Chuyện gì?" Ngô đồng nhú mày, ngữ khí không mặn không nhạt nói.

"Giúp ta giết hấn!" Tô Trường An chỉ chỉ, đã ngây người như phỗng người áo đen, nói rất chân thành. "Ta không giết được hấn, nhưng lại muốn giết hấn, cho nên chỉ có phiền phức sư nương."

"Ta không giết được hấn." Ngô đồng nhìn một chút người áo đen, lắc đầu nói.

"Làm sao lại như vậy?" Tô Trường An cảm thấy không hiểu, ngô đồng cả ngón tay cũng không động liền chém người áo đen một cánh tay. Tô Trường An cảm thấy ngô đồng giết hấn bảo nhân này, hấn là kiện rất nhẹ nhàng sự tình.

"Người biết hấn là cái gì không?" Ngô đồng lại hỏi ngược lại.

"Hấn nói hấn là thần, nhưng ta kém chút liền giết hấn. Hấn là không yếu như vậy thần." Tô Trường An nhìn một chút người áo đen kia xương khô đồng dạng thân thể, lại bổ sung: "Hấn là cũng không có xấu như vậy thần."

Ngô đồng bật cười, đối với Tô Trường An đối thần phán định tiêu chuẩn từ chối cho ý kiến. Nàng nói ra: "Tại đại lục phía nam có một cái đảo quốc, tên là Đông Doanh. Truyền thuyết tại thật lâu trước đó, người nơi đâu quý ở chung, trong ngày bách tính lao động, trong đêm bách quý hoành hành, liền không người dám lại bên ngoài hành tẩu. Về sau bọn hấn chỗ ở, tới một cái nam nhân, thu phục bách quý. Dân chúng ở buổi tối cũng có thể như ban ngày tự do hoạt động, dân chúng rất cảm kích hấn, liền phụng hấn vì thần, gọi hấn là Thiên Chiếu."

"Vậy hấn thật là thần?" Tô Trường An rất kinh ngạc, lần nữa rất nghiêm túc nhìn một chút người áo đen, nói ra: "Nghe vào vị kia thần là cái thật là thần, nhưng ta cảm thấy hấn không giống."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Có quan hệ với thần một lần đối thoại (thượng)

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đạo

Chương 18: Có quan hệ với thần một lần đối thoại (thượng)

"Thần cùng người, đều có dục vọng của mình. Mà một khi có dục vọng, vậy liền không có tốt xấu phân chia."

"Động lòng người cũng có tốt xấu phân chia." Tô Trường An rất khác biệt ý Ngô Đồng quan điểm.

"Có lẽ đi." Ngô Đồng cười cười, cũng không muốn trong vấn đề này cùng Tô Trường An có chỗ tranh luận.

Tô Trường An cảm thấy mình đã thuyết phục Ngô Đồng, hấn vừa chỉ chỉ trên đất người áo đen, hỏi: "Vậy hấn làm sao bây giờ? Nhìn qua hấn sắp chết."

Đúng vậy, người áo đen đã nằm ở trên mặt đất, hấn kinh ngạc nhìn Ngô Đồng cùng Tô Trường An, hé miệng, lại không phát ra thanh âm nào.

Ngô Đồng không có trả lời Tô Trường An vấn đề, chỉ gặp nàng thủy tạ vung lên, một đạo hỏa quang liền tại người áo đen trên thân dâng lên. Người áo

đen thậm chí còn chưa kịp gầy dựa liền biến thành tro tàn.

"Chết rồi?" Tô Trường An rất kỳ quái, Ngô Đồng vừa mới nói qua giết không chết gia hòa này, làm sao đảo mắt lại đem hán thiêu thành tro tàn.

"Không có, thần là giết không chết, cho dù hán chỉ là cái Bán Thần. Hán sẽ phục sinh, tại thế giới này một nơi nào đó người nào đó trên thân. Nhưng thời gian sẽ rất lâu, hoặc là trăm năm, hoặc là ngàn năm."

"Nha." Tô Trường An chất phác nhẹ gật đầu, hán cũng không thể hoàn toàn minh bạch Ngô Đồng. Nhưng hán biết cái này cái gọi là thần chết rồi, chỉ ít cái này trong một trăm năm là chết. Vậy liền đầy đủ, Tô Trường An cũng không cảm thấy mình có thể sống đến một ngàn năm lâu như vậy, chỉ cần tại hán sinh thời, sẽ không ở cùng người áo đen cộng đồng sinh hoạt tại một cái dưới trời sao, như vậy đối với Tô Trường An tới nói, người áo đen chính là chết rồi.

"Sư nương, ta có thật nhiều nói muốn cùng ngươi nói, ngươi có thể đợi ta một chút không? Ta muốn đem Cổ Ninh cùng Tô Mạt các nàng chôn." Tô Trường An chỉ chỉ cách đó không xa nằm mấy người nói.

"Chôn? Tại sao muốn chôn? Bọn hán không phải đồng bạn của ngươi sao?" Ngô Đồng có chút kỳ quái.

"Người đã chết không phải đến nhập thổ vì an sao?" Tô Trường An cảm thấy Ngô Đồng kỳ quái hơn, đạo lý đơn giản như vậy cũng đều không hiểu, nhưng hán lại nghĩ đến tương tượng, có lẽ yêu tộc tập tục cùng người là không giống, liền cũng liền thông cảm nàng.

"Ai nói cho ngươi bọn hán chết rồi?" Ngô Đồng lại lật một cái liếc mắt, thăm than Mạc Thỉnh Vũ làm sao thu cái như thế xuân đồ đệ.

"Không chết? ?" Tô Trường An ngăn người, ngược lại trên mặt tuôn ra trận trận vui mừng.

"Àn, không chết." Ngô Đồng nhẹ gật đầu, lại bổ sung: "Không quá nhanh chết rồi."

"Vậy sư nương ngươi cứu một chút bọn hán được không? Ta rất thích Tô Mạt. . . Ân. . . Cùng Cổ Ninh bọn hán." Tô Trường An mặt biến đỏ, hán cảm thấy mình hán là che giấu rất tốt, nhưng Ngô Đồng ánh mắt hài hước y nguyên để hán có chút xấu hổ vô cùng.

"A ~!" Ngô Đồng rất nghịch ngợm kéo một cái trường âm, giả hoạt nhìn xem Tô Trường An, khóe mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Nàng đột nhiên cảm giác được Tô Trường An cùng năm đó Mạc Thỉnh Vũ rất giống, luôn luôn tại nhắc tới mình thích nữ hài thời điểm đồ đệ.

"Nếu là nhà ta đồ đệ người yêu, kia làm sư nương sao có thể không cứu đâu?" Nhìn xem Tô Trường An đỏ mặt được nhanh cùng đất khí bình thường, Ngô Đồng biết không thể lại đùa xuống dưới, nàng thủy tự lẩn nửa vung lên, một đạo hồng quang tràn vào mấy người thể nội.

Tô Mạt mấy người đến tốt cùng có hay không chuyển biến tốt đẹp Tô Trường An không biết, nhưng là Lưu Đại Hoành cùng Cổ Tiệp Quân bọn người lại chợt ngã xuống. Tô Trường An bị giật nảy mình. Hán nhìn xem Ngô Đồng, thành khẩn nói ra: "Sư nương, ngươi cứu người phương thức tốt đặc biệt."

Sau đó Tô Trường An đầu lại bị Ngô Đồng hung hăng gõ một cái.

"Đừng lo lắng, ngươi mấy vị đồng bạn qua hai canh giờ liền sẽ thức tỉnh, về phần mấy vị này, ta xóa đi bọn hán một chút ký ức. Liên quan tới ta còn sống tin tức, đối ngươi rất bất lợi."

"Cũng đúng." Tô Trường An cảm thấy Ngô Đồng nói rất có đạo lý.

"Như vậy tiếp xuống ta muốn cùng ngươi hảo hảo tâm sự liên quan tới ngươi sự tình." Ngô Đồng biểu lộ trở nên ngưng trọng lên.

"Ta sự tình?" Tô Trường An hơi nghi hoặc một chút.

"Trong cơ thể của ngươi có Chân Thần chi huyết." Ngô Đồng nói.

"Chân Thần chi huyết?" Tô Trường An nghi hoặc, hán nhớ tới vị kia Bán Thần Thiên Chiếu đã nói, lại nghĩ tới kia cổ từ trong đảo tràn vào trong cơ thể mình đồ vật, trong lòng không hiểu bất an.

"Từ cái này tuyệt dạ về sau, hai năm đến nay một mực có một việc khốn nhiều ta." Ngô Đồng cũng không chính diện trả lời Tô Trường An vấn đề, ngược lại nói lên một kiện tựa hồ tới không liên quan sự tình. "Sư phụ ngươi là một thiên tài. Vô luận tại đảo đảo còn là tu luyện bên trên, hán đều là không thể nghi ngờ thiên tài. Cho nên hán có thể lấy địa linh cảnh trảm ta mệnh tinh có lẽ có thể tại trong khoảnh khắc thành tựu tinh vẫn chi thân, ta mặc dù kinh ngạc, nhưng lại không ngoài ý muốn. Nhưng duy chỉ có hán có thể chặt đứt ta cùng mê hoặc mệnh tuyến chuyện này, ta nhưng lại không thể không sinh lòng điểm khả nghi."

"Mệnh tuyến thứ này bên trong bao hàm lấy vận mệnh, nhân quả. Hán hư vô mờ mịt, tuyệt không đơn giản dựa vào lực lượng liền có thể chặt đứt. Đã từng có rất nhiều cổ lão lại mạnh mẽ tinh vẫn, tại sắp chết lúc ý đồ chặt đứt vận mệnh tuyến, để mạng sống, nhưng bọn hán đều thất bại. Nghe mura hán không có lý do có thể làm được."

"Mang theo cái nghi vấn này, hai năm qua, ta đi rất nhiều nơi, tìm kiếm đếm không hết cổ thành di tích. Rốt cục ta tại Lâu Lan một chỗ bích họa bên trong tìm được liên quan tới mệnh tuyến đôi câu vài lời. Tương truyền ở trên đời này đã từng sinh tồn lấy dạng này một nhóm sinh linh, bọn hán có thể tránh thoát vận mệnh trói buộc lại không dính nhân quả, cho nên bọn hán bắt từ bắt diệt. Bọn hán đã từng thống trị qua mảnh thế giới này toàn bộ sinh

linh, cũng tự xưng là thần."

Nói tới chỗ này Ngô Đồng dừng một chút, cau mày, mới còn nói thêm."Nhưng đến nơi này, liên quan tới Thần tộc ghi lại bí họa ở giữa thiếu thốn một bộ phận, giống như là bị người nào tận lực phá đi dùng cái này để che dấu thứ gì. Ta nhảy qua này bộ phận, tiếp tục nhìn xuống. Thần tộc lại vẫn lạc, mà vẫn lạc nguyên nhân nghĩ đến hẳn là tại thiếu thốn kia bộ phận bí họa bên trong."

"Kia phía sau bộ phận có ghi thứ gì đâu?" Tô Trường An tò mò hỏi.

"Phía sau bộ phận. . ." Ngô Đồng hình như có chút do dự, trợn vện dừng lại mấy tức thời gian về sau, còn nói thêm."Thần mặc dù vẫn lạc, nhưng thần là bất tử bất diệt, đặc biệt là trong đó những cái kia được xưng Chân Thần gia hóa, bọn hắn cho thờ phụng bọn hắn sinh linh lưu lại thần huyết, để ở đời sau phục sinh. Mà những sinh linh này được xưng thần thị, bọn hắn tiềm phục tại thể gian, hỗn tạp tại nhân yêu rất tam tộc từng cái giai tầng. Vì bọn họ thờ phụng thần tìm kiếm lấy thích hợp nhất tức chủ."

"Tức chủ? Đó là vật gì?"

"Thần linh phục sinh cần lấy sinh linh linh hồn cùng huyết nhục vì chất dinh dưỡng, bọn hắn đem thần huyết chủng tại thích hợp tức chủ thể nội. Thần huyết sẽ tiềm phục tại trong đó, từng bước một thôn phệ tức chủ linh hồn, đồng hóa tức chủ nhục thân. Đợi cho tức chủ khi chết, thần liền tại tức chủ thể nội sống lại."

Ngô Đồng chậm rãi nói đến, Tô Trường An lại nghe được rung mình, vừa nghĩ tới trong cơ thể mình ở một vị phệ nhân huyết nhục thần, hẳn đã cảm thấy tê cả da đầu.

"Mà thần huyết tức chủ cần những cái kia thiên phú cực giai lại tu vi tương đối dưới đây sinh linh. Thiên phú cực giai liền mang ý nghĩa tức chủ có thể vì thần linh cung cấp tốt hơn chất dinh dưỡng, mà tu vi dưới đây tương đối đối thần huyết chống cự thì càng yếu. Năm đó Mạc Thỉnh Vũ không thể nghi ngờ là một cái rất đến tức chủ." Ngô Đồng cố gắng đem tâm tình của mình đè xuống, nhưng nói đến đây lúc, Tô Trường An rõ ràng có thể cảm giác được mình vị sự nương nài ánh mắt bên trong lửa giận.

"Trách không được, lúc ấy ta gặp được sư phó thời điểm hẳn đổ vào trong đồng tuyết, bộ dáng cũng rất chật vật. Nghĩ đến là cùng những cái kia chỗ thần thị từng có giao thủ." Tô Trường An nhớ lại hẳn tại trong đồng tuyết nhặt được Mạc Thỉnh Vũ tình cảnh, chi tiết hướng Ngô Đồng nói.

"Cái này nói thông được. Bọn hắn đánh bại nghe mưa, muốn đem thần huyết gieo xuống. Nhưng thần thị nhóm đánh giá thấp nghe mưa thực lực, hẳn mặc dù khó khăn lắm địa linh cảnh, nhưng tình vẫn phía dưới hẳn tươi gặp địch thủ. Cho nên liền đem thần huyết cống ở nghe mưa lâu dài mang theo trên người trên đảo, để thần huyết tìm kiếm thời cơ xâm nhập nghe mưa thể nội. Lại không nghĩ, nghe mưa không có mấy ngày nữa liền vì cứu ta, vẫn lạc tại bắc địa." Ngô Đồng thanh âm trở nên trầm thấp, mặc kệ quá khứ bao lâu, Mạc Thỉnh Vũ chết đối với nàng tới nói đều vĩnh viễn không cách nào tiêu tan.

"Có lẽ nghe mưa trước khi chết có chỗ cảnh giác tại trên đảo lưu lại cấm chế, để người không cách nào rút ra đảo này. Nhưng không muốn người nhưng vẫn là rút ra đảo, thần huyết nhập thể. Mà ta tra được một bước này, vốn cũng là nghĩ đến tìm người mang đi cây đảo này, lại không nghĩ cũng là đến chậm một bước."

Ngô Đồng nói xong không khỏi thở dài một hơi.

"Kia thần huyết không có cách nào từ trong cơ thể ta lấy ra sao?" Tô Trường An nháy mắt nhìn về phía Ngô Đồng, chăm chú hỏi. Tại trên mặt hắn lại tìm không ra quá nhiều cái khác cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Có quan hệ với thần một lần đối thoại (hạ)

Quyển thứ nhất Mạc Thỉnh Vũ đảo

Chương 19: Có quan hệ với thần một lần đối thoại (hạ)

"Thần huyết nhập thể liền sẽ cùng tức chủ trở thành một thể, muốn lấy ra thần huyết, chỉ có giết chết tức chủ. Chỉ ít hiện tại ta không biết đến tột cùng có biện pháp nào có thể lấy xuất thần máu." Ngô Đồng lắc đầu nói. Tô Trường An bộ dáng rơi vào Ngô Đồng trong mắt, nàng cảm thấy rất khó chịu. Hắn như vậy chăm chú đặt câu hỏi, để nàng nói liên tục chút nói láo an ủi dừng khí của hắn đều không sinh ra tới.

"Như vậy sao?" Tô Trường An cúi đầu, tựa hồ đang tự hỏi chút rất trọng yếu vấn đề. Qua hồi lâu, hắn mới lại ngẩng đầu, hỏi: "Vậy cái kia vị thần, dùng

ta thân thể phục sinh về sau, lại sẽ như thế nào?"

"Đây là ta chuyện lo lắng nhất." Ngô Đồng có chút trầm ngâm, nàng đang suy nghĩ như thế nào tìm từ nói cho Tô Trường An, mới có thể để cho hắn cảm giác dễ chịu một chút. Nhưng nàng cuối cùng nghĩ không ra hắn là như thế nào biểu đạt, thế là nàng như là nói ra: "Mặc dù không biết nguyên nhân, bích hoạ bên trên cuối cùng nói, phục sinh thân hội hướng thế giới này toàn bộ sinh linh báo thù."

"Báo thù?" Tô Trường An nhú đầu, hắn không quá ưa thích dạng này chữ, trong tiểu thuyết những cái kia người báo thù cuối cùng đại khái cũng sẽ không có kết cục tốt. Đã thật vất vả dựa vào giết chết một nhân tài sống tới, vì cái gì không hảo hảo sống người, lại muốn lấy báo thù đâu? Tô Trường An không biết rõ, cho nên hắn lại hỏi: "Thần rất mạnh sao? Một mình hắn làm sao hướng toàn bộ sinh linh báo thù đâu?"

"Thần không chỉ một, nhưng nghĩ đến số lượng cũng sẽ không quá nhiều. Tính cả Bán Thần, thứ thần cũng hắn là không hơn trăm. Mà lại có lẽ trên thế giới này đã có một ít phục sinh thân, bọn hắn chỉ là tiềm phục tại thế giới nào đó một chỗ, chậm đợi thời cơ. Nhưng bọn hắn xác thực rất mạnh, chỉ ít bích hoạ bên trên như thế viết."

"Mạnh? Mạnh bao nhiêu?" Tô Trường An cũng không hài lòng dạng này đáp án.

"Sát tinh vẫn, như đồ heo chó." Ngô Đồng cấp ra mình phán đoán.

Tô Trường An trầm mặc, hắn lại cúi đầu, bắt đầu suy nghĩ thứ gì. Cuối cùng hắn lần nữa nhìn về phía Ngô Đồng, trong mắt lóe ra so sao trời còn hào quang sáng tỏ.

Hắn nói: "Kia mời sư nương tại thần phục sinh trước, giết ta, lấy ra thần huyết."

Tô Trường An nói đến đã thành khẩn lại chăm chú. Cái này khiến Ngô Đồng tâm không hiểu phát run.

"Vi cái gì?" Ngô Đồng đồng dạng chăm chú nhìn chăm chăm Tô Trường An con mắt, muốn từ cái này mới mười sáu tuổi thiếu niên trong mắt nhìn ra thứ gì, nhưng nàng chỗ trông thấy lại chỉ là một mảnh sáng ngời tia sáng chói mắt.

"Ta không muốn chết. Nhưng thần huyết đã không lấy ra đến, vậy cái kia cái gì thần liên sẽ từ trong thân thể ta phục sinh. Hắn nếu là là cái thật là thần, vậy hắn sống liền sống, ta có lẽ còn có thể cầu hắn giúp ta chiếu cố cho cha của ta." Tô Trường An nói ra: "Nhưng sư nương nói, hắn lại là cái muốn hủy diệt thế giới ác thần. Thế giới này đối ta cũng không tính quá tốt, chỉ ít tại ta gặp phải sư phó trước đó, thế giới này đối ta cũng không tốt. Nhưng trên thế giới này có ta thích đồ vật. Tỉ như Mạt Mạt, tỉ như cha ta, lại tỉ như sư nương. Ta muốn cho các người có thể sống ở cái thế giới này, nhưng hắn muốn hủy diệt thế giới này, vậy ta liền không thể để hắn phục sinh."

Tô Trường An cảm thấy mình đoạn văn này nói đến rất tốt, cũng rất có khí thế, tựa như những cái kia trong tiểu thuyết viết những cái kia sắp chịu chết anh hùng. Mà lúc này đây sẽ có chút bằng hữu vì hắn lệ nóng doanh tràng, cũng sẽ có như vậy một cái hai nữ hài vì hắn khóc đến hai mắt đầm lệ. Nhưng thật đáng tiếc, nơi này chỉ sư nương, nhưng sư nương nếu vì hắn khóc hai lần cái mũi, nghĩ đến cũng là không tệ, dù sao sư nương rất xinh đẹp, so Mạt Mạt xinh đẹp hơn.

Nhưng Tô Trường An không có chờ đến Ngô Đồng nước mắt, chờ tới lại là Ngô Đồng tay tại trên đầu của hắn hung hăng gõ một cái.

"Các người Diêu Quang một mạch nam nhân đều như thế không có tiền đồ sao?" Ngô Đồng nhìn qua rất tức giận, thanh âm của nàng lớn mấy phần. "Động một chút lại nghĩ đến vì người khác chết, sư tổ người là, sư phụ người là, người cái này miệng còn hôi sữa tiểu thí hài cũng là! Còn bảo hộ thế giới, người chết, người thích cái kia Mạt Mạt, nàng chạy theo người khác làm sao bây giờ? Chết còn mang cái nón xanh có ý tứ sao?"

"Thế nhưng là Mạt Mạt vốn là không thích ta, hắn thích Cổ Ninh. Làm sao cũng không tính mang cho ta nón xanh đi." Tô Trường An che lấy đầu, có chút ủy khuất nhìn xem Ngô Đồng. Hắn cho là mình anh hùng khí khái có thể tin phục mình sư nương, coi như không giống năm đó Mạt Thỉnh Vũ sư phó thời điểm chết, khóc đến như vậy lệ hoa đái vũ, nhưng nhiều ít cũng hắn là rơi hai giọt nước mắt đi. Lại không nghĩ đối lấy lại là Ngô Đồng một chậu thừa mọ.

"Nàng không thích, người không biết để nàng thích không?" Ngô Đồng càng thêm nổi nóng, thậm chí nghe mưa làm sao thu cái đàn như vậy đồ đệ.

"Thế nhưng là ta không biết như thế nào mới có thể để nàng thích ta." Tô Trường An càng ủy khuất, nếu là hắn có biện pháp để Tô Mạt thích mình, kia cần gì phải mỗi lần vì Tô Mạt cùng Cổ Ninh cùng một chỗ anh em em em mà khổ sở.

"Người không có cách nào, sư nương của người có biện pháp a!"

"Thật sao?" Tô Trường An hai mắt tỏa sáng.

"Sư nương sẽ lừa người?"

"Thế nhưng là ta cũng nhanh chết rồi, nếu là Mạt Mạt Hi Hoan bên trên ta, ta lại muốn chết, nàng sẽ rất thương tâm." Tô Trường An thần sắc vừa tối xuống dưới.

Ngô Đồng tức giận lại tại Tô Trường An trên đầu gõ một cái. Nói ra: "Cho nên người phải nghĩ biện pháp sống sót a! Không phải cô gái của người liền sẽ bị người khác cướp đi!"

"Ta là muốn sống sót, thế nhưng là ngay cả sư nương người cũng không có cách, ta lại có thể như thế nào đây?"

"Ta hiện tại không có cách, không có nghĩa là về sau không có cách nào! Đem người bàn tay tới, ta nhìn người tình huống trong cơ thể."

Ngô Đồng làm ra một bộ rất hung ác bộ dáng, nhưng Tô Trường An biết nàng là tại thực tình quan tâm mình, liền theo lời đuổi ra mình một cái tay. Ngô Đồng cũng tương tự đuổi ra một cái tay, đặt ở Tô Trường An trên mạch môn. Sau đó hai mắt nhắm lại, thông qua thần thức, dò xét lấy Tô Trường An tình huống trong cơ thể.

Nửa ngày về sau, nàng thu tay lại, mở hai mắt ra, nói ra: "Tình huống không như trong tưởng tượng kém như vậy."

"Vừa mới cái kia Bán Thần muốn thôn phệ trong cơ thể người Chân Thần chi huyết, Chân Thần chi huyết vì tự vệ, tiêu hao không ít năng lượng. Hiện tại nó rất suy yếu. Mà lại trong cơ thể của người còn có người sư phụ lưu lại cho người đạo ý linh tinh, nó cũng có thể trợ giúp người chống cự thần huyết ăn mòn."

"Sư phó lưu lại đạo ý tinh linh?"

"Con đường tu luyện, chia làm tụ linh, cửu tinh, phồn Thần, Thái Nhất, địa linh, Thiên Thỉnh, hồn thủ, hoi, tinh vẫn chín cảnh. Mà đệ nhất cảnh tụ linh chính là tại thể nội kết thành linh tinh. Người bình thường vừa mới tu luyện ra linh tinh bình thường là một mảnh giấy trắng, có thuộc tính cần cố ý căn cứ tự thân con đường tu luyện tăng thêm đi lên. Mà tinh vẫn vì truyền thừa bình thường sẽ đem mình đối đạo lý giải hóa thành linh tinh lưu tại hậu bối trên thân, loại này truyền thừa phương pháp được xưng tụng nhận chi thuật, một vị tinh vẫn cả đời cũng chỉ có thể hoàn thành một lần. Trong cơ thể người viên kia linh tinh đạo ý dạt dào, xác nhận nghe mưa lưu tại phía trên. Nó bám vào tại cây đao kia bên trên, đợi người rút đao ra lúc, chính là kích hoạt truyền thừa thời điểm. Cái này đã là sư phụ người trao tặng truyền thừa của người, cũng là sợ hãi người rút đao ra lúc, bị thần huyết cắn nuốt, lưu lại một tầng bảo hộ."

"Nhưng loại này chống cự lại cũng chỉ là tạm thời, chỉ có thể trì hoãn người bị ăn mòn thời gian, chung quy là trị ngọn không trị gốc. Bất quá cũng cho ta có càng nhiều thời gian là người tìm kiếm đối kháng thần huyết biện pháp."

Tô Trường An nghe được Ngô Đồng cách ý, trong lòng không bỏ, vội vàng nói: "Sư nương, ta cùng người cùng đi đi, ta mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng ít nhiều vẫn là có thể giúp đỡ điểm mau lên."

"Ta địa phương muốn đi rất nguy hiểm, người đi không chỉ có giúp không được gì, ngược lại sẽ cho ta bằng thêm phiền phức. Người nếu thật muốn giúp ta, liền rất tu luyện, không quan tâm ta tìm được trừ tận gốc thần huyết biện pháp, người lại bại bởi kia đồ bỏ thần huyết." Ngô Đồng nói.

Tô Trường An nghĩ nghĩ, cảm thấy Ngô Đồng nói đến cũng không phải không có lý. Liền gật đầu, rất trịnh trọng nói ra: "Sư nương yên tâm, ta nhất định sẽ không thua nó!"

Ngô Đồng nghe vậy, cuối cùng là nhoen miệng cười, không nói ra được tươi đẹp động lòng người. Sau đó nàng vron tay, nhẹ nhàng đặt ở tổ sường trên đỉnh đầu. Tô Trường An chỉ cảm thấy một đạo nhiệt lưu từ trên đỉnh đầu tràn vào đan điền của mình chỗ. Toàn thân trên dưới không nói ra được dễ chịu.

"Sư nương, người đây là?" Tô Trường An nghi ngờ nhìn về phía Ngô Đồng.

"Đây là ta tinh nhận chi thuật, người là đồ đệ của ta, ta chân hỏa linh tinh tự nhiên là muốn truyền cho người. Đợi chút nữa ta lại trao tặng người một chút pháp môn tu luyện, thân người phụ ta cùng sư phụ người hai vị tinh vẫn tinh nhận chi thuật, chứ nói Tụ Linh cảnh, bình thường cửu tinh cảnh cũng không phải là đối thủ của người. Nhưng những này cuối cùng chỉ là ngoại vật, người không thể lười biếng, hảo hảo tu luyện ra mình linh tinh, mới có thể tốt hơn đối kháng trong cơ thể người thần huyết."

Tô Trường An cũng không quá hiểu tinh nhận chi thuật đến tốt cùng là vì vật gì, nhưng loại này tinh vẫn một thân đều chỉ có thể sử dụng một lần pháp thuật nghĩ đến là trân quý vô cùng. Ngô Đồng đứng ở trên người hắn, lại chỉ là hi vọng hắn có thể tại thần huyết ăn mòn hạ nhiều kiên trì chút thời gian. Tô Trường An trong lòng cảm động, lại không biết như thế nào biểu đạt, chỉ có thể đỏ hồng mắt nhìn xem Ngô Đồng, thật lâu không nói.

Ngô Đồng gặp hắn này hình, mỉm cười, sờ lên Tô Trường An đầu, nói ra: "Chờ đồng bạn của người nhóm tinh lại, người liền cùng bọn hắn cùng đi Trường An đi. Nơi đó có sư thúc của người tổ Ngọc Hành, người là bọn hắn Diêu Quang một mạch dòng độc đỉnh, nghĩ đến hắn sẽ không nhìn xem người như vậy chết đi. Hắn sống thời gian quá dài, hắn là sẽ có chút biện pháp. Trên tu hành sự tình cũng phần lớn có thể thỉnh giáo hắn, thiên hạ này tinh vẫn, nghĩ đến tại tu hành chi đạo bên trên, cũng hắn là không người có thể cùng hắn sánh vai." Ngô Đồng lại bàn giao đạo, cuối cùng tựa hồ liền nghĩ tới cái gì, còn nói thêm

"Nhớ kỹ, vô luận gặp được như thế nào tình huống, tại ta không có đến tìm người trước đó đều không thể từ bỏ! Đừng quên người, người có chịu không qua sư phụ người, người muốn bảo vệ ta. Nếu là người chết rồi, sư nương ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua người." Ngô Đồng nói xong, đối Tô Trường An lại làm một cái mặt quỷ.

Tô Trường An chưa hề nghĩ tới sư nương còn có dạng này một mặt, nhất thời ngẩn người, không biết đáp lại ra sao.

Chương thứ nhất: Trường An tới cái Tô Trường An

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương thứ nhất: Trường An tới cái Tô Trường An

Tô Trường An đứng tại cửa sân trước. Hắn đã đi tới Trường An.

Hai năm trước Mạc Thính Vũ từ nơi này xuất phát, hai năm sau Tô Trường An lại tới đây.

Bọn hắn một cái là thân phụ truyền kỳ nhân tộc thiên tài, một cái là không có danh tiếng gì nông thôn tiểu tử.

Nhưng trong thành Trường An đắm thắm từ lại giống nhau hai năm trước sinh động.

Tô Trường An đến thành Trường An.

Tin tức này bị truyền đến thành Trường An một ít người trong tay.

Hai năm trước Mạc Thính Vũ là địa linh cảnh, sau đó hắn dựa vào dạng này cảnh giới chém yêu tộc thành danh đã lâu Thánh nữ Ngô Đồng. Đây là một cái bối rối một ít người thật lâu vấn đề.

Mạc Thính Vũ đến tốt cùng dựa vào là cái gì?

Người? Đạo pháp? Hoặc là cây đao kia?

Một ít người cảm thấy có lẽ có thể từ nơi này gọi là Tô Trường An nam hài trên thân đạt được bọn hắn muốn đáp án.

Trong thành Trường An sải lang nhóm hai mắt bắt đầu nổi lên u quang, mà thân ở gió bão trung tâm nam hài lúc này lại toàn vẹn không biết.

Tô Trường An cau mày nhìn xem cái này chỗ cửa sân.

Viện này nhìn xem rất lớn, so với Cổ gia phủ Vương gia cũng không kém bao nhiêu, nhưng lại quá mức cũ nát.

Trên cửa tro bụi che khuất cái này cửa phủ lúc đầu nhan sắc, phía trên mái mô, giống như là đã từng khảm nạm qua những thứ gì, về sau lại bị người này ra đi.

Đây chính là đích tôn thứ nhất học viện?

Tô Trường An dụi dụi con mắt, xác định mình không có nhìn lầm che kín tro bụi chữ trên tấm bảng dấu vết.

Cổ Tịch Quân đi Cổ gia tại thành Trường An đặt mua trạch viện, Lưu Đại Hoàn mang theo hắn chỉ có hỏa kế chuẩn bị trở về đích tôn đường lão, Tô Mạt Cổ Ninh mấy người cũng đi đến mình học viện đưa tin. Tô Trường An ở chỗ này đưa mắt không quen, hắn có thể nghĩ tới chỗ tự nhiên chính là cái này Thiên Lam học viện.

Trong thành Trường An học viện nhiều như sao trời, hắn đang trên đường tới đã từng gặp qua không ít học viện. Tuy nói không lên vàng son lộng lẫy, nhưng phần lớn cũng là chút to lớn khí quyển viện lạc. Mà lúc này chính vào các nơi đến học sinh đến học viện báo cáo thời gian, trước cửa đám người tới lui có thể nói nối liền không dứt.

Trái lại cái này cái gọi là Trường An thứ nhất học viện, cửa sân rách nát, giống như là hồi lâu không có người quản lý không nói, trước cửa cũng là quanh quệ cực kì, Tô Trường An ngây người cái này nửa khắc đồng hồ thời gian, vậy mà không thấy có một người trải qua.

Tô Trường An mày nhíu lại đến sâu hơn, hắn cảm thấy nơi này không giống một cái triều khí phồn thịnh học viện, ngược lại càng giống một tòa cô trủng.

Nhưng đến đều tới, chung quy vẫn là phải coi trọng xem xét. Tô Trường An nghĩ như vậy đến. Hắn đi đến cửa sân trước cầu thang, giơ tay lên xé mở vòng cửa quần lấy mạng nhện, nhẹ nhàng chụp ba lần cửa.

Keng keng keng.

Ba đạo trầm muộn thanh âm vang lên, giống như là ở trên mặt hồ tạo nên gợn sóng, tại cái này trống trải trên đường cái vang vọng thật lâu.

Bên trong cửa viện không có truyền đến bất kỳ đáp lại nào, Tô Trường An không hiểu cảm thấy thấy lạnh cả người, cả người nổi da gà nhỏ lên.

"Người là Tô Trường An?" Một đạo thanh tịnh thanh âm tại Tô Trường An sau lưng vang lên.

Tô Trường An quay đầu, hắn trông thấy ba năm cái niên kỷ cùng hắn tương tự thiếu niên, vây quanh một thiếu nữ. Thiếu nữ mặt mày tú mĩ, lấy một thân màu trắng sa y, hất lên một đầu tóc dài đen nhánh. Nàng nhìn xem Tô Trường An, hiển nhiên vừa mới cái kia đạo thanh tịnh thanh âm chính là nàng phát ra.

"Là ta." Tô Trường An theo bản năng đáp. Nữ hài đáng đáp nhìn rất đẹp, so Tô Mạt đẹp mắt, cùng Cổ Tiệp Quân tương xứng, hắn không tự chủ được đều nhìn mấy lần. Sau đó lại dùng dư quang đánh giá mấy vị thiếu niên, trên thân đều mặc lụa La Cẩm gấm, nghĩ đến nhất định là trong thành Trường An nhà giàu chi tử.

Nữ hài trên dưới đánh giá hắn một hồi, lại nói ra: "Người chính là Ngọc Hành gia gia khâm điểm nhập Thiên Lam viện Tô Trường An? Nhưng người nhìn qua rất yếu."

"Ân. Ta còn không có tự linh." Tô Trường An nói. Hắn cũng không cảm thấy nữ hài nói sai cái gì, hắn xác thực rất yếu.

Nữ hài chung quanh các thiếu niên đều phát ra một tiếng cười khê, đối Tô Trường An quăng tới ánh mắt khinh bỉ.

Tô Trường An nhú mày, hắn không cảm thấy cái này có cái gì tốt cười. Hắn hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Người quá yếu, không xứng nhập Thiên Lam học viện." Nữ hài nói, nàng cũng không thích những thiếu niên này mang theo khiêu khích cùng đùa cợt tiếng cười. Nhưng nàng đồng dạng không cho rằng Tô Trường An dạng này người có tư cách nhập Thiên Lam học viện.

"Vì cái gì?" Tô Trường An hỏi, ngữ khí của hắn rất chân thành, giống như là tại thực tình thỉnh giáo thứ gì.

"Vì cái gì?" Không đợi thiếu nữ trả lời, bên cạnh một vị thân mang gấm vóc mày rậm thiếu niên gạt ra đám người, đi lên phía trước. "Chẳng lẽ nghe không hiểu tiếng người sao? Người quá yếu! Cho nên không xứng!" Nói xong, hắn còn cần dư quang lờm liếc sau lưng thiếu nữ, tựa hồ rất muốn hút dẫn tới cô gái kia chú ý.

"Chính là bởi vì yếu, mới cần tu hành. Không phải sao?" Tô Trường An rất nghi hoặc, hắn cảm thấy mình đạo lý cũng không có sai, cho nên hắn nhìn về phía thiếu niên, muốn từ thiếu niên trong miệng đạt được đủ để cho hắn tin phục lý do.

"Cái này. . . Cái này. . ." Có lẽ là Tô Trường An trả lời quá mức đơn giản ngay thẳng, mày rậm thiếu niên nhất thời nghẹn lời, đỏ lên song mặt, áp ứng nửa ngày, lại nói không nên lời một câu. Hắn quay đầu liếc một cái cô gái kia, đã thấy nàng mặt không biểu tình, tựa hồ căn bản không có chú ý tới mình quần bách. Cảm giác được mình bị không nhìn, mày rậm thiếu niên càng thêm xấu hổ vô cùng.

"Tu hành có thể đi rất nhiều nơi, thành Trường An có đếm không hết học viện. Vì cái gì nhất định phải tới Thiên Lam học viện?" Thiếu nữ mở miệng nói ra, ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối cũng không có rơi vào kia mày rậm trên người thiếu niên một chút, mà là nhìn thẳng Tô Trường An. Nàng ý đồ tìm ra Tô Trường An có cái gì không giống bình thường địa phương, nhưng người thiếu niên trước mắt này, gầy yếu, cảnh giới thấp kém, thậm chí nghe hắn ngôn ngữ, còn có mấy phần ngu dốt. Nàng thực sự không nghĩ ra, thiếu niên này dựa vào cái gì có thể đạt được Ngọc Hành đại nhân ưu ái.

"Ta cũng không phải là đặc biệt nghĩ đến Trường An, thế nhưng là cha ta muốn cho ta dài an, cảm thấy có thể trở nên nổi bật. Mà Ngọc Hành sư thúc tổ lại gọi ta tới, ta tại Trường An không chỗ có thể đi, liền tới nơi này." Tô Trường An nói đến rất bình tĩnh, giống như là đang trần thuật một kiện chuyện nhà việc nhỏ.

Thiếu nữ lại bị lời này tức giận đến cắn răng, nàng hoàng đệ thiên tư thông minh, phụ hoàng trăm phương ngàn kế muốn đem hắn đưa vào Thiên Lam học viện bái Ngọc Hành vi sư, nhưng vẫn là bị Ngọc Hành cự tuyệt. Người thiếu niên trước mắt này ngược lại tốt, nói đến đến Thiên Lam học viện tựa như là kiện rất tự nhiên sự tình.

"Trường công chúa điện hạ, tên nhà quê này hẳn không nói đạo lý, người ta cũng không cần lại cùng hắn nói nhảm, trực tiếp thu thập hắn dừng lại đi." Lúc này một vị thân thể mập mạp thiếu niên đi ra, cười gằn nhìn xem Tô Trường An, mặt mũi tràn đầy béo gầy run run một hồi.

Cô gái kia, cũng là cái này mập mạp thiếu niên trong miệng trường công chúa, nàng cau mày, nàng cũng không phải là loại kia thích ý thể hiếp người ăn chơi thiếu gia. Nhưng đối với Tô Trường An có thể nhận Ngọc Hành ưu ái, trong lòng xác thực không cam lòng, cho nên liền không có mở miệng ngăn cản.

Mập mạp thiếu niên tăng trưởng công chúa không nói lời nào, trong lòng tưởng rằng đạt được trường công chúa cho phép. Hắn đắc ý hướng phía mày rậm thiếu niên chộp miệng, sau đó nghênh ngang đi đến Tô Trường An trước mặt.

"Tiểu tử, người bây giờ nếu là đáp ứng ta không suy nghĩ nữa con cóc ăn thịt thiên nga, nhập cái này Thiên Lam học viện. Ta cam đoan đợi chút nữa chi phé người một cái chân. Không người, hắc hắc!" Mập mạp trên mặt thịt mỡ run run đến càng thêm lợi hại, giống như là đun sôi hồ dán.

Tô Trường An ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, hắn tựa hồ nghĩ thông suốt thứ gì. Hắn ngửa đầu, thần sắc chuyên chú nhìn xem mập mạp. Nói ra: "Các người không muốn ta tiến vào Thiên Lam học viện."

Đám người ngẩn người, chột bực phát ra trợn trợn tiếng cười, ngay cả vị kia trường công chúa điện hạ cũng không nhịn được che miệng cười khê hai tiếng.

"Nguyên lai là cái kẻ ngu, hiện tại mới hiểu được tới." Cái kia mập mạp chỉ vào Tô Trường An, nói ra: "Đồ đàn, ngươi nghe kỹ cho ta, chúng ta không phải nghĩ ngươi nhập Thiên Lam học viện, mà là không cho phép ngươi nhập Thiên Lam học viện!"

"Thế nhưng là đây là vì cái gì?" Tô Trường An gãi gãi cái ót, tựa hồ rất khó khăn: "Coi như ta không tiến vào Thiên Lam học viện, các ngươi cũng vào không được a."

Tô Trường An nói đến rất khẩn thiết, giống như là tại thật lòng vì mọi người cảm thấy tiếc hận.

Tiếng cười đùa của mọi người biến mất, sắc mặt của bọn hắn trở nên rất khó coi, giống như là bị Tô Trường An đâm trúng đau nhức điểu. Mập mạp trên mặt thịt mỡ run run đến lợi hại hơn, trên người hắn chẳng biết lúc nào nổi lên trận trận hoàng quang —— kia là linh khí ba động, cũng là Tụ Linh cảnh tiêu chí.

"Ngươi muốn chết!" Mập mạp gầm lên giận dữ, vung lên tay phải nắm thành quả đấm liền hướng phía Tô Trường An đập tới.

Tô Trường An sững sờ, vô ý thức đưa tay đặt ở trên lưng chuôi đao chỗ, có chút nâng lên, đao kia liền bị rút ra một đoạn.

Nhưng rất nhanh hắn lại nhủ mảy, đem đao thu hồi vô đao, hai chân hướng về sau đạp một cái, khó khăn lắm tránh đi cái kia mập mạp lăng liệt quyền phong.

Đám người kinh hô, mập mạp này mặc dù tính không được lợi hại gì nhân vật, nhưng đầu gì cũng là Tụ Linh cảnh. Một quyền này vô luận là lực đạo vẫn là tốc độ, đều tuyệt đối không phải một người bình thường có thể tránh. Nhưng Tô Trường An mặc dù có chút chật vật, nhưng đúng là tránh đi một quyền này.

"Phản ứng rất nhanh mà!" Mập mạp một kích không trúng, trong lòng biết là ở trước mặt mọi người bị mất mặt. Cái này khiến hắn càng thêm tức giận, hắn đi hướng Tô Trường An, toàn thân linh lực vận chuyển, một cỗ khí thế từ trên người hắn dâng lên. Vừa mới một quyền kia hắn chỉ dùng sáu phần lực, chính là cố kỵ Tô Trường An thân phận, dù sao cũng là Ngọc Hành khâm điểm học sinh, nếu thật là bị hắn cho đánh cho tàn phế, coi như hắn là cao quý hầu tước chi tử, cũng là đảm đương không nổi. Nhưng lúc này, Tô Trường An tránh thoát hắn một quyền, để hắn tại mọi người cùng trường công chúa trước mặt bị mất mặt, trong lòng của hắn một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, cũng không lo được rất nhiều, chỉ muốn quả thực thật đánh bên trên Tô Trường An dừng lại, xuất ngục ác khí.

Tô Trường An cảm giác được mập mạp này trên thân khí thế biến hóa, sắc mặt có chút khó coi. Trong cơ thể hắn có giấu thần huyết, lại có Ngô Đồng dạy hắn pháp môn, tại dài an trên đường hắn một ngày không ngừng cần luyện, hiện tại thân thể so với thường nhân là mạnh hơn một chút. Nhưng hắn dù sao còn chưa tụ linh, mập mạp này toàn lực một quyền hắn tất nhiên là không tránh khỏi.

"Không cần đánh nữa, được không?" Tô Trường An hỏi, thanh âm rất thấp, giống như là tại thỉnh cầu.

"Ha ha ha!" Mọi người nhất thời lại phát ra một trận vui cười.

"Tiểu tử này là cái hèn nhát!" Thậm chí lớn tiếng nói.

Ngay cả vị kia trường công chúa điện hạ cũng khinh bỉ nhìn Tô Trường An một chút, thầm nghĩ, cũng không biết Ngọc Hành gia gia nghĩ gì, dạng này người đều có thể tiến vào Thiên Lam học viện, lại tiện tiện không cho ta hoàng đệ tiến.

Mập mạp là trong mọi người cười đến vui vẻ nhất, hắn cảm thấy mình tìm về vừa mới mất đi mặt mũi. Nhưng hắn cũng không tính cứ như thế mà buông tha Tô Trường An.

"Hiện tại cầu xin tha thứ quá muộn!" Mập mạp nói, tay phải của hắn lần nữa giơ lên cao cao, sau đó hung hăng đánh tới hướng Tô Trường An. Lần này hắn dùng ra hắn toàn bộ lực lượng, Tụ Linh cảnh lực lượng không dung nhỏ xuyết. Nếu là người bình thường bị một quyền này đánh trúng, thân thể yếu đuối khả năng liền sẽ đột tử tại chỗ, thân thể tốt một chút cũng tránh không được nằm trên giường mấy tháng.

Tô Trường An nhìn xem trong con mắt không ngừng phóng đại nắm đấm, rốt cục thở dài một hơi. Sau đó hắn rút đao ra, lưỡi đao thuận thế chém về phía mập mạp nắm tay tay phải. Động tác kia nước chảy mây trôi, một mạch mà thành. Chỉ là thời gian trong nháy mắt, Tô Trường An đao liền đã tới cái kia mập mạp trên nắm tay phương không đủ ba tấc chỗ.

Đao thật là nhanh. Trường công chúa thấy kinh hãi, nàng chưa hề nghĩ tới một vị còn chưa tụ linh người bình thường vậy mà lại có nhanh như vậy đao pháp.

Mà vị kia mập mạp càng là khẩn trương, mắt thấy đao này liền muốn rơi xuống, chặt đứt cánh tay phải của hắn, nhưng hắn thế đi đã thành, muốn thu hồi nắm đấm của mình đã tới không kịp.

Tô Trường An lúc này cũng có chút do dự, gặp cái kia mập mạp thần sắc bối rối. Cuối cùng là trong lòng mềm nhũn, đem chuôi đao nhất chuyển, thân đao cũng thuận thế nhất chuyển, biến chém làm đập.

"Hừ!" Mập mạp phát ra một thân kêu rên, che lấy bầm đen cánh tay thối lui đến một bên. Hắn nhìn về phía Tô Trường An ánh mắt có chút phức tạp, mang theo sợ hãi cùng cảm kích.

"Ta nói qua, ta không muốn đánh." Tô Trường An nói. Hắn ánh mắt thanh tịnh, không giống làm bộ.

Mập mạp hơi sững sờ, lúc này mới hiểu được Tô Trường An vừa mới hỏi thăm cũng không phải là khiếp đảm, mà là không muốn thương tổn hắn. Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn đỏ lên.

"Tạ ơn!" Mập mạp đỏ mặt, chấp tay hướng Tô Trường An nói.

"Không có việc gì, ta không thích đả thương người." Tô Trường An đối mập mạp cười cười, lộ ra một loạt hàm răng trắng nõn.

Mập mạp cảm thấy xấu hổ vô cùng, hắn lại nói ra: "Tại hạ Chính Đức Hậu chi tử, tôn Ứng Long. Tô huynh hôm nay đại ân, tại hạ khắc trong tâm khảm, tương lai có gì cần đến tại hạ địa phương có gì cứ nói."

"Chính Đức Hậu? Hầu tước?"

"Tô huynh nghe nói qua gia phụ?"

"Không phải, ta muốn hỏi một chút, hầu tước quan lớn vẫn là nam tước quan lớn?"

". . ." Quyền thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương thứ nhất: Trường An tới cái Tô Trường An

Thư kiếm Trường An Tác Giả: Tha Tăng Thị Thiệu Niên [lật giấy đọc]

Thời gian đổi mới: 2016-04-29 12:09:17 số lượng từ: 3620

Tô Trường An đứng tại cửa sân trước. Hắn đã đi tới Trường An.

Hai năm trước Mạc Thính Vũ từ nơi này xuất phát, hai năm sau Tô Trường An lại tới đây.

Bọn hắn một cái là thân phụ truyền kỳ nhân tộc thiên tài, một cái là không có danh tiếng gì nông thôn tiểu tử.

Nhưng trong thành Trường An đắm thắm từ lại giống nhau hai năm trước sinh động.

Tô Trường An đến thành Trường An.

Tin tức này bị truyền đến thành Trường An một ít người trong tay.

Hai năm trước Mạc Thính Vũ là địa linh cảnh, sau đó hắn dựa vào dạng này cảnh giới chém yêu tộc thành danh đã lâu Thánh nữ Ngô Đồng. Đây là một cái bối rối một ít người thật lâu vấn đề.

Mạc Thính Vũ đến tột cùng dựa vào là cái gì?

Người? Đạo pháp? Hoặc là cây đao kia?

Một ít người cảm thấy có lẽ có thể từ nơi này gọi là Tô Trường An nam hài trên thân đạt được bọn hắn muốn đáp án.

Trong thành Trường An sải lang nhóm hai mắt bắt đầu nổi lên u quang, mà thân ở gió bão trung tâm nam hài lúc này lại toàn vẹn không biết.

Tô Trường An cau mày nhìn xem cái này chỗ cửa sân.

Viện này nhìn xem rất lớn, so với Cổ gia phủ Vương gia cũng không kém bao nhiêu, nhưng lại quá mức cũ nát.

Trên cửa tro bụi che khuất cái này cửa phủ lúc đầu nhan sắc, phía trên mập mờ, giống như là đã từng khảm nạm qua những thứ gì, về sau lại bị người nạy ra đi.

Đây chính là đích tôn thứ nhất học viện?

Tô Trường An dụi dụi con mắt, xác định mình không có nhìn lầm che kín tro bụi chữ trên tấm bảng dấu vết.

Cổ Tịch Quân đi Cổ gia tại thành Trường An đặt mua trạch viện, Lưu Đại Hoành mang theo hắn chỉ có hòa kế chuẩn bị trở về đích tôn đường lão, Tô Mạt Cổ Ninh mấy người cũng đi đến mình học viện đưa tin. Tô Trường An ở chỗ này đưa mắt không quen, hắn có thể nghĩ tới chỗ tự nhiên chính là cái này Thiên Lam học viện.

Trong thành Trường An học viện nhiều như sao trời, hắn đang trên đường tới đã từng gặp qua không ít học viện. Tuy nói không lên vàng son lộng lẫy, nhưng phần lớn cũng là chút to lớn khí quyển viện lạc. Mà lúc này chính vào các nơi đến học sinh đến học viện báo cáo thời gian, trước cửa đám người tới lui có thể nói nói liên không dứt.

Trái lại cái này cái gọi là Trường An thứ nhất học viện, cửa sân rách nát, giống như là hồi lâu không có người quản lý không nói, trước cửa cũng là quanh

quê cực kì, Tô Trường An ngây người cái này nửa khắc đồng hồ thời gian, vậy mà không thấy có một người trải qua.

Tô Trường An mày nhú lại đến sâu hơn, hẳn cảm thấy nơi này không giống một cái triều khí phồn thịnh học viện, ngược lại càng giống một tòa cô trủng.

Nhưng đến đầu tối, chung quy vẫn là phải coi trọng xem xét. Tô Trường An nghĩ như vậy đến. Hắn đi đến cửa sân trước cầu thang, giơ tay lên xé mở vòng cửa quần lấy mạng nhện, nhẹ nhàng chụp ba lần cửa.

Keng keng keng.

Ba đạo trăm muện thanh âm vang lên, giống như là ở trên mặt hồ tạo nên gợn sóng, tại cái này trông trải trên đường cái vang vọng thật lâu.

Bên trong cửa viện không có truyền đến bất kỳ đáp lại nào, Tô Trường An không hiểu cảm thấy thấy lạnh cả người, cả người nổi da gà nhô lên.

"Người là Tô Trường An?" Một đạo thanh tịnh thanh âm tại Tô Trường An sau lưng vang lên.

Tô Trường An quay đầu, hẳn trông thấy ba năm cái niên kỷ cùng hẳn tương tự thiếu niên, vây quanh một thiếu nữ. Thiếu nữ mặt mày tú mĩ, lấy một thân màu trắng sa y, hất lên một đầu tóc dài đen nhánh. Nàng nhìn xem Tô Trường An, hiển nhiên vừa mới cái kia đạo thanh tịnh thanh âm chính là nàng phát ra.

"Là ta." Tô Trường An theo bản năng đáp. Nữ hài dáng dấp nhìn rất đẹp, so Tô Mạt đẹp mắt, cùng Cổ Tiệp Quân tương xứng, hẳn không tự chủ được đều nhìn mấy lần. Sau đó lại dùng dư quang đánh giá mấy vị thiếu niên, trên thân đều mặc lụa La Cẩm gấm, nghĩ đến nhất định là trong thành Trường An nhà giàu chi tử.

Nữ hài trên dưới đánh giá hẳn một hồi, lại nói ra: "Người chính là Ngọc Hành gia gia khâm điểm nhập Thiên Lam viện Tô Trường An? Nhưng người nhìn qua rất yếu."

"Ân. Ta còn không có tự linh." Tô Trường An nói. Hắn cũng không cảm thấy nữ hài nói sai cái gì, hẳn xác thực rất yếu.

Nữ hài chung quanh các thiếu niên đều phát ra một tiếng cười khê, đối Tô Trường An quăng tới ánh mắt khinh bỉ.

Tô Trường An nhú mày, hẳn không cảm thấy cái này có cái gì tốt cười. Hắn hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Người quá yếu, không xứng nhập Thiên Lam học viện." Nữ hài nói, nàng cũng không thích những thiếu niên này mang theo khiêu khích cùng đùa cợt tiếng cười. Nhưng nàng đồng dạng không cho rằng Tô Trường An dạng này người có tư cách nhập Thiên Lam học viện.

"Vì cái gì?" Tô Trường An hỏi, ngữ khí của hắn rất chân thành, giống như là tại thực tình thỉnh giáo thứ gì.

"Vì cái gì?" Không đợi thiếu nữ trả lời, bên cạnh một vị thân mang gấm vóc mày rậm thiếu niên gạt ra đám người, đi lên phía trước. "Chẳng lẽ nghe không hiểu tiếng người sao? Người quá yếu! Cho nên không xứng!" Nói xong, hắn còn cần dư quang lườm liếc sau lưng thiếu nữ, tựa hồ rất muốn hút dẫn tới cô gái kia chú ý.

"Chính là bởi vì yếu, mới cần tu hành. Không phải sao?" Tô Trường An rất nghi hoặc, hẳn cảm thấy mình đạo lý cũng không có sai, cho nên hắn nhìn về phía thiếu niên, muốn từ thiếu niên trong miệng đạt được đủ để cho hắn tin phục lý do.

"Cái này. . . Cái này. . ." Có lẽ là Tô Trường An trả lời quá mức đơn giản ngay thẳng, mày rậm thiếu niên nhất thời nghẹn lời, đỏ lên song mặt, áp ứng nửa ngày, lại nói không nên lời một câu. Hắn quay đầu liếc một cái cô gái kia, đã thấy nàng mặt không biểu tình, tựa hồ căn bản không có chú ý tới mình quần bách. Cảm giác được mình bị không nhìn, mày rậm thiếu niên càng thêm xấu hổ vô cùng.

"Tu hành có thể đi rất nhiều nơi, thành Trường An có đếm không hết học viện. Vì cái gì nhất định phải tới Thiên Lam học viện?" Thiếu nữ mở miệng nói ra, ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối cũng không có rơi vào kia mày rậm thiếu niên một chút, mà là nhìn thẳng Tô Trường An. Nàng ý đồ tìm ra Tô Trường An có cái gì không giống bình thường địa phương, nhưng người thiếu niên trước mắt này, gầy yếu, cảnh giới thấp kém, thậm chí nghe hắn ngôn ngữ, còn có mấy phần ngu dốt. Nàng thực sự không nghĩ ra, thiếu niên này dựa vào cái gì có thể đạt được Ngọc Hành đại nhân ưu ái.

"Ta cũng không phải là đặc biệt nghĩ đến Trường An, thế nhưng là cha ta muốn cho ta dài an, cảm thấy có thể trở nên nổi bật. Mà Ngọc Hành sư thúc tổ lại gọi ta tới, ta tại Trường An không chỗ có thể đi, liền tới nơi này." Tô Trường An nói đến rất bình tĩnh, giống như là đang trần thuật một kiện chuyện nhà việc nhỏ.

Thiếu nữ lại bị lời này tức giận đến cắn răng, nàng hoàng đệ thiên tư thông minh, phụ hoàng trăm phương ngàn kế muốn đem hắn đưa vào Thiên Lam học viện bái Ngọc Hành vi sư, nhưng vẫn là bị Ngọc Hành cự tuyệt. Người thiếu niên trước mắt này ngược lại tốt, nói đến đến Thiên Lam học viện tựa như là kiện rất tỳ khuất sự tình.

"Trường công chứa điện hạ, tên nhà quê này hẳn không nói đạo lý, người ta cũng không cần lại cùng hắn nói nhảm, trực tiếp thu thập hắn dừng lại đi." Lúc này một vị thân thể mập mạp thiếu niên đi ra, cười gằn nhìn xem Tô Trường An, mặt mũi tràn đầy béo gầy run run một hồi.

Cô gái kia, cũng là cái này mập mạp thiếu niên trong miệng trường công chứa, nàng cau mày, nàng cũng không phải là loại kia thích ý thể hiếp người ăn chơi thiếu gia. Nhưng đối với Tô Trường An có thể nhận Ngọc Hành ưu ái, trong lòng xác thực không cam lòng, cho nên liền không có mở miệng ngăn cản.

Mập mạp thiếu niên tăng trưởng công chúa không nói lời nào, trong lòng tưởng rằng đạt được trưởng công chúa cho phép. Hắn đặc ý hướng phía mây rậm thiếu niên chếp miệng, sau đó nghênh ngang đi đến Tô Trường An trước mặt.

"Tiểu tử, ngươi bây giờ nếu là đáp ứng ta không suy nghĩ nữa con cóc ăn thịt thiên nga, nhập cái này Thiên Lam học viện. Ta cam đoan đợi chút nữa chỉ phé ngươi một cái chân. Không người, hắc hắc!" Mập mạp trên mặt thịt mỡ run run đến càng thêm lợi hại, giống như là đun sôi hồ dán.

Tô Trường An ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, hắn tựa hồ nghĩ thông suốt thứ gì. Hắn ngửa đầu, thần sắc chuyên chú nhìn xem mập mạp. Nói ra: "Các ngươi không muốn ta tiến vào Thiên Lam học viện."

Đám người ngẩn người, chột bực phát ra trợn trợn tiếng cười, ngay cả vị kia trưởng công chúa điện hạ cũng không nhịn được che miệng cười khề hai tiếng.

"Nguyên lai là cái kẻ ngu, hiện tại mới hiểu được tới." Cái kia mập mạp chỉ vào Tô Trường An, nói ra: "Đồ đàn, ngươi nghe kỹ cho ta, chúng ta không phải nghĩ ngươi nhập Thiên Lam học viện, mà là không cho phép ngươi nhập Thiên Lam học viện!"

"Thế nhưng là đây là vì cái gì?" Tô Trường An gãi gãi cái ót, tựa hồ rất khó khăn: "Coi như ta không tiến vào Thiên Lam học viện, các ngươi cũng vào không được a."

Tô Trường An nói đến rất khẩn thiết, giống như là tại thật lòng vì mọi người cảm thấy tiếc hận.

Tiếng cười đùa của mọi người biến mất, sắc mặt của bọn hắn trở nên rất khó coi, giống như là bị Tô Trường An đâm trúng đau nhức điếm. Mập mạp trên mặt thịt mỡ run run đến lợi hại hơn, trên người hắn chẳng biết lúc nào nổi lên trợn trợn hoàng quang —— kia là linh khí ba động, cũng là Tụ Linh cảnh tiêu chí.

"Ngươi muốn chết!" Mập mạp gầm lên giận dữ, vung lên tay phải nắm thành quả đấm liền hướng phía Tô Trường An đập tới.

Tô Trường An sững sờ, vô ý thức đưa tay đặt ở trên lưng chuôi đao chỗ, có chút nâng lên, đao kia liền bị rút ra một đoạn.

Nhưng rất nhanh hắn lại nhủu mày, đem đao thu hồi vỏ đao, hai chân hướng về sau đạp một cái, khó khăn lắm tránh đi cái kia mập mạp lăng liệt quyền phong.

Đám người kinh hô, mập mạp này mặc dù tính không được lợi hại gì nhân vật, nhưng đầu gì cũng là Tụ Linh cảnh. Một quyền này vô luận là lực đạo vẫn là tốc độ, đều tuyệt đối không phải một người bình thường có thể tránh. Nhưng Tô Trường An mặc dù có chút chậm vật, nhưng đúng là tránh đi một quyền này.

"Phản ứng rất nhanh mà!" Mập mạp một kích không trúng, trong lòng biết là ở trước mặt mọi người bị mất mặt. Cái này khiến hắn càng thêm tức giận, hắn đi hướng Tô Trường An, toàn thân linh lực vận chuyển, một cỗ khí thế từ trên người hắn dâng lên. Vừa mới một quyền kia hắn chỉ dùng sáu phần lực, chính là cố kỵ Tô Trường An thân phận, dù sao cũng là Ngọc Hành khâm điểm học sinh, nếu thật là bị hắn cho đánh cho tàn phế, coi như hắn là cao quý hầu tước chi tử, cũng là đảm đương không nổi. Nhưng lúc này, Tô Trường An tránh thoát hắn một quyền, để hắn tại mọi người cùng trưởng công chúa trước mặt bị mất mặt, trong lòng của hắn một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, cũng không lo được rất nhiều, chỉ muốn quả thực thật đánh bên trên Tô Trường An dùng lại, xuất ngụm ác khí.

Tô Trường An cảm giác được mập mạp này trên thân khí thế biến hóa, sắc mặt có chút khó coi. Trong cơ thể hắn có giấu thần huyết, lại có Ngô Đồng dạy hắn pháp môn, tại dài an trên đường hắn một ngày không ngừng cần luyện, hiện tại hắn thân thể so với thường nhân là mạnh hơn một chút. Nhưng hắn dù sao còn chưa tụ linh, mập mạp này toàn lực một quyền hắn tất nhiên là không tránh khỏi.

"Không cần đánh nữa, được không?" Tô Trường An hỏi, thanh âm rất thấp, giống như là tại thỉnh cầu.

"Ha ha ha!" Mọi người nhất thời lại phát ra một trận vui cười.

"Tiểu tử này là cái hèn nhát!" Thậm chí lớn tiếng nói.

Ngay cả vị kia trưởng công chúa điện hạ cũng khinh bỉ nhìn Tô Trường An một chút, thầm nghĩ, cũng không biết Ngọc Hành gia gia nghĩ gì, dạng này người đều có thể tiến vào Thiên Lam học viện, lại tiện tiện không cho ta hoàng đệ tiến.

Mập mạp là trong mọi người cười đến vui vẻ nhất, hắn cảm thấy mình tìm về vừa mới mất đi mặt mũi. Nhưng hắn cũng không tính cứ như thế mà buông tha Tô Trường An.

"Hiện tại cầu xin tha thứ quá muộn!" Mập mạp nói, tay phải của hắn lần nữa giơ lên cao cao, sau đó hung hăng đánh tới hướng Tô Trường An. Lần này hắn dùng ra hắn toàn bộ lực lượng, Tụ Linh cảnh lực lượng không dung nhỏ xuyết. Nếu là người bình thường bị một quyền này đánh trúng, thân thể yếu đuối khả năng liền sẽ đột tử tại chỗ, thân thể tốt một chút cũng tránh không được nằm trên giường mấy tháng.

Tô Trường An nhìn xem trong con mắt không ngừng phóng đại nắm đấm, rốt cục thở dài một hơi. Sau đó hắn rút đao ra, lưỡi đao thuận thế chém về phía mập mạp nắm tay tay phải. Động tác kia nước chảy mây trôi, một mạch mà thành. Chỉ là thời gian trong nháy mắt, Tô Trường An đao liền đã tới cái kia mập mạp trên nắm tay phương không đủ ba tấc chỗ.

Đao thật là nhanh. Trưởng công chúa thấy kinh hãi, nàng chưa hề nghĩ tới một vị còn chưa tụ linh người bình thường vậy mà lại có nhanh như vậy đao pháp.

Mà vị kia mập mạp càng là khản trương, mắt thấy đao này liền muốn rơi xuống, chặt đứt cánh tay phải của hắn, nhưng hắn thế đi đã thành, muốn thu hồi nắm đấm của mình đã tới không kịp.

Tô Trường An lúc này cũng có chút do dự, gặp cái kia mập mạp thần sắc bối rối. Cuối cùng là trong lòng mềm nhũn, đem chuỗi đao nhất chuyển, thân đao cũng thuận thế nhất chuyển, biến chém làm đập.

"Hừ!" Mập mạp phát ra một thân kêu rên, che lấy bầm đen cánh tay thối lui đến một bên. Hắn nhìn về phía Tô Trường An ánh mắt có chút phức tạp, mang theo sợ hãi cùng cảm kích.

"Ta nói qua, ta không muốn đánh." Tô Trường An nói. Hắn ánh mắt thanh tịnh, không giống làm bộ.

Mập mạp hơi sững sờ, lúc này mới hiểu được Tô Trường An vừa mới hỏi thăm cũng không phải là khiếp đảm, mà là không muốn thương tổn hắn. Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn đỏ lên.

"Tạ ơn!" Mập mạp đỏ mặt, chấp tay hướng Tô Trường An nói.

"Không có việc gì, ta không thích đả thương người." Tô Trường An đối mập mạp cười cười, lộ ra một loạt hàm răng trắng nõn.

Mập mạp cảm thấy xấu hổ vô cùng, hắn lại nói ra: "Tại hạ Chính Đức Hậu chi tử, tôn Ứng Long. Tô huynh hôm nay đại ân, tại hạ khắc trong tâm khảm, tương lai có gì cần đến tại hạ địa phương có gì cứ nói."

"Chính Đức Hậu? Hầu tước?"

"Tô huynh nghe nói qua gia phụ?"

"Không phải, ta muốn hỏi một chút, hầu tước quan lớn vẫn là nam tước quan lớn?"

". . ."

Tin tức này bị truyền đến thành Trường An một ít người trong tay.

Hai năm trước chưa nghe mưa là địa linh cảnh, sau đó hắn dựa vào dạng này cảnh giới chém yêu tộc thành danh đã lâu Thánh nữ ngô đồng. Đây là một cái bối rối một ít người thật lâu vấn đề.

Chưa nghe mưa đến tột cùng dựa vào là cái gì?

Người? Đao pháp? Hoặc là cây đao kia?

Một ít người cảm thấy có lẽ có thể từ nơi này gọi là tô Trường An nam hài trên thân đạt được bọn hắn muốn đáp án.

Trong thành Trường An sài lang nhóm hai mắt bắt đầu nổi lên u quang, mà thân ở gió bão trung tâm nam hài lúc này lại toàn vẹn không biết.

Tô Trường An cau mày nhìn xem cái này chỗ cửa sân.

Viện này nhìn xem rất lớn, so với Cổ gia phủ Vương gia cũng không kém bao nhiêu, nhưng lại quá mức cũ nát.

Trên cửa tro bụi che khuất cái này cửa phủ lúc đầu nhan sắc, phía trên mái mô, giống như là đã từng khám nghiệm qua những thứ gì, về sau lại bị người nạy ra đi.

Đây chính là đích tôn thứ nhất học viện?

Tô Trường An dụi dụi con mắt, xác định mình không có nhìn lầm che kín tro bụi chữ trên tấm bảng dấu vết.

Cổ ao ước quân đi Cổ gia tại thành Trường An đặt mua trạch viện, Lưu Đại hồng mang theo hắn chỉ có hỏa kế chuẩn bị trở về đích tôn đường lão, tô mặt cổ thà mấy người cũng đi đến mình học viện đưa tin. Tô Trường An ở chỗ này đưa mắt không quen, hắn có thể nghĩ tới chỗ tự nhiên chính là cái này Thiên Lam học viện.

Trong thành Trường An học viện nhiều như sao trời, hắn đang trên đường tới đã từng gặp qua không ít học viện. Tuy nói không lên vàng son lộng lẫy, nhưng phần lớn cũng là chút to lớn khí quyền viện lạc. Mà lúc này chính vào các nơi đến học sinh đến học viện báo cáo thời gian, trước cửa đám người tới lui có thể nói nói liền không dứt.

Trái lại cái này cái gọi là Trường An thứ nhất học viện, cửa sân rách nát, giống như là hồi lâu không có người quản lý không nói, trước cửa cũng là quanh quệ cực kì, tô Trường An nghĩ người cái này nửa khắc đồng hồ thời gian, vậy mà không thấy có một người trải qua.

Tô Trường An mày nhíu lại đến sâu hơn, hắn cảm thấy nơi này không giống một cái triều khí phồn thịnh học viện, ngược lại càng giống một tòa cô trủng.

Nhưng đến đều tới, chung quy vẫn là phải coi trọng xem xét. Tô Trường An nghĩ như vậy đến. Hắn đi đến cửa sân trước cầu thang, giơ tay lên xé mở

vòng cửa quán lấy mạng nhện, nhẹ nhàng chụp ba lần cửa.

Keng keng keng.

Ba đạo trăm muện thanh âm vang lên, giống như là ở trên mặt hồ tạo nên gợn sóng, tại cái này trống trải trên đường cái vang vọng thật lâu.

Bên trong cửa viện không có truyền đến bất kỳ đáp lại nào, tô Trường An không hiểu cảm thấy thấy lạnh cả người, cả người nổi da gà nhô lên.

"Người là tô Trường An?" Một đạo thanh tịnh thanh âm tại tô Trường An sau lưng vang lên.

Tô Trường An quay đầu, hần trông thấy ba năm cái niên kỷ cùng hần tương tự thiếu niên, vây quanh một thiếu nữ. Thiếu nữ mặt mày tú mĩ, lấy một thân màu trắng sa y, hất lên một đầu tóc dài đen nhánh. Nàng nhìn xem tô Trường An, hiển nhiên vừa mới cái kia đạo thanh tịnh thanh âm chính là nàng phát ra.

"Là ta." Tô Trường An theo bản năng đáp. Nữ hài dáng dấp nhìn rất đẹp, so tô mặt đẹp mắt, cùng cổ áo ước quân tương xứng, hần không tự chủ được đều nhìn mấy lần. Sau đó lại dùng dư quang đánh giá mấy vị thiếu niên, trên thân đều mặc lụa La Cẩm gấm, nghĩ đến nhất định là trong thành Trường An nhà giàu chi tử.

Nữ hài trên dưới đánh giá hần một hồi, lại nói ra: "Người chính là Ngọc Hành gia gia khâm điểm nhập Thiên Lam viện tô Trường An? Nhưng người nhìn qua rất yếu."

"Ân. Ta còn không có tụ linh." Tô Trường An nói. Hần cũng không cảm thấy nữ hài nói sai cái gì, hần xác thực rất yếu.

Nữ hài chung quanh các thiếu niên đều phát ra một tiếng cười khê, đối tô Trường An quăng tới ánh mắt khinh bỉ.

Tô Trường An nhú mày, hần không cảm thấy cái này có cái gì tốt cười. Hần hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Người quá yếu, không xứng nhập Thiên Lam học viện." Nữ hài nói, nàng cũng không thích những thiếu niên này mang theo khiêu khích cùng đùa cợt tiếng cười. Nhưng nàng đồng dạng không cho rằng tô Trường An dạng này người có tư cách nhập Thiên Lam học viện.

"Vì cái gì?" Tô Trường An hỏi, ngữ khí của hần rất chân thành, giống như là tại thực tình thỉnh giáo thứ gì.

"Vì cái gì?" Không đợi thiếu nữ trả lời, bên cạnh một vị thân mang gấm vóc mảy rậm thiếu niên gạt ra đám người, đi lên phía trước. "Chẳng lẽ nghe không hiểu tiếng người sao? Người quá yếu! Cho nên không xứng!" Nói xong, hần còn căn dư quang lờm lếc sau lưng thiếu nữ, tựa hồ rất muốn hút dẫn tới cô gái kia chú ý.

"Chính là bởi vì yếu, mới cần tu hành. Không phải sao?" Tô Trường An rất nghi hoặc, hần cảm thấy mình đạo lý cũng không có sai, cho nên hần nhìn về phía thiếu niên, muốn từ thiếu niên trong miệng đạt được đủ để cho hần tin phục lý do.

"Cái này. . . Cái này. . ." Có lẽ là tô Trường An trả lời quá mức đơn giản ngay thẳng, mảy rậm thiếu niên nhất thời nghẹn lời, đỏ lên song mặt, áp ứng nửa ngày, lại nói không nên lời một câu. Hần quay đầu liếc một cái cô gái kia, đã thấy nàng mặt không biểu tình, tựa hồ căn bản không có chú ý tới mình quần bách. Cảm giác được mình bị không nhìn, mảy rậm thiếu niên càng thêm xấu hổ vô cùng.

"Tu hành có thể đi rất nhiều nơi, thành Trường An có đếm không hết học viện. Vì cái gì nhất định phải tới Thiên Lam học viện?" Thiếu nữ mở miệng nói ra, ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối cũng không có rơi vào kia mảy rậm trên người thiếu niên một chút, mà là nhìn thẳng tô Trường An. Nàng ý đồ tìm ra tô Trường An có cái gì không giống bình thường địa phương, nhưng người thiếu niên trước mắt này, gầy yếu, cảnh giới thấp kém, thậm chí nghe hần ngôn ngữ, còn có mấy phần ngu dốt. Nàng thực sự không nghĩ ra, thiếu niên này dựa vào cái gì có thể đạt được Ngọc Hành đại nhân ưu ái.

"Ta cũng không phải là đặc biệt nghĩ đến Trường An, thế nhưng là cha ta muốn cho ta dài an, cảm thấy có thể trở nên nổi bật. Mà Ngọc Hành sư thúc tổ lại gọi ta tới, ta tại Trường An không chỗ có thể đi, liền tới nơi này." Tô Trường An nói đến rất bình tĩnh, giống như là đang trần thuật một kiện chuyện nhà việc nhỏ.

Thiếu nữ lại bị lời này tức giận đến cắn răng, nàng hoàng đệ thiên tư thông minh, phụ hoàng trăm phương ngàn kế muốn đem hần đưa vào Thiên Lam học viện bái Ngọc Hành vi sư, nhưng vẫn là bị Ngọc Hành cự tuyệt. Người thiếu niên trước mắt này ngược lại tốt, nói đến đến Thiên Lam học viện tựa như là kiện rất ỳ khuất sự tình.

"Trường công chúa điện hạ, tên nhà quê này hẳn không nói đạo lý, người ta cũng không cần lại cùng hần nói nhảm, trực tiếp thu thập hần dừng lại đi." Lúc này một vị thân thể mập mạp thiếu niên đi ra, cười gằn nhìn xem tô Trường An, mặt mũi tràn đầy béo gầy run run một hồi.

Cô gái kia, cũng là cái này mập mạp thiếu niên trong miệng trường công chúa, nàng cau mày, nàng cũng không phải là loại kia thích ý thể hiếp người ăn chơi thiếu gia. Nhưng đối với tô Trường An có thể nhận Ngọc Hành ưu ái, trong lòng xác thực không cam lòng, cho nên liền không có mở miệng ngăn cản.

Mập mạp thiếu niên tăng trưởng công chúa không nói lời nào, trong lòng tưởng rằng đạt được trường công chúa cho phép. Hần đắc ý hướng phía mảy rậm thiếu niên chộp miệng, sau đó nghênh ngang đi đến tô Trường An trước mặt.

"Tiểu tử, người bây giờ nếu là đáp ứng ta không suy nghĩ nữa con cóc ăn thịt thiên nga, nhập cái này Thiên Lam học viện. Ta cam đoan đợi chút nữa chỉ phé người một cái chân. Không người, hắc hắc!" Mập mạp trên mặt thịt mỡ run run đến càng thêm lợi hại, giống như là đun sôi hồ dán.

Tô Trường An ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, hần tựa hồ nghĩ thông suốt thứ gì. Hần ngửa đầu, thần sắc chuyên chú nhìn xem mập mạp. Nói ra: "Các người không muốn ta tiến vào Thiên Lam học viện."

Đám người ngần người, chợt bộc phát ra trận trệ tiếng cười, ngay cả vị kia trưởng công chúa điện hạ cũng không nhịn được che miệng cười khẽ hai tiếng.

"Nguyên lai là cái kẻ ngu, hiện tại mới hiểu được tới." Cái kia mập mạp chỉ vào tô Trường An, nói ra: "Đồ đàn, người nghe kỹ cho ta, chúng ta không phải nghĩ người nhập Thiên Lam học viện, mà là không cho phép người nhập Thiên Lam học viện!"

"Thế nhưng là đây là vì cái gì?" Tô Trường An gãi gãi cái ót, tựa hồ rất khó khăn: "Coi như ta không tiến vào Thiên Lam học viện, các người cũng vào không được a."

Tô Trường An nói đến rất khẩn thiết, giống như là tại thật lòng vì mọi người cảm thấy tiếc hận.

Tiếng cười đùa của mọi người biến mất, sắc mặt của bọn hắn trở nên rất khó coi, giống như là bị tô Trường An đâm trúng đau nhức điểm. Mập mạp trên mặt thịt mỡ run run đến lợi hại hơn, trên người hắn chẳng biết lúc nào nổi lên trận trệ hoàng quang —— kia là linh khí ba động, cũng là Tụ Linh cảnh tiêu chí.

"Người muốn chết!" Mập mạp gầm lên giận dữ, vung lên tay phải nắm thành quả đấm liền hướng phía tô Trường An đập tới.

Tô Trường An sững sờ, vô ý thức đưa tay đặt ở trên lưng chuôi đao chỗ, có chút nâng lên, đao kia liền bị rút ra một đoạn.

Nhưng rất nhanh hắn lại nhủ mảy, đem đao thu hồi vô đao, hai chân hướng về sau đạp một cái, khó khăn lắm tránh đi cái kia mập mạp lăng liệt quyền phong.

Đám người kinh hô, mập mạp này mặc dù tính không được lợi hại gì nhân vật, nhưng đầu gối cũng là Tụ Linh cảnh. Một quyền này vô luận là lực đạo vẫn là tốc độ, đều tuyệt đối không phải một người bình thường có thể tránh. Nhưng tô Trường An mặc dù có chút chật vật, nhưng đúng là tránh đi một quyền này.

"Phản ứng rất nhanh mà!" Mập mạp một kích không trúng, trong lòng biết là ở trước mặt mọi người bị mất mặt. Cái này khiến hắn càng thêm tức giận, hắn đi hướng tô Trường An, toàn thân linh lực vận chuyển, một cỗ khí thế từ trên người hắn dâng lên. Vừa mới một quyền kia hắn chỉ dùng sáu phần lực, chính là cố kỵ tô Trường An thân phận, dù sao cũng là Ngọc Hành khâm điểm học sinh, nếu thật là bị hắn cho đánh cho tàn phế, coi như hắn là cao quý hầu tước chi tử, cũng là đám đương không nổi. Nhưng lúc này, tô Trường An tránh thoát hắn một quyền, để hắn tại mọi người cùng trưởng công chúa trước mặt bị mất mặt, trong lòng của hắn một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, cũng không lo được rất nhiều, chỉ muốn quả thực thật đánh bên trên tô Trường An dừng lại, xuất ngụm ác khí.

Tô Trường An cảm giác được mập mạp này trên thân khí thế biến hóa, sắc mặt có chút khó coi. Trong cơ thể hắn có giấu thần huyết, lại có ngô đồng dạy hắn pháp môn, tại dài an trên đường hắn một ngày không ngừng cần luyện, hiện tại hắn thân thể so với thường nhân là mạnh hơn một chút. Nhưng hắn dù sao còn chưa tụ linh, mập mạp này toàn lực một quyền hắn tất nhiên là không tránh khỏi.

"Không cần đánh nữa, được không?" Tô Trường An hỏi, thanh âm rất thấp, giống như là tại thỉnh cầu.

"Ha ha ha!" Mọi người nhất thời lại phát ra một trận vui cười.

"Tiểu tử này là cái hèn nhát!" Thậm chí lớn tiếng nói.

Ngay cả vị kia trưởng công chúa điện hạ cũng khinh bỉ nhìn tô Trường An một chút, thầm nghĩ, cũng không biết Ngọc Hành gia gia nghĩ gì, dạng này người đều có thể tiến vào Thiên Lam học viện, lại tiện tiện không cho ta hoàng đệ tiến.

Mập mạp là trong mọi người cười đến vui vẻ nhất, hắn cảm thấy mình tim về vừa mới mất đi mặt mũi. Nhưng hắn cũng không tính cứ như thế mà buông tha tô Trường An.

"Hiện tại cầu xin tha thứ quá muộn!" Mập mạp nói, tay phải của hắn lần nữa giơ lên cao cao, sau đó hung hăng đánh tới hướng tô Trường An. Lần này hắn dùng ra hắn toàn bộ lực lượng, Tụ Linh cảnh lực lượng không dung nhỏ xuyết. Nếu là người bình thường bị một quyền này đánh trúng, thân thể yếu đuối khả năng liền sẽ đột tử tại chỗ, thân thể tốt một chút cũng tránh không được nằm trên giường mấy tháng.

Tô Trường An nhìn xem trong con mắt không ngừng phóng đại năm đấm, rốt cục thờ dài một hơi. Sau đó hắn rút đao ra, lưỡi đao thuận thế chém về phía mập mạp nắm tay tay phải. Động tác kia nước chảy mây trôi, một mạch mà thành. Chỉ là thời gian trong nháy mắt, tô Trường An đao liền đã tới cái kia mập mạp trên nắm tay phương không đủ ba tấc chỗ.

Đao thật là nhanh. Trưởng công chúa thấy kinh hãi, nàng chưa hề nghĩ tới một vị còn chưa tụ linh người bình thường vậy mà lại có nhanh như vậy đao pháp.

Mà vị kia mập mạp càng là khẩn trương, mắt thấy đao này liền muốn rơi xuống, chặt đứt cánh tay phải của hắn, nhưng hắn thế đi đã thành, muốn thu hồi nắm đấm của mình đã tới không kịp.

Tô Trường An lúc này cũng có chút do dự, gặp cái kia mập mạp thần sắc bối rối. Cuối cùng là trong lòng mềm nhũn, đem chuôi đao nhất chuyển, thân

đao cũng thuận thể nhất chuyển, biến chém làm đập.

"Hừ!" Mập mập phát ra một thân kêu rên, che lấy bầm đen cánh tay thối lui đến một bên. Hấn nhìn về phía tô Trường An ánh mắt có chút phức tạp, mang theo sợ hãi cùng cảm kích.

"Ta nói qua, ta không muốn đánh." Tô Trường An nói. Hấn ánh mắt thanh tịnh, không giống làm bộ.

Mập mập hơi sững sờ, lúc này mới hiểu được tô Trường An vừa mới hỏi thăm cũng không phải là khiếp đảm, mà là không muốn thương tổn hấn. Nghĩ tới đây, sắc mặt hấn đỏ lên.

"Tạ ơn!" Mập mập đỏ mặt, chấp tay hướng tô Trường An nói.

"Không có việc gì, ta không thích đả thương người." Tô Trường An đối mập mập cười cười, lộ ra một loạt hàm răng trắng nõn.

Mập mập cảm thấy xấu hổ vô cùng, hấn lại nói ra: "Tại hạ Chính Đức đợi chi tử, tôn Ứng Long. Tô huynh hôm nay đại ân, tại hạ khắc trong tâm khảm, tương lai có gì cần đến tại hạ địa phương có gì cứ nói."

"Chính Đức đợi? Hầu tước?"

"Tô huynh nghe nói qua gia phụ?"

"Không phải, ta muốn hỏi một chút, hầu tước quan lớn vẫn là nam tước quan lớn?"

". . ."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 02: Sở tích phong

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 02: Sở tích phong

Hạ Hầu túc ngọc rất không vui.

Nàng mang theo mấy cái ngày bình thường đối với mình a đua nịnh hót con em quý tộc, muốn hảo hảo giáo huấn một chút cái này đoạt mình hoàng đệ danh ngạch thiếu niên. Nhưng tôn Ứng Long thắng ngu này, không chỉ có ngay cả một cái tị linh cũng không thành thiếu niên đều không thu thập được, ngược lại còn cùng hấn xưng huynh đạo đệ.

"Tôn Ứng Long! Ngươi trở lại cho ta." Hạ Hầu túc Ngọc quát một tiếng. Kia đang cùng tô Trường An vừa nói vừa cười tôn Ứng Long rụt cổ một cái, đối tô Trường An áy náy cười cười, vội vàng thối lui đến Hạ Hầu túc ngọc bên cạnh.

"Công chúa điện hạ, ngươi nhìn, hấn là Ngọc Hành đại nhân khâm điểm học sinh, nếu là thật có cái gì, chúng ta không tốt giao nộp. Nếu không chúng ta hôm nay tạm thời buông tha hấn?" Tôn Ứng Long cười ha hả đối Hạ Hầu túc ngọc nói. Tô Trường An tha hấn một lần, hấn tự nhiên không nguyện ý nhìn thấy tô Trường An bị đánh, cho nên vội vàng giúp đỡ tô Trường An cho Hạ Hầu túc ngọc nói lời hữu ích.

"Ngươi ngược lại là thật trọng nghĩa a?" Kia mày rậm thiếu niên lông mày nhíu lại nói.

"Ngay cả cái không có tị linh nông thôn tiểu tử đều không thu thập được, nhà ngươi lão ba Chính Đức đợi mặt cũng coi như cho ngươi mất hết." Lại có một cái nhỏ gầy thiếu niên tiếp lời gộc rạ, âm dương quái khí nói.

"Các ngươi!" Tôn Ứng Long mặt đỏ lên, nhưng lại không cách nào phản bác. Ở kinh thành con em quý tộc bên trong hấn đúng là cảnh giới tu vi thấp nhất một cái, vì thế nhận qua không ít người đồng lứa chế giễu.

"Túc ngọc, để cho ta tới giúp ngươi giáo huấn một chút tên tiểu tử thú này đi." Kia mày rậm thiếu niên hướng về phía Hạ Hầu túc ngọc cười một tiếng, mang theo một cỗ tự tin cùng chắc chắn, hấn quay người đi hướng tô Trường An.

Tôn Ưng Long giặt mình, cái này mảy rậm thiếu niên là đại Ngụy vô thành đợi hứa Nam Thần nhi từ hứa định nhạc, là trong kinh thành nổi danh thiên tài, tuổi còn nhỏ đã tới cửu tinh cảnh. Cùng bắc địa cổ ao ước quân, Thái úy chỉ từ mục về mây những này thiên kiều so sánh cũng chỉ chênh lệch một tuyến. Kia tô Trường An mặc dù toàn thân lộ ra quý dị, nhưng quyết định không phải là cái này từ định nhạc đối thủ.

"Người cũng phải cùng ta đánh?" Tô Trường An nhìn xem đi tới từ định nhạc hỏi.

"Làm sao? Người cũng nghĩ nói cho ta người không muốn thương tổn ta?" Từ định nhạc mang trên mặt ngoạo vị ý cười, hấn rất có tự tin, thiên phú của hấn rõ như ban ngày, ngoạo trừ số ít mấy cái yêu nghiệt, hấn không tin trên đời này còn có hấn không thể thắng qua người đồng lứa.

"Không phải." Tô Trường An lắc đầu, "Ta không phải là đối thủ của người. Người đã là cửu tinh cảnh, nhưng ta còn không có tụ linh. Ta không gây thương tổn được người."

Đúng vậy, mặc dù ngô đồng dạy hấn rất nhiều pháp môn, hấn cũng nhớ kỹ ở trong lòng. Mặc dù dài an trên đường tàu xe mệt mỏi, nhưng hấn vẫn như cũ cực lực rút ra mỗi một phần thời gian tu luyện, nhưng hấn dù sao tu hành thời gian còn thấp, rất nhiều thứ cũng còn không có tới kịp tu luyện. Có thể chiến thắng tôn Ưng Long. Một là mập mạp này mặc dù là Tụ Linh cảnh, lại hết ăn lại nằm, so với bình thường tụ linh tu sĩ phải yếu hơn mấy phần, hai là trong cơ thể hấn ngấm lấy chưa nghe mưa đạo ý tinh linh, tăng thêm trên đường đi khắc khổ tu luyện, cho nên đạo pháp tạo nghệ kỳ thật đã không kém gì đại đa số cửu tinh thậm chí phồn Thần cảnh tu sĩ. Có thể xuất kỳ chế thắng, đánh tôn Ưng Long một trở tay không kịp.

Nhưng giờ phút này đối thủ đối thành cửu tinh cảnh hứa định nhạc, tô Trường An liền không có nửa phần phần thắng.

"Vậy người muốn cầu xin tha thứ?" Hứa định nhạc nụ cười trên mặt càng đậm, "Đáng tiếc là vô dụng, người đề tức ngọc không cao hứng, cho nên liền phải trả giá đấy!"

"Tức ngọc?" Tô Trường An liếc mắt nhìn liếc một cái vị kia thiếu nữ áo trắng.

"Người thích nàng?" Tô Trường An lại hỏi.

Hứa định nhạc sắc mặt trong nháy mắt trở nên hồng nhuận, vừa mới kia cổ đem hết thủy đưa bốn trong lòng bàn tay tự tin biến mất hầu như không còn. Hấn đỏ mặt, ấp úng nói ra: "Nhót người. . . Liên quan gì đến người!"

Liền liền tại một bên hồi lâu không có lên tiếng Hạ Hầu tức ngọc cũng không khỏi sắc mặt đỏ lên, đều là chút mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên thiếu nữ, ngày bình thường có chút nhỏ tình cảm đều chứa ở trong lòng. Mặc dù nàng chưa hề đối hứa định nhạc có bất kỳ ý nghĩ, nhưng hứa định nhạc tâm tư nàng lại là biết đại khái. Lúc này bị người bày ra trên mặt bàn nói ra, khó tránh khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Cái này đục cầu! Ta nhất định phải hảo hảo thu thập hấn! Hạ Hầu tức ngọc ở trong lòng âm thầm nói.

"Đáng tiếc nàng không thích người." Tô Trường An còn nói thêm, sắc mặt hấn bình tĩnh, nhìn về phía hứa định nhạc ánh mắt bên trong mang theo một loại đồng bệnh tương liên tiếc hận.

"Người chó có hồ ngôn loạn ngữ!" Hứa định nhạc sắc mặt đã đỏ đến giống như ớt khi, hấn thậm chí không dám quay đầu đi xem Hạ Hầu tức ngọc. Giờ phút này xấu hổ thành giận, thân hình khẽ động, tay trái một cầm, liền dẫn lăng liệt chưởng phong, hướng tô Trường An đánh tới.

Thật nhanh! Tô Trường An một trận kinh ngạc, hấn chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, hứa định nhạc bàn tay liền đã đến trước người hấn, hấn thậm chí không kịp thanh đao nâng lên trước ngực, chỉ có thể trở mắt nhìn bàn tay kia cách mình càng ngày càng gần.

Đây chính là cửu tinh cảnh một chiêu, coi như hứa định nhạc không có đem hết toàn lực, nhưng một chiêu này đánh xuống, cũng đầy đủ tô Trường An trên giường ốm đau một năm nửa năm.

Lại tại lúc này, một đạo đao phong âm vang mà tới.

Hứa định nhạc trong lòng tỉnh linh, cái kia đao đao phong bên trong xen lẫn làm hấn lạnh mình lực lượng, hấn vội vàng rón mủi chân, thân thể trên không trung dừng lại, sau đó đột nhiên hướng phía sau thối lui.

Mới đứng vững, đao phong liền dán mặt của hấn, gào thét mà qua. Hấn trên trán bị thổi lên sợi tóc, sát đao phong, hóa thành hai đoạn.

Tô Trường An cùng đám người quay đầu nhìn về phía đao phong chém tới phương hướng.

Đã thấy một thân ảnh, kia là một vị nam tử, tóc dài lung tung hất lên, khoe miệng có một chút râu ria, mặc một bộ áo vải xám, nhìn qua có chút lồi thối. Nhưng hấn ánh mắt lại rất sáng, giống như là ngôi sao trên trời. Hấn dẫn theo một cây đao, đao giấu ở trong vò, hấn chậm rãi đi tới, giầy tại Trường An đường lát đá bên trên, kích thích cộc cộc cộc tiếng vang.

"Hấn là?" Hạ Hầu tức ngọc bên cạnh mấy vị thiếu niên nghị luận âm ỉ, đã hiểu kì lại có chút e ngại nhìn xem cái này đột nhiên xuất hiện nam nhân.

"Sở tích phong" Hạ Hầu tức ngọc nhìn chằm chằm vị nam tử kia, chậm rãi nói ra tên của hấn.

"Sở tích phong!" Chư vị thiếu niên đều phát ra trận trận kinh hô, đây là một cái như sấm bên tai danh tự.

Hơn mười năm trước, nhân tộc ra một vị tuyệt thế thiên kiều, cũng chính là tô Trường An sư phó, Thiên Dao chưa nghe mưa. Hấn tựa như mặt trời rực

rõ, chiếu sáng Nhân tộc thanh niên một đời, tất cả thiên tài ở trước mặt hắn đều âm thầm thất sắc. Mà thế hệ trẻ tuổi bên trong duy nhất có thể cùng địch nổi, hoặc là nói có thể tại chưa nghe mưa trên tay đi qua mười chiều chính là trước mắt nam tử này —— sở tích phong!

Mười năm trước, chưa nghe mưa vì trăm ngô đồng, phong đao ẩn cư. Sở tích phong mấy lần khiêu chiến chưa nghe mưa bị cự tuyệt về sau, hắn viễn phó Tây Vực, tuyên bố hắn lúc trở về, chính là đánh bại chưa nghe mưa thời điểm.

Hai năm trước, chưa nghe mưa bắc địa chém yêu tộc Thánh nữ, mình cũng chết tại đến bắc địa. Nhưng sở tích phong lại không tin tức, mọi người đều đạo hắn chết tại Tây Vực, lại không nghĩ, lúc này, cái này nam nhân lại trở về.

"Người là tô Trường An?" Sở tích phong đi tới tô Trường An trước người, hắn hỏi.

Tô Trường An nhìn trước mắt cái này nam nhân, mặc dù hắn một đao cứu mình. Nhưng tô Trường An lại ẩn ẩn tại nam nhân này trên thân nghe được một tia khí tức nguy hiểm.

Đồng thời hắn cũng cảm thấy kỳ quái, "Người là tô Trường An?" Câu nói này hôm nay hắn không chỉ một lần nghe người ta nhắc lên, hắn đột nhiên cảm giác được mình giống như rất nổi danh, tựa hồ rất nhiều người đều biết mình.

"Àn. Là ta." Tô Trường An vẫn là gật đầu đáp.

"Chưa nghe mưa là sư phụ của ngươi?" Sở tích phong hỏi.

"Vâng."

"Hắn ở đâu?"

"Chết rồi." Tô Trường An cảm thấy kỳ quái, chưa nghe mưa chết hai năm trước sớm đã truyền khắp đại giang nam bắc, vì cái gì cái này nam nhân sẽ còn hỏi ra vấn đề như vậy.

"Chết rồi?" Sở tích phong ngạc nhiên.

"Hắn làm sao có thể chết! Làm sao có thể chết!" Hắn âm điệu dần dần biến lớn, từ gầm thét biến thành gào thét.

Một cỗ cương phong chấn khởi, cuốn lên đầy đất tro bụi, tô Trường An góc áo bắt đầu xuất hiện từng cái từng cái vết rách. Tô Trường An biết, kia là nam tử đao ý, mang theo cương phong.

"Nhưng hắn xác thực chết rồi, chết tại bắc địa." Tô Trường An cảm thấy mình sư phó đối với trước mắt nam tử này tới nói, có lẽ là một cái người rất trọng yếu. Hắn nghĩ thử an ủi hắn, nhưng lại không biết nên như thế nào đi làm.

Đương một người thực tình vì một người khác chết mà cảm thấy khổ sở lúc, vô luận ngươi muốn làm cái gì hoặc là nói cái gì tới dỗ dành người này, tại tô Trường An xem ra đều là không dùng. Bởi vì hắn là vì hắn chết mà khổ sở, mà chết người chỉ cần không thể sống tới, người này liền nhất định sẽ vì chết đi người kia cảm thấy khổ sở.

"Không có khả năng!" Sở tích phong gầm lên giận dữ, mái tóc dài của hắn tại cương phong bên trong cao cao giơ lên, lộ ra trên huyết thái dương bạo khởi gân xanh, hắn giờ phút này lộ ra phá lệ dữ tợn.

Trong cơ thể hắn đao ý phun ra ngoài, cuồng loạn quay chung quanh ở chung quanh hắn quấy. Ở đây đám người đều bị những cái kia đao ý làm cho liên tiếp lui về phía sau, thậm chí không thể không vận khởi thể nội linh lực để chống đỡ hắn tùy ý thả ra đao ý.

"Sở tiền bối, Mạc tiền bối chết chúng ta đều rất khó chịu, còn xin ngươi bớt đau buồn đi." Hạ Hầu túc ngọc không biết nơi nào rút ra một thanh trường kiếm, nằm ngang ở trước ngực, ngăn cản trận trận đánh tới cương phong cùng đao ý.

Nàng nhảy cảm phát giác được thời khắc này sở tích phong có chút không bình thường, nàng thử nghiệm khuyên giải hắn, muốn cho hắn tỉnh táo lại.

"Không có khả năng, không có khả năng!" Nhưng sở tích phong đối với cái này thông tai không nghe thấy, miệng bên trong như là cử chỉ điên rồ tái diễn ba chữ này.

Tô Trường An thể nội không có linh lực, nhưng hắn người mang hai vị tinh vẫn truyền thừa tinh linh, mặc dù hắn còn không thể hoàn toàn khống chế bọn chúng. Nhưng lúc này hai ngôi sao linh cảm nhận tức chủ nguy hiểm, bản năng phóng xuất ra năng lượng, bảo hộ túc chủ.

Chỉ gặp từng đạo chân hỏa cùng đao ý từ tô Trường An thể nội thả ra, vây quanh hắn, hình thành một đạo hình tròn vòng bảo hộ, đem tô Trường An bao khóa ở trong đó, mặc cho những cái kia cuồng loạn đao ý lướt qua, lại như là kiến cang lay cây, không thể dao động vòng bảo hộ kia tí tẹo.

Chương 3: Tiền bối hậu bối

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 3: Tiền bối hậu bối

Sở tích phong sắc mặt rốt cục xuất hiện biến hóa, hắn nhìn xem tô Trường An, sững sờ nói ra: "Trên người ngươi vì sao có khí tức của hắn?"

"Khí tức của hắn?" Tô Trường An lập lại, hắn cũng không minh bạch Sở tích phong đến tột cùng chỉ là cái gì.

"Ta vừa cảm giác đến! Trên người ngươi có của hắn Đao Ý! Hắn căn bản không chết!" Sở tích phong ánh mắt bên trong xuất hiện một tia cuồng nhiệt, giống như là truy đuổi hỏa diễm bướm bướm, rốt cục trong đêm tối nhìn thấy ánh lửa.

"Sư phó hắn thật đã chết rồi." Tô Trường An giải thích nói, hắn bỗng nhiên có chút khổ sở, nhưng cũng nói không rõ bởi vì trước mắt nam tử này, hay là bởi vì đã chết đi chưa nghe mưa, "Đao này ý, là sư phó cho ta đao ý tinh linh bên trong lưu lại."

Lời này vừa nói ra, đám người ngạc nhiên.

"Đao ý tinh linh. . ." Hạ Hầu túc ngọc nhắc đi nhắc lại, trông mắt của nàng bên trong hào quang chợt bắt đầu chớp động, nhìn về phía tô Trường An ánh mắt trở nên dị dạng.

"Đao ý tinh linh? Ngươi nói vậy, chưa nghe mưa cũng không phải tinh vân, ở đâu ra đao ý tinh. . ." Sở tích phong thanh âm bỗng nhiên trở nên bé không thể nghe, hắn trong ánh mắt điên cuồng chậm rãi rút đi, một cỗ hoảng sợ cảm xúc bỗng nhiên bò lên trên hắn đuôi lông mày.

"Ngươi nói là, hắn thành tinh vân!" Hắn đối tô Trường An hỏi, thanh âm bên trong mang theo ngăn chặn không ngừng run rẩy.

"Đúng thế. Sư phó đã thành tinh vân, hồn về Tinh Hải." Tô Trường An cũng không quá hiểu Sở tích phong đối với mình sư phó đến cùng mang như thế nào một loại tình cảm, tựa hồ mang theo địch ý, nhưng hắn nhưng lại cảm giác được Sở tích phong thực tình tại vì sư phó chết cảm thấy khổ sở.

Tin tức này có thể nói long trời lở đất! Liên quan tới chưa nghe mưa làm sao giết chết yêu tộc Thánh nữ, mọi người làm vô số tưởng tượng. Nhưng bọn hắn lại như thế nào cũng không có nghĩ qua chưa nghe mưa có thể trở thành tinh vân, hai năm trước, hắn mới khó khăn lắm hai mươi chín tuổi, từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói qua có như vậy tuổi trẻ tinh vân. Cho dù ở trăm năm trước, nhân tộc lòng lấy nhất thời đại, tinh vân số lượng nhiều đến trăm vị, cũng chưa từng xuất hiện qua như vậy yêu nghiệt thiên kiêu.

"Tinh vân! Ngươi vậy mà tu thành tinh vân!" Sở tích phong ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, tựa hồ có thể trông thấy chưa nghe mưa anh linh. "Ngươi không hồ là nhân tộc trăm năm qua nổi danh nhất thiên tài! Từ nhùng, La Ngọc, hầu như ý, hoa không phải hôm qua, các ngươi biết không, hắn vậy mà tu thành tinh vân! Ha ha ha!"

Sở tích phong điên cuồng cười to, khóe mắt chưa phát giác đã có nước mắt trượt xuống.

Cùng chưa nghe mưa sinh tại một thời đại, đã là may mắn lại là bất hạnh. Hắn tựa như một tòa núi lớn đặt ở mỗi một cái cùng thế hệ tu sĩ trên vai, vô luận ngươi cố gắng thế nào chạy, làm ngươi ngẩng đầu, có khả năng trông thấy vẫn như cũ chỉ là hắn càng ngày càng xa bóng lưng.

Hiện tại hắn đi, lưu lại một đoạn không thể tưởng tượng nổi truyền kỳ, để những cái kia đã từng cố gắng đuổi theo hắn người chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Cuối cùng, Sở tích phong dần dần tỉnh táo lại, những cái kia du tẩu đao ý bị thu lại, Thiên Lam ngoài học viện mặt trên quan đạo, khôi phục yên tĩnh.

Nhưng Hạ Hầu túc ngọc một nhóm vẫn như cũ rất khẩn trương, bọn hắn nhìn xem Sở tích phong, không biết một giây sau, cái này nam nhân lại sẽ làm ra như thế nào cử động điên cuồng.

"Trên người ngươi có truyền thừa của hắn tinh linh?" Sau một hồi lâu, Sở tích phong rốt cục nói.

"Àn. Đúng thế." Tô Trường An gật đầu.

"Cùng ta đánh một trận đi." Sở tích phong nói rất chân thành, đao của hắn bị rút ra, thân đao tuyết trắng, lóe hào quang kinh người.

"Hả?" Tô Trường An rõ ràng ngăn người, hắn nhìn không ra Sở tích phong cảnh giới như thế nào, nhưng từ hắn trong lúc vô tình thả ra đao ý bên trong liền có thể biết, nam nhân trước mắt này hiển nhiên vượt qua cửu tinh cảnh rất rất nhiều.

"Ta còn không có tụ linh." Tô Trường An thử hướng hắn cường điệu cảnh giới của mình, cái biến chú ý của hắn.

"Ngươi là chưa nghe mưa đồ đệ, hẳn thiếu ta một trận, ngươi đến trả lại." Sở tích phong bất vi sở động, tự mình nói.

". . ." Tô Trường An không phản bác được, hẳn cảm thấy Sở tích phong nói rất có đạo lý, nhưng hẳn xác thực không phải là đối thủ của hắn."Nhưng ta đánh không lại ngươi, tính ngươi thắng."

Sở tích phong nhủ mảy, nói ra: "Chưa nghe mưa đồ đệ liền bộ này đức hạnh? Không có đánh qua, làm sao ngươi biết đánh không lại ta."

Tô Trường An ngạc nhiên, hẳn chưa hề nghĩ đến sẽ còn gặp được so với mình còn có thể giảng đạo lý người. Nhất thời vậy mà tìm không thấy nói đến phản bác Sở tích phong.

"Dạng này, ta tự phong linh lực, chúng ta chỉ so với chiêu thức." Sở tích phong gặp Tô Trường An nửa ngày không có nói chuyện, tựa hồ cũng cảm thấy mình có chút lấy lớn hiếp nhỏ, liền lần nữa lên tiếng nói.

So chiêu thức? Tô Trường An ngẫm cười khổ, hẳn biết chiêu thức đều là trên đường tới cùng Lưu Đại hồng học thô thiển đồ vật, đơn giản là quét, bổ, phát, gạt, cướp, nài, trảm, đột dạng này thứ căn bản. Chưa nghe mưa duy nhất dạy qua hẳn một chiêu, hẳn cũng chỉ học đao da lông, hai năm qua cũng là dựa vào chưa nghe mưa tại trên đao lưu lại lực lượng miễn cưỡng xuất ra qua một lần.

"Ta. . ." Tô Trường An đang muốn mở miệng cự tuyệt, trong đầu lại nhớ tới một đạo già nua nhưng lại trung khí mùi phần thanh âm.

"Đáp ứng hẳn!" Thanh âm kia nói như vậy.

Tô Trường An rất là kinh ngạc, hẳn chuyển đầu hướng bốn phía nhìn lại, ngoại trừ Sở tích phong cùng Hạ Hầu túc ngọc một đám người, cũng rốt cuộc không thấy đến cái khác thân ảnh.

"Đừng xem, ta không ở nơi này." Thanh âm kia tựa hồ có chút không kiên nhẫn, "Ngươi chỉ cần ở trong lòng mặc niệm muốn nói lời nói, ta liền có thể nghe thấy."

"Ngươi là Ngọc Hành sư thúc tổ?" Tô Trường An ở trong lòng hỏi, hẳn có thể nghĩ đến có như vậy năng lực thần kỳ, nhưng lại cùng mình nhận biết người, cũng chỉ có vị này thành danh đã lâu Ngọc Hành đại nhân.

"Tiểu tử còn không tính quá đàn." Thanh âm kia nói.

"Thế nhưng là, ta còn không có tụ linh." Tô Trường An cau mày, trong lòng mặc niệm nói.

"Bảo ngươi đáp ứng ngươi liền đáp ứng, lão phu còn có thể hại ngươi hay sao?" Thanh âm kia bên trong bất mãn càng lúc càng dày đặc.

"Kia. . . Vậy được rồi." Tô Trường An bất đắc dĩ, hẳn mặc dù cùng Ngọc Hành chưa từng gặp mặt, nhưng bởi vì Ngọc Hành là chưa nghe mưa sư thúc, cho nên Tô Trường An đối với Ngọc Hành có cỡ không hiểu thân cận cùng tín nhiệm.

"Chờ một chút, ta muốn nói với ngươi một đoạn văn, ngươi đem thuật lại tại Sở gia tiểu tử." Thanh âm kia nói lần nữa.

Sở Tích Phong hồi lâu cũng không chờ đến Tô Trường An đáp lại, hẳn đem đao nhấc lên, chỉ hướng Tô Trường An: "Tiểu tử, ngươi đến cùng ứng vẫn là không nên!"

Lúc này Tô Trường An bỗng nhiên ngừng đầu, hẳn hướng về phía Sở tích phong cười cười, mang theo một cỡ không có gì sánh kịp tự tin. Hắn cao giọng nói ra: "Ta đáp ứng ngươi! Bất quá ngươi cũng phải đáp ứng ta một sự kiện!"

"Chuyện gì?" Sở tích phong nhíu mày, hỏi.

"Ngươi là cùng sư phụ ta nổi danh đao khách, là tiền bối của ta. Mặc dù nguyện ý tự phong tu vi so với ta thử, nhưng dù sao tu hành thời gian so ta thêm ra quá lâu. Cái này nếu là thắng ta, vậy dĩ nhiên là hẳn là. Nhưng nếu là hậu bối ta may mắn thắng tiền bối, có phải làm như thế nào?" Tô Trường An không vội không chậm, đem Ngọc Hành lặp lại một lần.

"Ngươi muốn thế nào?" Sở tích phong có chút không cao hứng, hẳn tự nhiên biết mình coi như thắng Tô Trường An cũng là thắng mà không võ, nhưng chưa nghe mưa đã thành trong lòng của hắn ma chướng, nếu là không cùng truyền nhân Tô Trường An một trận chiến, chỉ sợ đối với hắn ngày sau tu hành sẽ có không ít trở ngại.

"Rất đơn giản, tiểu tử ta nếu là may mắn thắng tiền bối, ta hi vọng tiền bối nhập ta Thiên Lam viện, làm ta đao đao giáo tập."

Sở tích phong nghe vậy, mày nhíu lại đến sâu hơn. Hẳn tuy là võ sĩ, nhưng lại cũng không phải là hoàn toàn không rành thế sự. Lúc này đại Ngự mặt ngoài quốc thái dân an, nhìn như gió êm sóng lặng. Nhưng đại Ngự hai vị chính thật quốc trụ, Ngọc Hành cùng Thánh Hoàng đều là mặt trời sắp lặn, phồn hoa thành Trường An hạ cuộn cuộn sóng ngầm. Vào Thiên Lam viện, chính là tuyển Ngọc Hành một mạch, trong đó lợi hại quan hệ há lại một câu có thể đạo tận. Nhưng hẳn không cảm thấy mình sẽ thật bại vào Tô Trường An, cho nên hẳn có chút do dự, liền nói ra: "Tốt, ta đáp ứng ngươi!"

Hạ Hầu túc ngọc rất giật mình, hôm nay tại cái này Thiên Lam học viện trước mặt, phát sinh rất nhiều chuyện.

Ti như, chưa nghe mưa vậy mà trở thành tinh vẫn, Tô Trường An thể nội ẩn chứa chưa nghe mưa truyền thừa tinh linh, biến mất mấy năm Sở tích phong

đột nhiên trở lại thành Trường An. Những này đều không phải là việc nhỏ, thậm chí mỗi một kiện đều đáng giá Thánh Hoàng tự mình hỏi đến. Nhưng cùng những này so ra, tô Trường An có can đảm đón lấy Sở tích phong chiến thư, mới thật sự là được cho nghe rộn cả người.

Sở tích phong người nào ư? Đòi trước thiên kiều, nếu không phải chưa nghe mưa tên yêu nghiệt này hoành không xuất thế, hẳn tất nhiên là như thế hệ này cổ ao ước quân, mục về mây nhân vật. Hơn mười năm trước viễn phó Tây Vực lúc đã là phồn Thần cảnh, bây giờ khổ tu mười năm trở về, cảnh giới nên sao mà cao thâm? Mà tô Trường An, tuy nói là Thiên Đạo chưa nghe mưa đồ đệ, thế nội thậm chí có truyền thừa của hắn tinh linh, nhưng nói cho cùng chẳng qua là một vị không có tụ linh nông thôn tiểu tử. Dạng này người, cũng dám đánh với Sở tích phong một trận, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Hạ Hầu túc ngọc chắc chắn cảm thấy là thiên phương dạ đàm.

Hạ Hầu túc ngọc có chút thất thần, thẳng đến tô Trường An đi tới trước mặt của nàng, nàng mới thanh tỉnh lại.

"Có thể cho người mượn kiếm dùng một lát sao?" Tô Trường An nói như vậy, đôi mắt xanh trệt đến như một ao xuân thủy.

"A? ? Nha." Hạ Hầu túc ngọc mặt không hiểu đỏ lên, nàng theo bản năng đưa ra kiếm trong tay.

"Tạ ơn." Tô Trường An rất cung kính tiếp nhận kiếm, quay đầu, hướng về phía Sở tích phong nhẹ gật đầu, nói ra: "Được rồi."

Chỉ gặp tô Trường An thanh kiếm nằm ngang ở trước ngực, thân thể hơi nghiêng, tay trái ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, khẽ tựa vào thân kiếm bày tác chố.

Sở tích phong trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, tô Trường An tư thế nhìn như tùy ý, kì thực tiến có thể công lui có thể thủ, vô luận là kiếm bày vị vẫn là trên chân thế đứng đều nắm đến tí tẹo không kém. Đó căn bản không phải một vị mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên hẳn là có trên kiếm đạo tạo nghệ, càng giống là một vị tiền dân kiếm đạo nhiều năm tông sư.

Sở tích phong ần ần cảm thấy một tia không ổn, nhưng nhất thời lại nghĩ mãi mà không rõ đến cùng ra sao chỗ xảy ra vấn đề. Nhưng hẳn là một vị đạo khách, không nghĩ ra vấn đề, hẳn từ trước đến nay đường giải quyết liền đem một trong đạo chặt đứt.

Cho nên hắn động, hẳn hai chân đạp địa, trên tay đao lấy một loại cực kỳ xảo trá góc độ chém về phía tô Trường An.

Một đao kia thế đại lực trầm, dù cho phong ấn linh lực, nhục thể của hắn bên trên lực lượng cũng là cực kỳ cường hãn, liền là bình thường cửu tinh, thậm chí phồn Thần cảnh tu sĩ, hẳn cũng có thể dựa vào nhục thân bên trên lực lượng cùng hung hãn đao pháp đem đánh bại. Hẳn tin tưởng một đao kia xuống dưới, tô Trường An tất nhiên sẽ tại chỗ lạc bại.

Không chỉ có là hắn, ở đây đám người cũng là như vậy cho rằng. Sở tích phong một đao này uy lực, cho dù ở trận tu vi cao nhất Hạ Hầu túc ngọc cũng tự nhận không tiếp nổi. Nhưng chẳng biết tại sao nàng có chút không đành lòng, mặc dù nàng không thích tô Trường An, nhưng vừa nghĩ tới tô Trường An rất có thể bị một đao kia bên trên lực lượng chấn thành nát nát, trong nội tâm nàng liền có chút không thoải mái.

Tô Trường An đôi mắt kia gào thét mà tới đao, lại không tránh không né. Hắn cầm kiếm tay phải nhất chuyển, cầm ngược ở chuôi kiếm, hướng về phía trước vẩy một cái, nghiêng tiếp kia kệp lấy thế sét đánh lòi đình một đao.

Sở tích phong trên mặt hiện ra một vòng khinh miệt ý cười, hẳn một đao kia thế đại lực trầm, tuyệt đối không phải một cái còn chưa tụ linh thiếu niên có thể đón lấy. Hẳn có thể nghĩ đao rất nhiều phương pháp đến tránh đi một đao kia, nhưng tô Trường An lại dùng ngu xuẩn nhất biện pháp. Hẳn biết, một đao kia xuống dưới, tô Trường An tất nhiên bỏ mình tại chỗ. Hẳn thử thu một chút lực đạo, hẳn cũng không muốn giết chết tô Trường An, tô Trường An dù sao cũng là chưa nghe mưa đồ đệ. Mặc dù Sở tích phong một mực đem chưa nghe mưa coi là mình trên con đường tu hành đối thủ, nhưng đối thủ lại cũng không là địch nhân, thậm chí trong mơ hồ hắn càng thấy chưa nghe mưa càng giống là bằng hữu của hắn.

Keng!

Đệ Nhị Quyền Tội Hảo Địch Ngã Môn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 04: Liêm Pha già rồi

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 04: Liêm Pha già rồi

Sở tích phong đạo cũng không có giống hần nghĩ như thế, xuyên qua tô Trường An kiếm. Tô Trường An kiếm, tình chuẩn rơi vào đạo cái nào đó đốt, đây là một cái rất kỳ diệu điểm, cái giờ này là hần cái này một trăm dùng sức chỗ yếu nhất. Nhưng theo lý thuyết cho dù là lực đạo nhỏ nhất một chỗ, lấy tô Trường An trạng thái cũng là không tiếp nổi. Nhưng xấu chính là ở chỗ, hần vì lưu lại tô Trường An tính mệnh, tại rơi đạo sát na thu ba phần lực đạo.

Sở tích phong con người đột nhiên phóng đại, hần ý thức được tô Trường An một kiếm này tuyệt không phải trùng hợp. Tô Trường An tính chuẩn tìm được sơ hở của hần, thậm chí còn tính tới hần sẽ ở cuối cùng thu đi mấy phần lực đạo. Hần cảm thấy chấn kinh, đây là cỡ nào thiên phú? Dù cho trên đạo đạo tiến dần nhiều năm hần cũng tự hỏi làm không được như thế. Hần nghĩ tới nơi này, không khỏi có chút thất thần.

Nhưng cao thủ so chiêu, thường thường thắng bại liền tại một cái chớp mắt.

Tô Trường An đã từng không tính là cao thủ, nhưng bây giờ hần là, chỉ ít tại cái này một hồi hần là.

Hần bắt lấy Sở tích phong cái này một cái chớp mắt sơ hở, đăng kiếm vẩy một cái, đẩy ra Sở tích phong đạo, sau đó tay phải nhất chuyển, chính cảm chuôi kiếm, mũi kiếm tại cách Sở tích phong không đủ nửa tấc chỗ dừng lại.

"Người thua." Tô Trường An nói, thanh âm của hần không cao không thấp, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, ánh mắt bên trong đã không có mừng thầm cũng không có nghĩ mà sợ.

Nhưng tràng diện lại yên tĩnh như chết xuống tới.

Hạ Hầu túc ngọc một đoàn người mở to hai mắt, sững sờ nhìn trước mắt một màn. Lấy tầm mắt của bọn hần tự nhiên nhìn không ra trong đó môn đạo, bọn hần chỉ biết là, tô Trường An tiếp nhận Sở tích phong thế như phong lôi một trăm, sau đó chỉ dùng một chiêu liền bại Sở tích phong cái này thành danh đã lâu đạo đạo thiên tài.

Đây là một kiện đề cho người ta phát diện sự tình. Hạ Hầu túc ngọc thậm chí còn nhéo nhéo mình động lòng người khuôn mặt, ý đồ chứng minh đây hết thấy chỉ là một giấc mộng. Đương nhiên, kết cục tất nhiên không có như nàng mong muốn.

Sở tích phong nhìn xem tô Trường An kiếm, nét mặt của hần trở nên âm tình khó lường. Chấn kinh, không cam lòng, nghi hoặc, phẫn nộ, nhưng đến cuối cùng hần thoải mái cười một tiếng, "Thiên Lam viện Ngọc Hành đại nhân quả nhiên không tầm thường, Sở mỗ thua tâm phục khẩu phục!"

Tô Trường An sững sờ, sắc mặt trở nên có chút ửng đỏ, giống như là làm chuyện xấu bị bắt cái tại chỗ tiểu hài, "Người biết?"

Vừa mới kiếm chiêu tự nhiên không phải tô Trường An bản sự, Ngọc Hành tại kia một hồi không chế tô Trường An thân thể, hoàn thành liền tiếp nhìn như đơn giản, kì thực thâm tàng ảo diệu kiếm chiêu.

"Ha ha! Chưa nghe mưa tìm cái hảo đồ đệ a!" Sở tích phong lại không đáp hần, ý vị thâm trường đối tô Trường An cười cười. Sau đó hần thu liễm lại nụ cười trên mặt, thần sắc trang nghiêm đối với Thiên Lam học viện rách nát cửa sân đập đầu nói: "Sở mỗ có chơi có chịu, từ hôm nay chính là Thiên Lam học viện đạo đạo giáo tập!"

Kít á!

Sở tích phong vừa dứt lời, chỉ nghe Thiên Lam học viện cửa sân phát ra một đạo tiếng vang nặng nề, sau đó từ từ mờ ra.

Tô Trường An lúc này rốt cục thấy rõ thần bí Thiên Lam trong học viện cảnh tượng. Không như trong tưởng tượng tráng lệ, to lớn hùng vĩ. Bên trong chỉ là chút bình thường bất quá kiến trúc, thưa thớt lại quanh quẽ.

Tô Trường An hơi nghi hoặc một chút, hần nhón chân lên, lại hơi liếc nhìn, lại phát hiện lớn như vậy học viện vậy mà một bóng người cũng không có nhìn thấy.

"Thiên Lam học viện từ khi điều quang đại nhân hồn về Tinh Hải về sau liền rốt cuộc không có chiêu qua học sinh, người là mười hai năm qua một vị duy nhất." Tự hồ nhìn ra tô Trường An nghi hoặc, tôn Ứng Long cái tên mập mập này xông tới, hướng hần giải thích nói.

"Ồ?" Tô Trường An cảm thấy kỳ quái, một cái hảo hảo Trường An thứ nhất học viện vì cái gì không nhận học sinh? Không có học sinh, vậy còn gọi cái gì học viện? Hần đang chờ nói chút gì, trong nội viện lại truyền ra một thanh âm, thanh âm kia già nua vô cùng, nhưng lại nặng nề hữu lực. Tô Trường An nghe được rõ ràng, thanh âm này chính là vừa mới tại trong đầu của mình vang lên thanh âm.

"Ai." Thanh âm kia phát ra một đạo than nhẹ, mới chậm rãi nói đến: "Lần này là ta Ngọc Hành tính toán cùng người, đợi người hỏi thời điểm, Thiên Đạo Các có người chỉ danh."

Lời này vừa nói ra, tô Trường An không rõ ràng cho lắm, nhưng Hạ Hầu túc ngọc đám người lại phát ra một tiếng sợ hãi thán phục.

Ngược lại là Sở tích phong một mặt lạnh nhạt, hần lần nữa đập đầu nói: "Cám ơn Ngọc Hành đại nhân."

"Ân." Âm thanh kia còn nói thêm, "Túc ngọc."

"A? Ngọc Hành gia gia, túc ngọc tại." Một bên còn đang ngăn người Hạ Hầu túc ngọc bỗng nhiên bừng tỉnh, vội vàng đi đến cửa sân trước, rất cung kính

đáp.

"Năm đó Thánh Hoàng nghĩ đưa Thất hoàng tử nhập ta Thiên Lam, chỉ là năm đó Thiên Lam đã bế viện, tự nhiên không cách nào tuyển nhận Thất hoàng tử. Nghĩ đến việc này, là ta Ngọc Hành đuổi lý." Nói đến đây, thanh âm kia có chút trầm ngâm mới lại nói ra: "Bây giờ Thất hoàng tử đã sư thừa Quan Tinh đại tinh vẫn Thái Bạch đạo nhân, nhưng ta Thiên Lam viện thiếu các người Hạ Hầu thị một phần ân tình, trở về nói cho nhà người phụ hoàng, nếu là nguyện ý, có thể để người nhập ta Thiên Lam viện."

Hạ Hầu tức trên mặt ngọc thần sắc từ kinh ngạc đến kinh hãi, nàng đuôi lông mày bên trên không thể che hết ý cười, vội vàng chấp tay nói ra: "Ân ân, tạ ơn Ngọc Hành gia gia, ta cái này trở về nói cho nhà ta phụ hoàng."

"Ân. Đi thôi." Thanh âm kia nói.

Đạt được Ngọc Hành cho phép, Hạ Hầu tức ngọc lại một trận nói lời cảm tạ, sau đó mang theo một đám thiếu niên vội vã rời đi, nghĩ đến là đi tìm Thánh Hoàng báo cáo như thế tin vui.

Lúc rời đi, tôn Ứng Long vẫn không quên hẹn tô Trường An có rảnh gặp nhau, tô Trường An cảm thấy cái tên mập mập này có chút thú vị, cũng liền cười đồng ý.

"Sở dĩ còn có chút tục sự phải xử lý, ngày mai nhưng đến học viện, nhìn Ngọc Hành đại nhân cho phép." Lúc này, Sở tích phong cũng mở miệng nói ra.

"Ngô. Người cũng đi đi."

"Sở dĩ cảm ơn Ngọc Hành đại nhân." Sở tích phong ôm quyền nói xong, liền quay người hướng nơi xa đi đến.

Lúc này, nguyên bản náo nhiệt Thiên Lam học viện lại yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tô Trường An một người ngơ ngác đứng tại chỗ.

Nửa ngày về sau.

"Ngốc đứng đây làm gì, còn không tiến vào!" Thanh âm kia lại lần nữa vang lên.

"A? ? ? Nha." Tô Trường An lúc này mới lấy lại tinh thần, trong lòng của hắn có chút thấp thòm, lúc này hắn mới ý thức tới sự thúc của hắn tựa như là một cái người rất lợi hại, liền ngay cả công chúa đều phải đối với hắn cung kính kính.

Nhưng ngay cả như vậy, chân của hắn nguyên vẫn là đang hoảng bước vào học viện đại môn. Một là hắn không chỗ có thể đi, hai là hắn sư nương từng nói cho hắn biết, trong cơ thể hắn thần huyết có lẽ cần Ngọc Hành ra tay giúp đỡ.

"Hướng phía trước đi thẳng, ta tại Ngọc Hành các." Ngọc Hành thanh âm vang lên.

Tô Trường An lên tiếng là, liền hướng phía ngay phía trước đi đến.

Xuyên qua một loạt tô Trường An gọi không ra tên cỏ cây, trước mặt hắn xuất hiện bảy tòa kiêu dáng khác nhau lầu các, phân biệt tên là Thiên Cơ, Thiên Quyền, Thiên Xu, Thiên Toàn, diêu quang, Ngọc Hành, Khai Dương. Bọn hắn tựa hồ không có kết cấu gì tọa lạc tại Thiên Lam trong học viện, nhưng tô Trường An lại ẩn cảm thấy cái này bảy tòa lầu các bày ra không bàn mà hợp Bắc Đẩu Thất Tinh phương vị.

Tô Trường An quyết định toà kia Ngọc Hành các, cất bước đi đến.

Đãi hắn đi vào, kia lầu các trước cửa, trong lòng thấp thòm càng sâu. Đây cũng không phải bởi vì sợ, càng giống là sắp nhìn thấy nhạc phụ nhạc mẫu lúc, sẽ bị đối phương không thích lo lắng.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn hít sâu một hơi, đẩy ra lầu các cửa, một thân ảnh xuất hiện tại tô Trường An trước mặt.

Kia là một vị lão già tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt giống khe rãnh tung hoành, hắn còng lưng lưng, ngồi ở chỗ đó, mang theo buồn ngủ con mắt, giờ phút này chính trực ngoác ngoác đánh giá tô Trường An, giống như là đang thẩm vấn xem đồng dạng sự vật.

Tô Trường An cũng đánh giá hắn, hắn lúc này mới phát hiện, nguyên lai Ngọc Hành đã như thế già, già đến thật giống như lúc nào cũng có thể sẽ chết mất đồng dạng.

Một già một trẻ, liền dạng này nhìn nhau.

Sau một hồi lâu.

Rốt cục, hai người đồng thời thu hồi ánh mắt.

Lại cơ hồ trong cùng một lúc, bọn hắn mở miệng nói ra.

"Ta sắp phải chết."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 05: Thiên Lam số mệnh

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 05: Thiên Lam số mệnh

Lại là một đoạn hồi lâu trầm mặc.

Cuối cùng tồ Trường An đánh vỡ loại trầm mặc này,

"Vì cái gì? Ngươi ngã bệnh?"

"Không có." Ngọc Hành lắc đầu, nói ra: "Người đã già, tự nhiên sẽ chết."

Thanh âm của hắn rất nhỏ, không giống vừa mới tại ngoài cửa viện như vậy trung khí mười phần. Để tồ Trường An trong thoáng chốc có loại hai âm thanh tựa hồ không phải cùng một người phát ra cảm giác.

"Tình vẫn cũng sẽ chết già?" Tô Trường An nhú mày, hắn vẫn cho là tình vẫn là sẽ không chết, chỉ ít sẽ không chết già.

"Là người đều sẽ chết. Sư phụ của ngươi không phải cũng chết rồi?" Ngọc Hành khoe miệng lưỡi ra một đường vòng cung, tựa hồ là đang cười.

"Sư phụ hắn không giống, hắn không phải chết già, hắn là. . ." Tô Trường An bỗng nhiên ngừng lại thanh âm, hắn đang do dự phải chăng muốn nói cho Ngọc Hành chân tướng. Mặc dù lão đầu này để hắn cảm thấy thân thiết, nhưng bọn hắn dù sao mới nhận biết không đến một khắc đồng hồ.

Ngọc Hành nhếch nhếch miệng, lần này tồ Trường An xác định hắn đúng là cười, chỉ là hắn quá già rồi, ngay cả cười đều lộ ra khó coi. Ngọc Hành như thế nói ra: "Hắn xác thực không phải chết già, hắn là vì cứu ngô đồng đưa bé kia mà chết."

Tồ Trường An con ngươi đột nhiên phóng đại, hắn giấu ở đáy lòng chỗ sâu nhất bí mật tại Ngọc Hành bình thân tự thuật bên trong bị chậm rãi nói tới. Hắn sững sờ nhìn xem Ngọc Hành, muốn từ lão giả này trên mặt nhìn ra thứ gì. Nhưng Ngọc Hành mặt lại bình tĩnh đến như là một đầm nước đọng, tựa như hắn vừa mới nói tới chỉ là một kiện râu ria việc nhỏ.

Tồ Trường An bắt đầu khản trương, lòng bàn tay của hắn bắt đầu đổ mồ hôi, hắn thậm chí âm thầm kế hoạch như thế nào mới có thể nhanh chóng chạy ra cái này sở học viện, nhưng Ngọc Hành đằng sau lời nói bỏ đi hắn ý nghĩ này.

"Nói đến, ngô đồng đưa bé kia ta đã có hơn mười năm không thấy, rất là tưởng niệm." Ngọc Hành nói.

Ngọc Hành nói đến rất chân thành, tồ Trường An nhất thời phân không ra thật giả. Hắn có chút chần chờ nói ra: "Ngươi không hận sư nương sao?"

"Ta tại sao muốn hận nàng?" Ngọc Hành lông mày nhíu lại, nhiều hứng thú nhìn về phía tồ Trường An.

"Nàng giết ngươi sư đệ." Tô Trường An nhú mày, hắn cảm thấy Ngọc Hành thái độ rất không đúng. Điều quang mặc dù là sư tổ của hắn, nhưng hắn chưa thấy qua hắn, cũng không biết hắn. Mà ngô đồng là hắn sư nương, đối với hắn rất tốt. Hắn đương nhiên sẽ không vì một cái chưa thấy qua người, đi chán ghét mình sư nương. Nhưng Ngọc Hành không giống, hắn là sư tổ sư huynh, sư nương giết sư đệ của nàng, hắn sao có thể một bộ râu ria bộ dáng.

Mặc dù ý nghĩ như vậy xem ra tựa hồ có chút giả mồm, nhưng tồ Trường An chính là cảm thấy không đúng.

"Nàng cũng giết sư tổ ngươi." Ngọc Hành nói, hắn nói đến mây trời nước chảy, thậm chí mang theo một chút đùa giỡn hương vị.

Tồ Trường An bất mãn trong lòng càng sâu, thanh âm của hắn lớn mấy phần, nói ra: "Cái này không giống. Ta cũng không nhận ra sư tổ, mà lại sư nương đối với ta rất tốt. Nhưng sư tổ là ngươi sư đệ, ngươi không nên dạng này."

"Ý ý của ngươi là, ta hắn là đem ngươi trói lại, dùng cái này uy hiếp ngô đồng đưa bé kia. Đem nàng dẫn tới, sau đó giết nàng, vì sư đệ ta báo thù mới đúng?"

"..." Tô Trường An sững sờ, nửa ngày mới dùng nhẹ như không có vật gì thanh âm tự lẩm bẩm: "Theo đạo lý hắn là. . . Hắn là dạng này. . ."

Ngọc Hành nhin không được cười lên, lắc đầu, nói ra: "Ngô đồng đưa bé kia cổ thà tình quái, làm sao lại dạy dỗ người dạng này một cái ngọc tử."

"..." Tô Trường An không phản bác được.

"Ngô đồng là điều quang thu đồ đệ, ngô đồng mặc dù trở thành tình vẫn trăm năm lâu, nhưng luận tu vi, nàng lại không kịp điều quang. Điều quang tất nhiên biết được thân phận của nàng, nhưng hẳn vẫn như cũ đem ngô đồng thu làm môn hạ. Ta nghĩ hẳn đối với việc này đã sớm có chuẩn bị, về phần vì sao, ta nhưng không được mà biết." Nói đến đây Ngọc Hành dừng một chút, lại nói ra: "Mà lại, điều quang trước khi chết từng nói với ta qua một câu."

"Lời gì?" Tô Trường An hỏi, hẳn ý thức được câu nói này, có thể là Ngọc Hành như vậy thái độ mầu chốt.

"Ngô đồng vĩnh là Thiên Lam môn đồ." Ngọc Hành nói như vậy nói. Mặc dù vẫn là một bộ giọng lười biếng, nhưng tô Trường An nhạy cảm phát hiện, đang nói một câu nói kia lúc, Ngọc Hành khóe mắt buồn ngủ chợt rút đi, đột nhiên tản mát ra một cỗ lạnh lùng quang mang, giống như là tình ngủ sư tử. Nhưng rất nhanh, hẳn lại thu hồi phần khí thế này, khôi phục bộ kia việc không liên quan đến mình bộ dáng.

"Nhưng đây là vì cái gì đây? Dù sao cũng là sư nương, hại hẳn." Tô Trường An hỏi nghi vấn của mình.

"Ta đây làm thế nào biết, ta cái này đương sư huynh chỉ cần án lấy lời hẳn nói làm thuận tiện." Ngọc Hành đánh một cái ngáp, trong mắt buồn ngủ càng đậm, tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngủ, "Chuyện cũ năm xưa đem tới vô dụng, không bằng người nói với ta nói là cái gì người cũng sắp phải chết a?"

"..." Tô Trường An do dự một chút, hẳn cảm thấy Ngọc Hành nhìn tựa hồ rất buồn ngủ, mà thần huyết vấn đề cũng không vội tại cái này nhất thời, cho nên nghĩ nghĩ mới nói ra: "Thế nhưng là ta nhìn người mệt mỏi cực kỳ, không bằng sư thúc tổ nghỉ ngơi trước một hồi, ta lại. . ."

Tô Trường An còn chưa nói xong, liền bị Ngọc Hành lắc đầu đánh gãy, "Người lớn tuổi, cũng không thể tùy tiện đi ngủ, nói không chính xác lúc nào liền rút cuộc không tỉnh lại."

"Nhưng việc này nói rất dài dòng." Tô Trường An vẫn là cảm giác không tốt lắm, để một cái lão nhân chịu đựng buồn ngủ nghe hẳn kể chuyện xưa, trong lòng của hẳn chung quy có chút băn khoăn.

"Vậy người liền nói ngắn gọn đi." Ngọc Hành lơ đãng nói.

Nói ngắn gọn? Tô Trường An nghiêng đầu lo nghĩ. Sau đó, hẳn nhìn về phía Ngọc Hành, nói ra: "Trong cơ thể của ta có Chân Thần chi huyết!"

Ngọc Hành chợt trở nên trầm mặc, hẳn nhìn trùng trùng lấy tô Trường An, trên mặt thần thái trở nên âm tình bất định.

Tô Trường An bị nhìn thấy có chút không được tự nhiên, hẳn đang suy nghĩ có phải hay không mình nói sai thứ gì.

Rất cục, Ngọc Hành mở miệng, thanh âm của hẳn trở nên có chút đáng chất chất, thanh âm kia giống như là từ trong cổ họng bị gạt ra. "Chuyện gì xảy ra?"

"Là sư Phó Đạo bên trên."

"Trên đạo?"

Tô Trường An liếc mắt, cuối cùng vẫn là đem sự tình trải qua một năm một mười nói cho Ngọc Hành. Sư nương để hẳn tìm Ngọc Hành tìm kiếm trợ giúp, tự nhiên là tin được Ngọc Hành, cho nên tô Trường An cũng không tiếp tục giấu diếm thứ gì.

Ngọc Hành nghe xong tô Trường An tự thuật, lại là một trận lâu dài trầm mặc. Cuối cùng, hẳn thở dài một hơi, đối tô Trường An nói ra: "Người qua đây, để cho ta nhìn xem."

Tô Trường An theo lời đi lên trước, Ngọc Hành vươn tay, sờ về phía tô Trường An cánh tay trái.

Một dòng nước ấm từ tô Trường An cánh tay trái chỗ tràn vào trong cơ thể của hẳn, tô Trường An biết Ngọc Hành ngay tại dò xét trong cơ thể hẳn tình huống.

Ước chừng một khắc đồng hồ thời gian, Ngọc Hành thu hồi tay của hẳn.

"Trong cơ thể người thần huyết tựa hồ tại U Vân linh một lần kia tiêu hao không ít lực lượng, hiện tại lâm vào yên lặng, mà người lại có nghe mưa cùng ngô đồng truyền thừa tinh linh bảo hộ, cho nên trong thời gian ngắn ứng không có gì đáng ngại." Ngọc Hành mày nhíu lại cùng một chỗ, trên mặt khe rãnh bị chen làm một đoàn. "Nhưng là, hẳn sớm muộn sẽ lần nữa tỉnh lại."

"Vậy sư thúc tổ có hay không biện pháp. . ." Tô Trường An vội vàng hỏi.

"Không có." Ngọc Hành lắc đầu, đánh gãy tô Trường An sau đó phải hỏi vấn đề.

Tô Trường An trong con người sắc thái ảm đạm xuống, hẳn cúi đầu xuống, thanh âm có chút trầm muộn hỏi: "Vậy ta còn có thể sống bao lâu?"

"Không biết. Có lẽ một năm, có lẽ một tháng, lại có lẽ một ngày." Ngọc Hành thanh âm cũng biến thành có chút ngọt ngào. "Một khi Chân Thần khôi

phục, hậu quả khó mà lường được." Nói đến đây, hần nhìn về phía tô Trường An, thần sắc trong ánh mắt trở nên phức tạp.

"Cho nên sự thúc tử muốn hiện tại liền giết ta, chấm dứt hậu họa sao?" Tô Trường An tựa hồ mình bạch Ngọc Hành ý tứ, thân thể của hần bắt đầu run rẩy lên.

Chết —— đối với tô Trường An, hoặc là nói đối với bất kỳ một cái nào mới mười sáu tuổi nam hài tới nói đều là một cái quá mức nặng nề chữ.

Ngọc Hành lần nữa lắc đầu, hần thở dài nói: "Ta đã quá già rồi, già dặn rất nhiều người quen biết đều chết mất, cho nên cũng không tiếp tục nhẫn tâm nhìn bất luận kẻ nào chết, ta muốn nói cho ngươi là, thần huyết sự tình biết được cũng không có nhiều người, nhưng chung quy vẫn có một ít người biết. Mà những người này lại có chút người hoặc muốn lợi dụng ngươi, hoặc muốn giết ngươi. Cho nên, thần huyết sự tình nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không nên lại nói cho những người khác."

Tô Trường An ngăn người, hần hơi nghi hoặc một chút. "Nhưng vạn nhất Chân Thần thật tại trong cơ thể ta sống lại làm sao bây giờ?"

Ngọc Hành liếc mắt, giống hần lớn tuổi như vậy người mắt trợn trắng cũng không phải là quá đẹp đẽ, thậm chí có chút quái dị. Hần nói ra: "Kia cùng ta có liên can gì, lúc kia ta đã sớm chết. Ta cần phải làm là, ta sống một ngày, liền để ngươi sống một ngày. Ta chết đi, ngươi có chết hay không, đó chính là ngươi chuyện."

Ngọc Hành cũng không quá nghe được, nhưng tô Trường An cảm thấy rất có đạo lý.

"Đúng rồi, ngươi muốn học kiếm sao?"

"Hả?" Tô Trường An có chút theo không kịp Ngọc Hành tính chất nhảy nhót nói chuyện phiếm phương thức, hần dự vị một hồi mới phản ứng được, nói "Sự phó lưu cho ta một cây đao."

Ý tứ rất rõ ràng, hần muốn học chính là đao.

"Cái này cũng không mâu thuẫn, đao và kiếm có thể cùng một chỗ học." Ngọc Hành giống như là không có nghe hiểu tô Trường An, tiếp tục nói.

"Nhưng ta quá đàn, sự phó dạy ta một chiêu, hai năm cũng không có học được." Tô Trường An còn nói thêm.

"Không sao cần có thể bỏ vụng." Ngọc Hành đánh một cái rất khoa trương ngáp, nói ra: "Việc này liền định như vậy, ngươi lui ra đi, lão đầu tử muốn nghỉ ngơi một hồi." Nói, thậm chí không cho tô Trường An bất kỳ phản ứng nào cơ hội, hần liền hai mắt nhắm nghiền, phát ra trợn trợn không coi là nhỏ tiếng lầm bầm.

"..." Tô Trường An làm sao cũng không nghĩ ra, vị này thành danh trăm năm lâu Ngọc Hành đại nhân, lại có như vậy vô lại một mặt.

Hần đành phải nhỏ giọng một giọng nói cáo lui, sau đó rời khỏi gian phòng.

Nhưng tô Trường An không biết là, khi hần rời khỏi cửa phòng trong nháy mắt đó, Ngọc Hành hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra. Hần khóe mắt buồn ngủ rút đi, tùy theo hiện lên đi lên là bất đắc dĩ cùng bi phẫn.

Hần dùng chỉ có chính hần mới có thể nghe thấy thanh âm thở dài nói: "Thiên Lam một mạch, cuối cùng trốn không thoát số mệnh a."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 06: Từng có thiếu niên nghi ngờ, từng có trưởng giả giải

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 06: Từng có thiếu niên nghi ngờ, từng có trưởng giả giải

Tô Trường An ở trong viện tìm một gian coi như không tệ gian phòng ở lại, mặc dù Thiên Lam học viện nhiều năm chưa có học sinh, nhưng năm đó bày biện đều còn tại, phòng cũng coi như sạch sẽ, chỉ cần thoáng thu thập một chút là đủ.

Cái này một giấc tô Trường An ngủ được cũng không an ổn, dù sao thần huyết còn tại thể nội, mình ăn bữa hôm lo bữa mai, tô Trường An còn làm

không được đưa sinh tử tại ngoài suy xét. Hắn trần trọc lặp đi lặp lại đến đã khuya mới ngủ thật say.

"Uy uy! Rời giường!"

Một đạo như như hoàng oanh thanh âm tại tô Trường An bên tai vang lên, hắn rất không tình nguyện mở hai mắt ra. Trên dưới mí mắt tựa hồ còn có chút lưu luyến không rời, hắn rất chậm vật đem hai mắt mở ra một đường nhỏ.

Đập vào mi mắt là một trường gương mặt xinh đẹp. Tô Trường An cảm thấy có chút quen mắt. Là Mạt Mạt? Không đúng? Tô Trường An vẫn còn có chút mơ hồ, hắn dụi dụi con mắt, rốt cục thấy rõ khuôn mặt đó chủ nhân. Lại là hôm qua thiếu nữ kia, đại Ngự trưởng công chúa Hạ Hầu túc ngọc điện hạ.

Tô Trường An bản năng hướng giường bên trong thối lui đây, "Ngươi. . . Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Tô Trường An có chút thẹn thùng, mặt không tự chủ trở nên hồng nhuận.

"Ta làm sao không thể ở chỗ này?" Hạ Hầu túc ngọc cảm thấy đỏ mặt toàn diện tô Trường An rất là thú vị, nàng lại lao về đằng trước gộp. "Ngươi quên, hôm qua Ngọc Hành gia gia đồng ý để cho ta tại Thiên Lam viện tu hành sao?"

Một cổ mùi thơm nhàn nhạt quanh quần bên trên tô Trường An chớp mũi, tim của hắn đập bịch bịch nhảy dồn dập. Hắn thậm chí không nghe rõ ràng Hạ Hầu túc ngọc đến tột cùng đang nói cái gì, chỉ là theo bản năng đáp: "Nha. Là như thế này a."

"Nhanh lên rời giường rồi, Sở tích phong tiền bối để cho ta tới bảo ngươi rời giường." Hạ Hầu túc ngọc thúc giục nói.

Tô Trường An vừa nghe đến Sở tích phong danh tự, trước mắt lập tức sáng lên, tinh thần cũng khá rất nhiều. Hắn vẫn nghĩ học đạo, nhưng khổ vì không có lương sư. Hắn lập tức ngồi dậy, đang chuẩn bị vén chăn lên xuống giường, nhưng lại dừng lại. Hắn quay đầu, có chút nhần nhíu nhìn xem Hạ Hầu túc ngọc, ấp úng nói ra: "Công chúa điện hạ, ngươi có thể không. . . Có thể hay không về trước tránh một chút."

"Vì cái gì?" Hạ Hầu túc ngọc mở to đen lũng liếng mắt to, nhìn xem tô Trường An.

"Cái này. . . Nam nữ hữu biệt. . ." Tô Trường An có chút xấu hổ, hắn có rất ít cơ hội cùng mình cùng tuổi nữ hài một chỗ. Khó tránh khỏi có chút khấn trương.

Hạ Hầu túc ngọc lúc này cũng kịp phản ứng, sắc mặt nàng đỏ lên, vút xuống một câu "Kia. . . Vậy ngươi nhanh lên." Về sau, như bay chạy ra tô Trường An cửa phòng.

Đợi cho tô Trường An sửa sang lại quần áo xong đi ra cửa phòng, phát hiện Hạ Hầu túc ngọc còn tại cổng chờ.

Nàng đứng ở đó, cúi đầu, xoa nắn lấy góc áo, sắc mặt hồng nhuận, không nói ra được đẹp mắt.

Tô Trường An đi ra phía trước, nói ra: "Đề công chúa đợi lâu."

Hạ Hầu túc ngọc ngẩng đầu, lườm hắn một cái, tức giận nói ra: "Đi rồi, Sở tiền bối thế nhưng là đợi rất lâu." Nói xong, cũng không đợi tô Trường An trả lời, trực tiếp thẳng hướng lấy một cái phương hướng đi đến.

Tô Trường An vội vàng đuổi theo. Hai người một trước một sau đi không đến một khắc đồng hồ thời gian, liền tới đến một chỗ phiến đá trải trúc trồng trái đào vuông. Sở tích phong giờ phút này, chính hai tay ôm đao, đứng ở phía trên.

Hai người vội vàng đi ra phía trước đối sở tiếu đao hành lễ. Sở tiếu đao hiện tại là Thiên Lam học viện giáo tập, hai người tự nhiên cần cho hắn đầy đủ tôn trọng.

"Ngô." Sở tiếu đao nhẹ gật đầu, xem như đáp lễ. Hắn nói ra: "Từ hôm nay ta chính là các ngươi giáo tập, Sở mỗ đã đáp ứng Ngọc Hành đại nhân, tự nhiên sẽ hết lòng hết sức. Nếu là trên tu hành có vấn đề gì, hai vị đều có thể đến hỏi thăm Sở mỗ." Nói tới chỗ này, Sở tích phong dừng một chút, có chút chần chờ nhìn về phía Hạ Hầu túc ngọc. Lại nói ra: "Chỉ là Sở mỗ sở học đều ở đạo này bên trên, công chúa điện hạ tu được kiếm đạo. . ."

"Sở tiền bối yên tâm, Ngọc Hành gia gia đã giao cho ta một phần kiếm quyết, nếu là không hiểu, cũng có thể tìm hắn thỉnh giáo, không nhọc tiền bối hao tâm tổn sức." Hạ Hầu túc ngọc vừa cười vừa nói.

"Ngô, như vậy Sở mỗ liền yên tâm." Sở tích phong lại nhìn về phía tô Trường An, thần sắc trở nên nghiêm túc. "Ngọc Hành tiền bối đã thông báo, kể từ hôm nay, ngươi buổi sáng theo ta học đạo, buổi chiều cùng công chúa điện hạ luyện kiếm. Cái khác ta không biết, nhưng theo ta học đạo, nhất định muốn ăn đến khô. Nếu ngươi tự giác không phân này bên lòng, tốt nhất bây giờ nói ra đến, tránh khỏi lãng phí ngươi ta thời gian."

"Sở tiền bối yên tâm, ta nhất định cố gắng." Tô Trường An vội vàng đáp, hắn trông mong một ngày này đã không biết phân bao nhiêu năm, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ. Bất quá nói xong, sắc mặt của hắn chợt trở nên có chút cổ quái. Hắn có chút do dự nói ra: "Chỉ là. . . Chỉ là. . ."

"Hả? Chỉ là cái gì? Cứ nói đừng ngại."

"Chỉ là. . . Ta còn chưa có ăn xong điểm tâm. Có thể hay không. . ." Tô Trường An nhỏ giọng nói.

"Hừ!" Sở tích phong vung tay lên, lạnh như băng nói ra: "Một ngày kẻ sách ở chỗ Thần, hiện tại liền bắt đầu tu hành. Ngày sau như muốn ăn điểm tâm,

liền sớm đi rời giường "

Tô Trường An chỉ có vẻ mặt đau khổ lên tiếng là, ngược lại là tuyền đến một bên Hạ Hầu túc ngọc một trận cười khê.

Từ đó, tô Trường An tại Trường An tu hành thời gian bên trong rốt cục bắt đầu.

Hắn chưa hề tu hành, hết thầy đối với hắn mà nói đều là như vậy mới mẻ. Sở tích phong mặc dù nghiêm khắc, nhưng tô Trường An bởi vì thụ chưa nghe mưa ảnh hưởng bản thân liền yêu đạo, cho nên cũng không thấy đến có bao nhiêu vất vả. Nhưng hắn tư chất cũng không tính tốt, Sở tích phong năm đó lại là nổi tiếng thiên tài, tầm mắt khó tránh khỏi có chút cao. Đối với tô Trường An tu hành tiến độ cũng không rất hài lòng, cho nên cũng liền càng thêm nghiêm khắc.

Mà tại kiếm đạo, nói là cùng Hạ Hầu túc ngọc một đạo luyện kiếm. Kỳ thật chính là Hạ Hầu túc ngọc dạy hắn luyện kiếm. Hạ Hầu túc ngọc là đại Ngụy trưởng công chúa, từ tiểu tiện có Thánh Hoàng mời danh sư dạy bảo. Mà nàng bản thân lại vô cùng có thiên phú, chỉ đạo một chút mới ra đời tô Trường An tự nhiên không đáng kể. Nhưng nhắc tới cũng kỳ quái, lúc đầu tô Trường An đối với kiếm đạo cũng không có quá nhiều hứng thú, nhưng hắn tựa hồ ở phương diện này rất có thiên phú, rất nhiều thứ một điểm liền rõ ràng, liền ngay cả Hạ Hầu túc ngọc cũng đối này liên tục lấy làm kỳ. Vừa mới bắt đầu còn cần Hạ Hầu túc ngọc thỉnh thoảng đề điểm vài câu, về sau, hai người vậy mà có thể đánh đến lực lượng ngang nhau.

Dạng này nhoáng một cái chính là thời gian gần hai tháng quá khứ.

Một ngày này, tô Trường An kết thúc buổi chiều kiếm pháp tu hành.

Ngọc Hành, Sở tích phong, tô Trường An, Hạ Hầu túc ngọc bốn người chính vây quanh một cái bàn ăn cơm tối. Hạ Hầu túc ngọc cũng tại Thiên Lam viện ở lại, phòng ở ngay tại tô Trường An sát vách.

Giờ phút này, Hạ Hầu túc ngọc phần hân kẹp lên một chút rau xanh đưa vào trong miệng, dùng sức nhai nuốt lấy, tựa hồ muốn đem thứ gì cắn nát. Cặp mắt của nàng nhưng thật giống như muốn phun ra hỏa diễm, trực câu câu nhìn chăm chăm tô Trường An.

Tô Trường An bị nhìn thấy rất không được tự nhiên, hắn thậm chí liên đới ở nơi đó đều cảm giác có chút bứt rứt bất an.

"Túc ngọc, ngươi hôm nay không phải cùng Trường An tỷ thí kiếm pháp sao? Kết quả như thế nào?" Ngọc Hành hí mắt, cười ha hả hỏi.

"Hừ!" Hạ Hầu túc ngọc nghe vậy, trên mặt thần sắc trở nên càng phát ra khó coi, nàng dùng sức đem đũa tại trong chén gây rối mấy lần, cúi đầu xuống không nói lời nào.

". . ." Tô Trường An thấy tình cảnh này, càng thêm xấu hổ, hắn khổ não gãi đầu một cái, mới nói ra: "Ta may mắn thắng qua sư tỷ một chiêu nửa thức."

Hạ Hầu túc ngọc so tô Trường An lớn hơn một tuổi, liền buộc tô Trường An xưng hắn sư tỷ.

"Trường An trên kiếm đạo thiên phú tựa hồ mạnh hơn đạo đạo ra rất nhiều." Luôn luôn trầm mặc Sở tích phong lúc này nói.

"Sư thúc tổ, ta trong khoảng thời gian này tu hành kiếm đạo cùng đạo đạo. Lại phát hiện đạo đạo bên trên khó có tiến thêm, nhưng kiếm đạo bên trên lại tiến triển cực nhanh. Ta thích dùng đao, học được cũng so kiếm chăm chú, nhưng vì sao lại công bội sự tình nửa. Chẳng lẽ nói ta thật không có học đạo thiên phú?" Tô Trường An hỏi cái này câu nói thời điểm, tâm tình cũng không quá tốt. Hắn thấy qua chân chính có thể cùng những cái kia trong tiểu thuyết đại hiệp sánh vai người, liền chỉ có chưa nghe mưa.

Cho nên hắn một mực đem chưa nghe mưa xem như mục tiêu của mình, muốn trở thành giống như hắn đạo khách. Nhưng đến chân chính lúc tu luyện, lại phát hiện không như mong muốn. Tựa như một loại nào đó mộng cảnh bị mãnh nhiên đánh nát, trong lòng của hắn khó tránh khỏi thất lạc cực kỳ.

Ngọc Hành đối với hắn thất lạc lại ngơ ngác mặt làm ngơ, hắn hơi hí mắt lại nói ra: "Tu hành sự tình, tuy có thiên phú nói chuyện. Nhưng ta qua nhiều năm như vậy, nhìn qua quá nhiều ngày mới cuối cùng mình nhưng đám người, lại nhìn qua quá nhiều cái gọi là tầm thường cuối cùng thành tựu phi phàm"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, hí con mắt mang theo một cổ ý vị sâu xa ý cười nhìn về phía tô Trường An, hỏi: "Ngươi biết ta vì cái gì ngươi nhất định phải tu hành kiếm đạo sao?"

"Không biết." Tô Trường An lắc đầu.

"Đạo và kiếm, đều là khí. Khiến cho kiếm hoặc là dùng đao chính là ngự khí. Mà người bình thường học được đao pháp kiếm pháp, là lấy thân ngự khí. Chính là hạ thành. Mà Sở tích phong dạy thụ đao pháp, hoặc là ta trao tặng túc ngọc, để ngươi cùng nàng cùng một chỗ học tập kiếm pháp đều là lấy tâm ngự khí, chính là thượng thừa."

"Sở tích phong đao pháp giảng cứu cương mãnh, đại khai đại hợp, lấy tiến làm lùi, lấy công làm thủ. Đi là bá đạo. Cái này không hợp ngươi nói."

Tô Trường An có chút hiểu được, hắn nghiêng đầu muốn hỏi nói: "Vậy ta đạo là cái gì? Ta tu hành kiếm pháp tựa hồ thuận buồm xuôi gió, vậy có phải hay không đường của ta, chính là kiếm pháp đó đường?"

Ngọc Hành lắc đầu, lại nói ra: "Khí là chết, người là sống. Lấy một cái nào đó kiếm pháp thành đạo, chẳng phải là câu nệ tại hình thức, không thành được đại khí."

"Vậy ta chính là muốn tu chính là kiếm đạo?" Tô Trường An cảm thấy rộng mở trong sáng, đã không thể lấy kiếm pháp thành đạo, vậy liền lấy kiếm thành đạo, trong kiếm bao hàm vạn pháp, cũng không câu nệ tại kiếm pháp hình thức, lại phù hợp hẳn thuận buồm xuôi gió kiếm. Kiếm đạo, tựa hồ là thích hợp cho hẳn nhất tu hành chi đạo.

Ai biết lời vừa nói ra, Ngọc Hành lần nữa lắc đầu.

"Người tập tên kiếm pháp vì « gió xuân độ », là ta trước kia sáng tạo. Người bắt đầu luyện thuận buồm xuôi gió, là bởi vì, kiếm pháp này nhìn như khéo đưa đẩy ôn nhuận, kì thực ngoài mềm trong cứng. Cùng người giống nhau đến mấy phần, nhưng đây là ta đạo, giống như người, lại không phải người. Người đạo người được bản thân đi tìm, ta không giúp được người."

Tô Trường An nghe được mơ mơ màng màng, đạo đối với hắn mà nói vẫn là quá xa xôi đồ vật, hắn nghĩ mãi mà không rõ, "Vậy ta còn dùng tiếp tục học đạo sao? Ta cảm thấy mình giống như không quá thích hợp, luôn trôi đến Sở tiền bồi sinh khí." Tô Trường An nói đến thời điểm, theo bản năng hướng Sở tích phong nhìn một chút, đã thấy Sở tích phong sắc mặt như thường ăn uống, mới yên lòng.

"Nếu để người không học đạo, người liền có thể không giống hiện tại như vậy khổ não sao?"

Tô Trường An nghe vậy, rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu. Nói ra: "Ta thích đạo."

"Thích vậy liền đi học, học học, nói không chừng người liền tìm tới chính mình đạo." Ngọc Hành ý vị thâm trường nói.

Tô Trường An cũng không quá hiểu, nhưng đạt được Ngọc Hành cho phép, có thể tiếp tục học đạo, đối với Tô Trường An tới nói là kiện rất đáng được chuyện vui.

"Trường An người đã tự linh đi?" Lúc này, Ngọc Hành lại hỏi.

"Ân." Tô Trường An gật đầu, hắn mấy ngày trước đã tự linh thành công. Trước sau hết thấy dùng không sai biệt lắm nửa tháng thời gian, đây là một cái rất tốc độ kinh người.

Cái gọi là tự linh chính là thu nạp thiên địa linh khí tại thể nội hóa thành tinh linh, quá trình này nói như vậy dài đằng đẳng, căn cứ mỗi người tu hành công pháp và đối linh lực lực tương tác khác biệt, cần một năm thậm chí mấy năm.

Tô Trường An lại không cần như thế quá trình khá dài, bởi vì hắn thể nội có hai vị tinh vẫn lưu lại truyền thừa tinh linh.

Cái này cùng người tu hành luyện thành tinh linh không giống, như đem tinh linh so sánh một viên hạt giống, như vậy truyền thừa tinh linh chính là một viên chi cần có đầy đủ chất dinh dưỡng liền chủ định có thể trưởng thành đại thụ che trời hạt giống.

Tô Trường An có được hai viên dạng này hạt giống, tự linh với hắn mà nói cũng không phải là một kiện chuyện quá khó khăn. Hắn chỉ cần đem thể nội truyền thừa tinh linh luyện hóa thành đồ vật của mình, vậy hẳn chính là Tự Linh cảnh. Mà bây giờ hắn tuy là tự linh, thể nội lại có được hai ngôi sao linh, hai ngôi sao linh lại bao hàm tinh vẫn bản nguyên chi lực, đơn thuần linh lực cường độ, chính là cửu tinh cảnh cũng chưa có có thể cùng địch nổi. Đây cũng là hắn có thể dựa vào tu vi như vậy chiến thắng Hạ Hầu tức ngọc trọng yếu nguyên nhân một trong.

"Hôm qua, ta nhận được Bát Hoang viện thiệp mời, bọn hắn muốn tổ chức khóa mới tướng tinh hội. Ta Thiên Lam viện mười năm không có tân sinh, lần này, như thế nào cũng là từ chối không được nữa. Người ngày mai cùng tức ngọc đi bên trên một chuyến đi." Ngọc Hành nói.

"Bát Hoang viện? Tướng tinh biết?" Tô Trường An hỏi.

"Bát Hoang viện là Trường An xếp hạng thứ hai học viện, tướng tinh sẽ là mỗi giới Trường An các học viện chiêu nạp học viên mới sau đều sẽ tổ chức đại hội. Các học viện phái ra đặc ý nhất học viên mới, tại đại hội bên trong giao đấu, quyết ra một cái tuần tự, sau đó bình ra một phần bảng danh sách." Một bên Hạ Hầu tức ngọc nói tiếp.

"Cái này đem tinh sẽ vốn là từ chúng ta Thiên Lam học viện tổ chức, nhưng là bởi vì những năm này không có lại chiêu tân sinh, cho nên liền đem nó giao cho xếp hạng thứ hai Bát Hoang học viện."

"Chỉ sợ kẻ đến không thiện." Một bên Sở tích phong bỗng nhiên nói ra: "Ta nghe nói những năm gần đây, Bát Hoang viện một mực đối Trường An thứ nhất học viện tên tuổi nhìn chăm chăm. Nghĩ đến là thăm dò Thiên Đạo Các danh ngạch, lần này mời chúng ta, chỉ sợ là nghĩ ở trước mặt mọi người rồi vừa rơi xuống học viện chúng ta uy phong."

"Ha ha. Hư danh mà thôi không cần để ý." Ngọc Hành lại không thèm để ý chút nào khoát tay áo.

"Chỉ cần ta Ngọc Hành còn sống, cái này Thiên Đạo Các, ai cũng đoạt không đi." Hắn nói như vậy, híp lại trong mắt chợt bắn ra một đạo hào quang kinh người.

Chương 7: Những cái kia từng khiến thiên hạ say mê người a

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 7: Những cái kia từng khiến thiên hạ say mê người a

Ngày kế tiếp buổi chiều, tở Trường An có chút thờ hỏn hỏn thu hồi trên tay kiếm, một bên Hạ Hầu túc ngọc chính khí hỏ hỏ nhìn xem hỏn.

Đối với hôm qua so kiếm bại bởi tở Trường An, Hạ Hầu túc ngọc không phục lắm, nỏng tại Trường An làm sao cũng coi như được một vị kiếm đạo thiên tài, tu vi cũng là cửu tinh cảnh, thậm chí mò tới phần Thần cảnh cánh cửa, nhưng lại bại bởi tở Trường An cái này tu hành kiếm đạo mới hai tháng không đến Tụ Linh cảnh thiếu niên. Nỏng tự nhiên nghĩ đến tìm về mặt mũi, cho nên hôm nay buổi chiều lại cùng tở Trường An dựng lên một trận, nhưng cuối cùng y nguyên vẫn là lấy nỏng lạc bại kết thúc.

"Sư tỷ, là thời điểm đi kia cái gì tướng tinh sẽ." Tở Trường An tính một cái canh giờ, cảm thấy cùng hôm qua Ngọc Hành lời nhỏn nhủ chênh lệch thời gian không nhiều lắm. Trong lòng của hỏn vẫn còn có chút chờ mong, cũng không phải muốn đi cùng ai toàn bộ cao thấp, chỉ là đơn thuần cảm thấy hiếu kỳ mà thôi.

"Biết rồi!" Hạ Hầu túc ngọc tức giận trỏn nhìn nhìn hỏn một chút. "Ta trở về đổi bộ y phục, ngươi cũng đi đổi một kiện! Luyện đến trưa kiếm, toàn thân bản thủ, đi, cho người ta trò cười."

"Án." Tở Trường An cảm thấy Hạ Hầu túc ngọc nói rất có đạo lý, liền đồng ý.

Đợi cho hai người thay xong y phục, liền kết bạn hướng phía Bát Hoang viện đi đến.

Tở Trường An đối với Trường An cũng không quen, hoặc là nói gần đây gần hai tháng hỏn ngoại trừ Thiên Lam viện căn bản không có đi qua bất kỳ địa phương nào. Mà Hạ Hầu túc ngọc là công chúa cao quý, ngày bình thường xuất hành hoặc là có tùy hành tới tớ dẫn đường, hoặc là có xe giả thay đi bộ, cho nên đối với nỏng lớn Trường An vậy mà cũng không quá quen thuộc.

Hai người thất chuyển tám ngoặt, làm trễ nải rất nhiều công phu, mới rốt cục là đi vào cái này Bát Hoang viện.

"Đây chính là Bát Hoang viện?" Tở Trường An đứng tại cửa sân trước, nhìn xem cái này bốn năm người cao cửa sân, nhỏn không được cảm thỏn nói.

Hạ Hầu túc ngọc cảm thấy buồn cười, mặc dù tở Trường An trên kiếm đạo thiên phú dị bẩm, nhưng nói cho cùng mới chỉ là một cái chưa thấy qua cái gì việc đòi hướng phía dưới tiểu tử. Nghĩ tới đây, Hạ Hầu túc ngọc đối với bộ tở Trường An đánh bại về lo lắng vậy mà cũng thiếu mấy phần.

"Khí phái a?" Hạ Hầu túc ngọc cười hỏi, trong lòng lại âm thầm nghĩ, cái này cảm thấy kinh ngạc, nếu là tiến vào hoàng cung, vậy còn không thấy người hoa mắt. Chỉ là ngỏm lại khi đó tở Trường An bộ dáng, Hạ Hầu túc ngọc liền không nhỏn được cười ra tiếng.

"Án." Tở Trường An đáp. Hỏn phóng nhỏn hướng trong nội viện nhìn lại, có lẽ là bởi vì tớ chức tướng tinh sẽ duyên có, trong nội viện lui tới thiếu nam thiếu nữ nói liền không dứt.

"Thật là nỏo nhiệt a." Tở Trường An nói.

Hạ Hầu túc ngọc đang muốn trêu ghẹo hỏn vài câu, lúc này một vị thị vệ bộ dáng nam tử trung niên đi tới.

Hỏn thái độ cung kính hỏi: "Hai vị thể nhưng là tham gia lần này tướng tinh sẽ học sinh?"

"Đúng thể." Hạ Hầu túc ngọc gật đầu đáp.

"Nhưng có thiệp mời?" Nam tử trung niên lại hỏi.

"Có." Hạ Hầu túc ngọc móc ra trong ngực thiệp mời, đưa cho nam tử.

Nam tử kia nhìn một chút thiệp mời bên trên Thiên Lam học viện chữ, thần sắc có chút quái dị liếc mắt hai người một chút, mới lại nói ra: "Tướng tinh sẽ đã bắt đầu, hai vị theo ta đi vào đi." Nói xong liền đem thiệp mời đưa trả lại cho Hạ Hầu túc ngọc, xoay người, mang theo hai người liền hướng trong nội viện đi đến.

Tở Trường An hai người theo nam tử xuyên qua cửa sân trước hành lang, lại trải qua một chỗ thủy tạ giả sơn, rốt cục đi vào một ngôi đại điện trước. Đã thấy rất nhiều cùng tở Trường An niên kỷ tương tự thiếu niên đem đại điện vây chặt như nỏm cối, bọn hỏn chính điểm lấy chân không ngừng đi đến quan sát.

"Những người này là?" Tô Trường An hướng nam tử trung niên hỏi.

"A, đây đều là từng cái học viện tới học sinh." Nam tử trung niên quay đầu lại vừa cười vừa nói.

"Vậy bọn hắn vì cái gì không đi vào đâu?" Tô Trường An cảm thấy kỳ quái.

"Ha ha, cái này đem tinh sẽ có thể vào nhập tọa hoặc là bài danh phía trên học viện, hoặc là liền đem tinh trên bảng nổi danh học sinh. Bình thường mặt lưu học viện sao có thể đi vào?" Nam tử nói.

"Dạng này a?" Tô Trường An nhũ mày, có câu nói là người tới là khách, đã mời người ta, nhưng lại không cho người khác ngồi xuống, hẳn chột cảm thấy cái này đem tinh sẽ tựa hồ cũng không bằng hắn nghĩ như vậy thú vị.

"Tướng tinh bảng không phải muốn trước giao đấu về sau mới bình đi ra không? Làm sao hiện tại liền có rồi?" Tô Trường An lại hỏi.

"Có thể lên tướng tinh bảng học sinh phần lớn sớm có chút danh khí, Bát Hoang viện sẽ căn cứ những thiếu niên này sự tích bài xuất một cái sơ bảng, mà tướng tinh sẽ lên, những cái kia đối với mình xếp hạng không hài lòng học sinh liền có thể trong buổi họp đưa ra giao đấu, từ đó cải biến thứ hạng của mình. Cái này cũng tướng tinh sẽ một lớn xem chút." Nam tử trung niên không sợ người khác làm phiền tiếp tục giải thích nói.

Đang khi nói chuyện, ba người tại một đám ngoài điện học sinh ánh mắt hâm mộ bên trong đi vào trong điện.

Tô Trường An lúc này rốt cục thấy rõ bên trong tòa đại điện này tình hình, mấy trăm người vây quanh đại điện chính giữa một mảnh mười mét có hơn đất trống ngồi xếp bằng, trước người đều bày biện án đài, phía trên đặt vào tốt nhất rượu cùng món ngon. Mà giữa đất trống đang có hai vị thiếu niên đang tỷ đấu, một phương một tay cầm kiếm, một phương hai tay cầm súng. Lúc này hai người người tới ta đi đánh túi bụi, mà chung quanh thiếu nam thiếu nữ thỉnh thoảng phát ra trợn trợn tiếng khen. Đem trong điện bầu không khí đẩy hướng một đợt lại một đợt cao trào.

Mà đại điện ngay phía trước có một chỗ đài cao, trên đài cao cũng có một chỗ án đài, lại không người ngồi ở bên trên. Án sau đài phương đặt vào một mặt thật to kim sắc cờ thường. Nói mặt lít nha lít nhít viết gần trăm cái danh tự.

"Đó chính là tướng tinh bảng Nhân bảng." Hạ Hầu túc ngọc tại tô Trường An bên tai nhỏ giọng nói.

Nàng thờ ra nhiệt khí phun tại tô Trường An bên tai, tô Trường An trong lòng sinh ra một phần dị dạng. Ánh mắt hắn không tự chủ được liếc qua Hạ Hầu túc ngọc, có lẽ bởi vì đại điện bên trong nhiệt độ so bên ngoài cao hơn ra mấy phần, lúc này Hạ Hầu túc ngọc đỏ mặt nhào nhào, nhìn trông rất đẹp mắt. Tô Trường An không khỏi có chút khán trương, theo bản năng hướng bên cạnh dời đi thân thể, cùng Hạ Hầu túc ngọc kéo ra một chút khoảng cách, sau đó ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Nhân bảng? Tướng tinh bảng chẳng lẽ còn có rất nhiều loại?"

"Ân." Hạ Hầu túc ngọc tựa hồ không có phát hiện tô Trường An dị dạng, nàng lại hướng phía tô Trường An nhích lại gần, nói ra: "Tướng tinh bảng chia làm Thiên Địa Nhân ba bảng. Nhân bảng từ Thiên Lam học viện đánh giá, đương nhiên hiện tại là từ Bát Hoang viện đến đánh giá. Nhân bảng bên trên đều là nhập học viện một năm trong vòng tân sinh. Mà Địa Bảng từ triều đình tự mình định ra, lên bảng chính là tu hành đầy một năm nhưng lại còn chưa từ học viện kết nghiệp học viên. Sau cùng Thiên Bảng là từ xem sao các định ra, lên bảng chính là đã từ học viện kết nghiệp học viên."

Nói chỗ này, Hạ Hầu túc ngọc nghĩ nghĩ, lại nói ra: "Giống Sở tích phong tiền bối chính là trên Thiên bảng bài danh phía trên thiên kiều."

"Dạng này a." Tô Trường An nhẹ gật đầu. "Kia Thiên Bảng hạng nhất là ai đâu?"

"Đã từng là sư phụ của ngươi chưa nghe chưa." Hạ Hầu túc nói.

"Vậy bây giờ đâu?" Tô Trường An có chút hiếu kỳ.

"Hiện trên Thiên Bảng đệ nhất danh ngạch trống không."

"Trống không? Vì cái gì đây?"

"Trên Thiên bảng gần phía trước mấy người hơn mười năm trước đều rời đi Trường An, đến nay chưa về. Bọn hắn không trở lại, tên thứ nhất này liền bình không ra."

"Đều rời đi Trường An? Bọn họ là ai?"

Hạ Hầu túc ngọc trợn nhìn tô Trường An một chút, sâu kín đọc lên một đoạn từng đề cho toàn bộ đại Ngụy thiên hạ cũng vì đó say mê danh tự: "Quý Kiến Sâu từ nương, mưa phùn kiếm La Ngọc, đầu bạc công tử hầu như ý, áo đỏ khách hoa không phải hôm qua còn có vừa mới trở lại Trường An, người đạo đạo giáo tập, đạo nô Sở tích phong."

Tô Trường An đang muốn hỏi lại chút gì, lại nghe đại sảnh bỗng nhiên vang lên một đạo âm trầm thanh âm.

"Nha, đây không phải chúng ta thành Trường An Nhân bảng đệ nhất Tô công tử sao? Làm sao muộn như vậy mới đến, chúng ta còn tưởng rằng Tô công tử tự kiếm chế thân phận, không muốn cùng bọn ta quê mùa người cùng chỗ đâu?"

Trong đại điện chợt an tĩnh lại, liền ngay cả ngay tại giao đấu hai vị thiếu niên đều ngừng lại, xoay người hướng tô Trường An hai người nhìn tới.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 08: Phồn Thần ba vạn vạn, tinh vương chỉ một người (thượng)

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 08: Phồn Thần ba vạn vạn, tinh vương chỉ một người (thượng)

Tô Trường An sống mười sáu năm, rất ít gặp phải tình huống như vậy —— đồng thời bị mấy trăm người nhìn chăm chú.

Lần trước là tại đình tôn trong trấn, Thánh Hoàng đem hấn phong làm nam tước thời điểm

Lần này là trong thành Trường An, Bát Hoang viện trong đại điện, thiên tài yêu nghiệt tụ tập tưng bừng sẽ lên.

Hắn y nguyên cảm thấy có chút không được tự nhiên. Tay của hắn nắm tay lại buông ra, không biết đến tột cùng hắn là đặt ở nơi nào. Đầu khi thì nâng lên, lại khi thì dưới đáy, nhưng lại không biết ánh mắt của mình đến tột cùng hắn là rơi vào nơi nào.

Đồng hành Hạ Hầu túc ngọc thật không có bởi vì ánh mắt của mọi người có chút khó chịu, nàng là đại Ngụy công chúa, sinh ra chính là sống ở vạn chúng chú mục bên trong. Nhưng nàng lại một chút cao hứng cũng không có, đương nàng nghe được cái kia đạo âm trầm thanh âm về sau, liền dời mắt hướng phía trong điện nơi đài cao Nhân băng nhìn lại. Thình lình phát hiện hạng nhất vị trí, lóe ra một cái lóe ánh sáng danh tự —— tô Trường An!

Nàng nghĩ đến nhìn qua một cái cổ sự.

Trường lại ngựa mập, xem người nhanh chí, thừa người vui nói, lao nhanh không thôi, về phần chết.

Nàng đã từng như vậy hỏi qua Thánh Hoàng, một đoạn này nói đến tột cùng là ý gì. Mà lúc đó Thánh Hoàng nói ra đến nay vẫn đề nàng ký ức vẫn còn mới mẻ hai chữ —— năng giết!

Đúng thế. Năng giết!

Tô Trường An đến Trường An lúc tụ linh chưa thành, ngoại trừ trước sớm tại Thiên Lam viện bị nàng mang theo một nhóm người vòng vây, bị ép xuất thủ, cũng liền khó khăn lắm có thể chiến thắng tôn Ứng Long loại này có tiếng bất học vô thuật gia hỏa. Mặc dù về sau, đánh bại sở tiếc đạo, nhưng sau đó ngẫm lại liền biết nhất định là Ngọc Hành ra tay giúp đỡ. Loại chuyện này, ngay cả nàng đều có thể nghĩ rõ ràng, Bát Hoang viện người có thể nào không biết.

Còn nữa nói, tô Trường An trong khoảng thời gian này tại Thiên Lam viện mặc dù tu vi tinh tiến, thậm chí có thể cùng nàng cân sức ngang tài, nhưng hấn chưa hề đi ra Thiên Lam cửa sân, ngoại nhân như thế nào biết. Mà lấy hấn hôm đó tại Thiên Lam cửa sân trước bày ra trình độ, có thể đi vào Nhân băng liền đã là vạn hạnh, như thế nào xứng đáng người này băng đệ nhất uy danh?

Càng nghĩ, Hạ Hầu túc ngọc liền chỉ cảm thấy có một cái khả năng, Bát Hoang viện cố ý đem không có danh tiếng gì tô Trường An đặt ở Nhân băng vị trí thứ nhất. Dùng cái này kích thích những cái kia tâm cao khí ngạo học sinh nộ khí, nghĩ tại cái này đem tinh sẽ lên, mượn học sinh tay, hung hăng đề Thiên Lam viện lạc vừa rơi xuống mặt mũi.

Nàng không phải không nghĩ tới hiện tại liền lôi kéo tô Trường An tay, né ra chỗ này Hồng Môn Yến, nhưng giờ phút này mọi người đều nhìn xem tô Trường An, nếu là như vậy đi, chắc chắn rơi xuống sợ chiến thanh danh, chính giữa Bát Hoang viện ý muốn. Cho nên, Hạ Hầu túc ngọc chỉ có kiên trì đi theo tô Trường An bên người, để hành sự tùy theo hoàn cảnh. Mà lại lấy tô Trường An tu vi, Nhân băng bên trên học sinh bình thường nghĩ đến cũng là có thể miễn cưỡng ứng phó, như thật có như thế định nhạc như vậy thiên tài yêu nghiệt xuất thủ, cùng lắm thì nàng lấy mình lớn Ngụy công chúa thân phận tương hộ, liệu đối phương cũng không dám làm được quá phận.

Mà tô Trường An tự nhiên nghĩ không ra nhiều như vậy, mới đầu bị đám người nhìn chăm chú khó chịu rút đi về sau, ánh mắt của hắn rút cục trong đám người tìm được vị kia âm trầm thanh âm chủ nhân.

Kia là một vị lão giả, lông tóc bạc trắng, nhưng thân eo thẳng tắp, trên mặt hình dáng như đao gọt, lộ ra tinh quang dưới ánh mắt, con ưng kia câu nhô ra cái mũi phá lệ bắt mắt.

"Người biết ta?" Tô Trường An rốt cục hỏi, hắn cũng không nhớ kỹ hắn có từng thấy vị lão giả này, nhưng lão giả hiển nhiên nhận ra hắn, cái này khiến hắn cảm thấy rất kỳ quái.

"Tô công tử là người Trường An bằng đệ nhất thiên tài, ta có thể nào không biết." Mũi ung lão giả hỏi đáp. Hắn tại "Thứ nhất" cái từ này càng thêm lên trọng âm, chung quanh những học sinh kia nghe vậy, trên mặt hoặc nhiều hoặc ít đều lộ ra không cam lòng thần sắc. Bọn hắn sớm tại lần đầu tiên liền nhìn ra Tô Trường An tu vi bất quá Tụ Linh cảnh, mà có thể tại cái này đem tinh sẽ lên có một tịch chỉ vị thiếu niên cái nào không phải các châu quận ngàn chọn vạn tuyển ra tới thiên tài, mà khó khăn lắm tụ linh Tô Trường An lại cười tại bọn hắn trên đầu, những này tâm cao khí ngạo thiếu niên thiếu nữ như thế nào hài lòng?

Tô Trường An cũng không cảm thấy mũi ung lão giả nói rất có đạo lý, nhưng hắn không muốn truy đến cùng. Hắn quan tâm hơn một vấn đề khác, hắn nhìn qua lão giả, rất là chăm chú hỏi: "Người lớn tuổi như vậy tân sinh, thật sự là rất ít gặp."

Tô Trường An ngữ khí rất chân thành, chân thành đến tìm không ra nửa phần mao bệnh, thật giống như hắn là thật tâm tại bồi phục mũi ung lão giả nghị lực.

Hắn cũng đúng là thực tình bồi phục lão giả, nhưng chung quanh học sinh không cho là như vậy, mũi ung lão giả càng không cho là như vậy.

Cho nên một đoạn ngắn trầm mặc về sau, trong đám người phát ra một trận cười vang, nhưng lại rất nhanh ngừng lại. Bởi vì mũi ung mặt của lão giả sắc chợt trở nên âm trầm, lấy hắn tại trong thành Trường An hung mệnh, những học sinh này lại tự nhận bắt phạm, cũng không dám phạt lão nhân này mặt mũi.

Liền ngay cả Hạ Hầu tức ngọc sắc mặt cũng tại Tô Trường An nói ra đoạn văn này thời điểm trở nên cực kỳ đặc sắc. Nàng có đôi khi, thật không quá lý giải mình vị sự đệ này. Nhìn qua không rành thế sự, nhưng mỗi lần cùng người tranh chấp, đều có thể nói ra chút kinh người lời nói, nhưng hết lần này tới lần khác nói những lời này thời điểm, nét mặt của hắn lại là nghiêm túc như vậy, để cho người ta nhìn không thấu trong lòng của hắn đến cùng là làm ý nghĩ như thế nào.

"Ha ha." Lúc này, một đoạn tiếng cười như chuông bạc truyền đến. Thanh âm kia tại lúc đầu trở nên an tĩnh trong đại điện chợt vang lên, tầm mắt của mọi người không khỏi đều hướng thanh âm kia truyền đến phương hướng nhìn lại.

Đã thấy một vị thân mang lụa trắng thiếu nữ, chính doanh doanh hướng Tô Trường An đi đến. Nàng dáng người a la cao gầy, môi đỏ ướm ắt, răng trắng như tuyết. Trong con ngươi ngậm lấy thu thủy, có vũ mị xuân sắc, tóc dài đen nhánh bị đâm thành đuôi ngựa, hướng sau lưng tự nhiên rủ xuống, lại bằng thêm mấy phần khí khái hào hùng.

Đương nàng xuất hiện một sát na, đại điện bên trong tất cả ánh mắt đều bị nàng hấp dẫn. Nhưng nàng lại tựa như không hề hay biết, vẫn như cũ cười khanh khách nhìn xem Tô Trường An, dạo bước đi tới.

Tô Trường An thần sắc trở nên cổ quái, mà Hạ Hầu tức ngọc sắc mặt lại trở nên phá lệ khó coi.

Rốt cục nàng đi tới Tô Trường An trước người không đủ một mét chỗ, một cổ nói không nên lời, nhưng lại dễ người vô cùng hương khí tốc thẳng vào mặt.

"Tô công tử, đã lâu không gặp." Nữ tử nói như vậy.

"Cũng không có thật lâu không thấy đi." Tô Trường An nói, ánh mắt của hắn có chút trốn tránh, không dám đối đầu nữ tử ánh mắt.

Nữ tử này đương nhiên đó là bắc địa Tấn vương, Cổ gia tình thời tiết cổ ao ước quân!

"Nói như vậy tôi là tiểu nữ tử ta mong muốn đơn phương, độc canh tương tư rồi." Cổ ao ước quân trên mặt hiện ra trận trận ai oán thần sắc, nhìn thấy người được không đau lòng.

Cổ ao ước quân cùng Tô Trường An khác biệt, nàng mặc dù sinh ở bắc địa, nhưng xinh đẹp cùng thiên phú đã sớm tại đại Ngụy nổi tiếng, không biết có bao nhiêu đại Ngụy con em quý tộc xem nàng vì tình nhân trong mộng. Gần đây cổ ao ước quân đi vào Trường An tin tức càng là khơi dậy những người ái mộ kia cuồng nhiệt, đến nàng trạch viện trước bãi phòng quý tộc đệ tử không biết bao nhiêu, nhưng phần lớn thất bại tan tác mà quay trở về, ít có chút may mắn may mắn cùng nàng gặp mặt một lần, tại trước mặt bằng hữu chính là thật dài mặt mũi sự tình.

Giờ phút này, Tô Trường An lại cùng cổ ao ước quân một bộ quen biết cũ bộ dáng, trong lòng mọi người đối với Tô Trường An bất mãn liền càng thêm nồng đậm.

Nhưng Tô Trường An lại cao hứng không nổi, hắn mười sáu tuổi, ần đạo lý tới nói cũng đến mới biết yêu niên kỷ, hắn cũng có mình thích nữ hài, cũng thích cùng xinh đẹp cô nương đợi cùng một chỗ. Ti như sư tỷ của hắn Hạ Hầu tức ngọc chính là cực xinh đẹp cô nương. Cổ ao ước quân ngày thường ngược lại là rất xinh đẹp, so Mạt Mạt xinh đẹp, thậm chí so sư tỷ xinh đẹp hơn, nhưng Tô Trường An lại không có chút nào thích cùng nàng đợi cùng một chỗ.

Hôm đó ngộ đồng vì không bại lộ mình hành tung, cũng là không liên lụy Tô Trường An, xóa đi đám người ký ức. Tô Trường An càng là biên ra một cái người thần bí xuất thủ cứu đám người cổ sự. Đám người tự nhiên tin tưởng không nghi ngờ, một là bọn hắn xác thực trở về từ cõi chết, thành công thoát hiểm; hai là cảm thấy Tô Trường An cũng không có lừa gạt lý do của bọn hắn.

Nhưng cũng không biết có phải hay không ngộ đồng mất trí nhớ thuật xảy ra bất trắc, hoặc là cái này cổ ao ước quân không giống bình thường, nàng đối với đêm đó rất nhiều chuyện có nhiều nghi vấn, đối Tô Trường An nhiều lần truy vấn, mặc dù đều bị Tô Trường An lấy các loại lý do lấp liếm cho qua.

Nhưng từ đó về sau nàng đối tỏ Trường An thái độ lại trở nên có chút mập mờ không rõ, để tỏ Trường An ảm ảm cảm thấy cổ ao ước quân hoặc nhiều hoặc ít đã nhận ra đêm đó chân tướng. Cho nên đang trên đường tới tỏ Trường An một mực lấy các loại lấy có trốn tránh cổ ao ước quân, không muốn cùng nàng làm nhiều tiếp xúc, sợ chính là mình nói nhiều tất nói hớ. Nhưng lại không muốn tại cái này đem tình sẽ lên, vậy mà lần nữa đụng phải nàng.

"Cổ Tiểu Hầu gia, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." Lúc này một bên Hạ Hầu túc ngọc chợt mở miệng nói ra.

"Đây không phải túc Ngọc công chúa sao? Nghe nói người vào Thiên Lam học viện, thật sự là thật đáng mừng a." Cổ ao ước quân phảng phất hiện tại mới nhìn rõ Hạ Hầu túc ngọc, trên mặt lộ ra kinh ngạc bộ dáng. Nhưng nàng mặc dù ngoài miệng nói lấy chúc mừng, nhưng trong giọng nói lại nghe không ra mấy may mắn, trái lại mang theo một chút đùa cợt hương vị.

Hạ Hầu túc ngọc sắc mặt trở nên càng thêm khó coi. Nàng không thích cổ ao ước quân, hoặc là nói nàng rất đáng ghét cổ ao ước quân. Các nàng một cái là đại Ngụy hướng công chúa, một vị là bắc địa Tấn vương thiên kim. Có thể không chút khách khí nói, các nàng chính là toàn bộ đại Ngụy hướng thân phận tôn quý nhất hai vị thiếu nữ.

Bởi vì thân phận không kém bao nhiêu, cũng đều ngày thường quốc sắc thiên hương, cho nên tự nhiên tránh không được bị người bày ở cùng một chỗ tương đối. Hạ Hầu túc ngọc mặc dù về việc tu hành cũng coi là thiên phú dị bẩm, nhưng cuối cùng so ra kém cổ ao ước quân bức này yêu nghiệt, sớm tại hai năm trước liền đã là cửu tinh cảnh, thậm chí trên phổ nghe đồn, gần đây nàng đã đột phá đến phồn Thần cảnh, đôi này còn tại cửu tinh cảnh sờ soạng lần mò Hạ Hầu túc ngọc không thể bảo là không phải một cái đã kích.

Mà từ nhỏ đến lớn, Hạ Hầu túc ngọc liền một mực sống ở cổ ao ước quân bóng ma phía dưới. Nàng bị kiểm đạo sư phó xưng là thiên tài lúc, cổ ao ước quân đã tự linh; nàng tự linh chưa bao lâu lúc, cổ ao ước quân đã là cửu tinh cảnh; thật vất vả nàng đột phá đến cửu tinh cảnh, lại bái nhập Thiên Lam viện Ngọc Hành môn hạ, nhưng cổ ao ước quân cũng đã là phồn Thần cảnh cao thủ.

Hạ Hầu túc ngọc tự nhận là cũng không phải là loại kia quan tâm hư danh người, nhưng luôn luôn sinh hoạt tại người nào đó bóng ma dưới, cuối cùng để nàng không có cách nào cao hứng trở lại, càng không có biện pháp thích người này.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 09: Phồn Thần ba vạn vạn, tinh vương chỉ một người (hạ)

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 09: Phồn Thần ba vạn vạn, tinh vương chỉ một người (hạ)

Hạ Hầu Túc Ngọc cũng nghe ra Cổ Tiệp Quân lời nói bên trong có chuyện, nàng cùng Cổ Tiệp Quân ở giữa âm thầm cạnh tranh cũng có chút thời gian, song phương một khi gặp mặt tự nhiên là tránh không được lạnh như vậy trào nóng phùng, mà lại nàng thắng ít thua nhiều. Nàng đang muốn nói cái gì, đáp lễ Cổ Tiệp Quân vài câu. Lại tại lúc này cái kia đạo âm trầm thanh âm vang lên lần nữa.

"Không hổ là Thiên Lam viện mười năm qua vị thứ nhất học sinh, đầu răng răng lợi. Chỉ mong thân người tay cũng cùng miệng của người lợi hại. Tới đi, mời!" Đã thấy mũi ung lão già sắc mặt xanh xám, hiển nhiên là đè ép nộ khí, đã có rất nhiều năm không có hậu bối dám dạng này nói chuyện cùng hắn. Giờ phút này hắn vươn tay, năm ngón tay khép lại, đối cung điện kia ngay phía trước đài cao, nói.

Tỏ Trường An nhú mày, hắn cảm giác được cái này mũi ung lão đầu trong lời nói mang theo ác ý, nhưng lại không biết mình rốt cuộc làm chuyện gì để hắn như thế nhắm vào mình. Hắn đối mũi ung lão già, hỏi: "Vì cái gì nhất định phải làm cho ta ngồi chỗ nào?"

"Tô công tử nói đùa, người là Nhân băng đứng đầu băng, người nếu không ngồi người nào có thể ngồi?" Lão đầu bên cạnh một cái bộ dáng tuấn mỹ thiếu niên đứng người lên, hướng về phía Tô Trường An nói.

Hắn y quan lộng lẫy, mặt mày như sao, nhìn xem một bộ công tử văn nhã bộ dáng. Nhưng Tô Trường An lại tại vầng trán của hắn ở giữa cảm thấy một cổ u ám khí tức, cái này khiến Tô Trường An rất không thoải mái.

"Không thể ngồi." Một bên Hạ Hầu Túc Ngọc vội vàng tại Tô Trường An bên tai nhỏ giọng nhắc nhở. Tương tinh sẽ quy củ nàng là biết một chút, vị trí kia lại được xưng làm tinh vương đài, chỉ có tương tinh băng Nhân băng đứng đầu băng mới có tư cách ngồi lên.

Mà ngồi trên đi dễ dàng, muốn ngồi vững vàng cũng rất khó.

Có câu nói là phồn Thần ba vạn vạn, tinh vương chỉ một người.

Đây là một cái từ tiền triều liên lưu truyền xuống quy củ, Nhân bang đứng đầu bang chỉ cần ngồi lên tinh vương đài, tướng tinh bang Nhân bang bên trên thiên tài yêu nghiệt đều có thể hướng hấn khiêu chiến, mà tinh vương trên đài người, nhất định phải liên tục đón lấy cửu luân khiêu chiến, mới có thể ngồi vững vàng tinh vương này đài, trở thành thể hệ này tướng tinh sẽ tinh vương.

Đương nhiên tinh vương không chỉ có là hư danh, trở thành tinh vương người có thể hướng tướng tinh sẽ tổ chức người đưa ra một cái yêu cầu. Yêu cầu này chỉ cần đủ khả năng, không liên quan đến đạo nghĩa, đều có thể. Cái quy củ này từ cực kỳ lâu trước đó liền có, tại đại Ngụy hướng trước đó, cũng tại đại hán trước đó, lâu đến làm cho không người nào có thể tìm căn nguyên tổ nguyên.

Tô Trường An nghe được Hạ Hầu Túc Ngọc giải thích, hấn nhẹ gật đầu, hấn cũng không muốn đánh nhau, đến đem tinh sẽ một là Ngọc Hành sư thúc tổ mệnh lệnh, hai là mình quả thật hiểu kì như vậy mới lạ đồ vật. Nhưng sau khi đến, hấn lại cảm thấy rất không thú vị, một đám người vì một cái xếp hạng đánh cho người chết ta sống, Tô Trường An cũng không thích chuyện như vậy.

Cho nên hấn nhìn về phía vị kia mũi ưng lão già, nói ra: "Ta phải đi, nơi này. . ." Tô Trường An dừng một chút, hấn muốn nói nơi này rất không thú vị, nói như vậy có thể sẽ để vốn cũng không rất cao hứng lão đầu càng thêm khổ sở. Tô Trường An nhìn qua sách đều nói cho hấn biết, làm cho người ta không cao hứng cũng không phải là một kiện rất đáng được kiêu ngạo sự tình, mặc dù hấn cũng không thích lão đầu này. Nhưng hấn vẫn là ở trong lòng tìm tìm hấn có thể nhớ lại lại đây đủ uyên chuyên tìm tòi. Cuối cùng hấn nói ra: "Nơi này quá nhiều người."

Nhiều người, tự nhiên là sẽ có không thích người người, cũng sẽ có người không thích người. Mà cùng dạng này người đợi cùng một chỗ, tự nhiên sẽ rất vô vị. Đây là Tô Trường An Logic.

Hấn đối với mình đoạn văn này rất hài lòng, tức biểu đạt chính mình ý tứ, lại chiếu cố lão đầu mặt mũi.

Nhưng mũi ưng lão già cũng rất cũng không hài lòng, hấn cảm thấy Tô Trường An là sợ, mà sợ, là kết quả hấn muốn một trong, nhưng cũng không phải là toàn bộ. Hấn là Bát Hoang học viện viện trưởng một trong, đối với toà kia đề vào bọn hấn trên đầu Thiên Lam học viện, sớm đã bắt mắt rất lâu.

Hôm nay, đối với bọn hấn là một cái rất tốt cơ hội, một cái hướng thể nhân chứng minh bọn hấn cũng không so Thiên Lam học viện kém cơ hội. Cho nên, hấn cũng không tính dễ dàng như vậy buông tha Tô Trường An.

"Nguyên lai Thiên Lam viện không gì hơn cái này, Mạc Thỉnh Vũ năm đó bị một cái yêu nữ mê đến năm mê ba đạo, hại chết sư phụ của mình, trốn ở Diêu Quang trong các, mười năm không dám gặp người. Thu một cái đồ đệ, cũng nhát gan như chuột. Ta nhìn người cũng học người phế vật kia sư phụ, trốn ở Thiên Lam học viện đừng có lại đi ra rồi hả." Mũi ưng lão già bên cạnh vị kia thiếu niên tuần mỹ, lúc này mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, trong đại điện lập tức vang lên một trận tiếng cười chói tai.

Ở đây phần lớn là chút mười lăm mười sáu thiếu nam thiếu nữ, hơn mười năm trước, bọn hấn còn lớn hơn cũng không quá kì sự. Mạc Thỉnh Vũ đối với bọn hấn tới nói bất quá là một cái tên, một cái cũng không quá hào quang cổ sự. Cho nên bọn hấn chẳng qua là cảm thấy kia thiếu niên tuần mỹ nói đến thú vị, mà nghe được chuyện thú vị, tự nhiên liền đến cười một cái.

Mũi ưng lão già lại cười không nổi, hấn nhú mày, Mạc Thỉnh Vũ, kia là cái từng làm cho cả thiên hạ vì đó say mê danh tự, hấn từng có may mắn cùng hấn chung sống một thời đại, mắt thấy hấn phong thái. Thiếu niên kia cùng cây đao kia, hấn đến nay cũng không dám quên. Nhưng Mạc Thỉnh Vũ cuối cùng chết rồi, hiện tại hấn cần vậy hấn đồ đệ ra tay, đạt được bọn hấn tha thiết ước mơ Trường An thứ nhất học viện bảo tọa. Bọn hấn là cái thứ nhất xuất thủ, nhưng tuyệt sẽ không là cái cuối cùng. Cho nên, hấn đề xuống trong lòng tuôn ra một chút áy náy. Mắt lạnh nhìn hết thấy trước mắt.

Tô Trường An phóng ra bước chân ở giữa không trung sinh sinh dừng lại, hấn cúi đầu trầm mặc chốc lát, tựa như đang tự hỏi cái gì chuyện rất trọng yếu. Mà đại điện bên trong tiếng cười cũng theo hấn trầm mặc dần dần rơi xuống, cho đến dập tắt.

Tất cả mọi người nhìn xem cái này có chút thiếu niên gầy yếu, tướng tinh sẽ đại điện, lâm vào một trận quỷ dị yên tĩnh.

Trong khoảng thời gian này không hề dài, Tô Trường An thu hồi phóng ra chân, hấn quay đầu, ánh mắt tại tất cả mọi người trên thân đảo qua, cuối cùng dừng ở vị kia thiếu niên tuần mỹ trên thân.

Chợt, Tô Trường An trên mặt phun ra một vòng vô cùng sáng rõ tiểu dung, hấn cười đến như vậy khản thiết, giống gió xuân phủ bờ lúc, dương liễu chấp chòn cành; lại giống cây gỗ khô gặp cam lộ lúc, cây khô bên trên sinh ra nhánh mới.

Thiếu niên tuần mỹ lại không lý do cảm thấy một trận ác hàn, Tô Trường An cười đến càng là xán lạn, trong lòng của hấn bất an liền càng thêm nồng đậm.

"Người không thích ta làm cái này đứng đầu bang?" Tô Trường An hỏi, thanh âm của hấn cũng không lớn, lại thanh tịnh đến tựa như một ao xuân thủy. Ngữ khí của hấn rất bình thản, giống như là tháng chín mưa thu, cũng không lạnh lẽo, lại không thể che hết sau lưng gió tuyết đầy trời.

Thiếu niên tuần mỹ theo bản năng lui về sau lui, hấn gọi Đỗ Hồng Trường, là đại Ngụy thần tướng chỉ tử, là Bát Hoang viện lần này chủ chiêu học viện thủ. Tâm hấn cao khí ngạo, bình thường thiên tài đều nhìn tới không có gì. Nhưng giờ phút này, lại tại Tô Trường An cái này vừa mới tụ linh nông thôn tiểu tử ánh mắt hạ trở nên sợ hãi.

Khi hấn ý thức được điểm này thời điểm, hấn cảm thấy xấu hổ, nhưng loại này xấu hổ rất nhanh liền bị vô biên phần nộ bao phủ. Khí huyết phun lên trong lòng của hấn, cái này khiến sắc mặt của hấn trở nên ửng hồng, cũng làm cho hấn không hiểu sinh ra ý sợ hãi dần dần biến mất. Hấn nhìn về phía Tô

Trường An, trông trắng mắt bởi vì sung huyết mà trở nên có chút xích hồng. Hắn hết sức làm cho mình nhìn có đầy đủ phong độ, nhưng hắn cần chờ lúc mai rằm âm thanh lại bộc lộ ra hẳn giờ phút này cực kỳ không ổn định cảm xúc.

"Là người không xứng làm cái này đứng đầu bảng!" Thanh âm của hắn giống như là từ trong cổ họng bị gạt ra, lại có chút khàn khàn.

"Các người đều không thích ta làm cái này đứng đầu bảng sao?" Tô Trường An lần nữa đảo mắt đám người, lớn tiếng hỏi. Lần này hắn không có đạt được trả lời chắc chắn, nhưng hắn từ trong ánh mắt của bọn hắn đạt được đáp án.

Thế là hắn bước ra cuộc bộ của hắn, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, tại Hạ Hầu Túc Ngọc cùng Cổ Tiệp Quân tiếng kinh hô bên trong, đi hướng đại điện ngay phía trước tỉnh vương đài.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ta gọi Tô Trường An, đao tên Mạc Thỉnh Vũ

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 10: Ta gọi Tô Trường An, đao tên Mạc Thỉnh Vũ

Tỉnh vương đài cũng không có cái gì lạ thường, chỉ ít Tô Trường An là cảm thấy như vậy.

Cùng dưới đài đồng dạng án đài, phía trên trưng bày đồng dạng ăn uống cùng rượu. Muốn nói có cái gì khác biệt, chính là đằng sau đứng thẳng một mặt to lớn cờ thường, có lẽ có pháp thuật bám vào, phía trên thoáng hiện lít nha lít nhít gần trăm cái danh tự.

Tô Trường An cẩn thận quan sát một chút kia mặt cờ thường. Đứng đầu bảng thành linh viết hẳn Tô Trường An danh tự, theo sát lấy chính là Cổ Tiệp Quân, đằng sau chính là một chuỗi dài Tô Trường An cần bản không quen biết danh tự. Hắn vừa cẩn thận tìm tìm, Hạ Hầu Túc Ngọc xếp tại hai mươi bảy vị. Lúc này hắn liền mất hứng thú, quay đầu, nhìn xem mọi người dưới đài.

Ánh mắt của hắn lần nữa tại mọi người trên thân từng cái đảo qua, sau đó hắn vươn tay, rút ra hắn cổng ở trên lưng đao. Đao dài ba thước nhiều hai tấc, thân đao tuyết trắng, lộ ra hàn quang.

"Ta gọi Tô Trường An, đao tên Mạc Thỉnh Vũ." Tô Trường An thanh âm cũng không lớn, nhưng hắn lại tại tiếng kim roi cũng có thể nghe được trong đại điện thật lâu về hướng.

Cuối cùng ánh mắt của hắn lần nữa rơi vào cái kia thiếu niên tuấn mỹ trên thân, hắn hỏi."Người đây, người tên là gì?"

"Đỗ Hồng Trường." Thiếu niên tuấn mỹ héch thân thể, nói.

Tô Trường An nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhớ lại tại Nhân bảng vị thứ ba nhìn thấy qua cái tên này. Hắn lần nữa nói ra: "Chúng ta đánh một trận đi."

Đỗ Hồng Trường sững sờ, hắn đã là cửu tinh đỉnh phong, chỉ cần lâm môn một cuộc liền có thể tiến vào phồn Thần cảnh, hắn là có nghĩ qua tại tướng tinh sẽ lên đem cái này Tô Trường An hung hăng đánh một trận, nhưng hắn nghĩ không ra, Tô Trường An sẽ chủ động đưa ra yêu cầu này. Hắn không cho rằng, vừa mới tụ linh Tô Trường An sẽ là hắn cái này cửu tinh cảnh đỉnh phong đối thủ.

Hắn đang muốn đáp ứng, bên cạnh lại thoát ra một bóng người, kia là một vị dáng người to con thiếu niên, cầm trong tay một thanh khoát đao, mặt mày hung thần. Hắn ồm ồm nói ra: "Giết gà chỗ này dùng mổ trâu đao, đối phó người sao cực khổ Đỗ công tử xuất thủ."

Tô Trường An đầu gối cũng là tướng tinh người biết bảng thứ nhất, chiến thắng hẳn như thế nào cũng sẽ rơi xuống một cái đánh bại Nhân bảng đệ nhất tên tuổi. Mà rất nhiều người đêm nay đều nhìn chăm chăm cái danh này.

"Người là ai?" Tô Trường An nhàu mày, hỏi.

"Ta Lương Châu lai Vân Thành Viên động khôn." Kia cường tráng thiếu niên ngạo vừa nói đạo, trên tay đại đao tùy ý múa ra một mảnh đao hoa, khiêu khích nhìn cái này Tô Trường An.

Viên động khôn? Tô Trường An không nhớ rõ cái tên này, nghĩ đến là xếp tại hai mươi bảy tên về sau, cho nên hắn lắc đầu, nói ra: "Người không phải là

đôi thủ của ta."

Hắn nói đến rất chân thành, chăm chú sẽ cho người không tự chủ tin tưởng hắn nói đúng một cái hiện thực.

Viên động khôn mặt một trận xanh xám, hắn là cửu tinh cảnh, tại Lương Châu cùng thể hệ bên trong là số một số hai cao thủ. Tô Trường An cái này mới vừa vận tụ linh nông thôn tiểu tử, lại như vậy bồi nhọ cùng hắn, một cỗ nộ khí xông lên đầu. Hắn hét lớn một tiếng, cửu tinh cảnh bàng bạc linh lực ngoại phóng, đại đao trực chỉ Tô Trường An, quát lớn: "Có phải hay không đôi thủ, đánh qua mới biết được."

Tô Trường An nghĩ nghĩ, cảm thấy Viên động khôn nói đến không phải không có lý, hắn thân thể nhảy lên, nhảy ra đài cao, rơi vào đại điện trên đất trống, sau đó hắn đem trường đao trở vào bao, hướng về phía trong đám người Hạ Hầu Túc Ngọc nói ra: "Sự tỷ mượn kiếm dùng một lát."

Hạ Hầu Túc Ngọc đối với Tô Trường An một hệ liệt cử động còn chưa lấy lại tinh thần, trong lòng âm thầm oán trách nhà mình sự đệ như thế nào như thế lỗ mãng, nhưng việc đã đến nước này, cũng không phải do năng lực suy nghĩ nhiều, trong tay đem kiếm nhắc lên, liền kiếm đưa vào đại điện bên trong giữa đất trống.

Tô Trường An đưa tay tiếp nhận kiếm, rút kiếm rời vỏ. Hạ Hầu Túc Ngọc kiếm tự nhiên không phải phạm phạm, thân kiếm thông thấu, như ngọc mài mà thành.

"Người không cần đao?" Viên động khôn hỏi.

"Không cần." Tô Trường An lắc đầu. Cùng Sở tích phong học được đã có hai tháng đao pháp, hắn ở phương diện này tư chất ngu dốt, Sở tích phong đao pháp lại cao thâm huyền diệu, cho nên đến nay hắn sẽ đao pháp cũng chỉ có năm đó Mạc Thỉnh Vũ dạy cho hắn kia một trăm. Mà kia một trăm hắn muốn lưu cho Đồ Hồng Trường.

"Tốt!" Viên động khôn trong lòng tức giận vô cùng, Tô Trường An là Mạc Thỉnh Vũ đồ đệ, Mạc Thỉnh Vũ lại lấy đao đao lấy xung, cho nên tại Viên động khôn xem ra, Tô Trường An cử động không thể nghi ngờ là tại nói cho hắn biết, hắn không xứng Tô Trường An xuất đao.

Ý niệm tới đây, trong lòng của hắn lửa giận rất cuộc khổng chế không nổi. Gót chân đạp địa, to con thân thể lại không chút nào lộ ra công kình, chỉ gặp một đạo lưu ảnh, hắn liền thân đến Tô Trường An trước mặt. Hắn một thân quát nhẹ, trên tay đại đao nhanh như thiểm điện lướt về phía Tô Trường An đầu lâu.

Đây là sát chiêu! giao đấu, song phương sẽ rất ít công kích mặt của đối phương cửa yếu hại.

Ở đây đám người đều hít sâu một hơi. Tướng tinh sẽ lên náo ra nhân mạng sự tình mặc dù cũng không phải là chưa từng xảy ra, nhưng Tô Trường An dù sao cũng là Thiên Lam học viện người, tính vẫn Ngọc Hành đồ tôn, như thật có không hay xảy ra, Ngọc Hành thật sự nổi giận, phóng nhân toàn bộ đại Ngụy hướng không ai chịu đựng nổi.

Cho nên, mũi ưng lão già đã âm thầm vận khởi linh lực, chuẩn bị cứu Tô Trường An. Thiên Lam học viện học sinh, tại tướng tinh sẽ lên bị một cái xếp hạng năm mươi có hơn học sinh đánh bại, kết quả này đối với Bát Hoang viện tới nói đã đầy đủ.

Nhưng Tô Trường An đối mặt kia thể như phong lôi một trăm, lại trấn định tự nhiên. Hắn đem trong tay kiếm nắm ngang ở trước người. Chỉ nghe một tiếng vang giòn, kiếm của hắn liền công bằng chặn Viên động khôn đao.

Viên động khôn trong lòng giật mình, hắn đối với mình xuất đao tốc độ từ trước đến nay tự tin, liền là bình thường cửu tinh cảnh cao thủ, tại hắn cái này khoái đao hạ cũng chưa có có thể giống Tô Trường An như vậy thành thạo điều luyện đón lấy. Hắn mặc dù giật mình, nhưng cũng biết đối chiến thời điểm, không dung phân tâm. Cho nên bình tĩnh lại, linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, đã phương diện tốc độ chiếm không được ưu thế, vậy liền lấy hắn cửu tinh cảnh hùng hồn linh lực, đánh Tô Trường An cái này mới vừa vận tụ linh nông thôn tiểu tử.

Cùng lúc đó, Tô Trường An nhướng mày, cảm thấy trên thân kiếm truyền đến lực lượng khổng lồ.

Bên này là cửu tinh cảnh lực lượng? Tô Trường An âm thầm nghĩ tới. Mấy ngày nay hắn cùng Hạ Hầu Túc Ngọc tỷ thí, mặc dù cũng có vận dụng linh lực, nhưng càng nhiều hơn chính là tại kiếm chiêu bên trên biến hóa tương đối. Ít có dạng này linh lực trực tiếp đối kháng, cho nên hắn lần thứ nhất rõ ràng hiểu rõ đến, cửu tinh cảnh linh lực đến tột cùng là bức nào bá đạo.

Vậy liền thử một chút mình tinh linh đến tột cùng có mấy phần uy lực đi. Tô Trường An trong lòng khẽ động, thể nội đao ý tinh linh bắt đầu vận chuyển, một cỗ bàng bạc linh lực từ Tô Trường An đan điền tuôn ra, xuyên qua tứ chi bách hài của hắn, xông ra thân thể của hắn, trực tiếp nghênh tiếp Viên động khôn linh lực.

Chỉ nghe một tiếng vang trầm ở trong đại điện nổ tung.

Tại mọi người kinh hô cùng Viên động khôn hoảng sợ ánh mắt bên trong.

Viên động khôn đao bị cao cao đánh bay, quanh quẩn trên không trung mấy cái về sau, "Bang" một tiếng rơi trên mặt đất.

Viên động khôn tay cầm đao vô lực rũ xuống, máu tươi thuận khe hở thẳng hướng hạ trôi. Tô Trường An thể nội linh lực bá đạo cùng cường hắn để tâm hắn có sợ hãi, hắn cảm kích nhìn Tô Trường An một chút, hắn biết nếu không phải Tô Trường An tối hậu quan đầu thu hồi linh lực, tay của hắn khả năng như vậy phế bỏ.

Đối với một cái đao khách, không có tay, liền không còn có cái gì nữa.

Hắn cố nén trên tay truyền đến kịch liệt đau nhức, xông Tô Trường An chấp tay, nói ra: "Tô công tử thâm tàng bất lộ, Viên mỗ không biết lượng sức, bêu xấu." Nói xong, hắn chặt vật xoay người nhặt lên trên đất đao, lọt vào đám người. Mấy vị hắn đồng môn bộ dáng thiếu niên vội vàng nghênh tiếp, đem hắn tiếp đi.

Đại diện bên trong lúc này lần nữa lâm vào quỹ dị yên tĩnh. Ở đây thiếu niên đều là có chút nhân giới người, tự nhiên nhìn ra Viên động khôn là cùng Tô Trường An so đấu linh lực không địch quân mới bại trận, nhưng bọn hắn như thế nào cũng nghĩ không thông Tụ Linh cảnh Tô Trường An là như thế nào thủ thắng.

"Hắn tinh linh không phải phổ thông tinh linh, kia là Mạc Thỉnh Vũ lưu cho của hắn Đạo Ý tinh linh. Tinh vẫn vật truyền thừa, bình thường cửu tinh cảnh tự nhiên không phải là đối thủ." Mũi ưng lão giả thân nhiên nói, hắn lờm bên cạnh sắc mặt trở nên khó coi Đỗ Hồng Trường một chút, lại nói ra: "Cái kia Viên động khôn thể nội tinh linh bất quá hai mươi số lượng, là cửu tinh cảnh bên trong sơ cảnh, người đã tu thành bảy mươi tám mai tinh linh, Mạc Thỉnh Vũ đạo ý tinh linh lợi hại hơn nữa, cũng quyết định không phải là đối thủ của người."

Cảnh giới tu hành bên trong, tu thành chín cái tinh linh hoạt là cửu tinh cảnh, nhưng cái này lại không phải cửu tinh cảnh cực hạn, tinh linh không ngừng tu luyện, cho đến chín chín tám mươi một mai chính là phồn Thần cảnh. Nhưng trong lúc này khoảng chừng bảy mươi hai mai tinh linh chênh lệch, cho nên, dù cho cùng là cửu tinh cảnh, hắn thực lực cũng là có ngày đêm khác biệt. Mà Đỗ Hồng Trường đã tu thành bảy mươi tám mai tinh linh, cách phồn Thần cảnh cũng chỉ có lâm môn một cước. Thực lực của hắn so với Viên động khôn, mạnh mấy lần có thừa.

Trải qua mũi ưng lão giả đề điểm, Đỗ Hồng Trường trong lòng hơi định, trên mặt thần sắc cũng biến thành dễ dàng hơn. Tô Trường An mạnh hơn, thể nội cũng chỉ có một viên tinh linh, luận tu vi, hắn Đỗ Hồng Trường như thế nào cũng không có lý do bại bởi Tô Trường An.

Nhưng mũi ưng sắc mặt lại có chút âm trầm, nhìn Tô Trường An lấy tụ linh tu vi đánh bại cửu tinh cảnh Viên động khôn, lại cũng không tự ngạo, từ đầu đến cuối đều là như vậy không kiêu ngạo không tự ti. Trái lại Đỗ Hồng Trường, tu vi thắng qua Tô Trường An gấp trăm lần, lại bị Tô Trường An khí thế chỗ hù dọa. Cả hai so sánh, lập tức phân cao thấp.

Hắn không khỏi ở trong lòng âm thầm bội phục Thiên Lam học viện có thể nuôi dưỡng được đệ tử như vậy, lại có chỗ độc đáo của nó a.

Tô Trường An đưa mắt nhìn Viên động khôn biến mất, hắn mới xoay người, đang muốn hướng Đỗ Hồng Trường khiêu chiến. Nhưng lại có hai thân ảnh nhảy ra đám người rơi vào Tô Trường An trước người.

"Các người cũng phải cùng ta đánh?" Tô Trường An hỏi, hắn có chút không cao hứng, hắn không rõ vì cái gì tất cả mọi người muốn cùng hắn đánh.

Hai thân ảnh một nam một nữ, nam cầm kiếm, nữ cầm roi,

"Tô huynh kỹ nghệ siêu quần, chúng ta thấy lòng ngứa ngáy, có thể nào không lĩnh giáo một phen." Kia nam tử cầm kiếm cười ha hả nói.

"Nhưng ta không muốn cùng các người đánh." Tô Trường An nói.

"Tô công tử nói đùa, lên tinh vương đài, liền phải đánh đủ chín trận. Không phải tinh vương này đài chẳng phải là gà đất chó sành đều có thể ngồi?" Cầm roi nữ tử châm chọc nói.

Tô Trường An nghe không ra trong lời nói của nàng có chuyện, hắn chỉ là tính một cái, hỏi: "Cũng chính là ta còn phải lại cùng bảy người đánh qua về sau mới có thể cùng hắn đánh?"

"Không kém bao nhiêu đâu." Nữ tử đem trong tay trường tiên vung lên, trên không trung nổ ra một tiếng vang giòn.

"Vậy các người trở ra năm người đi, cùng tiến lên. Ta không muốn đợi thêm nữa." Tô Trường An nói.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đại diện chợt táo động, từng tiếng giận nộ vang lên. Phần lớn là chút nói Tô Trường An cuồng vọng tự đại ngôn từ, nhưng tìm từ cực kỳ ác độc, khó nghe.

Mà trong đám người cũng lần lượt nhảy ra năm thân ảnh. Bọn hắn hoặc cầm đao hoặc cầm kiếm hoặc cầm súng, không phải trường hợp cá biệt.

Cầm đầu là một vị nam tử, hắn đi hướng trước, hướng về phía Tô Trường An chấp tay nói ra: "Tô công tử kỹ nghệ phi phàm, chúng ta khâm phục. Có thể một địch bảy tuy là dũng khí hơn người, nhưng chúng ta cũng thấy biết chiến chi không võ. Cho nên, nếu là Tô công tử nguyện ý thu hồi câu nói kia, lại làm lấy cái này đem tinh sẽ mấy trăm đồng môn nhận cái sai, chúng ta có thể lui ra."

Nam tử kia nói đến không vội không chậm, tìm từ nghiêm cẩn, câu câu đều có lý, lại không lấy thế bức người. Ngược lại để mọi người tại chỗ nhao nhao gật đầu phụ họa.

"Ta tại sao muốn xin lỗi?" Tô Trường An lại lắc đầu, chỉ gặp hắn trường kiếm trở vào bao, đem ném còn cho trong đám người Hạ Hầu tức trong tay ngọc. Sau đó hắn lần nữa rút ra phía sau trường đao, hai mắt nhìn thẳng giữa sân bảy người, đồng thời thể nội đạo ý tinh linh cùng chân hỏa tinh linh bắt đầu vận chuyển, một cỗ không nên thuộc về Tụ Linh cảnh khí thế từ trên người hắn dâng lên.

Tô Trường An dùng hắn hành động nói cho mọi người tại chỗ, trận chiến này không thể miễn!

Đám người cảm nhận được Tô Trường An trên thân truyền đến linh lực ba động, rốt cục sinh lòng cảnh giác. Bọn hắn đều là tướng tinh bằng Nhân bằng phía trên xếp hạng cực kỳ cao học sinh, so với cái kia Viên động khôn chỉ mạnh không yếu. Vốn cho rằng một trận chiến này, chính là Tô Trường An mạnh hơn, lưỡng trước cũng không thủ thắng cơ hội. Nhưng lúc này bọn hắn lại thu hồi loại ý nghĩ này.

Tô Trường An phát ra linh lực cũng không không có nhiều bằng bạc, nhưng lại khí tức cô đọng, bên trong bám vào lấy nóng rực lại bá đạo khí kinh. Loại này linh lực, căn bản cũng không phải là bình thường Tụ Linh cảnh thậm chí cửu tinh cảnh thậm chí phồn Thần cảnh tu sĩ chỗ có thể có.

Loại này đến từ tinh vẫn quả tặng căn bản không thể theo lẽ thường để cân nhắc. Huống chi Tô Trường An thể nội có vẫn là hai vị tinh vẫn truyền thừa tinh linh.

"Không nên khinh địch, cũng không cần lưu thủ." Nam tử trầm giọng quát.

Đám người đều ứng thanh xưng là.

Sau đó, giống như là trước đó có chỗ ẩn ý, bảy người gần như đồng thời chạy về phía Tô Trường An. Vũ khí trong tay cũng đều lộn xộn từ bay múa, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh, thương hoa tiên xà gào thét mà tới, trực tiếp phong kín Tô Trường An tất cả đường lui.

Tựa hồ là thụ Viên động khôn sự tình kích thích, hay là có nam tử xuất thủ trước nhắc nhở. Đám người mỗi lần xuất thủ không lưu tình chút nào, đều là mình cường hãn nhất chiêu thức. Phóng nhãn này giới Trường An tân sinh có lẽ cũng chỉ có đã là phồn Thần cảnh Cổ Tịch Quân có thể toàn thân trở ra. Mà khó khăn lắm Tụ Linh cảnh Tô Trường An, đám người là như thế nào cũng không nghĩ ra hắn có thể có gì lui địch chi pháp.

Ngay cả Hạ Hầu Túc Ngọc cũng không khỏi cực kỳ trương, Tô Trường An bản sự năng tự nhiên là biết. Có thể tu hành mấy tháng liền đưa nàng đánh bại, tự nhiên là thiên phú dị bẩm, mà dù sao tu hành thời gian còn thấp, giờ phút này lại là đối mặt Trường An này giới tân sinh bên trong cơ hồ là mạnh nhất một cái tu sĩ đồ học. Nàng cũng không cho rằng Tô Trường An có thể có gì phản thắng. Cho nên nàng rút kiếm liền muốn tiến lên trợ giúp Tô Trường An, lại không nghĩ bị một con ngọc thủ một mực giữ chặt.

"Cổ Tịch Quân, ngươi đây là ý gì!" Hạ Hầu Túc Ngọc quay đầu, thấy rõ kia ngọc thủ chủ nhân về sau, nhện không được nghiêm nghị hỏi.

"Khán trương như vậy ngươi tiểu sư đệ?" Cổ Tịch Quân đối với Hạ Hầu Túc Ngọc một mặt nộ khí lại ngoảnh mặt làm ngơ, nàng ngậm miệng, cười một cái nói."Yên tâm đi, nhà ngươi tiểu sư đệ nhưng so sánh trong tưởng tượng của ngươi lợi hại hơn được nhiều, "

Hạ Hầu Túc Ngọc trong lòng nghi hoặc, trong lòng ám đạo làm sao Cổ Tịch Quân một bộ hiểu rất rõ nhà mình sư đệ bộ dáng. Nhưng lại tưởng tượng mặc dù các nàng hai người sẽ thường xuyên mình tranh ám đấu, nhưng cũng chưa hề có ai đối với người nào sử qua thủ đoạn, nghĩ đến là sẽ không lừa gạt mình. Cho nên nàng tạm thời đề xuống nghi ngờ trong lòng, khán trương hướng đại diện bên trong nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xấu hổ thanh danh, như hại tính mạng của ta

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 11: Xấu hổ thanh danh, như hại tính mạng của ta

Tô Trường An tụ linh về sau, lần thứ nhất tốt không cố kỵ phóng xuất ra toàn bộ lực lượng của mình.

Từng đạo như có thực chất đao ý vây quanh Tô Trường An bắt đầu du tẩu, còn kèm theo trận trận nóng rực ánh lửa.

Hắn đối mặt như Hồng Hoang mãnh thú đánh tới đám người, thần sắc lạnh lùng.

Chỉ là mấy hơi không đến công phu, đám người cách Tô Trường An liền chỉ có mấy mét không đến khoảng cách. Tô Trường An lúc này bỗng nhiên động, hắn nhảy lên thật cao, đem trên tay đao nâng quá đỉnh đầu. Trên thân đao chột sinh ra chói mắt quang mang.

"Uông!" Hắn phát ra một thân hét to, đầy trời đao ý cùng ánh lửa thuận thế thu liễm, giống như là nhận lấy một loại nào đó triệu hoán, như có linh tính bám vào tại Tô Trường An trên đao.

Trên thân đao của hắn quang mang trở nên càng thêm sáng tỏ.

Thời gian tại kia một cái chớp mắt tựa như yên tĩnh lại, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn kia giờ đao thiếu niên. Hắn có chút gầy yếu, trên mặt còn mang theo một chút thư quyền khí. Nhưng lại như vậy loá mắt, giống như là trong đêm sao trời.

Sau đó hình ảnh kia lại chợt linh hoạt, chỉ gặp Tô Trường An thân ảnh bỗng nhiên hạ xuống, tốc độ của hắn cực nhanh, giống như là chân trời xẹt qua lưu tinh. Đám người công kích còn chưa đến trước người, Tô Trường An đao cũng đã hung hăng đâm tại đám người trước người trên sàn nhà.

Đúng vậy, Tô Trường An đao mục tiêu không phải kia gào thét mà đến trong bảy người bất luận một vị nào, đao của hắn, chém về phía chính là sàn nhà.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn tại trong đại điện nổ lên.

Một cỗ khí lãng không lồ đồng thời hướng bốn phía khuếch tán, trên đất dùng đá cẩm thạch lát thành phiến đá từng khúc rạn nứt, từng đạo vết rách như đồng du như rắn hướng bốn phía lan tràn.

Ầm!

Lại là một tiếng vang thật lớn, lấy Tô Trường An làm trung tâm mười mét bên trong sàn nhà chớp mắt hóa thành phấn hạt, tại mọi người ánh mắt hoảng sợ bên trong, vỡ ra, toàn bộ đại điện lập tức bị bao phủ tại trong tro bụi. Chỉ nghe mấy đạo tiếng kêu thảm thiết truyền đến, lần lượt từng thân ảnh bay ra mê vụ, chặt vật không chịu nổi rơi vào trong đám người.

Những này thân ảnh một đạo không kém, vừa vụn bảy người, đương nhiên đó là vừa mới cùng Tô Trường An giao thủ bảy vị tướng tinh bang Nhân bang bên trên có tên thiên tài.

Đám người xôn xao, có thể đánh bại Viên động khôn, còn có thể nói Viên động khôn hữu danh vô thực. Nhưng bảy vị hảo thủ cùng nhau xuất thủ, lại bị Tô Trường An một chiêu đánh lui. Cái này lại nên giải thích thế nào?

Bụi mù tán đi, đám người dôi mắt nhìn lại, rốt cục thấy rõ tại trong đại điện vị thiếu niên kia.

Hắn dẫn theo đao, đứng tại đây đất bừa bộn bên trong.

Quanh thân có đao ý tung hoành, bát phương có linh viêm hộ thể.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đám người, trong con ngươi quang mang thanh tịnh.

"Tới phiên ngươi!" Đao trong tay của hắn chỉ hướng Đỗ Hồng Trường, nói như vậy.

Đỗ Hồng Trường theo bản năng lui về sau lui, nếu như nói trước đó hắn còn cảm thấy mình nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng giờ phút này, hắn sớm đã bị Tô Trường An một trăm bại bảy người khí phách dọa đến mất đầu chí.

"Ngươi không cùng ta đánh sao?" Tô Trường An nhìn xem đỗ Trường An bộ dáng nhũn mỳ, hắn không rõ tất cả mọi người muốn cùng hắn đánh, vì cái gì Đỗ Hồng Trường cũng không dám.

Ở đây ánh mắt mọi người đều nhìn về Đỗ Hồng Trường, cái này khiến hắn rất xấu hổ. Hắn tự hỏi đôi mắt vừa mới kia bảy vị hảo thủ, quyết định không có phần thắng, nhưng Tô Trường An lại chỉ dùng một đao liền đánh bại bọn hắn. Hắn thậm chí không kịp tính tể suy tư vì cái gì chỉ là Tụ Linh cảnh Tô Trường An sẽ có được thực lực như vậy, hiện tại hắn trong lòng còn lại cũng chỉ có thật sâu sợ hãi.

Đúng vậy, hắn không dám ứng chiến. Tô Trường An chất vấn giống như lợi mạng, để hắn ngay cả nhìn thẳng Tô Trường An dũng khí đều đã mất đi. Hắn trầm mặc không nói cúi đầu xuống, giống như là đều bại gà trống run lấy bầy.

Đây hết thảy rơi vào mũi ung lão giả trong mắt, hắn không khỏi lắc đầu thở dài. Đỗ Hồng Trường làm bọn hắn Bát Hoang viện lần này viện thủ, ngày bình thường mắt cao hơn đầu, tại cùng giới tân sinh bên trong làm mưa làm gió. Bây giờ đôi mắt một cái Tụ Linh cảnh Tô Trường An, lại như vậy không chịu nổi. Bỏ qua một bên tu vi, thực lực không nói. Chỉ là Tô Trường An phần này can đảm, liền đã để Đỗ Hồng Trường rơi xuống tầm thường. Trong lòng của hắn không khỏi bắt đầu hoài nghi Bát Hoang học viện đến cùng có hay không năng lực đem ỗ trọng Trường An thứ nhất học viện bảo tọa trăm năm lâu Thiên Lam viện lời xuống ngựa.

Trước có Mạc Thỉnh Vũ, sau có Tô Trường An. Thiên Lam viện, quả nhiên danh bất hư truyền a. Mũi ung lão giả nhin không được sinh lòng cảm thán.

Hắn đi ra phía trước, đối Tô Trường An nói ra: "Tô công tử võ nghệ bất phàm, ta Bát Hoang viện nguyện đồ sao dám cùng ngươi tranh chấp." Coi như trong lòng đối với Đỗ Hồng Trường biểu hiện cực kỳ thất lạc, nhưng dù sao cũng là hắn Bát Hoang viện giới này viện thủ, mũi ung lão giả cũng không thể không mở miệng vì hắn giải vây.

Đỗ Hồng Trường nghe vậy đem đầu thấp đủ cho sâu hơn. Hắn thậm chí có thể cảm giác được, người chung quanh nhìn hắn lúc ánh mắt bên trong xem thường. Hắn là cao quý thần tướng chi tử, chưa từng nhận qua như vậy vũ nhục, hắn đem nắm đầm nắm đến "Kết Xỉ..." Rung động, nhưng như cũ không có dũng khí đón lấy Tô Trường An khiêu chiến.

"Ta nhất định phải cùng hắn đánh." Tô Trường An nghe vậy lại lắc đầu, bình tĩnh nói. Hắn nhìn chằm chằm cúi đầu không nói Đỗ Hồng Trường, từ đầu đến cuối đều không có nhìn mũi ung lão giả một chút.

"Người!" Mũi ưng lão già nhất thời tức giận vô cùng, hấn là thân phận gì, chưa từng có dạng này cùng một cái hậu bối lúc nói chuyện. Bây giờ đã là mở khoi dòng, nhưng Tô Trường An lại không thèm chịu nể mặt mũi, thậm chí liếc nhìn cũng không từng liếc hấn một cái.

"Tiểu bối! Chớ có đứng lý tha người." Mặt mày của hấn âm trầm xuống, thanh âm cũng biến thành có chút lạnh lẽo.

Người chung quanh sắc mặt cũng thay đổi biến đổi, bọn hấn nhưng biết lão nhân này tiếng xấu, nổi danh bao che khuyết điểm sĩ diện. Bây giờ đã là nói mềm lời nói, thế nhưng là Tô Trường An tiểu tử này còn không hài lòng, chỉ sợ chuyện ngày hôm nay là không cách nào lành.

Tô Trường An nghe vậy quay đầu, nhìn thẳng mũi ưng lão già ánh mắt lợi hại. Hấn con người lấp lóe hào quang để mũi ưng lão già không khỏi sững sờ một chút.

"Sự phụ của ta đã chết." Hấn mở miệng nói ra, thanh âm kia chợt vang lên, giống như là rét đậm bên trong tuyết trắng, sạch sẽ nhưng lại rét lạnh.

"Người đã chết, liền chỉ còn lại danh tiếng."

"Nhục hấn thanh danh, chính là hại tính mạng của ta!" Nam hải thanh âm tại thời khắc này đột nhiên tăng lớn, hấn vẫn ngẩng nhìn chung quanh, trích địa hữu thanh nói.

Cuối cùng, hấn lại nhìn về phía mũi ưng lão già, chăm chú nói ra: "Cho nên, ta phải cùng hấn đánh một trận." Lần này, hấn đem trên tay đao giơ lên, đao ý cùng linh viêm quán quanh tại trên thân đao. Cái này gây yếu lại dẫn gây thơ thiếu niên, rốt cục lần thứ nhất, ở trước mặt người đời lộ ra nanh vuốt của mình.

Mũi ưng mặt của lão già sắc càng phát ra khó coi, hấn ý thức được Tô Trường An không giống hấn biểu hiện ra như vậy mềm yếu, thiếu niên này nhìn như cũng không lạ thường, tựa như một cái lại so với bình thường còn bình thường hơn thư sinh, đặt ở trong đám người, tuyệt sẽ không để cho người ta lưu ý nhìn lần thứ hai. Nhưng kì thực ngoài mềm trong cứng, thực chất bên trong mang theo một cỗ kiệt ngao.

Hấn trầm giọng lần nữa nói ra: "Tướng tinh sẽ có tướng tinh sẽ quy củ, từ trước đến nay chỉ có người khiêu chiến đứng đầu bảng, chưa hề không có qua đứng đầu bảng khiêu chiến người khác tiền lệ. Mà lại giao đấu sự tình giảng cứu hai mái hiên tình nguyện, há lại cho người như vậy hồ nháo."

Hấn nói chuyện lúc, từng chữ đều cẩn trọng âm, hiển nhiên đã là cực lực đè ép cơn giận của mình, nếu là Tô Trường An lại như vậy không biết tiến thoái, hấn cũng liền buông ra mình mặt mo không muốn, nhất định phải hảo hảo giáo huấn một chút tiểu tử này.

"Sự đệ!" Lúc này, Hạ Hầu Túc Ngọc tự nhiên nhìn ra trên trận nồng đậm mùi thuốc súng, vội vàng gạt ra đám người đi lên phía trước, muốn khuyên giải Tô Trường An. Cái này mũi ưng lão đầu, xác thực không phải bọn hấn tu vi hiện tại có thể chọc nổi.

Còn chưa đợi nàng nói chuyện, Tô Trường An liền lại lần nữa mở miệng.

Chỉ gặp hấn nhẹ gạt đầu, giống như là làm bầm lầy bầu nhỏ giọng nói ra: "Người nói như vậy, cũng không phải không có lý." Tựa hồ có chút buồn rầu, hấn gãi gãi sau gáy của mình muối, lại nói ra: "Xem ra xác thực không hợp quy củ."

Hạ Hầu Túc Ngọc nổi lòng lo lắng rơi xuống, nàng thật đúng là sợ sự đệ của mình hành động theo cảm tính, va chạm lão nhân này.

Mũi ưng lão già nghe vậy, sắc mặt cũng rốt cục hơi chậm.

"Nói như vậy đến chính là lần này tinh vương rồi?" Chợt, Tô Trường An trên mặt sắc thái lần nữa hoạt lạc, hấn mở miệng hỏi.

"Àn. Không người dám ứng chiến, người tự nhiên chính là giới này tinh vương." Mũi ưng lão đầu theo bản năng đáp lại nói, nhưng lời này, vừa mới nói ra miệng, trong lòng của hấn một lộpبوط, thậm chí kêu không tốt.

"Làm tinh vương, ần quy củ Bát Hoang viện có phải hay không đến ứng ta một cái yêu cầu?"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ta mang các người về nhà

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 12: Ta mang các người về nhà

"Làm Tỉnh Vương, ần quy củ Bát Hoang viện có phải hay không đến ứng ta một cái yêu cầu?" Tô Trường An nói như vậy nói.

Lời vừa nói ra, mọi người tại chỗ sắc mặt lần nữa trở nên khó coi.

Nhưng việc đã đến nước này, mũi ung lão giả cũng chỉ có kiên trì, đáp: "Vâng."

"Kia tốt." Tô Trường An chợt nở nụ cười, hất đao lại một lần chỉ hướng Đồ Hồng Trường, nói: "Ta muốn để hấn cùng ta đánh một trận!"

"Yêu cầu này rất trân quý, người có thể hướng Bát Hoang muốn rất nhiều thứ, công pháp, binh khí, thậm chí có thể tăng lên cảnh giới đan dược. Người cần phải nghĩ kỹ!" Mũi ung lão đầu hai mắt trực câu câu nhìn chăm chăm Tô Trường An, từng chữ nói ra nói. Trong giọng nói uy hiếp hương vị, mọi người tại chỗ đều có thể nghe được rõ ràng.

"Ta chỉ là theo quy củ đến, chẳng lẽ không được sao?" Tô Trường An liếc mắt lão đầu một chút, nói. Hấn tựa hồ căn bản không có nghe hiểu lời của lão đầu bên trong có chuyện.

Nhưng Tô Trường An chính là như vậy một người, người muốn giảng đạo lý, ta liền cùng người giảng đạo lý. Người muốn nói quy củ, ta liền cùng người nói quy củ. Mà chính vì vậy, hấn mặc dù bất thiện ngôn từ, lại thường thường có thể đem người nói đến không phản bác được.

"Tiểu bối, người muốn chết!" Mũi ung lão đầu rốt cục thật sự nổi giận, hôm nay hấn vì Bát Hoang viện còn sót lại một tia mặt mũi đối Tô Trường An nhường lối lại để cho, lại không nghĩ tiểu tử này không biết tốt xấu, một vị cầm lý đề người. Hấn vốn cũng không phải là cái gì mặt mũi hiền lành hạng người, tại đông đảo hậu bối trước mặt liên tục kinh ngạc, giờ phút này cái kia còn có thể ngăn chặn lửa giận trong lòng.

Chỉ nghe hấn vừa dứt lời, một cỗ mệnh môn khí thế từ hấn thể nội bay lên, chung quanh đám người đều bị cỗ khí thế này dư ba chấn động đến liên tiếp lui về phía sau, liền ngay cả cái này to lớn hùng vĩ Bát Hoang viện đại điện tựa hồ cũng tại kia một cái chớp mắt đã run một cái.

Mà ở vào cỗ khí thế này trung tâm Tô Trường An, tức thì bị cỗ này bàng bạc lực lượng ép tới trực tiếp quỳ một chân trên đất. Hấn dùng đao xử địa, cực lực muốn đứng người lên, làm sao lão giả kia trên thân phát ra linh lực ba động thật sự là mạnh đến mức đáng sợ, Tô Trường An như vậy dọa người linh lực cùng hấn so ra cảnh tựa như uông dương đại hải bên trong một hạt giọt nước. Hấn căn bản ngay cả phản kháng đều làm không được, chỉ là chống đỡ thân thể, liền cơ hồ hao hết hấn tất cả khí lực.

"Tiểu tử, người như hiện tại phục cái mềm, nhận cái sai. Ta cũng có thể đang nhìn tại người sư thúc tổ trên mặt mũi bỏ qua cho người lần này." Mũi ung nhìn xem trở nên mặt như giấy trắng Tô Trường An, trong lòng lệ khí rốt cục giảm đi mấy phần.

"Ta. . . Làm sai chỗ nào?" Tô Trường An ngẩng đầu nói, thanh âm của hấn có chút run rẩy, cũng không phải là bởi vì sợ hãi, mà là tại mũi ung lão giả linh lực uy áp dưới, liền nói chuyện đơn giản như vậy động tác cũng cần hao phí hấn cực lớn khí lực.

Hạ Hầu Túc Ngọc bị mũi ung lão giả linh áp trực tiếp đẩy lui mấy thước khoảng cách, nếu không phải nàng kịp thời vận khởi linh lực, chỉ sợ cũng đến chật vật không chịu nổi quẳng xuống đất. Nhưng nàng muốn lần nữa tới gần Tô Trường An, lại là làm không được, mũi ung lão giả linh lực thật giống như trong không khí tạo thành một đạo nhìn không thấy vòng bảo hộ, vẫn nàng cố gắng như thế nào, cũng không gần được Tô Trường An năm mét trong vòng phạm vi. Trong nội tâm nàng khẩn trương, cũng không lo được cái này mũi ung lão giả thân phận, trực tiếp chỗ thùng lớn tiếng mắng: "Âm Sơn Trọc! Người đừng khinh người quá đáng!"

Âm Sơn Trọc, chính là cái này mũi ung lão giả tên thật. Hấn là Bát Hoang học viện viện trưởng một trong, mặc dù không phải tinh văn, nhưng ở hòn thủ cảnh cũng có hơn ba mươi năm lâu, tại đại Ngụy cũng coi là có chút danh khí cao thủ.

Âm Sơn Trọc xuất thân từ lùm cỏ, trước kia là lưu vong biên quan tử tù, về sau tại đối Man tộc trong chiến dịch lập công lớn, được xá lệnh. Lại bị lúc ấy Bát Hoang viện viện trưởng nhìn trúng mới thu nhập trong viện, bây giờ mặc dù vật đổi sao dời, nhưng giang sơn để đổi bản tính khó dời, kia cỗ độc kinh không giảm năm đó, ngược lại có chút càng ngày càng nghiêm trọng ý tứ. Năm gần đây tại trong thành Trường An mặc dù không có làm qua cái gì chuyện ác, nhưng lại thường cùng người bởi vì tranh cãi mà ra tay đánh nhau. Dạng này người, sao lại bởi vì Hạ Hầu Túc Ngọc một tiếng giận mắng mà thu tay lại?

"Khinh người quá đáng?" Âm Sơn Trọc nhìn Hạ Hầu Túc Ngọc một chút, âm trầm nói ra: "Lão phu là thay mặt Ngọc Hành lão nhân gia ông ta quản giáo đệ tử, làm sao có thể nói là khinh người?"

Hấn tự nhiên nhận biết Hạ Hầu Túc Ngọc, nhưng đại Ngụy hướng mặt ngoài nhìn qua quốc thái dân an, nhưng hai đại bè cánh —— triều đình cùng học viện thủ lĩnh nhân vật, Thánh Hoàng cùng Ngọc Hành đều dần dần già đi. Triều đình có mấy vị hoàng tử tranh quyền đoạt thế, học viện có như là Bát Hoang viện như vậy rất nhiều học viện thêm nhỏ dãi lấy thiên hạ đệ nhất học viện bảo tọa. Phái này phân hoa thành Trường An hạ kì thực cuộn cuộn sóng ngầm.

Hấn Âm Sơn Trọc chỉ là không mua cái này lớn Ngụy công chúa mặt mũi mà thôi, ồ còn không mang nổi mình ồ Thánh Hoàng sao lại vì chút chuyện này đến trách tội Bát Hoang viện?

Về phần Ngọc Hành? Dù sao hấn Bát Hoang viện sớm muộn muốn cùng Thiên Lam viện vạch mặt, giờ phút này trước giáo huấn một chút Tô Trường An, thăm dò thăm dò Ngọc Hành ranh giới cuối cùng cũng không phải không thể.

Nghĩ tới đây, hần bỏ xuống trong lòng cuối cùng một tia lo lắng. Tay trái hóa thành trào, thẳng hướng Tô Trường An đỉnh đầu vỗ tới.

Tô Trường An rất rõ ràng cảm giác được kia một trào chỗ bao hàm âm lãnh khí tức, trong lòng biết nếu là bị một trào này vỗ xuống, mặc dù không đến bỏ mình, nhưng tránh không được tu vì bị hao tổn, thậm chí lưu lại một loại nào đó ảm đạm. Tệ hơn tình huống, có lẽ sẽ còn bị thể nội thần huyết bắt lấy sơ hở, thừa cơ cướp đoạt thân thể của hần quyền không chế.

Mặc dù hậu quả là nghiêm trọng như vậy, nhưng Tô Trường An nhưng như cũ không có cách nào xê dịch thân thể của mình, dù chỉ là một cây ngón cái đều làm không được. Cùng Âm Sơn Trọc so sánh, Tô Trường An vẫn là quá mức nhỏ yếu, hần chỉ có thể tro mắt nhìn xem kia một trào tại trong con mắt hần không ngừng phóng đại, mà mình lại cái gì cũng không làm được.

Người ở chỗ này đều có chút không đành lòng quay đầu qua, bọn hần ban sơ không cam lòng Tô Trường An ngồi xuống tướng tinh báng Nhân báng đứng đầu báng vị trí, nhưng về sau, Tô Trường An dùng thực lực của mình đã chứng minh cái này đứng đầu báng hần hoàn toàn xứng đáng. Đám người đối với hần liền có điều đổi mới, mặc dù chưa nói tới cỡ nào thích, nhưng cũng không có mới đầu như vậy chán ghét. Giờ phút này gặp Âm Sơn Trọc lấy lớn hiếp nhỏ, trong lòng lòng trắc ẩn khó tránh khỏi hướng phía Tô Trường An chệch đi, cho nên đối với Tô Trường An sắp nhận tao ngộ đều sinh lòng không đành lòng.

Mắt thấy Âm Sơn Trọc móng vuốt cách Tô Trường An đã không đủ nửa tấc khoảng cách, Tô Trường An thậm chí có thể nghe được Âm Sơn Trọc trên tay truyền đến nhàn nhạt mùi máu tươi.

"Lão thất phu! Ngươi dám!" Lúc này quát to một tiếng từ ngoài điện truyền đến.

Người dù chưa đến, nhưng một cây đao lại hóa thành một đạo lưu quang, mờ ra ngoài điện nồng đậm bóng đêm, lại oanh phá đại điện kim khảm ngọc khảm cửa phủ, mang theo tiếng gió gào thét, bay thẳng lấy Âm Sơn Trọc mặt mà tới.

Âm Sơn Trọc trong lòng giật mình, một đao kia bên trong ảm chứa uy năng, để tâm hần sợ, hần không dám nhìn thẳng lên phong mang, có chút do dự, rón mủi chân, thân thể liền lui về sau ra mấy bước.

Chỉ nghe âm vang một tiếng thật lớn, cây đao kia công bằng rơi vào Tô Trường An trước người, cũng chính là Âm Sơn Trọc vừa mới chỗ đứng. Đao kia quanh thân lóe từ sắc lôi điện, nghiêng cắm trên mặt đất, tựa như một vị bao quát chúng sinh quân vương.

Âm Sơn Trọc nhìn chằm chằm cây đao kia, trầm mặc không nói, nhưng từ hai đầu lông mày u ám thần sắc không khó coi ra, tâm tình của hần cũng không quá tốt.

Đám người còn chưa từ cái này bỗng nhiên biến cố bên trong lấy lại tinh thần, cây đao kia chợt lại phát ra một trận đao minh, giống như là nhận lấy một loại nào đó triệu hoán, cây đao kia chợt xông ra mặt đất, hướng phía cửa đại điện bay đi. Đám người tìm cái kia đao về ra trên không trung quỹ tích nhìn lại.

Cộc!

Kia là một tiếng vang nhỏ, nhưng ở giờ phút này yên lặng trong đại điện lại có vẻ phá lệ rõ ràng.

Một mực màu đen giầy ứng xuất hiện tại cửa đại điện, sau đó một cái tay duỗi ra, đem cây đao kia thu nhập trong vỏ.

Lúc này một bóng người rút cục xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Kia là một vị nam tử, hần tóc rối bù, mặc trên người một kiện màu xám bình thường áo vải, khoe miệng râu ria giống như là lâu không quản lý, rối bời, tướng mạo cực kỳ bình thường, nhìn không ra mấy may lạ thường. Nhưng hần trong mắt nhưng lại có như hần đao sắc bén như vậy hào quang hiện lên. Hần từng bước một đi tới, giày cùng là trên mặt đất lát thành tám ván gỗ va chạm, phát ra cộc cộc tiếng vang, tại trống trải trong đại điện thật lâu tiếng vọng.

"Là người?" Đột thấy rõ người tới hình dạng, Âm Sơn Trọc sắc mặt trở nên ngưng trọng lên. Cái này cùng Mạc Thịnh Vũ sinh tại cùng một thời đại đao khách, hơn mười năm trước liền đã ở cùng thể hệ bên trong chưa có địch thủ, bây giờ từ Tây Vực trở về, đến tột cùng lại mạnh đến loại tình trạng nào đâu?

Âm Sơn Trọc không biết. Nhưng từ vừa mới một đao kia bên trong, hần đã minh bạch, đây là một cái cần hần toàn lực ứng phó đối thủ.

Nam tử cũng không để ý đến hần, hần đi đến Tô Trường An trước người, đỡ dậy quỳ một chân trên đất, đầu đầy mồ hôi Tô Trường An.

Tô Trường An cảm thấy thân thể chợt nhẹ, vừa mới như Thái Sơn ép trên người mình linh lực vậy mà tại nam tử cái này nhẹ nhàng vừa đỡ bên trong đều tan rã.

Tô Trường An có chút hư nhược ngẩng đầu, nhìn trước mắt nam tử này, trên mặt lộ ra một cái cực kỳ nụ cười khó coi, hần dứt quãng nói ra: "Sở. . Sở tiền bối. . . Ngươi đã đến. . ."

"Chớ nói chuyện, nghỉ ngơi thật tốt, còn lại giao cho ta đi." Nói hần đem Tô Trường An đưa cho bên người chính mặt mũi tràn đầy lo nghĩ Hạ Hầu Túc Ngọc, lại đối Hạ Hầu Túc Ngọc ôn nhu nói ra: "Chiếu cố thật tốt hần. Một hồi ta mang các ngươi về nhà."

Sau đó, hần rút đao ra, trên thân đao từ sắc điện quang như hung rồng ác giao bình thường đến hồi du đi.

"Âm Sơn Trọc." Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, như Thiên Sơn phía trên ngàn năm không thay đổi hàn băng. "Để cho ta tới thử một chút, người cái này Bát Hoang viện viện trưởng đến cùng có mấy phần cân lượng đi."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Người ta hữu duyên

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 13: Người ta hữu duyên

"Đạo nô Sở Tích Phong!" Âm Sơn Trọc trầm giọng nói, "Người cũng muốn đi theo tiểu tử kia hồ nháo sao?"

Mặc dù kiêng kị Sở Tích Phong thực lực, nhưng Âm Sơn Trọc cũng không phải là sợ hãi tới giao thủ. Hắn đã tới hồn thủ cảnh ba mươi năm, tính vẫn hỏi phía dưới khó gặp đối thủ, chỉ là Sở Tích Phong thân phận khác biệt. Hắn đánh Tô Trường An, có thể nói là quân giáo hậu bối, nhưng Sở Tích Phong là Thiên Lâm viện giáo tập, giữa bọn hắn nếu là động thủ, liền đại biểu lấy Thiên Lâm Bát Hoang triệt để không nể mặt mũi.

Thiên Lâm viện bây giờ chỉ có Ngọc Hành một người đang khổ cực chèo chống, nếu thật là đối kháng, Bát Hoang viện cũng không sợ hãi. Nhưng cái này Trường An thứ nhất học viện bảo tọa, cũng không chỉ Bát Hoang viện một nhà học viện nhìn xem, không biết bao nhiêu người vụng trộm nhìn chăm chăm. Chờ lấy Bát Hoang viện cùng Thiên Lâm viện ngao cò tranh nhau, bọn hắn tốt ngồi thu ngư ông thủ lợi.

Cho nên Âm Sơn Trọc không thể không lần nữa dè xuống cơn giận của mình, nhiều lần nhường nhịn.

"Ấu đồ vệ vong sư, làm sao có thể nói là hồ nháo?" Sở Tích Phong lắc đầu, nói.

"Vây ý của người là nhất định phải đánh?" Âm Sơn Trọc hai tay hóa thành lợi trảo, một cỗ khí tức âm lãnh từ hắn thể nội tuôn ra. So với vừa mới vây khốn Tô Trường An lúc phát tán ra khí tức còn phải mạnh hơn gấp trăm lần.

Tục ngữ nói, tượng đất cũng có ba phần hỏa khí. Hắn Âm Sơn Trọc hôm nay vì Bát Hoang viện đại cục ảm nhẫn quá lâu, đã cái này Sở Tích Phong cùng kia Tô Trường An không biết tốt xấu, vậy hắn cũng không muốn nói thêm gì nữa. Chỉ có so tài xem hư thực.

Ai ngờ lúc này, Sở Tích Phong lắc đầu, nói ra: "Không đánh."

Âm Sơn Trọc sững sờ, chợt trên mặt trời lên một vòng ý cười, nói "Đã không đánh, vậy người liền để tiểu tử nhà người cho ta Bát Hoang viện bồi cái lễ nói lời xin lỗi, việc này coi như. . ."

Hắn còn chưa nói xong, trước mắt liền hiện lên một đạo hàn quang. Hắn chỉ cảm thấy cánh tay trái tê rần, có đồ vật gì bị cao cao nhắc lên. Hắn chất phác ngẩng đầu nhìn lại, con người của hắn đột nhiên trợn to.

Đập vào mắt là một cánh tay, hắn nhìn quen mắt, nhưng lại nhớ không nổi ở nơi nào gặp qua.

Đại diện bên trong lập tức vang lên bên tai không dứt tiếng kêu sợ hãi.

Âm Sơn Trọc nghiêng đầu nhìn về phía mình cánh tay trái chỗ, lại phát hiện nơi đó sớm đã không có vật gì, hắn lúc này mới ý thức được cánh tay kia, chính là cánh tay trái của mình.

Lúc này một đạo huyết quang chợt hiện, máu tươi từ hắn vai trái chỗ phun ra ngoài.

Trên mặt hắn thần sắc rốt cục trở nên hoảng sợ, hắn muốn mở miệng nói cái gì, hé miệng nhưng lại phun ra mấy cái máu tươi. Thân thể của hắn tùy theo âm vang ngã xuống đất, tại ý thức hoàn toàn biến mất trước đó, hắn nghe được bên tai truyền đến Sở Tích Phong băng lãnh thanh âm.

"Tội chết có thể miễn, nhưng cần đoạn người một tay, lấy chính ta Thiên Lâm chi uy."

Thiên Môn Sơn bên trên, Tinh Thần các bên trong.

Dung mạo bình thường một vị nam tử trung niên đứng chấp tay.

Phía sau hần có ngàn vạn sao trời, bọn chúng sáng rực sinh huy, đem âm u gian phòng chiếu lên phẳng phất giống như ban ngày. Nhưng ở trong đó lại có hai ngôi sao âm đạm không rõ, lấp loé không yên.

Lúc này trước người có một vị mặt lầy lưa trắng thiếu nữ áo xanh nửa quỳ dưới đất.

"Các chủ, gọi ta tới, có chuyện gì?" Thiếu nữ kia hỏi, thanh âm thanh lãnh, như khe núi u lan, lòng đất dững tuyền, trong sáng không một hạt bụi.

"Từ Vi Ngọc Hành đem vẫn, người xuống núi một chuyến, đưa bọn hần anh linh trở lại đi." Nam tử mở miệng nói ra, thanh âm của hần cùng hần hình dạng, cũng không lạ thường. Lại mang theo kỳ quái nào đó vận luật, tựa hồ không bàn mà hợp một loại nào đó thiên địa chí lý.

"Vâng." Thiếu nữ ứng thanh nói, đứng dậy liền muốn rời đi.

"Chờ một chút!" Nam tử kia chợt mở miệng lần nữa, nói.

"Các chủ còn có phân phó?" Thiếu nữ quay đầu nhìn về phía nam tử trung niên.

"Hai vị này tình vẫn việc quan hệ nhân tộc hưng suy, tuy là đem vẫn, vẫn còn đã nhiều ngày. Trong khoảng thời gian này, những cái kia thế kỷ trước dư loại lại bắt đầu tại Trường An sinh động, người trước ẩn núp tại Trường An, giúp ta xác minh bọn hần đến tột cùng ý muốn như thế nào. Đợi cho Ngọc Hành Từ Vi anh linh trở lại lúc, lại trở về về trong các."

Thiếu nữ hơi sững sờ, nhưng vẫn là mở miệng ứng tiếng là, thân ảnh lóe lên, liền biến mất ở trong lầu các.

Đêm đó, bầu trời có chút âm đạm, sao trời tựa hồ cũng biến mất tại mây ngọn nguồn, không kịp kia trong lầu các chói mắt một phần trăm.

Một đạo thân ảnh màu xanh tại Thiên Môn Sơn bên trong ghé qua, nòng tốc độ cực nhanh, chỉ là mấy cái nháy mắt liền vượt qua mấy cái đỉnh núi, lại hướng phía trước chính là Trung Châu, mà Trường An liền tại Trung Châu.

Đạo thân ảnh kia lại là lóe lên, chớp mắt liền đã tới trên quan đạo.

Buổi tối quan đạo ít có người ở, vô luận là tiêu đội vẫn là người đi đường phần lớn đều sẽ tuyền tại ban ngày đi đường, dù sao tầm mắt khoáng đạt, lại cách mỗi vài dặm đều có quan binh tuần tra, tương đối ban đêm muốn an toàn rất nhiều.

Nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ.

Tỉ như hiện tại, Thanh Loan trước mặt liền đứng đấy một thân ảnh.

Kia là một vị nam tử, trong bóng tối thấy không rõ dung mạo, nhưng từ trên người hần xuyên quần áo, có thể dự đoán nam tử này nghĩ đến cũng có chút số tuổi —— kia là một kiện màu đậm lớn áo, vai bên cạnh dán lông cừu, phía trên còn dính lấy tuyết dấu vết. Đã là ba tháng Trung Châu, sớm đã cáo biệt tuyết trắng mệnh mang rét đậm, rất khó tưởng tượng nam tử đến tột cùng là ở nơi nào nhiễm lấy những vật này.

"Người là ai?" Thanh Loan lầy trắng bên trên lộ ra trong mắt lóe lên một tia cảnh giác, trên đời này có thể không có chút nào phát giác xuất hiện ở trước mặt nàng người đã là không nhiều, mà trước mặt cái này một vị hiển nhiên chính là một trong số đó.

Nam tử kia không có nói chuyện, nhưng hần ánh mắt lại chợt sáng lên.

Lúc này một đạo tinh quang phá vỡ u ám tầng mây chiếu xuống.

Lúc này, mượn tinh quang, Thanh Loan thấy rõ người đến bộ dáng.

Nam tử năm mươi tuổi trên dưới, đạo tước gương mặt, khỏe miệng có chút râu ria, nhưng lại cũng không lộn xộn, bị hần dọn dẹp ngay ngắn rõ ràng. Trên đầu tóc xanh bên trong xen lẫn tóc bạc, nhưng cũng bị hần chải vuốt đến cẩn thận tỉ mỉ. Nếu là đang lùi lại ba mươi năm quang cảnh, lại cho hần phối hợp một thanh viết có câu thơ quật xếp, nghĩ đến vị nam tử này được xưng tụng là một vị công tử văn nhã.

Nhưng hần dù sao lên tuổi tác, dù cho nghi giả sửa sang lại cho dù tốt, cũng vẫn như cũ không thể che hết hần trên trán bờ đầy nếp nhăn.

Thanh Loan thuận kia tinh quang ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy âm đạm trong bầu trời đêm có bảy ngôi sao thoáng hiện.

Kia bảy ngôi sao xếp thành một cái cổ quái hình dạng, giống như là một thanh thìa. Trong đó năm viên sớm đã âm đạm không rõ, chỉ là mượn cái khác sao trời quang huy mới lộ mờ thấy rõ hình dáng; lại có một viên lấp loé không yên, giống như là sắp dập tắt ngọn đèn; mà còn lại một viên, quang mang loá mắt, đang từ ức vạn dặm bên ngoài bỏ ra một đạo quang mang chiếu rọi tại nam tử trên thân.

"Người là Khai Dương?" Thanh Loan rõ ràng thân phận của người đến, nhưng nàng vẫn là nhủu mảy, nàng cũng không nhớ kỹ mình cùng trước mặt người này có gì gặp nhau.

Nam tử kia chỉ là nhẹ gật đầu, lại cũng không nói chuyện, chỉ là trên dưới dò xét cái này Thanh Loan.

Ước chừng mấy tức về sau, nam tử chợt hài lòng thu hồi ánh mắt của hần, trên mặt của hần lộ ra một vòng ý cười, hần nói ra: "Quả nhiên là người."

Thanh Loan y nguyên cau mày, nàng cũng không thích Khai Dương xem kỹ ánh mắt của nàng, cho dù nàng có thể rõ ràng cảm giác được, Khai Dương trong ánh mắt không có ác ý gì. Nhưng nàng vẫn như cũ không thích.

"Người đang chờ ta?" Thế là nàng hỏi.

Khai Dương lại gật đầu một cái, nói ra: "Người ta hữu duyên."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vong tình mới là thái thượng

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 14: Vong tình mới là thái thượng

Đây là một câu rất đột ngột lời nói, nhưng Khai Dương lại nói rất bình tĩnh. Tựa như đang nói mặt trời ngày mai sẽ dâng lên, trăm sông cuối cùng sẽ vào biển.

Thanh Loan mày nhíu lại đến càng sâu hơn. Đến bọn hán loại cảnh giới này, đối thế giới quy tắc lý giải đã đến một loại rất huyền diệu tình trạng. Rất nói nhiều, nó ý tứ, so với nó biểu tượng càng thêm phức tạp, thâm ảo thậm chí nan giải.

Mà "Duyên" chữ chính là một trong số đó.

Nó là ân, cũng là oán; là bởi vì, cũng là quả; là gặp nhau, càng là ly biệt.

Theo lý thuyết, Khai Dương làm tình vẫn, là sẽ không nói bừa.

Nhưng nàng tu được là Tinh Thần các chí bảo « thái thượng vong tình lục », nàng này tâm trong sáng không một hạt bụi, thân này cũng không dính nhân quả.

Cho nên nàng lắc đầu, nói ra: "Ta cùng phương thiên địa này đã mất nhân quả." Nàng nhớ tới hai năm trước bắc địa, trận kia trong tuyết, nàng lại sau cùng nhân quả. Cho nên, hai năm này tu vi tinh tiến.

Khai Dương nghe vậy, lại là cười cười, "Thiên địa sinh người là bởi vì, người chưa chết, liền chưa còn thiên địa quả. Làm sao có thể nói cùng thiên địa không nguyên nhân quả đâu?"

Thanh Loan sửng sốt, trong lòng không hiểu sinh ra một tia bức bối. "Coi như ta cùng thiên địa còn có nhân quả, có liên quan gì tới người."

"Người cùng ta Thiên Lam còn có một đoạn nhân quả." Khai Dương con mắt chợt híp lại thành một đường nhỏ, giống như là phát hiện cái gì vô cùng có thú vị.

"Nói bừa." Thanh Loan thanh âm bên trong mang theo chút không dễ dàng phát giác nộ khí, cái này giận từ khô sinh.

"Yêu Vương sinh người là bởi vì, người lấy bản thân, đổi về yêu tộc kéo dài, đây cũng là người còn quả. Ngô Đồng cùng người huyết mạch tương liên là bởi vì, hai năm trước bắc địa, người lưu nàng tính mệnh là người còn quả."

Khai Dương một đoạn văn nói đến không vội không chậm, lại làm cho Thanh Loan trong lòng kịch chấn. Nàng một đôi trong đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc, nàng là Yêu Vương chi nữ chuyện này, cực kỳ tân mật, cho dù ở yêu tộc bên trong cũng chưa có người biết, Khai Dương một cái nhân tộc tình vẫn, như thế nào biết được. Mà liên quan tới Ngô Đồng sự tình, nàng càng là ngay cả Các chủ đều che giấu, ngoại trừ người trong cuộc, nàng nhưng lại không biết trên đời này lại còn có người biết được trong đó nội tình.

Nhưng nàng vẫn là cường chế trong lòng mình chấn kinh, ra vẻ trấn định nói ra: "Thì tính sao, người cũng đã nói, ta cùng các nàng nhân quả đã xong. Mà cùng các người Thiên Lam viện nhân quả, càng là không thể nào nói đến."

"Người cùng bọn hán nhân quả tự nhiên là. Nhưng vị kia giúp người cứu được Ngô Đồng đao khách đâu? Người không nợ hán sao?"

"Hán đã chết." Thanh Loan lạnh giọng nói.

"Nhưng đồ đệ của hán còn sống."

Thanh Loan trầm mặc, nàng thần thức tại khẽ động, liền cảm thấy một đầu như có như không tuyến từ nàng trong cơ thể nàng sinh ra, vô hạn lan tràn, thẳng ngả vào phương xa, nàng biết, nếu như Khai Dương không có nói dối, điều tuyến này một chỗ khác, chính là hôm đó tuyệt dạ bên trong vị kia nam hài.

Kia là một đầu chuỗi nhân quả, quả mức yếu kém, dù cho lấy nàng đối với thiên địa nhân quả lý giải cũng khó có thể phát giác, giờ phút này bị Khai Dương điểm tỉnh, mới bỗng nhiên phát hiện.

"Người muốn đi kinh đô làm việc, chính hảo đoạn nhân quả này." Khai Dương nói lần nữa.

Thanh Loan sắc mặt trở nên có chút phức tạp, cuối cùng nàng cắn răng, vẫn là chấp tay hướng Khai Dương nói ra: "Cám ơn tiền bối chỉ điểm."

Nàng tu luyện « thái thượng vong tình lục » giảng cứu người tu hành tâm không bụi cấu, thân không nguyên nhân quả. Tu hành quá trình chính là bóc đi trong lòng thất tình lục dục, chặt đứt quanh thân nhân quả. Mà loại này tu luyện, đến càng cao cảnh giới, đối tâm tính cùng nhân quả yêu cầu liền càng cao. Tỉ như năm đó Ngô Đồng chính là ví dụ rất tốt, mặc dù đã là tình vẫn, nhưng bởi vì động tình, nhưng vẫn là bị « thái thượng vong tình lục » phản phệ. Lúc này, nếu không phải Khai Dương điểm ra việc này, chờ nàng về sau tại trong tu hành phát hiện, nói không chừng liền thì đã trễ.

"Không sao." Khai Dương khoát tay nói ra: "Hiện tại đến nói một chút người ta sự tình đi."

"Người ta sự tình?" Thanh Loan sững sờ, không rõ ràng cho lắm.

"Ta nói qua người ta hữu duyên." Đây là Khai Dương ngay từ đầu liền vừa đã nói, mới đầu Thanh Loan tưởng rằng, cái này duyên chỉ là cùng Thiên Lam vị kia hài tử nhân quả, nhưng lúc này nghe Khai Dương lần nữa nhắc lên, mới biết có ám chỉ gì khác.

"Cái gì duyên?" Nàng hỏi.

"Sự đồ duyên phận."

Trải qua vừa mới chỉ điểm, Thanh Loan đối với Khai Dương, đã đưa cho đầy đủ coi trọng, nhưng Khai Dương lời này vừa nói ra, nàng vẫn như cũ cảm thấy hoang đường.

"Ta đã có sư phó." Nàng nói.

Tinh Thần các Các chủ truyền cho nàng « thái thượng vong tình lục », dạy nàng tu hành, tự nhiên chính là sư phụ của nàng.

"Nhà giáo, truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc."

"Hán truyền cho người gì đạo? Thụ người gì nghiệp? Lại từng giải người gì nghi ngờ?" Khai Dương thanh âm đột nhiên tăng lớn, như lời đinh, lời hán nói, chữ chữ châu ngọc, trực kích Thanh Loan bản tâm.

Thanh Loan sắc mặt hiếm thấy tái đi, nàng nửa ngày về sau mới sững sờ nói ra: "Sư tôn từng truyền ta « thái thượng vong tình lục »..."

"Hừ!" Nàng mới lên tiếng một nửa, liền bị Khai Dương sinh sinh đánh gãy. "Tà đạo mà thôi!"

"Sư tôn tu vi thiên hạ vô song. Làm sao có thể nói là tà đạo!" Thanh Loan cả giận nói, dù cho Khai Dương có ân với nàng, nàng cũng không cho phép có người tùy ý chửi bới nhà mình sư tôn.

"Phải chăng tà đạo, người ngày sau liền biết." Khai Dương tựa hồ vô ý cùng nàng tranh luận, hán dừng một chút lại nói ra: "Nhưng người ta lại có sư đồ duyên phận."

"Chỉ là. . ."

"Đạo này nhân quả bị người chặt đứt."

"Bị chém đứt rồi?" Thanh Loan trong lòng hã nhiên, nàng theo bản năng muốn phản bác, nói cái này nhân quả có thể nào bị chém đứt. Nhưng lời đến khóe miệng, lại nhớ tới hai năm trước, nam tử kia kia quyết nhiên một đao. Cho nên nàng trầm mặc lại.

"Mặc kệ người tin hay không, cái này nhân quả từng tại." Khai Dương nói. "Hôm nay, ta tới, chính là cho người giải đoạn nhân quả này."

"Vì cái gì nhất định là hôm nay."

"Bởi vì qua hôm nay, trên đời lại không Khai Dương."

Thanh Loan nghi ngờ ngẩng đầu, Khai Dương tinh chính vô cùng loá mắt.

Nàng vừa định nói chút gì, đã thấy Khai Dương thể nội liền chột sinh ra một đạo bạch quang, một viên màu trắng tinh linh tuôn ra trong cơ thể của hắn. Cái kia đạo tinh Linh Tinh ánh sáng long lanh, bên trong bộ hình như có long xà du tẩu. Khai Dương trong lòng khẽ động, cái kia đạo tinh linh hoạt hóa thành một đạo bạch quang, lấy sét đánh chi thể không có vào Thanh Loan thể nội.

Toàn bộ quá trình cực nhanh, Thanh Loan thậm chí ngay cả một điểm thời gian phản ứng đều không có. Đãi nàng tỉnh ngộ lại, cái kia đạo tinh linh đã chìm vào trong cơ thể của nàng, lấy nàng hạo đẳng thần thức, vậy mà cũng tìm không thấy cái kia đạo tinh linh nửa phần tung tích.

"Ta sớm thành tinh vẫn, truyền thừa tinh linh, cùng ta vô dụng." Thanh Loan bắt đầu dĩ nói, nàng đối với Khai Dương nói tới sự đồ duyên phận bán tín bán nghi, nhưng truyền thừa tinh linh sao mà trân quý, vậy mà liền bị hắn như vậy tùy tiện tặng cùng mình.

"Ngày sau, hắn có thể lấy cứu người một mạng." Khai Dương nói.

Sau đó hắn quay người, tinh quang tung xuống.

Kia một cái chớp mắt, Thanh Loan chột cảm thấy thân ảnh của hắn đã vĩ ngạn lại tịch liêu.

"Người muốn đi đâu sao?" Nàng không khỏi hỏi.

"Đi giết người." Khai Dương nói như vậy.

Trên người hắn khí tức bắt đầu kéo lên, linh khí trong thiên địa chen chúc mà tới.

Âm đạm trên bầu trời chột toát ra một viên không biết tên sao trời, sau đó một viên tiếp lấy một viên, chỉ là mấy cái nháy mắt, trong bầu trời đêm đã là sao trời đầy trời. Nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện những ngôi sao này lại giống như là như là chúng tinh cùng nguyệt đem viên kia Khai Dương tinh vây quanh, tựa như quần thần tại triều phụng quân vương.

Khai Dương tinh quang mang vào thời khắc ấy trở nên trước nay chưa từng có loá mắt, thành Trường An bên ngoài quan đạo bị chiếu sáng thoáng như ban ngày.

Thanh Loan lựa trắng hạ mặt nhìn không ra thần sắc, nhưng này ánh mắt bên trong lại viết đầy thành linh.

Kia là siêu việt tinh vẫn cảnh giới, ngàn năm vạn năm qua, ngoại trừ Tinh Thần các lịch đại Các chủ, chưa hề có người đến qua cảnh giới.

"Tinh vẫn phía trên, vì thái thượng. Nhưng thái thượng vong tinh."

Nàng chột vang lên « thái thượng vong tinh lục » khúc dạo đầu câu nói kia.

"Sau ngày hôm nay, trên đời lại không Khai Dương."

Nàng suy nghĩ xuất thần nhìn trước mắt cảnh tượng, trong miệng nhưng không khỏi nhỏ giọng nỉ non nói.

Trường An, Thiên Lam viện, Ngọc Hành trong các.

Một cái lão giả đang nằm tại một trương lại bình thường bất quá trên giường.

Hắn giống như là rất mệt mỏi, ánh mắt của hắn đã hip lại thành một đường nhỏ, khóe mắt buồn ngủ nòng nặc tựa như cái này tan không ra bóng đêm. Nhưng hắn từ đầu đến cuối không có hoàn toàn nhắm lại ánh mắt của hắn, tựa như đang sợ thứ gì —— tựa hồ nhắm lại đôi mắt này, hắn liền rớt cuộc không tỉnh lại.

Nhưng chột, phía ngoài tinh không bỗng nhiên phát sáng lên, sáng loáng quang mang thuận hắn cửa sổ có rèm chiếu vào. Trong phòng đơn giản bày biện, tại quang mang kia hạ rõ ràng tựa như ban ngày.

Lão giả giống như là cảm giác được cái gì. Cái kia song môn lung mắt buồn ngủ chột mở ra, có chút đục ngầu ánh mắt bên trong giống như là có kim mang hiện lên. Hắn ngồi dậy, có chút vội vàng đẩy ra cửa sổ.

Sau đó hắn giương đầu lên, nhìn về phía vùng tinh không kia, ánh mắt thâm thúy lại tang thương, giống như là đang đuổi ức thứ gì, lại giống là tại bị thương chút lấy cái gì.

Trong vùng sao trời kia đầy sao như biển, lại có hai ngôi sao phá lệ bất mắt, một viên âm đạm đem diệt, một viên diệu như mặt trời rực rỡ.

Lão giả cứ như vậy một mực nhìn lấy, nhìn xem.

Hồi lâu, chưa phát giác trong mắt lại có trọc lệ xuôi gò má hạ.

"Người rớt cục vẫn là đi lên con đường này." Cuối cùng hắn thấp giọng thở dài, yếu ớt lẩm bẩm.

"Rốt cục, trên đời này chỉ còn một mình ta."

"Nhưng ta còn không thể chết."

Đúng vậy a, ta có thể nào chết như vậy đi.

Thiên Lam hạt giống còn chưa nảy mầm.

Quá khứ anh linh còn tại kia phiến Tỉnh Hải bên trong ngủ say.

Ác thần lại lần nữa hướng thế giới vườn nanh vuốt.

Thế giới này mặc dù không tốt.

Nhưng này chút mỹ lệ người lại từng ở chỗ này còn sống, sau đó chết đi.

Tại những cái kia có thể canh gác thế giới này người đến trước đó.

Ta có thể nào bình yên ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cố nhân đến

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 15: Cố nhân đến

Đương Tô Trường An mở mắt lần nữa thời điểm, đập vào mi mắt là thiên hoa trên đỉnh lượn lờ hơi khói. Sau đó hắn nghe được trên chóp mũi truyền đến nhàn nhạt mùi đàn hương. Hai tay của hắn chống đỡ ván giường, ngồi dậy. Ngắm nhìn bốn phía, đã thấy quen thuộc trên mặt bàn giờ phút này chính đặt vào một cái lư hương, phía trên cắm một mực đàn hương, cái này hương lên tung bay một sợi khói xanh.

Nơi này là hắn tại Thiên Lam được chỗ, hắn đối chuyện xảy ra tối hôm qua ký ức trở nên có chút mơ hồ, chỉ nhớ mang máng, Âm Sơn Trọc một trào liên muốn vỗ xuống, lại bị đột nhiên chạy đến Sở Tích Phong ngăn lại.

Hắn lắc lắc đầu, bình tĩnh lại, có chút cảm ứng, linh lực trong cơ thể có chút trống rỗng, tựa hồ là hôm qua tiêu hao quá nhiều nguyên nhân. Hắn cảm thấy bụng có chút đói, liền vén chăn lên, mặc vào giày của hắn, đi xuống giường tới.

Kết nha.

Lúc này, cửa phòng của hắn bị đẩy ra.

Một vị khóe mắt mang theo buồn ngủ lão giả, đi đến.

"Sư thúc tổ, người đã đến?" Tô Trường An vội vàng đi ra phía trước.

"Ngô." Ngọc Hành nhẹ gật đầu, hắn hít nắm trên dưới đánh giá một phen Tô Trường An, tựa hồ là đang kiểm tra Tô Trường An phải chăng tại hôm qua chiến đấu bên trong bị đỡ xuống một đầu cánh tay hoặc là chém đứt một con đùi.

Cuối cùng hắn hài lòng thu hồi ánh mắt của mình, nói ra: "Hôm qua, đánh cho nhưng tận hứng a?"

Ngọc Hành ngữ khí rất bình thản, nghe không ra là vui là giận. Tô Trường An cũng sợ, nhất thời đoán không được Ngọc Hành ý tứ, cho nên hắn nghĩ nghĩ sau chỉ tiết nói ra: "Không đủ tận hứng."

"Hà?" Tô Trường An trả lời tựa hồ có chút vượt quá Ngọc Hành đoán trước, ánh mắt của hắn giống như mở to một điểm, nhưng nhìn đi lên vẫn là chỉ có một đầu hẹp hẹp khe hở. Hắn nói xong, tự mình đi đến bên bàn, lôi ra phía dưới ghế gỗ rất tự nhiên ngồi xuống. Sau đó hắn vừa cẩn thận quan sát một

chút trên bàn chỉ kia đốt đèn hương. Chợt hắn quay đầu mang trên mặt chế nhạo ý cười, lại nói ra: "Không tệ, Lâu Lan tới Long Tiên Hương, có tình tâm ninh thần hiệu quả. Nghe nói hàng năm hoàng thất cũng nhiều nhất có thể có trăm chiếc không đến nhập kho. Ân, xem ra túc ngọc đưa bé kia đối người không tệ sao?"

Có lẽ là bởi vì Ngọc Hành chế nhạo ánh mắt, lại có lẽ là bởi vì hắn cổ quái ngữ khí. Tô Trường An mặt chợt trở nên ửng đỏ, hắn có chút lúng túng sờ lên cái mũi, lại không biết như thế nào đón lấy nói gộc rạ.

Đối với mình cái này có chút chất phác đồ tôn, Ngọc Hành đã sớm không cảm thấy kinh ngạc, hắn lời nói xoay chuyển, lại hỏi: "Đến nói với ta nói, hôm qua người vì sao cảm thấy chưa đủ tận hứng?"

"Ta còn không có cùng hắn đánh qua." Tô Trường An không chút nghĩ ngợi nói, cuối cùng, tựa hồ lại sợ Ngọc Hành không biết trong miệng hắn hắn đến tốt cùng là người phương nào, cho nên Tô Trường An lại nghiêng đầu cô gắng hồi tưởng một chút "Hắn" danh tự. "Ân, hắn giống như gọi Đỗ Hồng Trường."

"Vậy người vì cái gì nghĩ như vậy cùng hắn đánh?" Ngọc Hành lại hỏi.

"Hắn nhục mạ sư tôn."

"Cho nên người liền muốn cùng hắn đánh?"

"Ân."

"Vậy tại sao lại không có đánh?"

"Hắn không dám" nói đến đây, Tô Trường An có chút do dự, hắn cúi đầu xuống, lại chút chần chờ hỏi: "Sư thúc tổ, ta có phải hay không không nên cùng bọn hắn đánh?"

Tô Trường An đến thời khắc này kỳ thật cũng không thấy được bản thân có làm sai thứ gì, nhưng từ Ngọc Hành biểu lộ hắn xác thực không cách nào đánh giá ra, Ngọc Hành hi vọng. Nhưng hắn cũng không muốn để Ngọc Hành sinh khí, dù sao Ngọc Hành đã rất già.

Nhưng Ngọc Hành lại không đáp hắn vấn đề này, mà là tự mình nói ra: "Hắn không đánh với người, là bởi vì hắn biết đánh không lại người. Mà người đồng dạng đánh không lại Âm Sơn Trọc, tại sao muốn cùng hắn đánh?"

"Là hắn muốn cùng ta đánh." Tô Trường An cải chính.

"Nhưng người đồng dạng không cùng hắn đánh." Ngọc Hành nghiêng mắt liếc mắt Tô Trường An một chút.

"Hắn muốn ta nhận lầm, nhưng ta cảm thấy ta cũng không có sai."

"Nhưng người vừa mới không phải cũng nghĩ nhận lầm? Mà người đồng dạng cũng không có sai."

"..." Tô Trường An trầm mặc, hắn nghĩ hoặc nhìn Ngọc Hành, hắn có chút không biết rõ đoạn văn này bên trong Ngọc Hành có dạng gì thâm ý, nhưng hắn đồng thời cũng minh bạch tựa hồ Ngọc Hành muốn nói cho hắn thứ gì.

Tô Trường An không thích dạng này lời nói sắc bén, bởi vì hắn cũng không có thông minh như vậy đầu có thể nghĩ thấu ở trong đó ảo diệu.

Cho nên hắn hỏi: "Sư thúc tổ, người đến tốt cùng muốn nói cái gì?"

Ngọc Hành đứng lên, hắn dùng tràn đầy nếp uốn tay mò sờ Tô Trường An còn chưa quản lý loạn phát, nói ra: "Ta nói cho đúng là, đây cũng là người nói."

"Đường của ta?" Tô Trường An lập lại, hắn vừa cẩn thận nghĩ nghĩ, nhưng vẫn là nghĩ mãi mà không rõ, cho nên hắn ngẩng đầu, muốn nói những này cái gì. Lại phát hiện Ngọc Hành sớm đã không thấy bóng dáng.

Tô Trường An gãi gãi cái ót, trong lòng cảm thán sư thúc của mình tổ quả nhiên là xuất quỷ nhập thần.

Tô Trường An ra ngoài phòng, ăn chút điểm tâm, đang chờ đi diễn võ trường tìm Sở Tích Phong bắt đầu hôm nay người tu hành, lại nghe cửa sân bên kia truyền đến trن trن tiếng đập cửa.

Tô Trường An cảm thấy kỳ quái, hắn tại Thiên Lam hai tháng, chưa hề lại bất luận cái gì ngoại nhân tới đây.

Chẳng lẽ hôm qua Bát Hoang viện người tìm đến chuyện? Tô Trường An âm thầm suy đoán. Trong lòng của hắn dạng này suy đoán, nhưng bước chân cũng không ngừng dưới, đi đến cửa sân trước, có chút do dự, vẫn là mở ra cửa phòng.

Nhưng ngoài ý liệu là, đập vào mắt lại là bốn tờ khuôn mặt quen thuộc.

"Mặt Mặt!" Tô Trường An hoảng sợ nói, nhưng lời vừa nói ra lại cảm thấy không đúng, vội vàng tiếp lấy nói ra: "Cổ huynh, Kỷ huynh, lận huynh người nhóm sao lại tới đây."

Người đến này, chính thức Tô Trường An tại đích tôn đồng môn Cổ Ninh Mạt Mạt bốn người.

"Làm sao? Tiến vào Trường An đệ nhất học viện, liền không cho ta những này đồng hương tới thăm người à nha?" Mạt Mạt hướng về phía hấn cười cười, lộ ra khoe miệng đáng yêu răng mèo.

Tô Trường An mặt không khỏi có chút nóng lên. Hấn vừa định nói cái gì, đã thấy kỷ đạo tùy tiện đi tới, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói ra: "Người được a, nghe nói hôm qua tướng tinh sẽ lấy một địch bảy, đánh cho cái kia kêu cái gì Đỗ Hồng Trường gia hòa cũng không dám cùng người động thủ."

Trải qua U Vân lĩnh sự tình, đám người quan hệ đều tốt lên rất nhiều, đặc biệt là kỷ đạo, gia hòa này cùng Tô Trường An cũng tận tâm hiềm khích lúc trước, hai người quen thuộc rất nhiều. Cho nên làm ra như vậy thân mật cử động Tô Trường An cũng không cảm thấy bất ngờ.

Chỉ là hấn khích lệ để Tô Trường An ít nhiều có chút không có ý tứ, nhưng trong lòng tránh không được có chút nhỏ nhen thầm. Mặc dù Tô Trường An hôm qua bản ý chỉ là muốn dạy dỗ một chút cái kia đối với mình sự phớt lờ nặng nề gia hòa, nhưng dù sao hấn chỉ là một cái mới mười sáu tuổi nam hài, đối với người khác tán dương, trong lòng tự nhiên vẫn là bản năng vui vẻ.

"Tô huynh, chẳng lẽ không có ý định mời chúng ta đi vào ngồi một chút?" Lúc này một bên một mực cười tủm tỉm Cổ Ninh bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Hấn vẫn như cũ là cái kia Tô Trường An trong trí nhớ Cổ Ninh, ôn tồn lễ độ, mặt cười ấm áp.

Tô Trường An sững sờ, mới tỉnh ngộ chạy đến, vội vàng lôi kéo đám người đi vào học viện.

"Đây cũng là Trường An thứ nhất học viện a? Nhìn qua tốt phổ thông, vẫn còn so sánh không lên Cổ ca ca Côn Lôn Viện nha." Tô Mạt hiếu kỳ đánh giá một phen, mở miệng nói ra.

Nhưng mới vừa nói xong, nàng mới ý thức tới như vậy tựa hồ không ổn, vội vàng dùng tay che miệng của mình. Chỉ lộ ra cặp kia đen lủng lẳng mắt to, một mặt vô tội nhìn xem đám người.

Cổ Ninh nhìn như trách cứ kì thực mang theo cung chiều nhìn Tô Mạt một chút, vội vàng hướng lấy Tô Trường An giải thích nói: "Tô huynh chớ trách, Mạt Mạt nàng xưa nay đã như vậy, người chớ có để vào trong lòng."

Tô Trường An lắc đầu, nói ra: "Mạt Mạt thực sự nói thật, ta vừa tới thời điểm cũng cảm thấy chỗ này có chút rách tung toé."

Tô Trường An hôm qua thanh danh đại chấn, trong lòng mọi người vốn là còn chỗ lo lắng. Nhưng gặp Tô Trường An lớn như vậy độ, lập tức cũng bỏ đi trong lòng kia một tia ngăn cách. Lại thêm chỉ đám người vốn là đồng hương, lúc này lại cùng chỗ địa, cho nên trong lòng càng là rất cảm thấy thân thiết. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người mở ra mấy hát, một đường cười cười nói nói. Liên ngay cả luôn luôn trầm muộn lặn như đã sẽ thỉnh thoảng chen vào một hai câu.

Đám người đang nói chuyện, chợt chạy phía trước đến một hồi thiếu nữ áo đỏ, nàng thờ hồng hộc tại đi vào Tô Trường An trước người, hướng về phía Tô Trường An nói ra: "Uy, người làm gì đi, Sở tiền bối chính tìm người đây! Hôm qua thụ lớn như vậy tổn thương, cũng không tốt tốt nghỉ ngơi, chạy loạn cái gì!"

Nữ hài tựa hồ rất không xuôi tai, nhưng lại không khó nghe ra trong giọng nói của nàng lo lắng.

"Sur ty, bằng hữu của ta tới, cho nên. . ." Tô Trường An khó xử gỡ đầu một cái.

Lúc này, Hạ Hầu Túc Ngọc mới phát hiện Tô Trường An bên người đi theo mấy cái cùng hấn niên kỷ tương tự thiếu niên thiếu nữ. Trên mặt nàng đỏ lên, dù sao nàng là đại Ngự công chúa, ở trước mặt người ngoài từ trước đến nay là lễ nghi vừa vặn. Bây giờ lại tại đám người trước mặt lộ ra dưới cái nhìn của nàng không chịu được như thế một mặt, nàng không khỏi trong lòng tức giận, dùng con mắt hung hăng róc xương lóc thịt Tô Trường An một chút, đem tất cả sai lầm, tự nhiên mà vậy quy tội đến hấn trên đầu.

"Vị này chính là trường công chúa điện hạ đi." Kịp phản ứng Cổ Ninh vội vàng hướng tiền triều lấy Hạ Hầu Túc Ngọc hành lễ nói.

Thiên hạ đều biết, Thiên Lam học viện chiêu hai vị học sinh, một vị là Tô Trường An, một vị khác là đại Ngự trường công chúa Hạ Hầu Túc Ngọc. Cho nên Cổ Ninh cũng không khó đoán được người thân phận.

Đám người nghe vậy cũng đều kịp phản ứng, vội vàng hướng phía Hạ Hầu Túc Ngọc hành lễ.

Tựa hồ còn chưa từ vừa mới ngoài ý muốn bên trong chậm tới, Hạ Hầu Túc Ngọc vẫn như cũ đỏ mặt nhào nhào. Nàng từng cái hướng về đám người hoàn lễ, bộ dáng kia cực kỳ giống Tô Trường An trong sách nhìn qua tiểu thư khuê các.

Chưa hề nghĩ tới nhà mình sư tỷ còn có dạng này một mặt, Tô Trường An không khỏi giật mình mở to hai mắt.

"Nhìn cái gì vậy!" Hạ Hầu Túc Ngọc nhìn về mặt không thể tưởng tượng nổi Tô Trường An, trong lòng càng thêm bất mãn, nàng lườm hấn một cái, lại nói ra: "Còn thất thần, Sở tiền bối nhưng tại đài diễn võ chờ người đã lâu, còn không mau đi."

Tô Trường An nghe vậy, biến sắc, hấn đối với Sở Tích Phong từ trước đến nay là rất kính trọng, mà lại hôm qua nếu không phải Sở Tích Phong kịp thời đuổi tới, hậu quả cũng không có thể tưởng tượng. Nhưng Sở Tích Phong nghiêm khắc lại để cho Tô Trường An lòng còn sợ hãi, bây giờ chậm trễ lâu

như vậy, nghĩ đến đi đến chỗ của hấn, tránh không được một châu thóa mạ.

Hấn về mặt đau khổ, hướng về phía Cổ Ninh bọn người người nói ra: "Các người trước chờ ta một hồi, ta đi gặp Sở tiền bối."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thứ nhất luôn luôn tốt

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 16: Thứ nhất luôn luôn tốt

"Chúng ta cùng người một đạo đi." Cổ Ninh nói.

Tô Trường An có chút khó khăn, Sở Tích Phong tính tình cổ quái, mình vốn là chọc hấn sinh khí, nếu là lại mang theo Cổ Ninh bọn người, chỉ sợ hấn sẽ giận chó đánh mèo đám người.

Đang vì khó ở giữa, lại nghe Mạt Mạt nói ra: "Trường An, mang bọn ta đi thôi, chúng ta cũng nghĩ đi thấy Sở Tích Phong tiền bối phong thái."

Mạt Mạt lên tiếng, Tô Trường An sao có thể cự tuyệt, hấn lại nghĩ đến nghĩ, cảm thấy coi như Sở tiền bối tính tình cổ quái, nhưng cũng không phải không phân tốt xấu người. Cho nên liền cũng liền đáp ứng xuống.

Đám người cái này liền cùng nhau đi tới diễn võ trường, đã thấy Sở Tích Phong sớm đã ôm đao, đứng ở phía trên.

Tô Trường An trong lòng một trận thấp thỏm, vội vàng đi ra phía trước. Nói ra: "Sở tiền bối, để cho người chờ lâu. Ta. . ."

Hấn không có tới kịp giải thích, lại bị Sở Tích Phong khoát tay chặn lại đánh gãy. Chỉ nghe Sở Tích Phong nói ra: "Ngọc Hành đại nhân cùng ta nói qua, người hôm qua thụ chút thương thế, hôm nay tạm thời để người nghỉ ngơi một ngày, nhưng ngày mai cần đem hôm nay rơi xuống bài tập bổ sung."

Nói xong, cũng mặc kệ Tô Trường An làm phản ứng gì, quay người liền tự mình rời đi.

Tô Trường An kinh ngạc, hấn vốn đang đánh lấy nghĩ sẵn trong đầu, nghĩ đến nên như thế nào hướng Sở Tích Phong mời lên mấy canh giờ ngày nghỉ, hảo hảo làm bạn mình mấy vị đồng hương, nhưng lại không muốn Sở Tích Phong hôm nay lại như vậy khéo hiểu lòng người, nhất thời để Tô Trường An không quá thích ứng.

"Oa, đây chính là một đao chém xuống Âm Sơn Trục một cánh tay Sở Tích Phong tiền bối! Rất đẹp trai!" Một bên Mạt Mạt lại chợt rít lên một tiếng, nằng nặc lấy Cổ Ninh cánh tay một trận lay động, rất là hưng phấn nói.

Tô Trường An quay đầu trông thấy hai người như vậy thân mật thân thái, trong lòng không khỏi có chút thất lạc. Nhưng hấn vẫn là dè xuống tâm tình trong lòng, cười nhìn xem đám người. Thật tình không biết, cái này một hệ liệt thân thái biến hóa, đều rơi vào Hạ Hầu Túc Ngọc trong mắt.

Lại tại lúc này, cửa sân bên kia lại truyền tới tiếng đập cửa.

"Hôm nay đây là có chuyện gì?" Tô Trường An thăm nói.

"Tô huynh không ngại sự tình, người đi trước bận bịu, chúng ta tùy tiện đi một chút, chờ người trở về." Cổ Ninh vừa cười vừa nói.

"Ân, tốt." Tô Trường An nhẹ gật đầu, vội vàng bước nhanh đi hướng cửa sân phương hướng. Lại không biết vì sao, Hạ Hầu Túc Ngọc vậy mà cũng theo sau.

"Sur tý?" Tô Trường An nghi ngờ nhìn về phía có chút khác thường Hạ Hầu Túc Ngọc.

Hạ Hầu Túc Ngọc nghe vậy chợt bu lại, trong mắt mang theo giáo hoạt ý cười, nằng hỏi: "Thế nào, người thích cái kia gọi Tô Mạt cô nương?"

Tô Trường An mặt một chút liền đỏ lên, dưới chân hấn tốc độ chợt biến nhanh, cúi đầu tiếp tục hướng cửa sân phương hướng đi đến, hiển nhiên, hấn cũng không muốn trả lời vấn đề này.

Nhưng Hạ Hầu Túc Ngọc há có thể như hấn ý, chỉ gặp nàng linh lực vận chuyển, chạy như bay, một cái lắc mình liền đi tới Tô Trường An trước người, chặn đường đi của hấn lại.

"Hắc hắc, đừng thẹn thùng nha, đến, cùng sư tỷ nói một chút." Nàng cười hi hi đùa với Tô Trường An. Không biết vì cái gì nàng thích nhất nhìn Tô Trường An này tấm đồ mặt thẹn thùng bộ dáng, cùng hôm qua cái kia lạnh lùng lại có chút bá đạo thiếu niên hình như có cách biệt một trời.

"Ta. . . Ta không có. . ." Tô Trường An mấy lần muốn lách qua Hạ Hầu Túc Ngọc, nhưng đều bị nàng kịp thời ngăn lại.

Hai bọn họ luận thực lực chân chính, Hạ Hầu Túc Ngọc tự nhiên so ra kém Tô Trường An, nhưng Tô Trường An hôm qua một trận đại chiến, tiêu hao rất lớn, mặc dù trải qua một đêm tĩnh dưỡng, cũng không lo ngại, nhưng tiêu hao linh lực còn chưa hồi phục. Cho nên nhất thời vậy mà không làm gì được Hạ Hầu Túc Ngọc.

Hai người như vậy đùa giỡn, chưa phát giác ở giữa đã đến nơi cửa.

Tô Trường An tăng hắng một cái, chính lý tốt đang lúc lôi kéo có chút nếp uốn quần áo, Hạ Hầu Túc Ngọc cũng thức thời nhu thuận đứng ở một bên —— ở trước mặt người ngoài, trường công chúa điện hạ vẫn là rất chú ý dáng vẻ.

Tô Trường An chớp mũi tựa hồ còn quanh quẩn lấy Hạ Hầu Túc Ngọc trên người hương khí, hấn nhin không được nhìn sang như là đối một người Hạ Hầu Túc Ngọc, bất quá lại đối lấy Hạ Hầu Túc Ngọc một cái liếc mắt.

Hấn bắt đầu dĩ cười cười, sau đó kéo ra học viện đại môn.

Một người trung niên nam tử xuất hiện tại hai người trước mặt.

Nam tử kia trên người quần áo chất liệu nhìn như lông lầy, nhưng kiêu dáng cũng rất phổ thông. Hấn gặp Tô Trường An mở cửa, vội vàng tiến lên trước, thân người cong lại, há miệng liền muốn nói cái gì. Nhưng lại nhìn thấy một bên Hạ Hầu Túc Ngọc, hơi sững sờ, bất quá lập tức trên mặt lại đồng nịnh nọt ý cười, nói ra: "Chắc hấn các hạ chính là tướng tinh sẽ đứng đầu bảng, Tinh Vương Tô công tử a?"

Tô Trường An nghi ngờ nhìn hấn một cái, lại quay đầu nhìn về phía Hạ Hầu Túc Ngọc. Ánh mắt ý tứ rất rõ ràng —— người này ngươi biết sao?

Nhưng Hạ Hầu Túc Ngọc lại đầu cho hấn một cái ý tứ giống nhau ánh mắt.

Tô Trường An nghi ngờ hơn, hấn cố gắng nhớ lại một phen, cuối cùng xác định trong trí nhớ của mình xác thực không có một người như vậy.

"Ngươi biết ta?" Tô Trường An hỏi.

"Ha ha." Nam tử nụ cười trên mặt càng đậm, hấn nói ra: "Tô công tử nói đùa, ngươi là Thiên Lam viện Ngọc Hành đại nhân đồ tôn, lại là Thiên Dao Mạc Thánh Vũ truyền nhân, thiên hạ này người nào không biết người nào không hiểu..."

Nam tử thật giống như bị chạm đến một loại nào đó cơ quan, miệng như là liên nổ, nói không ngừng. Tô Trường An chỉ cảm thấy nghe được não nhân có chút thấy đau, vội vàng mở miệng đánh gãy nam tử: "Ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

"Ha ha." Nam tử đối với Tô Trường An đánh gãy, không chút nào buồn bực, tiếp tục vẻ mặt tươi cười nói ra: "Tiểu nhân là phủ thái tử gia nô, hôm nay quấy rầy, thực sự nhà ta thái tử điện hạ ngưỡng mộ Tô công tử tài hoa, cùng Tô công tử thâm giao đã lâu, muốn mời Tô công tử đêm mai đi hưởng phủ thượng, cùng Tô công tử kê đầu gối nói chuyện lâu một phen, " nói đến đây, nam tử không để lại dấu vết liếc mắt một bên Hạ Hầu Túc Ngọc một chút.

Hạ Hầu Túc Ngọc Nhược có chỗ xem xét, nàng tại nam tử báo ra nhà mình gia môn cùng ý đồ đến thời điểm, ánh mắt của nàng liền trở nên có chút mất tự nhiên. Đặc biệt là tại hấn mời Tô Trường An thời điểm đi hưởng phủ thái tử thời điểm, càng là khẩn trương nhìn xem Tô Trường An.

Tô Trường An cũng là sững sờ, hấn cũng không nhận ra cái gì Thái tử, cũng nghĩ không thông vì cái gì một người chưa từng gặp mặt người sẽ như vậy nhiệt tình mời hấn đi phủ thượng ăn cơm. Hấn có chút không quyết định chắc chắn được, cho nên hấn quay đầu nhìn về phía Hạ Hầu Túc Ngọc. Đã thấy Hạ Hầu Túc Ngọc một mặt khẩn trương nhìn xem chính mình.

Nam tử kia thấy tình cảnh này, trong lòng run lên, thầm kêu không tốt.

Tô Trường An muốn hỏi một chút Hạ Hầu Túc Ngọc ý tứ, dù sao quá Từ Toán đến cũng hấn là là ca ca của nàng. Nhưng tràng diện bên trên bầu không khí không biết vì sao trở nên có chút quỷ dị. Đề hấn lời đến khóe miệng, bị sinh sinh nuốt xuống.

Một đoạn ngắn ngủi trầm mặc sau.

Tô Trường An rốt cục phá vỡ này quỷ dị bầu không khí.

"Ta. . . Ta còn là không đi." Tô Trường An nói, hấn nói đến có chút cà lăm, cũng không phải bởi vì cự tuyệt Thái tử mà cảm thấy sợ hãi.

Hấn thấy Thái tử mời hấn là hảo ý, mà cự tuyệt hảo ý của người khác cũng không phải là một kiện đặc biệt tốt sự tình. Cho nên trong lòng của hấn khó tránh khỏi có chút áy náy, nói tới nói lui tự nhiên có chút khó mà mở miệng.

Nam tử kia sắc mặt biến đổi, trông mắt của hắn tại giữa hai người chuyển nhất chuyển, lại sâu kín nói ra: "Tô công tử cần phải hiểu rõ, thái tử điện hạ không phải đối mỗi người đều như vậy xem trọng."

Tô Trường An nhú mày, hắn không quá ưa thích nam tử ngữ khí, loại kia ngữ khí hắn hôm qua từng tại cái kia gọi Âm Sơn Trục lão giả trong miệng đã nghe qua.

"Người đang uy hiếp ta sao?" Tô Trường An hỏi.

"Không dám không dám." Nam tử kia thu hồi mặt mũi tràn đầy ý cười, biểu lộ trở nên cổ quái, hoặc là nói âm lãnh. "Chỉ là tại hạ muốn nhắc nhở Tô công tử, có thể bị Thái tử coi trọng như thế người không nhiều, mà dám cự tuyệt Thái tử người lại là không có. Tô công tử coi là thật muốn làm cái này cái thứ nhất?"

Tô Trường An nghĩ nghĩ, cảm thấy thứ nhất luôn luôn tốt. Ti như tại đích tôn, Cổ Ninh việc học luôn luôn thứ nhất, cho nên tất cả mọi người thích hắn. Lại ti như tại tối hôm qua, hắn là tướng tinh bảng Nhân bảng thứ nhất, mặc dù mọi người đều không thích hắn, nhưng bọn hắn đều muốn làm cái này cái thứ nhất. Cho nên hắn nói ra: "Vậy ta liền làm cái này cái thứ nhất đi."

Hắn nói đến rất nhẹ nhàng, thật giống như bản thân cái này chính là một kiện rất nhẹ nhàng hoặc là nói chơi rất vui sự tình.

Tô Trường An trả lời để nam tử cùng Hạ Hầu Túc Ngọc đều ngẩn người. Cuối cùng nam tử vung lên ống tay áo, thâm ý sâu sắc nhìn hai người một chút, quay người phản hận rồi đi.

Tô Trường An rất lễ phép đưa mắt nhìn nam tử bóng lưng biến mất tại trong tầm mắt của hắn, sau đó hắn quay đầu, nhìn về phía Hạ Hầu Túc Ngọc, mang trên mặt ý cười nói ra: "Tốt, sư tỷ hắn đi, chúng ta trở về đi."

Hạ Hầu Túc Ngọc nghe vậy, lại sững sờ quay đầu, cặp kia vệt sáng vệt sáng mắt to, kinh ngạc nhìn Tô Trường An.

Tô Trường An bị như thế ánh mắt nhìn đến có chút bứt rứt bất an, hắn nhin không được hỏi: "Sư tỷ người thế nào?"

"Người tại sao muốn cự tuyệt Thái tử mời đâu?" Hạ Hầu Túc Ngọc đi về phía trước hai bước, đứng cách Tô Trường An rất gần địa phương, hà hơi như lan mà hỏi.

"Ta. . ." Tô Trường An khẩn trương đến mấy điểm, Hạ Hầu Túc Ngọc đôi môi đỏ thắm ngay tại trước mắt của hắn, hắn chỉ cần hướng về phía trước dù là nửa tấc khoảng cách liền có thể đụng chạm đạt được. Tô Trường An lặc cộc một tiếng, nuốt xuống một miếng nước bọt. Sau đó chi chi ô ô nói ra: "Ta chỉ là. . . Cảm thấy. . . Sư tỷ tựa hồ không hi vọng ta đi."

"Cho nên người liền không đi? Người liền vì ta đắc tội Thái tử? Ta tại trong lòng người thật có trọng yếu như vậy sao?" Hạ Hầu Túc Ngọc thanh âm càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng cơ hồ nhỏ không thể thấy. Nhưng nâng trong con người thu thủy lại càng ngày càng đậm, tựa như muốn hòa tan.

Tô Trường An theo bản năng trốn về sau tránh, hắn cũng không phải là không thích cùng sư tỷ của mình thân cận. Chỉ là mỗi lần cùng Hạ Hầu Túc Ngọc đến gần thời điểm, hắn đều cảm thấy mình sẽ trở nên rất kỳ quái, tim đập rộn lên, đầu phát nhiệt, tựa hồ ngay cả thể nội linh lực vận chuyển tốc độ cũng biến thành nhanh thêm mấy phần. Loại này biến hóa kỳ quái, không thể nói đến tốt cùng là tốt là xấu, nhưng Tô Trường An cũng không chán ghét. Mà chính là bởi vì loại này không ghét, để hắn có chút hoảng hốt. Cho nên theo bản năng né tránh.

Hắn gãi gãi đầu, cố gắng để cho mình bị Hạ Hầu Túc Ngọc trên người hương khí hun đến có chút choáng đầu tỉnh táo lại. Sau đó hắn nói ra: "Cũng không phải nói đặc biệt trọng yếu, nhưng ít ra so cái kia Thái tử trọng yếu."

Hắn thực sự nói thật, Hạ Hầu Túc Ngọc mặc dù ngẫu nhiên thích khi dễ hắn, nhưng đãi hắn đúng là vô cùng tốt. Mà dù sao quen biết cũng mới hai tháng, làm sao cũng không có khả năng so đến cha của hắn hoặc là hắn sư nương.

Tại Tô Trường An lý giải bên trong, đặc biệt trọng yếu chính là trọng yếu nhất. Hạ Hầu Túc Ngọc mặc dù trọng yếu, nhưng vẫn còn không tính là trọng yếu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trốn!

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 17: Trốn!

Thư kiếm Trường An Tác Giả: Tha Tăng Thị Thiếu Niên [lật giấy đọc]

Thời gian đổi mới: 2016-05-06 17:53:29 số lượng từ: 2574

Lời này mới âm rôi, Hạ Hầu Túc Ngọc trong mắt bên trên một giây còn khắp bày nhu tình, tại cái này một cái chớp mắt, biến mất hầu như không còn.

Nàng có chút bất đắc dĩ trợn nhìn Tô Trường An một chút, sau đó dùng chính mình mới có thể nghe thấy thanh âm nhỏ giọng lầu bầu nói: "Ngươi cái này ngốc tử."

Tô Trường An tự nhiên không có nghe rõ Hạ Hầu Túc Ngọc đến tột cùng nói thứ gì, hần đem cửa sân lần nữa đóng kỹ, sờ lên cái mũi. Nói ra: "Sur tỷ chúng ta trở về đi."

"Vội vã trở về xem ngươi Mạt Mạt a?" Hạ Hầu Túc Ngọc tức giận hướng hần nói, nhưng chân nhưng vẫn là hướng phía trong nội viện bước ra bước chân.

Tô Trường An cái này vừa định đuổi theo, lại nghe ngoài cửa viện lần nữa truyền đến tiếng đập cửa.

Tô Trường An cùng Hạ Hầu Túc Ngọc nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy kỳ quái, hôm nay Thiên Lam học viện náo nhiệt đến có chút quá phận.

Nhưng Tô Trường An còn mở ra cửa sân, lần này đứng tại cổng chính là một cái nhìn qua niên kỷ đã năm mươi có thừa nam tử, hần thấy một lần Tô Trường An trên mặt lập tức chất đầy ý cười.

Hần vừa muốn nói chuyện, lại bị Tô Trường An đánh gãy: "Ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

Tô Trường An từ nam tử thần thái, thậm chí bờ môi mở ra độ cong, liền biết đại khái, nam tử này cùng lúc trước cái kia phù thái tử gia đình hần là đều sẽ nói ra đại khái giống nhau lời đạo đầu.

Tô Trường An cũng không phải không thích nghe người khen hần, nhưng hần vừa mới bị kia phù thái tử gia đình nói đến thấy đau não nhân còn không có thông thả lại sức, thực sự chịu không được đang chơi đùa, cho nên, hần quyết định khai môn kiến sơn cùng trước mắt vị nam tử này nói chuyện.

Nam tử kia sững sờ, lại thần sắc vô thường chấp tay nói ra: "Tô công tử người sáng khoái nói chuyện sáng khoái, quả thật bất phàm"

Nói xong, hần dừng một chút, thử quan sát một chút Tô Trường An sắc mặt, đã thấy hần cũng không có nguyên nhân vì mình kích lệ mà lộ ra mây may thần sắc cao hứng, càng không có mây may đáp lại hần ý tứ. Hần cảm thấy có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, lại tiếp lấy nói ra: "Tiểu nhân là Thái úy phủ thượng gia nô, đêm mai lão gia nhà ta sẽ ở trong phủ mở tiệc chiêu đãi lần này tướng tinh sẽ lên các vị thanh niên tài俊, hôm nay tới là dâng Thái úy chỉ mệnh, nghĩ mời Tô công tử ngày mai nể mặt đi phủ thượng tự lại."

Tô Trường An sắc mặt trở nên có chút kỳ quái, hần không phải rất rõ ràng vì cái gì hôm nay sẽ liên tiếp có người mời hần đi phủ thượng ăn cơm. Minh cùng bọn hần cũng không quen, hoặc là vốn không che mặt, dạng này mời, hần thấy ít nhiều có chút đột ngột.

"Ta còn là không đi đi." Hần lần này cơ hồ không do dự liền cự tuyệt nam tử mời, có lẽ là phía trước phù thái tử người lưu lại không tốt lắm ấn tượng, cho nên Tô Trường An trong lòng theo bản năng mâu thuẫn loại mời mọc này.

Dạng này trả lời chắc chắn tựa hồ vượt quá nam tử dự kiến, hần thâm ý sâu sắc nhìn Tô Trường An một chút, mới khom người nói một tiếng "Quấy rầy." Sau đó quay người chậm rãi rời đi.

"Sur tỷ. . . Ta rất nổi danh sao?" Đợi người kia đi xa, Tô Trường An lúc này mới hướng Hạ Hầu Túc Ngọc hỏi.

Hạ Hầu Túc Ngọc nhìn hần một cái, nói ra: "Ngươi cảm thấy thế nào? Tướng tinh sẽ Tinh Vương, Mạc Thỉnh Vũ truyền nhân, Ngọc Hành đồ tôn. Ngươi không nổi danh ai còn nổi danh?"

"Là thế này phải không?" Tô Trường An tựa hồ có chút buồn rầu, hần gãi gãi đầu, lại hỏi: "Nhưng bọn hần vì cái gì đều nghĩ mời ta đi ăn cơm?"

"Tự nhiên là lôi kéo ngươi rồi." Hạ Hầu Túc Ngọc nói.

"Lôi kéo ta?" Tô Trường An sững sờ, "Ta có cái gì đáng giá lôi kéo?"

Hạ Hầu Túc Ngọc tựa hồ đã thành thói quen Tô Trường An tại quan hệ nhân mạch bên trên trì độn, nàng trợn nhìn Tô Trường An một chút, nói ra: "Trong cơ thể ngươi có Mạc tiên bối truyền thừa tinh linh, về sau thành tựu tất nhiên không ít, hôm qua ngươi đã rất tốt đã chứng minh điểm này. Ngươi bây giờ giáo tập, Sở tiền bối, có thể một đao chém xuống Âm Sơn Trọc loại này thành danh đã lâu hồn thủ cảnh cao thủ. Sự thúc của ngươi tổ, là bảo hộ nhân tộc trăm năm lâu tinh vẫn Ngọc Hành đại nhân." Nói đến đây, Hạ Hầu Túc Ngọc nghịch ngợm nháy nháy mắt, lại nói ra: "Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là, sur tỷ của ngươi, ta! Là đại Ngự trường công chúa điện hạ! Ngươi nói, bọn hần sao có thể không nghĩ lôi kéo ngươi đây?"

Tô Trường An cảm thấy Hạ Hầu Túc Ngọc nói rất có đạo lý, hần lại tựa hồ nhớ ra cái gì đó, liền lại lần nữa hỏi: "Vậy tại sao sur tỷ ngươi thật giống như cũng không rất ưa thích bọn hần? Cũng rất giống không hi vọng ta cùng bọn hần tiếp xúc đâu?"

Hạ Hầu Túc Ngọc nụ cười trên mặt lập tức đọng lại, nàng bỗng nhiên trầm mặc xuống, cúi đầu thật lâu không nói.

Tô Trường An ý thức được tựa hồ mình hỏi một cái cũng không quá tốt vấn đề, mặc dù hắn cũng không biết vấn đề này đến tột cùng nơi đó không tốt. Nhưng là trên đến sư tỷ không cao hứng, kia tất nhiên chính là không tốt.

Cho nên hắn đuổi vội vàng nói: "Sư tỷ, sư tỷ, người đừng nóng giận, dù sao chỉ cần sư tỷ không thích ta đi, ta liền nhất định sẽ không đi."

Hạ Hầu Túc Ngọc nghe vậy, ngẩng đầu, nhìn xem trước mắt mình nam hài này.

Hắn bộ dáng rất phổ thông, cũng không dễ nhìn, không kịp nổi rất nhiều đối nàng đủ kiểu ân cần vương tôn công tử. Hắn còn có chút ngu dốt, thậm chí chất phác, càng không sánh được những cái kia yêu thích ngấm thía tác đối mặt khách. Nhưng hắn giờ phút này trên mặt lo lắng, trong lời nói bối rối lại là như vậy chân thực.

Lần thứ nhất, Hạ Hầu Túc Ngọc cảm thấy lòng của nàng bỗng nhiên nhảy nhanh thêm mấy phần, cảm thấy trước mắt người sư đệ này tựa hồ cũng thuận mắt mấy phần. Chưa phát giác sắc mặt chợt trở nên ửng hồng, lo lắng bên trong nhưng cũng tại lúc này dâng lên một cổ áy náy, nàng có chút do dự, liền muốn nói cái gì.

Đông! Đông! Đông!

Chợt vừa mới khép lại cửa sân, lại lần nữa truyền đến trập trập tiếng đập cửa.

Tô Trường An trên mặt biểu lộ lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc, hắn có chút không tình nguyện lại một lần nữa mở ra cửa sân, mà không ra hắn sờ liệu. Cổng lúc này có đứng đây một vị khoảng bốn mươi tuổi nam tử, mặc, nụ cười trên mặt cùng phía trước hai vị cơ hồ không có sai biệt.

Sau đó hai canh giờ, Tô Trường An quá bận rộn ứng phó trước cửa nói liền không dứt khách tới thăm. Toàn bộ thành Trường An quan to hiển quý, từ phủ thái tử, cho tới kinh Đô Bá hầu, phẩm là có chút thân phận người hôm nay trước trước sau sau đều hướng cái này vắng lạnh mười hai năm lâu Thiên Lam học viện che lại một cái.

Thậm chí có chút gia đình vì giành ở phía trước gặp một lần Tô Trường An, còn ở lại chỗ này Thiên Lam cửa sân ra tay đánh nhau. Đến cuối cùng, ngay cả Cổ Ninh mấy người cũng không thể không ra mặt hỗ trợ tiếp đãi cái này như ong vỡ tổ vọt tới khách tới thăm.

Bên này thật vất vả lại đưa tiễn tự xưng là thần tướng hổ đi núi gia đình một đợt khách tới thăm, Tô Trường An thật dài phun ra một ngụm trọc khí, lâm lâm trong miệng: "Trách không được hôm nay Sở tiên bối dễ dàng như vậy liền để cho ta nghỉ ngơi, xem ra là đã sớm tiên đoán được một màn này."

"Trường An, tiếp tục như vậy, không biết phải lấy được lúc nào a." Tô Mạt xuyên thấu qua khe cửa xa xa trông thấy có một nhóm người mang theo chút lễ vật, tới lúc gấp rút vội vàng hướng phương này đi tới. Nàng quay đầu, nhìn không được nói.

Tô Mạt vốn chính là một cái trời sinh tính có chút nhảy thoát tiểu cô nương, để nàng đối diện với mấy cái này nói chuyện đánh lấy mấy vòng, lại luôn luôn vẻ mặt tươi cười kẻ già đời, quả thật có chút chống đỡ không được.

Tô Trường An nghe vậy cũng vẻ mặt đau khổ, hắn nhìn quanh đám người, đã thấy liền ngay cả luôn luôn ôn trọng lão thành Cổ Ninh cũng mặt lộ vẻ khó khăn. Đương nhiên đặc sắc nhất vẫn là lặn như cái này từ trước đến nay bất thiện ngôn từ to con.

Vừa mới hắn tại tiếp đãi một vị đến từ một vị nào đó Hầu phủ khách nhân lúc, đối phương cũng không biết nghĩ như thế nào, vừa thấy mặt liền coi hắn là làm Tô Trường An. Mà người kia lại là một vị cực am hiểu ninh nọt nhân vật, rờn rã nửa khắc đồng hồ thời gian, lặn như vẫn sững sờ nghe đối phương đem Tô Trường An thổi phồng đến mức thiên hoa loạn trụ, nói thẳng đến tựa như chỉ cần Tô Trường An xuất thủ, chính là bắc địa Yêu Vương hoặc là Tây Vực Man Vương đều chỉ có thúc thủ chịu trời giống như. Cuối cùng vẫn là ký nói ra mặt, gợn gợn đuổi chạy vị kia gia đình.

Đám người vốn là tới tìm hắn ôn chuyện, lại không nghĩ gặp phải loại chuyện này, Tô Trường An trong lòng có chút áy náy. Hắn còn người đào một vòng, đột nhiên nói ra: "Nếu không... Chúng ta trốn a?"

"Trốn?" Đám người đầu tiên là sững sờ, sau đó hai mắt tỏa sáng, đều có chút ý động.

Bọn hắn nhìn nhau một chút, liền từ ánh mắt của đối phương bên trong đọc lên ý tứ. Cho nên bọn họ không để ý ngoài cửa trập trập tiếng đập cửa, tại Tô Trường An dẫn đầu dưới, đi vào khía cạnh một chỗ tường vây bên cạnh. Đám người kém cỏi nhất cũng là Tụ Linh cảnh tu sĩ, loại này bất quá một người nhiều một chút độ cao tường vây đối với bọn hắn tự nhiên thùng rỗng kêu to.

Hạ Hầu Túc Ngọc làm trưởng công chúa điện hạ, xung phong đi đầu, nàng một cái yển tử phiên thân, liền đã vọt ở trên tường. Nàng thân người cong lại tả hữu nhìn một phen, gặp một đám người chính vây quanh Thiên Lam học viện cửa sân gỗ không ngừng, không có chút nào chú ý tới bên này tình hình. Liền quay đầu hướng đám người sử một cái hết thấy đều ở trong lòng bàn tay ánh mắt, sau đó thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, liền lặng yên không tiếng động rơi vào ngoài tường.

Nàng lần nữa nhìn một chút cửa sân buông xuống, đã thấy vẫn như cũ không có gây nên kia phương khách tới chú ý, lập tức yên lòng, hướng về phía trong tường nhỏ giọng thúc giục nói: "Mau ra đây."

Lúc này, Tô Mạt từ giữa bên cạnh thận trọng thò đầu ra, nàng hướng về phía Hạ Hầu Túc Ngọc cười cười, hai tay dùng sức khẽ chống tường, liền linh xảo rơi vào Hạ Hầu Túc Ngọc bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bạn Cùng Lớp Học

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 18: Bạn Cùng Lớp Học

Đằng sau mấy người cũng đều bắt chước làm theo, rất thuận lợi đi tới ngoài tường.

Cuối cùng đến phiên kỹ đạo, hắn rất trắng, từ nhỏ đã rất trắng. Nhưng hắn là một cái nho sinh. Mặc dù hắn đã đến Tự Linh cảnh, nhưng nho sinh cùng võ sinh là không giống.

Văn võ đều tu linh lực, nhưng võ sinh dùng linh lực rèn thể, nho sinh dùng linh lực luyện thần.

Võ giả đến hỏi thậm chí tình vẫn, có thể lấy võ đạo truy tình cảm nguyệt, nho sinh có thể lấy thần thức đi sơn đảo hải. Cả hai mạnh yếu tại sàn sàn với nhau. Nhưng ở Tự Linh cảnh, võ giả trên thân thể cường hãn ưu thế lại là mạnh hơn đại đa số cùng cảnh giới nho sinh quá nhiều. Lúc này nho sinh, phần lớn sẽ chỉ chút đi hoa tiếp mộc trò vật, lại mạnh lên một chút, có lẽ có thể ngự sử chút đao kiếm, nhưng uy lực lại ít đến thương cảm. Đây cũng là hàng năm tướng tính sẽ lên, cơ hồ đều là võ giả nguyên nhân.

Cổ Ninh cùng Tô Mạt mặc dù cũng đều là nho sinh, nhưng tốt xấu luyện qua chút quyền cước, mặc dù thật đánh nhau, có lẽ còn không phải kỹ đạo đối thủ, nhưng thắng ở linh hoạt, lật điểm môn tường, nhưng cũng không đáng kể.

Nhưng kỹ đạo không giống, hắn trắng, trắng đến có chút cồng kềnh. Cho nên hắn chỉ là bò lên trên tường liền đã rất cố hết sức.

"Người nhanh lên, kỹ đạo, đợi chút nữa bị bọn hắn phát hiện liền phiền toái." Nhìn xem chậm rãi kỹ đạo, Tô Mạt vẫn không ở thúc giục nói. Kia một đám khách tới thăm đã gõ gần nửa khắc đồng hồ cửa, nhưng như cũ không người ứng bọn hắn, lại như thế mang xuống, chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện.

"Liền đến liền đến." Kỹ đạo đáp lại nói, hắn nhìn một cái tường ngọn nguồn, nghĩ đến tìm một cái điểm rơi nhảy đi xuống, nhưng cái này xem xét, nhưng lại cảm thấy có chút cao, hắn muốn lại suy nghĩ suy nghĩ, đã nghiêng về phía trước thân thể lại trở về đây, nhưng bấp chần lại trượt đi, cả người liền không tự chủ được hướng phía ngoài tường ngã tới.

"A a ~~~!" Thanh âm của hắn sẽ càng ngày càng cao, hai tay không có kết cấu gì vung vẩy, ý đồ một lần nữa đoạt lại mình đối với quyền khống chế thân thể, nhưng cũng chỉ là phí công.

Một mực ngẩng đầu nhìn kỹ đạo đám người, chỉ cảm thấy trước mặt chợt dề xuống một tòa núi lớn, bọn hắn theo bản năng tránh đi.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, mặt đất cũng tựa hồ trong khoảnh khắc đó đã run một cái.

Toàn bộ thế giới giống như an tĩnh như vậy một hồi, chính do dự gõ cửa gia đình nhóm cũng bị cái này tiếng vang dọa đến sững sờ một chút, bọn hắn có chút dờ dẩn hướng phía phương hướng âm thanh truyền tới nhìn lại. Đã thấy một đám thiếu niên cái này tại lôi kéo một người cao mã đại nam hài đứng người lên, mà cảm nhận được ánh mắt mọi người, mấy tên thiếu niên kia cũng là sững sờ, động tác trên tay đều ngừng lại.

Thời gian giống như dừng lại, hai nhóm người tại rất kỳ quái bầu không khí hạ nhìn nhau mấy tức thời gian.

"Kia là Tô Trường An!" Cũng không biết trong đám người là ai bỗng nhiên nhận ra Tô Trường An. Lời này còn chưa dứt lời, kia một đám gia đình bộ dáng ăn mặc người, liền phần phật lao đến.

"Chạy mau!" Tô Trường An một cái giật mình, nhìn xem khí thế kia rào rạt một đám người, trong lòng sợ hãi, kéo còn có chút không có lấy lại tinh thần kỹ đạo, quay người liền chạy, mà chư vị thiếu niên cũng là tỉnh ngộ lại, nhao nhao hất ra hai tay, chạy như điên.

Đây xem như trong thành Trường An rất ít gặp tràng cảnh.

Một đám tuổi trẻ đến có chút quá phận thiếu niên ở phía trước phi nước đại, trong bọn họ có thân phận hiển hách lớn Ngụy công chúa, lại có tiếng tên lên cao thanh niên tài tử, còn có từ bắc địa tới học sinh nhà nghèo. Nhưng giờ phút này, bọn hắn lại không phân khác biệt, cũng không có tôn ti. Nam hài

lôi kéo nữ hài, võ sinh lôi kéo thư sinh, đương nhiên người gây cũng lôi kéo mập mạp. Bọn hắn cùng nhau chạy tại đại Ngự trong kinh đô, chạy tại Trường An trên quan đạo rộng lớn.

Mà phía sau bọn họ, một đám người thở hồng hộc, bọn hắn dẫn theo các loại vật, lãnh La Cẩm gấm, hoàng kim bạch ngân không phải trường hợp cá biệt. Bọn hắn một bên đuổi theo những thiếu niên kia, một bên tự bảo lấy gia môn.

Nếu là có tâm người tỉnh tể nghe tới, chắc chắn kinh ngạc phát hiện, bọn hắn không có chỗ nào mà không phải là Trường An thậm chí đại Ngự có quyền thế nhất kia một nhóm nhỏ người.

Cũng không biết chạy bao lâu, mọi người đi tới một chỗ phố xá sầm uất. Cũng không biết đến tới cùng hôm nay là ngày gì, hoặc là nơi đây ngay tại cử hành thứ gì hội nghị, nơi này biến người phun trào, khó chịu truyền đến trận trận ồn ào, tựa hồ là đang gọi tốt, lại tựa hồ là đang gọi tốt.

Đám người sững sờ, nhưng phía sau "Truy binh" lại tại từng bước tới gần. Bọn hắn liếc nhìn nhau, cũng không biết là ai dẫn đầu, liền cùng nhau lọt vào chen chúc biến người.

Hạ Hầu Túc Ngọc ý vào mình cửu tinh cảnh tu vi, tể ra linh lực, gạt ra đám người, vì mọi người sinh sinh mở ra một đầu khó khăn lắm đủ bọn hắn thông hành khe hở. Bởi vì nơi đây người thật sự là nhiều lắm, Hạ Hầu Túc Ngọc căn bản thấy không rõ tình huống phía trước, cũng liền không để ý tới rất nhiều, chỉ là cúi đầu một vị mang theo đám người xông về trước.

Rốt cục bọn hắn đi tới biến người phía trước nhất, lại là một chỗ quán rượu, người chung quanh đầy đủ ồn ào, tựa hồ cũng muốn tiến tửu lâu này, nhưng công lại có mấy vị gã sai vặt ngăn đón đám người, nói thứ gì, bởi vì trong đám người thanh âm quá mức âm ỉ, nghe không chân thiết.

Đám người quay đầu quan sát, gặp những gia đình kia bên trong cũng có chút tu ra linh lực hảo thủ, chính gạt ra đám người, hướng bọn họ dựa đi tới. Trong lòng mọi người giật mình, chính không biết như thế nào cho phải lúc.

"Đi, đi vào!" Hạ Hầu Túc Ngọc nói, lôi kéo Tô Trường An liền hướng phía quán rượu kia đi đến. Đám người thấy thế, tuy biết tửu lâu này tựa hồ không phải tốt như vậy tiến, nhưng giờ phút này cũng chỉ có kiên trì đuổi theo Hạ Hầu Túc Ngọc.

Kia giữ cửa gã sai vặt một đám cách ăn mặc bình thường thiếu niên đi tới, thậm chí còn có hai vị nữ hài. Hắn sững sờ, thầm nghĩ hoang đường, lập tức liền vươn tay muốn ngăn cản. Đã thấy kia đi ở phía trước thiếu nữ từ trong ngực móc ra đồng dạng sự vật, đưa vào trong tay của hắn.

Hắn theo bản năng tiếp được, chỉ cảm thấy trong tay trầm xuống, nhìn chăm chú một chút, lại là một cái thanh đồng đúc bằng hiệu, tạo hình cổ phác, thượng thư Hạ Hầu hai chữ. Trong lòng của hắn một lộp bộp, dưới chân mềm nhũn kém chút liền quỵ trên mặt đất. Lúc này hắn nào còn dám ngăn cản, cúi đầu run rẩy đem trong tay bằng hiệu đưa ra.

Hạ Hầu Túc Ngọc tựa hồ trước kia liền liệu đến kết quả như vậy, nằng ngay cả bước chân đều không có dừng một cái, rất là tùy ý lấy đi con kia đồng bài, thăm dò sẽ trong ngực. Ngẩng đầu, mang theo đám người nghênh ngang đi vào trong tửu lâu.

Chỉ là bọn hắn đi được vội vàng, thậm chí ngay cả quán rượu danh tự cũng không có tới kịp nhìn kỹ.

Mà dẫn bọn hắn đi vào quán rượu không hơi nửa khắc đồng hồ thời gian, những cái kia đến từ từng cái quyền quý nhà nhà Đình gia nô nhóm cũng nhao nhao đuổi tới, bọn hắn ngơ ngác đẩy ta cướp liền muốn xông vào quán rượu, lại bị một đám bọn sai vặt ngăn cản.

Những nhà Đình gia nô ngày bình thường tại chủ gia bên trong tất nhiên vẫn còn có chút địa vị, bằng không thì cũng sẽ không đem trọng yếu như vậy việc cần làm dạy tại bọn hắn. Mà bên ngoài, ý vào chủ gia thanh danh tất nhiên cũng không thiếu được làm mưa làm gió. Giờ phút này bị một chút gã sai vặt ăn mặc người ngăn lại, trong lòng không cam lòng. Lối ra liền nói ra: "Người có biết chúng ta là ai? Người dám cản chúng ta?"

Kia cầm đầu gã sai vặt trên dưới đánh giá một chút đám người, trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ: Ta ngược lại không tin các ngươi cũng có thể móc ra một cái Hoàng đế nhà đồng bài. Lập tức liền nói ra: "Ta quán người nhóm là ai, chúng ta Mẫu Đan các cũng không phải tùy tiện cái gì a miêu a cầu đều có thể tiến."

Những gia đình kia lúc đầu khí thế hùng hổ, có thể nghe được Mẫu Đan các danh hào lúc, bọn hắn đầu tiên là sững sờ, lại ngẩng đầu nhìn quán rượu bằng hiệu. Lập tức tựa như sương đánh quả cà, xì hơi. Thần sắc lúng túng thối lui đến một bên, không còn có ngay từ đầu khí thế.

Đây là một chỗ rất kỳ quái quán rượu, chỉ ít những thiếu niên thiếu nữ này là cảm thấy như vậy.

Cùng quán rượu khác biệt, tửu lâu này trang trí lấy màu hồng làm chủ, hoa văn trang sức lấy uyên ương, mẫu đơn chờ hình vẽ, nữ nhi thái mui phần. Lầu dưới trong đại sảnh càng là kỳ quái, khách uống rượu nhóm tốp năm tốp ba ngồi, nhưng bên cạnh lại nhất định có một vị cách ăn mặc diễm lệ nữ tử ở bên phục thị. Mà khách uống rượu nhóm đối với bên cạnh nữ tử cũng là thỉnh thoảng giờ trò, nhưng nữ tử lại cũng không buồn bực, trái lại cười duyên đáp lại, cùng khách uống rượu nhóm đùa giỡn.

Toàn bộ trong tửu điểm, tràn ngập một cổ kỳ quái bầu không khí, bầu không khí như thế này, để Tô Trường An sáu người cũng không khỏi có chút mặt đỏ tới mang tai.

"Nha, mấy vị khách quan, làm sao mới đến đây? Các cô nương cũng chờ các ngươi tốt lâu!" Lúc này một vị chừng ba mươi tuổi nữ tử tiến lên đón, nằng thân mang sa mỏng nhẹ áo, lộ ra tuyết trắng bả vai, trên thân cũng không biết lau những thứ gì, Tô Trường An chỉ cảm thấy trên người nàng truyền đến trận trận hương khí. Nhưng này hương khí quá mức nồng đậm, cũng khó ngửi.

"Cô nương? Chờ chúng ta?" Tô Trường An sững sờ, hắn cũng không cảm thấy mình phù hợp từng ở chỗ này nhận biết qua cái gì cô nương. Thế là hắn quay đầu nhìn về phía đám người, tựa hồ là đang hỏi, các người có phải hay không nhận biết nơi này cái nào đó cô nương.

Nhưng hắn đạt được trả lời, lại là Hạ Hầu Túc Ngọc ngón tay ngọc tại cái hông của hắn hung hăng vừa bấm.

Hắn từng tiếng gọi, có chút ỳ khuất sờ lên bên hông bị bóp đồ bộ phận.

Mà vị nữ tử kia cũng phát hiện một nhóm người này bên trong lại còn có hai vị thiếu nữ, lại bộ dáng tuấn tú động lòng người, so nhà mình trong tiệm rất nhiều hoa khôi đều mạnh lên mấy phần. Nàng con người đảo một vòng, cái này mang theo nữ tử tới đây chờ nơi chốn người, nàng vẫn là đầu một lần nhìn thấy, nhưng cũng không nguyện ý điếm phá. Các nàng một mực mở cửa làm ăn, chỉ cần những khách nhân cầm được ra bạc, đến tột cùng muốn làm thứ gì, các nàng cũng lười truy đến cùng.

"Xem ra chư vị lần này tới cũng là vì nhìn ta nhà phiền như trăng cô nương a. Đến, các người trước tiên đi nơi này ngồi sẽ, ta để các cô nương cho các người bên trên chút thịt rượu, tiếp qua nửa canh giờ, Phần cô nương tự sẽ ra." Nữ tử kia còn nói thêm.

"Tốt!" Tô Trường An đồng ý, hắn cùng đám người vẫn bận ứng phó những cái kia nói liền không dứt khách tới thăm, lại tại chạy ra Thiên Lam viện thời điểm chạy hồi lâu, sớm đã đói đến mạnh ngực thiếp phía sau lưng. Lúc này, nghe xong có thịt rượu, tự nhiên cao hứng.

Nhưng đợi cho hắn quay người nhìn về phía đám người lúc, lại phát hiện mặt của bọn hắn đều có chút ửng hồng, thần sắc cũng có chút mất tự nhiên. Nhưng hắn không làm suy nghĩ nhiều, chỉ coi là đoạn đường này phi nước đại, để đám người có chút mệt nhọc. Lập tức liền dẫn đầu ngồi xuống chỗ gần một cái bàn trên ghế, còn tiện thể cười ha ha hô mấy người ngồi lại đây.

PS: Đề cử mọi người một bản nhìn rất đẹp lịch sử loại tiểu thuyết « cầm tú Đại Minh » hứng thú bằng hữu có thể đi nhìn xem

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nhận quân hứa một lời

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 19: Nhận quân hứa một lời

Đám người nghe được Tô Trường An thanh âm, mới sững sờ ngồi lại đây, có chút cứng ngắc ngồi xuống.

"Các người đây là thế nào?" Tô Trường An không khỏi hỏi. Hắn cảm thấy từ khi đi vào tòa tửu lâu này, tất cả mọi người trở nên có chút kỳ quái. Liền ngay cả luôn luôn cử chỉ vừa vặn Cổ Ninh cũng có chút co quắp, giống như là đang hại xấu hổ lấy thứ gì, lại giống là tại bất an chút lấy cái gì.

"Các người là đang lo lắng những cái kia tặng lễ gia đình?" Tô Trường An thử trấn an đám người, "Không có việc gì, ta vừa mới nhìn, những cái kia gà sai vật đem bọn hắn ngăn lại, chúng ta ăn trước đồ vật. Sau khi com nước no nê, ta xem chừng bọn hắn cũng nên đi."

Tiếng nói này chưa dứt, liền bị Hạ Hầu Túc Ngọc một cái liếc mắt đánh gãy.

"Trường An. . . Người thật không biết đây là địa phương nào sao?" Một bên Tô Mạt hỏi, nàng thanh âm rất nhỏ, giống như là sợ bị người nghe được.

Tô Trường An ngăn người, đương nhiên đáp lại nói: "Cái này còn có thể là địa phương nào, quán rượu a."

"Tô huynh. . . Nơi này là. . ." Cổ Ninh có chút cổ quái nhìn Tô Trường An một lời, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

Tô Trường An nghi ngờ trong lòng nặng hơn, hắn nhìn về mặt vợ và cuống cuống Cổ Ninh, không khỏi truy vấn: "Cổ huynh, người ngược lại là nói a, nơi này là địa phương nào?"

Một bên Hạ Hầu Túc Ngọc tựa hồ bị chính mình cái này phản ứng trì độn sự đệ triết để đánh bại, nàng ngón tay ngọc lại tại Tô Trường An bên hông hung hăng bóp bóp, cau mày, ra vẻ hung ác nói ra: "Nơi này là thanh lâu! !"

"Thanh lâu?" Tô Trường An sững sờ, hắn ngẩng nhìn bốn phía, đập vào mắt là một phái oanh ca yến hát cảnh tượng. Những thị nữ kia mặc hồ trang điểm lộng lẫy. Nói cười ở giữa mang theo mị ý, cùng khách uống rượu nhóm anh anh em em.

Hắn lặc cộc một tiếng nuốt xuống một miếng nước bọt, có chút cà lăm nói ra: "Cái này. . . Cái này. . . Thật sự là thanh lâu."

Tiếng nói vừa dứt, mấy vị nửa lộ bộ ngực sữa nũ tử liền bung thịt rượu tiến lên đón. Các nàng trên mặt sờ lấy son phấn, trên thân mang theo một cổ để cho người ta mê say hương khí. Đem rượu đồ ăn lên bàn, liền lộn xộn đến cười khanh khách ngồi vào mấy vị thiếu niên bên cạnh.

Tô Trường An nhìn sang bên cạnh mình vị nữ tử kia, ba mươi tuổi bộ dáng, dung mạo coi như xinh đẹp, nhưng lại so ra kém Tô Mạt, càng chưa nói tới cùng Hạ Hầu Túc Ngọc bức này tuyệt sắc có gì có thể so tính.

Nhưng nàng lại trải qua phong nguyệt, trên thân mang theo một cổ không giống với thiếu nữ phong tình. Cái này khiến Tô Trường An nhìn không được nhìn nhiều mấy lần.

Như khói từ mười bốn tuổi liền bị mua vào toà này Mẫu Đan các, bây giờ tính ra đã có mười năm. Nàng ngày thường coi như xinh đẹp, lại cơ linh, hiểu được lấy mụ mụ niềm vui. Đãi nàng mười sáu tuổi, bị thanh lâu cá công điều giáo ra một thân giương kỳ, cũng đã làm như vậy một đoạn thời gian hoa khôi. Bây giờ mặc dù lớn tuổi điểm, nhưng tư sắc vẫn còn, cho nên tại cái này Mẫu Đan các cũng coi như được đem ra được nữ tử. Tại Mẫu Đan các cũng có một gian mình sương phòng, so với những cái kia mấy người chen ngồi một căn phòng, chỉ có khách tới người lúc mới có thể đưa ra một gian phòng cung cấp các nàng phụng dưỡng khách nhân nữ tử tới nói, như khói đã rất là thỏa mãn.

Đương nhiên, đã từng có mấy cái như vậy công tử thương nhân nghĩ đến thay nàng chuộc thân, nhưng nàng lại đều không có đáp ứng. Một chút đã từng nhân tình tỷ muội đều vì nói vậy qua nàng, giống các nàng những này làm da thịt buồn bán nữ tử, như ngày thường có mấy phần tư sắc, lúc còn trẻ tự nhiên phong quang, vô số công tử phú thương vì bọn nàng vung tiền như rác. Nhưng nếu là đến tuổi già sắc suy thời điểm đâu? Nơi bướm hoa từ trước đến nay là mặt ngoài oanh ca yến hát, bên trong lại tàng ô nấp cầu địa phương. Không có tư sắc, liền không có khách nhân, thanh lâu đương nhiên sẽ không nuôi những người không phận sự này, đến lúc đó, sẽ là như thế nào thể thảm cảnh ngộ, tự nhiên là không cần nói cũng biết.

Cho nên, đối với đại đa số pháo hoa nữ tử tới nói, bị khách nhân chọn trúng, chuộc thân từ, dù chỉ là đi làm một cái làm vợ kẻ tiểu thiếp, cũng là một kiện cực kỳ may mắn sự tình. Thậm chí có thể không chút nào khoa trương, đây đối với đại đa số pháo hoa nữ tử tới nói, đây là các nàng một mực tha thiết ước mơ kết cục.

Đến bây giờ, như khói đã ba mươi có một, gái lâu xanh vốn là vất vả, lại dễ kiếm một chút quái bệnh, già đến muốn so cô gái tầm thường nhanh lên mấy phần. Nếu là đi trên mặt thật dày son phấn, như khói nhìn, chỉ sợ đã giống một chút tuổi gần bốn mươi nữ tử. Mà những cái kia nghĩ đến vì nàng chuộc thân nam nhân cũng đều dần dần có vẻ già hơn. Mẫu Đan các bên trong những cái kia cùng nàng niên kỷ tương tự lại có chút tư sắc nữ tử, những năm gần đây lục tục ngo ngoe đều bị chuộc thân từ, chỉ có nàng còn một người đang khổ cực chèo chống. Chính là nhìn nàng lớn lên mụ mụ cũng khuyên qua nàng, nhưng nàng lại bất vì sở động.

Trong ngực của nàng vẫn luôn cất giấu xòe tay ra lựa, một trương rất phổ thông chiếc khăn tay. Nhưng khăn tay nâng lên có một nhóm câu thơ, kia câu thơ là nàng một mực chờ đợi người kia viết cho nàng. Mà lần chờ này chính là mười năm, nàng từ cái kia hoa khôi chờ thành bại liễu, từ đã từng đông như tuyết hội chờ thành hiện tại trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Khóe mắt nàng chờ ra đuôi cá, tóc xanh chờ ra tuyết trắng, băng cơ chờ ra nếp uốn.

Nàng cũng không phải là không có nghĩ qua từ bỏ, nhưng nàng sợ hãi, sợ nàng vừa mới gả làm người khác. Hắn liền xuất hiện ở trước mặt nàng, lôi kéo cánh tay của nàng chất vấn nàng vì cái gì không đợi nàng. Mỗi khi nghĩ đến khả năng xuất hiện tình cảnh như vậy, nàng liền thu hồi chuộc thân suy nghĩ.

Nàng chỉ là một vị gái lâu xanh, mặc dù biết chữ, nhưng không có đọc qua vài cuốn sách, mặc dù biết hát mấy thủ tiểu khúc, lại không thông âm luật. Nàng chỉ là nhớ kỹ một cái hứa hẹn, cái hứa hẹn này tựa như là hắc ám bó buộc, cho nàng sống qua dài đằng đẵng đêm lạnh âm áp. Đợi cho thực sự không kiên trì nổi lúc, nàng kiểu gì cũng sẽ móc ra trong ngực tấm kia khăn tay, đọc vừa đọc phía trên kia mấy hàng câu thơ, liền lại sẽ trống rỗng sinh ra mấy phần dũng khí. Tiếp tục để nàng trong đêm tối này dày vò, mà cái này một chịu, chính là mười năm.

Mười năm này, nàng gặp qua muôn hình muôn vẻ nam nhân. Từ quan lại quyền quý, đến người buôn bán nhỏ; từ thô lậu vô tốt, đến nhẹ nhàng công tử. Nhưng giống Tô Trường An này người như vậy thú vị nam nhân, hoặc là nói nam hài, nàng lại là lần thứ nhất nhìn thấy.

Vốn nên là tận tình khuyên mã hành vi phóng túng thời điểm, bọn hắn lại như ngồi bàn không; vốn nên là cùng các cô nương anh anh em em anh anh em em thời điểm, bọn hắn nhưng lại mình mang theo hai cái cực kỳ xinh đẹp nữ hài.

Như khói cảm thấy thú vị cực kỳ, nàng không nhìn được muốn đùa một phen.

"Mấy vị công tử xem bộ dáng là lần đầu tiên tới chúng ta Mẫu Đan các a?" Nàng nói, dùng nhẹ tay điệu sờ lên bên cạnh nam hài này gương mặt.

Cái kia nam hài như là giống như bị chạm điện trốn về sau tránh, thân thể càng là hướng một bên xê dịch. Bên cạnh hắn cái kia xinh đẹp nữ hài càng là trừng mắt nàng cùng cái kia nam hài, trong mắt tựa hồ muốn phun ra lửa.

Nàng thấy tình cảnh này, không khỏi che miệng cười khẽ vài tiếng, mềm như thân thể không có xương liền thuận thế tới gần. Miệng bên trong cười nhẹ nói ra: "Công tử đã tới cái này khoái hoạt địa, nên tận hưởng lạc thú trước mắt, làm gì giữ lễ tiết đâu?"

Mà Tô Trường An chỉ cảm thấy một trận làn gió thơm đánh tới, chỗ cánh tay càng là truyền đến một trận mềm mại xúc cảm. Hắn muốn lui về sau, nhưng nữ tử này liền tựa như dính ở trên người hắn đứng vậy, hắn động tác càng lớn tới tiếp xúc đến thì càng nhiều, cái này khiến hắn cảm thấy khó chịu, lại cảm thấy khó chịu. Cuối cùng chỉ có thể cứng ngắc ngồi ở chỗ đó, một cử động cũng không dám.

Lúc này, mấy vị tựa ở Cổ Ninh bọn người bên người nữ tử cũng bắt đầu hành động, trong lúc nhất thời trên bàn rượu một hồi náo loạn. Chỉ có Tô Mạt cùng Hạ Hầu Túc Ngọc, một cái trừng mắt Cổ Ninh, một cái trừng mắt Tô Trường An. Trong đôi mắt đẹp sát khí dày đặc, như muốn giết người.

"Công tử còn không có nói cho ta tên của người đâu?" Như khói đối với Hạ Hầu Túc Ngọc ánh mắt lại là ngoảnh mặt làm ngơ, nàng đối Tô Trường An vánh tai nhẹ nhàng thổi một ngụm hương khói, lại nhẹ nói.

Tô Trường An cảm thấy mình trong lỗ tai một trận tê dại, cũng nói không rõ ràng đến cùng là dễ chịu vẫn là khó chịu, hần theo bản năng hồi đáp: "Tô. . . Tô Trường An."

Tô Trường An? Nữ tử ở trong lòng nói thầm, nàng giống như hôm nay nghe người ta nhắc qua cái tên này, nhưng nhất thời lại nhớ không rõ đến cùng là ai. Nàng đang chờ lại đùa giỡn Tô Trường An hai câu, lại tại lúc này, nhìn chăm chăm một vị khác thiếu niên tiểu cô nương bỗng nhiên nhảy dựng lên.

Đám người giật mình, đã thấy Tô Mạt bỗng nhiên đứng ở trên ghế, ánh mắt của nàng bên trong thiêu đốt lên trận trận hỏa diễm, chỉ vào vị kia quán lấy Cô Ninh nữ tử liền lớn tiếng mắng: "Người cái này không muốn mặt nữ nhân! Mau rời đi Cô Ca Ca!" Nàng chống nạnh, sắc mặt bởi vì rống to mà đỏ bừng, cực kỳ giống hộ ăn mẫu sư.

Vị thị nữ kia đều ngây ngẩn cả người, tựa hồ chưa hề gặp qua tình huống như vậy, nhất thời không biết xử lý như thế nào. Mà chung quanh một chút khách uống rượu cũng bị Tô Mạt rống to hấp dẫn ánh mắt, đối Tô Trường An một đám chỉ trỏ.

Ngược lại là như khói kịp thời xông vị thị nữ kia nháy mắt, thị nữ kia hiểu ý, lúc này mới quệt miệng, rầu rĩ không vui lui ra.

"Công tử vị này hồng nhan tri kỷ ngược lại là cái tính tình bên trong người a, đến ta mời người một chén." Như khói cười đứng người lên, cầm lấy một một ly rượu, hướng về phía Cô Ninh nói.

Cô Ninh trong lòng vẫn là rất cảm kích như khói thay hần miễn đi thị nữ kia dây dưa, hần vội vàng cầm chén rượu lên, đứng dậy nói ra: "Đề cô nương chê cười, chúng ta chỉ là vội vàng khắp nơi, cũng không rõ ràng nơi đây là. . . Ân, chỉ cho là là bình thường quán rượu, có nhiều đắc tội, mong rằng cô nương rộng lòng tha thứ." Nói Cô Ninh lại liếc mắt nhìn còn tại bị thị nữ lôi kéo kỷ đạo lận như hai người cười khò nói.

"Công tử khách khí, như khói biết được." Nói nàng đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, lại xông khác hai vị thị nữ thử một chút ánh mắt, hai người kia tuy là không tình nguyện, nhưng cũng biết như khói cùng mụ mụ quan hệ cực thân, liền cũng đều giận dữ lui ra.

Cô Ninh thấy thế, vội vàng cũng đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, nói ra: "Cám ơn cô nương."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phàn Như Nguyệt

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 20: Phàn Như Nguyệt

Như khói hé miệng cười một tiếng, hướng về phía Cô Ninh gật đầu. Lại cũng không lui ra, mà là lần nữa doanh doanh ngồi ở Tô Trường An bên người.

Tô Mạt gặp thị nữ lui ra, vừa mới xông lên đầu lòng đó kị cũng dần dần trừ khử, đó mặt ngồi ở Cô Ninh bên người, cũng không nói chuyện, ngược lại là yên tĩnh biết điều không ít.

Nhưng là Hạ Hầu Túc Ngọc lại cao hứng không nổi, nàng trừng mắt lần nữa ngồi tại Tô Trường An bên người như khói, nhịn không được nói ra: "Vì cái gì người còn không đi."

"Ta tại sao phải đi?" Như khói phong tình vạn chủng nhìn Hạ Hầu Túc Ngọc một chút, lại không đủ thân thể cho mình cùng Tô Trường An rót đầy rượu, sau đó chậm chậm rãi nói.

"Các nàng đều đi!"

"Vậy ta muốn đi sao?" Như khói lại nhẹ nhàng nhấp một miếng rượu trong ly. Nói ra: "Người xem một chút chung quanh nơi này, cái nào bàn không có một vị thị nữ tiếp khách. Đến cái này uống hoa tửu địa phương phải có uống hoa tửu quy củ, ta đi tự nhiên còn sẽ có người đến, khả năng tới liền không chỉ ta một cái."

"..." Hạ Hầu Túc Ngọc, nhất thời không phản bác được, nhưng lại đối với vì cái gì hết lần này tới lần khác lưu lại chính là nàng y nguyên canh cánh trong

lòng.

Tô Trường An nghe, cũng cảm thấy như khói nói đến có chút có lý, mà lại vừa mới như khói xách bọn hắn đuổi đi tam nữ đã để hắn đối nàng sinh lòng hảo cảm. Thâm cảm thấy đến chỉ cần nàng không còn giống vừa mới như vậy đây dựa mình, lưu lại cũng không có cái gì trở ngại.

Lập tức hắn liền đối với Hạ Hầu Túc Ngọc nói ra: "Sư tỷ, vị tỷ tỷ này nói đến cũng có chút đạo lý, chúng ta ăn chút thịt rượu đợi những người kia đi liền rời đi chính là."

Hạ Hầu Túc Ngọc đương nhiên biết đạo lý này, nhưng nàng chính là không vui nhìn thấy như khói, giờ phút này Tô Trường An lại giúp đỡ như khói nói chuyện. Cái này khiến nàng càng thêm bất mãn, hừ lạnh một tiếng quay đầu, liền không còn để ý Tô Trường An.

Tô Trường An thấy thế, có chút lúng túng gãi đầu một cái, nhưng cũng may hắn đã thành thói quen Hạ Hầu Túc Ngọc tính tình, cũng là không cảm thấy có cái gì. Hắn nghĩ nghĩ, nhìn xem bên cạnh phối hợp uống chút rượu như khói, hỏi: "Vị tỷ tỷ này, chúng ta tới thời điểm, gặp công tử áp người, không biết là vì sao đâu?"

"Tô công tử hảo hảo khách khí, gọi ta như khói là được rồi." Như khói cười nói ra: "Hôm nay là chúng ta Mẫu Đan các một đời mới hoa khôi Phàn Như Nguyệt cô nương xuất các thời gian."

Hoa khôi Phàn Như Nguyệt ? Tô Trường An nghĩ nghĩ, tựa hồ cũng không nhận ra, hắn lại hỏi: "Nàng là ai? Rất nổi danh sao?"

Chung quanh các thiếu nam thiếu nữ cũng đều dựng lên lỗ tai, tò mò nhìn như khói. Lúc đi vào, công tử kia sóng triều động rầm rộ bọn hắn còn rõ mồn một trước mắt, nghe như khói ngôn ngữ, trong lòng đều âm thầm hiếu kỳ cái này phiên như trăng đến cùng ra sao phương thần thánh, lại có như thế lực hiệu triệu.

Như khói gặp bọn họ như vậy phản ứng, trong lòng tức vừa bức mình vừa buồn cười, cũng không biết mấy vị này thiếu niên đến tột cùng là thế nào đi vào thông qua hôm nay nghiêm khắc thủ vệ, đi vào cái này Mẫu Đan các. Phải biết bên ngoài những cái kia quan to hiển quý, vì có thể tại cái này Mẫu Đan các có một chỗ cắm dùi, có thể thấy phiên như trăng phương dung, đã sớm đem cái này Mẫu Đan các hôm nay chỗ ngồi xào đến một tòa thiên kim. Lại không nghĩ mấy người thiếu niên này mơ mơ hồ hồ trà trộn đi vào, lại ngay cả Phàn Như Nguyệt đến tột cùng là ai cũng không biết.

Nàng điều chỉnh một chút tâm tình, mới nói ra: "Phàn Như Nguyệt là tiền triều thần tướng phiên hoàng linh tôn nữ, mấy năm trước cùng cha tại Vân Châu bị quan binh bắt lấy, cha bị chém đầu, phiên như trăng bị Mẫu Đan các Các chủ mua vào trong các, dạy nàng âm luật thi từ. Nàng thiên tư thông minh lại sinh đến xinh đẹp, những năm này diễm danh cùng tài hoa sớm đã truyền khắp đại giang nam bắc."

Như khói nói đến rất chậm chạp, trong giọng nói nói không nên lời là cao hứng hay là tiếc hận, nhưng Tô Trường An lại nghe ra trong đó ngọt ngào. Hắn không khỏi hỏi: "Như Yên tỷ tỷ, cái này Phàn Như Nguyệt cô nương như vậy ưu tú, xác nhận chuyện tốt. Vì sao ta nhìn người lại..."

"Tô huynh, hôm nay là Phàn Như Nguyệt cô nương xuất các thời gian!" Cổ Ninh đánh gãy Tô Trường An, hắn nói như vậy nói.

"Xuất các? Có ý tứ gì?" Tô Trường An nghi hoặc cũng không có bởi vì Cổ Ninh giải thích mà có chỗ giám sát.

Đám người nghe Tô Trường An vấn đề, đều có chút đỏ mặt nhưng lại không biết giải thích thế nào, trên bàn cơm bỗng nhiên lâm vào quỷ dị trầm mặc.

Tô Trường An nhìn xem đám người, nhất thời không nghĩ ra, vì cái gì đám người chột đều không nói chuyện.

Cuối cùng vẫn là như khói ho nhẹ một tiếng, nói ra: "Tô công tử, xuất các. . . Chính là. . . Chuyện nam nữ ý tứ." Nàng tuy là phong trần nữ tử, nhưng khi mọi thuyết ra không chịu được như thế chữ, vẫn như cũ có chút khó chịu.

"A?" Tô Trường An sững sờ, trên mặt biểu lộ trong nháy mắt trở nên ngưng kết. Kinh ngạc nửa ngày nói không ra lời.

Lúc này, cổng bỗng nhiên truyền đến trận trận tiếng ồn ào, ở đây khách uống rượu đều bị kia một trận tiếng vang hấp dẫn, quay đầu nhìn lại.

Đã thấy một đám y phục hoa lệ công tử đi tới, bọn hắn trên dưới hai mươi tuổi, đều mang hai ba người hầu. Mấy cái có nhân lực kinh quy công vội vàng nghênh tiếp, cúi đầu khom lưng nói ra: "Vương công tử, Lưu công tử, Chu công tử, các người đã tới a, tốt nhất mượn phòng ta sớm đã phái người cho mấy vị chuẩn bị tốt, trong các người mời."

Kia cầm đầu họ Vương công tử, cầm trong tay quạt giấy một chiếc, vênh vang đắc ý nói ra: "Không phải nói hôm nay là Phàn Như Nguyệt cô nương xuất các thời gian sao? Làm sao không có gặp người đâu?"

Xem ra mấy vị này công tử là cái này Mẫu Đan các khách quen, lại vô cùng có thân phận, quy công không dám thất lễ, vội vàng cười làm lành lấy nói ra: "Vương công tử đi mượn phòng làm sơ nghỉ ngơi, cái này còn có một khắc đồng hồ thời gian, Phàn Như Nguyệt cô nương một hồi ra gặp ngài."

"Hừ!" Kia họ Vương công tử lại không thêm chịu nể mặt mũi, nói ra: "Đã sớm cùng các người nói qua, cái này Phàn cô nương tiểu gia ta chắc chắn phải có được, các người nhất định phải làm cái gì hoa khôi xuất các đại hội, là làm tiểu gia ta cấp không nổi giá tiền sao?"

Kia quy công liên tục cười khổ, nhưng lại không dám đắc tội với hắn. Chỉ nghe quy công lần nữa nói ra: "Vương công tử xuất thủ, tối nay tất nhiên là đem kia Phàn cô nương thu nhập sổ sách hạ. Chỉ là hoa này khói xuất các đại hội là Các chủ quyết định quy củ, chúng tiểu nhân cũng rất bất đắc dĩ a. Còn xin công tử không nên làm khó tiểu nhân."

Tựa hồ có chút kiêng kỵ cái này quy công trong miệng Các chủ, mấy vị công tử trên mặt ngạo khí hơi chậm, ngượng ngùng nói ra: "Nếu là Các chủ quyết định quy củ, vậy liền theo quy củ xử lý đi."

"Ai! Vương công tử quả nhiên là thông minh đạt lý. Mời tới bên này, chư vị làm sơ nghỉ ngơi, hoa khôi xuất các đại hội lập tức liền bắt đầu." Quy công vội vàng đập hơn mấy cái móng ngựa, lại gọi mấy vị dung mạo xinh đẹp nữ tử chào hỏi mấy vị công tử.

Sau đó một đoạn thời gian, dạng này khách nhân nối liền không dứt, ngăn ngui một khắc đồng hồ liền có vài chục vị dạng này công tử chạy đến.

Mà chung quanh khách uống rượu cũng bắt đầu thảo luận lên vị kia phiền như trăng cô nương là như thế nào hoa dung nguyệt mạo, tài tình vô song.

"Xem ra cái này Phan Như Nguyệt vẫn là rất được hoan nghênh." Hạ Hầu Túc Ngọc quay đầu mím môi một cái nói.

"Kia là tự nhiên, tương truyền Ngũ hoàng tử đã từng gặp qua phiền như trăng cô nương một mặt, liền kinh động như gặp thiên nhân, cũng không biết hôm nay hắn có thể hay không tới." Như khói che miệng cười nói. Lại không có chú ý tới lời vừa nói ra, Hạ Hầu Túc Ngọc sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Đám người cũng đều như có cảm giác nhìn Hạ Hầu Túc Ngọc một chút, chỉ có tri đệ Tô Trường An hiểu kì tiếp tục hỏi: "Ngũ hoàng tử cũng thích cái này phiền như trăng cô nương? Vậy xem ra cái này Phan Như Nguyệt cô nương tất nhiên ngày thường cực kỳ xinh đẹp."

"Đúng vậy a. Mẫu Đan các vị kia hoa khôi lại đã từng không xinh đẹp đâu?" Như khói lại đem một chén rượu uống cạn, trên mặt nổi lên lúc thì đỏ choáng, có chút u oán nói.

Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là phong trần nữ tử a. Nàng ở trong lòng lại yên lặng nói một câu.

Tô Trường An nghe được trong giọng nói của nàng dị dạng, kỳ quái mắt nhìn trước nữ tử này một chút. Cảm thấy lúc này như khói tựa hồ cùng vừa mới cái kia phong tình vạn chủng như khói có chút không giống, nhưng lại nói không nên lời chỗ nào không giống, nhưng hắn vẫn là ân cần hỏi han: "Như Yên tỷ tỷ, ngươi không sao chứ?"

Như khói phát giác được sự thất thố của mình, lắc đầu, vứt bỏ trong đầu chẳng biết tại sao chạy đến ai oán, lại khôi phục thành cái kia kiêu mị như khói, nàng cười nói ra: "Không có việc gì, chỉ là nghĩ phiền như trăng đứa bé kia, nhìn không được sinh ra mấy phần cảm thán."

"Không phải nói Ngũ hoàng tử thích nàng sao? Để Ngũ hoàng tử vì nàng chuộc thân không phải tốt?" Tô Trường An cảm thấy kỳ quái, đã Ngũ hoàng tử thích nàng, vậy tại sao không đem nàng tiếp đi. Làm gì để nàng tại cái này thanh lâu chịu khổ.

"Nào có đơn giản như vậy." Như khói lắc đầu nói, nàng nhìn ra Tô Trường An bất quá là một cái kinh nghiệm sống chưa nhiều thiếu niên, ở trong đó môn đạo, lại không phải một lời nửa câu có khả năng giải thích được. Cho nên nàng trầm mụm lại uống một ngụm thanh rượu, không nói thêm gì nữa.

"Ngũ ca. . Ngũ hoàng tử hắn, rất nhiều chuyện cũng là thân bất do kỷ a." Một bên Hạ Hầu Túc Ngọc lại tại lúc này nhận lấy nói gốc rễ yếu ớt nói.

Tô Trường An cũng không thích bọn hắn loại này đánh lời nói sắc bén, giả thâm trầm phương thức nói chuyện. Hắn đang muốn hỏi cho ra nhẽ, lại nghe trong đại sảnh khách uống rượu nhóm vang lên trận trận tiếng hoan hô.

Tô Trường An đầu trầm nhìn lại, chỉ gặp trên lầu chính giữa sương phòng nhóm từ từ mở ra, tại đông đảo yêu diễm nữ tử chen chúc dưới, một vị nữ tử áo vàng ôm một con tì bà, chậm rãi từ đó đi ra.

Vị này chỉ nghe tên Mẫu Đan các hoa khôi, rốt cục muốn xuất hiện ở trước mắt mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngồi đầy Y Quan đều cảm thú (thượng)

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 21: Ngồi đầy Y Quan đều cảm thú (thượng)

Nàng cúi đầu, nện bước tiểu toái bộ, chậm rãi đi tới.

Khách uống rượu nhóm không hẹn mà cùng tại nàng xuất hiện một khách này trở nên trầm mặc. Toàn bộ Mầu Đan các, cứ như vậy chợt im lặng xuống tới. Bọn hần nín thở ngưng thần nhìn xem cái này chậm rãi mà đến thiếu nữ, sợ một cái chớp mắt, liền bỏ qua thứ gì.

Rốt cục nàng đi tới hai tầng lầu ở giữa đài vuông chỗ.

Một tiếng xa xăm tiếng tỳ bà chợt vang lên.

Vây quanh nàng mấy vị yêu diễm thị nữ như đến hiệu lệnh nhao nhao lui ra. Thế là kia đài vuông bên trên, liền chỉ còn lại một vị thiếu nữ áo vàng, doanh doanh độc lập. Nàng hăm lấy thủ, hai tay ôm lấy một thanh tỳ bà. Mặc dù thấy không rõ dung mạo, nhưng khách uống rượu nhóm lại cảm thấy thời khắc này nàng cực kỳ xinh đẹp.

Bọn hần kinh ngạc nhìn trên đài cô gái kia, trong ánh mắt là không chút nào che giấu dục vọng cùng tham lam.

"Lộc cốc." Cũng không biết đến tột cùng là ai nuốt nước miếng một cái, phá vỡ Mầu Đan các bên trong thời khắc này yên tĩnh.

Tựa hồ là đối thanh âm như vậy chán ghét, hay là nguyên nhân khác. Thiếu nữ áo vàng chợt duỗi ra mình ngón tay ngọc, tại kia tỳ bà trên dây nhẹ nhàng một nhóm.

Tranh!

Lại là một tiếng xa xăm tiếng tỳ bà vang lên.

Nữ tử chợt giơ lên đầu của mình. Kia rốt cuộc là như thế nào một khuôn mặt?

Mây ngài răng trắng, mũi ngọc tinh xảo băng cơ. Nói là chìm sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng lại lộ ra tái nhợt, không đủ để hình dung nữ tử mỹ mạo. Hoặc là nói, trên đời này cũng không tồn tại một cái từ ngữ có thể chân chính thuyết minh ra mỹ mạo của nàng.

Nàng giống ngộ nhập nhân gian tinh linh, lại như rơi xuống phạm trần trích tiên. Đẹp đến mức không gì sánh được.

Nhưng mọi người còn đến không kịp sợ hãi thần phục, chỉ gặp nàng ngón tay ngọc tại kia tỳ bà trên dây vừa đi vừa về kích thích, từng tiếng thanh âm thanh thúy mang theo một cổ vận luật vang lên.

âm thanh vù vù vù. Giống như tái ngoại chinh nhân nhìn trăng sáng, lại như xuân khuê phụ nhân đợi quân về.

Cái này thủ khúc là tiền triều một vị phụ nhân sáng tạo, thời gian loạn thế, phụ nhân thanh mai trúc mã trượng phu bị điều động tiền tuyến. Phụ nhân nhất đẳng chính là hon mười nóng lạnh, cuối cùng chờ đến chính là hần một bộ Y Quan. Ưu tư ai điều bên trong, phụ nhân liền phổ hạ cái này thủ khúc, tưởng niệm vong phu.

Này khúc tên là về cây mơ, mà vị kia phụ nhân chính là phiên như trắng bà bà, Thanh Ngọc phu nhân.

Phản Như Nguyệt đem cái này thủ khúc đạn rất khá, cho dù là không thông âm luật Tô Trường An cũng không nhận được bị làn điệu hấp dẫn, trong đầu phát ra trận trận về u sầu.

Nhưng này chút khách uống rượu bọn công tử lại không phát giác gì. Bọn hần chỉ là trực câu câu nhìn chăm chăm cô gái kia, trong mắt như có một đoàn ngọn lửa rừng rực đang thiêu đốt. Giống như hận không thể hiện tại liền xông đi lên, nhổ nàng quần áo, hung hăng ức hiếp một phen.

Trên thế giới này rất nhiều sự tình chính là như vậy, vô luận người làm được cho dù tốt, nhưng đối với một đám hắt lên da người đã thú mà nói, bọn hần nhìn thấy vĩnh viễn chỉ có trong rương chiếu lấp lánh vàng cùng y phục hạ nữ nhân trắng bóng nhục thể.

Phiên như trắng tựa hồ cũng minh bạch mình đối mặt đến tột cùng là như thế nào một đám người, nàng trong con người bịt kín về lo lắng. Nàng mang theo may mắn ngẩng nhìn bốn phía, lại cuối cùng không có trông thấy nàng muốn xem gặp thân ảnh. Lòng của nàng rốt cục loạn, gãy tỳ bà tay cũng mất chút tác dụng, bắn ra mấy cái sai âm.

Tô Trường An nhú mày, hần cảm thấy cái này thủ khúc tựa hồ có chút vấn đề, nhưng hần lại nói không rõ ràng đến cùng xảy ra vấn đề ở đâu. Hần nhìn một chút chung quanh khách uống rượu, đã thấy bọn hần ánh mắt lom lom nhìn nhìn chăm chăm trên đài nữ tử, tựa hồ không có chút nào phát giác dị dạng. Nhưng cũng không biết đến tột cùng là nghe hát nghe được mê mẩn, vẫn là nhìn thiếu nữ kia nhìn mê mẩn.

Rốt cục một khúc phương thôi, phiên như trắng thu hồi tỳ bà, gạt đầu đứng ở trên đài. Thân ảnh của nàng có chút đơn bạc, lại có chút đáng thương, giống như là thịt cá trên thớt gỗ, chờ lấy người treo giá.

Nhưng nàng bộ dáng như vậy nhưng không có để dưới đài đám người sinh ra một tơ một hào thương hại, ngược lại là càng thêm khơi dậy bọn hần che dấu tại kia nhìn như hoa lệ Y Quan hạ thú tính.

Lúc này, một cái tú bà bộ dáng trung niên nữ nhân đi tới, nàng hướng về phía dưới đài các nam nhân một trận mị tiếu, sau đó mới dùng nàng có chút thanh âm khàn khàn nói ra: "Các vị công tử, vị này chính là chúng ta Mầu Đan các lần này hoa khôi, phiên như trắng cô nương."

Nói tới chỗ này nàng dừng dừng, tựa hồ đang chờ dưới đài đám người cho nàng đáp lại.

Nhưng nàng cuối cùng không có đội đến nàng muốn phản ứng, các nam nhân vẫn như cũ kinh ngạc nhìn cô gái kia, trong mắt rốt cuộc cũng không được những vật khác.

Bắt quả người tú bà này lại cũng không buồn bực, nàng hướng về phía dưới đài đám người mập mờ cười cười, lại nói ra: "Chư vị một bộ muốn đem chúng ta phiên như trắng cô nương ăn sống nuốt tươi đáng vẽ, nhưng chúng ta Phần cô nương lá gan rất nhỏ, lại nhìn như vậy xuống dưới nói không chừng liền đem nàng dọa cho chạy."

Người tú bà này xem xét chính là trải qua phong nguyệt người, đơn giản một hai câu liền đem cảm những nam nhân này đau nhức điếm, bọn hắn không thôi thu hồi mình tựa hồ đã dính tại phiên như trắng trên người ánh mắt, nhìn về phía người tú bà này.

Một chút không che đậy miệng công tử ca, càng là tại lúc này lớn tiếng nói ra: "Chúng ta làm sao bỏ được ăn Phần cô nương, chúng ta nghĩ đến thế nhưng là, đem Phần cô nương ôm đến trên giường hảo hảo yêu thương một phen đâu!"

Lời vừa nói ra, trong đại sảnh lập tức vang lên trăn trăn tiếng cười, trong lúc nhất thời một chút thô bỉ không chịu nổi ngôn luận tăng tăng lớp lớp. Mà vị kia ở vào đầu gió đình sóng thiếu nữ lại đem đầu thấp đủ cho càng ngày càng sâu, giống như là chỉ chịu kinh hãi con thỏ.

Nhưng Tô Trường An đám người lại liếc nhau, trong mắt không vui càng là hiển lộ không thể nghi ngờ.

Những này kinh nghiệm sống chưa nhiều thiếu niên thiếu nữ, đối với cảnh tượng như vậy trong lòng không nói ra được bài xích.

Mà bộ kia bên trên tú bà đối với khách uống rượu nhóm phản ứng như vậy lại là cao hứng rất, vui vẻ nói ra: "Nếu như chư vị không bỏ, không bằng lại để cho cô nương nhà ta vì chư vị lại đàn một khúc?"

Nàng tiếng nói này mới rơi, một mực chén rượu liền bay tới hung hăng nện ở trên đầu của nàng. Chén rượu kia bên trên hiển nhiên là dùng sức cực lớn, trực tiếp trên đầu nàng ném ra một đạo thật sâu màu đỏ ấn ký.

"Tầu cái gì tầu! Ta muốn nghe khúc dùng đến tìm dùng tiền đến các người Mẫu Đan các sao? Nhanh mở cho ta bắt đầu, ta đã đợi không kịp." Nói chuyện chính là vừa mới đi trong phòng chung vị kia Vương công tử, hắn cảm quát xếp nổi giận dùng dùng đi ra, hướng về phía tú bà kia liền bắt đầu la mắng.

Tựa hồ là bị vị này Vương công tử nói ra tiếng lòng, chung quanh khách uống rượu cũng đều bắt đầu thúc giục.

Tú bà kia mặc dù trên đầu bị hung hăng đập một cái, lại cũng không sinh khí, mang trên mặt buồn nôn tiểu dung nói ra: "Đã chư vị như thế có hào hứng, ta cũng liền không dài dòng nữa, vậy bây giờ chúng ta hoa khôi xuất các đại hội liền bắt đầu đi."

Nàng tiếng nói này vừa rơi xuống, chung quanh liền tuôn ra rất nhiều trang phục thống nhất thị nữ, các nàng trên tay cầm lấy một trương ngọc bài, nhao nhao đưa cho ở đây mỗi một phát khách uống rượu. Tô Trường An một đám tự nhiên cũng không ngoại lệ, hắn nhận lấy mình ngọc bài, trên đó viết năm mươi sáu dạng này chữ.

Hắn có chút không hiểu, quay đầu hỏi hướng bên cạnh như khói: "Như Yên tỷ tỷ, vật này là cái gì?"

Chung quanh thiếu nam thiếu nữ cũng không rõ lắm, cho nên nghe Tô Trường An đặt câu hỏi đều quay đầu nhìn về phía như khói.

Như khói tức giận tròn nhìn nhìn bọn này tiểu hài một chút, thầm nghĩ cái gì cũng không hiểu, cũng không biết tới này Mẫu Đan các đến tốt cùng vì sao. Nhưng cuối cùng nàng vẫn là nói ra: "Đây là thân phận bài, đợi chút nữa hoa khôi kêu giá lúc chính là dùng cái thân phận này bài phân biệt thân phận."

"Kêu giá?" Tô Trường An vẫn là không hiểu.

Nhưng hắn rất biết liền hiểu được, bởi vì vị kia Vương công tử đã không dẫn nổi gờ tay lên bên trên ngọc bài, hắn tựa hồ là Mẫu Đan các quý khách, bài của hắn từ so với Tô Trường An phải lớn hơn mấy phần, phía trên còn khắc viên vàng.

"Một ngàn lượng!" Vị kia Vương công tử nói như vậy nói.

Một tiếng này kêu giá liền tựa như một cây ngòi nổ, triệt để nhóm lửa ở đây những nam nhân này trong lòng hỏa điếm, trong lúc nhất thời giờ bâng khách uống rượu công tử nổi liền không dứt.

"Một ngàn một!"

"Một ngàn hai!"

...

"Ba ngàn tám!" Giá tiền trong thời gian cực ngắn liền bị đẩy lên một cái cực cao tình trạng. Mẫu Đan các có rất ít hoa khôi đem đầu có thể có ba ngàn lượng trở lên giá cao, mà vị này phiên như trắng cô nương chỉ là chưa tới một khắc đồng hồ cũng đã vượt ra khỏi cái giá tiền này.

Tú bà kia mặt cao hứng chen làm một đoàn, cực kỳ giống một đóa sắp khô bại nát cục. Chuyện như vậy đã hồi lâu không có phát sinh, lần trước còn giống như là tại hơn mười năm trước, cái kia gọi là như khói cô nương, là bị một cái khác tú bà mang ra hoa khôi, năm đó cũng bán ra vượt qua ba ngàn

lượng giá tiền, nghĩ không ra hôm nay, nàng vậy mà cũng có cái này phúc phận. Vừa nghĩ tới nàng có thể phân đến kia bút không ít bạc, trong lòng của nàng sớm đã trong bụng nở hoa.

Giá tiền còn tại kéo lên, các nam nhân tựa như trúng tà, trên tay bọn họ ngọc bài bị lần lượt giờ lên, mà nhìn về phía như khói ánh mắt cũng một lần so một lần cuồng nhiệt.

Nhưng Tô Trường An sắc mặt lại tại lúc này trở nên phá lệ khó coi, hẳn tại cái kia họ Vương công tử kêu lên tiếng thứ nhất giá tiền thời điểm liền mình bạch cái gọi là kêu giá đến tốt cùng là ý gì.

Hắn không phải không biết giống Mẫu Đan các chỗ như vậy đến tốt cùng là làm chuyện gì tình. Nhưng khi một đám người, đem một người, xem như một kiện vật phẩm, tương hồ kêu giá lúc. Trong lòng của hắn vẫn là không nhận được phần nộ, hắn vẫn ngăm nhìn chung quanh, nhìn xem những nam nhân kia bởi vì một loại nào đó không nói nổi biểu đạt vọng mà trở nên vận vẹo thậm chí khuôn mặt dữ tợn. Hắn cảm thấy lạ lẫm, cảm thấy mình tựa như đang ở tại một đám dã thú bên trong.

Hắn chán ghét chuyện như vậy, chán ghét chỗ như vậy, cũng chán ghét dạng này người.

Hắn mặc dù chưa từng có với cái thế giới này ôm lấy tốt đẹp đường nào nguyện cảnh, nhưng khi thế giới này ô uế lấy không chịu được như thế phương thức trần trụi hiện ra ở trước mặt hắn lúc, hẳn ý nguyên cảm thấy buồn nôn, cảm thấy khó coi.

Hắn đem hai tay nắm tay, có lẽ bởi vì quá dùng sức, trên tay của hắn nổi gân xanh.

Mà các nam nhân kêu giá vẫn còn tiếp tục, bọn hắn con mắt bởi vì hưng phấn mà sung huyết, bởi vì sung huyết mà vân vân tia máu. Bọn hắn há mồm, bởi vì kích động mà trong miệng nước miếng văng tung tóe.

Những ngày bình thường tại trong thành Trường An áo mũ chỉnh tề nhân vật, tại lúc này càng trở nên như thế xấu xí không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ngồi đầy Y Quan đều cảm thú (hạ)

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 22: Ngồi đầy Y Quan đều cảm thú (hạ)

"Tám ngàn lượng!" Vị kia Vương công tử tựa hồ chịu đủ dạng này không có điểm dừng tăng giá, hắn cử ra trên tay bảng hiệu, gọi ra một cái nghe rộn cả người số lượng.

Mẫu Đan các bên trong vừa mới còn khí thế ngất trời bầu không khí chợt lạnh xuống, tám ngàn lượng, cái số này đối với cho dù là đang ngồi hào môn hiển quý, cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Phàn Như Nguyệt mặc dù xinh đẹp, nhưng vì đêm xuân một lần, lại tổn hao nhiều tiền như vậy tài đối với ở đây đại đa số người tới nói vẫn là quá xa xỉ. Dù sao chỉ là một đêm, hôm nay không thành, có thể ngày mai lại đến, đây là tại chỗ đại đa số người ý nghĩ.

Vị kia Vương công tử đem mọi người phản ứng thu hết vào mắt, khóe miệng không khỏi lộ ra vẻ đắc ý tiểu dung, hắn hưởng thụ cảm giác như vậy. Dùng tuyệt đối thực lực nghiền ép đám người, để đám người đối người e ngại, nhưng lại bắt người không thể làm gì.

Phàn Như Nguyệt tựa hồ cũng dự cảm đến đợi chờ mình vận mệnh, nàng cuối cùng nhìn thoáng qua toàn bộ Mẫu Đan các, vẫn không có nhìn thấy cái kia từng cùng nàng thề non hẹn biển thân ảnh. Trong lòng của nàng sinh ra như chết tuyệt vọng. Nàng cảm giác mình tựa như là một con dơi làm thịt cừu non, chung quanh vòng tự lấy một đám sói đói. Mà nàng đau khổ chờ đợi người chặn cừu nhưng không thấy bóng dáng.

Nàng cúi đầu xuống, mỹ lệ trong con ngươi rốt cục đã mất đi cuối cùng một tia linh động, trở nên âm u đầy từ khí.

Trên đài tú bà hạnh phúc tựa như muốn ngắt đi, nàng vừa nghĩ tới tám ngàn lượng bạch ngân cái này to lớn số lượng, liền không khỏi có loại phảng phất tại giống như nằm mơ không chân thật cảm giác.

Nhưng nàng vẫn là cực lực bảo trì thanh tĩnh, nhìn quanh đám người, lấy nàng nhiều năm nhìn mặt mà nói chuyện kinh nghiệm tự nhiên nhìn ra mọi người đều không tiếp tục tiếp lấy kêu giá ý tứ. Cho nên nàng há mồm liền muốn tuyên bố lần này hoa khôi xuất các đại hội kết quả.

Nhưng lúc này, một con ngọc bài chợt bị gió lên cao cao.

Kia là một con rất phổ thông ngọc bài, không có ngân tuyến viền rìa, cũng không có kim tuyến khảm nạm. Nhưng ngọc bài chủ nhân cũng rất tự tin, đem hẳn nâng đến cao cao, tựa hồ sợ bị nàng coi nhẹ, còn cố ý lắc lắc.

Chẳng lẽ tám ngàn còn không phải sau cùng giá tiền? Tú bà trong lòng nháy một cái, sinh ra một loại ngăn chặn không ngừng kích động. Mặc dù đôi phương cũng không thể chứng minh thân phận của mình ngọc bài, nhưng một chút điều thấp phủ thương hoặc là không nguyện ý bị nhận ra thân phận vương hầu, cũng là sẽ dùng một chút không làm người khác chú ý ngọc bài đến tham dự hoa khôi đại hội, chuyện như vậy tại Mầu Đan các trong lịch sử cũng không phải là chưa từng xảy ra. Mà lại nàng vô ý thức cho rằng, tại cái này đại Ngụy, không có bất kỳ người nào có can đảm tại Mầu Đan các trằng từ bên trên quấy rối.

Cho nên nàng kích động nhìn xem vị kia ngọc bài chủ nhân, kia là một cái nhìn qua chỉ có mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên, quần áo rất phổ thông thấy thế nào cũng không giống là có thể xuất ra vượt qua tám ngàn lượng bạc nhân vật.

Nhưng người tú bà này giờ phút này đã bị dục vọng làm choáng váng đầu óc, nàng ánh mắt bên trong mang theo cổ vũ. Tựa hồ tại kỳ vọng từ nơi này thiếu niên thông thường miệng bên trong có thể tung ra một cái đề nâng chấn kinh rằng hàm số lượng.

Nhưng có người nhưng không có hẳn cao hứng như vậy, vị kia Vương công tử tại kia ngọc bài bị gió lên trong nháy mắt sắc mặt liền trở nên cực kỳ khó coi, hẳn chán ghét chuyện như vậy, chán ghét danh tiếng của mình bị cái này không biết từ nơi nào xuất hiện thiếu niên đột ngột cướp đi. Hẳn đã làm tốt chuẩn bị, hẳn sẽ báo ra một cái siêu việt thiếu niên này rất nhiều giá tiền, sau đó lại ở ngay trước mặt hẳn hung hăng mỉa mai hẳn một phen, cuối cùng tại cùng vị kia mỹ mạo như hoa Phàn cô nương cùng chung đêm xuân.

Thế nhưng là bọn hắn chú định sẽ thất vọng, vô luận là tú bà vẫn là vị kia Vương công tử.

Bởi vì vị thiếu niên kia giờ ngọc bài nhưng không có nửa phần báo ra giá tiền ý tứ, hẳn chỉ là cau mày, nhìn xem tất cả mọi người ở đây.

Sau đó nói ra: "Dạng này không đúng."

Thanh âm của hắn rất thanh tịnh, giống như là chưa nhiễm phàm trần tuyết trắng. Nhưng lại rất có lực, giống như là đem hè bên trong bỗng nhiên nổ lên phích lịch.

Tú bà ngây dại, Vương công tử cũng ngây dại, cùng Tô Trường An cùng nhau tới cổ Ninh Hạ hầu tước ngọc mấy người cũng ngây dại. Liền ngay cả cúi đầu, mặt không có chút máu phiến như trăng cũng bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn xem cái này có chút thiếu niên gây yếu.

Như khói bỗng nhiên có chút hoảng hốt, có lẽ bởi vì uống một chút rượu nguyên nhân, nàng phảng phất lại về tới hơn mười năm trước, nàng vẫn là hoa khôi thời điểm.

Cũng là dạng này một buổi tối, cũng là tại cái này mặt ngoài phồn hoa như gấm, bên trong ô uế không chịu nổi Mầu Đan các.

Nàng tựa như thời khắc này phiến như trăng, sợ người lạ sinh đứng tại trên đài cao. Mẹ của nàng đang ở nơi đó ra sức gào to, khách uống rượu nhóm thô nói lời xấu xa, đưa nàng như hàng hóa xoi mói một phen về sau, sau đó bắt đầu kêu giá.

Mà liền tại nàng như phiến như trăng thất kinh không biết vì sao thời điểm, cũng có như vậy một thiếu niên tách mọi người đi ra, đối nàng lộ ra một cái đến nay nàng y nguyên chưa từng quên được tiểu dung.

Mà chính là vì cái nụ cười này, nàng nhất đẳng mười năm, dù cho từ cái kia tuổi trẻ thiếu nữ nhìn đến hiện tại hoa tàn ít bướm, nhưng như cũ vui vẻ chịu đựng.

Tú bà tựa hồ còn không có thăm dò rõ ràng cái này đột nhiên phát sinh tình huống đến cùng là chuyện gì xảy ra, nàng thử thăm dò hỏi Tô Trường An: "Vị công tử này, không biết người đây là ý gì?"

"Các người làm như vậy không đúng." Tô Trường An đi tới kia đài vuông trước, ngừng đầu nhìn tú bà kia nói nghiêm túc.

Tú bà sắc mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi, nàng cơ hồ đã khẳng định người thiếu niên trước mắt này là tới quấy rối. Mặc dù qua nhiều năm như vậy nàng đã hồi lâu chưa từng thấy có người dám ở Mầu Đan các khốc lóc om sòm, nhưng giờ phút này dạng sự tình lại chân chân thật thật phát sinh ở trước mắt của nàng, hơn nữa còn là tại đối nàng cực kỳ trọng yếu hoa khôi xuất các trên đại hội.

Nàng cực kỳ phẫn nộ, hướng về phía chung quanh mấy cái quy công bộ đáng nam tử sử một cái nhan sắc, mấy vị kia nam tử liền sẽ ý hướng phía Tô Trường An đánh tới.

Tô Trường An lông mày nhíu lại, thể nội linh lực vận chuyển, vừa đối mặt liền đem mấy vị này quy công đánh ngã trên mặt đất.

Hắn nhưng là tướng tinh sẽ Nhân bằng đứng đầu bằng, lần này Tinh Vương. Dù cho bảy vị cửu tinh cảnh hảo thủ cũng bị hắn một đao chém xuống. Những này ngay cả tự linh đều không phải là người bình thường, như thế nào là đối thủ của hắn?

Chỉ gặp Tô Trường An nhẹ nhàng nhảy lên, liền rơi vào phiến như trăng bên cạnh, tú bà kia tựa hồ bị Tô Trường An một chiêu đánh ngã mấy vị quy công thân thủ dọa sợ, theo bản năng liền trốn đến một bên. Mà Tô Trường An lại lơ đãng, hẳn đảo mắt dưới đài những cái kia ngạc nhiên khách uống rượu

cùng công tử, rất nghiêm túc nói ra: "Ta muốn dẫn nàng đi."

Phiền như trắng ngần ngần cả người, nàng nhìn xem cái này che ở trước người hấn thiếu niên, hấn bắt quá cùng nàng niên kỷ tương tự, thậm chí khả năng còn nhỏ hơn tới mấy phần, bóng lưng của hấn cũng rất gầy yếu, nhưng lại trong thoáng chốc rất cao lớn, giống như là sơn nhạc.

"Người dựa vào cái gì mang nàng đi!?" Vị kia Vương công tử cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, đối với cái này đột nhiên tung ra lẳng đầu thanh nghiêm nghị hỏi.

Nhưng Tô Trường An lại không để ý tới hấn, mà là quay đầu, nhìn xem phiền như trắng, ánh mắt lộ ra nụ cười ôn nhu, hấn nhẹ giọng hỏi: "Người nghĩ đợi ở chỗ này sao?"

Phản Như Nguyệt còn có chút sững sờ, lại có chút khiếp đảm.

Nhưng có lẽ là Tô Trường An trong mắt ôn nhu cho nàng không hiểu dừng khí, cho nên nàng cuối cùng vẫn là hướng về phía hấn lắc đầu.

"Vậy người nguyện ý theo ta đi sao?" Hấn lại hỏi.

"Ân!" Lần này Phản Như Nguyệt lần này trả lời rất nhanh, cũng rất kiên định.

Tô Trường An lúc này mới quay đầu, nhìn về phía vị kia Vương công tử nói ra: "Người nghe thấy được sao? Nàng không muốn ở lại nơi này, cho nên ta muốn dẫn nàng đi!"

Kia Vương công tử ngạc nhiên, hấn nhất thời lại không biết như thế nào cùng cái này lẳng đầu thanh đối thoại. Nhưng rất nhanh máu của hấn liền bị một cơn lửa giận chỗ nhóm lửa. Hấn cảm thấy cùng Tô Trường An giảng đạo lý như là đàn gảy tai trâu, cho nên hấn một ánh mắt, bên cạnh mấy cái hộ vệ ứng thanh mà động.

Những hộ vệ kia đều là hấn phủ thượng hảo thủ, mỗi một cái đều ít nhất là cửu tinh cảnh cao thủ, hấn sớm đã nhìn ra Tô Trường An bắt quá Tụ Linh cảnh, khi dễ một chút không có tu luyện quy công vẫn được, nhưng tại cái này Mấu Đan các, đừng nói Tụ Linh cảnh, chính là địa linh Thiên Thánh tới, cũng là uống công!

Tô Trường An ánh mắt trầm xuống, hấn nhìn ra đánh tới mấy vị nam tử đều là chút cửu tinh cảnh cao giai thậm chí phá vỡ cao thủ, lập tức sinh lòng cảnh giác, thể nội linh lực vận chuyển, hấn quát to một tiếng, phát ra một tiếng như sư tử gầm rú.

Lúc này, phiền như trắng mới ý thức tới, mình không có chờ đến chính mình người chặn cừu, lại đợi đến một đầu nhắm người mà phệ ấu sư.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tốt nhất niên kỷ. Tốt nhất bọn hấn.

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 23: Tốt nhất niên kỷ. Tốt nhất bọn hấn.

Cùng là cửu tinh cảnh, thực lực nhưng cũng ngày đêm khác biệt.

Những hộ vệ này so với tướng tinh sẽ lên mấy vị kia còn phải mạnh hơn mấy phần, đều là chút tu thành tinh linh sáu mươi mai trở lên nhân vật, càng quan trọng hơn là những hộ vệ này đều từng là chút no bụng trải qua sa trường binh lính, kinh nghiệm thực chiến so với những cái kia tướng tinh sẽ lên cái gọi là thiên tài mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà trái lại Tô Trường An, trận đánh hôm qua, đến nay linh lực còn chưa hồi phục. Mà càng quan trọng hơn là, đao của hấn, hấn không mang.

Không có đao đao khách, tựa như không có răng nanh ác lang, có thể nhảy có thể chạy, cũng có thể gào thét, lại không gây thương tổn được người.

Này lên kia xuống, một trận chiến này cũng không nhẹ nhõm.

Tô Trường An bình tĩnh lại, hấn đếm, đánh tới hộ vệ tổng cộng có năm người, hấn biết đây là một trận ác chiến. Không dám khinh thường, trong cơ thể

hắn đảo ý tình linh cùng chân hỏa tình linh vận chuyển.

Lập tức, bốn phía đảo ý tung hoành, linh viêm lấp lóe.

Năm vị hộ vệ cũng không phải hạng người bình thường, một chút liền nhìn ra Tô Trường An thả ra linh lực có chút quái dị. Cho nên không dám khinh địch, bọn hắn nhao nhao hét to, từng đạo linh lực ba động từ trên người bọn họ bay lên.

Có lẽ bởi vì là tại Mẫu Đan các quan hệ, những hộ vệ này có chỗ cố kỵ, bọn hắn cũng không có rút ra chính mình vũ khí, ra chiêu cũng đều là hướng về phía Tô Trường An tay chân các bộ vị, cũng không lấy yếu hại.

Nhưng cái này cũng không hề mang ý nghĩa Tô Trường An tình cảnh lại bởi vậy nhẹ nhõm mấy phần, cái này năm tên hộ vệ, phối hợp ăn ý, bọn hắn từ khác nhau phương vị đánh tới, cơ hồ phong kín Tô Trường An tất cả đường lui.

Nếu không làm chút gì, chỉ cần vừa đối mặt, Tô Trường An chỉ sợ liền sẽ bị bắt.

Nhưng Tô Trường An lại có thể làm gì chứ? Thể nội linh lực trống rỗng, đao cũng không ở trong tay. Lòng mày của hắn vo thành một nắm, nhưng lại cũng không bởi vì tình cảnh hiện tại mà hối hận.

Hắn thích xem sách, mặc dù không phải đứng đắn sách, nhưng chung quy là sách.

Trên sách nói, hiệp chi đại giả, vì nước vì dân.

Trên sách nói, Hiệp Khách Hành, trừ gian diệt ác an thiên hạ.

Hắn muốn trở thành người như vậy, bởi vì trong sách các đại hiệp, vô luận đi đến nơi nào, mọi người luôn luôn thích hắn, bên cạnh luôn có giống như Mạt Mạt xinh đẹp cô nương làm bạn.

Hắn cũng có nghĩ qua như bọn hắn hành hiệp trượng nghĩa, nhưng cái gì trừ gian diệt ác an thiên hạ, đối với hắn mà nói chỉ là một cái lại lớn lại trống trải khái niệm.

Nói cho cùng hắn chỉ là hi vọng thế giới này cũng không chán ghét như vậy hắn, mà hắn cũng có thể chẳng phải chán ghét thế giới này.

Nhưng hết lần này tới lần khác, rất nhiều chuyện, mãi mãi cũng cùng người suy nghĩ đi ngược lại.

Tướng tính sẽ lên, những cái kia hắn chưa từng gặp mặt người, đối với hắn nói lời ác độc.

Mẫu Đan các bên trong, những này cái gọi là danh môn quý tộc, lại như tài sói, muốn gặm ăn một cái tuổi dậy thì cô nương.

Vì cái gì thế giới này hết lần này tới lần khác sẽ là dạng này?

Hắn chợt bắt đầu tưởng niệm đao của hắn, hắn muốn cứ như vậy nhấc lên nó, đem thế giới này nhất đao lưỡng đoạn.

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên, hắn chính là giật mình, trên trán hiện ra trận trận mồ hôi lạnh, hắn có thể cảm nhận được tại kia một cái chớp mắt, vùng đan điền yên lặng đã lâu thần huyết chợt có như vậy một tia bạo động.

Hắn cảm thấy nghĩ mà sợ, nhưng lúc này kia năm vị hộ vệ chương phong đã tới trước người.

Tô Trường An hộ thể linh viêm cùng đảo ý tại hắn thần huyết bạo động một nháy mắt, trở nên uể oải. Mà hắn cứ như vậy không có chút nào phòng bị bại lộ tại những này hung thần ác sát hộ vệ trước mặt.

Mắt thấy kia năm đạo chương phong liền muốn đập đến Tô Trường An, mà Tô Trường An bởi vì vừa mới vừa mất thần nghiễm nhiên đã tới không kịp làm ra bất kỳ động tác gì.

Một đạo kiếm quang bén nhọn thế nào lên, lại có mấy đạo linh quang theo đuôi phía sau. Thẳng bức các vị hộ vệ không có chút nào phòng bị sau lưng, kia mấy đạo công kích, lại là không nể tình, chỗ tập kích chỗ đến lúc đó các vị hộ vệ ngực, mặt chờ yếu hại.

Trong lòng mọi người giật mình, không thể không thoáng cái biến tốc độ của mình, để tránh mờ kia mấy đạo bỗng nhiên đánh tới công kích.

Mà chính là tại bọn hắn thân hình chậm dần một nháy mắt, một cái cao lớn thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện tại Tô Trường An bên người, hắn lôi kéo còn tại ngây người bên trong Tô Trường An lui về sau đi thêm bước, rốt cục khó khăn lắm tránh thoát mấy vị kia hộ vệ gào thét mà đến chương kích.

Tô Trường An lúc này mới nhìn rõ, đạo thân ảnh kia, đúng là kia từ trước đến nay bất thiện ngôn từ cường tráng thiếu niên lặn như.

Hắn thấy lại hướng kia kiếm quang cùng linh quang đánh tới phương hướng, đã thấy Hạ Hầu Túc Ngọc cầm kiếm mà đứng, mà Cổ Ninh kỳ đạo ba người, cũng là trên tay lóe ra còn chưa rút đi linh quang.

Hắn còn chưa tới kịp nói cái gì, mấy người liền chạy chậm đến trước người hắn.

"Người nói người! Làm sao luôn xúc động như vậy!" Hạ Hầu Túc Ngọc đối Tô Trường An bên hông chính là một trận hung ác bóp, miệng bên trong cũng theo đó tức giận nói.

"Đúng vậy a! Trường An người làm sao một người liền xông tới, người đừng tưởng rằng được một cái gì Tinh Vương thì ngon." Tô Mạt cũng bắt mắt lâu bầu nói.

"Đúng đây, tiểu tử thú, đánh nhau cũng không bảo cho nhà người Kỷ ca ca, người quên ta tại đích tôn là thế nào sửa chữa người đâu?" Kỷ đạo tự nhiên không dám lạc hậu, cũng nói theo.

Mà Cổ Ninh cũng lặn như mặc dù không làm lời nói, nhưng nhìn xem Tô Trường An lúc, nụ cười trên mặt đã rất rõ ràng biểu lộ lập trường của mình.

Tô Trường An nhất thời không nói gì, có chút lúng túng gãi gãi cái ót, không biết như thế nào đón lấy nói gốc rễ. Nhưng trong lòng dâng lên trận trận âm áp, cổ này âm áp tựa hồ mang theo một loại nào đó ma lực, kia có chỗ rung động thần huyết tại cổ này âm áp dâng lên trong nháy mắt, vậy mà chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Nhưng hần còn đến không kịp tinh tế cảm ngộ cuối cùng là có chuyện gì. Mấy vị kia hộ vệ lại sắc mặt khó coi lần nữa xông tới, bọn hần thế nhưng là kinh nghiệm sa trường vô tốt, nói là từ trong đồng người chết bò ra tới cũng không đủ. Lần này lại lấy mấy cái hậu bối tính toán, trong lòng có thể nào cao hứng. Lập tức thể nội linh lực vận chuyển, thể muốn một kích đem mấy vị này thiếu niên cầm xuống.

Sắc mặt của mọi người trầm xuống, trong bọn họ tu vi cao nhất chính là Hạ Hầu Túc Ngọc, cũng liền khó khăn lắm cứu tình cảnh, tính cả Tô Trường An có không như bình thường Tụ Linh cảnh chiến lực, nói trắng ra là, hết thấy cũng liền hai vị nhưng cùng cứu tình chống lại người.

Mà còn thừa bốn người đều là Tụ Linh cảnh, trong đó Cổ Ninh, Tô Mạt, kỷ đạo càng là nho sinh, tại cảnh giới này, ba cái đều không nhất định là một cái cùng cảnh giới võ sinh đối thủ.

Trái lại mấy cái này hộ vệ, nhưng đều là chút cứu tình cảnh hậu kỳ thậm chí phá vỡ hảo thủ. Một trận chiến này, mặc dù còn chưa bắt đầu, nhưng lại tựa hồ thắng bại đã định.

Tô Trường An nhìn xem vây tới bọn hộ vệ, sắc mặt âm trầm. Nếu là trong cơ thể hần linh lực dồi dào, lại có trường đao bàng thân, một trận chiến này thắng bại số lượng còn càng chưa biết. Hần không khỏi sinh ra một loại hồ roi bình nguyên bị chó bắt nạt biệt khuất cảm giác.

"Sur tỷ, nếu không người mang theo Cổ huynh bọn hần cùng phiền như trắng cô nương đi trước, ta thay người cản bọn họ lại." Tô Trường An bình tĩnh lông mày nhỏ giọng nói.

"Còn bán khoản người Phiền Như Nguyệt cô nương!" Hạ Hầu Túc Ngọc quay đầu nhìn sang vị kia hoa khôi, lúc này phiền như trắng chính ôm tì bà, sợ người lạ sinh tròn ở một bên. Nàng không khỏi lườm liếc miệng, trước sớm liền nghe nói mình ngủ ca vì một cái gái lâu xanh cùng phụ hoàng làm cho túi bụi, bây giờ bị phụ hoàng giam lỏng trong cung. Nàng vốn đang kỳ quái đến cùng là bức nào tuyệt sắc, có như thế mị lực, có thể đem mình kia phóng đảng không bị trói buộc ngủ ca mê đến thần hồn điên đảo, hôm nay cơ duyên xảo hợp vậy mà nhìn thấy một thân. Dù cho trong lòng không cam lòng, Hạ Hầu Túc Ngọc cũng không thể không thừa nhận, nữ tử này dung mạo cho dù là nàng, cũng muốn kém hơn mấy phần. Nếu không mình cái này lãng đầu thanh sư đệ cũng sẽ không vì nàng, rút đao tương trợ.

Đương nhiên, nghĩ đến đây một điểm Hạ Hầu Túc Ngọc liền không hiểu có chút không vui. Nàng mang theo một chút oán khí tiếp tục nói ra: "Người cũng không nhìn một chút hiện tại là tình huống như thế nào, chúng ta chạy trốn được sao?"

Tô Trường An sững sờ, cũng liền minh bạch thời khắc này thế cục, dù sao cái này Mẩu Đan các là của người khác địa bàn, nghĩ đến luôn có chút phòng vệ tại, muốn dễ dàng như vậy mạng người nhà hoa khôi chạy trốn, nhất định là chuyện không thể nào.

Ý niệm tới đây, hần không khỏi thở dài một hơi, sinh lòng tự trách, muốn nói điểm gì. Lại bị Cổ Ninh đánh gãy.

"Tô huynh không nên tự trách." Tựa hồ một chút liền nhìn ra Tô Trường An tâm tư, Cổ Ninh như vậy nói ra: "Người còn nhớ đến tại dài an trên đường người nói với ta qua quyển kia gọi 《Đăng Yêu Hiệp Khách》 sách sao? Kia trong sách đao khách không phải liền là cùng người ta như vậy, trên đường gặp chuyện bất bình, giận dữ liền rút đao sao? Người ta đọc sách tập võ, không phải là vì như thế? Việc này người nếu không ra mặt, chúng ta cũng nhất định là nhìn không được, khi đó, Tô huynh cũng chắc chắn như chúng ta hết sức giúp đỡ."

"Đúng rồi! Tô Nhị Cầu, người đừng tưởng rằng chỉ người một cái là anh hùng hảo hán, tất cả mọi người là đích tôn người tới, ai cũng không thể so với người ít hơn cái này hai lượng gan!" Một bên kỷ đạo lớn tiếng phụ họa nói.

Tô Trường An lại là sững sờ, trong lòng dây gai bỗng nhiên giải khai, đôi mắt của hần cũng theo đó sáng lên, tất cả lo lắng đều tại thời khắc này rộng mở trong sáng. Liền ngay cả thể nội linh lực vận chuyển cũng thông thấu nẩy phần.

"Tốt! Vậy chúng ta liền làm một lần cái này 《Đăng Yêu Hiệp Khách》 bên trong đao khách!"

Hần quát to một tiếng, quanh thân đao ý bỗng nhiên hướng phía hần hư cầm tay phải ngưng tụ, bắt quả mấy hơi thời gian, vậy mà hóa thành một thanh như ẩn như hiện trường đao hình dạng.

Hần ngẩng đầu lên, dưới chân đạp địa, như là mảnh hồ vọt lên, trên tay đao tại kia một cái chớp mắt trở nên như có thực chất. Trong cơ thể hần linh lực vận chuyển, suy nghĩ khẽ động, thân thể liền hóa thành một đạo lưu quang, hộ thể linh viêm lưu chuyển, vòng quanh Tô Trường An hóa thành lưu quang theo sát.

Đám người thấy thế cũng đều nhao nhao quát lên một tiếng lớn, té ra mình mạnh nhất chiều thức, thẳng tiến không lùi phóng tới những cái kia tu vi cao hơn bọn hắn không chỉ một bậc hộ vệ áo đen nhóm.

Mẫu Đan các đại sảnh yên tĩnh trở lại, khách uống rượu nhóm để ly rượu xuống, bọn công tử buông xuống quạt xếp, phiến như trắng mở to hai mắt, như khóe che lại đôi môi.

Bọn hắn sững sờ nhìn trước mắt một màn này, nhìn xem này một đám quyết nhiên thiếu niên.

Bọn hắn như vậy nhỏ bé, lại như vậy sáng tỏ.

Giống như là dập lửa lưu huỳnh, lại giống vồ thỏ hùng sư.

Đám thiếu niên này tại vô tri cũng không sợ ở giữa chỗ tán phát ra đồ vật.

Để bọn hắn đã cảm giác hoang đường, lại cảm giác rung động.

Đây là rất mâu thuẫn sự tình, lại là tại cái này tốt nhất niên kỷ bên trong, xinh đẹp nhất đồ vật.

Đây là tốt nhất bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Năm đám cùng đạo lý

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 24: Năm đám cùng đạo lý

Những hộ vệ kia cũng là sững sờ, theo bọn hắn nghĩ đám thiếu niên này đối đầu bọn hắn làm sao cũng chỉ có thúc thủ chịu trời phần, nếu là giới lúc có thể thêm chút chống cự, liền đã là có chút đảm phách.

Nhưng bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, cũng không nghĩ ra, đám thiếu niên này có thể có dũng khí chủ động xuất kích.

Có lẽ quả nhiên là ứng một câu như vậy ngạn ngữ —— ghé con mới đẻ không sợ cọp.

Bọn hắn nhìn nhau một cái, ánh mắt bên trong ý tứ rất rõ ràng, lần này nhất định phải hảo hảo dạy một chút những thiếu niên này cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Từng đạo khí lăng nổ tung, năm vị hộ vệ cửu tinh cảnh linh lực không hề cổ kỵ ngoại phóng.

"Trường An!" Hạ Hầu Túc Ngọc kêu một tiếng.

"Ân." Tô Trường An trầm giọng đáp, hắn hiểu được Hạ Hầu Túc Ngọc ý tứ —— tổn thương thứ mười chỉ không bằng đoạn thứ nhất chi.

Chỉ là chớp mắt, đám người liền đánh giáp lá cà.

Tô Trường An nghiêng tiếp bên trái hai vị hộ vệ, đạo ý ngưng tụ thành trường đao, hồ hồ sinh phong chính là một cái quét ngang.

Hạ Hầu Túc Ngọc nghiêng tiếp phía bên phải hai vị hộ vệ, nàng một tiếng khẽ kêu, kiếm quang như ánh, chớp mắt liền đem hai người hộ vệ kia trùm vào trong đó. Đây là Ngọc Hành truyền lại kiếm pháp « gió xuân độ » thức thứ hai —— hiểu gió phát liễu bờ.

Mà lặn như thi vọt thẳng hướng ở giữa vị kia hộ vệ, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, giống như là một đầu nổi giận tê giác. Cổ Ninh kỳ đạo ba người thi tại nơi xa, gọi ra mấy đạo linh lực ngưng tụ chống đỡ phi đạn, từ từng cái phương hướng đánh úp về phía ở giữa kia mệnh hộ vệ, trực tiếp phong kín hắn tất cả đường lui.

Những hộ vệ kia trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, chiến thuật như vậy an bài không thể bảo là không tinh diệu.

Lấy mạnh nhất hai người ngăn chặn đối phương tuyệt đại đa số chiến lực, sau đó lại lấy nhân số bên trên ưu thế, tập trung đánh giết đối phương một con chủ lực. Có thể trong thời gian ngắn ngủi như thế, bố trí ra như thế ưu tú chiến thuật, không thể không khiến người bội phục.

Nhưng là, có đôi khi tại tuyệt đối cường đại thực lực trước mặt, lại ưu tú chiến thuật cùng kế hoạch đều là uổng công.

Ở giữa vị kia hộ vệ cười lạnh một tiếng, hần quát lên một tiếng lớn, không biết phải chăng là ảo giác, trong nháy mắt đó, vị kia hộ vệ thân hình tựa hồ tăng vọt mấy phần. Hần gió tay lên, đối với vọt tới lặn như vậy mà không tránh cũng không tránh, chuẩn bị vững vàng đón đỡ lấy đối phương khí thế hung hăng va chạm.

Mà Cô Ninh mấy người té ra phi đạn, rơi vào hộ vệ này trên thân như là kiến cang lay cây, thậm chí ngay cả trên người hần hộ thể linh quang cũng không đánh tan. Mà va chạm đi lên lặn như, mặc dù nhìn như rào rạt, nhưng này hộ vệ lại vững như Thái Sơn, hần chỉ là lui lại hai bước, liền đứng vững thân hình.

Một bên khác, hai cánh hộ vệ, đều nhao nhao về sau một tránh, né tránh Tô Trường An cùng Hạ Hầu túc Ngọc Lăng lệ công kích. Quay đầu nhìn về phía ở giữa tên hộ vệ kia, gặp tình hình này, đều lộ ra một tia khinh miệt ý cười.

Nhưng bọn hần đắc ý nhưng không có tiếp tục bao lâu, bởi vì Tô Trường An cùng Hạ Hầu Túc Ngọc tại bọn hần làm ra trốn về sau tránh động tác một nháy mắt. Lưỡi đao cùng đỉnh nhọn nhất chuyển, trực chỉ ở giữa tên hộ vệ kia.

Lúc này bọn hần mới hiểu được, vừa mới tất cả mọi thứ đều là hư chiêu, giờ phút này mới là chân tướng phơi bày thời điểm.

Bọn hần vội vàng thân hình lướt lên, muốn hộ viện binh, nhưng đã quá muộn.

Hạ Hầu Túc Ngọc là cửu tinh cảnh, mặc dù tu vi so với những hộ vệ này kém hơn một chút, nhưng kiếm trong tay chính là Thánh Hoàng ban cho bảo kiếm——u ngọc, sở tu kiếm pháp là Ngọc Hành sáng tạo « gió xuân độ ». Cái này hai vật, đều vật phi phàm, đều là bình thường kiếm khách tha thiết ước mơ đồ vật. Đền bù tu vi bên trên một chút chênh lệch dư xài.

Mà Tô Trường An đao pháp, mặc dù rồi tinh rồi mù, tu vi cũng kém xa người. Nhưng hần linh lực trong cơ thể đến từ tinh vẫn, ảo diệu trong đó cùng uy lực, không phải bình thường có thể so sánh.

Chỉ là vừa đối mặt, ở giữa vị kia hộ vệ liền bị oanh ra mấy mét, rơi vào vị kia Vương công tử bên người, nghiêng đầu một cái liền ngất đi.

Một chiêu đánh trúng, tránh lui ngàn dặm.

Đám người không chút nào ham chiến, thấy tay về sau, nhao nhao lui về, lần nữa tập hợp một chỗ, cảnh giác nhìn xem còn thừa bốn vị hộ vệ.

Cái này một kẻ, là lặn như cái này không lộ liễu không hiện nước lớn cái đầu ra, sớm tại bắc địa lúc, cái này kiếm lời võ sinh liền cho thấy hần siêu quần bạt tụy chỉ huy thiên phú.

Kia bốn vị hộ vệ sắc mặt xanh xám nhìn xem giữa sân kia bốn vị thiếu niên. Bên tai còn truyền đến chủ tử của bọn hần tiếng mắng chửi. Bọn hần rút cục thu hồi cuối cùng một tia ý nghĩ khinh địch. Lâm bộ liền muốn nhào tới.

Tô Trường An một nhóm sắc mặt cũng không có bởi vì đánh bại một vị hộ vệ mà có chút nhẹ nhõm. Bọn hần rõ ràng lần này thành công dựa vào là lặn như kỳ kẻ cùng đối phương tình địch. Mà bây giờ, những này ưu thế đều đã không tại, đối mặt bốn vị cửu tinh hậu kỳ thậm chí đỉnh phong hộ vệ, bọn hần y nguyên dữ nhiều lành ít.

Những hộ vệ kia hiển nhiên là tức giận vô cùng, trầm mặc xông lên, cũng không nói lời nào, xuất thủ chính là mấy đạo lăng lệ công kích. Tô Trường An cùng Hạ Hầu Túc Ngọc cố ý đem cổ lĩnh một nhóm bảo hộ ở sau lưng.

Hạ Hầu Túc Ngọc linh lực dồi dào, lại có bảo kiếm u ngọc bàng thân ngược lại là coi như thành thạo điều luyện.

Nhưng Tô Trường An linh lực trống rỗng không nói, trên tay lại là một cây đao ý ngưng tụ thành hư đao, trong lúc nhất thời có thể nói hiềm tượng hoàn sinh.

Mấy vòng công thủ xuống tới, trên vai cùng trên tay liền phụ mấy chỗ tổn thương, đây là mấy vị hộ vệ, nhớ tới có thể tới Mẫu Đan các tới đều là có chút thân phận địa vị nhân vật. Cho nên thủ hạ lưu tình, không phải Tô Trường An chỉ sợ lúc này đã sớm bởi vì thụ thương quá nặng mất chiến lực.

Nhưng cho dù là dạng này tình huống của bọn hần y nguyên không thể lạc quan, tiếp tục như vậy, không quá nửa khắc, đám người tất nhiên thất thủ bị bắt.

"Vương gia Tiểu Hầu gia, hảo đàm phách a. Lớn Ngự công chúa cùng trời Đao đệ tử cũng dám đánh." Lúc này, lầu các bên trên bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm lười biếng.

Mọi người tại chỗ giật mình, đều ngẩng đầu nhìn lại. Đã thấy một vị trong các thị nữ ăn mặc nữ tử dẫn một vị nam tử chậm rãi tới. Cái kia nam mặt chữ sắc tuyết trắng, tướng mạo cũng có chút âm nhu, cầm một cái quạt xếp, không phải phủ động hai lần, càng là nữ nhi thái mui phần.

Nhưng ở trận khách uống rượu công tử lại không một người dám đối nam tử này hành vì có chỗ chỉ trích, bọn hán vốn là tại nam tử này xuất hiện một sát na, thần sắc kinh ngạc, sau đó mặc kệ hư tình hoặc giả ý, đều đối lại một mặt cung kính biểu lộ.

Mà chung quanh tú bà quy công thậm chí thị nữ cũng đều nhao nhao quỳ xuống, cùng kêu lên nói ra: "Cung nghênh Các chủ."

"Đứng lên đi." Nam tử kia lười biếng khoát tay áo, vượt qua Tô Trường An một đám đi tới vị kia Vương công tử trước người.

Tô Trường An khi đó mới nhìn rõ, dẫn vị nam tử này ra vị thị nữ kia đúng là vừa mới cùng bọn hán ngồi chung một tòa như khói cô nương. Hán có chút suy tư, liền minh bạch nàng là nhìn ra Tô Trường An một nhóm không phải mấy vị kia thị vệ đối thủ, cho nên khai thác mời ra vị nam tử này. Nghĩ tới đây, Tô Trường An không khỏi đối như khói sinh lòng cảm kích.

Tựa hồ là trở ngại vị nam tử này mặt mũi, hay là cố kỵ Tô Trường An cùng Hạ Hầu Túc Ngọc thân phận. Kia Vương công tử khoát tay chặn lại triệu hồi mấy vị hộ vệ, mặt âm trầm hỏi: "Các chủ lời nói, thế nhưng là lời nói thật?"

"Ha ha, Vương công tử nói đùa, cái này công chúa trên tay u ngọc, trời đến Mạc Thỉnh Vũ đao ý, Long mã sao lại nhận lầm." Nam tử che lấy đồ đến tựa như bôi son phấn bờ môi một trận cười khê.

Vương công tử sắc mặt rốt cục khó coi, trông mắt của hắn vừa đi vừa về đông đưa tựa hồ là đang suy tư thứ gì. Cuối cùng, hắn rốt cục cắn răng một cái, vậy mà hướng về Tô Trường An một nhóm chấp tay nói ra: "Vương mã có mắt không biết Thái Sơn, kinh ngạc công chúa ngọc giá, quấy rầy Tô công tử nhã hứng, thật là nhiều có đắc tội, nhìn hai vị rộng lòng tha thứ!"

Lời vừa nói ra, Tô Trường An bọn người sững sờ, làm sao cũng không nghĩ ra sự tình vậy mà lại như vậy phong hồi lộ chuyển.

"Vậy liền tính như vậy rồi?" Tô Trường An nói.

"Cám ơn Tô công tử." Vương công tử giờ phút này cũng là bỏ lòng kiêu ngạo, đối Tô Trường An một nhóm lần nữa cung kính khom người, mang theo một đám bạn chơi cùng hộ vệ, cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Không hổ là Vũ An hầu nhi tử, Vương công tử khí phách này, Long mã bội phục." Kia âm nhu nam tử thấy đi xa Vương công tử, vỗ tay nói. Lời ấy tiếng nói vừa dứt, hắn chợt quay đầu, nhìn về phía Tô Trường An một đoàn người. Hắn biểu lộ trở nên âm trầm, "Như vậy, công chúa cùng Tô công tử, nên tính toán cùng ta Mỗ Đan các trương mục!"

Tô Trường An một nhóm vừa mới buông xuống tâm, chợt lại nhấc lên. Từ Vương công tử đối nam tử này thái độ, liền biết vị nam tử này tất nhiên là so với cái kia hộ vệ càng thêm đối thủ khó dây dưa.

Tô Trường An cau mày nhìn trước mắt nam tử này, hỏi: "Tính là gì sở sách?"

Nam tử mỉm cười, cười đến rất vũ mị, nếu là nụ cười này đặt ở ở đây chur vị trên người nữ tử tất nhiên là cực kỳ xinh đẹp, thế nhưng là rơi vào một vị nam tử trên thân lại có vẻ phá lệ quái dị.

"Ta Mỗ Đan các hoa khôi đại hội sở sách." Nói xong, hắn hữu ý vô ý lờm một bên, tựa hồ bị trước mắt cái này một hệ liệt biến hóa sợ choáng váng phiên như trắng.

"Có ý tứ gì?" Tô Trường An không hiểu.

"Tô công tử dự định vậy ta nhà Phần Như Nguyệt cô nương như thế nào?" Nam tử lại hỏi.

"Tự nhiên là mang đi." Tô Trường An nói đến rất nhẹ nhàng, giống như đây là một kiện chuyện đương nhiên.

"Muốn dẫn đi ta Mỗ Đan các người, tự nhiên là đến theo ta Mỗ Đan các quy củ." Nam tử hí mắt nói.

Người quen biết hắn đều biết, đương Mỗ Đan các Các chủ say mê con mắt thời điểm, chính là tâm tình của hắn cực không tốt thời điểm. Mà tâm tình của hắn không tốt thời điểm, tự nhiên trên đến tâm tình của hắn người không tốt liền muốn xui xẻo.

Một bên như khói có chút lo lắng hướng phía Tô Trường An sử làm ánh mắt, có lẽ là bởi vì, Tô Trường An vừa mới đứng người lên một màn kia cùng giấu ở nàng sâu trong đáy lòng một màn kia thật sự là quá giống, cho nên, nàng thực sự không đành lòng nhìn Tô Trường An gặp nạn.

Nhưng Tô Trường An lại tựa như đối như khói nhắc nhở không có chút nào phát giác. Hắn nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói ra: "Nhưng quy củ của các người không đúng."

Nam tử nghe vậy, nhin không được cười lên.

"Tô công tử quả nhiên là một cái cực kì người thú vị. Nếu là rảnh rỗi, ta nhất định phải cùng người kể đầu gối nói chuyện lâu." Nam tử nói, nhưng hắn như vậy nhẹ nhàng ngữ khí, chớp mắt là qua. Thanh âm của hắn lần nữa âm trầm xuống, "Nhưng ta nghĩ Tô công tử còn chưa minh bạch một cái đạo lý. Quy củ, xưa nay không là đúng người chế định. Quy củ, là cường giả chế định!"

"Mà kẻ yếu, chỉ cần tuân theo quy củ." Nam tử nói xong, một cổ bàng bạc lại khí tức âm lãnh đột nhiên từ trong cơ thể của hắn phát ra. Toàn bộ Mỗ Đan các nhiệt độ tựa hồ cũng trong khoảnh khắc đó giảm xuống mấy phần, mà ở vào cổ khí tức này trung tâm Tô Trường An một nhóm, càng là như

trong biển rộng thuyền con, mưa gió chập chờn, một cái thất thần, liền có khả năng rơi vào cái này vô biên vực sâu.

Tô Trường An rất rõ ràng cảm nhận được, nam tử trên người tán phát ra khí tức, so với hôm qua Âm Sơn Trọc còn muốn cường hoành hơn mấy lần. Hắn không biết hôm nay là không còn sẽ có hôm qua như vậy may mắn, sẽ có Sở Tích Phong tại thời khắc mấu chốt xuất hiện, lần nữa cứu hắn.

Nhưng hắn không dám đánh cược, bởi vì hắn sau lưng còn có sự tỷ của hắn, hắn đích tôn đồng hương.

Lúc này Tô Trường An lần thứ nhất hối hận mình lỗ mãng, cũng rốt cục ý thức được trên thế giới này, rất nhiều chuyện giảng không phải đạo lý, là nắm đấm.

"Vậy người quy củ là cái gì?" Tô Trường An đem thể nội một tia linh lực cuối cùng vận chuyển lại, đem sau lưng tu vi yếu kém Cổ Ninh bọn người bảo vệ. Dạng này mặc dù không thể hoàn toàn triệt tiêu nam tử trên thân phát ra âm lãnh khí tức, nhưng nhiều ít có thể giảm bớt sau lưng đám người áp lực.

"Quy củ của ta? Long mã là cái người làm ăn, cho nên quy củ đơn giản rất, người trả giá cao được. Thế nhưng là Tô công tử hôm nay hồng việc buôn bán của ta, Long mã tự nhiên liền đến đòi lại chút tiền vốn. Người là Ngọc Hành đại nhân đồ tôn, tự nhiên không động được, Hạ Hầu công chúa là Thánh thượng hôn ngọc quý trên tay, tự nhiên cũng không động được. Như vậy. . ." Nam tử lông mày nhíu lại, ánh mắt vượt qua Tô Trường An, tại Cổ Ninh bọn người trên thân quét qua, cuối cùng đem nó rơi vào Tô Mạt trên thân. "Tiểu nữ hài này không tệ, lưu lại, làm ta Mẫu Đan các lần tiếp theo hoa khô đi."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bắc Đầu Thất Tinh cao, Ca Thư đêm đeo đao

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 25: Bắc Đầu Thất Tinh cao, Ca Thư đêm đeo đao.

Lời vừa nói ra, Tô Trường An một đoàn người trên mặt thần thái lập tức âm trầm, Tô Mạt càng là sắc mặt trắng nhợt, khí tức hỗn loạn, nếu không phải một bên Cổ Ninh kịp thời phát giác, dùng linh lực của mình bảo vệ năng, chỉ sợ kia thất thần một nháy mắt liền sẽ bị nam tử khí tức cho sinh sinh bức choáng.

Mà theo thời gian trôi qua, Cổ Ninh mấy người đến tình cảnh cũng càng ngày càng kém, thân hình bắt đầu có chút lay động. Mà tu vi kém nhất kỷ đạo, thậm chí cần lặn như nâng mới có thể miễn cưỡng đứng vững thân thể.

Tô Trường An tự nhiên phát giác được sau lưng đám người tình huống, chính hắn không phải là không đến trình độ son cùng thủy tận. Hắn vốn là linh lực trống rỗng, lại trải qua một trận đại chiến, hiện tại còn muốn phân ra linh lực bảo hộ Cổ Ninh bọn người, lấy trạng thái của hắn bây giờ có thể nói là khổ không thể tả. Nhưng hắn còn tại kiên trì, hắn trên thế giới này bằng hữu vốn cũng không nhiều, việc này lại là bởi vì hắn nhất thời xúc động mà lên, U Vân linh hôm đó tình cảnh còn rõ nổi một trước mắt, hắn sao bỏ được lại để cho bọn hắn bị thương tổn.

Nhưng hắn lại có thể thế nào, mình đã là tràn ngập nguy hiểm, liền ngay cả cứu tình cảnh Hạ Hầu Túc Ngọc cũng tựa hồ có chút lực có thua, trên trán không ở chảy xuống mồ hôi lạnh.

Tô Trường An bắt đầu khổ sở suy nghĩ, đến tột cùng có gì phá địch chi pháp. Nhưng lấy cảnh giới của bọn hắn tu vi, cùng nam tử so ra chênh lệch như khác nhau một trời một vực. Tô Trường An không thể không thừa nhận, lần này, tựa hồ đã nhập tuyệt cảnh.

"Thế nào? Tô công tử nhưng đáp Ứng Long nào đó cái này một cục mua bán?" Nam tử kia thanh thoi thanh thoi nói, ánh mắt lóe trêu tức thần sắc. "Chẳng lẽ Tô công tử còn tưởng rằng cùng hôm qua Bát Hoang viện, sẽ có người lại đến cứu người?"

Bát Hoang viện? Tô Trường An sững sờ, tựa hồ bắt lấy cái gì, trong mắt của hắn ánh mắt một trận lấp lóe. Rốt cục mở miệng nói ra: "Ta đáp ứng người, ân quy củ của người xử lý!"

Nam tử híp con mắt bỗng nhiên mở ra, lại khôi phục bộ kia cười mỉm bộ dáng.

Đám người chỉ cảm thấy đề ở trên người đại sơn bỗng nhiên tiêu tán, nhưng bọn hắn sắc mặt lại càng thêm khó coi.

"Trường An! Người!" Kỷ đạo lớn tiếng nói. Hắn không hiểu Tô Trường An vì sao lại đáp ứng nam tử yêu cầu.

Cổ Ninh cùng lặn như đã là trầm mặt đem Tô Mạt ngăn ở phía sau, cảnh giác nhìn xem nam tử, hiển nhiên, bọn hắn cũng không đồng ý nam tử quy củ, càng sẽ không để Tô Mạt ở chỗ này lưu lại.

Ngay cả Hạ Hầu Túc Ngọc cũng là nhìn về phía Tô Trường An, nàng giải Tô Trường An tuyệt sẽ không là như vậy người. Chỉ vì Đỗ Hồng Trường nhục mạ Mạc Thỉnh Vũ một câu, hắn liền có thể vì thế độc chiến tướng tinh sẽ lên đám người, cho dù là đối mặt Âm Sơn Trọc dạng này hồn thủ cảnh cao thủ cũng chưa từng lùi bước. Dạng này Tô Trường An làm sao có thể thật từ bỏ Tô Mạt, Hạ Hầu Túc Ngọc thế nhưng là thấy rõ ràng, Tô Trường An thích Tô Mạt.

"Sớm nghe nói Tô công tử là một vị giảng đạo lý thủ quy củ người, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm." Nam tử nói, "Vậy liền lưu lại vị tiểu cô nương này, chứ vị liền có thể rời đi."

Đám người sắc mặt khó coi tới cực điểm, Tô Mạt càng là tuyệt vọng cúi đầu, bọn hắn làm sao cũng không nghĩ ra sự tình sẽ tới một bước này, bọn hắn tình nguyện đánh như vậy xuống dưới, cũng không muốn tiếp nhận kết quả như vậy.

Cổ Ninh kỳ đạo hai người kích động đến liền muốn xông đi lên, nhưng lại bị Hạ Hầu Túc Ngọc cùng lặn như ngăn lại, cho bọn hắn sử một cái yên lặng theo dõi kỳ biến ánh mắt.

Tô Trường An nghe vậy, thấp đầu chợt nâng lên, hắn nhìn xem nam tử, lắc đầu, bình tĩnh nói ra: "Mạt Mạt sẽ không lưu lại, nàng, ta cũng muốn mang đi."

Nam tử con mắt lần nữa híp lại, lạnh lẽo thanh âm nói ra: "Tô công tử là đang đùa Long mã?"

"Tự nhiên không phải." Tô Trường An lại lắc đầu, "Ta chỉ là theo quy củ của người làm việc."

"Quy củ của ta?" Nam tử sững sờ, sắc mặt chợt trở lên một sợi ý cười. "Tô công tử, là phải trả tiền?"

Ai biết, Tô Trường An lần nữa lắc đầu. Nói ra: "Ta không có tiền."

Tám ngàn lượng cũng không phải là một con số nhỏ, lấy đại Ngụy giá hàng, tám ngàn lượng đầy đủ người một nhà vượt qua cực kỳ giàu có vượt qua mấy đời. Tô Trường An từ trước tới nay chưa từng gặp qua nhiều tiền như vậy. Dù cho Hạ Hầu Túc Ngọc là cao quý lớn Ngụy công chúa, nhất thời bán hội cũng không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy. Mà tám ngàn lượng chỉ là phiền như trắng xuất các giá tiền, muốn chuộc thân, lại coi là chuyện khác.

"Nói như vậy, người vẫn là đang đùa Long mã rồi." Nam tử kiên nhẫn tựa hồ đã hao hết, hắn đem trên tay quạt xếp thu hồi, híp trong ánh mắt lóe hung quang.

"Nhưng là, Bát Hoang viện có."

Lời vừa nói ra, cổ Ninh Hạ hầu túc ngọc một đám không rõ ràng cho lắm, ở đây rất nhiều quân chúng tức thì bị Tô Trường An cái này không đầu không đuôi một câu nói đến không hiểu thấu.

Nhưng nam tử lại chợt cười, cười đến phá lệ xán lạn. Hắn vỗ tay, giống như là nghe được vô cùng có thú sự tình: "Tốt! Tô công tử quả nhiên sáng khoái."

Tô Trường An sững sờ, giống như là minh bạch cái gì, hỏi: "Người từ vừa mới bắt đầu liền tính toán đến rồi?"

"Sinh ý mà thôi, Tô công tử cảm thấy không lỗ, Long mã cảm thấy có kiếm, sao là tính toán nói chuyện." Nam tử nói.

Tô Trường An lại cao hứng không nổi, Cổ Ninh đám người an nguy tự nhiên so cái gì đều trọng yếu, nhưng loại này bị người mưu hại cảm giác lại làm cho Tô Trường An cảm thấy biệt khuất. Hắn không nói thêm gì nữa, nhìn chăm chăm nam tử rất dài một sẽ, mới thu hồi ánh mắt, nói ra: "Người nói đúng, cái này cái cọc sinh ý ta làm."

Thiên Lam viện, Ngọc Hành trong các.

Sở Tích Phong nhìn trước mắt cái này nhắm nửa con mắt lão giả rốt cục nhịn không được hỏi: "Viện trưởng, người vì sao không cho ta đi cứu hắn."

Ngọc Hành đánh một cái ngáp, ý hưng lan san hỏi: "Người không phải không thích Trường An cái này ngu dốt tiểu tử sao?"

Sở Tích Phong ngăn người, mới lại nói ra: "Trường An chỉ là cùng ta đạo đạo không hợp, không thể nói ngu dốt, mà lại hắn đầy đủ dụng công. Còn nữa nói, mặc kệ hắn làm sao không có thể, ta dù sao cũng là hắn giáo tập, cũng coi như được ta nửa cái đồ đệ. Có thể nào nhìn xem hắn thân ở hiểm địa?"

"Hiểm địa? Hắn định lấy ta Thiên Lam trường này đại kỳ, phóng nhân đại Ngụy, ai dám thật tổn thương hắn?" Ngọc Hành lắc đầu, nói.

"Nhưng Mẫu Đan các rồng cất cao quân cũng không phải hạng người bình thường, coi như không dám dấn thương lấy Trường An, nhưng chung quy tránh không được ném chút khổ sở." Sở Tích Phong vẫn là cau mày, nói.

"Tuế nguyệt vô tình, ta không bảo vệ được hắn một thế, thiên hạ quá lớn, người cũng không bảo vệ được hắn cả đời. Ném chút khổ sở, mới biết giang hồ hiểm ác. Cuối cùng, cuối cùng hắn vẫn là phải một mình đối mặt thế giới này." Ngọc Hành giống như là đang thờ dài, trong giọng nói hiếm thấy mang theo một ít khổ sở chất chất.

Sở Tích Phong giống như là cảm nhận được cái gì, hần mở to hai mắt nhìn xem Ngọc Hành, có chút không xác định hỏi: "Viện trưởng, người..."

Ngọc Hành lại là lắc đầu, đánh gãy Sở Tích Phong tại bên miệng nói.

"Nhân lực có tận lúc. Thiên hạ chúng sinh đông đảo, từ vương hầu tướng lĩnh, cho tới người buôn bán nhỏ, cuối cùng tránh không được một ngày này. Ta chỉ có thể hết sức nhiều chi chống đỡ chút thời gian, có thể bảo vệ hần một ngày, chính là một ngày."

Sở Tích Phong trầm mặc, hần cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

"Đúng rồi, Cô Tịch Quân đứa bé kia thu xếp tốt hay chưa?" Ngọc Hành lại chợt hỏi, hần vẫn như cũ một bộ thuy nhân mông lung đáng vẻ, tựa hồ vừa mới nói những lời kia, cùng hần không có chút nào liên quan.

Sở Tích Phong cố gắng để cho mình lộ ra đầy đủ bình tĩnh, nhưng lúc nói chuyện, có chút run rẩy trên dưới bờ môi vẫn là bộc lộ ra hần giờ phút này không đủ bình tĩnh nội tâm "Ân, để hần tại Trường An bên cạnh sương phòng ở."

Ngọc Hành trên mặt rất cục xuất hiện một vòng không giống thần sắc, hần mang theo chế nhạo nói ra: "Tiểu tử này, khác không được, số đào hoa cũng không phải ít."

"Có thể..." Sở Tích Phong tựa hồ có chút do dự, một muốn nói lại thôi bộ dáng.

"Tiếc gió, có cái gì cứ nói đừng ngại."

"Tiếc gió chỉ là lo lắng, Cô Tịch Quân dù sao cũng là Cô gia người, thu nhập Thiên Lam trong viện, chỉ sợ để Thánh Hoàng bắt mất."

"Ao ước quân đứa bé kia cùng người nghĩ khác biệt." Ngọc Hành dừng một chút tựa hồ đang suy nghĩ thứ gì, một lát sau mới nói ra: "Nàng đối với Trường An... Rất trọng yếu."

"Rất trọng yếu?" Sở Tích Phong có chút không hiểu.

"Ân. Rất trọng yếu." Ngọc Hành nhẹ gật đầu, nói xong câu này, hần trở nên trầm mặc, con mắt híp chỉ còn lại một đầu rất nhỏ rất nhỏ khe hở.

Sở Tích Phong biết, Ngọc Hành sẽ không lại nói cái gì, hần nhẹ giọng cáo lui, liền đi ra Ngọc Hành cửa phòng.

Hần đi đến lầu các bên ngoài trên đất trống, lúc này đã là ban đêm.

Ngọc Hành lầu các bên ngoài trồng mấy cây một hai trượng cao cây nhỏ tại dài An Tam nguyệt trong gió đêm chấp chòn, tại thừa thốt dưới ánh sao vang sáo sạt. Có lẽ bởi vì hiện tại Thiên Lam viện, quá mức quanh quẩn nguyên nhân, thanh âm kia mặc dù không lớn, lại rõ ràng lọt vào tai. Lầu các bốn phía tường vây có chút pha tạp, giống như là có chút thời gian không người quản lý.

Hần không khỏi có chút hoảng hốt, nhớ tới năm đó, hần lần thứ nhất ở chỗ này nhìn thấy Mạc Thính Vũ thời điểm.

Khi đó Thiên Lam, thất tình chiếu rọi. Người trong thiên hạ đều lấy là thánh địa, nho sinh võ sinh, đều lấy có thể vào Thiên Lam làm vinh.

Nhưng lại nào nghĩ tới, bất quá hơn mười năm quang cảnh, liền nghèo túng đến bây giờ bộ dáng như vậy.

Hần không khỏi thờ dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía kia phiến Tinh Hải. Nhìn về phía kia bảy viên đã từng chiếu rọi qua Thiên Lam, cũng chiếu rọi qua cả Nhân tộc sao trời.

"Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Diêu Quang, Khai Dương."

Hần ở trong lòng mỗi chữ mỗi câu yên lặng thì thầm, giống như là nhớ lại cái gì, khóe miệng không khỏi trôi lên một vòng ý cười.

Hần giống như lại nhìn thấy cái kia thịnh thế.

Khi đó, thất tình như đuốc, tình diệu như ban ngày.

Thiên Xu gối binh, Thiên Quyền hoành đao.

Nam Man bắt xâm, bắc yêu không nhiều.

Ung dung đại Ngụy, sao mà hùng quá thay.

Chương 26: Tính toán

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 26: Tính toán

Đi ra Mẫu Đan các, thời gian đã tới giờ Tuất.

Nguyên lai cái này phổ xá sầm uất chỗ hai bên lít nha lít nhít tiểu thương cùng Mẫu Đan các trước chen chúc đám người chẳng biết lúc nào đã tán đi. Chỉ có tốp năm tốp ba người đi đường còn ngẫu nhiên đi qua.

Lơ lửng tinh quang chiếu vào bàn đá xanh lát thành đường cái bên trên, đem Tô Trường An một đoàn người cái bóng kéo thật dài.

Tô Trường An rất trầm mặc, từ Mẫu Đan các sau khi đi ra, hắn liền trở nên rất trầm mặc.

Hắn trầm mặc, đem một đoàn người ở giữa bầu không khí cũng kéo đến phá lệ ngột ngạt. Đi theo đám bọn hắn đi ra tới phiên như trắng tức thì bị cái này trầm muộn không khí ngột ngạt có chút khản trương. Nàng ôm cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau mấy năm tì bà, cúi đầu đi theo phía sau mọi người. Chỉ thỉnh thoảng dùng con mắt dư quang, thận trọng liếc mắt một cái Tô Trường An.

"Trường An, người thế nào?" Kỷ đạo cũng không phải là một cái trong lòng có thể giấu ở sự tình người, cho nên hắn đi ra phía trước hỏi. Hắn nhìn xem Tô Trường An, ánh mắt bên trong có chút lấp lóe. "Có phải hay không chúng ta tại trong các hiểu lầm người, để người tức giận? Chúng ta cũng không phải không tin, chẳng qua là lúc đó cái kia âm dương nam nói gì đó muốn đem Tô Mạt lưu lại đương hoa khô, ta nhất thời khí huyết cấp trên, liền..."

Nói đến đây, đối với vừa mới hoài nghi Tô Trường An sự tình, hắn không khỏi sinh lòng áy náy.

Tô Mạt cùng Cổ Ninh cũng đều có chút bất an nhìn xem Tô Trường An, vừa nghĩ tới tại trong các Hạ Hầu Túc Ngọc cùng lặn như đối với Tô Trường An tín nhiệm, cùng mình phản ứng một thêm so sánh, lập tức phân cao thấp.

Tô Trường An nghe được kỷ đạo, hắn ngừng đầu, nhìn về phía một đám chính ân cần nhìn xem mình đám người. Hắn như đại mộng mới tỉnh, vội vàng khoát tay áo, nói ra: "Không có, lúc ấy các người chỉ là quá quan tâm Mạt Mạt mà thôi, ta làm sao lại sinh các người khí đâu. Ta chỉ là đang nghĩ. . . Nghĩ một vài sự việc mà thôi."

"Suy nghĩ chuyện? Sự tình gì? Nói ra mọi người cùng nhau giúp người nghĩ a?" Kỷ đạo nói, hắn luôn luôn là cái thô lỗ, cũng không biết một người như vậy, là thế nào dựa vào đọc sách thi đậu Trường An học viện. Hắn nghe xong Tô Trường An không có sinh bợn hấn khí, liền yên lòng, khôi phục kia tùy tiện bộ dáng, cười ha hả hỏi.

Tô Trường An dừng bước, mặt lộ vẻ khó xử. Hắn cũng không phải là không muốn nói, chỉ là không biết nói như thế nào lên, cho nên có chút khó khăn.

Đám người cũng theo đó dừng bước lại, bọn hắn nhìn xem Tô Trường An, tựa hồ trong khi chờ đợi câu sau của hắn, liền ngay cả Phan Như Nguyệt cũng mở to năng vụt sáng vụt sáng mắt to, kinh ngạc nhìn hắn.

Cái này khiến Tô Trường An càng khó xử, hắn cố gắng ở trong lòng tổ chức lên ngôn từ, muốn rõ ràng minh bạch biểu đạt chính mình ý tứ.

"Tướng tinh hội." Lại tại lúc này, lặn như bỗng nhiên nói.

Đám người sững sờ, Tô Trường An cũng là sững sờ.

Cái này lặn như, mặc dù cũng là nhân cao mã đại, lại là một cái võ sinh. Nhưng lại tâm tư tỉ mỉ, mà lại gặp chuyện tình tảo, thường xuyên tại thời khắc mấu chốt có thể vì đám người đưa ra đơn giản lại hữu hiệu biện pháp. Cùng kỷ đạo cái này nho sinh so ra, quả thực là hai thái cực.

Tô Trường An nhẹ gật đầu, rốt cục nói ra: "Chính là tướng tinh hội."

"Ta thành Tinh Vương, ần quy củ, ta có thể cho Bát Hoang viện đề một cái yêu cầu. Ta vốn là muốn đề cái kia Đỗ Hồng Trường cùng ta đánh một trận, thế nhưng là hấn không có đáp ứng. Cho nên Bát Hoang viện, còn thiếu ta một cái yêu cầu."

"Cho nên, Tô huynh là dùng một cái yêu cầu, vì phiên như trắng cô nương chuộc thân, lại bảo vệ an nguy của chúng ta." Cổ Ninh lúc này cũng phản ứng lại.

Cho dù bọn họ mới đến Trường An hai tháng, nhưng cũng minh bạch Bát Hoang viện là như thế nào quái vật khổng lồ, hấn có thể đáp ứng một cái yêu cầu, lại là sao mà trân quý. Lúc này mọi người mới minh bạch, Tô Trường An tại vừa mới là phải trả giá như thế nào. Liền ngay cả Phan Như Nguyệt

nhìn về phía Tô Trường An ánh mắt cũng có chút dị dạng.

Nàng đối với cái này bỗng nhiên xông ra, bảo vệ mình thiếu niên, cũng không hiểu rõ. Chẳng qua là cảm thấy một khắc này, tròng mắt của hắn dị thường loá mắt, để nàng nhìn không được đi tín nhiệm, đi thân cận nàng.

Nàng mặc dù chỉ là Mẫu Đan các một vị hoa khôi, nhưng từ khi bị Các chủ mua được Mẫu Đan các, nàng liền một mực sống ở Trường An, ngày bình thường mưa dầm thấm đất, cũng biết Bát Hoang viện một cái yêu cầu ra sao nó trân quý.

Nàng có chút không rõ, mình có tài đức gì, đáng giá Tô Trường An như thế đối nàng. Chính là nàng một mực nhớ thương cái kia Ngũ hoàng tử, chỉ sợ vì nàng cũng sẽ không nguyện ý nỗ lực như thế lớn đại giới. Huống chi, hôm nay, thời khắc như vậy, hắn cũng không có xuất hiện. Nghĩ tới đây, Phần Như Nguyệt tâm bên trong một trận thất lạc, nàng lần nữa cúi đầu xuống, kinh ngạc nhìn nát vấy hoa dưới, lộ ra mũi chân. Không biết tại làm gì muốn.

"Ân." Tô Trường An nhẹ gật đầu, xem như khẳng định Cổ Ninh lí do thoái thác. Hắn lại tiếp lấy nói ra: "Nhưng ta chân chính để ý không phải chuyện này."

"Đó là cái gì?" Cổ Ninh sững sờ, hỏi lần nữa.

"Là tính toán của hắn. Hắn từ vừa mới bắt đầu liền đánh lấy cái chủ ý này ra tay với chúng ta, lấy Mạt Mạt làm uy hiếp, bức ta đi vào khuôn khổ."

"Chỉ là ta không rõ ràng, tính toán của hắn là từ lúc nào bắt đầu. Là ta nhảy ra cứu Phần cô nương thời điểm, hoặc là tại chúng ta đi nhập Mẫu Đan các thời điểm, hoặc là chúng ta chạy ra Thiên Lam viện một sát na kia." Tô Trường An chậm rãi nói, nét mặt của hắn tại thời khắc này trở nên phá lệ âm trầm.

Loại này âm trầm, chưa hề tại Tô Trường An trên mặt xuất hiện qua. Chỉ ít kỳ đạo chưa từng thấy qua, Cổ Ninh chưa từng thấy qua, Hạ Hầu Túc Ngọc càng chưa từng thấy qua.

Loại này âm trầm, giống như là một loại nào đó muốn đòi không tan băng cứng. Cổ chấp, ương ngạnh lại tránh xa người ngàn dặm.

Cho nên, Hạ Hầu Túc Ngọc sắc mặt bỗng nhiên hơi khác thường, nàng đề xuống trong lòng một ít cảm xúc. Ra về nhẹ nhõm nói ra: "Không có người nói đến khoa trương như vậy chứ, hắn cũng không phải Quan Tinh đài Thái Bạch đạo nhân, chẳng lẽ chúng ta hôm nay có đi hay không chỗ của hắn, hắn cũng có thể coi là ra?"

"Có lẽ vậy." Tô Trường An lắc đầu, muốn đem trong lòng lo lắng đều dứt bỏ, nhưng chung quy vẫn mơ hồ cảm thấy nghi mà sợ, thật giống như có một đôi mắt một mực tại phía sau nhìn chăm chăm hắn. Đó cũng không phải một loại quá tốt cảm giác.

"Đúng rồi, sư tỷ, hôm nay người là thế nào mang bọn ta đi vào Mẫu Đan các? Ta nhìn những cái kia truy chúng ta người thật giống như bị ngăn cản, vì cái gì bọn hắn vào không được đâu?" Tô Trường An chợt hỏi.

Sắc mặt của hắn lại khôi phục lại, lại là cái kia Hạ Hầu Túc Ngọc quen thuộc sư đệ —— chất phác lại cổ chấp nam hài.

Hạ Hầu Túc Ngọc tâm không khỏi ần ần làm đau, nàng có chút gượng ép cười cười, từ trong ngực móc ra một cái đồng bài, đưa tới Tô Trường An trong tay.

"Đây là chúng ta phụ hoàng cho ta, đại Ngụy hoàng thất tín vật. Có nó, ngoại trừ giống như là Thiên Lam viện chỗ như vậy, không có cái gì địa phương vào không được." Tựa hồ điều chỉnh tốt tâm tình, Hạ Hầu Túc Ngọc lúc nói lời này rất đặc ý giương lên cổ, giống con cao ngạo thiên nga.

Đám người nghe vậy đều lộ ra hiểu rõ bộ dáng, kỳ đạo cùng Tô Mạt hai người thậm chí còn tranh nhau đem đồng bài cầm trong tay tinh tế dò xét một phen, trong miệng còn không ngừng tám tặc lấy làm kỳ lạ. Trêu đến đám người một trận buồn cười.

Lúc này, một đoàn người ở giữa bầu không khí rốt cục lại trở nên hoạt lạc, ngay cả Tô Trường An cũng tạm thời yên tâm bên trong về lo lắng, bắt đầu cùng mọi người nói giỡn.

Nhưng người nào cũng không có chú ý tới, đang nghe đại Ngụy hoàng thất bốn chữ trong nháy mắt, phiên như trăng thấp đầu bỗng nhiên nâng lên, nhìn về phía Hạ Hầu Túc Ngọc. Tựa hồ muốn hỏi chút gì, do dự do dự ở giữa, đám người lại bắt đầu rùm beng. Cho nên, nàng lại ngừng lại lời đến khóe miệng, có chút nhát gan lần nữa cúi đầu xuống.

Đám người một đường đùa giỡn, ngược lại không cảm thấy nhàm chán, chưa phát giác ở giữa đã đến Thiên Lam trước viện.

Thiên Lam viện cửa sân trước, vẫn là trước sau như một quanh quẩn, chỉ có trước cửa sườn núi chân còn mang theo một cái đèn lồng, lẻ loi trợ trợ lóe ra mỏng manh quang mang.

"Tô huynh, sắc trời đã tối, chúng ta liền không tại quấy rầy. Chúng ta ngày khác lại tụ họp đi. Chuyện hôm nay, Cổ mỗ khắc trong tâm khảm." Cổ Ninh chấp tay nói.

"Ân. Gặp lại!" Tô Trường An đồng dạng đối đám người ôm quyền nói. Nhưng ánh mắt lại không tự chủ liếc mắt Tô Mạt một chút, trong lòng ít nhiều có chút không bỏ.

Nhưng Cổ Ninh đám người một phen hàn huyên về sau, cuối cùng vẫn là rời đi. Tô Trường An chỉ có thể sững sờ nhìn xem đám người bóng lưng tại ánh mắt hắn bên trong càng ngày càng nhỏ, cho đến biến mất không thấy gì nữa.

"Còn nhìn cái gì, người đều đi!"

Bên tai truyền đến Hạ Hầu Túc Ngọc bắt mẫn làm bầm âm thanh, Tô Trường An lúc này mới lấy lại tinh thần. Hắn ngượng ngùng gãi đầu một cái, nói ra: "Sư tỷ, chúng ta đi vào đi."

"Đi cái gì đi!" Hạ Hầu Túc Ngọc lại là lờm hẩn một cái, chỉ chỉ thanh tú động lòng người đứng ở một bên Phàn Như Nguyệt, hỏi: "Nàng làm sao bây giờ?"

Tựa hồ cảm nhận được hai người ánh mắt, Phàn Như Nguyệt đầu thấp đủ cho sâu hơn, nàng khẩn trương ôm nàng tỉ bà. Tựa hồ chỉ có dạng này mới có thể để cho nàng hơi thoáng an tâm một chút.

"Cái gì làm sao bây giờ, đương nhiên là ở nơi này rồi." Tô Trường An đương nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, phiền như trăng ôm tỉ bà tay run rẩy, nàng theo bản năng lui về sau lui, sắc mặt cũng tùy theo trở nên trắng bệch.

Hạ Hầu Túc Ngọc càng là sắc mặt đỏ tựa như có thể chảy ra nước, nàng vрон tay, đặt ở Tô Trường An vành tai bên trên.

Tô Trường An cảm nhận được vành tai bên trên truyền đến mỹ diệu xúc cảm, mặt của hắn không khỏi có chút nóng lên, vừa định hỏi chút gì. Chợt một trận tê tâm liệt phế đau đón truyền đến.

"A! ! !" Một tiếng hét thảm tại yên tĩnh Thiên Lam cửa sân trước vang vọng thật lâu.

"Đề ngươi không học tốt! Ngươi mới bao nhiêu lớn! Liên. . . Liên luôn nghĩ những này ác tha sự tình! ! !" Hạ Hầu Túc Ngọc hiển nhiên là sinh khí cực kỳ, nàng nắm vuốt Tô Trường An lỗ tai, chết kinh đi lên xách, tựa hồ muốn đem Tô Trường An thân thể cho nhấc lên.

Tô Trường An giờ mới hiểu được Hạ Hầu Túc Ngọc hiểu lầm chính mình ý tứ, hắn vội vàng giải thích, lại bởi vì bị nắm vuốt lỗ tai cho nên nói lên nói đến, có chút đứt quãng.

"Sư tỷ, ta. . . Ý của ta là. . . Đề Phàn Như Nguyệt cô nương tại chúng ta. . . Chúng ta nơi này tìm gian phòng trước. . . Trước ở lại."

Hạ Hầu Túc Ngọc sững sờ, nắm vuốt Tô Trường An lỗ tai tay lúc này mới buông ra, nàng có chút ngượng ngùng ngượng ngùng nói ra: "Dạng này a, ai bảo ngươi mình không nói rõ ràng."

Nói xong, không biết tựa hồ bởi vì tâm hự, nàng vô tình hay cố ý quay đầu qua, không nhìn tới đang không ngừng xoa bị bóp đỏ bưng lỗ tai Tô Trường An.

"Ta rõ ràng nói đến rất rõ ràng, là chính ngươi suy nghĩ lung tung." Tô Trường An bắt mẫn làm bầm nói.

Trêu đến Hạ Hầu Túc Ngọc cùng phiền như trăng hai người một trận đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tô công tử, ngày mai gặp

Quyển thứ hai tốt nhất chúng ta

Chương 27: Tô công tử, ngày mai gặp

"Ngươi!" Hạ Hầu Túc Ngọc thẹn quá hoá giận, làm bộ lại muốn đi bóp Tô Trường An lỗ tai.

Lại tại lúc này, chỉ nghe Thiên Lam cửa sân phát ra một tiếng có chút khàn khàn vang động. Đại môn kia ứng thanh bị từ từ mở ra, một đạo bóng người màu trắng từ bên trong đi ra.

Tô Trường An sắc mặt lập tức trở nên khó coi, Hạ Hầu Túc Ngọc động tác cũng sinh sinh cứng đờ, có chút khó tin nhìn xem cái kia đạo bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh.

"Tô công tử, đã lâu không gặp." Đạo thân ảnh kia đối Tô Trường An thân nhiên thi lễ, ôn nhu nói.

Tô Trường An lông mày không khỏi nháy một cái, không phải hôm qua mới gặp qua sao? Hắn ở trong lòng thầm nói. Nhưng hắn vẫn là kiên trì đi hướng trước, nói ra: "Cổ Tiểu Hầu gia, vì sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Hả?" Cổ Tịch Quân nghe vậy nói ra: "Hôm qua Tô công tử bị trọng thương, ao ước quân trong lòng quải niệm, tự nhiên là tới thăm công tử, cũng không muốn công tử lại cùng Hạ Hầu công chúa đi ra bên ngoài phong lưu khoái hoạt, để ao ước quân một trận đợi thật lâu."

Nói xong, nàng còn u oán nhìn Tô Trường An một chút, bộ dáng kia cực kỳ giống nam nhân ra ngoài cùng người khác lêu lổng, mình lại không trông coi cửa phòng tiểu phụ nhân. Nàng vốn là ngày thường cực đẹp, hành động như vậy, càng làm cho Tô Trường An không khỏi tim đập rộn lên, thán than không chịu đựng nổi.

"Tạ ơn Cổ Hầu gia quan tâm, ta đã không còn đáng ngại." Tô Trường An vội vàng nói, hắn là từ đáy lòng sợ hãi cùng Cổ Tịch Quân ở chung. Cái này đẹp như tiên nữ nữ hài, có một viên đá cho người ta suy nghĩ không thấu tâm, cái này khiến Tô Trường An rất không thoải mái, huống chi, Tô Trường An mơ hồ cảm giác được, hữu ý vô ý ở giữa, Cổ Tịch Quân một mực tại hướng Tô Trường An tìm hiểu U Vân lĩnh đêm hôm đó chân tướng. Cái này khiến Tô Trường An càng là không thể không đối nàng kính nhi viễn chi.

Trái lại sự tỷ của mình —— Hạ Hầu Túc Ngọc, mặc dù có đôi khi không thêm nói đạo lý, thậm chí thỉnh thoảng còn thích khi dễ với hắn. Nhưng Tô Trường An lại cảm thấy nàng rất chân thực, thích chính là thích, chán ghét chính là chán ghét. Không hề giống Cổ Tịch Quân như vậy khó mà nắm lấy.

Chỉ ít, cho tới bây giờ, Tô Trường An thì cho là như vậy.

"Xác thực không có gì đáng ngại, hơn nữa nhìn bộ dáng còn tốt lắm đây." Cổ Tịch Quân liếc mắt Tô Trường An một chút, tựa hồ có chút bất mãn nói ra: "Không phải làm sao có khí lực đem Mẫu Đan các hoa khôi ngoạn về học viện đâu." Nói đến đây, Cổ Tịch Quân con mắt tựa hồ có ý liếc mắt một bên có chút tay chân luống cuống Phần Như Nguyệt một chút.

Có lẽ là nàng giọng nói chuyện quá mức u oán, lại có lẽ trên mặt nàng thần sắc quá mức đáng thương.

Tô Trường An lại không tự chủ cảm thấy mình tựa hồ thật đã làm gì rất xin lỗi chuyện của nàng. Nhưng hắn rất nhanh ý thức được dạng này là không đúng, hắn lại nói ra: "Cổ Hầu gia. . ."

Vừa mới nói được nửa câu liền bị Cổ Tịch Quân đánh gãy, chỉ gặp nàng hướng về phía Tô Trường An nháy nháy mắt, nói ra: "Tô công tử, vì sao luôn luôn gọi ta cổ Hầu gia, cổ Hầu gia. Nghe hảo hảo xa lạ, chẳng lẽ xem thường ao ước quân."

"Hả?" Tô Trường An sững sờ, có chút chất phác mà hỏi: "Kia. . . Vậy ta nên như thế nào xưng hô?"

"Để người ta ao ước quân liền tốt." Cổ Tịch Quân nói.

"Ao ước quân?" Tô Trường An lại là sững sờ. Đại Ngụy dân phong mặc dù mở ra, nhưng tóm lại nam nữ hữu biệt, ngoại trừ trường bối đối văn bối, có rất ít người có thể dạng này đối một nữ tính gọi thẳng tên, trừ phi, quan hệ của hai người cực kỳ thân mật. Cho nên Tô Trường An có chút do dự, hắn nghĩ thử nói cho Cổ Tịch Quân như vậy xưng hô có lẽ có ít không ổn, nhưng còn chưa chờ đến hắn lên tiếng, Cổ Tịch Quân lại đồng ý.

"Ân." Cổ Tịch Quân cúi đầu, vuốt vuốt góc áo, trên mặt thậm chí còn nổi lên hai đóa hồng vân. Cực kỳ giống mới gặp tình lang lúc, đã ngượng ngùng vừa khát nhìn bị ôm hoài xuân thiếu nữ.

"Lộc cộc." Tô Trường An không khỏi nuốt xuống một miếng nước bọt, hắn không thể không thừa nhận, cái dạng này Cổ Tịch Quân rất là mê người.

Hạ Hầu Túc Ngọc nhìn trước mắt đi mây lại hai người, trong lòng vô danh hỏa khí, đặc biệt là đương Tô Trường An kêu lên "Ao ước quân" hai chữ lúc, nàng càng là không nói rõ được cũng không tả rõ được một trận bức bối. Mang theo cổ này bức bối, nàng thờ phỉ phò đi lên trước, giống như là gà mái hộ ân đem Tô Trường An bảo hộ ở sau lưng.

"Tạ ơn cổ Hầu gia quan tâm, bất quá ta gia sư đệ hôm nay đã rất mệt mỏi, lại có thương tích mang theo, thật sự là không thể phụng bồi, không bằng lần sau lại đến, chúng ta tất nhiên hảo hảo khoản đãi." Hạ Hầu Túc Ngọc nhìn xem Cổ Tịch Quân ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Nói xong nàng lôi kéo Tô Trường An cùng một bên không biết rõ tình trạng phiền như trắng liền muốn hướng cửa sân bên trong đi đến, nhưng vượt quá nàng dự kiến chính là Cổ Tịch Quân thậm chí ngay cả một điểm ngăn trở ý tứ cũng không có. Ngược lại ở phía sau không nhanh không chậm theo sau, thậm chí tại đi vào Thiên Lam viện về sau, nàng còn rất là chủ động giúp đỡ phiền như trắng đem cửa sân đóng lại.

"Ngươi đây là làm gì? Đã trở thế như vậy không trả lại được?" Hạ Hầu Túc Ngọc có chút không hiểu.

"Đúng a, ao ước. . . Ao ước quân cô nương, ngươi vẫn là đi về trước đi, sắc trời đã tối, ngày khác ta định đến nhà báai phòng." Tô Trường An cũng phụ họa nói. Hắn vốn cũng không phải là loại kia sẽ nói lời nói dối người, lúc này mặc dù phụ họa làm ra một bộ thay Cổ Tịch Quân suy nghĩ bộ dáng, nhưng hắn lấp lóe không yên ánh mắt lại bại lộ hắn giờ phút này nội tâm ý tưởng chân thật nhất —— hi vọng Cổ Tịch Quân đừng lại dây dưa với hắn.

Nhưng Cổ Tịch Quân tựa như là bị hai người thuyết phục, nàng giống như là rất tán đồng nhẹ gật đầu. Nói ra: "Ân, xác thực sắc trời đã tối, là nên trở về nghỉ tạm." Nói xong, cũng không biết có phải là thật hay không mệt mỏi, nàng còn che miệng đánh một cái ngáp.

"Đúng đúng, vậy ngươi mau đi trở về đi, chúng ta ngày khác lại tụ họp." Tô Trường An thấy thế vội vàng rên rỉ khi còn nóng.

"Ân, kia ao ước quân cái này cáo từ, Trường An người cũng sớm đi nghỉ ngơi." Cổ Tịch Quân nhu thuận nhẹ gật đầu, giống như là kia tam tông tứ đức tiểu phụ nhân.

Không chỉ có Tô Trường An, ngay cả cùng Cổ Tịch Quân quen biết thật lâu sau Hạ Hầu Túc Ngọc cũng ẩn ẩn cảm thấy lúc này Cổ Tịch Quân có chút quái dị. Tốt như vậy nói chuyện Cổ Tịch Quân, bọn hắn còn giống như là lần đầu nhìn thấy. Nhưng hai người mặc dù sinh lòng điểm khả nghi, nhưng cuối cùng vẫn là cảm thấy trước thoát khỏi cái này quần người yêu tình mới là trọng yếu nhất.

Cho nên hai người bọn họ đều như gà con mổ thóc điểm mấy cái đầu, trên mặt lộ ra bọn hắn tự nhận là từ trước tới nay chân thành nhất tiểu dung nhìn xem Cổ Tịch Quân. Tựa hồ mục quan trọng đưa nàng rời đi.

Đương nhiên Cổ Tịch Quân cũng như bọn hắn mong muốn bước ra nàng bước ngọc, nhìn tư thế không giống làm bộ, đúng như nàng lời nói muốn trở về nghỉ ngơi.

Tô Trường An hai người lòng đang giờ khắc này rốt cục dễ xuống, mặc dù không biết vì sao Cổ Tịch Quân sẽ ở lúc này đổi tính, nhưng cái này chung quy là chuyện tốt, cho nên hai người cũng không có lại đi truy đến cùng nguyên do trong đó.

Nhưng bọn hắn lúc này mới vừa mới phun ra một ngụm trọc khí, lại đột nhiên phát hiện sự tình tựa hồ có chút không đúng, bọn hắn nhìn nhau một chút, đều kịp phản ứng. Quay đầu nhìn về phía Cổ Tịch Quân dần dần từng bước đi đến bối cảnh, trong lòng giật mình, lại vội vàng nghênh tiếp.

"Tô công tử, vì sao đuổi theo thiếp thân, chẳng lẽ không nhớ thiếp thân?" Cổ Tịch Quân nghe tiếng quay đầu, nhìn xem một đường chạy chậm tới hai người, lộ ra một bộ ngạc nhiên bộ dáng.

Tô Trường An vừa định muốn nói chút gì, Hạ Hầu Túc Ngọc cũng đã vượt lên trước nói ra: "Cổ Tịch Quân, người đi lầm đường!"

"Hà?" Cổ Tịch Quân sửng sốt, hướng phía Hạ Hầu Túc Ngọc chỉ phương hướng quan sát, lại hướng phía mình chỗ đi phương hướng quan sát. Tựa hồ thật là tại chăm chú suy tính Hạ Hầu Túc Ngọc, nhưng cuối cùng nàng lại không rõ ràng cho lắm nhìn xem Hạ Hầu Túc Ngọc, rất là nghi ngờ nói ra: "Không có a. Chính là cái này phương hướng."

Hạ Hầu Túc Ngọc rốt cục nhìn không được, nàng cảm thấy Cổ Tịch Quân trước đó một loạt biểu hiện đều là đang trêu đùa nàng. Cái này khiến nàng không cao hứng, phi thường không cao hứng. Cho nên nàng thanh âm không khỏi lớn mấy phần, cái gì đại Ngụy trường công chúa đáng về tại thời khắc này bị nàng ném đến lên chín tầng mây.

"Cổ Tịch Quân! Người là thật ngốc hay là giả ngốc, nơi này là Thiên Lam viện, chỗ ở của người ở bên ngoài!" Hạ Hầu Túc Ngọc thời khắc này bộ dáng cực kỳ giống bởi vì bị cướp đi con cá, mà giương nanh múa vuốt mèo cái.

Mà lúc này, Cổ Tịch Quân trên mặt rốt cục lộ ra giao hoạt ý cười. Nàng giống thu được tiên sinh khen ngợi học sinh, ngẩng đầu lên nói ra: "Không ai nói cho các người biết sao? Hôm nay Ngọc Hành đại nhân đồng ý thu ta làm Thiên Lam viện học sinh."

Tại Tô Trường An cùng Hạ Hầu Túc Ngọc ánh mắt không thể tin bên trong, nàng lại bước ra chân ngọc, vô cùng nhẹ nhàng hướng phía Tô Trường An cùng Hạ Hầu Túc Ngọc chỗ ở phương hướng đi đến.

Cuối cùng, nàng tựa hồ liền nghĩ tới cái gì, thế là nàng quay đầu, kia xinh đẹp đuôi ngựa tại Tô Trường An trước mắt vạch ra một đạo mê người đường vòng cung. Nàng nhìn về phía Tô Trường An, mang theo ba phần nghịch ngợm bảy phần mong đợi nói.

"Tô công tử, chúng ta ngày mai gặp."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương thứ nhất: Tại xuân quang bên trong thờ dài

Quyển thứ ba Tô Trường An đạo

Chương thứ nhất: Tại xuân quang bên trong thờ dài

Thời gian đã đến giờ Hợi, thừa thốt tinh quang lộ ra giấy ráp làm cửa sổ, chiếu vào căn này cũng không lớn trong phòng.

Tô Trường An gồi lên cánh tay của mình, nằm ở trên giường, trong bóng tối mặc dù thấy không rõ bộ dáng, nhưng hấn ánh mắt lại rất sáng. Hấn đang suy nghĩ một chút chuyện rất trọng yếu.

Cổ Tịch Quân mang đến cho hấn một cảm giác từ đầu đến cuối rất quái dị, Cổ Ninh bọn người đối với U Vân lĩnh một đêm kia sự tình không nhắc tới một lời, rất rõ ràng, Ngô Đồng mắt trí nhớ thuật là có tác dụng. Nhưng vì cái gì đến Cổ Tịch Quân trên thân lại tựa hồ như cũng không có như vậy hữu hiệu. Tô Trường An loáng thoáng cảm giác được, Cổ Tịch Quân đối với một đêm kia tình huống tất nhiên có chỗ phát giác.

Mà nhất làm cho Tô Trường An bất an là, Thiên Chiếu, cái này Bán Thần, tựa hồ chính là vì Cổ Tịch Quân mà tới. Cái này Cổ gia Tẩn vương kiệt xuất nhất hậu bối trên thân khẳng định cất giấu bí mật gì. Bí mật này đến tột cùng là cái gì, Tô Trường An cũng không rõ ràng, nhưng có một chút lại có thể khẳng định, bí mật này cùng Thần tộc nhất định có chỗ quan hệ.

Những này là hấn đều có thể nghĩ đến mình bạch sự tình, hấn không tin sự thúc tở sẽ không rõ. Nhưng cho dù là dạng này, sự thúc tở vẫn là đem Cổ Tịch Quân thu nhập Thiên Lam viện, ở trong đó có cái gì huyền diệu hấn là như thế nào cũng nghĩ không thông.

Hấn theo bản năng sờ lên bụng của mình chỗ, hấn có thể cảm giác được rõ ràng thần huyết tồn tại, mà lại tại Mẫu Đan các thời điểm, thần huyết cũng bởi vì trong lòng của hấn dâng lên lệ khí mà kém chút mất khống chế. Cái này khiến Tô Trường An cảm thấy nghĩ mà sợ, trong thân thể của hấn ở một cái quái vật, một cái có thể thôn phệ thế giới này quái vật. Bởi vì cái này quái vật, hấn cự tuyệt cùng bất luận cái gì tới có liên quan sự vật tiếp xúc, mà Cổ Tịch Quân hiện tại chính là có khả năng nhất cùng Thần tộc có liên quan một cái kia.

Nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục một cổ ừ rừ đánh tới. Hôm nay trôi qua cũng không nhẹ nhõm, hấn vốn là thiếu thốn linh lực, tại cùng Mẫu Đan các Các chủ trận kia trong lúc giằng co linh lực càng là tiêu hao hầu như không còn, giờ phút này rốt cuộc bù không được trận trận đánh tới buồn ngủ, cặp mắt của hấn chậm rãi nhắm lại, đảo mắt liền ngủ say sưa tới.

Khi sáng sớm tia nắng đầu tiên chiếu vào giữa phòng lúc, Tô Trường An cũng đã tỉnh lại, như thường ngày rửa mặt mặc tốt về sau, hấn đẩy cửa phòng ra.

Thời gian ba tháng, sáng sớm Thiên Lam trong viện, thảo trường oanh phi, lục đóng tại dã. Đây là rất đẹp cảnh sắc, chỉ ít tại đích tôn sống mười sáu năm Tô Trường An chưa bao giờ thấy qua như vậy mỹ lệ cảnh sắc.

Tô Trường An tâm tình cũng bởi vậy trở nên rất không tệ, hấn lại sửa sang lại một chút mình Y Quan, chuẩn bị ra ngoài ăn chút điểm tâm.

Hôm qua đã thiếu Sở Tích Phong một trận bài tập, hấn cũng không muốn hôm nay tái xuất thứ gì yêu thiêu thân, trêu đến Sở Tích Phong không cao hứng. Cho nên hấn lên được so ngày xưa phải sớm hơn mấy phần.

Nhưng khi hấn chuyển qua góc phòng, đang muốn hướng phía cửa sân phương hướng đi đến lúc, hảo tâm tình của hấn liền vào thời khắc ấy tan thành mây khói.

Bởi vì hấn nhìn thấy một người, nàng mặc lụa trắng váy, trong tay dẫn theo chút sớm một chút, vốn là gương mặt xinh đẹp bên trên, không biết làm gì nghĩ lại đập một tảng nhân nhật son phấn. Giờ phút này nàng nhu thuận đứng ở đó, thanh tú động lòng người nhìn xem Tô Trường An. Xem ra, tựa hồ ở nơi đó đợi có như vậy một đoạn thời gian bộ dáng.

Tô Trường An lúc này mới chợt nhớ tới, Cổ Tịch Quân đã tại Thiên Lam viện ở. Hấn theo bản năng muốn quay đầu liền chạy, nhưng lại cảm thấy không quá phù hợp. Cho nên hấn có chút lúng túng sờ lên cái mũi của mình, nói ra: "Cổ Hầu gia, sớm a."

"Tại sao lại gọi thiếp thân Hầu gia!" Cổ Tịch Quân cau mày gắt giọng.

Tô Trường An sững sờ, nửa ngày về sau mới có hơi cả lăm nói ra: "Ao ước. . . Ao ước quân, sớm a."

"Cái này còn tạm được." Cổ Tịch Quân tựa hồ rất hài lòng Tô Trường An đối với hấn xưng hô, nàng hướng về phía Tô Trường An ngọt ngào cười một tiếng, sau đó đưa ra trong tay đồ vật.

"Cho." Nàng nói như vậy, thanh âm thanh thúy. Cực kỳ giống cái này ba tháng gió xuân.

Tô Trường An nhất thời không có minh bạch nàng ý tứ, hấn chỉ chỉ mình, hỏi: "Cho ta?"

"Đúng a. Thiếp thân nghĩ đến Tô công tử hôm qua đi Mẫu Đan các, lại mang về Phàn cô nương như vậy mỹ lệ hoa khôi, tất nhiên là cực kỳ mệt nhọc, cho nên liền thay công tử mua chút sớm một chút." Nói đến đây, Cổ Tịch Quân còn có chút thẹn thùng liếc mắt Tô Trường An một chút, sau đó cúi đầu.

Tô Trường An tiếp nhận những cái kia sớm một chút, vừa định yếu đạo tiếng cảm ơn, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Mặt của hấn chợt trở nên hồng nhuận, hấn vội vàng hốt hoảng giải thích nói: "Không phải... Không phải như ngươi nghĩ. Hôm qua chúng ta chỉ là. . . Chỉ là không cần thận đi đến Mẫu Đan các, liền ăn chút thịt rượu, cái gì khác. . . Không có cái gì làm. Mang về Phàn cô nương, chẳng qua là cảm thấy nàng có chút đáng thương. . . Không có ý tứ gì khác."

Nói đoạn văn này thời điểm, Cổ Tịch Quân một mực mở to cặp kia đen lúng liếng mắt to, vụt sáng vụt sáng nhìn xem hấn. Hấn không khỏi rất gấp gáp, lúc nói chuyện cũng không thấy có chút cả lăm.

"Thật?" Nghe xong Tô Trường An giải thích, Cổ Tịch Quân tựa hồ còn có chút không quá tin tưởng, nàng lại đem tin đem nghi xác nhận nói.

"Tự nhiên là thật." Tô Trường An gật đầu nói.

"Thế nhưng là kia phiền như trăng ngày thường như vậy mỹ lệ, Cổ công tử lại cứu nàng, nếu là thật sự muốn làm chút gì, nghĩ đến nàng tất nhiên cũng sẽ không cự tuyệt. Cổ công tử liền thật không muốn làm chút gì?" Cổ Tịch Quân lại hỏi.

"Tự nhiên là không có, ta chỉ là nhìn nàng đáng thương, muốn giúp một chút nàng mà thôi."

Lần này, Cổ Tịch Quân tựa hồ đạt được đầy đủ để nàng hài lòng đáp án. Nàng cười nói ra: "Ta liền biết Tô công tử không phải người như vậy."

Tô Trường An lại là sững sờ, bỗng nhiên ý thức được mình tựa hồ cũng không cần thiết cùng nàng giải thích nhiều như vậy. Hắn nghĩ tới nơi này, mặt không khỏi càng đỏ.

"Tô công tử, ngươi làm sao mặt hồng như vậy, có phải hay không không quá dễ chịu, muốn thiếp thân cho ngươi xem một chút sao?" Cổ Tịch Quân tựa hồ cố ý trêu chọc hắn đồng dạng, giọng tay lên liền muốn đi sờ Tô Trường An cái trán.

Một cổ say lòng người mùi thơm ngát từ Cổ Tịch Quân trên thân truyền đến, Tô Trường An bị hương vị kia làm cho một trận tâm viên ý mã, kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn xem Cổ Tịch Quân con kia cách mình càng ngày càng gần ngọc thủ, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

"Trường An! Trường An!" Lại tại lúc này, một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến.

Tô Trường An lập tức lấy lại tinh thần, né tránh Cổ Tịch Quân tay. Trong vô thức hắn cũng không muốn để Hạ Hầu Túc Ngọc nhìn thấy hắn cùng Cổ Tịch Quân như thế thân cận.

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này." Không hơi một lát, Hạ Hầu Túc Ngọc liền đi tới Tô Trường An trước người, nàng tự nhiên nhìn thấy một bên Cổ Tịch Quân, có chút không cao hứng mà hỏi.

"Còn có thể làm gì, tự nhiên là cho Cổ công tử đưa chút sớm một chút." Cổ Tịch Quân trên mặt thần sắc cũng không có bởi vì Hạ Hầu Túc Ngọc bỗng nhiên xuất hiện mà có chút biến hóa, nàng vẫn như cũ một bộ thiên kiều bá mị bộ dáng, cười hồi đáp.

Hạ Hầu Túc Ngọc lúc này mới nhìn đến Tô Trường An trên tay dẫn theo chút sớm một chút, lông mày của nàng nhíu, lại sẽ không tiếp tục cùng Cổ Tịch Quân làm nhiều dây dưa, nàng quay đầu nhìn về phía Tô Trường An. Nói ra: "Ngọc Hành gia gia tìm ngươi đây, ngươi còn ở nơi này làm gì. Hắn vừa mới đem phiền như trăng gọi tới, ta đoán chừng khẳng định là muốn bắt ngày hôm qua là hướng ngươi hỏi tội."

Tô Trường An đang nghĩ ngợi như thế nào từ Cổ Tịch Quân nơi này thoát thân, hắn vội vàng đáp ứng, hướng về phía Cổ Tịch Quân nói một tiếng dừng về sau, liền vội vàng rời đi.

Hai nữ đưa mắt nhìn Tô Trường An thân ảnh biến mất, xác nhận hắn đã không có khả năng nghe được giữa các nàng nói chuyện thời điểm. Hai nàng rất có ăn ý nhìn nhau, riêng phần mình trên mặt thần sắc đều vào thời khắc ấy lạnh xuống.

"Ngươi tiếp cận Trường An đến cùng có mục đích gì?" Hạ Hầu Túc Ngọc dẫn đầu làm khó dễ.

"Ngươi lại có cái mục đích gì?" Cổ Tịch Quân hỏi ngược lại.

"Ta có thể có mục đích gì, ta tại cái này Thiên Lam trong viện tu hành, Trường An là sư đệ ta. Hắn đối ta vô cùng tốt, ta tự nhiên cũng thực tình đãi hắn, gì có mục đích nói chuyện."

"Tô công tử tâm tính thuần lương, đối bất luận kẻ nào đều là vô cùng tốt, động lòng người đối với hắn như thế nào liền không nói được rồi. Ta nhìn công chúa điện hạ vẫn là tự giải quyết cho tốt đi. Ta Cổ Tịch Quân mặc dù có mưu đồ khác, nhưng nó mục đích tuyệt không giống công chúa điện hạ như vậy không chịu nổi. Cùng nghĩ đến làm sao thăm dò mục đích của ta, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ đợi Tô công tử sau khi biết chân tướng, công chúa điện hạ ngươi nên như thế nào tự xử." Cổ Tịch Quân những lời này nói đến không vội không chậm, nhưng từng chữ trực kích Hạ Hầu Túc Ngọc bản tâm.

Hạ Hầu Túc Ngọc một chút liền sững sờ tại nơi đó, thậm chí ngay cả phản bác đều nói không nên lời.

Cổ Tịch Quân tựa hồ cũng nhận được mình kết quả vừa lòng, nàng nện bước toái bộ, cứ như vậy từ Hạ Hầu Túc Ngọc đi qua, sắc mặt lạnh lùng.

Lúc này, một đạo gió tây phát qua.

Tuy là mùa xuân ba tháng, lại không biết vì sao, Hạ Hầu Túc Ngọc cảm thấy cái này gió có chút lãnh ý. Nàng vuốt vuốt bị thổi loạn sợi tóc, quay đầu nhìn về phía cái này đầy vườn sắc xuân Thiên Lam viện, cuối cùng là thở dài một tiếng.

Chương 2: Tại phòng ốc sơ sai bên trong phân biệt không phải là

Quyển thứ ba Tô Trường An đạo

Chương 02: Tại phòng ốc sơ sai bên trong phân biệt không phải là

Tô Trường An đẩy ra Ngọc Hành cửa phòng lúc, phiên như trắng đã không thấy bóng dáng, nghĩ đến là đã rời đi,

Ngọc Hành lúc này đang ngồi ở một cái tới gần cửa sổ trên ghế, híp mắt, giống như là tại chợp mắt, lại giống là đang nhìn ngoài cửa sổ xuân sắc. Hắn đã rất già, già đến có chút lồi thoi. Hoa của hắn bạch tóc giống như là cỏ dại đồng dạng tại trên đầu của hắn lung tung sinh trưởng, đã rồi tung lại thừa thớt. Trên mặt hắn nếp nhăn cũng nhiều đến có chút đáng sợ, khe rãnh nếp mô vừa đi vừa về tung hoành, cùng U Vân lĩnh hiểm trở địa thế tương xứng.

Tại Tô Trường An trong trí nhớ, đích tôn cũng có chút đã có tuổi lão già, nhưng bọn hắn nhiều ít vẫn là sẽ ra ngoài đi lại, đặc biệt là tại ánh nắng tươi sáng ngày xuân, dù sao tại bắc địa loại địa phương này, như vậy ấm áp ánh nắng cũng ít khi thấy.

Nhưng Ngọc Hành không giống, hắn luôn yêu thích đợi tại gian phòng của mình, trừ ăn cơm ra, Tô Trường An cơ hồ không gặp hắn từng đi ra cửa phòng của mình. Hắn cũng vì này khuyên qua hắn, nhưng Ngọc Hành luôn luôn cười nói mình lớn tuổi, nghỉ ngơi nhiều, mới có thể sống đến càng lâu.

Tô Trường An có chút trù trừ đi đến Ngọc Hành bên người, hắn có chút lo lắng mình phải chăng quá mức lỗ mãng, mới vừa vận dẫn xuất Bát Hoang viện lớn như vậy sự tình, hôm qua lại tại Mẫu Đan các thọc một cái cái sọt. Hắn ngược lại cũng không phải sợ hãi Ngọc Hành quở trách, hắn chỉ là lo lắng sẽ chọc cho đến Ngọc Hành sinh khí, ảnh hưởng đến hắn nhìn vốn cũng không quá tốt thân thể.

"Người đã đến?" Tô Trường An đi đến Ngọc Hành bên người an tĩnh chờ đợi nửa khắc đồng hồ thời gian, Ngọc Hành mới phát hiện hắn. Hắn ngồi dậy mình đã nửa nằm trên ghế thân thể, nhìn về phía Tô Trường An. Ánh mắt của hắn tựa hồ mờ ra một chút, nhưng nhìn đi lên vẫn như cũ chỉ có một đầu hẹ hẹ khe hở.

"Ân." Tô Trường An nhỏ giọng đáp lại, giống như là sợ không cẩn thận đánh thức cái gì đồng dạng.

"Hôm qua thế nào?" Ngọc Hành hỏi, tinh thần của hắn cũng không quá tốt, nói tới nói lui cũng có chút nhỏ giọng. Tô Trường An cẩn rất nghiêm túc đi nghe, mới có thể phân biệt ra hắn đọc nhầm rõ từng chữ bên trong âm tiết.

Tô Trường An không khỏi một trận lòng chua xót, giống như là có đồ vật gì ngạnh tại cổ họng của hắn chỗ. Từ hắn nhìn thấy Ngọc Hành đến bây giờ cũng mới gần hai tháng, nhưng trong hai tháng này Ngọc Hành lại già đến phá lệ nhanh. Thanh âm của hắn từ vừa mới bắt đầu tại Thiên Lam ngoài viện trong lúc này khí mùi phẫn đến bây giờ bé không thể nghe. Tựa hồ từ khi Tô Trường An đi vào Thiên Lam về sau, cái này bảo vệ nhân tộc trăm năm lâu lão già, mỗi một ngày đều tại lấy tốc độ mà mất thường cũng có thể thấy được già đi.

Nhưng Tô Trường An cũng không muốn biểu lộ ra tâm tình của mình. Hắn dùng đại khái mấy hơi thời gian bình phục lại tâm tình của mình, cố gắng dùng rất bình thường ngữ khí nói ra: "Không có việc lớn gì, chỉ là nhìn phiên như trắng cô nương đáng thương, liền giúp nàng chuộc thân tử."

"Người ngược lại là hiệp can nghĩa đảm." Ngọc Hành híp con mắt giống như là mờ to chút, hắn lại nói ra: "Như thế cùng người một cái khác sự thúc tổ rất giống."

"Ài?" Tô Trường An tới hào hứng.

"Khai Dương." Ngọc Hành chậm ung dung phun ra một cái tên.

"Khai Dương?" Tô Trường An nghĩ nghĩ, hắn biết cái tên này, nhưng hắn có chút nghi vấn. Thế là hắn hỏi: "Ta nghe người ta nói Khai Dương sự thúc tổ còn sống, thế nhưng là đã rất nhiều năm chưa có trở về qua Trường An. Ngọc Hành sự thúc tổ, người biết hắn đi nơi nào sao? Lại đi làm cái gì sao?"

Ngọc Hành khí tức trên thân tại Tô Trường An hỏi ra vấn đề này thời điểm chợt trở nên có chút hỗn loạn, nhưng lại rất nhanh khôi phục lại. Thời gian này cực kỳ nhanh, nhanh đến Tô Trường An căn bản không phát hiện được. Nhưng là Ngọc Hành lại bởi vậy trầm mặc chốc lát, mới phun ra dạng này năm chữ.

"Hắn đi giết người." Hắn nói đến cực kỳ bình thản. Thật giống như đang nói hắn là đi Trường An chợ phía Tây làm chút mua bán, hoặc là đi nam thị mân mê chút kinh doanh bình thường.

Như vậy, Tô Trường An nghe qua, tại hai năm trước bắc địa, Mạc Thỉnh Vũ từng dùng đồng dạng ngữ khí, nói lời giống vậy.

Tô Trường An tâm không khỏi co lại, hắn cảm thấy ở trong đó không bình thường. Nhưng hắn không biết từ đâu hỏi, cũng không biết mình đến tột cùng có nên hay không hỏi. Cho nên, hắn đang do dự về sau, lựa chọn trầm mặc.

Ngọc Hành tựa hồ cũng không nguyên ý trong vấn đề này làm nhiều dây dưa, hắn cực kỳ khó coi cười cười. Lại hỏi: "Liên quan tới chuyện ngày hôm

qua, người chẳng lẽ liền không có cái gì muốn hỏi ta sao?"

"Chuyện ngày hôm qua?" Tô Trường An ngần người, tựa hồ cũng không minh bạch Ngọc Hành chỉ là cái gì.

"Tỉ như vì cái gì ta không tiếp tục để Sở Tích Phong tới cứu người."

Tô Trường An giật mình, hần nói ra: "Ta hôm qua cùng sư tỷ bọn hần thời điểm ra đi cũng không có nói cho sư thúc tổ, sư thúc tổ không biết chúng ta đi đâu, tự nhiên cũng không biết chúng ta sẽ thân ở hiểm địa. Cho nên..."

"Thành Trường An mặc dù lớn, cũng bắt quá trăm dặm chi địa. Ta như muốn biết cái gì, ai cũng không gạt được ta." Tô Trường An lại bị Ngọc Hành đột nhiên vang lên thanh âm sinh sinh đánh gãy.

Sắc mặt của hần cũng bởi vì đoạn văn này mà biến đổi. Hần một mực rất tín nhiệm Ngọc Hành, loại này tín nhiệm là triệt để, không chút nào giấu diếm tín nhiệm. Hần theo bản năng coi là Ngọc Hành cũng sẽ dùng cái này hỏi báo hần, tựa như Ngô Đồng, biết hần gặp nạn, dù cho ngàn dặm vạn dặm, cũng sẽ tới cứu hần.

Đương nhiên Tô Trường An cũng không phải là cảm thấy đây đều là chuyện đương nhiên, nhưng hần tâm vẫn là khó tránh khỏi vì vậy mà thất lạc. Mà trong lòng của hần lại là từ trước đến nay đều không được chuyện, cho nên hần hỏi: "Vì cái gì?"

Ngọc Hành lại chợt đưa tay ra, tựa hồ là muốn đi vuốt ve Tô Trường An đầu. Nhưng Tô Trường An đã mười sáu tuổi, phàm là một cái bình thường mười sáu tuổi nam hài, đáng đáp cũng sẽ không quá thấp. Cho nên ngồi Ngọc Hành dù cho cố gắng như vậy đều đụng vào không đến Tô Trường An đầu.

Nhưng cũng may Tô Trường An tựa hồ đã nhận ra Ngọc Hành ý đồ. Hần vội vàng thấp đầu của mình, lại hướng về phía trước nghiêng nghiêng thân thể, để Ngọc Hành tay có thể rất nhẹ nhàng đụng phải chính mình.

Làm xong những này, Ngọc Hành hài lòng thu hồi mình tay, lúc này mới chậm ung dung nói ra: "Bởi vì, chúng ta không thể tổng che chở người."

"Ta sẽ chết, mà Sở Tích Phong sớm muộn sẽ rời đi. Nhưng người còn trẻ, người một ngày nào đó đến một mình đối mặt thế giới này. Mà thế giới này so người nhìn thấy có lẽ còn muốn ác tha gấp trăm lần."

Tô Trường An rất khó chịu, hần đương nhiên biết Ngọc Hành sẽ chết. Trên mặt hần nếp nhăn, trên đầu tóc trắng, thậm chí hần nói chuyện lúc tang thương ngữ khí, đều không một không hướng Tô Trường An nói trước mắt người này đã dần dần già đi. Nhưng hần cũng không nguyên ý suy nghĩ, hần thử lừa gạt mình, Ngọc Hành là tỉnh vẫn. Tỉnh vẫn là cường đại như vậy, như thế nào lại chết? Nhưng khi như vậy, từ Ngọc Hành trong miệng nói ra lúc, hần chỗ một mực cho mình lập mộng cảnh, tại thời khắc này âm vang sụp đổ.

Vành mắt hần trở nên hồng hồng, trong con người tựa hồ có đồ vật gì đang đánh chuyển. Nhưng hần cố chấp đến nhìn được trong hốc mắt đồ vật, nói ra: "Trường An biết sai rồi, ngày sau định sẽ không lỗi mắng như thế."

Ngọc Hành lại lắc đầu, nói ra: "Không nên tùy tiện đi làm một kiện chuyện không có nắm chắc, nhưng nếu như làm, vậy liền không nên tùy tiện nhận làm. Huống chi, ta cũng không cho rằng người làm có cái gì không đúng, hoặc là nói trên thế giới này rất nhiều người cùng sự tỉnh, bản thân là không có đúng sai."

Tô Trường An nghi hoặc, như vậy, tại U Vân lĩnh bên trong hần từng nghe Ngô Đồng nói qua. Nhưng lúc đó hần cũng không đồng ý, nhưng bây giờ hần lại có chỗ lĩnh ngộ.

"Sư thúc tổ, vậy người nói, cái kia Mẫu Đan các Các chủ đến tốt cùng thiện hay ác?"

"Người cảm thấy thế nào?" Ngọc Hành lại không đáp hần, trái lại hỏi.

Tô Trường An thốt ra: "Hần buộc không muốn làm vậy được làm phiền như trắng cô nương, làm như thế bản thủ nghề nghiệp. Tự nhiên là ác."

"Vậy người có biết phiền như trắng là ngược lại đem phiền hoàng lĩnh tôn nữ, bị bắt lúc, theo đại Ngụy luật là muốn trăm. Nếu không phải rồng cất cao quân mua nàng, sớm đã chết tại mấy năm trước. Lại cái nào chờ đến đến người đi cứu nàng?"

Tô Trường An sững sờ, lại là đáp không được. Nhưng trong lòng của hần vẫn cảm thấy không đúng, cho nên hần cau mày lại muốn nói thứ gì, lại bị Ngọc Hành đánh gãy.

"Vậy người lại cùng ta nói một chút, kia Âm Sơn Trọc là tốt là xấu?"

Tô Trường An lần này cũng không có vội vã trả lời, hần rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, mới nói ra: "Nhà hần đệ tử nhục mạ sư tôn, ta án lấy quy củ của hần khiêu chiến đệ tử của hần. Hần lại bao che khuyết điểm, thậm chí lấy lớn hiếp nhỏ, tự nhiên không phải người tốt."

"Kia nếu là có một ngày, Đổ Hồng Trường trở nên tu vi so người lợi hại, đạo pháp so người tinh xảo. Hần muốn giết người, Sở Tích Phong hộ người, thay người giết hần. Kia Sở Tích Phong là tốt là xấu." Ngọc Hành híp trong mắt, lóe ra một loại nào đó không hiểu thần thái.

Tô Trường An nhất thời ghen lời, đầu óc của hần không ngừng thoáng hiện như vậy tình hình. Hần cảm thấy Sở Tích Phong tựa hồ không có sai, nhưng Âm Sơn Trọc làm sự tình cùng Sở Tích Phong tựa hồ cũng không nhiều lớn khác nhau, nhưng hần thấy tựa hồ lại là sai. Cái này khiến hần có chút mê

mạng. Hắn lần thứ nhất bắt đầu hoài nghi mình một mực chổ tin tưởng vững chắc một thứ gì đó có lẽ cũng không như hắn tưởng tượng bên trong như vậy chính xác.

"Vậy sự thúc tở ý tứ đến cùng là cái gì? Chẳng lẽ là ta sai rồi?" Tô Trường An quyết định không suy nghĩ thêm nữa những này hắn làm sao cũng lý không rõ ràng sự tình.

"Ta nói qua, trên đời này rất nhiều chuyện không có đúng sai. Người không có sai, Âm Sơn Trọc cũng không sai, thậm chí rồng cất cao quân cũng không nhất định có lỗi. Việc người cần kỳ thật rất đơn giản, bốn chữ mà thôi."

"Cái nào bốn chữ?"

"Không thẹn với lương tâm."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tại ngây thơ bên trong hỏi ta đạo

Quyển thứ ba Tô Trường An đạo

Chương 3: Tại ngây thơ bên trong hỏi ta đạo

Không thẹn với lương tâm

Tô Trường An nhắc đi nhắc lại lấy bốn chữ này, cau mày, trong bất tri bất giác liền đi tới diễn võ trường.

Bởi vì tại Ngọc Hành nơi đó làm trễ nải một chút canh giờ, cho nên, Sở Tích Phong lúc này đã ôm đao ở nơi đó đợi một hồi. Ba tháng gió thổi mở hắn trên trán loạn phát, lộ ra hắn đồng dạng nhều lại lông mày, Tô Trường An không khó coi ra, hắn đã có chút không kiên nhẫn được nữa.

Ý thức được điểm này Tô Trường An giật mình trong lòng, vội vàng bước nhanh tới.

"Tới?" Còn chưa đợi Tô Trường An người giải thích cái gì, Sở Tích Phong liền nói.

"Ân." Tô Trường An cúi đầu, nhỏ giọng đáp lại. Mặc dù hắn rất tôn kính Sở Tích Phong, nhưng trong lòng vẫn là khó tránh khỏi đôi cái này lạnh như băng lại nghiêm khắc nam nhân cảm thấy một chút e ngại.

"Kia bắt đầu luyện đao đi." Ngoài ý liệu là, Sở Tích Phong lần này cũng không có trách phạt hắn. Mà là trực tiếp triển khai tư thế, chuẩn bị bắt đầu hôm nay bài tập.

Cái này khiến Tô Trường An hơi nghi hoặc một chút, nhưng không cần bị phạt chung quy là chuyện tốt, hắn cũng sẽ không ngốc ngốc đuổi theo hỏi nguyên do.

Mà luyện đao, đối với Tô Trường An tới nói lại là một kiện rất nghiêm túc sự tình. Cho nên hắn thu hồi mình còn lại tâm tư, cũng thu hồi trên mặt mình dư thừa sắc thái. Hắn rút ra trên lưng mình đao, sắc mặt cũng theo đó lạnh lùng xuống tới.

"Hả? Không tệ lắm. Xem ra hai ngày này đỡ không có uống phi đánh, có chút ý tứ." Sở Tích Phong khoe miệng đường vòng cung hướng lên vẩy một cái, nói như thế.

Tô Trường An lại như không nghe thấy, hắn quát to một tiếng, thân thể liền nhảy lên thật cao, quanh thân đao ý cùng linh viêm trong khoảnh khắc đó phun ra ngoài. Đem hắn thân thể vây kín không kẽ hở.

Sở Tích Phong trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, hắn có thể nhìn ra cái này ngắn ngủi hai ngày, Tô Trường An tu vi cùng đao pháp có chỗ tiến.

Nhưng cái này đều không đủ lấy để hắn sợ hãi, cho dù hắn đã đem tu vi của mình áp chế đến cửu tinh cảnh, nhưng phong phú đối chiến kinh nghiệm, cùng đối đao đạo lý giải, hắn đều ở xa Tô Trường An phía trên. Cho nên hắn chỉ là có chút kinh ngạc về sau, thân thể nhoáng một cái, liền tránh khỏi Tô Trường An cái này nhìn như lăng liệt một trăm.

Chỉ nghe nổ vang một tiếng, trên diễn võ trường phiến đá liền bị chém ra mấy đạo vết rách.

"Nếu như ngươi vĩnh viễn sẽ chỉ một chiêu này, dù cho ngươi đến phồn Thần cảnh, ngươi cũng không đủ thương được ta." Sở Tích Phong không mặn không nhạt nói.

Chuyện như vậy từ khi Tô Trường An học đạo đến nay, mỗi ngày đều đang phát sinh. Hắn sẽ chỉ cái này một trăm, Sở Tích Phong giao cho hắn đạo pháp một chiêu cũng không có học được. Đó cũng không phải một kiện chuyện rất kỳ quái, Sở Tích Phong đạo pháp rất cao thâm, trong đó dính đến linh lực vận chuyển, xuất đạo tốc độ, dùng sức lớn nhỏ, những này đều cần dùng đạo người trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành, cũng không phải là mặt ngoài nhìn qua đơn giản như vậy.

Đương nhiên đây không phải nói Mạc Thỉnh Vũ một trăm liền so ra kém Sở Tích Phong đạo pháp, nhưng cái này một trăm, Tô Trường An trọn vẹn luyện hai năm, cuối cùng vẫn là tại U Vân linh, dựa vào Mạc Thỉnh Vũ lưu lại đạo ý, tăng thêm truyền thừa của hắn tinh linh, Tô Trường An mới có thể miễn cưỡng sử xuất, mà sử xuất điểm này, tương đối Mạc Thỉnh Vũ kia một trăm, cũng chỉ là chút da lông thôi.

Sở Tích Phong, nâng lên Tô Trường An lòng háo thắng, hắn cắn răng một cái, lại là một tiếng quát nhẹ. Trên tay nổi gân xanh, rơi trên mặt đất đạo liền sát mặt đất, phát ra xì xì xì tiếng vang, sau đó nằm ngang liền lấy thân đạo sợ chụp về phía Sở Tích Phong.

Sở Tích Phong lông mày lại chớp chớp, giống như là tại khen ngợi, nhưng ngoài miệng lại không lưu tình chút nào châm chọc nói: "Quá chậm!"

Chỉ gặp hắn nâng lên chân trái, mũi chân thật nhanh lác lư.

Kích thứ nhất, mũi chân của hắn đá vào Tô Trường An trên thân đạo, Tô Trường An đạo có chút dừng lại.

Kích thứ hai, mu bàn chân của hắn giẫm tại Tô Trường An tay cầm đạo bên trên, Tô Trường An một trận bị đau, khoe miệng co giật.

Kích thứ ba, hắn đem chân nhanh chóng thu hồi, lại bỗng nhiên hướng lên một đá, Tô Trường An đạo liền ứng thanh bay ra ngoài.

Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng vang giòn, Tô Trường An đạo, liền ứng thanh rơi vào sau lưng trên mặt đất.

Tô Trường An thỉnh linh, Sở Tích Phong đã đem tu vi áp chế ở cửu tinh cảnh.

Mà cửu tinh cảnh, Tô Trường An tại hai ngày này không biết đánh bại nhiều ít dạng này tu vi võ sinh. Nhưng hắn tại Sở Tích Phong trước mặt y nguyên không chịu nổi một kích. Lúc đầu có chút tâm tình đắc ý, theo đạo của hắn lúc rơi xuống đất giòn vang, mà biến mất theo hầu như không còn.

Hắn có chút uể oải đứng người lên, vuốt vuốt bị dẫm đến đỏ lên tay phải. Nhìn xem Sở Tích Phong, nhỏ giọng nói ra: "Thật xin lỗi, Sở tiên bối, Trường An vẫn là học không được."

Nhưng lần này, vượt quá Tô Trường An dự kiến chính là, Sở Tích Phong cũng không có trách móc nặng nề hắn, ngược lại vươn hắn đến đại thủ, tại Tô Trường An trên đầu sờ lên, nói ra: "Học không được, lại học chính là."

Tô Trường An kinh ngạc ngẩng đầu, hắn cảm thấy hôm nay Sở Tích Phong có chút không giống. Hắn nhin không được hỏi: "Ngươi không trách ta?"

Sở Tích Phong lại là liếc hắn một cái, nói ra: "Trách ngươi? Chính ngươi học không tốt bản sự, cùng ta có liên can gì? Ta không cần trách ngươi."

Sở Tích Phong cũng không nghe được, nhưng Tô Trường An lại có thể cảm giác được hắn trong lời nói lo lắng. Hắn a a cười ngây ngô hai tiếng, lại đem rơi trên mặt đất đạo nhặt lên, đi đến Sở Tích Phong bên người, cùng hắn sóng vai mà đứng.

Khi đó gió xuân phát qua, vung lên hai người góc áo, Tô Trường An nhìn một chút cái này cả vườn xanh biếc, nhìn như sinh cơ dạt dào nhưng lại kì thực thanh lãnh Thiên Lam viện. Sau đó hắn hỏi.

"Sở tiên bối, vì cái gì ta tổng học không được ngươi dạy ta đạo pháp." Vấn đề này, hắn đã từng hỏi qua Ngọc Hành, Ngọc Hành cũng cho qua hắn đáp án. Nhưng Ngọc Hành nói đến quá mức huyền diệu, hắn cũng không quá hiểu, cho nên hắn muốn nghe một chút Sở Tích Phong đáp án.

Sở Tích Phong hơi sững sờ, hắn giống như là nhớ ra cái gì đó không quá nguyên ý nhớ tới sự tình, trầm mặc nhỏ một lúc sau mới nói ra: "Ngươi biết đạo pháp của ta là người phương nào sáng tạo?"

"Người nào?"

"Gia gia của ta, tình vẫn —— trời tôn thương Sở Đoạn nhạc."

Tô Trường An cẩn thận đếm, nhân tộc hiện tại còn sống bảy vị tinh vẫn. Đại Ngụy Thánh Hoàng, Thiên Lam viện Ngọc Hành cùng Khai Dương, Quan Tinh đài Thái Bạch đạo nhân, bắc địa Cổ gia lão thái gia cô thanh phong, Thục Sơn Kiếm Tông trưởng lão nhận về thu, Tây Vực Lương Châu Võ Vương phù ba ngàn. Lại là không có trời tôn thương Sở Đoạn nhạc nhân vật này, hắn bỗng nhiên minh bạch cái gì. Hắn bỗng nhiên cúi đầu xuống, trở nên bắt đầu trầm mặc.

Tô Trường An một hệ liệt biểu hiện đều rơi vào Sở Tích Phong trong mắt, hắn lạnh như băng trên mặt trời lên một vòng nụ cười khổ sở. Sau đó nói ra: "Hắn đã chết, tại ta tám tuổi thời điểm liền chết rồi."

"Nhưng hán đem hán đao pháp cùng tinh linh truyền thừa cho ta. Cho nên ta giống như ngươi, đều là tinh vẫn truyền nhân."

"Tinh vẫn công pháp tự nhiên không dễ học, ta cũng không thông minh. Cho nên khi đó ta thường xuyên bị gia gia trách phạt." Nói tới chỗ này Sở Tích Phong quay đầu nhìn một chút Tô Trường An, mới lại nói ra: "Nhưng đến gia gia của ta thời điểm chết, hán đem truyền thừa tinh linh cho ta. Ta dựa vào hán tinh linh, trải nghiệm đao của hán, hán nói. Mới có bây giờ lấy một chút thành tựu. Giống như Mạc Thỉnh Vũ, không có truyền thừa của hán tinh linh, ngươi coi như luyện thêm bên trên bốn năm năm, cũng không nhất định có thể học được cái kia một đao da lông."

Tô Trường An nghe được, Sở Tích Phong là đang an ủi hán. Nhưng dạng này an ủi cũng không thể để Tô Trường An cao hứng trở lại. Hán hiện tại mới hiểu được mình sở dĩ có thể học được Mạc Thỉnh Vũ một đao kia, hoàn toàn là bởi vì Mạc Thỉnh Vũ truyền thừa, mà chính hán cố gắng ở trong đó chiếm đoạt công lao, cơ hồ có thể không cần tính.

Cho nên hán cúi đầu, lần nữa trầm mặc lại.

Sở Tích Phong cũng ý thức được an ủi của mình giống như lên phản tác dụng. Hán vốn cũng không phải là một người giỏi ăn nói, có thể như vậy an ủi một người nhắc tới cũng là lần đầu tiên lần đầu, lại sao có thể nghĩ đến nhiều như vậy.

Hán lại nghĩ đến nghĩ, mới nói ra: "Nhưng ngươi kiếm đạo thiên phú không tồi, Ngọc Hành đại nhân « gió xuân độ » tại đương thời cũng coi như được là tuyệt đỉnh công pháp, ngoại trừ Thục Sơn nhận về thu, trên đời này chỉ sợ ít có người có thể cùng chống lại. Ngươi học được lại thuận buồm xuôi gió, thậm chí tại tạo nghệ bên trên còn vượt qua túc ngọc đứa bé kia. Ngươi đừng nhìn nàng tinh nghịch, lại là thể hệ trẻ tuổi bên trong ít có kiếm đạo thiên tài, ta mặc dù ở xa Tây Vực, nhưng cũng nghe nói qua danh hào của nàng. Nàng nếu là chịu dùng nhiều điểm tâm nghĩ trên kiếm đạo, chỉ sợ ngày sau thành tựu nhất định là không ít. Ngươi có thể cùng nàng trên kiếm đạo phân ra cái dài ngắn, bởi vậy có thể thấy được, kiếm đạo của ngươi thiên phú là sao mà thiên tài."

Đây xem như rất tốt khen ngợi, Sở Tích Phong nghĩ đến, hán mặc dù nghiêm khắc, nhưng kỳ thật nội tâm là rất thích Tô Trường An đứa bé này. Hán mặc dù ngày thơ lại không rành thế sự, thậm chí có đôi khi làm lên sự tình đến chú ý đầu không để ý đuôi. Nhưng ai lúc còn trẻ không phải như vậy đâu? Mang theo kia cổ nghệ con mới đẻ không sợ cộp kình, không đụng nam tử không quay đầu lại.

Sở Tích Phong đã không phải là năm đó thiếu niên kia, nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng hán thích từng cùng thuở thiếu thời cái kia giống nhau Tô Trường An.

Có thể để hán kinh ngạc chính là, Tô Trường An vẫn không có vì vậy mà cao hứng trở lại.

"Nhưng ta thích đao." Tô Trường An nói như vậy, hán chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng Sở Tích Phong con mắt, như vậy nhỏ giọng, nhưng lại như vậy kiên định nói ra: "Ta thích sư tôn, cũng thích ngài, các ngươi đều dùng đao, cho nên ta cũng nghĩ dùng đao, cũng nghĩ trở thành giống như các ngươi đao khách."

Đây là một cái rất đơn giản lý do, đơn giản có chút ngây thơ.

Nhưng Sở Tích Phong lại ngây ngẩn cả người, hán kinh ngạc nhìn trước mắt cái này có chút thiếu niên gầy yếu, nửa ngày về sau, trên mặt hàn băng chợt tan ra, hán hỏi: "Trường An, ngươi biết tinh vẫn sau khi chết đều đi nơi nào sao?"

Tô Trường An cũng không minh bạch Sở Tích Phong vì sao lại đưa ra vấn đề như vậy, nhưng hán vẫn là thành thật trả lời: "Nghe người ta nói, tinh vẫn sau khi chết, nhục thân chôn ở đại địa, anh linh trở về Tinh Hải."

"Nhưng ta không đi được kia phiên Tinh Hải." Sở Tích Phong xoay người qua, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. Lúc này chính là ban ngày, trên bầu trời có chút đám mây che khuất một chút ánh nắng, cho nên tuy có mặt trời rực rỡ, lại cũng không chói sáng mắt. "Dù cho ta thành tinh vẫn, ta cũng đi không được kia phiên Tinh Hải."

Tô Trường An cũng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, đi phát hiện ngoại trừ Bích Vân không ngớt, bên trong vùng trời kia không có vật gì. Hán không hiểu hỏi: "Vì cái gì?"

"Bởi vì ta đi là gia gia của ta đạo, không phải đường của ta. Mệnh tinh của ta thấp sáng tất nhiên sẽ là gia gia của ta để lại cho ta tinh tinh. Nhưng đó là mệnh tinh của hán, không phải mệnh tinh của ta." Sở Tích Phong có chút đắng chát chát nói ra: "Không có chính mình đạo, liền không có mệnh tinh của mình. Không có mệnh tinh, lại thế nào đi đến bên kia Tinh Hải."

Tô Trường An còn là lần đầu tiên nghe được chuyện như vậy, hán ngăn người về sau, mới hỏi: "Vậy tại sao ngươi không đi chính mình đạo, không đi thấp sáng một viên minh tinh tinh." "

Sở Tích Phong lại lắc đầu, nói ra: "Bởi vì Sở gia đời không được, bọn hán cần một vị tinh vẫn, mà ta chính là cái kia nhất định phải trở thành tinh vẫn người."

Tô Trường An cũng không biết vì cái gì Sở gia nhất định cần một cái tinh vẫn. Nhưng hán cảm thấy dạng này cũng không đúng, cho nên hán nói ra: "Dạng này không..."

"Không đối đúng không?" Sở Tích Phong lại chợt liếc hán một cái, nhận lấy nói gộc rạ.

Tô Trường An chợt nhớ tới Ngọc Hành vừa mới trong phòng đã nói với hán, cho nên mặt của hán đỏ hồng, nhưng cuối cùng vẫn là nhẹ gật đầu, nói ra: "Vâng, ta cảm thấy dạng này không đúng."

Sở Tích Phong lại cười cười, lại cũng không nguyện ý tại cái đề tài này bên trên cùng Tô Trường An làm nhiều dây dưa. Hắn lại nói ra: "Mười hai năm trước, sư tổ của ngươi Diêu Quang sau khi chết, Diêu Quang tình liền rút cuộc không có sáng qua. Mà Mạc Thỉnh Vũ lại trở thành tình vẫn, thấp sáng nhưng lại không phải Diêu Quang, nghĩ như vậy đến hắn là đi ra chính mình đạo. Riêng một điểm này, ta chênh lệch hắn xa rồi."

Nói tới chỗ này, hắn lại dừng một chút, nhìn về phía sách Trường An hỏi: "Trường An, ngươi nghĩ gặp lại hắn sao?"

Tô Trường An sững sờ, lại là mình bạch Sở Tích Phong ám chỉ trong lời nói, hắn kinh ngạc nhìn Sở Tích Phong, nhìn xem khóe miệng của hắn kéo căng bờ râu ria, nhìn xem hắn bị gió xuân thổi loạn tóc dài. Cuối cùng, hắn nặng nề gật đầu, nói ra: "Ta muốn!"

"Đã học không được người khác đạo, kia không học cũng được."

"Ngươi thích đạo, vậy liền cho mình sáng tạo một bộ thuộc về mình đạo pháp."

"Đợi ngươi đạo pháp đại thành ngày, chính là ngươi thành tựu tình vẫn thời điểm."

"Nhớ kỹ, Trường An." Cuối cùng, Sở Tích Phong nhìn xem Tô Trường An, vô cùng郑重 nói.

"Đi chính mình đạo. Có được chính mình đạo tình vẫn, mới thật sự là tình vẫn."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cửu tinh

Quyển thứ ba Tô Trường An đạo

Chương 04: Cửu tinh

Có câu nói là trong núi không giáp, lạnh tận không biết năm.

Tô Trường An mặc dù không trong núi, lại tại trong viện.

Hắn mỗi ngày buổi sáng luyện đạo, buổi chiều tập kiếm, đến ban đêm lại lấy phương pháp thổ nạp, tu hành linh khí.

Thời gian thoáng một cái, xuân đi thu đến, đã tới tháng chín.

Cái này năm, sáu tháng thời gian nhìn như bình thản, nhưng cũng đặc sắc.

Tại cùng Sở Tích Phong nói chuyện về sau, hắn rốt cục yên tâm bên trong vội vàng xao động, mỗi ngày luyện đạo cũng không tiếp tục giống như lấy trước kia bởi vì thật lâu không có học được Sở Tích Phong một chiêu nửa thức mà buồn rầu.

Hắn bắt đầu tỉnh tể phẩm vị Sở Tích Phong đạo pháp, đương nhiên lấy tầm mắt của hắn tự nhiên xem không hiểu quá cao thâm đồ vật. Chẳng qua là cảm thấy Sở Tích Phong mỗi một chiêu, nhìn như bình thản, nhưng ra chiêu lúc, mang theo một cỗ "Thế".

Đúng vậy, là "Thế".

Cái này "Thế" đã là lực, lại là tướng.

Thế từ ý thành. Ý tùy tâm sinh.

Mà thế đến cực hạn liền thành "Vực", "Vực" cực thì sinh nói.

Đạo thành liền tình vẫn sinh!

Những này tự nhiên không phải Tô Trường An ngộ ra tới, đây là Cổ Tiệp Quân nói cho hắn biết.

Hắn biết, muốn đi ra chính mình đạo, đầu tiên biến phải có mình "Ý", kỳ thật hắn cũng không thiếu cái này cái gọi là "Ý". Mạc Thỉnh Vũ cho hắn tình linh

bên trong, liền có dạng này "Ý". "Ý" tức đạo ý. Nhưng đó là Mạc Thỉnh Vũ "Ý", không phải hấn Tô Trường An, hấn muốn đi chính mình đạo, luyện đạo của mình, vậy hấn liền phải ngộ ra mình "Ý".

Quá trình này là rất khó khăn.

Rất nhiều võ sinh đến Thái Nhất cảnh đều không thể ngộ ra tới này dạng đồ vật.

Mà Tô Trường An mặc dù sớm tại sáu tháng trước liền có độc chiến bảy vị cửu tinh cảnh hảo thủ chiến lược, nhưng hấn cũng bắt quá là Tụ Linh cảnh. Lấy dạng này cảnh giới, muốn ngộ ra cái gọi là "Ý", tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Nhưng may mắn, trong cơ thể hấn có Mạc Thỉnh Vũ cùng Ngô Đồng truyền thừa tinh linh, lại có Ngọc Hành cùng Sở Tích Phong cao nhân như vậy chỉ điểm. Mấy ngày này xuống tới, hấn rốt cục thăm dò một chút môn đạo.

Một ngày này trong đêm, hấn ngồi ngay ngắn ở trên diễn võ trường, cuối thu gió đêm phát qua, thổi lên sợi tóc của hấn, cũng thổi nhấc góc áo của hấn.

Hấn mặc quần áo rất ít ỏi, tại cái này có chút hàn ý đêm thu bên trong, cũng không phải là một kiện sáng suốt sự tình. Nhưng hấn quanh thân lại hiện ra trập trập như có như không hồng quang. Kia là hấn chân hòa tinh linh, mấy tháng này thời gian, Tô Trường An khi nhân hạ cũng sẽ rút ra chút thời gian nghiên cứu Ngô Đồng lưu cho hấn tinh nhận chi linh, ngược lại là lực lợi ra một chút pháp môn —— tỉ như dùng linh viêm sưởi ấm.

Tô Trường An có khi cũng sẽ muốn. Nếu là Ngô Đồng biết mình cảm truyền thừa của nàng, làm chuyện loại này, có thể hay không từ ngoài vạn dặm bay tới đánh mình một trận.

Nhưng là hấn bây giờ lại không có phần tâm tư này lo lắng những vấn đề này, bởi vì hấn ra chút vấn đề.

Hấn đã tu ra tám cái tinh linh, bốn cái chân hòa tinh linh, bốn cái đạo ý tinh linh. Tiến thêm một bước chính là cửu tinh cảnh.

Nhưng cuối cùng này một viên, lại gây ra rui ro.

Trong cơ thể hấn tình huống có chút phức tạp.

Không phải là không có trong cơ thể con người từng có hai loại đạo uẩn hoàn toàn khác biệt tinh linh.

Nhưng bọn hấn bên trong đại đa số đều bởi vậy chết mất, mà sống sót tới như vậy một phần nhỏ, đại đa số là thực lực mạnh mẽ hạng người, có thể lấy tự thân cường đại linh lực ngăn chặn một phương nào đạo uẩn.

Mà Tô Trường An hiển nhiên không có thực lực như vậy.

Hấn có thể có được hai viên đạo uẩn cường đại như thể tinh linh nguyên nhân là bởi vì hấn thể nội còn có một loại vô cùng bá đạo đồ vật —— Chân Thần chi huyết.

Đây là Tô Trường An đòi mạng hoàn, nhưng cùng lúc vì có thể để cho Chân Thần phục sinh, thần huyết sẽ tự chủ bảo hộ túc chủ. Tỉ như tại U Vân linh thời điểm, thần huyết liền từng ban cho Tô Trường An lực lượng, để hấn một đao chém rụng Bán Thần Thiên Chiếu một cái mạng.

Hai viên đạo uẩn khác biệt tinh linh tại dưới tình huống bình thường, sẽ đem tu sĩ đan điền xem như chiến trường, điên cuồng chém giết, cho đến một phương tiêu hao hầu như không còn, đương nhiên làm chiến trường đan điền, đến cuối cùng tự nhiên cũng là lại bởi vậy trở nên thùng trống ngàn lỗ. Mà một cái tu sĩ, vô luận võ sinh vẫn là nho sinh, đan điền bị hủy, tự nhiên là không có sống sót khả năng.

Nhưng Tô Trường An không giống, trong cơ thể hấn thần huyết ra ngoài bảo hộ túc chủ bản năng, đem hai loại tinh linh phân đưa đan điền hai nơi, cả hai phân biệt rõ ràng bị thần huyết ngăn cách, ở vào một loại cực kỳ vi diệu trạng thái thăng bằng.

Tô Trường An tự nhiên cũng đại khái biết được trong đó kỳ quái, cho nên hấn tại tu luyện lúc, đều rất cẩn thận, mỗi lần đều là đồng thời tu luyện ra hai viên đạo uẩn khác biệt tinh linh, dùng cái này giữ gìn loại thăng bằng vi diệu này.

Nhưng bây giờ, lại không giống. Hấn đã đến bình cảnh, đan điền của hấn quá nhỏ đã không đủ để dung nạp xuống thứ mười mai tinh linh. Nhất định phải lại tu luyện ra một viên tinh linh, lại dùng cái này đột phá đến cửu tinh cảnh, khai thác đan điền của hấn, mới có thể chứa nạp hạ càng nhiều tinh linh.

Nhưng cuối cùng này một viên, hấn nhưng lại không biết như thế nào cho phải, tu luyện ra bất luận một loại nào tinh linh, cũng có thể đánh vỡ cái này vi diệu cân bằng, để hấn rơi vào đạo tiêu người vong hạ tràng.

Đây là một kiện chuyện rất nguy hiểm, cho nên Tô Trường An rất cẩn thận. Nhưng nếu như không muốn cả một đời bị vây ở Tụ Linh cảnh, vậy hấn liền nhất định phải tu ra cuối cùng một viên. Tô Trường An tự nhiên không phải loại kia an vu hiện trạng người, huống hồ trong cơ thể hấn còn ẩn núp có thần mầu như vậy quái vật, hấn có thể nào ngồi chờ chết, cho nên đột phá đến cửu tinh cảnh đối với hấn mà nói là bắt buộc phải làm!

"Tô công tử đã ở chỗ này ngồi một ngày một đêm, tiếp tục như thế thật không có việc gì sao?" Nơi xa, một vị nữ tử áo vàng, mặt mũi tràn đầy lo lắng hướng bên cạnh hai vị cùng nàng ngày thường mỹ lệ nữ tử hỏi.

"Sẽ không có chuyện gì đi." Trong đó một vị nữ tử áo đỏ cau mày, nhìn phía xa cái kia ngồi tại trong gió thu thiếu niên nói như vậy.

"Ân." Một vị khác thiếu nữ áo trắng phụ họa nói."Mặc kệ như thế nào có Sở tiên bối cùng Ngọc Hành đại nhân tại, ta nghĩ sẽ không có cái gì trở ngại."

Mặc dù ba vị thiếu nữ ngoài miệng nói không có việc gì, nhưng lại đều đứng ở dưới mái hiên nhìn xa xa ngồi ở trong màn đêm thiếu niên, thật lâu không muốn rời đi.

Ba người này tự nhiên là phiên như trắng, Hạ Hầu Túc Ngọc cùng Cổ Tịch Quân.

Mặc dù ba người cùng một chỗ cũng có sáu tháng, nhưng kỳ thật chung đụng quá trình cũng không tính hòa hợp. Đặc biệt là Hạ Hầu Túc Ngọc cùng Cổ Tịch Quân ở giữa, thường xuyên phát sinh cãi vã, thậm chí ngẫu nhiên còn sẽ có chút giao đấu. Nhưng cũng may hai người cũng biết phân tấu, mỗi lần giao đấu đều là điểm đến là dừng.

Nhưng Cổ Tịch Quân thực lực là sao mà cường hãn, ngày đó tướng tinh sẽ tên thứ hai, nửa năm trước liền đã là phồn Thần cảnh, nói đến hôm đó nàng nếu là xuất thủ, tinh vương này bảo tọa, Tô Trường An có thể hay không ngồi vững vàng vẫn là hai chuyện.

Hạ Hầu Túc Ngọc tự nhiên mỗi lần giao thủ đều không có chiếm được chút tiện nghi nào, cho nên trong khoảng thời gian này nàng cũng thu hồi trước kia chơi đùa tâm tư, tiến hành tu hành phá lệ khác khổ, gần nhất đã đến cửu tinh cảnh đỉnh phong, cách phồn Thần cảnh bất quá cách xa một bước.

Về phần phiên như trắng, cũng là bị Ngọc Hành đáp ứng lưu lại.

Nàng tư chất còn có thể, trước kia cũng có chút tu luyện nội tình, những ngày này đến cũng khó khăn lắm đến Tụ Linh cảnh đỉnh phong, rồi cái này cửu tinh cảnh cũng chỉ chênh lệch một bước.

Chỉ là có lẽ bởi vì Ngũ hoàng tử nguyên nhân, Hạ Hầu Túc Ngọc đối nàng cũng không có quá nhiều hảo cảm, mà Cổ Tịch Quân ngoại trừ Tô Trường An, đối những người khác có chút lãnh đạm, thêm nữa phiên như trắng tính tình vốn là có chút quá yếu đuối, cho nên ngoại trừ giúp Tô Trường An quét dọn sinh hoạt thường ngày, nàng cơ hồ rất ít cùng những người khác giao lưu.

Nhưng dù cho tam nữ quan hệ cũng không hòa hợp, nhưng bởi vì Tô Trường An, giờ phút này các nàng lại gom lại cùng một chỗ, buông xuống quá khứ khúc mắc, âm thầm vì Tô Trường An lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được

(không nên hỏi ta vì cái gì, ta chính là muốn càng năm chương! ! ! ! !)

(giảng đạo lý xem ở ta tồn cáo toàn bộ đưa lên phần thượng, nguyệt phiếu vẫn là phải đi một đợt a)

Tô Trường An tâm tình lại hết sức chênh lệch.

Hắn đã ở chỗ này ngồi một ngày một đêm, vẫn như trước không nghĩ tới may mắn phá cảnh chi pháp.

Hắn bị kẹt ở cái địa phương này đã nhanh một tháng, hắn dùng qua rất nhiều phương pháp, thậm chí cưỡng ép tại đan điền của mình bên trong tác hạ hai viên đạo uẩn khác biệt tinh linh, nhưng này dạng làm kết quả là kém chút để hắn tự bạo mà chết. Nếu không phải Sở Tích Phong kịp thời xuất thủ, hắn hiện tại chỉ sợ đã qua xong đầu bảy.

Nhưng hắn không muốn dừng bước ở đây, hắn muốn mạnh lên, không muốn để cho thần huyết trong cơ thể hắn thức tỉnh. Hắn đã đáp ứng ngô đồng phải chờ đợi nàng đến tìm hắn, ở trước đó, hắn không thể thua cho trong thân thể quái vật. Nhưng tại mấy tháng trước Mẫu Đan các bên trong, quái vật kia từng có một lần dị động, cái này khiến Tô Trường An ý thức được, quái vật kia tại hắn thời điểm không biết, dùng hắn không biết phương pháp ngay tại từng bước một mạnh lên.

Cho nên Tô Trường An không thể dừng lại, hắn cũng muốn mạnh lên.

Vì thế hắn tại cái này diễn võ trường đã khô tọa một ngày một đêm, nhưng hắn cuối cùng nghĩ không ra biện pháp.

Thứ chín mai tinh linh, đạo ý không được, chân hỏa cũng không được.

Tô Trường An cau mày trầm nghĩ.

Kia rồi cuộc nên làm thế nào cho phải!

Trong lòng của hắn không khỏi có chút vội vàng xao động, vấn đề như vậy, hắn trong một tháng đã hỏi mình vô số lần.

Một trận gió thu thổi tới, mang theo một chút hàn ý.

Tô Trường An xao động tâm thoảng vững vàng một chút, hắn ý thức được như vậy vội vàng xao động là không làm nên chuyện gì. Hắn dứt khoát thu hồi mình linh viêm, mặc cho hàn phong vuốt ve hai má của hắn.

Hắn rốt cục vừa trầm quyết tâm tới.

Giờ khắc này, một cái ý niệm trong đầu bỗng nhiên tung ra trong lòng.

Đã đạo ý cùng chân hỏa tinh linh cũng không thể tu luyện, vậy không bằng liền tu ra một viên cùng bọn hắn cũng không giống nhau tinh linh!

Tô Trường An bắt lấy sự tình mấu chốt, hắn nhạy cảm ý thức được, đây là hắn phá cảnh phương pháp tốt nhất. Trên mặt của hắn không khỏi hiện ra một chút ý cười, nhưng rất nhanh vừa trầm xuống dưới.

Nếu không tu đạo ý, cũng không tu chân lửa, vậy hắn lại có thể tu cái gì đâu?

Hắn lần nữa lâm vào khổ cảnh.

Lại là một khắc đồng hồ thời gian trôi qua, mặt của hắn chợt âm tình bất định, giống như là đang giãy dụa thứ gì, nhưng cuối cùng hắn lông mày nhíu lại giống như là đã quyết định một loại nào đó quyết tâm.

Khi đó, quanh người hắn linh quang lóe lên, từng đạo linh viêm cùng đạo ý phun ra ngoài, kia là hắn đang toàn lực vận chuyển hắn trong đan điền linh lực.

Biến hóa như thế để chung quanh nữ hài cũng là cả kinh, các nàng nguyên bản liền thần sắc bất an tại thời khắc này càng trở nên vô cùng khẩn trương, bởi vì các nàng biết, Tô Trường An lại bắt đầu xung kích cửu tinh cảnh.

Mà tại Ngọc Hành trong các, Ngọc Hành đem híp lại con mắt mở ra một điểm, khóe miệng móm ra một vòng ý cười, hắn tự lầm bầm: "Lại muốn bắt đầu sao?"

Mà bên cạnh hắn đứng đầy Sở Tích Phong thì thần sắc trang nghiêm, quanh người hắn linh lực lưu chuyển, kèm thêm từ sắc điện quang. Xem bộ dáng là làm xong vừa có không đúng, tùy thời xuất thủ cứu Tô Trường An chuẩn bị.

Đúng vậy, Tô Trường An lại một lần bắt đầu xung kích cửu tinh cảnh. Hắn điên cuồng vận chuyển linh lực, đem thể nội đạo ý cùng linh viêm không ngừng ngoại phóng, hắn muốn trước hao hết mình tinh linh bên trong linh lực, dạng này có thể yếu bớt đương thứ chín mai tinh Linh tu thành lúc, còn lại tám cái tinh linh khả năng sinh ra dị biến.

Hắn dùng không sai biệt lắm nửa khắc đồng hồ thời gian hoàn thành chuyện này, sau đó sắc mặt hắn trầm xuống, một tiếng quát nhẹ từ trong miệng hắn tuôn ra, trong nháy mắt lấy hắn làm trung tâm, phương viên mấy chục mét bên trong linh lực như đến một loại nào đó sắc lệnh, như núi kêu biển gầm hướng phía Tô Trường An vọt tới.

Những cái kia linh khí xuyên qua tứ chi bách hài của hắn, du tẩu qua hắn kỳ kinh bát mạch, cuối cùng tụ tập với hắn đan điền.

Tô Trường An trong lòng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, những cái kia linh khí liền hướng phía một chỗ phun trào, thời gian dần trôi qua bắt đầu hình thành một viên tinh linh hình thức ban đầu. Quá trình này nói đến đơn giản, nhưng cũng tiêu hao Tô Trường An gần một canh giờ thời gian. Đương nhiên tương đối tu ra một viên tinh linh, cái tốc độ này có thể nói là nhanh đến mức không thể tưởng tượng. Nhưng Tô Trường An cũng đã lặp lại quá trình này mấy chục lần, mà lại thể nội cũng dự trữ đến có đầy đủ hình thành tinh linh linh lực, cho nên đây hết thấy liền đối với với hắn mới có thể lộ ra dễ dàng như vậy.

Một bước này hắn đi mấy chục lần, một lần so một lần thuần thục, nhưng cái này sau một bước, hắn lại đi được một lần so một lần hung hiểm.

Hắn ép buộc mình ổn định lại tâm thần, hắn biết cuối cùng, cũng là một bước mấu chốt nhất tới. Hắn cần vì hắn tinh linh đánh vào đạo uẩn. Hắn thử qua rất nhiều phương pháp, đánh vào đạo ý, đánh vào chân hỏa, hoặc là cả hai đồng loạt đánh vào, hay là cái gì đều không đánh vào. Nhưng kết quả đều thất bại.

Mà lần này, hắn phải đánh vào chính là hắn "Ý".

Đúng vậy, là hắn "Ý". Không phải chưa nghe mừa, cũng không phải ngộ đồng, mà là hắn, chỉ thuộc về hắn Tô Trường An "Ý". Đây là hắn sáu tháng này tu luyện sở ngộ ra đồ vật, hắn biết cổ này cái gọi là "Ý" cũng không thành thực. Nhưng hắn nguyện ý thử một lần, hoặc là nói hắn muốn mượn lần này ma luyện hắn "Ý", khiến cho nó hoàn thiện.

"Ý" là một loại rất huyền diệu đồ vật, không nói rõ được cũng không tả rõ được, nhưng lại chân thực tồn tại.

Tô Trường An thử đưa nó đánh vào tinh linh bên trong, hắn thất bại, thân thể của hắn bởi vậy chấn động, cái này khiến sắc mặt của hắn trở nên có chút

tái nhọt.

Hạ Hầu Túc ngọc bộn người gặp tình cảnh này, càng đem tim nhảy tới cổ rồi. Các nàng khản trương nhìn xem Tô Trường An, tựa hồ chỉ cần Tô Trường An tình huống lại hơi có gì bất bình thường, các nàng liền sẽ lập tức đuổi tới bên cạnh hắn.

Nếu là bình thường người, có lẽ giờ phút này phát giác không đúng, liền đã từ bỏ.

Nhưng Tô Trường An không giống, cái này bề ngoài gây yếu, thậm chí mang theo điểm đáng về thư sinh thiếu niên, nhưng trong lòng có một cỗ ngoan kinh.

Hắn lại một lần nữa triệu tập ý niệm của mình thử nghiệm đem mình "Ý" đánh vào cái kia đạo vừa mới hình thành hình thức ban đầu tinh linh bên trong.

Thân thể của hắn lại là chấn động, hắn "Ý" lần nữa bị gây trở về. Mà sắc mặt của hắn cũng bởi vậy trở nên càng thêm tái nhợt.

"Trường An!"

"Tô công tử!"

Hạ Hầu Túc ngọc ba người một tiếng kinh hô vội vã liền chạy tới, nhìn xem sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ Tô Trường An, trên mặt lo lắng tất nhiên là lộ rõ trên mặt.

Nhưng có lẽ là bởi vì thất bại hai lần để Tô Trường An có chút suy yếu, lại có lẽ hắn quá chấp mê tại phá cảnh.

Tô Trường An đối với chúng nữ kinh hô cùng lo lắng thông tai không nghe thấy, hắn lần nữa ngồi thẳng người, một cỗ khí huyết cấp trên, hắn cắn răng một cái, cơ hồ điều động lực lượng toàn thân, lần nữa đem hắn "Ý" đánh vào cái kia đạo tinh linh bên trong.

Lần này hắn tâm thần kịch chấn, chỉ nghe thổi phụt một tiếng, một đạo huyết tiễn liền từ trong miệng hắn phun ra, sắc mặt của hắn cũng theo đó trở nên ửng đỏ.

Chúng nữ lập tức bị dọa đến hoa dung thất sắc, các nàng theo bản năng liền muốn tiến lên xem xét Tô Trường An thương thế.

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh mang theo tử điện lôi quang hiện lên, đợi các nàng kịp phản ứng, Sở Tích Phong cũng đã đứng ở Tô Trường An trước người.

Chỉ gặp hắn cau mày, gờ tay lên liền muốn phóng tới Tô Trường An trên đỉnh đầu. Hắn đây là muốn giúp Tô Trường An chữa thương.

Chúng nữ trong lòng an tâm một chút, dù sao Sở Tích Phong thực lực cao cường, có hắn xuất thủ, nghĩ đến Tô Trường An cũng sẽ không có cái gì trở ngại.

Nhưng để đám người không tưởng tượng được là, tại Sở Tích Phong tay sắp phóng tới Tô Trường An đỉnh đầu một nháy mắt, Tô Trường An chợt vươn tay của hắn.

Sở Tích Phong ngây ngẩn cả người, hắn có thể nhìn ra được Tô Trường An bị thương cực nặng, lại không rõ Tô Trường An tại sao muốn ngăn cản hắn chữa thương cho hắn.

"Sở tiền bối. . . Để cho ta. . . Thử lại lần nữa." Bởi vì thương tổn tới nội phủ, cho nên Tô Trường An nói tới nói lui đều có chút phí sức, nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn về phía Sở Tích Phong lúc, Sở Tích Phong lại bị ánh mắt của hắn chỗ chấn động.

Cặp kia con ngươi sáng ngời bên trong vậy mà mang theo ý cười.

Đúng vậy, Tô Trường An chợt cười, cười đến rất vui vẻ, nhưng máu tươi cũng theo nụ cười của hắn thuận khoe miệng trượt xuống. Hắn lần nữa nói ra: "Để cho ta thử lại lần nữa, ta giống như đã hiểu!"

Sở Tích Phong sửng sốt, hắn đại khái có thể minh bạch Tô Trường An cái gọi là đã hiểu chỉ chính là cái gì.

Đây là một kiện vô cùng ghê gớm sự tình, lấy Tụ Linh cảnh, lĩnh ngộ ra "Ý". Theo lý thuyết cái này xác nhận cơ duyên to lớn, nhưng Sở Tích Phong lại có chút do dự, bởi vì hắn cảm giác được Tô Trường An thể nội tình trạng rối loạn, nếu như trễ trị liệu, hậu quả sợ rằng sẽ thiết tưởng không chịu nổi.

Lý trí của hắn nói cho hắn biết hắn là lập tức tổ chức Tô Trường An, nhưng nam hài này nhìn hắn ánh mắt bên trong chỗ lấp lóe hào quang, chỗ đối đạo hướng tới, lại để hắn có chỗ dao động.

Ngay tại hắn do dự thời điểm, một giọng già nua chợt Tự Ngọc Hành trong các vang lên.

"Đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được. Tích Phong, để hắn đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mạc Thính Vũ! ! !

(PS: Đầu tiên cảm tạ các vị khen thưởng đồng hài, đặc biệt điểm danh nhỏ thước lerler đồng hài, lần này hẳn là có thể vui vẻ lên chút vung.)

(PS: Các bạn đọc hào: 346162676 thích quyền sách bằng hữu đều có thể gia nhập, Trường An quét dọn giường chiếu đón lấy.)

(PS: Đối với hôm qua canh năm bên trong chữ sai xin lỗi, bởi vì đều là tồn cáo, rất nhiều nơi còn chưa kịp kiểm tra, đột nhiên tiếp vào biên tập thông tri, đến 15w chữ có thể trang đầu đề cử. Trường An là tân thủ, trang đầu đề cử đối tân thủ là rất trọng yếu, hi vọng mọi người lý giải, ta đêm qua cũng đem chữ sai tiến hành sửa chữa. Hi vọng mọi người thông cảm.)

(PS: Cuối cùng nói một chút đôi mới, một ngày hai canh buổi sáng 8. 00, buổi chiều 18. 00. Ngẫu nhiên bộc phát, nhưng bởi vì tồn cáo sử dụng hết khả năng tần suất sẽ giảm bớt, dù sao viết sách chỉ là sở thích của ta, xác thực không có quá nhiều thời gian một mực tồn cáo, hi vọng mọi người lý giải cùng ủng hộ.)

Sở Tích Phong ngăn người, lại nghĩ đến nghĩ, cuối cùng thờ dài một tiếng, rốt cục lui sang một bên.

Mà ba vị nữ hài hiển nhiên đối với cái này cũng không hài lòng, các nàng làm bộ liền muốn đi lên ngăn cản Tô Trường An, lại bị một thanh tuyết trắng trường đao ngăn lại.

"Ngọc Hành đại nhân! Người sao có thể thả vãn Trường An làm đầu! ! ! Hẳn nhưng là đồ tôn của người a!" Hạ Hầu Túc Ngọc nhìn trước mắt cây đao này, liền biết Sở Tích Phong lập trường, trong nội tâm nàng khẩn trương, hướng về phía bầu trời đêm liên la lớn. Nàng biết, Ngọc Hành nhất định có thể nghe thấy.

Mà cổ ao ước quân cùng Phiền Như Nguyệt cũng đều vào lúc này trầm xuống lồng mây, nhìn xem Tô Trường An, trên người các nàng linh quang chớp động, hiển nhiên là chuẩn bị cưỡng ép ngăn lại Tô Trường An như vậy mạo hiểm hành vi.

Sở Tích Phong liếc mắt bộn hấn một chút, trên thân một đạo tử quang hiện lên, ba vị nữ hài lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình trời buộc, trong lúc nhất thời không thể động đậy, chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ.

"Tùy hấn đi đi. Con đường của hấn so với các người gian nan, coi như trốn được cửa này, cũng trốn không thoát cửa ải tiếp theo." Ngọc Hành tiếng thờ dài tại trong màn đêm vang lên, già nua vừa thương xót trắng, giống như là chiến sĩ văn ca, lại giống là biên tái tiêu địch, tại mọi người bên tai vang vọng thật lâu.

Lời vừa nói ra, Hạ Hầu Túc Ngọc cùng cổ ao ước quân sắc mặt đều trở nên hơi khác thường, các nàng dần dần từ bỏ giả dụ, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Chỉ có Phiền Như Nguyệt tựa hồ còn có chút không cam lòng, thử nghiệm làm những gì, nhưng cảnh giới của nàng dù sao quá thấp, tại Sở Tích Phong trước mặt càng là không đáng giá nhắc tới, cho nên nàng coi như thử khắp cả tất cả phương pháp cuối cùng vẫn là không có cách nào di động mây may.

Tô Trường An lần nữa chặt vật ngồi thẳng người, trong miệng tràn ra máu tươi nhuộm đỏ hấn quần áo, để hấn nhìn phá lệ chặt vật. Hấn rất chặt vật đối đám người nở nụ cười, sau đó quyết nhiên lần nữa nhắm mắt lại.

Lần này hấn dồn khí đan điền, quan bế lục thức. Tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong đó, chung quanh chuyện xảy ra cũng không tiếp tục nhập hấn tai, cũng không vào hấn biết.

Cái này một loại rất trạng thái huyền diệu. Được xưng là vong ngã.

Đây là ngộ đồng dạy với hấn pháp môn, hấn đã từng sẽ không, nhưng nấy tháng này tu vi tinh tiến, liền chậm rãi nắm giữ không ít.

Hấn bắt đầu suy tư, như thế nào "Ý".

Hấn "Ý" sở dĩ không thể bị tinh linh chỗ tiếp nhận là bởi vì hấn "Ý" còn không thể được xưng là "Ý".

Hấn "Ý" là mấy tháng này quan sát Sở Tích Phong ý mà đến, lại đành phải hình, không được thần.

Mà tại vừa mới hấn vận dụng lực lượng toàn thân đem "Ý" đánh vào tinh linh thời điểm, hấn đột nhiên minh ngộ hấn "Ý" bên trong thiếu hụt thần đến cùng là cái gì.

Là "Ta".

Bất chước người khác mà đến "Ý", chung quy là người khác. Mà hần Tô Trường An muốn đi chính là mình đường "Ý" bên trong không ta, chính là đạo bên trong không ta.

Không ta chỉ đạo, chính là người bên ngoài chỉ đạo, là tà đạo.

Đạo pháp ba ngàn, có ta vì lớn!

Tô Trường An khí thế trên người đột nhiên trở nên bàng bạc, linh khí trong thiên địa lần nữa điên cuồng hướng hần tụ tập.

Trên trận đám người nhìn về phía hần sắc mặt cũng biến thành chân kinh. Cổ này mệnh môn như biển khí thế căn bản cũng không phải là một cái Tự Linh cảnh tu sĩ chỗ có thể có.

"Hần ngộ đến." Sở Tích Phong nhìn xem cái này toàn thân đầm máu thiếu niên nhện không được tự lăm bằm.

Đúng vậy Tô Trường An ngộ đến.

Đạo từ vực sinh, vực có thể sinh, thể từ ý sinh, ý tùy tâm sinh.

Ý của hần đã thành, liền có thành đạo cơ sở. Một đầu tiên đồ tươi sáng bỗng nhiên tại trước mắt hần triển khai.

Hần phát ra một tiếng quát nhẹ, lần này hần đem hoàn chỉnh "Ý" đột nhiên đánh vào cái kia đạo tinh linh bên trong.

Một khắc này, thời gian tựa như đứng im, mái tóc dài của hần bị gió thu vung lên, lộ ra phía dưới tấm kia ngậy thơ chưa thoát gương mặt.

Một tiếng sét chợt nổ vang, âm đạm tĩnh không bên trong một ngôi sao đột phá tầng tầng sương mù, hướng về phương thế giới này, hướng về chỗ này thành trì, hướng về Thiên Lam viện, hướng về thiếu niên này, tung xuống xán lạn ngời ngời quang huy chói mắt.

Mấy vị nữ hài giống như là bị cái này bỗng nhiên xuất hiện dị tượng sợ ngây người, có chút há mồm, lại nói không ra một câu.

Chỉ có Sở Tích Phong, hần tại đạo ánh sáng kia xuất hiện lúc, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía chân trời, ánh mắt của hần híp lại thành một đường nhỏ, cảm dao keo kiệt gấp. Hần cảm thấy, một cỗ khí tức quen thuộc.

Ngọc Hành trong các lão giả đột nhiên đứng người lên, cặp mắt của hần bỗng nhiên mở ra, trong đôi mắt quang mang lấp lóe, giống như là bị đánh thức hùng sư, chính mắt lạnh lẽo dò xét mình cương vực.

Hần bước nhanh đi tới trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vùng tinh không kia, nhìn qua viên kia quang hoa đại tác tinh tinh.

Kia là một viên đã chết đi tinh tinh.

Một viên hai năm trước vẫn lạc tại bắc địa tinh tinh.

Nàng có một cái tên rất đẹp.

Nàng gọi mê hoặc.

"Thính. . . Vũ. . . ?" Lão giả trên dưới bờ môi không quy luật run rẩy, hần cực nhỏ âm thanh mà hỏi, giống như là sợ đánh thức cái gì.

Cái ngôi sao kia giống như là thật có thể nghe được thanh âm của hần, vậy mà chợt lóe lên một cái.

Trái tim của ông lão đột nhiên run lên, đôi mắt bên trong tựa hồ có đồ vật gì ở bên trong đảo quanh.

"Thiên Lam có dựa vào người, có dựa vào người a." Trong miệng hần tự lăm bằm, mà trong mắt đồ vật rốt cuộc bao khóa không ở, cứ như vậy thuận hần tràn đầy nếp uốn gương mặt mãnh liệt mà xuống.

Rất khó tưởng tượng, sẽ có sự tình gì sẽ để cho cái này bảo hộ nhân tộc trăm năm lâu tinh vẫn khóc đến như thế thương tâm.

Có lẽ là cảm nhận được tâm tình của ông lão, vì sao kia lại là một trận lấp lóe, vậy mà phân ra một đạo tinh quang xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu ở trên người lão giả.

Lão giả tựa hồ cũng có thể xuyên thấu qua cái kia đạo tinh quang cảm nhận được sao trời yêu cầu truyền đạt ý tứ. Hần có chút chặt vật lau khô trên mặt nước mắt, run rẩy nói, "Dội thêm sư thúc chút thời gian, sư thúc cũng nhanh tới. Đến lúc đó ta cùng sư phó người cùng một chỗ nghĩ người thỉnh tội."

Kia sao trời lấp lóe, tựa hồ là đang cự tuyệt thứ gì. Lại một đường tinh quang tung xuống. Ngọc Hành quay đầu nhìn lại, tinh quang chỗ chiếu rọi chính là chính đoàn ngồi tại đài diễn võ bên trên Tô Trường An. Hần lĩnh hội tới ý tứ trong đó, nhẹ gật đầu, nói ra: "Yên tâm, sư thúc sống một ngày, liền bảo vệ hần một ngày. Dù cho Tinh Thần các Các chủ tự mình, lão phu tại, cũng không có người có thể đã thương hần tí tẹo!"

Cái ngôi sao kia giống như là đạt được đề cho mình hài lòng đáp án, hần thu hồi rơi vào Ngọc Hành trên người tinh quang, sau đó lại là một đạo tiếp lấy

một đạo tinh quang tung xuống, tính cả vừa mới hai đạo tinh quang, không nhiều không ít, hẳn hướng về Tô Trường An hết thấy tung xuống chín đạo tinh quang.

Sau đó vì sao kia một trận lấp lóe, giống như là tại phương thiên địa này tìm kiếm thứ gì giống như. Nhưng là biết cuối cùng hẳn cũng không có tìm được hẳn muốn tìm người kia. Hẳn tinh quang dần dần ảm đạm, giống như giữa thiên địa có cỗ không hiểu lại mạnh mẽ ý chí ngay tại gần gần lấy hẳn cùng phương thiên địa này giao lưu. Cuối cùng hẳn không cam lòng phát ra một tia tinh quang, sau đó hoàn toàn biến mất tại phiên tinh không này bên trong.

Tô Trường An cũng không biết bên ngoài thế giới phát sinh một hệ liệt tình huống, hẳn đóng lại mình lục thức, dù cho có người tại hẳn bên tai thét lên hai tiếng hẳn cũng vô tri vô giác.

Nhưng hẳn cảm giác được tại hẳn "Ý" thành công đánh vào tinh linh một nháy mắt, một nguồn sức mạnh mệnh mông từ ngoại bộ vọt tới.

Cỗ lực lượng kia rất cường đại, cường đại đến hẳn dù cho triệu tập lên quanh thân toàn bộ linh lực, cùng cỗ lực lượng này so ra cũng như trong biển rộng một chiếc thuyền con, không chịu nổi một kích.

Nhưng khiến Tô Trường An kinh ngạc chính là, cỗ lực lượng kia không có chút nào ác ý, bọn hắn du tẩu qua Tô Trường An chính là toàn thân, kỳ kinh bát mạch, đem hẳn bởi vì gương ép tu luyện tinh linh mà tạo thành nội thương đều chữa trị.

Sau đó những năng lượng này giống như là có linh tính tụ tập với hẳn vùng đan điền, hẳn vùng đan điền thần huyết giống như đối cỗ năng lượng này có bản năng e ngại. Tại cỗ năng lượng này tiến vào đan điền lúc, thần huyết liền co đầu rút cổ ở đan điền một góc, giống như là bị kinh sợ con thỏ trốn ở nơi đó, không còn xuất hiện.

Nhưng những này đều chỉ là vừa mới bắt đầu, cỗ năng lượng kia chợt hóa thành chín phần, phân biệt đem chín khóa tinh linh bao khóa trong đó, sau đó từng đạo mắt trần có thể thấy xúc tu từ bốn phương tám hướng duỗi ra, cắm thẳng vào những cái kia tinh linh bên trong. Tô Trường An trong lòng thỉnh linh, hẳn không biết tiếp xuống sẽ phát sinh cái gì, nhưng bản năng nói cho hẳn biết cỗ năng lượng này là sẽ không làm bất kỳ nguy hại gì đến chuyện của hẳn. Huống hồ cùng cỗ này mệnh mông lực lượng so ra, hẳn cũng không làm được bất cứ chuyện gì, cho nên Tô Trường An dứt khoát bình tĩnh lại yên lặng theo dõi kỳ biến.

Chỉ là mấy hơi thời gian hẳn chín cái tinh linh đều bị cỗ lực lượng kia duỗi ra xúc tu cắm đầy. Sau đó một đạo kỳ dị tiếng vang ở trong cơ thể hẳn vang lên, kia là một cái âm tiết, lại không phải trên đời này bất luận một loại nào đồ vật chỗ có thể phát sinh. Cái kia âm tiết không hề dài, lại tựa hồ như hàm ẩn một ít thiên địa chí lý, mang theo một cỗ kỳ quái vận luật.

Tô Trường An cảm thấy loại này kì lạ phát âm hẳn tựa hồ ở nơi nào nghe qua, hẳn tinh tế suy tư một phen, nhưng là như thế nào cũng nhớ không nổi tới.

Mà lúc này, theo cái kia đạo tiếng vang rơi xuống, trong cơ thể hẳn chín cái tinh linh bắt đầu hư hóa. Lúc đầu như có thực thể linh lực, dần dần hoá khí, trong đó chân hỏa, đạo ý hoặc là Tô Trường An "Ý" đều như sợi tơ quấn quanh ở những này tinh linh hóa thành nồng đậm khí thể bên trong. Đợi cho những này tinh linh tản số hoá khí, kia chín đạo năng lượng lại bí mật mang theo những này hoá khí sau linh lực cùng đạo uẩn hợp chín vì một.

Bị những năng lượng này bao khóa, Tô Trường An thấy không rõ trong đó tình huống, nhưng hẳn lại có thể cảm giác được những linh lực này dây dưa cùng nhau, những cái kia đạo uẩn cũng bởi vậy chậm rãi dung hợp. Ước chừng một khắc đồng hồ về sau, cỗ năng lượng kia từ hướng ngoại bên trong bỗng nhiên thu liễm, mà quyền không chế thân thể tại thời khắc này, cũng rốt cục về tới Tô Trường An trong tay.

Tô Trường An định thần nhìn lại, ở giữa đan điền của hẳn bên trong, giờ phút này đang có lấy một viên tinh linh, ở nơi đó lẳng lặng xoay tròn. Nó quanh thân lóe ra hào quang chói sáng, mặt ngoài thỉnh thoảng lại linh viêm cùng đạo ý chớp động. Mà trong đó, một viên ánh sáng óng ánh điểm, Tô Trường An biết kia là hẳn "Ý".

Hắn nhắm hai mắt bỗng nhiên mở ra, nhìn về phía chính ân cần nhìn hẳn đám người, nói ra: "Ta ngộ đến!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Thấy một lần làm sao uống Mạnh bà

Mặc dù đến cuối cùng, Tô Trường An cũng không có phá cảnh. Cừu tình quy nhất về sau, trong cơ thể hẳn chỉ còn lại một viên tinh linh lại đã bao hàm chín cái tinh linh ẩn chứa linh lực cùng đạo uẩn. Cái này một viên tinh linh bao hàm lực lượng là chín cái tinh linh tổng cộng. Mà sớm tại sáu tháng trước, hẳn chỉ dựa vào lấy một viên đạo ý tinh linh cùng một viên chân hỏa tinh linh hoạt có thể lấy một địch bảy.

Cho nên hiện tại Tô Trường An mặc dù nhìn qua chỉ là có được một viên tinh linh Tụ Linh cảnh sơ kỳ võ sinh, nhưng hẳn thực tế chiến lực, dù cho đối

đầu bình thường phồn Thần cảnh cũng là có lực đánh một trận. Mà trọng yếu nhất chính là, bối rối hẳn thật lâu tinh linh đường vắng uẩn xung đột vấn đề rốt cục giải quyết, hẳn chỉ cần lại làm từng bước tu luyện ra tám cái tinh linh hoạt có thể đột phá đến cửu tinh cảnh, đôi này Tô Trường An tới nói là không thể tốt hơn sự tình.

Theo lý thuyết đây cũng là chuyện tốt, nhưng hẳn hai ngày này lại cao hứng không nổi. Bởi vì từ khi đêm hôm đó về sau, hẳn một mực tại trên giường nằm hai ngày.

Hắn thử hướng ba vị nữ hài giải thích trong thân thể mình nội thương đã bị cái kia đạo đột nhiên xuất hiện thần kỳ lực lượng cho hoàn toàn chữa trị. Nhưng tam nữ vốn là đối với hắn lúc ấy khư khư cố chấp, cưỡng ép phá cảnh sự tình ghi hận trong lòng, lại sao có thể nghe hắn giải thích.

Từ trước đến nay không hợp ba vị nữ hài, lần này hiếm thấy đồng lòng, các nàng đem Tô Trường An cưỡng ép nhốt tại trong phòng, để hắn nuôi cái kia có lẽ có tồn thương.

Lúc này Tô Trường An chính đủ kiểu nhàm chán ngồi tại mép giường, dựa lưng vào tường, con mắt kính ngạc nhìn phía trước ngăn người.

Hắn đang nghĩ, đêm đó đột nhiên tràn vào trong cơ thể hắn lực lượng đến tột cùng là cái gì, hắn mới đầu tưởng rằng Ngọc Hành hoặc là Sở Tích Phong trong bóng tối giúp hắn, nhưng về sau hắn đạt được chính là hai người câu trả lời phủ định. Đương nhiên hắn đã từng nghe tam nữ nói qua trong đêm dị tượng, hẳn đại khái có thể đoán được cỗ lực lượng kia tồn tại khẳng định cùng đêm đó dị tượng có quan hệ. Nhưng để hắn nghĩ không hiểu là, vì sao lại có dạng này dị tượng, là ai trong bóng tối giúp mình sao?

Tô Trường An tại trong đầu cẩn thận nhớ lại một chút quen mình trong đám người, khả năng có năng lực như vậy người, ngoại trừ Sở Tích Phong cùng Ngọc Hành, bên kia chỉ còn lại Ngô Đồng. Nhưng Ngô Đồng hiện tại đang ở tại ngoài vạn dặm. . . Tô Trường An nghĩ nghĩ, hẳn cũng không biết Ngô Đồng đến tột cùng ở nơi nào.

Nhưng những này chung quy là chuyện tốt, cho nên nghĩ mãi mà không rõ, Tô Trường An dứt khoát cũng liền không suy nghĩ thêm nữa.

Kẹt kẹt.

Lúc này Tô Trường An cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, một vị thiếu nữ áo vàng bụng lấy những thứ gì, thận trọng đi đến.

"Như Trăng." Tô Trường An vội vàng từ trên giường đi xuống, đôi mắt thấy rõ thiếu nữ trong tay bụng lấy đồ vật a, sắc mặt vừa khổ xuống dưới.

Kia là một bát không biết dùng cái gì đồ vật giao thành canh, theo Hạ Hầu Túc Ngọc nói, những vật kia đều là nàng từ trong hoàng cung mang tới trân quý dược liệu, đặt ở bên ngoài đều là chút có tiền mà không mua được đồ tốt. Nhưng ba vị nữ hài lại không thông được lý, càng không hiểu cái gì nấu nướng chi pháp, chỉ biết là đem đồ tốt một mạch hướng trong nồi quăng ra, sau đó liền nấu ra hiện tại Phiên Như Nguyệt trên tay chén canh này.

Hắn đã uống mấy lần, mùi vị kia, lại là để Tô Trường An khó mà đánh giá. Nhưng mỗi lần nhìn thấy mấy vị nữ hài lo lắng lại dẫn kỳ vọng ánh mắt, hắn đều vẫn là cắn răng, đưa nó uống một hơi cạn sạch.

"Công tử, người đã tỉnh?" Phiên Như Nguyệt đôi mắt đẹp chớp chớp, nhìn xem Tô Trường An nói.

"Ta chưa hề liền không có ngủ qua được không. . ." Tô Trường An bất đắc dĩ nói. Hắn lại hướng về Phiên Như Nguyệt sau lưng nhìn một chút, tựa hồ đang tìm thứ gì. Sau đó hắn không khỏi hỏi: "Làm sao không nhìn thấy ao ước quân cùng sư tỷ đâu?"

Bình thường lúc này Hạ Hầu Túc Ngọc cùng cổ ao ước quân đều sẽ theo Phiên Như Nguyệt một đạo đến đây, lần này cũng chỉ có Phiên Như Nguyệt một người, Tô Trường An không khỏi có chút kỳ quái.

Phiên Như Nguyệt nghe vậy lại có chút trách cứ nhìn Tô Trường An một chút, nói ra: "Công tử trong khoảng thời gian này tận vội vàng tu luyện, cái kia còn có thời gian quan tâm chuyện khác a."

Tô Trường An ngăn người, có chút ngượng ngùng gãi đầu một cái, nói ra: "Chẳng lẽ mấy ngày nay xảy ra chuyện gì?"

"Trước tiên đem chén thuốc uống, thiếp thân sẽ nói cho người biết." Ai biết Phiên Như Nguyệt nghịch ngợm nháy nháy mắt, đem thịnh cái này chén thuốc bát đưa tới Tô Trường An trước mặt, cười khanh khách nói.

Nàng vốn là ngày thường xinh đẹp, lần này làm dáng, càng đem trên mặt nàng mỹ lệ hoàn toàn nở rộ ra, nếu không phải đã ở chung được mấy tháng, chỉ sợ Tô Trường An lại phải bị nụ cười này mê được mất thần.

Nhìn trước mắt cái này một bát nhan sắc cổ quái chén thuốc, lại nhìn xem mặt mũi tràn đầy tha thiết Phiên Như Nguyệt, Tô Trường An cắn răng một cái, nắm lỗ mũi, cố nén trên đầu lưỡi truyền đến đáng sợ vị giác, rốt cục đem cái này chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Hắn đầu đầy mồ hôi đem bát để ở một bên, lại miệng lớn miệng lớn thở hổn hển. Có đôi khi hắn đang nghĩ, cùng uống chén canh này thuốc, hẳn càng muốn cùng rồng cát cao quân hoặc là Âm Sơn trọc đánh nhau một trận.

"Công tử!" Phiên Như Nguyệt nhìn xem đầu đầy mồ hôi Tô Trường An, trong miệng gắt giọng. Nhưng trong tay nhưng lại không biết từ nơi nào móc ra một con màu trắng chiếc khăn tay, ngả vào Tô Trường An trước trán, ôn nhu đem hắn phía trên vết mồ hôi từng cái lau sạch sẽ.

Tô Trường An ngửi ngửi cũng không biết là Phiên Như Nguyệt trên thân vẫn là tay nàng trên khăn truyền đến hương khí, một trận tâm viên ý mã, trên

mặt nổi lên một trận mắt tự nhiên đỏ ửng, hần có chút lúng túng trốn về sau tránh, nhìn trái phải mà nói hần hỏi: "Người còn không có nói cho ta gần nhất Trường An rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Phiền Như Nguyệt tựa hồ cũng đã quen Tô Trường An thẹn thùng, nàng cười thu tay về khăn, nói ra: "Cụ thể là tình huống như thế nào, ta cũng không rõ lắm chỉ là tại trên bàn cơm từng nghe công chúa cùng Cổ cô nương nói qua. Một là Tây Vực Lương Châu, Man tộc gần nhất giống như có một cái mới bộ lạc quật khởi, thủ lĩnh rất được Man Vương coi trọng, tại Tây Lương biên quan bên trên liên trăm triều ta hơn mười Đại tướng, lại dùng kì binh phá rít gào hô quan, giờ phút này chính binh vây lại Vân Thành. Công chúa vội vã chạy về trong cung chỉ sợ sẽ là vì việc này."

"Kia ao ước quân đâu? Nàng cũng đi?" Tô Trường An lại hỏi.

Phiền Như Nguyệt lắc đầu, nói ra: "Cổ cô nương rồi đi Trường An, đi làm một chuyện khác."

"Chuyện gì?" Tô Trường An sững sờ. Hần nhưng là nhớ kỹ Cổ gia thiên tân vạn khổ mới đem nàng đưa vào Trường An, vì cái gì chính là Trường An đất này chỗ hoàng thành, lại có mấy vị tinh vẫn trấn giữ tám chấn thiên nhiên, có thể có chuyện gì có thể làm cho nàng không để ý tính mạng của mình an nguy, rồi đi Trường An đâu?

"Chính là mấy ngày nay, Trường An bên cạnh có một cái trấn nhỏ, gọi là Linh trấn, cũng không biết là trêu chọc sơn tặc hay là cái gì, trước đó vài ngày bị diệt rồi trấn. Toàn bộ trên trấn mấy ngàn người, vô luận đại nhân tiểu hài, toàn bộ bị sát hại. Trên trấn có cái nhà giàu, giống như cũng họ Cổ, tựa hồ cùng Cổ tiểu thư là họ hàng xa. Thánh Hoàng vì chuyện này tức giận, phái tặc tào quách ba mây tiến đến điều tra, Cổ tiểu thư cũng theo cùng đi."

"Dạng này a." Tô Trường An gật đầu đáp, nhưng hần lông mày lại chột nhú lại, lấy hần đối cổ ao ước quân hiểu rõ, có thể làm cho nàng một cái bất chuyện cũng không đánh liền đi gấp sự tình, tất nhiên không phải là chỉ vì một cái họ hàng xa đơn giản như vậy.

"Còn có một chuyện. . ." Lúc này Phiền Như Nguyệt lại bỗng nhiên nói, nhưng nàng thanh âm lại chột thu nhỏ, đầu cũng không tự chủ thấp xuống. Trên tay còn có chút mắt tự nhiên đưa bốn góc áo, cực kỳ giống đã làm sai chuyện tiểu hài tử.

Tô Trường An nhìn hần bộ dáng này, trong lòng cảm thấy buồn cười, không khỏi hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Thiếp thân không biết có nên nói hay không." Phiền Như Nguyệt thanh âm trở nên yếu ớt không có gì.

"Có cái gì không thể nói, nói đi." Tô Trường An cười nói.

Phiền Như Nguyệt tựa hồ vẫn còn có chút do dự, nàng cúi đầu do dự nửa ngày, cuối cùng rốt cục nói ra: "Năm tháng trước, rồng cất cao quân đi Bát Hoang viện."

"Hả?" Tô Trường An ngẩn người, sau đó nói ra: "Chính là việc này?"

Hần có chút không rõ, vì cái gì Phiền Như Nguyệt giống như thật không dám nói cho hần biết việc này.

"Àn." Phiền Như Nguyệt cúi đầu nói. "Hần cầm Tô công tử yêu cầu, cầm đi Bát Hoang viện làm sao."

"Làm sao?" Tô Trường An lông mày chột lại nhú lại, hần đã không phải là cái kia mới vừa vào Thiên Lam đến tiểu thí hài, đối với Trường An một ít chuyện vẫn là có hiểu biết.

Làm sao là Bát Hoang viện Thần khí, là Bát Hoang viện người sáng lập một trong lưu lại một thanh kiếm. Tương truyền kiếm này là hái U Minh chi địa người chết chi cốt, đặt ở Tây Vực rất dung nham núi lửa bên trong, trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày mà thành một thanh hung kiếm.

Trên phổ từng nói truyền, thấy một lần làm sao uống Mạnh bà thuyết pháp, bởi vậy có thể thấy được kiếm này hung thần trình độ.

Bực này thần kỳ coi bảo, Tô Trường An làm sao cũng nghĩ không thông Bát Hoang viện lại bởi vì tương tính sẽ lên một cái yêu cầu liền đưa chỉ tại người?

Gặp Tô Trường An cau mày thật lâu không nói, phiền như Nguyệt Tâm bên trong hoảng hốt, coi là Tô Trường An tại vì thế là phiền não, trong lòng lập tức dâng lên trận trận bất an. Nàng không khỏi nhỏ giọng hỏi: "Tô công tử, người tại sinh Như Trăng khí sao?"

Tô Trường An lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hần có chút không rõ ràng cho lắm nhìn Phiền Như Nguyệt một chút nói ra: "Sinh khí? Ta tại sao muốn giận người?"

Phiền Như Nguyệt vẫn như cũ cúi đầu, nhỏ giọng nói. "Nếu không phải bởi vì ta, thanh kiếm này khả năng chính là Tô công tử người."

Tô Trường An không chỉ có nhìn không được cười lên, hần lắc đầu, vỗ vỗ bên cạnh cây đao kia. Nói ra: "Ta muốn kiếm tác dụng gì, ta thích đao a."

Có lẽ là Tô Trường An nói lời này lúc ngữ khí quá mức tùy ý, hay là hần lời này bản thân cũng có chút vấn đề. Cho nên Phiền Như Nguyệt tại nghe xong lời này lúc, nhìn không được ngẩng đầu lên, nàng nhìn xem Tô Trường An con mắt, tựa hồ muốn từ bên trong nhìn ra thứ gì tới. Nhưng nàng lại thất bại, bởi vì Tô Trường An con mắt thanh tịnh đến tựa như một đầm thu thủy, rõ ràng trong suốt, không có chút nào tạp chất.

Nàng không rõ Tô Trường An đến cùng suy nghĩ cái gì, làm sao ra sao bảo vật? Cái này cùng người dùng đao dùng kiếm không hề quan hệ, dù cho không cần, chính là cầm nó hiến cho Thánh Hoàng, nghĩ đến thay cái hầu tước đương đương là tuyệt không nửa phần vấn đề.

Nàng đang lúc nói chút gì, muốn nhắc nhở Tô Trường An vật này giá trị, nhưng chẳng biết tại sao đột nhiên nhớ tới đêm hôm ấy, thiếu niên kia tách mọi người đi ra, tại những cái kia y quan hiển quý công tử khách uống rượu trước mặt, trịch địa hữu thanh nói ra: "Dạng này không đúng." Bốn chữ lúc, ánh mắt của hắn cũng là như bây giờ như vậy thanh tịnh mê người.

Sắc mặt của nàng không chỉ có bò lên trên hai đóa đỏ ửng, lời đến khóe miệng cũng liên sinh sinh nuốt trở về. Bởi vì nàng biết, vô luận Tô Trường An có biết hay không thanh kiếm kia giá trị, nhưng từ trong miệng hắn đạt được đáp án lại tất nhiên đều là giống nhau.

Nàng chợt nhón miệng cười, cứ như vậy nhìn xem Tô Trường An, con người xinh đẹp bên trong như có thu thủy lưu chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thần nữ hữu tâm

(PS: Đặc biệt cảm tạ thô hào kiếm đến ngày hôm qua 20 tám nguyệt phiếu, còn có nhà ta biên tập râu ria thật to 22 liên rút, mặc dù một trương đều không có trúng.)

(PS: Đồng dạng cảm tạ thư hữu đồ ngọc mạo hiểm, mê rượu thích cờ bạc, thư hữu 25078064, quả xoài duy c, truy sách Thần khí tiểu tử, không phải lừa x khen thưởng cùng nguyệt phiếu.)

(PS: Các bạn đọc 346162676 thích quyền sách đồng hài hoan nghênh gia nhập! ! !)

Tô Trường An bị Phiên Như Nguyệt bỗng nhiên trở nên ánh mắt lộ vẻ kỳ quái thấy toàn thân không được tự nhiên.

Hắn thấp cúi đầu, tránh đi Phiên Như Nguyệt con mắt. Sau đó hắn lại giống là chợt nhớ ra cái gì đó, lần nữa ngẩng đầu, nhìn về phía Phiên Như Nguyệt.

"Đúng rồi, Như Nguyệt, có một chuyện, ta vẫn muốn hỏi ngươi, lại quên."

"Hả?" Phiên Như Nguyệt lấy lại tinh thần, có lẽ là ý thức được mình vừa mới hành vi có chút lỗ mãng, cho nên nàng sắc mặt trở nên càng phát ra hồng nhuận.

"Ta nhớ được nghe người ta nhắc qua, sư tỷ ca ca, cũng chính là Ngũ hoàng tử giống như thật thích ngươi." Tô Trường An rất tùy ý hỏi.

Nhưng Phiên Như Nguyệt lại giống như là bị đâm ở chân đau con thỏ, lập tức đứng lên, có chút hốt hoảng đứng ở một bên, ấp úng nửa ngày nói không nên lời một câu.

"Thế nào?" Tô Trường An không khỏi có chút kỳ quái, trong lòng âm thầm suy đoán có phải hay không mình lại nói sai lời gì, hắn đang muốn xin lỗi, lại nghe Phiên Như Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Vâng." Nàng nói rất nhỏ giọng, sau khi nói xong còn thận trọng liếc mắt Tô Trường An một chút, gặp hắn sắc mặt vô thường, mới trong lòng an tâm một chút tiếp lấy nói ra: "Ta là từng cùng Ngũ hoàng tử gặp qua vài lần."

"Hắn đối ta. . . Đối ta đã từng biểu lộ qua chút ái mộ chi ý."

"Ồ?" Tô Trường An hai mắt tỏa sáng, giống như là tới hào hứng, hắn tò mò hỏi: "Vậy ngươi thích hắn sao? Ta nghe người ta nói Ngũ hoàng tử riêng có tài tình, lại lớn lên cực kỳ anh tuấn. Trên phổ nhưng có không thiếu nữ hài tử vụng trộm vụng trộm thích hắn."

Hắn vốn là muốn trêu chọc một chút Phiên Như Nguyệt, lại nào biết lời vừa nói ra, Phiên Như Nguyệt lại hoảng hồn.

Nàng ngẩng đầu, liên tục khoát tay, có chút lo lắng nói ra: "Không có, không có. Ta chưa từng thích qua Ngũ hoàng tử. Chẳng qua là lúc đó ta liền muốn xuất các, Ngũ hoàng tử lại từng nói sẽ giúp thiếp thân chuộc thân, cho nên thiếp thân nghĩ đến nếu là có người thật có thể cứu thiếp thân thoát ly khổ hải, theo hắn cũng chưa hẳn không thể." Nói đến đây Phiên Như Nguyệt lại nhìn một chút Tô Trường An, gặp hắn vẫn như cũ sắc mặt vô thường, trong lòng không khỏi có chút tức giận, cắn răng một cái, thanh âm cũng không thấy lớn mấy phần. Nàng như là nói ra: "Thế nhưng là, cuối cùng cứu ta lại là Tô công tử."

...

Trong phòng bầu không khí chột rọi vào trầm mặc.

Phiền Như Nguyệt nửa ngày không chờ đến Tô Trường An đáp lại, nàng có chút kỳ quái nhìn về phía Tô Trường An, đã thấy hần chính ngơ ngác nhìn nàng. Tựa hồ là đang do dự thứ gì.

Phiền Như Nguyệt tâm không khỏi phanh phạch trực nhảy. Nàng lần nữa thẹn thùng cúi đầu xuống, vuốt vuốt góc áo.

Tô Trường An sắc mặt trở nên có chút quái dị, hần cảm thấy Phiền Như Nguyệt tựa như là đang trách hần, kia Nhật Bản nên do Ngũ hoàng tử ra mặt cứu nàng, như vậy bọn hần liền có thể danh chính ngôn thuận cùng một chỗ song túc song phi. Nhưng hần không quá xác định ý nghĩ của mình có chính xác không, cho nên hần thử thăm dò hỏi: "Như Nguyệt, ngươi là nghĩ trở lại Ngũ hoàng tử nơi đó sao?"

"Hả?" Phiền Như Nguyệt ngẩn người, nàng không rõ ràng cho lắm nhìn xem Tô Trường An, không biết vì cái gì Tô Trường An sẽ nói ra như vậy

Tô Trường An cũng có chút khần trương, hần nhìn xem thật lâu không nói lời nào Phiền Như Nguyệt, một vị là chính mình nói bên trong tâm tư của nàng. Hần nghĩ đến trong tiểu thuyết nữ hài tử luôn luôn tại đối một chút cùng mình người trong lòng có quan hệ chủ đề bên trên sẽ lựa chọn trầm mặc, cái này khiến hần càng thêm khẳng định chính mình suy đoán. Nhưng cái này cũng không để cho hần bắt đầu vui vẻ, hần đã thành thói quen có cô gái xinh đẹp này chiếu cố mình sinh hoạt thường ngày, vừa nghĩ tới nàng khả năng liền muốn trở lại người khác nơi đó, hần không khỏi có chút xách không tinh thần. Nhưng hần lại không nguyện ý ép buộc Phiền Như Nguyệt làm nàng chuyện không muốn làm

Mà lúc này một bên Phiền Như Nguyệt có đại khái suy nghĩ minh bạch là Tô Trường An hiểu lầm mình, cho nên nàng vội vàng mở miệng liền muốn giải thích, lại nghe Tô Trường An vượt lên trước nàng một bước nói.

"Kỳ thật nếu như ngươi thật sự là tợ vương cực kỳ, ta có thể nắm sự tỷ giúp ngươi nhấn cho Ngũ hoàng tử." Tô Trường An nói như vậy, nhưng hần trên mặt biểu lộ đã bán nội tâm của hần chỗ sâu ý nghĩ.

Phiền Như Nguyệt sửng sốt, nàng nhìn trước mắt cái miệng này là tâm không phải nam hài, là vừa bức mình vừa buồn cười, trong lòng càng là không hiểu sinh ra mấy phần cảm động. Rốt cục nàng giậm chân một cái, sắc mặt đỏ bừng nhìn Tô Trường An một chút, nói ra: "Tô công tử, ngươi thật sự là một khối gỗ!"

Sau đó tại Tô Trường An kinh ngạc nhìn chăm chú, trốn chạy ra Tô Trường An gian phòng, lưu lại Tô Trường An một người kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng ngẩn người.

Sau đó hai ngày, Thiên Lam trong viện khó được thanh tịnh xuống.

Không có Cổ Tiễn Quân cùng Hạ Hầu Túc Ngọc Thiên Lam viện, liền ít đi rất nhiều đùa giỡn, cũng ít đi rất nhiều niềm vui thú.

Mà Tô Trường An cũng không thể không thừa nhận quen thuộc cùng trời sinh tính nhảy thoát Hạ Hầu Túc Ngọc cùng tinh linh cổ quái Cổ Tiễn Quân ở chung về sau, trong lúc các nàng một chút đều biến mất lúc, hần thật sự có chút không thích ứng.

Mà Phiền Như Nguyệt tựa hồ còn tại giận hần, mặc dù Tô Trường An cũng không biết mình đến tột cùng làm sai thứ gì, nhưng hần cảm thấy gây nữ hài tử sinh khí chung quy là kiện không tốt lắm sự tình. Cho nên hần cũng thử tìm cơ hội cùng nàng xin lỗi, nhưng có một số việc biến khéo thành vụng, đái hần đem đánh nửa ngày nghĩ sẵn trong đầu, tự nhận là rất có thành ý một đoạn văn nói cho Phiền Như Nguyệt nghe xong, cái này xưa nay nhu thuận ôn nhu nữ hài vậy mà càng thêm tức giận, cái này đã liên tiếp hai ngày không có cùng hần lại nói qua một câu nói.

Đợi cho ngày thứ tư sáng sớm, Tô Trường An bị ngoài cửa vội vã tiếng đập cửa đánh thức.

Hần vuốt vuốt ánh mắt của mình, nhìn một chút ngoài cửa sổ, trời còn âm u, mơ hồ trong đó còn có thể trông thấy một chút mặt trăng hình dáng. Cái này vẫn chưa tới giờ Thìn! Tô Trường An có chút không cao hứng đứng người lên, trong lòng thăm nhủ, đến tột cùng là ai như thế sáng sớm liền tới gõ cửa.

Hần buồn bã đi xuống mở cửa phòng, đã thấy Phiền Như Nguyệt chính một mặt lo lắng nhìn xem hần. Trong lòng kỳ quái, Phiền Như Nguyệt không phải còn tại giận hần sao? Làm sao sáng sớm hôm nay lại tìm tới.

Còn không đợi hần nói cái gì, Phiền Như Nguyệt liền mở miệng nói ra: "Không xong, không xong, Tô công tử!"

Tô Trường An còn có chút mơ hồ, hần lại dụi dụi con mắt, hỏi: "Cái gì không xong?"

"Cổ tiểu thư! Cổ tiểu thư xảy ra chuyện!" Tựa hồ bởi vì Tô Trường An đáng vẻ nhìn qua quá mức tùy ý, để Phiền Như Nguyệt càng thêm nóng vội, nàng một câu nói sau cùng này cơ hồ là hét ra.

Tô Trường An một cái giật mình, hần ngủ gật một chút liền tỉnh lại. Hần nhìn xem Phiền Như Nguyệt gấp đến độ sắp khóc lên biểu lộ, tự nhiên biết việc này tuyệt đối không phải nàng hoặc là Cổ Tiễn Quân đùa ác, trong lòng hần trầm xuống, hỏi: "Đến cùng thế nào?"

Phiền Như Nguyệt tựa hồ cũng hoảng hồn, nàng có chút lời nói không có mạch lạc nói ra: "Mấy ngày trước đây Cổ tiểu thư cùng tặc tào quách ba mây đi lam Linh trấn, ần lý thuyết mỗi ba canh giờ đều cần hướng trong phủ Thừa tướng đưa một con độ quạ báo cáo tình huống, nhưng từ hôm qua giờ Mùi lên, trong phủ Thừa tướng liền rút cuộc không có nhận qua một con độ quạ. Đến bây giờ lên đã trải qua tám canh giờ không có tin tức. Triều đình đã phái ra thần tướng đồ vĩ mang theo ba trăm dũng tướng quân tiến đến dò xét tình huống."

Tại Phiền Như Nguyệt nói những lời này thời điểm, Tô Trường An đã mặc vào mình ngày bình thường đi ra ngoài trang phục —— một kiện bình thường

màu xanh áo vải, một đầu màu trắng nhạt quần ngoài, cùng một đôi màu đen giày.

"Kia Ngọc Hành sư thúc tổ nói như thế nào đây?" Tô Trường An cuối cùng sửa sang lại một chút góc áo, tay hướng về trong phòng nơi nào đó hư không một năm. Một thanh gươm tại vô đao đao liền bay vào trong tay của hắn.

Đây là Cách không thủ vật, đối với nho sinh tới nói Tụ Linh cảnh liền có thể hoàn thành sự tình, nhưng võ sinh bình thường đạt được Thái Nhất cảnh mới có thể nắm giữ. Tô Trường An đột nhiên chiêu này để Phiền Như Nguyệt hơi sửng sốt, nhưng nàng biết bây giờ không phải là cảm thán những này thời điểm.

Nàng tiếp tục nói ra: "Ngọc Hành đại nhân để Sở tiền bối đi theo tiến đến, hiện tại ngay tại tiền viện chuẩn bị xuất phát."

"Ân." Tô Trường An trầm mặt gật đầu một cái, liền muốn hướng về phía trước viện đi đến, nhưng vừa mới phóng ra bước chân, nhưng lại chợt ngừng lại.

Hắn quay đầu nhìn về phía đang muốn cùng lên đến Phiền Như Nguyệt nói ra: "Như Nguyệt, ngươi ngay tại nhà đợi tại. Ta cùng Sở tiền bối đi là xong."

Nhưng Phiền Như Nguyệt lại nói ra: "Công tử, Như Nguyệt đã nhanh đến cứu tình cảnh, ngươi để cho ta đi, nhất định có thể giúp chút gì không."

"Không được." Tô Trường An lắc đầu, nói ra: "Kia cái gì quách ba mấy loại cảnh giới nào ta không biết, nhưng ao ước quân lại là thực sự phồn Thần cảnh, nàng hiện tại cũng sinh tử chưa biết, ngươi đi sẽ chỉ tăng thêm biến số. Huống hồ, những tộc nhân kia dám ở thành Trường An bên cạnh, dưới chân thiên tử đồ trấn, nghĩ đến nhất định là có chỗ ý vào."

"Thế nhưng là!" Phiền Như Nguyệt còn muốn nói nữa thứ gì. Lại bị một cái tay ôn nhu bịt miệng lại.

Nàng nhìn xem Tô Trường An bỗng nhiên dựa đi tới mặt, nhìn xem cặp kia mình lần thứ nhất cách gần như thế hai mắt, chợt yên tĩnh trở lại.

"Yên tâm, ta nhất định sẽ đem ao ước quân cứu trở về." Thanh âm kia có chút non nớt, lại mang theo một cổ để cho người ta nhìn không được đi tin tưởng ma lực. Phiền Như Nguyệt lúc đầu nổi lòng lo lắng, tại thời khắc này chợt dễ xuống.

Nói xong câu đó, Tô Trường An đem đao dựa vào trên lưng, quay người nhanh chân đi hướng bao phủ tại sương sớm bên trong Thiên Lam viện.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cẩn thận thần tượng

(PS: Cảm tạ đa tình lời nói, cô tà cuồng nhiệt, truy đuổi Apollo, ly, rờn khen thưởng cùng nguyệt phiếu)

"Ngươi muốn đi sao?" Sở Tích Phong liếc mắt nhìn sang đi tới Tô Trường An.

"Ân." Tô Trường An nhẹ gật đầu, sóng vai cùng hắn đứng tại Thiên Lam viện cửa sân trước.

Tháng chín Trường An, lộ khí rất nặng, đem một già một trẻ này bao phủ tại sáng sớm âm đạm nắng sớm dưới, bóng lưng của bọn hắn nhìn không rõ ràng, nhưng bọn hắn trên lưng đao, lộ ra một đoạn thân đao, lại là như vậy sáng tỏ.

Đây là một trận gió thu chợt thổi qua, cuốn lên trong nội viện không người quét dọn đến lá rụng.

Cộc cộc cộc!

Nơi xa chợt truyền đến một trận tiếng vỗ ngựa dồn dập.

"Xuy!"

Sau một lát, một cái nam nhân thô kệch gào to tiếng vang lên. Một thớt to con đồ thẩm sắc lớn ngựa đến móng cao cao giờ lên, mắt thấy là phải người ngã ngựa đổ. Phía trên ngồi nam tử lại một tiếng quát nhẹ, thân thể giống như là cố định tại trên yên ngựa, hắn cái rón trờ xuống bộ vị tuôn ra một đạo màu vàng linh quang, kia ngựa ngã ra sau tình thế liền bị sinh sinh ngừng lại. Nó móng bỗng nhiên hướng trên mặt đất một đập, giống như là trên lưng chịu thiên quân chi vật, Thiên Lam trước viện kia tốt nhất bàn đá xanh lát thành quan đạo liền bị sinh sinh ném ra hai cái lỗ thủng.

"Ngươi chính là Sở Tích Phong?" Lập tức người như vậy hỏi, mà lúc này phía sau hắn lít nha lít nhít thân mang đen nhánh áo giáp binh sĩ giẫm lên chính tề

bộ pháp, chậm rãi tới.

Tô Trường An nhú mày, dù cho cách xa mấy chục mét, hắn cũng vẫn như cũ có thể hỏi những binh lính kia trên thân nhân nhát mùi máu tươi.

"Vâng." Sở Tích Phong ngẩng đầu nhìn cái kia lập tức người một chút, nói.

Tô Trường An lúc này cũng ngẩng đầu đánh giá nam tử này một phen, chừng bốn mươi tuổi niên kỷ, thân mang đồng thau sắc áo giáp, cầm trong tay một thanh tề nhân cao đại đao, hai vai khảm hai cái đầu hổ miếng lót vai, phía sau có một trương tinh hồng sắc áo choàng tại trong gió thu phiêu dăng. Trên mặt súc cái này nồng đậm râu ria, đem hắn bờ môi cơ hồ hoàn toàn bao trùm, ánh mắt của hắn có chút nổi lên, giờ phút này chính mở tròn trịa, nhìn chăm chăm Tô Trường An hai người. Nghĩ đến nhất định là lần này thụ Thánh Hoàng chi danh tiến về lam Linh trấn thần tướng đồ vĩ.

"Hắn cũng muốn đi?" Đồ vĩ liếc một cái Sở Tích Phong bên cạnh Tô Trường An, lấy cảnh giới của hắn tự nhiên một chút liền nhìn ra Tô Trường An bất quá là một cái khó khăn lắm Tự Linh cảnh võ sinh. Hắn không khỏi nhú lông mày, trong lòng có chút kỳ quái, chính là như vậy một tên, vậy mà tại tướng lĩnh sẽ lên đánh cho con trai bảo bối của mình liền xuất thủ dừng khí đều không có.

"Đúng, chúng ta cùng một chỗ." Sở Tích Phong nhìn Tô Trường An một chút, hướng về phía đồ vĩ nhẹ gật đầu. Hắn nói đến rất bình thản, bình thản đến làm cho không người nào có thể đi chất vấn.

Sở Tích Phong thái độ làm cho đồ vĩ nhất thời chán nản, hắn hừ lạnh một tiếng, lại nói ra: "Các người không ngựa?"

"Bọn hắn không phải cũng không có sao?" Lúc này Tô Trường An lại tiếp lời gốc rễ, chỉ vào phía sau nam tử từng dãy binh sĩ nói.

Đồ vĩ sững sờ, sắc mặt âm trầm xuống, nói ra: "Tốt, chỉ mong Tô công tử vị này tướng lĩnh sẽ tỉnh vương không muốn đi ném đi mới tốt." Nói xong câu đó, hắn dùng trên tay đại đao sống đao bỗng nhiên vỗ ngựa cái móng, kia ngựa bị đau phát ra một tiếng hí dài, móng ngựa đập đập, chỉ là mấy hơi công phu liền thoát ra gần trăm mét khoảng cách.

Mà phía sau các vị binh sĩ giống như là đạt được một loại nào đó hiệu lệnh, tại móng ngựa đập một cái chớp mắt, trên người linh quang lấp lóe, vậy mà liền dặm chân theo Đồ Vũ ngoài trăm thước thân ảnh đi thẳng về phía trước.

Lúc này Sở Tích Phong quay đầu nhìn Tô Trường An một chút, hỏi: "Có thể theo kịp sao?"

Tô Trường An nghe vậy, nghiêng đầu rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới gật đầu nói ra: "Có thể."

Nghe được Tô Trường An khẳng định trả lời chắc chắn, Sở Tích Phong yên lòng, hắn thân ảnh khẽ động lại hóa thành một đạo tử quang, mang theo tiếng xé gió hướng phía nơi xa bay đi.

Tô Trường An lần thứ nhất nhìn thấy Sở Tích Phong chân thực thực lực, không khỏi có chút sợ hãi thần phục.

Nhưng hắn dưới chân lúc này cũng làm ra động tác, chỉ gặp hắn gót chân đập đập, thân thể liền hóa thành một đạo lưu quang, mang theo tàn ảnh hướng về Sở Tích Phong biến mất phương hướng đuổi theo.

Nhưng hắn tốc độ dù sao so ra kém Sở Tích Phong loại này thành danh đã lâu thiên kiêu yêu nghiệt. Thân thể đuổi theo những binh lính kia đều có chút phí sức. Nhắc tới cũng kỳ quái những binh lính này đi trên đường nhìn xem không vội không chậm, nhưng tốc độ kia lại cực nhanh, dù cho Tô Trường An sử xuất toàn lực, giữa hai bên khoảng cách vẫn là bị càng kéo càng xa.

"Chỉ là dạng này quả nhiên không được." Hắn tự lẩm bẩm.

Trong lòng của hắn suy nghĩ khẽ động, thể nội tinh linh chợt bắt đầu vận chuyển, từng đạo chân hỏa bị rút ra ra, tại hắn túc hạ hình thành từng đạo linh viêm.

Lửa cháy thì vui vẻ.

Thân thể của hắn đột nhiên chợt nhẹ, trên mặt cũng theo đó trôi lên một vòng ý cười, hắn lần nữa mũi chân đập đập, tốc độ vậy mà so vừa mới nhanh lên ba thành.

Mặc dù còn không đến mức có thể đuổi kịp Sở Tích Phong, nhưng cũng có thể cùng những binh lính kia bảo trì tốc độ sẽ không lo lắng lại bị quăng rơi.

Lam Linh trấn ở vào một chỗ khe núi bên trong, cách Trường An kỳ thật cũng không tính xa, bất quá khoảng cách năm trăm dặm. Thị trấn tuy nhỏ, lại bởi vì tới gần Trường An, một chút quả khứ thương nhân hoặc là đi ngang qua tiêu đội cũng sẽ ở nơi này nghỉ chân, cho nên thị trấn coi như được giàu có. Nhưng người nào từng muốn đến, dạng này một cái ở vào dưới chân thiên tử thành trấn, lại mấy ngày trước, bị không biết từ nơi nào xuất hiện kẻ xấu đồ cả nhà.

Kia đầy trấn mấy ngàn nhân khẩu cứ như vậy phơi bày tại trong trấn, mấy ngày xuống tới, kia cổ nồng đậm mùi máu tươi y nguyên thật lâu tán không ra. Cho dù ở vài dặm bên ngoài, đồ vĩ cũng nghe được.

Hắn đã đến lam Linh trấn bên cạnh khe núi chỗ, lại hướng phía trước chính là lam Linh trấn. Bởi vì thời tiết đã đến cuối thu nguyên nhân, khe núi bên trên nguyên bản một mảnh xanh mon mơn bãi cỏ giờ phút này đã khô bại ố vàng. Đang thỉnh thoảng thổi lên trong gió thu run lên, giống như là không có huyết nhục mục nát cây khô, thoáng phí sức nó liền sẽ ứng thanh cắt thành hai đoạn.

Đỗ vĩ lại dùng đao bị vỡ vỡ ngựa, sau đó quay đầu nhìn một chút, lọt vào trong tầm mắt ngoại trừ khô héo khe núi, không có vật gì khác nữa, khoe miệng của hắn không khỏi trời lên một nụ cười khinh bỉ.

Lúc này mới vừa mới đến giờ Thìn, cuối thu sương mù còn chưa tan đi tận, phía trước cảnh sắc vẫn như cũ ở vào một mảnh sương mù mông lung bên trong, nhưng hắc trước mắt đã dần dần xuất hiện lam Linh trấn hình dáng.

Hắn đang muốn lần nữa thúc giục dưới hông đã có chút kiệt lực ngựa, nhưng hắc chợt phát hiện cách đó không xa chẳng biết lúc nào đứng trước lấy một bóng người. Bóng người hắc đưa lưng về phía hắc, tựa hồ ngay tại nhìn ra xa lam Linh trấn phương hướng. Nhưng bởi vì sương mù duyên cớ, hắc nhìn không rõ ràng đạo thân ảnh kia bộ dáng.

Đỗ vĩ bản năng lui kéo cương ngựa, thả chậm mình tiến lên tốc độ.

Cuối thu sáng sớm, một người, ở phía xa nhìn qua một tòa bị diệt rồi đầy trần cô thành.

Nhiều năm rong ruổi sa trường kinh nghiệm nói cho hắc biết, tình cảnh trước mắt cũng không bình thường.

Hắn nắm chặt trên tay kia thanh cùng hắc chinh chiến sa trường nhiều năm đại đao, dưới thân chiến mã giống như là linh hội tới hắc ý tứ, một bước lại một bước giẫm tại đã tràn đầy cỏ khô thổ nhượng bên trên, nhẹ nhàng địa, lại từ từ hướng lấy chỗ kia thân ảnh tới gần.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ thời gian trôi qua, hắc cách đạo thân ảnh kia khoảng cách đã không đủ mười mét, mà đạo thân ảnh kia lại như cũ đưa lưng về phía hắc.

Theo lý thuyết đây là một chuyện tốt, khoảng cách như vậy, lấy hắc đại Ngự thần tướng tu vi, nếu là muốn đánh lén tất nhiên là cơ hội tuyệt hảo.

Nhưng đỗ vĩ lại cao hứng không nổi, hắc thân ở sa trường nhiều năm, nhiều lần gặp nạn, rất nhiều tu vi mạnh hơn hắc ra mấy lần người đều chết rồi, nhưng hắc vẫn sống xuống dưới, nguyên nhân chỉ có một cái —— hắc đầy đủ cẩn thận.

Giờ khắc này trong đầu của hắc suy nghĩ rất nhiều thứ, thí dụ như đạo thân ảnh này nếu là cùng trận này đồ sát có quan hệ, kia tặc tào cùng Cổ gia Tiểu Hầu gia mất tích cũng tất nhiên cùng hắc có quan hệ.

Tặc tào quách ba mây tuy là một cái nho sinh, nhưng tu vi đã tới địa linh cảnh, lại dẫn Cổ gia Tiểu Hầu gia cùng rất nhiều tu vi tại phồn Thần thậm chí trở lên võ giả. Nếu thật là đánh nhau, phạm là những võ giả này có thể vì quách ba mây tranh thủ đến mười hơi thời gian, lấy cái này giả nho sinh tu vi, tất nhiên có thể bộc phát ra hạ Thiên Thánh cảnh lực phá hoại.

Cho nên trước mắt nam tử này chân thực thực lực tất nhiên là tại Thiên Thánh trở lên, mà có dạng này thực lực người, không có khả năng lúc có người cận thân đến hắc trong phạm vi mười thước vẫn là không có phát giác.

Nhưng đạo thân ảnh này lại từ đầu đến cuối không có quay đầu ý tứ, nếu như không phải hắc đỗ vĩ đánh giá cao thực lực của hắc, như vậy giải thích duy nhất chính là, trước mắt người này, hắc có đầy đủ tự tin —— cho dù ở gần như vậy trong khoảng cách, đỗ vĩ đột nhiên nổi lên hắc y nguyên có thể đón lấy.

Cái suy đoán này để đỗ vĩ trên trán hiện ra trận trận mồ hôi lạnh, hắc lại hướng về phía trước cẩn thận di động một khoảng cách, rất nhanh hắc cùng đạo thân ảnh kia ở giữa khoảng cách đã không đủ năm mét. Lần này hắc mơ hồ trông thấy đạo thân ảnh này trên lưng tựa hồ có một cây đao, mà lại bộ dáng có chút quen mắt, giống như là ở nơi nào gặp qua, nhưng nhất thời lại không nhớ rõ.

Hắc đề xuống trong lòng nghi vấn, hắc biết cao thủ so chiêu, thắng bại thường thường tại trong chớp mắt, cho nên hắc cường ép chạy không đầu mình bên trong dư thừa suy nghĩ, đem trạng thái của mình điều chỉnh đến tốt nhất.

Lúc này hắc cùng đạo thân ảnh kia chỉ có hai mét không đến khoảng cách, trên tay hắc đao đã giơ lên cao cao, dưới hông chiến mã cũng thờ hỏn hển.

Thời gian tại thời khắc này tựa như chậm lại. Hình tượng cũng giống như ngưng lại trong chớp nhoáng này.

Lúc này một đạo gió thu đánh tới, dưới chân bọn hắc những cái kia khô bại cỏ đại trong gió một trận chập chòn, đỗ vĩ trong lòng quét ngang, biết giờ phút này đã là tuyệt hảo thời cơ.

Hắn một tiếng buồn bực uống, trên tay đại đao làm bộ liền muốn chặt xuống dưới.

"Đỗ thần tướng hảo hảo chậm a, để Sở mỗ một trận đợi thật lâu." Lúc này đạo thân ảnh kia bỗng nhiên vừa quay đầu, một đạo băng lãnh thanh âm cũng theo đó truyền vào trong tai của hắc.

Chương 10: Kế hoạch không đuổi kịp biến hóa

(PS: Cảm tạ [nhảy] đao vs, ước kiếm đến, không phải lừa x, loboay, đồ ngọc mạo hiểm, tiểu nhị mở quán trà, he yes, thừa dạ thừa dạ nói khen thưởng cùng nguyệt phiêu.)

Đỗ Vĩ giờ tay thỉnh linh dừng lại, đôi hán thấy rõ đạo nhân ảnh này bộ dáng một nháy mắt, trên mặt hán biểu lộ bởi vậy trở nên phá lệ đặc sắc.

Bởi vì gương mặt này, tại một canh giờ trước, hán từng gặp.

"Đồ thần tướng giờ đao là ý gì? Chẳng lẽ Sở mỗ nhưng có địa phương nào đặc tội qua Đồ đại nhân?" Người kia lại hỏi. Trên mặt hán thần sắc rất lạnh lùng, giọng nói chuyện cũng là không có sai biệt bình thường. Nhưng không biết phải chăng là là ảo giác, Đỗ Vĩ loáng thoáng cảm giác được đang nói những lời này thời điểm, nam tử này khóe miệng có một vết ý cười hiện lên.

Mà Đỗ Vĩ lúc này cũng từ lúc mới bắt đầu kinh ngạc bên trong lấy lại tinh thần, sau đó trong lòng của hán liền sinh ra một cỗ để hán cảm thấy xấu hổ vô cùng cảm giác áy náy.

Hán dưới hông chiến mã chính là đại Ngụy nổi danh đệ thủ, cũng là hán trước kia lập công lớn Thánh Hoàng thưởng xuống tới, tên là lật vũ, chính là tám tuần một trong. Lấy cái này ngựa cước lực, tại Đỗ Vĩ nghĩ đến, nhất định lấy đem Sở Tích Phong xa xa bỏ lại đằng sau. Cho nên khi hán trông thấy đạo nhân ảnh kia thời điểm, theo bản năng liền đem người này là Sở Tích Phong khả năng ném sau ót. Cho nên hán cũng liền có vừa mới kia liên tiếp tựa như chim sợ cành cong buồn cười cử động.

Đây đương nhiên là một kiện chuyện rất mất mặt, vô luận là cười ngựa chạy không thắng dùng chân, vẫn là thảo mộc giai bình, kém chút chặt người một nhà. Hai chuyện này bên trong bất luận một cái nào truyền đến mình những cái kia đồng僚 trong tai, chắc hán cũng có thể đầy đủ bọn hán sượng trò chuyện thật lâu sự tình.

Đỗ Vĩ là cái rất cẩn thận, nhưng cũng là một cái rất yêu mặt mũi người.

Cho nên hán cố gắng trấn định cười ha ha, giả bộ như chuyện mới vừa rồi tựa hồ cũng chưa từng xảy ra đồng dạng. Nhưng hán lại không tự chủ thu hồi ngay từ đầu khinh thị.

Đỗ Vĩ ngồi lên đại Ngụy thần tướng vị trí đã có hơn mười năm, như thật chỉ là hạ người cuồng vọng tự đại, vậy hán khả năng sớm đã chết ở Tây Vực hoặc là bắc địa nào đó một chỗ trên chiến trường. Nhưng hán không có chết, hán sống tiếp được, vô luận là bắc địa phong tuyết, vẫn là Tây Vực cát vàng, cũng không từng mai táng hán. Cho dù ở sóng ngầm phun trào trong thành Trường An, hán y nguyên có thể lẫn vào như cá gặp nước. Đây hết thảy hết thảy đều đủ để nói rõ, hán cũng không phải là một cái hán nhìn từ bề ngoài như vậy thô kệch người.

Mà lần này bị điều động đến lam linh điều tra đồ trấn một chuyện, đó cũng không phải một kiện chuyện tốt. Phàm là người có chút đầu óc đều có thể nghĩ rõ ràng, dám ở đại Ngụy Thánh Hoàng ngay dưới mắt làm ra loại chuyện này người tới tất nhiên không phải là hạ người lương thiện gì. Trước kia mặt tích tặc tào quách ba mây cùng Cô gia Tiểu Hầu gia chính là chứng minh tốt nhất.

Nhưng hán cứ việc cẩn thận, nhưng tốt xấu cũng là đại Ngụy thần tướng, đối với cái gọi là Sở Tích Phong, loại này so với hán nhỏ hơn một đời hậu sinh trong lòng khó tránh khỏi có chút khinh thị. Nhưng cùng lúc hán cũng là đầy đủ lý trí, tại kiến thức đến Sở Tích Phong thực lực về sau, trong lòng của hán khinh thị tự nhiên cũng liền đều tan hết.

Hán đem Sở Tích Phong bày tại bình đẳng vị trí, điểm này từ hán nhảy xuống ngựa, không còn nhìn xuống Sở Tích Phong cũng có thể thấy được tới.

Đương nhiên loại này bình đẳng chỉ là song phương giao lưu đối thoại lúc một loại thái độ, cũng không đại biểu bọn hán liền có thể từ đó chân thành hợp tác. Hoặc là nói, song phương theo một ý nghĩa nào đó tới nói là gần như không có khả năng hợp tác.

Bởi vì cái này nhìn là đơn giản một lần trong điều tra, kỳ thật quan hệ đến một ít cực kỳ phức tạp sự tình, tỉ như đại Ngụy chủ nhân tương lai, lại tỉ như nhân tộc trăm năm sau vinh nhục hưng suy.

Thánh Hoàng tại trước kia liền dựng lên Đại hoàng tử vì Thái tử, đây là rất bình thường bất quá sự tình. Lập dài không lập ấu là từ tiền triều truyền thừa quy củ, mà vẫn vô bá quan bên trong, từ Tam công Cửu khanh, cho tới Thái Thú Huyện lệnh, đối với cái này cũng không có bất kỳ cái gì dị nghị, bởi vì theo bọn hán nghĩ đây là một kiện tại chuyện không quá bình thường.

Nhưng những năm gần đây, Thánh Hoàng tuổi tác dần dần biến lớn, cho dù hán thoát nhìn vẫn là một vị nam tử trung niên bộ dáng, nhưng phàm là có chút nhãn giới người đều nhìn ra được, hán đã càng ngày càng già, cho dù hán cực lực che giấu, nhưng hán mệnh tinh bên trên một ngày so một ngày âm đạm quang mang đã sớm đem hán bán.

Thánh Hoàng quá mức cường đại, cũng quá mức già nua. Hán đã ở vị trí này thượng tọa gần trăm năm, mà Đại hoàng tử cũng bởi vậy tại Thái tử trên vị trí này đợi gần năm mươi năm.

Cái này năm mươi năm hán có thể nói cần trọng, cũng cung cung kính kính. Khiến người trong thiên hạ hải lòng, đồng thời cũng khiến Thánh Hoàng hải lòng. Nhưng bây giờ, hán tha thiết ước mơ thời khắc rốt cục nhanh đến, hán ngược lại trở nên vội vàng xao động, trở nên không kịp chờ đợi. Hán bắt đầu đổi một chút quốc sự xoi mói, bắt đầu cùng Thánh Hoàng phát ra chút không giống thanh âm, mà nhất làm cho Thánh Hoàng không thể chịu đựng là hán cùng thừa tướng Tư Mã hủ đi được quá gần.

Thái tử cùng đại Ngụy quyền thần đi cùng một chỗ, ở trong đó rất nhiều sự tình liền trở nên không cần nói cũng biết. Thánh Hoàng trong mắt làm sao xoa tiến hạt cát, cho nên hán động phế trường lập hiền tâm tư.

Mà bởi vì Thánh Hoàng một cái ý niệm trong đầu, những cái kia không cùng Thái tử người thân cận liền bắt đầu tìm kiếm đối bọn hán có lợi nhân tuyển. Tại dài đến mấy năm người lo ta lừa dối, minh tranh ám đấu về sau, rốt cục tất cả người cạnh tranh bên trong, chỉ còn lại hai phe thế lực —— Thái tử cùng Ngũ hoàng tử.

Mà rất không khéo, hôm nay Sở Tích Phong cùng Đỗ Vĩ, phân biệt chính là đến từ hai phe này đề cử.

Thái tử nhất hệ Tư Mã hủ đề cử Đỗ Vĩ, Ngũ hoàng tử nhất hệ trường công chúa đề cử Sở Tích Phong.

Chuyện xui xẻo này cùng nói là phụng mệnh điều tra lam Linh trấn bị đồ trấn thời gian, chẳng bằng nói là Thái tử cùng Ngũ hoàng tử một mạch tương hổ đánh cò một cái thế đánh bạc.

Thánh Hoàng thời gian đã không nhiều lắm, tại cái này không nhiều thời gian bên trong phát sinh mỗi một chuyện, vô luận lớn nhỏ, nhưng đều có thể trở thành áp đảo trong lòng của hán Thiên Bình cuối cùng một cây rom rạ.

Đỗ Vĩ không biết Sở Tích Phong đến cùng thanh không rõ ràng chuyện này phía sau đến cùng ý vị như thế nào, nhưng là hán rõ ràng. Cho nên dù cho Sở Tích Phong lại thế nào ưu tú, hán cũng không có khả năng tới hợp tác.

Ngay tại Đỗ Vĩ trong đầu không ngừng thoáng hiện những này ý niệm kỳ quái lúc, kia ba trăm hắc giáp binh sĩ thân ảnh đã dần dần xuất hiện tại trong tầm mắt của bọn họ. Những binh lính kia vẫn như cũ không nhanh không chậm dặm chân mà đến, khí tức của bọn hán trầm ổn, mỗi một bước, mỗi một lần khoát tay, thậm chí mỗi một lần hô hấp tựa hồ đều là trong cùng một lúc bắt đầu, lại tại cùng một thời gian kết thúc. Bọn hán tuy có trăm người chỉ chúng, nhưng lại tựa như một người kỷ luật nghiêm minh.

Đỗ Vĩ trên mặt hiện ra một vòng ý cười, Sở Tích Phong thực lực tuy mạnh, nhưng hán mang theo ba trăm đại Ngụy tinh nhuệ dũng tướng quân. Trái lại Sở Tích Phong mang theo lại là khó khăn lắm tụ lĩnh Tô Trường An. Mặc dù tương truyền hán tại mấy tháng trước liền có thể lấy sức một mình, đánh bại bảy vị cửu tinh cảnh. Nhưng lấy Đỗ Vĩ lịch duyệt đương nhiên sẽ không đi tin tưởng những cái kia tin đồn đồ vật, coi như nói những này chính là mình nhi tử đồ cầu vòng dài.

Hôm nay gặp mặt hán bất quá thể nội khó khăn lắm ngưng tụ ra một viên tinh linh, nếu như trước đó truyền ngôn là thật. Như vậy chỉ có thể nói rõ vị này tướng tinh sẽ tỉnh vương nửa năm qua tu vi nửa bước chưa tiến, mà lúc trước tại tướng tinh sẽ lên có thể có như vậy biểu hiện kinh diễm, cũng bất quá là dựa vào Mạc Thỉnh Vũ quà tặng mà thôi. Lúc đầu hán còn có chút lo lắng Tô Trường An sẽ trở thành con trai mình vô đạo cử chi điên rồ, nhưng hôm nay gặp mặt trong lòng lo nghĩ tiêu hết. Bởi vì hán so với ai khác đều rõ ràng một cái không cách nào tiến bộ đối thủ, vô luận mạnh hơn, đều không đáng đến làm cho người sợ hãi.

Đỗ Vĩ có ý hướng những cái kia hắc giáp dũng tướng quân sau lưng nhìn một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Sở Tích Phong, trên mặt lộ ra tiếc nuối biểu lộ, hán như vậy nói ra: "Giống như Tô công tử không thấy, chẳng lẽ đang trên đường tới lạc đường."

Hán cũng không phải là bụng dạ hẹp hòi người, càng không có nhằm chán đến muốn thông qua gièm pha Tô Trường An mà tìm về mặt mũi của mình.

Chỉ là nhiều năm sa trường lãnh binh kinh nghiệm để hán học xong một cái đạo lý, công tâm là thượng sách, công thành là hạ sách.

Vừa mới hán cùng Sở Tích Phong một trận giao phong sa sút xuống tầng, mặc dù thân thể không có nhận bất luận cái gì thực tế tổn thương, nhưng khí thế của nó lại không tự chủ được rơi xuống mấy phần. Cho nên hán cần thông qua đá kích Tô Trường An đến lật về một thành.

Lần này hán có mười phần tự tin. Tô Trường An cảnh giới hán thấy rất rõ ràng, coi như hán người mang Mạc Thỉnh Vũ truyền thừa tinh linh, nhưng cái này ba trăm dũng tướng quân mỗi một cái đều có phồn thần cảnh tu vi, có chứa nghi ngờ đại Ngụy bí pháp, mặc dù nhìn như phổ thông hành tẩu, nhưng tốc độ kia, chính là so sánh với Thái Nhất cảnh tu sĩ cũng không kém bao nhiêu.

Cho nên, hán tin tưởng vững chắc, lần này, hán sẽ không thua.

Nhưng nhiều khi, rất nhiều chuyện, biến hóa của hán vĩnh viễn so trong tưởng tượng của người càng nhiều.

Tỉ như nói hiện tại Đỗ Vĩ liền rất rõ ràng trực quan lĩnh ngộ được cái gì gọi là kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

Khi hán lời vừa mới rơi xuống một nháy mắt, một cái tay liền chọt từ kia ba trăm hắc giáp dũng tướng bên trong đuổi ra.

Sau đó kia chinh chinh tề tề ba trăm hắc giáp dũng tướng bên trong, bỗng nhiên phát sinh bạo động, tựa hồ có cái thứ gì cưỡng ép từ trong bọn họ xuyên qua. Rốt cục, tại mấy chục giây thời gian về sau, phía trước nhất một loạt hai cái liền nhau dũng tướng ở giữa chọt nhô ra một cái đầu, cái kia đầu chủ nhân có chút cật lực rút ra mình kẹp ở những binh lính này ở giữa thân thể, sau đó hán sửa sang lại một chút vì vậy mà trở nên có chút nếp uốn quần áo. Cuối cùng rốt cục đứng thẳng người, tại Đỗ Vĩ ánh mắt kinh ngạc bên trong, hướng về phía hán nhẹ nhàng cười một tiếng, nói ra: "Tạ ơn Đỗ đại nhân quan tâm, Trường An may mắn không làm nhục mệnh."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Phân đạo

(PS: Cảm tạ ức kiếm đến, 【nhảy】đao vs khen thưởng! ! !)

(PS: Các bạn đọc: 346162676, hoan nghênh thích quyền sách đồng hài gia nhập)

Có lẽ Tô Trường An nói lời này lúc thái độ quá mức chăm chú, Đỗ Vĩ trên mặt thần sắc lập tức biến xạ xuống, hắn có chút rầu rĩ không vui khoát tay áo, rốt cục không nói thêm gì nữa. Trầm mặc lần nữa cười lên ngửa, mang theo cái kia ba trăm hắc giáp dừng tướng, hướng phía chân núi Lam Linh Trần đi đến.

Tô Trường An có chút kỳ quái nhìn xem sắc mặt âm trầm Đỗ Vĩ, không nghĩ ra một cái vừa mới tựa hồ còn rất quan tâm mình hành tung người, làm sao lại tại mình sau khi xuất hiện đột nhiên lại thay đổi mặt đồng dạng đối với mình xa cách. Nhưng từ khi tới Trường An về sau, hắn gặp được quá nhiều không rõ sự tình, xem không hiểu người. Hắn đã thành thói quen không đi truy đến cùng những này hắn không thể nào hiểu được đồ vật. Huống hồ hiện tại hắn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

"Đi thôi." Sở Tích Phong đi tới vỗ vỗ Tô Trường An bả vai, sau đó liền đi theo những cái kia hắc giáp dừng tướng không nhanh không chậm hướng phía Lam Linh Trần đi đến.

Tô Trường An lên tiếng là, đang muốn đuổi theo, lại không biết vì sao vùng đan điền chợt truyền đến một tia như có như không rung động, hắn nhảy cảm bắt được cái này một tia không đúng. Hắn dừng bước, muốn tĩnh tế cảm ngộ vừa mới kia hết thấy đến tột cùng là bởi vì gì mà lên, nhưng khi hắn bình tĩnh lại thời điểm, vừa mới kia cổ dị dạng lại biến mất không ả vô tung. Hắn không khỏi có chút hoài nghi vừa mới kia thoáng qua liên mắt rung động có phải là hay không ảo giác của mình.

Lúc này hắn ngừng đầu nhìn một chút, đã thấy Sở Tích Phong cùng kia Đỗ Vĩ đã đi ra xa vài trăm thước đáng vẻ. Hắn lắc đầu, hát ra trong đầu ý niệm kỳ quái, chạy chậm đến đi theo Sở Tích Phong.

Giờ phút này, một trận âm phong tại Tô Trường An vừa mới dời qua vị trí cuốn lên, kia đầy đất cỏ khô mảnh vụn bên trong chợt chậm rãi đuổi ra một đạo thân ảnh màu đen.

Thân ảnh kia toàn thân bọc lấy hắc bào thùng thình, chỉ lộ ra một đôi không có tròng trắng mắt màu đỏ con mắt. Đã phân biệt không ra nam nữ, cũng thấy không rõ dung mạo. Hắn nhìn chăm chăm chính từng bước một đi hướng Lam Linh Trần đám người, thân thể lúc lên lúc xuống co rút lấy, giống như là đang phát ra im ắng tiêu dung. Mà đã vừa mới bắt đầu tán đi sương sớm cũng tại lúc này chợt trở nên nặng nề mấy phần.

Chính đi đến Sở Tích Phong bên người Tô Trường An nếu có điều xem xét, hắn hơi nghi hoặc một chút quay đầu nhìn về phía kia một mảnh khe núi. Kia áo bào đen thân ảnh giật mình, cái kia song con mắt màu đỏ ngòm đột nhiên trợn to, mà một trận âm phong lần nữa đánh tới, thân ảnh của hắn liền tại kia một cái chớp mắt biến mất không thấy.

Tô Trường An nhìn vào mục đích mảnh này trống rỗng khe núi, không khỏi lắc đầu. Trong lòng thầm mắng mình nghi thần nghi quỷ, lập tức cũng thu hồi trong lòng kia một tia bất an, đi theo đám người hướng phía Lam Linh Trần phương hướng đi đến.

Lam Linh Trần trần môn rất lớn, loại này rộng năm mét cao bốn mét kích thước, so với một chút biên tái thành nhỏ cửa thành cũng không kém bao nhiêu. Dù sao cũng là tới gần hoàng thành Trường An địa phương, rất nhiều chuyện liền không thể lại theo lẽ thường đến kết luận. Nhưng cái này cũng từ một ít phương hướng nói rõ đã từng Lam Linh Trần là như thế nào giàu có phồn hoa.

Khi mọi người đi vào toà này trần môn trước thời điểm, trần môn còn nửa mở, trên tường thành còn cắm ở một mặt viết "Cổ" chữ senh cò, ngay tại trong gió thu tung bay. Hết thấy nhìn tựa hồ rất bình thường, thật giống như đây chỉ là một tòa bình thường tiểu trấn, đẩy cửa ra đi vào, người sẽ nhìn thấy một đám người bình thường nhà, lấy rất bình thường phương thức sinh hoạt ở nơi này. Mọi chuyện cần thiết cũng liền chỉ thế thôi.

Nhưng là, thuận Lam Linh Trần đại môn mà bay ra kia cổ gay mũi huyết tinh cùng xác thối hỗn tạp hương vị, lại thời khắc nhắc nhở lấy đám người, toà này nửa đầy trần môn phía sau là mấy ngàn cư dân thi thê, toà này Lam Linh Trần từng là bọn hắn khi còn sống an cư lạc nghiệp quê hương, bây giờ lại thành chết rồi của bọn họ khó mà nghĩ ngơi mộ địa.

Đi ở trước nhất Đỗ Vĩ do dự tại vậy cái này cổng đứng một hồi, đãi hắn tiếp xúc đến Sở Tích Phong quảng tới ánh mắt nghi hoặc lúc, mới cắn răng một cái dẫn đầu đi vào.

Tình cảnh bên trong so Đỗ Vĩ dự đoán còn muốn không chịu nổi, đồ trấn sự tình đã phát sinh qua mấy ngày, nhưng bởi vì sự tình quá mức ác liệt, cho nên triều đình cũng không có trước tiên điều động quân đội tới vì toàn thành tử thi nhật xác, ngược lại là trước hết nhất phải tới tặc tào quách ba mây cùng tự nguyện đến đây Cổ Tịch Quân điều tra việc này. Có lẽ tại triều đình trong lòng mau chóng tìm ra việc này hung thủ, lấy bình dân phần mới là trọng yếu nhất. Sau đó tặc tào quách ba mây cùng cổ Tiểu Hầu gia ly kỳ mất tích, càng là bị cái này vốn là không thể tưởng tượng sự tình thêm vào càng khủng bố hơn sắc thái. Mà những cái kia bình thường quan binh đối với chỗ này là nghe tin đã sợ mất mật, nhất xác sự tình càng là vô hạn. Vì tra rõ việc này, triều đình thậm chí phái ra một vị thần tướng cùng ba trăm vốn là số lượng thừa thớt dừng tướng quân tiến về Lam Linh Trấn, có thể thấy được đối với việc này là cực nào coi trọng. Không nói đến Lam Linh Trấn bị đồ dân gian sự phần nộ của dân chúng khó bình, chỉ là Cổ gia lão thái gia hòn ngọc quý trên tay Cổ Tịch Quân mất tích đầu này liền cho triều đình đối với cái này đầy đủ coi trọng lý do, phải biết Tần vương cổ thanh phong cái này đại Ngụy thiên hạ còn sót lại bảy vị sao băng một trong, lại tay cầm trọng binh, thay đại Ngụy tọa trấn bắc địa nhiều năm, lửa giận của hắn cũng không phải bình thường người chịu đựng nổi.

Mà chính là bởi vì những này hoặc là những điều kia nguyên nhân, đây trấn thi thể liền cứ như vậy phơi bày mấy ngày, không người hỏi thăm.

Đỗ Vĩ thân là đại Ngụy thần tướng, người chết tràng diện tự nhiên là thấy không ít. Đừng nói mấy ngàn người, chính là mai táng mấy vạn người thi thể vạn người hủ hân cũng không phải không có đào qua. Nhưng này chút đều là sĩ tốt, mặc kệ bọn hắn đến từ địch quân vẫn là bên ta, cũng mặc kệ bọn hắn là đến từ nhân tộc hoặc yêu tộc hoặc Man tộc. Nhưng đầu tiên bọn hắn đều là sĩ tốt, cho nên tại đập vào chiến trường trước đó bọn hắn cũng đã làm tốt giết người hoặc là bị giết chuẩn bị.

Nhưng tình cảnh trước mắt không giống, kia từng cổ ngồn ngang lộn xộn không có quy luật chút nào nằm trên đường phố thi thể, bọn hắn phần lớn là chút không có lực phản kháng chút nào bình dân. Đỗ Vĩ nghĩ mãi mà không rõ đến tột cùng là không biết có chuyện gì, mới có thể để cho những cái kia kẻ xấu dám mạo hiểm lấy như thế lớn phong hiểm làm ra như thế táng tận thiên lương sự tình.

Trên mặt hán biểu lộ cũng bởi vì cái này đầy đất hủ thối đến không thành nhân dạng thi thể, mà trở nên khó coi. Liền ngay cả cùng hắn cùng một chỗ đến đây, toàn bộ trên đường từ đầu đến cuối mặt không thay đổi hắc giáp dừng tướng nhóm cũng vì giờ phút này trước mắt giống như nhân gian Địa Ngục tình cảnh hai có chút biến sắc.

Đỗ Vĩ quay đầu nhìn sang Sở Tích Phong cùng Tô Trường An, đã thấy Sở Tích Phong vẫn như cũ một mặt lạnh lùng, chung quanh cảnh tượng với hắn mà nói tựa như không có gì. Mà Tô Trường An sắc mặt mặc dù có chút âm trầm, nhưng cũng không có quá lớn dị dạng. Đỗ Vĩ trong lòng không khỏi đối nam hài này coi trọng mấy phần, không nói dân chúng tâm thương, chính là những cái kia no bụng trải qua sa trường binh lính, nếu là nhìn thấy cảnh tượng trước mắt tất nhiên cũng không tránh khỏi một trận buồn nôn buồn nôn. Cho dù là giống đại Ngụy dừng tướng dạng này tử sĩ tại đối mặt cảnh tượng như vậy lúc, cũng có chút thoáng sắc đổi. Mà Tô Trường An mới bao nhiêu lớn niên kỷ, hán vậy mà có thể còn như vậy địa phương bảo trì lại đây đủ tinh táo. Đỗ Vĩ trong lòng không khỏi bắt đầu một lần nữa đánh giá cái này tại tướng tinh sẽ lên để cho mình nhi tử mặt mũi quét hết nam hài.

Trải qua cái này một chút liệt sự tình, nếu là Đỗ Vĩ còn không có nhận thức đến trước mắt cái này một dài một ít chỗ bắt phạm, vậy hán cái này đại Ngụy thần tướng cũng chính là sống đến hủ danh.

Hắn hiện tại đã hoàn toàn thu hồi đối với Tô Trường An cùng Sở Tích Phong khinh thị, hán đem trong đầu bởi vì trước mắt cảnh tượng như vậy mà sinh ra cảm thán ném chỉ não bên ngoài. Hắn biết rõ mục đích của chuyến này không chỉ có là cứu trở về mất tích Cổ gia Tiểu Hầu gia cùng điều tra rõ Lam Linh Trấn bị đồ chân tướng, càng quan trọng hơn là, hán cần giành lại chuyện này đầu công, vì Thái tử tại trận này hoàng vị tranh đoạt bên trong, thắng được càng nhiều thế đánh bạc.

Cho nên hán hướng về Sở Tích Phong chấp tay, rất trình trọng nói ra: "Sở huynh, cái này Lam Linh Trấn quá lớn, nếu là ngươi ta cùng một chỗ tìm kiếm manh mối sợ rằng sẽ chậm trễ không ít thời gian, nhưng cổ Tiểu Hầu gia cùng quách ba mây hiện tại sinh tử chưa biết, dung ngươi không được ta như vậy trì hoãn. Không bằng như vậy tách ra, riêng phần mình tìm kiếm manh mối."

Hắn lời nói này được tự nhiên là hiển ngang lắm liệt, nhìn như rất có đạo lý, nhưng kì thực là nghĩ bỏ qua một bên Sở Tích Phong hai người, ý vào dưới tay mình ba trăm tinh binh hán tướng một mình hoàn thành việc này. Hắn vốn cho rằng Sở Tích Phong sẽ muốn đi đám nhân mã, hán cũng đã sớm nghĩ kỹ cự tuyệt lấy cớ.

Nhưng người nào biết hán tiếng nói vừa dứt, Sở Tích Phong liền nhàn nhạt nhẹ gật đầu, nói ra: "Được."

Hắn trả lời rất cấp tốc, phát âm cũng ngắn ngủi hữu lực. Thật giống như hán một mực đang chờ một câu nói kia, chờ lấy vứt bỏ một ít bao phục.

Cái này khiến Đỗ Vĩ vốn cũng không khuôn mặt dễ nhìn biến sắc đến càng phát ra xanh xám, hán trầm mặc hướng về Sở Tích Phong chấp tay, kéo một phát dây cương, liền dẫn ba trăm hắc giáp dừng tướng hướng về tiểu trấn chỗ sâu đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đao khách mặt mũi

(PS: Giống như cũng không có gì nói.)

(PS: Tốt a vẫn là nói chút gì, các bạn đọc 346162676)

(PS: Năm trăm người nhóm lớn đã nhanh đây!! Tôi trước được trước!!!)

Sở Tích Phong cùng Tô Trường An đưa mắt nhìn Đỗ Vi cùng hán ba trăm hắc giáp dừng tướng đi xa, Sở Tích Phong ngược lại là sắc mặt vô thường giống nhau thường ngày lãnh đạm, nhưng Tô Trường An cái kia vốn là sắc mặt âm trầm lại theo thời gian trôi qua mà càng phát ra khó coi, cuối cùng lông mày của hắn càng là chen làm một đoàn, giống như là đang cực lực nhấn thụ lấy thứ gì.

Ngay tại Tô Trường An sắc mặt từ đỏ biến thành, từ thành lại hướng về tử chuyển đổi lúc. Đỗ Vi một đoàn người rút cục hoàn toàn biến mất tại hai người bọn họ trong tầm mắt.

"Hô." Sở Tích Phong tựa hồ thở dài một hơi, tay của hắn lúc này cũng tại Tô Trường An trên lưng nhẹ nhàng điểm một cái, Tô Trường An thân thể tựa như là đột nhiên giải khai một loại nào đó nhìn không thấy trói buộc. Đầu của hắn đột nhiên thấp, hai tay chống lấy đầu gối của mình, sau đó một hai đao kịch liệt nồn khan tiếng vang lên, hắn trong dạ dày nước chua liền từ trong miệng của hắn phun ra. Bởi vì buổi sáng đi được quá mau, hắn cơ hồ không có ăn bất kỳ vật gì, cho nên trong dạ dày của hắn có cũng chỉ có nước chua.

Tô Trường An không ngừng phun, nồn đến trong dạ dày của hắn đã rỗng tuếch, nhưng lại vẫn như cũ không ngừng nồn khan, thật giống như là muốn đem hắn ngũ tạng lục phủ đều phun ra mới có thể bỏ qua. Mà Sở Tích Phong tựa hồ đã sớm dự liệu được tình huống như vậy, cho nên hắn không chút nào giật mình đứng ở một bên, cũng không làm cái gì, cũng không nói cái gì. Chỉ là lẳng lặng chờ lấy Tô Trường An.

Qua hồi lâu, Tô Trường An nồn khan âm thanh mới dần dần bình ổn lại. Sắc mặt hắn trắng bệch đứng người lên, nhưng như cũ không dám nhìn tới kia chung quanh ngổn ngang lộn xộn xác thối.

Tô Trường An cảm thấy sợ hãi, loại tâm tình này tựa hồ không nên xuất hiện tại cái này tướng tinh sẽ tinh vương trên thân.

Nhưng hắn xác thực cảm thấy sợ hãi, hắn nói cho cùng bất quá là một cái còn kém hai tháng mới tròn mười bảy tuổi nam hài. Tại trước mặt hắn dài dằng dặc gần như mười bảy năm kinh lịch bên trong, hắn chưa bao giờ từng thấy nhiều như vậy thi thể. Cho dù ở đêm hôm đó U Vân lĩnh, hắn thấy tử thi cũng bất quá hai tay số lượng.

Giờ phút này trước mặt hắn lại là toàn cảnh là máu thịt be bét, hình ảnh như vậy đối với hắn tạo thành xung kích thật sự là quá lớn. Hắn tâm không khỏi một trận run rẩy, hắn dạ dày cũng đi theo một trận dờn sóng lấp biển.

Tô Trường An cảm giác mình tựa hồ khá hơn một chút, hắn nhìn về phía Sở Tích Phong, ánh mắt bên trong mang theo nghi hoặc, nhưng hắn còn chưa nói chuyện, bên tai liền vang lên Sở Tích Phong thanh âm

"Trực diện giết chóc, đối đao khách rất trọng yếu." Sở Tích Phong nhìn về phía trước, nói như vậy nói.

Tô Trường An sững sờ, trong lòng của hắn không thể không đồng ý Sở Tích Phong, hắn đang muốn nói chút tạ ơn chỉ điểm loại hình lúc, lại đột nhiên cảm giác được không đúng. Hắn nhìn về phía Sở Tích Phong nói ra: "Ta muốn hỏi chính là, người vì sao vừa mới phong bế ta mạch môn!"

Mạch môn, là tu sĩ linh lực vận chuyển thông đạo. Bị phong bế mạch môn tu sĩ liền không vận dụng được mấy mảy linh lực, cũng không làm được bất kỳ động tác gì. Mà Tô Trường An vừa tiến vào cái này Lam Linh Trấn lúc, liền cảm giác một trận buồn nôn, liền muốn phun ra, lại bị Sở Tích Phong tay mắt lạnh lẽo phong bế mạch môn, chỉ có sắc mặt âm trầm cực lực chịu đựng trong dạ dày lộn lộn, lại không làm được bất cứ chuyện gì. Thẳng đến vừa mới, Đỗ Vi sau khi đi xa, Sở Tích Phong mới giải khai hắn phong ấn.

Tô Trường An vấn đề cũng không để cho Sở Tích Phong sắc mặt có bất kỳ biến hóa, hắn chỉ là nhàn nhạt liếc mắt Tô Trường An một chút, sau đó lạnh lùng nói.

"Mặt mũi, đối đao khách trọng yếu giống vậy."

"..." Tô Trường An không phản bác được.

Lam Linh Trấn cũng không lớn, bọn hắn rất nhanh liền đi tới một chỗ trống trải đường cái bên trên, nhìn chung quanh lên kiến trúc kiểu dáng, nơi đây hắn là đi vắng Lam Linh Trấn phiên chợ, nghĩ đến hắn là một cái rất náo nhiệt địa phương. Nhưng giờ phút này, chỗ này mà lại chỉ còn lại đầy đất xác thối.

Tô Trường An sắc mặt còn có chút tái nhợt, nhưng đã so vừa vận rất nhiều, lúc này hắn dẫn theo đao cảnh giác nhìn xem bốn phía, mà Sở Tích Phong chính ngồi xổm ở một bộ sớm đã thấy không rõ diện mạo xác thối bên cạnh kiểm tra thứ gì. Một đường đến hắn đã làm như vậy mấy chục lần, mà không dạng này kiểm tra một lần sắc mặt của hắn liền trở nên âm trầm một phần.

Lần này cũng không ngoại lệ, đương Sở Tích Phong đứng người lên lúc, hắn hai nơi lông mày cơ hồ nhấn ở cùng nhau.

Tô Trường An cũng không hiểu Sở Tích Phong vì sao lại lộ ra vẻ mặt như thế, hắn chỉ cảm thấy nét mặt của hắn quá mức âm trầm, âm trầm đến tựa như là lúc nào cũng có thể sẽ tung xuống mưa to gió lớn mây đen.

Cho nên hắn hỏi: "Sở tiền bối, đến cùng như thế nào đây?"

Sở Tích Phong nhìn hắn một cái, mới nói ra: "Rất quái dị."

"Quái dị?"

"Đúng, rất quái dị, người nhìn những thi thể này, bọn hắn vết thương vị trí không đồng nhất, nhưng lại đều là bị một loại nào đó lợi khí một chiêu trí mạng. Mà người lại cẩn thận quan sát thi thể của bọn hắn trưng bày vị trí, rất tùy ý, cũng rất phân tán. Người biết điều này nói rõ cái gì đó?"

Tô Trường An nghe vậy, chuyển đầu quan sát một chút chung quanh thi thể trưng bày vị trí, lại nghĩ đến nghĩ, cuối cùng nhưng vẫn là lắc đầu nói ra: "Không biết."

Sở Tích Phong lại tựa hồ như đã sớm liệu đến Tô Trường An sẽ có trả lời như vậy, cho nên đầu hắn cũng không trở về giải thích nói: "Người nhìn những thi thể này, bọn hắn ngã xuống vị trí cơ hồ chính là bọn hắn trước khi chết vị trí, mà nơi đây hắn là một chỗ phiên chợ, mà từ những thi thể này vị trí không khó coi ra những thi thể này trước khi chết ngay tại đi dạo phiên chợ."

Tô Trường An nghe được rất nghi hoặc, hắn không biết rõ Sở Tích Phong đến tột cùng muốn nói cái gì. Nơi đây là phiên chợ, những người này trước khi chết đến nơi đây tự nhiên chính là đi dạo phiên chợ. Đây là một kiện chuyện rất bình thường, vì sao cần cường điệu? Hắn lúc đầu muốn xách Sở Tích Phong điểm này, nhưng hắn lại chợt nhớ tới Sở Tích Phong nói qua câu nói kia —— mặt mũi, đối đao khách trọng yếu giống vậy.

Cho nên hắn rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó quyết định giả trang ra một bộ bưng bình đại ngộ đáng vẽ.

Mà Sở Tích Phong lúc này quay đầu nhìn sang Tô Trường An, gặp hắn bộ này bộ đáng, trong lòng nhện không được âm thầm suy nghĩ: Trường An đưa bé này cái gì cũng tốt, có xích tử chi tâm, lại chịu khổ tiến tới, nhưng cũng tiếc chính là đầu óc ngu dốt một chút. Những này người chết trước khi chết đến phiên chợ tự nhiên là đến đi dạo phiên chợ, loại chuyện này hắn vốn cho rằng Tô Trường An lại là ngu dốt, nhưng những này thường thức cũng hắn là có, hắn nói những này chỉ là vì lôi ra sự tình phía sau, lại không nghĩ Tô Trường An lại là ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy còn cần hắn nhắc tới điểm về sau mới có thể hiểu.

Hắn vốn muốn nói chút gì, nhưng lại nhớ tới mình vừa mới đã nói —— mặt mũi, đối đao khách trọng yếu giống vậy.

Tô Trường An mặc dù tu vi còn thấp, nhưng hắn tốt xấu dùng đao, tại Sở Tích Phong trong lòng dùng đao tự nhiên chính là đao khách. Cho nên hắn quyết định bảo toàn Tô Trường An mặt mũi, thế là hắn tại mình lạnh như băng trên mặt gạt ra một bộ trẻ nhỏ dễ dạy biểu lộ.

Một già một trẻ hai vị đao khách, đều mang đối với đối phương mặt mũi đầy đủ tôn trọng, ngầm hiểu lẫn nhau tiếp tục lấy trận này nói chuyện.

"Nhưng cái này cũng không hề bình thường." Sở Tích Phong nói tiếp, trên mặt của hắn lại đổi về bộ kia lạnh lùng bộ dáng.

"Hả? Làm sao không bình thường đâu?" Tô Trường An nghi ngờ nói.

"Nếu người tại phiên chợ bên trên, đột nhiên có người xông vào, dẫm thương hoặc là giết mấy người. Lúc này người sẽ như thế nào?" Sở Tích Phong hỏi.

Tô Trường An sững sờ, sau đó nhắc nhắc đao của mình, nói ra: "Tự nhiên là chặt hắn."

Trả lời như vậy để Sở Tích Phong ngăn người, hắn nhìn chăm chăm Tô Trường An một hồi lâu về sau, mới nói ra: "Ta nói chính là, nếu người cùng những cư dân này, không có linh lực, đối mặt những cái kia lưu manh không hề có lực hoàn thủ."

"Dạng này a." Tô Trường An nghe vậy có chút lúng túng sờ lên cái mũi, nói ra: "Vậy dĩ nhiên là chạy."

"Đúng, là chạy. Đối mặt tình huống như vậy, dân chúng tầm thường tự nhiên chỉ có chạy, mà án lấy đại đa số người bản năng, bọn hắn sẽ hướng phía nhiều người địa phương tự nhiên tụ lại. Mà người xem chúng ta cùng nhau đi tới, cái này đầy trần thi thể, bọn hắn đều là lâm tán phân bộ, mà lại từ thần thái của bọn hắn, vị trí may mắn nhìn không ra có chạy trốn hoặc là đáng về kinh hoàng. Người biết điều này có ý gì sao?"

Tô Trường An rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, hắn tựa như mình bạch Sở Tích Phong muốn biểu đạt ý tứ, nhưng nhất thời lại không biết nên nói như thế nào rõ ràng. Hắn hé miệng, nói đến bên miệng, lại nửa ngày không có phát ra một thanh âm.

"Điều này nói rõ." Sở Tích Phong tựa hồ không có kiên nhẫn đợi đến Tô Trường An tổ chức tốt chính mình tìm từ, hắn tự mình nói tiếp.

"Cái này toàn trần mấy ngàn nhân khẩu, là tại cơ hồ cùng một thời gian, bị người dùng lợi khí giết chết!"

Chương 13: Thuộc về Mạc Thính Vũ đồ vật

(PS: Nói một chút, tuần tiếp theo là sách mới kỳ cuối cùng một tuần. Lại có một cái tốt để cử vị. Cho nên biên tập yêu cầu ta mỗi ngày ba canh. Nhưng là. . . Ta là tay ung thư hình tuyến thủ, ban ngày lại muốn lên ban, cho nên có thể không thể cam đoan ba canh thực tình khó mà nói.)

(PS: Đối với cái này ta hết sức nỗ lực, hai canh là giữ gốc, tận lực ba canh. Xem ở ta như thế có quyết tâm phân thượng, mời thích quyền tiểu thuyết này đồng hài hỗ trợ nhiều hơn tuyên truyền một ha. Trường An ở chỗ này cảm tạ.)

Có lẽ là bởi vì Sở Tích Phong lúc nói chuyện ngữ điệu quá mức thâm trầm, hay là bởi vì cái này đột nhiên thế nào lên gió thu quá mức lạnh lẽo. Tô Trường An không hiểu cảm thấy rừng cả mình.

Mà vốn nên tán đi sương sớm, chẳng biết tại sao lại càng phát ra dày đặc. Ánh nắng sáng sớm giống như là bị những này sương mù trở ngại, làm sao cũng chiếu xạ không tiến vào. Sắc trời càng ngày càng mờ, sáng sớm Lam Linh Trấn, lại giống ngày gần hoàng hôn, chung quanh cảnh tượng dần dần bắt đầu âm đạm không rõ.

Tô Trường An quay đầu nhìn một chút cái này đầy đất xác thối, hần cảm thấy có chút âm trầm.

Loại này âm trầm để hần cảm thấy giống như đã từng quen biết, tựa hồ hần ở nơi nào đã từng trải qua dạng này âm trầm.

U Vân lĩnh! ! !

Trong đầu của hần bỗng nhiên tung ra một đêm kia hình tượng, cái kia thân mang hắc bào nam nhân, miệng bên trong nhấc đi nhấc lại lấy như là ác mộng "Bách quỷ dạ hành", sau đó như bây giờ như vậy âm trầm hoang đường bầu không khí bắt đầu bao phủ.

Con người của hần đột nhiên tròn to, cơ hồ theo bản năng trong cơ thể hần tinh linh vận chuyển, nhất thời đao ý nổi lên bốn phía, linh viêm tương hộ.

"Cẩn thận!" Hần như vậy uống đến, thân thể lại thật nhanh thối lui đến Sở Tích Phong bên người.

Mà Sở Tích Phong tại Tô Trường An hành động một nháy mắt liền đã phát giác được chuyện không tầm thường, trên thân đao của hần từ điện lôi quang thế nào lên, thân thể cùng hướng Tô Trường An nhích lại gần.

Một già một trẻ này, hai vị đạo khách, cầm trong tay đao, lưng dựa lấy lưng, cảnh giác chung quanh.

Tựa hồ là vì đáp lại động tác của bọn hần, sắc trời càng thêm âm u, nồng đậm ám sắc đem sáng sớm Lam Linh Trấn ép tới thoáng như đêm khuya.

Nồng vụ như có linh tính xông tới, đem bọn hần chăm chú bao khóa trong đó.

Hai người tầm mắt trở nên rất thấp, bọn hần cần hết sức chăm chú mới có thể thấy rõ cái này một trạng bên trong sự vật.

Trên trán của bọn hần bắt đầu xuất hiện mồ hôi dấu vết, cầm đao tay cũng bởi vì dùng sức quá mạnh mà bắt đầu thanh kinh bạo khởi.

"Kiệt. . . Kiệt. . . Kiệt. . ."

Một trận quỷ dị tiếng cười bỗng nhiên vang lên.

Thanh âm kia khó nghe đến cực điểm, giống như là từ rách nát ống bễ bên trong lôi kéo mà ra. Nó xuyên qua tầng tầng sương mù từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Sở Tích Phong cùng Tô Trường An sắc mặt đều vì vậy mà âm trầm xuống, bọn hần mồ hôi trên trán dấu vết càng để lâu càng nhiều, đã biến thành từng khóa có thể thấy rõ ràng mồ hôi.

Trong sương mù bắt đầu có bóng đen chớp động, cái này đến cái khác, chỉ là mấy hơi thời gian, chung quanh bọn họ cũng đã đứng đầy dạng này bóng đen, chỉ là cách sương mù bọn hần nhìn không rõ ràng những bóng đen này bộ dáng.

Cộc!

Đó là bọn họ bên trong người nào đó mồ hôi nhỏ xuống tại bàn đá xanh bên trên thanh âm.

Thanh âm kia cũng không lớn, lại tại yên tĩnh đáng sợ Lam Linh Trấn bên trong trở nên rõ ràng có thể nghe.

Tựa như là một loại nào đó tín hiệu.

Tại thanh âm này vang lên trong nháy mắt, hai vị đạo khách thân ảnh bỗng nhiên bắt đầu chuyển động.

Sở Tích Phong tốc độ rất nhanh, nhanh đến mức tựa như trên đao của hắn lóe quang. Cơ hồ chính là trong chớp mắt, hắn liền vọt tới cách hắn gần nhất đao hắc ảnh kia trước người, đao của hắn như bóng với hình từ cánh đánh tới, mắt thấy liền muốn đem đao hắc ảnh kia chặn ngang chặt đứt.

Trên đao của hắn lóe quang cũng tại thời khắc này chói mắt, chiếu sáng hắn rồi tung dưới sợi tóc băng lãnh gương mặt, cũng chiếu sáng đao hắc ảnh kia bộ dáng.

Con người của hắn trong khoảnh khắc đó bỗng nhiên tròn to, thế đi rào rạt một đao vậy mà bởi vậy chậm mấy phần.

Trước mắt bóng đen này, trương này đã không thể được xưng là mặt mặt hắn từng gặp.

Ngay tại vừa mới. Tại hắn điều tra những thi thể này lúc, hắn từng gặp cái này một trương không biết là bị động vật gì gặm ăn qua mặt.

Hắn là một người, chỉ ít đã từng là một người. Nhưng bây giờ hắn là một bộ xác thối, một bộ có thể hành tẩu, có thể hướng người đuổi ra lợi trào xác thối.

Đương cổ này xác thối nâng lên tay của hắn lúc, khi hắn trên tay đuổi ra không giống người có thể có sắc bén móng tay lúc.

Sở Tích Phong bỗng nhiên rõ ràng ý thức được, trước mắt vật này, đã là một bộ bị người không chế khô lòi, ánh mắt của hắn tại kia một cái chớp mắt trở nên sắc bén, chậm lại đao lần nữa từ điện lấp lóe, lấy cực nhanh tốc độ bổ ngang tới.

Tê lạp!

Đao của hắn như cắt ruột bông rách cắt ra cổ kia xác thối thân eo, không như trong tưởng tượng huyết nhục bay tứ tung, tựa như mở ra một khối vừa ra lò đậu hũ, cổ kia xác thối cứ như vậy ứng thanh biến thành hai nửa.

Trên người của hắn như là như điều đứt dây vừa ngã vào Sở Tích Phong trước mắt.

Nhưng hết thảy lại không có vì vậy mà kết thúc, cổ kia xác thối cũng không có dạng này "Chết đi". Nửa người trên của hắn trên mặt đất gãy dựa lấy hướng về Sở Tích Phong tới gần một chút, sau đó tại hắn cho rằng có thể chạm tới Sở Tích Phong địa phương, lần nữa hướng Sở Tích Phong vươn mình tay.

Sở Tích Phong cau mày, một đao từ quang hiện lên, cổ kia xác thối vươn tay liền như vậy bị cắt cách ra thân thể của hắn. Nhưng hắn như chưa tỉnh, hoặc là nói đối với mình càng ngày càng nhỏ thân thể không thêm để ý chút nào. Lần này hắn vươn mình một cái tay khác, nhưng hắn tay mới vừa mới nâng lên, nhưng lại lần nữa bị cắt đứt.

Nhưng hắn vẫn như cũ chưa chết, cái kia đã mất đi tứ chi thân thể trên mặt đất một trận nhúc nhích, lại hướng về phía trước bò một khoảng cách, sau đó hắn mở ra tám kia tràn đầy thịt thối miệng, hướng phía Sở Tích Phong chân tấp tới.

Sở Tích Phong mày nhíu lại đến sâu hơn, chân của hắn nâng lên, vừa hung ác rơi xuống.

Phốc phốc!

Tựa như là dưa hấu bị một loại nào đó cự lực đập nát.

Cổ kia xác thối đầu lâu bởi vậy chia năm xẻ bảy, bên trong khô cạn xương cốt, huyết nhục, tủy não tại bàn đá xanh trên đường tràn ra ra một đóa yêu dị đóa hoa. Hắn còn lại thân thể rất cực tại thời khắc này ngừng lại, một bãi phân không ra là huyết thủy vẫn là mực nát nước trong chất lỏng rỉ ra, đồng thời nương theo lấy một cỗ lâm cho người buồn nôn hương vị.

"Trường An. Đầu." Sở Tích Phong che mũi, nói như vậy nói.

Mà lúc này Tô Trường An mới vừa từ thấy rõ những bóng đen này chân thực diện mạo trong lúc khiếp sợ lấy lại tinh thần, hắn một đao chặt đứt cổ kia xác thối tấp tới lợi trào. Nghe nói Sở Tích Phong về sau, hắn mặt âm trầm sắc nhẹ gật đầu xem như đáp lại.

Sau đó hắn bỗng nhiên vọt lên, một đao chặt nghiêng, đem trước mắt cổ này xác thối đầu bỗng nhiên chém xuống. Cổ kia vừa mới còn giương nanh múa vuốt xác thối, tại đầu rơi xuống đất kia một cái chớp mắt, giống như là đã mất đi đề tuyến con rối, âm vang ngã xuống đất.

Tìm được phá địch chi pháp hai người, thân ảnh liên động, bọn hắn nhanh chóng tại những này xác thối ở giữa xuyên thẳng qua, mỗi một lần dừng lại, đều nương theo cái này có một viên xâu xí đầu lâu rơi xuống đất.

Đội cho bọn hắn lần nữa lui về cùng một chỗ, mấy chục cỗ xác thối bỗng nhiên ngã xuống đất.

Nhưng sự tình xa chưa kết thúc.

"Kiệt. . . Kiệt. . . Kiệt. . ."

Sương mù bên trong vang lên lần nữa kia xâu xí thanh âm.

Nó giống như là đang cười nhạo Tô Trường An hai người, trong sương mù lại có mấy đạo xác thối vào lúc này đứng lên.

Tô Trường An lông mày chột nhứ, hắn cảm thấy dạng này chiêu số cùng U Vân lĩnh bên trong cái kia tự xưng thần Thiên Chiếu không có sai biệt.

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, bởi vì những thân ảnh kia lần nữa nhào tới, hắn cùng Sở Tích Phong nhìn nhau, hai người thân ảnh lắc lư, lần nữa xuất kích, chỉ dùng tầm mười hơi thở thời gian, những cái kia xác thối liền từng cái đầu một nơi thân một nẻo.

Chuyện như vậy vừa đi vừa về về phát sinh mấy chục lần sau.

Tựa hồ ý thức được chiến lược như vậy đối với Tô Trường An hai người không có chút nào uy hiếp lực.

Giấu ở sương mù chỗ sâu người kia, đỉnh chỉ dạng này không có ý nghĩa triệu hoán.

Sở Tích Phong hai người có thể một tia cơ hội thờ dốt, nhưng bọn hắn không dám thư giãn, vẫn như cũ cảnh giác nhìn xem mê vụ chỗ sâu, bọn hắn biết lần tiếp theo xuất hiện đồ vật chỉ sợ cũng sẽ không như trước mấy lần đơn giản như vậy.

Tê lạp. . . Tê lạp. . . Tê lạp. . .

Giống như là huyết nhục cùng bàn đá xanh đường ma sát thanh âm chột vang lên, thanh âm kia từ bé không thể nghe, đến rõ ràng có thể nghe.

Có đồ vật gì tại ở gần!

Tô Trường An giật mình trong lòng.

Mà lúc này, phía trước sương mù bên trong một thân ảnh chột có đạo thân ảnh xuất hiện, hắn chậm rãi đến, mà kia tê lạp thanh âm cũng bởi vì hắn tiếp cận mà trở nên càng lúc càng lớn.

Cuối cùng hắn tại cách hai người cách xa mấy mét địa phương đứng vững.

Hắn toàn thân bọc lấy áo bào đen, Tô Trường An thấy không rõ hình dạng của hắn. Chỉ là cặp kia không có tròng trắng mắt tinh hồng sắc con ngươi, để Tô Trường An tâm run lên bần bật, hắn chột ý tứ đến trước mắt cái này đột nhiên xuất hiện áo bào đen sẽ là một cái rất khó đối phó gia hỏa. Mà Cổ Tịch Quân mất tích, chỉ sợ cũng cùng hắn có quan hệ.

Tô Trường An đang muốn mở miệng ép hỏi Cổ Tịch Quân tình huống, nhưng này áo bào đen cũng đã giành mở miệng trước.

"Thiên Chiếu. Là ngươi giết a?"

Kia hắc bào thanh âm rất khàn khàn, liền cùng hắn vừa mới tại mê vụ đi sau ra tiếng cười, khô héo, **, làm cho người buồn nôn.

Tô Trường An lại ngây ngẩn cả người, hắn trên trán chột xuất hiện lít nha lít nhít mồ hôi dầu vết, dẫn theo đạo tay không khỏi bắt đầu run lên. Hắn cúi đầu, không nói thêm gì nữa, tựa hồ liền nhìn người áo đen một chút cũng là không dám.

Sở Tích Phong cũng tại lúc này phát hiện Tô Trường An dị dạng, hắn cảm giác có chút kỳ quái. Hắc bào nhân này mặc dù quý dị, nhưng là lấy hắn đối Tô Trường An hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không bởi vì chuyện như vậy mà có chỗ e ngại.

"Trên người ngươi có thứ không thuộc về ngươi." Người áo đen kia còn nói thêm

"Vật kia vốn nên là Mạc Thỉnh Vũ."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Dao chỉ sở chí

(PS: Hôm nay ba canh, một tuần này hắn là đều sẽ tranh thủ ba canh, nhưng đến cùng có thể có mấy ngày có thể làm được xác thực không dám hứa chắc. Nhưng hôm nay khẳng định là ba canh! Chương tiếp theo mười hai giờ trưa!)

(PS: Gần nhất cái này mấy chương trình độ có chỗ hạ xuống, hi vọng mọi người lý giải khổ bức dân đi làm. Có gì tốt đề nghị đều có thể xách, truy sách,

tung hoành, Post Bar ta đều sẽ đi xem)

Người áo đen thanh âm cũng không lớn, nhưng hần lại dường như sấm sét tại Tô Trường An bên tai nổ vang.

Tô Trường An thân thể trong khoảnh khắc đó rung mình một cái, tựa hồ là bởi vì sợ hãi nguyên nhân, hần cầm đao tay run đến kịch liệt, thậm chí ngay cả xích ôn đao đều có chút khó mà làm được. Vì thế hần không được duỗi ra một cái tay khác hai tay nắm ở chuôi đao, mới ngừng lại đao run rẩy.

"Người là ai?" Tô Trường An cúi đầu hỏi. Thanh âm của hần nghe không ra là buồn vui, nhưng lại có chút run rẩy, giống như là bởi vì sợ mà trở nên có chút đọc nhầm rõ từng chữ không rõ.

"Ta?" Người áo đen kia tinh hồng sắc con mắt hí hí, bên trong bắn ra huyết sắc quang mang trở nên càng thêm sắc bén. "Ta là bị thế giới di vong người. Ta mang theo chư thân ý chí mà đến, vì trừng trị những cái kia loạn thần tặc tử giáng lâm nơi đây."

Tô Trường An cũng không hoàn toàn minh bạch lời hần nói, nhưng nhiều ít hiểu một điểm. Thân thể của hần tiếp lấy lui về sau một bước, tựa hồ là vì cùng người áo đen kéo ra đầy đủ khoảng cách an toàn. Nhưng hần ngoài miệng lại hỏi tiếp: "Người là thần thị?"

Người áo đen tựa hồ rất thích Tô Trường An biểu hiện bây giờ, hần bao phủ tại dưới hắc bào trên mặt mọc ra một vòng cười tàn nhẫn ý. "Thần thị? Ân. Thế nhân là từng xưng hô như vậy qua ta."

Sở Tích Phong cau mày, hần không rõ Tô Trường An vì sao lại dạng này? Cái này đối mặt Âm Sơn trọc, rồng cát cao quân cũng chưa từng cúi đầu nam hải, vì sao lại đối cái này đột nhiên xuất hiện người thần bí mà bỗng nhiên trở nên quái dị. Mà lại giữa bọn hần đối thoại, hần cũng nghe không hiểu nhiều lắm, càng không rõ ràng cái này cùng Mạc Thỉnh Vũ đến cùng có quan hệ gì. Trên đao của hần từ điện lôi quang lại lấp lóe lên, đối với một cái đao khách tới nói, giải quyết một kiện không nghĩ ra chuyện phương pháp tốt nhất chính là một đao đem chặt đứt, cũng liền không cần lại nghĩ.

Sở Tích Phong nhất quán thờ phụng phong cách hành sự chính là như thế, lần này cũng không ngoại lệ. Cho nên hần cong người một cái, trong mắt phong mang tất lộ, cực kỳ giống vận sức chờ phát động báo sẵn.

Nhưng lúc này, Tô Trường An lại chợt chịu đựng lui lại bộ pháp, hần hỏi lần nữa.

"Người nói trong cơ thể ta một thứ gì đó vốn là lưu cho hần?"

Lần này thanh âm của hần không còn run rẩy, hần nói đến rất trôi chảy, trôi chảy đến để cho người ta không cảm giác được hần lúc nói những lời này cảm xúc trong đáy lòng đến tốt cùng như thế nào.

Nhưng Sở Tích Phong lại nghe đến một tia dị dạng, cho nên hần trên thân đao điện quang tạm thời yên tĩnh trở lại, cung lên được thân thể cũng có chút buông lỏng, hần quyết định đợi thêm một chút.

Mà người áo đen kia tựa hồ cũng đã nhận ra Tô Trường An trong giọng nói thứ gì đó không tầm thường, hần đang muốn nói cái gì, lại bị Tô Trường An đánh gãy,

Chỉ gặp Tô Trường An thấp đầu bỗng nhiên nâng lên, hần thanh tịnh con ngươi giờ phút này lại bao giấu lấy vật gì đó.

Vật kia phần phật như gió, hùng hực như lửa.

Tại những cái kia hần đã từng giết chết hần cảm thấy ứng từ chi người trong mắt, hần không chỉ một lần gặp qua vật kia.

Nhưng không khỏi, lần này, Tô Trường An trong mắt vật kia để hần cảm thấy run sợ.

Vật kia, thể nhân xưng là phần nô.

"Nói cách khác, hai năm trước bắc địa, là các ngươi tập kích hần! ?" Tô Trường An thanh âm đột nhiên biến lớn, cuối cùng cơ hồ là gào thét ra.

Người áo đen sững sờ, hần không rõ vì cái gì trước mắt nam hải này sẽ vì một cái hần thấy tới không quan hệ chút nào người mà như vậy phần nô.

Nhưng hần theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, cho nên một đạo màu đỏ sậm bình chương tại quanh người hần thể nào lên.

Mà sự thật chứng minh, hần cảm giác là đúng.

Chỉ gặp Tô Trường An kéo lấy đao bỗng nhiên hướng hần chạy một đoạn, sau đó thân ảnh của hần nhảy lên thật cao, đao của hần bị hần nâng quá đỉnh đầu, giống nhau hai năm trước cái kia tuyết dạ, nam nhân kia.

Hai mắt của hần bởi vì phần nô mà sung huyết, bởi vì sung huyết, mà trở nên tinh hồng.

Kia ánh mắt bên trong nhấp nhô huyết sắc, so với người áo đen con ngươi cũng không kém bao nhiêu.

Trong cơ thể hần tinh linh bắt đầu vận chuyển, quanh thân đao ý hiển hiện, sau lưng linh viêm đi theo.

Sở Tích Phong ngây ngẩn cả người, không chỉ có bởi vì Tô Trường An bỗng nhiên bạo khởi. Càng bởi vì Tô Trường An một đao kia.

Một đao kia, là Mạc Thánh Vũ dạy hấn. Sở Tích Phong cũng gặp hấn sử qua vô số lần, tối đa cũng chính là học được chút da lông

Nhưng lần này lại không giống.

Lực mặc dù không đủ, nhưng tướng đã có mấy phần hỏa hầu.

Người áo đen trong mắt đồng dạng hiện lên một vòng dị sắc, nhưng rất nhanh liền lại bình phục xuống tới.

Hắn một chút liền nhìn ra, Tô Trường An một đao kia, ý cảnh mặc dù đủ, nhưng lực lại kém quá xa.

Khỏe miệng của hấn cũng theo đó câu lên một vòng nụ cười trào phúng, hấn cứ như vậy lẳng lẳng nhìn kia phá không mà đến thiếu niên, trong mắt đều tức cang phát ra dày đặc.

Àm!

Một tiếng vang thật lớn!

Như hấn sở liệu, Tô Trường An đao tại trước người hấn màu đỏ sậm bình chương bên trên, lại như kiến cang lay cây, khó tiến tí tẹo.

Hắn ngoan vị hướng phía trước đứng đứng, mặt của hấn cơ hồ đã rời khỏi Tô Trường An đao hạ, có thể trúng ở giữa lại cách một đao Tô Trường An làm sao cũng trăm không phá bình chương.

"Một đao kia, ta gặp qua." Hấn nói như vậy, dù cho chỉ nhìn đến thanh cặp mắt của hấn, Tô Trường An cũng có thể cảm nhận được sắc mặt hấn đùa cợt. "Nhưng hấn mạnh hơn người quá nhiều, ta bản không phải là đối thủ của hấn. Nhưng hấn rất đàn, ngóc đến không dám rút ra đao của hấn. Một thanh giấu ở trong vô đao đao, làm sao bị thương ta."

Câu nói này thật giống như gai sắc vào Tô Trường An trong lòng, con người của hấn bỗng nhiên trọn to, bên trong lẫn lộn tơ máu, dày đặc đến tựa như muốn vỡ ra. Hấn ngửa mặt lên trời phát ra từng tiếng tê liệt lực gầm thét, thanh âm kia cực kỳ giống cùng đồ mật lộ hùng sư, muốn rống phá cổ họng của mình.

Quanh người hấn linh quang bởi vậy trở nên càng thêm xán lạn, đao ý che khuất bầu trời tuôn ra, linh viêm phách thiên cái địa đánh tới.

Nhưng dạng này còn chưa đủ, người áo đen trước người bình chương chỉ là bởi vậy run lên, nhưng lại có bất kỳ bị phá hư vết tích.

Tô Trường An cầm chuôi đao tay bởi vì dùng sức quá mạnh đã rịn ra máu tươi, nhưng hấn cũng không muốn dừng lại.

"Phá cho ta! !!" Hấn lần nữa phát ra một tiếng buồn bực uống, trong cơ thể hấn tinh linh tựa hồ cảm nhận được chủ nhân ý chí, giấu ở nội hạch chỗ sâu nhất một màn kia thuộc về Tô Trường An "Ý" chợt lóe lên, phát ra hào quang chói sáng. Quang mang kia từ trong ra ngoài, rất nhanh liền bọc lại Tô Trường An toàn thân.

Khi đó, đầy trời đao ý linh viêm thu liễm.

Bọn chúng theo Tô Trường An thể nội phát ra quang mang quán quanh với hấn thân thể, bọn hấn đây đưa cùng nhau cùng một chỗ, cuối cùng vậy mà ngưng tụ thành một đoàn. Linh viêm cùng đao ý, tại dĩ vãng càng giống là hai cái thích từng người tự chiến tướng quân, mặc dù không lẫn nhau bài xích, nhưng lại phân biệt rõ ràng. Nhưng giờ khắc này ở Tô Trường An "Ý" bên trong, lại giống như là tìm được quân chủ thân tử, bắt đầu hòa làm một thể.

Tô Trường An cảm thấy mình trống rỗng sinh ra rất nhiều khí lực, hấn đem những này khí lực thêm tại trên đao của hấn, nhưng tay của hấn bởi vì rốt cuộc không chịu nổi lớn như vậy lực lượng, phía trên một chút mạch máu bắt đầu bạo liệt, máu tươi lập tức nhiễm thấu hai tay của hấn.

Nhưng hấn vẫn như cũ không có dừng lại, hoặc là nói hấn chưa hề xuất hiện qua dù là một tia ý nghĩ như vậy.

Hắn nhìn xem tám kia gần trong gang tấc hai mắt, nghĩ đến hai năm trước bắc địa, nam nhân kia, đã từng đối mặt như vậy qua dạng này một đôi mắt. Trong lòng của hấn bởi vậy sinh ra một cỗ lệ khí, cái này lệ khí để hấn cơ hồ cảm giác không thấy đau đớn.

Trong lòng hấn trầm xuống quanh thân khí lực liền toàn bộ quán chú đến trên thân đao của hấn.

Àm!

Lúc này một tiếng cùng loại lưu ly chén ngọc bị ngã trên mặt đất giòn vang.

Tại người áo đen ánh mắt kinh hãi bên trong trước mắt hấn cái kia đao màu đỏ sậm bình chương ứng thanh hóa thành óng ánh mảnh vỡ, tứ tán lải đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất tại âm đạm sương mù bên trong.

Hấn gọi ra bình chương phá.

Tô Trường An đao, thể tới không giảm, trực câu câu liền hướng về phía mặt của hấn mà tới.

Trên mặt hấn đều tức trong nháy mắt biến thành kinh ngạc, hoảng sợ nhanh chóng bò lên trên hấn tình hồng sắc đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sở Tích Phong đạo lý

(PS: Cảm tạ các vị khen thưởng cùng nguyệt phiếu, sáu điểm còn có một chương.)

Đây là tránh cũng không thể tránh một đao.

Cho dù là người áo đen, cho dù hấn cảnh giới cao tới đáng sợ, nhưng tại nơi này bất quá là hấn một bộ khôi lỗi.

Nhưng khôi lỗi nhưng cũng không phải tùy tiện có thể vứt đồ vật, loại này dựa vào bí pháp mà thành đến đồ vật cần hao phí to lớn tinh lực, càng quan trọng hơn là phía trên còn kèm theo đến có thần trí của hấn, một khi khôi lỗi bị hủy, vậy hấn bản thể tất nhiên sẽ nhận thương tổn không nhỏ, cái này cần hấn hao phí thời gian dài đằng đặc đi khôi phục.

Mà hấn hiện tại thiếu thốn nhất đồ vật chính là thời gian.

Nhưng hấn cũng không phải là võ giả, đương nhiên cũng không phải nho sĩ. Hấn cổ này khôi lỗi dưới tình huống như vậy khó mà phát huy ra hấn vốn có lực lượng cường đại. Đôi mắt hấn coi như là sâu kiến Tô Trường An, bởi vì vừa mới khinh thường, hiện tại hấn vậy mà không còn cách nào khác, chỉ có trơ mắt nhìn kia càng ngày càng gần lưỡi đao.

Một cổ khí tức từ vong lạng yên mà tới, qua nhiều năm như vậy, hấn lại một lần nghe đạo dạng này hương vị.

Hấn từng cho vô số người mang đến dạng này hương vị, hấn cho là hấn đã yêu dạng này tư vị, nhưng cho tới giờ khắc này, hấn thật sự rõ ràng nghe đạo, mới phát giác được hương vị kia vẫn như cũ như thế làm cho người buồn nôn.

Tô Trường An trên gương mặt dữ tợn tại thời khắc này rốt cục trôi lên một vòng ý cười, hấn rốt cục có thể vì Mạc Thỉnh Vũ làm một chút gì. Hấn cảm thấy từ đáy lòng vui vẻ.

Hấn chán ghét thần huyết, chán ghét trong thân thể quái vật kia.

Cho nên rất tự nhiên cũng chán ghét ý đồ đem thứ này trồng vào Mạc Thỉnh Vũ thể nội, lại cơ duyên xảo hợp đưa vào thân thể của mình bọn gia hỏa này.

Mà liền tại đao của hấn liền muốn mở ra trước mắt này đôi làm hấn chán ghét hai mắt lúc, một đao hàn quang đánh tới, trong lòng hấn run lên, nhưng trên tay đao lại không có chút nào thoái ý. Trên mặt hấn dữ tợn càng sâu, cực kỳ giống cùng đồ mặt lộ kẻ xấu, chính là bỏ đi trên thân trăm cân thịt, cũng phải đem Hoàng đế kéo xuống ngựa.

Đạo hàn quang kia chủ nhân tựa hồ đã nhận ra Tô Trường An ý đồ, mặc dù nàng cũng không biết Tô Trường An vì sao lại có khủng bố như vậy sát ý, nhưng nàng vẫn là giáng trên tay hàn quang phong mang nhất chuyển, đâm về Tô Trường An thân thể hàn quang trong nháy mắt cải biến phương hướng, ngược lại đánh về phía Tô Trường An thân đao.

Keng!

Một tiếng vang giòn.

Đạo hàn quang kia nhìn như không đáng chú ý, nhưng trên của hấn lực đạo cực lớn, Tô Trường An thân thể chấn động mạnh một cái, đao của hấn ngay tiếp theo hấn người cứ như vậy hướng khía cạnh bay ra ngoài.

Nhưng này hàn quang chủ nhân tựa hồ đối với kết quả như vậy cũng không hài lòng, lại là một đao hàn quang đánh tới, bay thẳng lấy Tô Trường An mặt mà tới.

Tô Trường An sắc mặt trở nên khó coi, không chỉ có bởi vì vừa mới kia một trăm suýt nữa đắc thủ, càng bởi vì cái này bỗng nhiên đánh tới hàn quang. Hấn biết lấy cái này hàn quang bên trong chỗ tài liệu thi lực đạo, nếu là đánh trúng vào mặt của hấn, kia cơ hồ có thể khẳng định, hấn hấn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng lúc này một vết chớp tím lói quang gào thét mà tới, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện tại Tô Trường An sau lưng, hần nhẹ nhàng ngăn chặn tô dài An Phi đi ra thân thể, sau đó tay bên trên đao ở giữa không trung vạch ra một đao tử quang. Chỉ nghe một tiếng đao minh, cái kia đao gào thét hần quang liền sinh sinh ngừng lại thể đi, bị Sở Tích Phong đao đập xuống trên mặt đất.

Sở Tích Phong định thần nhìn lại, đúng là một thanh liên tiếp cổ quái trong suốt sợi tơ chủy thủ.

"Xương đao nhân, người cái này lật thuyền trong mương bản sự, cũng là quả thực để nô gia bội phục a."

Một cái nũng nịu thanh âm chợt vang lên, Sở Tích Phong vội đã có chút thoát lực Tô Trường An bước nhanh lui sang một bên, sau đó mới có tinh lực nhìn về phía âm thanh kia ra phương hướng.

Kia là một nữ tử, thân mang một bộ ám tử sắc trang phục, đưa nàng ngạo nhân dáng người hoàn mỹ hiện ra ra. Mặt của nàng, mặc dù nhìn qua đã có chút tuổi tác, nhưng lại cũng không lộ ra khó coi, ngược lại mang theo một cổ thành thực nữ nhân đặc hữu vận vị. Mà nhất diệu chính là, môi của nàng bôi yêu diễm cực kỳ son phấn, khoe miệng càng là mọc ra một viên cầu người nốt ruồi duyên.

Nhưng những này đều không đủ lấy để Sở Tích Phong lại bất luận cái gì kinh ngạc. Trong lòng của hần tử trước đến nay chỉ có hần đao đạo, cuộc đời của hần sớm đã dâng hiến cho đao trong tay của hần. Trên đời này, chỉ ít cho tới bây giờ, còn chưa xuất hiện qua bất luận cái gì để tâm hần động sắc đẹp. Nữ nhân trước mắt này, hiển nhiên cũng không được.

Mà chính thật làm cho cái này có thể cùng Mạc Thỉnh Vũ sánh vai đao khách sinh lòng ngạc nhiên là, vị nữ tử kia trên tay chỗ xách nào đó dạng sự vật.

Lúc này, vị kia trở về từ cõi chết người áo đen rốt cục hồi phục thần trí, hần thần nhiên vỗ vỗ trên người mình có lẽ có tro bụi, sau đó quay đầu nhìn về phía vị nữ tử kia, thanh âm khàn khàn hỏi: "Huyền Dạ, người thật là chậm"

Được xưng Huyền Dạ nữ tử liếc một cái nam tử kia, đem trong tay sự vật tùy ý ném về Sở Tích Phong dưới chân, tức giận nói ra: "Chậm nữa, cũng bù không được người đường đường thứ thần, vậy mà kém chút ngã quỵ một vị Tụ Linh cảnh tiểu tử trong tay a?"

Nữ tử trong giọng nói đùa cợt tự nhiên là không cần nói cũng biết, bởi vậy cũng có thể nhìn ra nàng cùng trước mắt vị này người áo đen quan hệ không hề giống trong tưởng tượng như vậy hòa hợp.

Nhưng Sở Tích Phong cũng có chút thoát lực Tô Trường An lại càng ngạc nhiên đi quan tâm hai người nói chuyện, bọn hần chỉ là nhìn xem như thể ừng ực ực lẫn đến chân mình bên cạnh sự vật, trong lòng một mảnh thanh linh.

Sự vật kia là một cái đầu người.

Một viên nam nhân đầu người.

Một viên đại Ngụy thần tướng đầu người!

Vậy nhưng đầu người tự nhiên chính là Đỗ Vĩ, cái này tung hoành sa trường đại Ngụy thần tướng, vậy mà liền tại cùng bọn hần tách ra lấy một hồi thời gian bên trong, tại cái này thành Trường An bên cạnh, dưới chân thiên tử, bị một cái không hiểu thấu xuất hiện nữ tử chém xuống đầu lâu.

Đây là một kiện cỡ nào hoang đường sự tình. Hoang đường đến, dù cho lấy Sở Tích Phong tầm mắt, cũng không khỏi cảm thấy giật mình.

Mà liền tại hai người để viên này đầu người mà cảm thấy thanh linh thời điểm, hai người kia đối thoại vẫn còn tiếp tục.

"Dù sao chỉ là một bộ khôi lỗi, huống hồ đứa bé kia thể nội có chúng ta mất đi giọt kia thần huyết." Người áo đen không thêm để ý chút nào nữ tử trong lời nói khiêu khích, hần quay đầu nhìn sang Tô Trường An, ánh mắt bên trong loé lên một loại nào đó **."Mà lại vượt quá dự liệu của ta, đứa bé kia cùng kia thần huyết vậy mà hoàn mỹ phù hợp. Không phải lấy hần Tụ Linh cảnh tu vi, làm sao có thể làm bị thương ta."

Nữ tử nghe vậy cũng là sửng sốt, nàng cùng cái này áo bào đen không cùng không giả. Có thể đối thực lực đối phương vẫn là có hiểu biết, lấy tu vi của hần đầu gì cũng không có khả năng bị một cái Tụ Linh cảnh tu sĩ bức đến như vậy cảnh giới, giờ phút này nghe hần nói đến, thần thức hướng Tô Trường An trên thân quét qua, trong lòng liền có định số."Nói như vậy, Mạc Thỉnh Vũ thể nội thần huyết là ở trong cơ thể hần, Thiên Chiếu tên ngu xuẩn kia nghĩ đến cũng là bị hần giết chết rồi."

"Ân." Người áo đen sắc mặt âm trầm nhẹ gật đầu, trong cơ thể hần linh lực chợt bắt đầu vận chuyển, từng đạo kinh khủng linh lực ba động bỗng nhiên như gợn sóng lấy hần làm trung tâm nhộn nhạo lên.

Hần tinh hồng sắc con người đột nhiên tròn to, bao khóa tại dưới hắc bào thân thể chợt một trận nhúc nhích, giống như là có đồ vật gì muốn phá kén mà ra.

Hần chợt phát ra một tiếng khàn khàn gào thét, một cái tay chợt từ hần mở lớn miệng bên trong duỗi ra, còn kèm theo một đoàn ẩm ướt cộc cộc dịch nhờn. Tiếp lấy lại là một cái tay duỗi ra, miệng của hần bởi vì cái này hai cánh tay nguyên nhân cơ hồ bị chống xé rách.

Tê lạp!

Giống như là một loại nào đó vải rách bị xé mở thanh âm.

Hắn dưới hắc bào thân thể như là ruột bông rách bị nứt vỡ, một cái to con quái vật thỉnh thoảng từ cái kia cổ rách nát trong túi da leo ra.

Nó thân cao gần một trượng, khớp mắt mắt nhẹ rặng, hai con ngươi huyết hồng. To lớn cánh tay cơ hồ rơi vào trên mặt đất, sau lưng một đầu cùng hắn thân cao tương đương hất lên lần giáp đuôi rắn tả hữu lay động.

Như vậy đột nhiên biến hóa cơ hồ khiến Tô Trường An cùng Sở Tích Phong kinh ngạc đến ngây người, bọn hắn chưa từng gặp qua quỷ dị như vậy sự tình, mà càng đáng sợ chính là quái vật kia trên thân truyền đến đáng sợ linh lực ba động, so với ngay từ đầu không chỉ mạnh gấp trăm lần.

"Sớm một chút lộ ra ngòi cái này xấu xí diện mạo, làm sao về phần đây." Huyền Dạ tựa hồ đã sớm biết như vậy biến hóa, cho nên nàng không chút nào cảm thấy kinh ngạc, ngược lại tiếp tục đùa cợt nói.

"Dù sao có hại ta thứ thân uy nghi." Quái vật kia vẫn như cũ không buồn, ồm ồm nói. Sau đó hắn quay đầu lần nữa nhìn về phía Sở Tích Phong hai người, ánh mắt bên trong sát ý cơ hồ như có như thực chất yếu dật xuất lại.

"Giết cái này già, tiểu tử này ta muốn dẫn đi. Tôn thứ nhất Chân Thần phục sinh chỉ sợ cũng trông cậy vào tại tiểu tử này trên thân." Hắn nói như thế.

"Biết rồi." Nữ tử kia cũng thu hồi vừa rồi uể oải thái độ, thần sắc trang nghiêm hướng về phía trước bước ra một bước,, tùy theo một cổ bài son đào hải linh áp đập vào mặt.

Sở Tích Phong sắc mặt âm trầm đến cơ hồ có thể chảy ra nước, hắn cũng không biết hai người kia trong miệng thần rốt cuộc là thứ gì, hắn cũng không biết đây rốt cuộc cùng Tô Trường An có quan hệ gì.

Hắn chỉ là một cái đạo khách, hắn đối với không nghĩ ra sự tình từ trước đến nay là đem một đao chặt đứt, liền không cần lại nghĩ.

Hắn một mực thừa hành đạo lý này.

Lần này.

Cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Mang các người về nhà

(PS: Hậu trường bug hiện tại mới phát hiện không có phát ra tới. Không có ý tứ.)

(PS: Cảm tạ thần hào ức kiếm đến kém chút hù chết Bảo Bảo khen thưởng! !)

Cho nên Sở Tích Phong hắn quay người nhìn một chút bên cạnh Tô Trường An.

Tô Trường An rất nhanh liền minh bạch hắn ý tứ, hắn hướng phía hắn nhẹ gật đầu, ra hiệu mình còn có thể tái chiến.

Nhưng Sở Tích Phong cũng không có vì vậy mà trở nên yên tâm, hắn nhìn sang Tô Trường An tay cầm đao, bởi vì dùng sức quá mạnh, Tô Trường An tay hiện tại đã là một mảnh máu thịt be bét. Hơn nữa còn đang không ngừng run lẩy bẩy.

Một cái ngay cả đao đều nắm bắt ổn đao khách, làm sao tiếp tục chiến đấu đâu?

Sở Tích Phong ý tứ rất rõ ràng, hắn muốn Tô Trường An tạm thời tránh một chút.

Nhưng Tô Trường An lại lắc đầu, hắn giữ chặt góc áo của mình, bỗng nhiên kéo một cái, liền kéo xuống một tấm vải đầu, sau đó hắn dùng răng cắn ở vải một mặt, đem hắn tay cầm đao cùng chuỗi đao thật chặt quấn quanh.

Rốt cục làm xong đây hết thảy, hắn nâng lên tay của hắn, tranh công giống như nhìn về phía Sở Tích Phong.

Sở Tích Phong chợt trở nên trầm mặc, nửa ngày về sau mới nhẹ gật đầu. Hắn cũng không phải là không biết dạng này Tô Trường An tại dạng này đẳng cấp chiến đấu bên trong chỉ làm cho hắn gia tăng không cần thiết gánh vác. Nhưng hắn tôn trọng một cái chân chính đạo khách quyết định, vì loại này tôn trọng hắn nguyện ý nỗ lực tới cái giá tương ứng.

Đạt được Sở Tích Phong cho phép, Tô Trường An trên mặt hốt nhiên tách ra một vòng ý cười, sau đó hần quay đầu nhìn về phía chính từng bước một hướng bọn hần đến gần hai người, mặt mày đồng dạng trầm xuống.

"Ta chủ công." Sở Tích Phong nói.

Tô Trường An nhẹ gật đầu, hần hiểu được hai người này thực lực cao hơn hần quá nhiều, vừa mới có thể uy hiếp được người áo đen kia thật sự là bởi vì đối phương quá mức khinh địch, thêm nữa vừa mới cái kia trạng thái người áo đen xác thực so hiện tại cái quái vật này yếu đi không chỉ một bậc.

Mà bây giờ lấy thực lực của hần nếu là tùy tiện xuất thủ chỉ sợ chỉ làm cho Sở Tích Phong thêm phiền phức, cho nên hần cần chậm đợi thời cơ, công lúc bất ngờ.

Đạt được Tô Trường An khẳng định trả lời chắc chắn về sau, Sở Tích Phong rốt cục yên lòng, một đạo tử quang bỗng nhiên từ trong cơ thể hần tản ra, hần dẫn theo đạo, chậm rãi hướng về phía trước, giày cùng trên đất bàn đá xanh đường va chạm, phát ra cạch cạch cạch tiếng vang.

Gọi là làm Huyền Dạ nữ tử lòng mày nhíu lại, tựa hồ cảm nhận được Sở Tích Phong trên thân truyền đến linh lực ba động. Trong nội tâm nàng thần thức khẽ động, chung quanh thân thể mấy đạo chủy thủ liền hóa thành hàn quang, gào thét lên hướng về Sở Tích Phong đánh tới.

Những cái kia hàn quang tốc độ cực nhanh, chỗ công kích bộ vị lại cực kỳ xảo trá, cơ hồ phong kín Sở Tích Phong có thể dùng tại tránh né không gian.

Đây là tình thế bắt buộc một kích, nữ tử kia khoe miệng hiện ra một vòng ý cười, tựa hồ đã thấy Sở Tích Phong bị một chiêu này đánh cho thương tích đầy mình đáng về.

Nhưng Sở Tích Phong lại đối với những cái kia đánh tới hàn quang ngoảnh mặt làm ngơ, tốc độ của hần càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng cơ hồ là tại chạy, hần cứ như vậy nghênh đón tiếp lấy, nghênh tiếp kia đến thế rào rạt hai người, cũng nghênh tiếp kia mấy đạo thể đại lực trầm hàn mang.

Chỉ là trong một nháy mắt, hần liền tới đến mấy đạo hàn mang trước mặt, chỉ cần nửa hơi không đến thời gian những này hàn mang liền sẽ từ từng cái vị trí đâm vào thân thể của hần.

Nhưng Sở Tích Phong mặt nhưng như cũ lạnh lùng như băng, đạo của hần trên tay hần chợt nhất chuyển, vẽ ra trên không trung mấy đạo cơ hồ là nhanh đến mức để cho người ta thấy không rõ tử quang. Sau đó mấy tiếng giong vang truyền đến, kia mấy cái chủy thủ liền ứng thanh rơi trên mặt đất.

Huyền Dạ sắc mặt rốt cục biến đổi, nàng ý thức được trước mắt nam tử này, so với kia cái gì đại Ngụy thần tướng mạnh hơn rất nhiều.

"Xương đạo nhân!" Nàng bình tĩnh lòng mày, thấp giọng quát đến.

Đầu quái thú kia nghe tiếng phát ra một trận khàn khàn khó nghe gào thét, hai chân đạp địa, thân thể to lớn vậy mà không chút nào lộ ra công kênh, thân thể của hần liền tiếp lấy kia cổ phản xung lực nhảy lên thật cao, sau đó hai tay nắm tay, như Thái Sơn áp đỉnh đánh tới hướng Sở Tích Phong đỉnh đầu.

Mà Huyền Dạ cũng lòng mày nhíu lại, quanh thân mấy trăm đạo chủy thủ bị nàng thôi động đến cực hạn, hóa thành hàn quang kẹp lấy thể tồi khô lạc hủ, phá không mà tới.

Hai người đã tại Sở Tích Phong vừa mới kia mấy trong đạo thăm dò nội tình, biết trước mắt nam tử này tuyệt không phải bình thường, cho nên khi hạ cũng không còn lưu thủ, vừa ra chiêu chính là sát chiêu!

Đối mặt dạng này cuồng bạo thể công, Sở Tích Phong lại chợt ngừng tiến lên bộ pháp, hần nghiêng dẫn theo đạo, trên thân đạo tử điện lôi quang như là giao long mãnh xà du tầu.

Tròng mắt của hần chợt lạnh xuống, một đạo tinh quang chợt hiện lên.

"Lôi." Hần nói như vậy nói.

Thanh âm cũng không lớn, lại rõ ràng truyền vào ở đây trong tai của mỗi người.

Một đạo to lớn quang mang từ chân trời chiếu xuống, ảm đạm sương mù chợt tản ra, Tô Trường An không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào, Lam Linh Trần trên không vậy mà hiện đây âm u mây đen. Mà vừa mới đạo ánh sáng kia, chính là mây đen ở giữa du tầu Điện Mãng.

"Minh." Sở Tích Phong nói lần nữa.

Một đạo tiếng vang liền theo thanh âm của hần ầm vang nổ vang.

Thanh âm kia cực lớn, nhưng rất kỳ quái Tô Trường An lại cảm thấy cũng không chói tai, thậm chí sẽ không đối với hần thân thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nhưng này hóa thành cự hình quái vật xương đạo nhân cùng Huyền Dạ nhưng không có may mắn như vậy.

Bọn hần chỉ cảm thấy bên tai truyền đến một tiếng oanh minh, vô luận là linh lực trong cơ thể vận chuyển vẫn là trong đầu Thần Hải cũng vì đó dừng lại.

Mà cao thủ so chiêu thắng bại thường thường ngay tại cái này một cái chớp mắt.

"Lôi."

Sở Tích Phong lần nữa nhắc tới.

Trên bầu trời lại là một đầu Điện Mãng bơi qua.

Mà lúc này, bởi vì vừa mới dừng lại, hai người thể công đều hơi chậm lại, trong lòng bọn họ run lên, ám đạo không tốt. Nhưng chiêu thức thể đi đã thành, đã mất khả năng cứu vãn, cho nên bọn hắn cần rằng một cái, thể nội linh lực điên cuồng vận chuyển, tiến công tốc độ lần nữa nhanh lên mấy phần. Đặc biệt là nữ tử kia chủ thụ, cơ hồ thoáng qua liền đến Sở Tích Phong trước người.

Một bên nhìn Tô Trường An thầm kêu một tiếng không tốt, hắn cũng không lo được cái khác, thân thể khẽ động, người cùng đao liền đồng thời hóa thành một đạo lưu quang đánh úp về phía vị nữ tử kia.

Hắn nhìn ra được vị nữ tử này công kích mặc dù quý dị, nhưng tựa hồ hoàn toàn là ý vào nàng quanh thân kia mấy trăm đạo chủ thụ, mà lúc này chủ thụ của nàng đều thẳng hướng Sở Tích Phong, bên trong phòng không hư, tại Tô Trường An xem ra đây là một cái ngàn năm một thuở cơ hội tốt.

Tô Trường An vốn là một mực tại bên cạnh du tẩu, lúc này lại vừa lúc cách kia Huyền Dạ rất gần, công kích của hắn chớp mắt liền đến nữ tử kia trước người.

Huyền Dạ trong lòng giật mình, nàng làm sao cũng không nghĩ tới cái này nay đã bị trọng thương thiếu niên lại còn có dũng khí tập kích nàng. Khóe miệng của nàng trỗi lên một vòng nụ cười trào phúng.

Nàng cũng không phải xương đạo nhân như vậy khinh thường ngu xuẩn, trong lòng khẽ động thể nội liền trong nháy mắt đuổi ra mấy đạo liên tiếp sợi tơ chủ thụ. Cơ hồ ngay tại Tô Trường An đao sắp đụng chạm lấy nàng một nháy mắt, chủ thụ của nàng cũng như điện quang hóa thạch bay ra. Tốc độ kia nhanh đến mức Tô Trường An cơ hồ bắt giữ không đến.

"Động!" Mà lúc này Sở Tích Phong cũng lần nữa phun ra một chữ mắt.

Trên trời Điện Mãng giống như là nhận lấy một loại nào đó sắc lệnh, một đạo lôi xà từ vạn dặm thương khung mà đến, thu hút Sở Tích Phong thể nội.

Kia một cái chớp mắt, Sở Tích Phong thân thể bỗng nhiên mà động.

Tốc độ của hắn cũng biến thành cực nhanh, nhanh đến mức không chỉ là Tô Trường An, liền ngay cả Huyền Dạ cùng xương đạo nhân cũng chỉ có thể miễn cưỡng bắt được một chút tàn ảnh mà thôi.

Một đạo từ quang thế nào lên, bức lui khí thế hung hung xương đạo nhân. Sở Tích Phong thân thể cũng không dừng lại, mà là tiếp tục hướng về phía trước, phóng tới kia Huyền Dạ. Mà nghênh đón hắn đạo thứ nhất chóng ngại, chính là kia mấy trăm đạo chủ thụ hóa thành phong mang.

Lúc này Sở Tích Phong nhìn sang Tô Trường An, gặp cái kia đạo đạo hàn mang đã tới Tô Trường An trước người.

Sắc mặt của hắn trở nên càng thêm u lãnh, lạnh đến tựa như trên Thiên Sơn vạn năm không thay đổi băng cứng.

Đạo mang của hắn lấp lóe, từ điện lôi quang quanh quần lấy thân thể của hắn, những cái kia hàn mang đánh vào những cái kia đao mang cùng từ quang bên trên, phát ra phanh phanh giòn vang. Nhưng lại tất cả đều dừng bước ở đây, bị đập nện đến nhao nhao bay rớt ra ngoài.

Sắc trời càng tối, mưa tựa hồ liền muốn hạ hạ tới.

Bầu trời cái này bên trong Điện Mãng vừa đi vừa về du tẩu, từng đạo lôi quang đem cái này Lam Linh Trấn chiếu lên sáng loáng.

Đạo mang cùng hàn mang va chạm chỗ kích thích khí lạnh, đem Sở Tích Phong trên trán có chút rối tung tóc cao cao giơ lên, khóe miệng của hắn râu ria kéo căng, nhưng trong mắt con ngươi lại tại lôi quang làm nổi bật hạ lóe hào quang kinh người.

Hắn lại nhìn sang Tô Trường An.

Hàn mang cách Tô Trường An chỉ có một tấc không đến khoảng cách. Hắn biết rõ hàn mang kia uy lực, cho dù là hắn, ăn được như thế một chút cũng là cực kì khó chịu sự tình, chớ nói chi là mới khó khăn lắm Tụ Linh cảnh Tô Trường An.

Dưới chân hắn tốc độ nhanh hơn, trên tay đao cũng càng nhanh

Hắn lãnh nhược Vạn Niên Huyền Băng trên mặt rớt cực lần thứ nhất xuất hiện một loại tên là phần nộ mà cảm xúc.

Hắn rốt cục đánh bay cuối cùng một cây chủ thụ, thân ảnh của hắn khẽ động, không chút nào dừng lại phóng tới Tô Trường An phương hướng. Mà phía sau hắn là đầy đất cắm ngược ở bàn đá xanh trên đường chủ thụ.

Lúc này Huyền Dạ chủ thụ cơ hồ đã đụng phải Tô Trường An gương mặt, nó phía trên mang theo hàn mang dẫn đầu phá vỡ Tô Trường An làn da, trên mặt của hắn bắt đầu chảy ra một chút vết máu, nhưng hắn đao cách Huyền Dạ còn có chút khoảng cách. Chỉ ít tại chủ thụ này xé rách khuôn mặt của

hắn, cắt vỡ cổ họng của hắn trước, đao của hắn là đục vào không đến Huyền Dạ.

Tô Trường An trên mặt hiện lên một tia không cam lòng, nhưng hắn không có biện pháp.

Ngay tại hắn cơ hồ nhận mệnh hai mắt nhắm lại thời điểm. Một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện.

Ngay cả không chút suy nghĩ, Sở Tích Phong cơ hồ theo bản năng liền ngăn tại Tô Trường An trước người.

Một đạo âm áp chất lỏng bắn tung tóe tại Tô Trường An trên mặt, hắn trợn mắt nhìn đi, đập vào mắt lại là cái này nam nhân trước ngực mấy đạo đao dọa người vết máu.

Hắn cơ hồ có thể tưởng tượng, Sở Tích Phong phía sau hiện tại tất nhiên bị cầm đầy chủy thủ.

"Sở tiền bối! !" Hắn hé miệng lớn tiếng la lên, thanh âm lại bị bao phủ tại bỗng nhiên vang lên tiếng sấm bên trong. Mà nước mắt, cũng tại lúc này theo khuôn mặt của hắn vỡ òa mà xuống.

Nhưng một con thỏ ráp tay chợt duỗi ra, ôn nhu thay hắn xóa đi khóe mắt nước mắt.

Nam nhân kia, miệng bên trong ngậm lấy máu tươi, mơ hồ không rõ nói.

"Đừng lo lắng, ta sẽ dẫn lấy các ngươi về nhà."

Thanh âm kia gần như nhỏ bé đến gần không thể nghe thấy, nhưng lại kiên định đến như Tam Sơn Ngũ Nhạc, không thể lay động.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giang Đông Sở gia khách, đao ra người không trả

(PS: Hôm qua nghe một chút thư hữu nhà rảnh, gần nhất mấy chương chất lượng có chỗ hạ xuống. Kỳ thật loại chuyện này làm tác giả ta khẳng định là biết. Nói như thế nào đây? Ta cùng đại đa số người đồng dạng cũng không phải là cái gì phú nhị đại, cho nên tránh không được muốn vì sinh kế bôn ba, mà vì sinh kế, liền tránh không được lại bồi vậy thêm ra rất nhiều người không thích nhưng lại không thể không đi làm phiền lòng sự tình. Cái này không thể nghi ngờ ảnh hưởng đến ta sáng tác chất lượng.

Nhưng là, ta cũng biết những này đều không phải là lấy cớ. Ta rất cảm tạ mỗi một vị ủng hộ thư hữu, nói thật làm một người mới có thể được đến nhiều người như vậy ủng hộ ta rất thỏa mãn, cũng rất trân quý mỗi một cái thích ta viết đồ vật bằng hữu. Cho nên ta thường xuyên trở về Post Bar, truy trên sách đi xem những người bạn này nói lên ý kiến, đồng thời thử nghiệm cải biến những khuyết điểm này.

Ta cũng không muốn nói quá nhiều già mồm, cũng không muốn đi tìm cái gì lấy cớ. Vô luận ra ngoài nguyên nhân gì, đều là vấn đề của chính ta. Ta đã lựa chọn viết quyển sách này, ta liền có trách nhiệm đối với nó phụ trách, cũng đối mỗi một cái nhìn ta sách đọc giả phụ trách. Cho nên ta sẽ điều chỉnh tốt trạng thái của mình, đem sách chất lượng đề cao đi lên.)

(PS: Hôm nay hắn là chỉ có thể hai canh, thậm chí có khả năng canh một. Công ty bên này ta có một cái trọng yếu hơn hộ khách cần ta đi xử lý, ta cũng không biết đến cùng sẽ muốn bao lâu, nhưng là chỉ cần thời gian sung túc ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp viết ra chương sau. Nếu như thực sự không kịp, ta sẽ ở ngày mai đôi mới bên trong bổ sung. Hi vọng cuối cùng mọi người lý giải.)

Ầm ầm!

Một tiếng sấm rền chợt tại vạn dặm xa chân trời bên trong nổ tung.

Cộc!

Một giọt nước, cứ như vậy đột nhiên gõ vào Lam Linh Trần bàn đá xanh trên đường.

Tựa như là một loại nào đó tín hiệu.

Những cái kia bao giấu tại trong mây đen nước mưa cứ như vậy như núi kêu biển gầm trút xuống.

Tô Trường An mặt bị đánh ướt.

Hoặc là nói mặt của hắn, khi nhìn rõ Sở Tích Phong đầy người huyết động một khắc này, liền đã bị nước mắt thấm đầy.

Hắn nhìn trước mắt cái này có chút lồi thối nam tử, nhìn xem hắn có chút lay động thân thể, đưa tay liền muốn đi đỡ hắn.

Nam tử kia lại chợt duỗi ra một cái tay, tay kia xuyên qua lít nha lít nhít màn mưa, đẩy ra hắn duỗi ra tay.

"Chạy!" Nam tử kia như thể quát.

Sau đó, hắn quyết nhiên xoay người.

Đao của hắn, thân thể của hắn. Vào thời khắc ấy bỗng nhiên tuôn ra một đạo sáng ngời chường mắt từ quang.

Tô Trường An lúc này rốt cục thấy rõ trên lưng hắn như con nhím bị cắm đầy chủy thủ, hắn tâm run lên bần bật, hắn biết, những này chủy thủ vốn là nên cắm ở trên người hắn.

Hắn muốn nói chút, nhưng lại bị chìm ngập tại tiếng mưa rơi cùng tiếng sấm bên trong.

Hắn chẳng qua là cảm thấy cái bóng lưng này hảo hảo quen thuộc, quen thuộc đến thật giống như hắn từng ở nơi nào gặp qua.

Hắn cơ hồ theo bản năng nhắc đi nhắc lại nói.

"Su phó. . ."

Thanh âm kia rất nhẹ, tại như vậy đông tố bên trong, gần như không thể nghe thấy.

Sở Tích Phong thân thể lại đột nhiên có cảm giác dừng một chút, đầu của hắn bên cạnh một bên, cuối cùng lại không có quay đầu lại đi nhìn Tô Trường An một chút.

Nhưng hắn ánh mắt lại bởi vậy trở nên càng phát ra kiên định, hắn hướng phía Huyền Dạ cùng kia xương đao nhân đi đến.

Một bước lại một bước, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, nhanh đến để cho người ta ngạc nhiên, nhanh đến phảng phất giống như thiểm điện.

Đao của hắn cũng bị hắn giơ lên, thân đao tại lôi quang hạ chiết xạ ra hung ác quang mang. Mưa rơi ở phía trên, tích tích rung động, tựa như là tại tấu vang một loại nào đó nhạc khúc. Kia nhạc khúc, đã phóng khoáng vừa thương xót trắng. Giống như anh hùng tán thơ, nhưng lại giống tráng sĩ văn ca.

Tô Trường An ngây ngẩn cả người, hắn nhìn xem cái này nam nhân bóng lưng, nhìn xem hắn một đường tung xuống máu tươi. Kia máu tươi theo nước mưa tụ tập, cuối cùng hóa thành dòng suối nhỏ, chảy xuôi tới, dù cho cách giấy, hắn cũng có thể cảm nhận được kia trong máu nóng hổi đến nhiệt độ.

Hắn quên chạy trốn, hắn lại có thể nào chạy trốn?

Huyền Dạ cũng ngây ngẩn cả người, nàng rất rõ ràng chủy thủ của mình uy lực, ngoại trừ tình vẫn, nàng chưa từng thấy có thể lại thụ nàng hơn mười mai chủy thủ về sau còn có thể đứng lên người.

Nhưng trước mắt nam tử này lại làm được, hắn không chỉ có đứng lên, hắn còn cầm đao của hắn, lấy một loại nhanh đến mức tốc độ bất khả tư nghị xông về nàng.

Lông mày của nàng chớp chớp, một con lửa giận khắp bên trên trong lòng của nàng. Nếu không phải vừa mới chuyển sinh, nàng như thế nào lại như thể yếu đuối.

Nàng chán ghét trước mắt cảnh tượng như vậy, chán ghét dạng này người, cũng chán ghét dạng này đốt hòa diễm ánh mắt.

Nàng phát ra hừ lạnh một tiếng, một đạo âm đạm âm trầm linh lực ba động từ trong cơ thể nàng đẩy ra. Theo những cái kia sợi tơ tuôn hướng cắm ở Sở Tích Phong sau lưng chủy thủ. Những cái kia linh lực là nàng thân là Âm Thần hậu duệ bản nguyên lực lượng, có thể thôn phệ bất cứ sinh vật nào linh lực, huyết nhục, thậm chí linh hồn.

Sở Tích Phong thân thể đột nhiên chậm lại, trên mặt của hắn thần thái trở nên dữ tợn, tựa hồ ngay tại nhãn thụ lấy một ít thống khổ to lớn. Loại đau khổ này dễ sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt, hắn có thể cảm giác được trong cơ thể mình linh lực đang lấy một loại nhanh đến mức không thể tưởng tượng tốc độ tan biến. Hắn đương nhiên biết, đây hết thảy đều là vị nữ tử kia chỗ tạo thành, hắn cũng minh bạch giải quyết những vấn đề này biện pháp tốt nhất chính là một đao kết liễu vị nữ tử kia. Cho nên hắn thử tăng tốc độ của mình, nhưng hắn chân chợt biến nặng nề, đầu của hắn cũng theo đó trở nên mơ hồ. Tốc độ của hắn cũng bởi vậy càng ngày càng chậm, cuối cùng rốt cục tại cách nữ tử chỉ có không đến một trượng khoảng cách chỗ ngừng lại.

Trong ánh mắt của hắn đều là ngạc nhiên, nhưng lại tràn đầy không cam lòng. Cho nên hắn thử đem trên tay mình đao đâm về nữ tử. Nhưng hắn tốc độ chậm liền ngay cả một cái ba tuổi hài đồng cũng có thể tùy tiện tránh rơi.

Keng!

Một tiếng vang giòn, một cây chùy thủ chốt đánh tới, đao của hắn cứ như vậy ứng thanh bay ra ngoài.

Hắn sững sờ chuyển qua hắn, nhìn hắn đao tại che kín nước mưa bàn đá xanh trên đường lẫn lộn, cuối cùng loảng xoảng một tiếng vang nhỏ, rơi xuống ở phía xa.

Hắn tâm cũng bởi vậy rơi xuống, thật giống như có cái gì rất trọng yếu vật rất quan trọng vào thời khắc ấy rồi hắn mà đi.

Hắn thần sắc trở nên hoảng hốt, hắn tựa hồ về tới năm đó.

Hắn trông thấy.

Tại một cái đồng dạng rơi xuống mưa to thời gian.

Một cái chỉ có năm sáu tuổi hài đồng tại trong mưa quơ đao.

Đao kia rất lớn, so với hắn thân thể còn muốn đại xuất mấy. Cho nên hắn múa đến rất phí sức, nhưng lại rất kiên quyết, nước mưa đập tại hắn ngay tho chưa thoát trên mặt, đem hắn kia một thân nho nhỏ trường sam ướt đầm. Nhưng hài đồng lại như chưa tỉnh, vẫn như cũ như vậy hết sức quơ đao.

Lúc này, màn mưa bên trong, một cái thân mặc màu mực cầm y lão giả dẫn theo đao chậm rãi tới.

Hài đồng trước mắt chợt sáng lên, hắn thả ra trong tay đao, chạy chậm hướng lão giả, đáng yêu gương mặt bên trên lộ ra tranh công giống như tiểu dung, hắn hé miệng, giòn tan nói ra: "Gia gia! Ta hôm nay học xong . ."

Ba!

Hắn lại bị một cái hung hăng bàn tay chỗ đánh gãy. Một cái tát kia rất dùng sức, hắn gương mặt non nớt bên trên bởi vậy chảy ra một chút vết máu. Hắn không hiểu nhìn về phía lão giả, nhưng lão giả cúi đầu, lại thấy không rõ dung mạo, cũng thấy không rõ trên mặt thần sắc.

Chỉ là bên tai lại vang lên lão giả thanh âm.

Kia là một đoạn để cho người ta hàn ý thấu xương, rét lạnh kia để hắn ký ức vẫn còn mới mẻ, cũng làm cho hắn tại về sau gần ba mươi năm thời gian bên trong, không dám quên.

Thanh âm kia là nói như vậy.

"Sở gia nhân, mệnh ném đến, đao ném không được!"

Một đạo kinh lôi nổ vang.

Sở Tích Phong lại về tới Lam Linh Trấn, hắn nhìn xem cái kia thanh lăng lẳng nằm tại màn mưa bên trong đao.

Đó là một thanh rất nổi danh đao, đao dài ba thước, thân đao tuyết trắng. Tích thủy mà rơi, dính máu mà mình. Kia là hắn tiên tổ từng đã dùng qua đao, cây đao kia dính qua vô số người máu tươi, mà chân chính để hắn nghe tiếng khắp thiên hạ, lại là bởi vì hắn tiên tổ từng dùng nó giết qua một người. Người kia họ Hạ hầu, là hiện tại đại Ngụy Thánh Hoàng tộc huynh.

Tên của nó rất phổ thông. Nhưng lại đủ để cho người trong thiên hạ sợ hãi.

Nó gọi Hạ Hầu Huyết!

Nó bị đã từng Giang Đông chi chủ sở Tiêu Hàn truyền cho trời tổn thương Sở Đoạn nhạc, lại bị Sở Đoạn nhạc truyền cho Sở Tích Phong.

Mà bây giờ, hắn bị Sở Tích Phong làm mất rồi. Nhét vào cái này tháng chín mưa to bên trong, nhét vào Lam Linh Trấn ẩm ướt cộc cộc bàn đá xanh bên trên.

"Sở gia nhân, mệnh ném đến, đao ném không được!"

Sở Tích Phong ni non.

"Ném đi đao. . . Chính là ném mạng. . ."

Thân thể của hắn chậm rãi quỳ xuống, trong ánh mắt quang mang cũng theo đó dần dần dập tắt.

Rốt cục, một tiếng vang thật lớn.

Sở Tích Phong ngã trên mặt đất.

Hắn ngược lại đến như vậy đột nhiên, đột nhiên đến làm cho Tô Trường An không thể tin được.

Cái kia giống như thần minh nam tử, cái kia vĩnh viễn đem hắc bảo hộ ở sau lưng nam tử, vậy mà liên dạng này ngã xuống toà này không có danh tiếng gì Lam Linh Trấn.

Tô Trường An cảm thấy cái này không đúng, giống Sở Tích Phong dạng này đao khách sao có thể cứ như vậy tùy tiện ngã xuống.

Nhưng hắc lại xác xác thật thật ngã xuống, Tô Trường An trong lòng bỗng nhiên tuôn ra một cỗ để hắc khó nói lên lời cảm xúc. Tựa như là có đồ vật gì ngăn ở lồng ngực của hắc, tựa như có vạn quân chi lực tại gõ hắc não nhân. Hắc khó chịu lợi hại, nhưng lại không biết nên làm gì phát tiết. Hắc chỉ là kinh ngạc nhìn cái kia nằm dưới đất nam tử, nước mắt hòa với nước mưa, mãnh liệt mà xuống.

Huyền Dạ cư cao lâm hạ nhìn trước mắt nam tử này, như là quân vương tại nhìn xuống triều thần. Mưa rơi ướt nàng kia một đầu xinh đẹp tóc đen, nàng lạnh lùng sắc mặt không có chút nào bởi vì Sở Tích Phong ngã xuống mà trở nên nhẹ nhõm. Nam tử này để nàng hồi tưởng lại nàng không muốn nhất hồi tưởng lại một ít chuyện cũ.

Nàng trong lòng khẽ động những cái kia cắm ở Sở Tích Phong trên lưng chủy thủ liên cái này bị sinh sinh rút ra, tại cái này trong đêm mưa phun ra đóa đóa màu đỏ sẫm hoa sen. Nhưng lại lại là một con chủy thủ bị đuổi ra, giống như là như rắn độc chống đỡ Sở Tích Phong yết hầu, nàng biết chỉ cần lần này, nam nhân trước mắt này liền sẽ như là trăm năm trước cái kia hắc, vĩnh viễn chìm vào giấc ngủ.

Nhưng nàng tại cái này một cái chớp mắt chột do dự.

Mưa còn tại hạ.

Nữ tử sắc mặt tại cái này âm đạm sắc trời dưới, như là đỉnh đầu mây đen âm tình bất định.

Nửa ngày về sau, nàng rốt cục vẫn là thu hồi chủy thủ của nàng, sau đó một đạo sợi tơ bỗng nhiên bắn ra, chỉ nhào về phía chính ngồi yên ở một bên Tô Trường An. Kia sợi tơ như có linh tính, thật nhanh đem Tô Trường An thân thể quấn quanh.

"Giết hắc." Nàng như vậy đối cái kia cỗ đạo nhân hóa làm quái vật nói. Sau đó nàng thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, mang theo Tô Trường An liền hướng trong hư không nhảy tới.

Mà trong hư không vào thời khắc này chợt mở ra một đạo màu đen cửa ngầm, nữ tử kia cùng Tô Trường An liền nhanh chóng biến mất tại cái kia đạo cửa ngầm bên trong.

"Quả nhiên vẫn là không quên hắc được." Xương đạo nhân hóa thành quái vật trên mặt trời lên một vòng ngoặt vị tiểu dung, "Nữ nhân thật đúng là phiền phức."

Sau đó hắc lờm lểc nằm dưới đất Sở Tích Phong, khóe miệng chợt mọc ra một vòng cười tàn nhẫn ý.

"Cuối cùng, tất cả công việc bản thủ vẫn là rơi vào trên người của ta." Hắc đuổi ra mang theo tanh hôi dịch nhờn đầu lưỡi, liếm liếm bờ môi của mình.

Hắc phần đuôi chợt nhô lên thật cao, bên trong huyết nhục một trận nhúc nhích, hắc phần đuôi liền bắt đầu không ngừng kéo dài, mũi nhọn kia lóe lục sắc u quang gai sắc cũng theo đó hướng phía Sở Tích Phong dựa sát vào.

"Rất không tệ túi da, thu hồi làm ta khỏi lười nghĩ đến cũng là không tệ. Đáng tiếc, ta nhưng không có thời gian." Hắc rất là tiếc nuối phát ra một tiếng cảm thán. Sau đó hắc tinh hồng sắc con ngươi chợt híp lại thành một đường nhỏ, một cỗ nồng đậm sát ý leo lên. Cái đuôi của hắc phi tốc hướng về phía trước máy động, mắt thấy liền muốn cắm vào Sở Tích Phong đỉnh đầu.

Keng!

Lúc này, một trận thanh thúy đao minh âm thanh chợt vang lên.

Xương đạo nhân trong lòng run lên, nói thầm một tiếng không tốt, nhưng lại thì đã trễ, một đạo tử quang chợt xẹt qua, cái đuôi của hắc liền tại ba thước chỗ chợt vỡ ra. Một đạo vuông vức vô cùng vết cắt, thanh linh xuất hiện tại hắc phần đuôi.

Trong lòng của hắc ngạc nhiên, thân hình về sau vừa lui, như có cảm giác hướng phía cái kia đạo tử quang truyền đến phương hướng nhìn lại.

Giờ phút này chỗ ấy một thanh quanh thân du tẩu tử điện lôi quang đao, lẳng lẳng đứng ở giữa không trung.

Sắc mặt của hắc chợt trở nên âm trầm.

"Đạo Linh?" Hắc như vậy tự lẩm bẩm.

Tựa hồ vì đáp lại hắc lí do thoái thác, cây đao kia lần nữa tuôn ra từng tiếng triệt đao minh.

Trên bầu trời biến mất tại trong lôi vân Điện Mãng chợt hiện, nó tại kia trong mây xuyên tới xuyên lui, phát ra từng đợt làm người sợ hãi gào thét.

Cuối cùng, tại xương đạo nhân ánh mắt kinh hãi bên trong bỗng nhiên hướng này phương đánh tới.

Cái kia đạo Điện Mãng tốc độ cực nhanh, nhanh đến lấy xương đạo nhân tu vi cũng cơ hồ không có thời gian phản ứng, hắc cứ như vậy nhìn xem cái kia

đạo Điện Mãng bắn xuống, đánh vào Sở Tích Phong thể nội.

Sở Tích Phong thân thể tại Điện Mãng tràn vào thể nội một khắc này bỗng nhiên đứng lên, nhưng hán hai mắt vẫn như cũ đóng chặt lại, giống như là ngủ thiếp đi hài đồng, an tường điềm tĩnh.

Cái kia thanh tên là Hạ Hầu Huyết đao đột nhiên có cảm giác, như là tìm được mẫu thân hài tử chung chung làm một đao lưu quang, chui vào Sở Tích Phong trong tay. Nam nhân kia cứ như vậy an tĩnh đứng ở đó, mặc cho nước mưa cọ rửa, lại không nhúc nhích tí nào, như ngồi chung đỉnh cao tăng.

Cái này một hệ liệt quỷ dị biến hóa, để xương đạo nhân kinh hãi đến cơ hồ nói không ra lời.

Àm âm!

Lại là một tiếng sét nổ vang.

Sở Tích Phong hai mắt nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, hán nhìn trừng trừng lên trước mắt xương đạo nhân, trầm mặc không nói.

Xương đạo nhân dưới thân thể ý thức lui về phía sau một chút, cổ này túi da bất quá là hán đồng đao khô lồi bên trong một cái, dù cho thật bị chém giết, cũng bất quá là làm bị thương chút tâm thần thôi, ấn lý thuyết hán cũng không về phần như thế kinh hoàng.

Nhưng Sở Tích Phong trên thân truyền đến linh lực ba động lại làm cho hán từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi, da đầu của hán bắt đầu run lên, thấy lạnh cả người từ đuôi đến đầu vọt tới, hán há mồm muốn nói cái gì. Bên tai lại vang lên một đao giống như từ Cửu U dưới Hoàng Tuyền truyền đến thanh âm.

Sở Tích Phong bờ môi có chút mở ra. Hán nói như vậy nói.

"Giang Đông Sở gia khách, đao ra người không trả!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tinh vẫn! Tinh vẫn!

(PS: Quyền sách chính bản tại tung hoành! ! ! Thích bằng hữu mời lên tung hoành ủng hộ ta! !)

(PS: Các bạn đọc 346162676)

Xương đạo nhân sắc mặt trở nên càng phát ra khó coi.

Hán đã sống rất nhiều năm.

Sống được so trên thế giới này rất nhiều người đều muốn lâu.

Đó cũng không phải một kiện rất khó khăn sự tình, chỉ ít hán thấy là như thế.

Chỉ cần người có đầy đủ quyết tâm, đầy đủ đến vứt bỏ rơi cái gọi là "Người" thân phận, sau đó như ác quỷ ẩn núp tại thế giới này ô uế bên trong, từ đây không thấy ánh mặt trời.

Mà khi hán vẫn là "Người" thời điểm, hán nghe qua như vậy

Hán gặp qua như thế một đám đao khách, bọn hán thân mang màu mực cảm y, cầm trong tay dài ba thước đao.

Bọn hán thân động, có lời lên.

Bọn hán đao đến, có đầu rơi.

Bọn hán từ li nước kia bên cạnh vượt sông mà đến, vì giết một người viễn phó Trường An.

Bởi vậy, bọn hán chết đi rất nhiều người, nhưng cuối cùng bọn hán xác thực giết chết bọn hán muốn giết người.

Thế là, một cây đao dương danh thiên hạ.

Mà một cái cổ sự, cũng truyền khắp đại giang nam bắc.

Cái kia cổ sự, rất dài, rất khó nói tận.

Nhưng nếu thật muốn nói chút gì, đó chính là.

Giang Đông Sở gia khách, đao ra người không trả.

Xương đạo nhân bỗng nhiên minh bạch trước mắt thân phận của người đàn ông này, cũng hiểu biết cây đao kia danh tự.

"Sở gia hậu nhân?" Hắn lộc cộc một tiếng nuốt xuống một miếng nước bọt, đắng chát mà hỏi.

Nhưng Sở Tích Phong nhưng không có trả lời hắn, hắn chỉ là nhìn xem hắn, an tĩnh giống như là một tòa pho tượng.

Mây đen tụ tập đến càng nhiều. Âm u áp xuống tới, như muốn đập vụn toà này đã mất người ở thành trấn.

Mưa bụi hào không có ý dừng lại, bọn chúng càng ngày càng đến lớn, to đến xương đạo nhân cùng Sở Tích Phong ở giữa bất quá năm sáu trượng khoảng cách lại tựa như lạch trời bị màn mưa ngăn cách.

Lúc này, Sở Tích Phong thân thể chợt phát sáng lên, quang mang kia cũng không loá mắt, lại bắt mắt cực kì, dù cho cách dày như vậy nặng màn mưa, xương đạo nhân cũng thấy rất rõ ràng. Hắn tâm bởi vậy bỗng nhiên nhảy một cái, tâm hắn có cảm giác ngẩng đầu nhìn lại, một đạo kinh hãi cảnh tượng cứ như vậy ánh vào tâm mắt của hắn.

Nếu như hắn không có nhớ lầm, lúc này hắn là giờ Thìn. Mặc dù mưa, mặc dù âm u mây đen đem tất cả ánh nắng đều che lấp. Nhưng lúc này, hắn là giờ Thìn không sai.

Lúc này, không nên có tinh quang. Hoặc là nói không nên có có thể che đầy kín ánh mặt trời hoa tinh quang.

Nhưng lúc này, lại có như vậy một đạo tinh quang, từ cách xa Tinh Hải mà đến, xông phá mây đen đầy trời, cũng che lại mặt trời vốn là âm đạm quang mang. Nó thẳng tắp bắn xuống, chiếu nhập Sở Tích Phong trên thân.

Sở Tích Phong ánh mắt bởi vậy linh động mấy phần, giống như là mới từ một trận Hoàng Lương đại mộng bên trong tỉnh lại.

Mà vết thương trên người hắn ngắn cũng tại đạo này tinh quang chiếu rọi xuống phi tốc khép lại.

Trên người hắn khí thế giống như là không có cuối cùng điên cuồng kéo lên, cuối cùng cuối cùng đã tới một cái điểm tới hạn.

Khí thế kéo lên ngừng lại, nhưng phương thiên địa này ở giữa linh lực vẫn là điên cuồng hướng hắn tràn vào, chỉ là như vậy một cái chớp mắt, cái này toàn bộ Lam Linh Trấn linh lực liền bị hắn một ngụm thôn tính. Nhưng vẫn có càng xa xôi giữa thiên địa, cũng càng thêm bàng bạc linh lực trào lên mà tới.

"Đây là muốn phá cảnh sao?" Xương đạo nhân trong lòng giật mình, Sở Tích Phong đã là hồn thủ cảnh, lại hướng lên chính là hỏi, kia là tinh vẫn phía dưới mạnh nhất cảnh giới, lấy hắn cổ này khôi lỗi thực lực, muốn đối phó cũng muốn phế bên trên một phen tay chân, huống chi Sở Tích Phong còn có Hạ Hầu Huyết như vậy lợi khí hộ thể, thắng bại số lượng có thể nói càng cũng chưa biết. Nhưng hắn tuyệt không phải ngồi chờ chết chi đồ, cho nên hắn phát ra một tiếng khàn khàn gào thét, thân thể như mãnh hổ chui ra. Hắn đuổi ra tay phải của mình, chỉ bên trên lợi đao lóe ác quỷ hung quang.

Sở Tích Phong không hề động, hoặc là hắn căn bản còn không thể động.

Nhưng hắn trên tay kia thanh Hạ Hầu Huyết lại phát ra một tiếng đao minh, ở xa bên ngoài vạn dặm sao trời như có cảm giác, lại một đường tử sắc quang mang tung xuống, xương đạo nhân phát ra một tiếng thê lương đến cực điểm gào thét, thân thể như là bị cực kỳ cao nhiệt độ thiêu đốt qua, phát ra từng đợt tư tư tiếng vang. Hắn vội vàng dừng lại thể công của mình, thân hình về sau vừa lui, rốt cục khó khăn lắm tránh thoát một kiếp. Nhưng hắn cánh tay, bả vai, thậm chí đỉnh đầu một chút huyết nhục lại bởi vậy trở nên cháy đen. Phát ra một trận lăm lăm cho người vị toan quấy mùi thịt.

Rốt cục, Sở Tích Phong đình chỉ đối phương thiên địa này ở giữa linh lực hấp thu. Trong mắt của hắn tinh quang lóe lên, trong miệng phát ra quát to một tiếng. Hắn vừa mới đình chỉ kéo lên khí thế lần nữa hướng phía trước bước ra một bước.

Hỏi!

Hắn phá cảnh.

Toàn bộ quá trình gọn gàng, không chút nào kéo bùn lủ lủ.

Cái kia đạo khốn trụ vô số anh hùng hào hán bình chương cứ như vậy tại hắn quát to một tiếng bên trong, hóa thành thuốc tán.

Nhưng hết thầy nhưng còn xa không có vì vậy mà kết thúc.

Cái kia đạo xa xôi tinh quang trở nên càng thêm sáng tỏ, âm đạm không rõ Lam Linh Trấn, tại quang mang kia hạ trở nên phảng phất giống như ban ngày.

Sở Tích Phong khí thể kéo lên đã ngừng lại, nhưng thể nội lại có một viên nhỏ bé lại sáng tỏ đồ vật đang lóe lên. Vật kia quang mang cùng cái kia đạo tinh quang tương ánh thành huy, giống như là cửu biệt lão hữu, dùng hết mạng tại tương hồ hàn huyền.

Kia là một bộ rất đẹp cảnh tượng.

Nhưng xương đạo nhân lại hoàn mỹ thường thức. Trên mặt hấn thỉnh linh rốt cục biến mất, mà tùy theo xuất hiện là vô cùng hoảng sợ.

Hắn biết vật kia, hắn cũng biết sắp phát sinh cái gì, da đầu của hắn cơ hồ muốn nổ tung. Hắn rút cuộc minh bạch, vì sao lại có ban ngày tinh minh dị tượng phát sinh.

Kia là tinh vẫn!

Là một vị tinh vẫn dẫn sinh dị tượng.

"Trong cơ thể người có tinh vẫn truyền thừa chi linh! ?" Hắn như vậy hỏi, nhưng kỳ thật hắn đã biết đáp án. Ngoại trừ có được truyền thừa chi linh tu sĩ, lại có ai có thể hỏi về sau như thế nhanh chóng thu hoạch được sao trời tán thành, thành tựu tinh vẫn đâu?

Kia là cường đại cỡ nào cảnh giới, không có mấy chục năm linh hội, há có thể thành tựu?

Cũng chỉ có những cái kia có truyền thừa tinh linh may mắn, mới có thể tránh thoát dài đằng đặc ngộ đạo, mới có thể từ vừa mới bắt đầu liền đạt được sao trời tán thành.

Sở Tích Phong thể nội viên kia truyền thừa tinh linh quang mang bắt đầu cùng cái kia đạo tinh quang dây dưa, bọn hắn giống như là tinh nhân triền miên, bình thường gút mắc. Rốt cục tại cuối cùng trở nên không phân khác biệt. Một đạo như có như không sợi tơ ngay tại như vậy đang dây dưa sinh ra. Sau đó kia sợi tơ bắt đầu không ngừng hướng hai đầu kéo dài, một mặt liên tiếp Sở Tích Phong thể nội mệnh tinh, một mặt liên tiếp trên bầu trời, viên kia ngôi sao màu tím.

Quá trình kia cực nhanh, vạn dặm xa chớp mắt là tới.

Đợi cho cuối cùng, cái kia đạo sợi tơ chợt lóe ra một đạo màu bạc trắng quang huy, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Một khắc này, Sở Tích Phong trong hai mắt bỗng nhiên tuôn ra một đạo thâm thúy quang mang, quang mang kia mặc dù đến từ đôi mắt của hắn, lại tựa như tinh quang. Một cô không nói rõ được cũng không tả rõ được đồ vật từ hấn thể nội tuôn ra, chính bản thân hấn vào thời khắc ấy trở nên có chút không giống. Hắn đứng ở đó, nhưng lại tựa như ở vào vạn dặm tinh không bên ngoài. Tựa như một tôn thần minh, để cho người ta nhìn không được muốn quý báu.

Mưa bỗng nhiên cứ như vậy ngừng lại.

Đầy trời mây đen giống như là đạt được một loại nào đó sắc lệnh, vào thời khắc ấy bỗng nhiên tản ra, nhưng sắc trời nhưng không có bởi vậy sáng lên. Tựa hồ là để tỏ lòng đối một vị tinh vẫn tôn trọng, mặt trời tại thời khắc này biến mất, tuy là ban ngày, lại không ngày nào ánh sáng.

Trên bầu trời một khóa lại một khóa sao trời lấp lóe, bọn hắn tương ánh thành huy, tựa hồ cũng tại đối viên này lần nữa sáng lên sao trời chúc mừng.

Dạng này dị tượng cơ hồ bao trùm toàn bộ thiên hạ.

Từ nhân tộc Cửu Châu, đến Tây Vực rất địa, lại đến bắc địa Yêu vực.

Thiên hạ sôi trào, vô số đạo ánh mắt xuyên qua ngàn dặm vạn dặm khoảng cách chiếu xạ mà tới.

Bọn hắn chứng kiến lấy nhân tộc vị trí thứ tám tinh vẫn sinh ra.

Vô luận là địch hay bạn, giờ phút này bọn hắn đều đối vị cường giả này đáp lại cũng đủ lớn kính ý.

Cảnh tượng như vậy kéo dài mấy chục giây thời gian. Sau đó tất cả sao trời biến mất, mặt trời một lần nữa bắn ra hấn quang huy, chiếu rọi đến phiến đại địa này.

Cộc!

Sở Tích Phong chân hướng về phía trước bước ra một bước.

Kia là rất nhẹ, rất bình thường một bước, đạp phá trên đất nước đọng, cũng văng lên một đạo bọt nước.

Xương đạo nhân trong mắt hoảng sợ càng sâu, hắn quay đầu liền muốn hướng phía trong hư không cái kia đạo cửa ngầm đào tẩu. Nhưng một đạo từ quang không biết từ chỗ nào mà lên, hời hợt từ đầu của hắn xuyên vào, từ hấn phần đuôi mà ra.

Cước bộ của hắn thỉnh thoảng dừng lại, tựa như thời gian ở trên người hắn đình chỉ.

Tê lạp!

Một thanh âm đột ngột vang lên, ngay sau đó thân thể của hắn liền từ đầu lên hóa thành hai nửa.

Màu xanh sẫm máu tươi từ thân thể của hắn chảy ra, tròng mắt của hắn bên trong còn mang theo không thể tưởng tượng nổi ngạc nhiên. Nhưng hắn còn chưa chết hẳn, miệng của hắn hơi há ra, tựa hồ muốn nói chút gì, lại cuối cùng thanh âm gì cũng không phát ra được.

Cộc!

Sở Tích Phong lại phóng ra một bước. Hắn chậm chạp mà kiên định từ bên cạnh hắn đi qua, màu đen giầy ủng tại nước đọng bàn đá xanh trên đường tóe lên một đạo lại một đạo bọt nước.

Hắn cứ như vậy từ xương đạo nhân còn chưa nhắm mắt bên cạnh thi thể đi qua, lại từ đầu đến cuối cũng không có liếc hắn một cái.

"Ai." Một đạo thờ dài chợt từ phương xa truyền đến.

Sở Tích Phong biết thanh âm kia đến từ đại Ngụy hoàng đô Trường An.

"Người không có chính mình đạo." Thanh âm kia nói như vậy nói.

"Có liên quan gì tới người." Nhưng Sở Tích Phong sắc mặt băng lãnh đáp lại nói.

"Người cần phải trở về. Thành tình vẫn cái này Trường An người thay mặt ghé góm."

"Nhưng ta muốn đi cứu một người." Sở Tích Phong nói như vậy đạo, trên mặt của hắn vẫn như cũ không chút biểu tình, nhưng ngữ khí lại kiên định đến không thể nghi ngờ.

Thanh âm kia chợt trở nên trầm mặc, tựa hồ tại cân nhắc một vài thứ. Cuối cùng hắn lần nữa nói ra: "Người chỉ có một khắc đồng hồ thời gian."

"Tốt!" Sở Tích Phong trả lời dứt khoát lại lưu loát.

Hắn quay đầu, nhanh chân bước về phía trong hư không cái kia đạo còn không có biến mất đi xuống cửa ngầm, ánh mắt u lãnh lại kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tô Trường An đạo thứ hai

(PS: Cảm tạ các vị khen thưởng cùng nguyệt phiếu! !)

(PS: Hi vọng mọi người có ý kiến gì dù cho vạch, ta sẽ hết sức sửa lại.)

Tô Trường An chỉ cảm thấy thân thể của mình chợt nhẹ, người liền như thế bị ném ra ngoài. Hắn tại màu đen nhánh trên mặt đất lăn lộn mấy cái về sau, rốt cục đụng phải sau lưng một viên khô héo thân cây, lúc này hắn mới tính ngừng lại.

Hắn có chút choáng đầu hoa mắt, thân thể các nơi cũng truyền tới từng trận đau nhức. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được mình xương sườn gãy mất mấy cây, tay trái cổ tay cũng tựa hồ gãy xương, làm sao cũng không sử dụng ra được khí lực.

Nhưng hắn tay phải nhưng thủy chung nắm lấy đạo của hắn.

Hắn biết, hắn là một đạo khách. Mà một đạo khách, là không thể vứt xuống đạo của mình.

Hướng chi hắn phải dùng cây đạo này, gỡ xuống vị nữ tử này đầu lâu.

Bọn hắn hại Mạc Thỉnh Vũ, lại giết Sở Tích Phong.

Đây là chuyện không thể tha thứ.

Bởi vậy Tô Trường An cảm thấy mình nhất định phải giết nàng. Nếu như giết không được, vậy liền để nàng giết mình.

Cho nên hắn xử lấy đao, rất chặt vật đứng lên.

Nhưng đập vào mắt cảnh tượng lại làm cho hắn không khỏi ngây ngẩn cả người.

Đây là một phương rất kỳ quái thiên địa. Âm u trên bầu trời không có mặt trời, cũng không có sao trời. Chỉ có một vòng như gai ngược sắc bén như vậy tĩnh hồng trắng tròn treo ở chân trời.

Chung quanh hắn là lít nha lít nhít rừng cây, nhưng này chút cây đáng đáp cũng rất kỳ quái, hắn chạc cây lung tung đưa, thừa thốt treo một chút đã khô héo lá cây.

Mà chỗ của hắn, là bị cái này rừng cây bao trùm một mảnh cũng không tính khoáng đạt đất trống.

Nhưng nhất làm cho hắn cảm thấy sợ hãi chính là, phía trước hắn, có một đám hắn chưa từng thấy qua sinh vật. Bọn hắn mọc ra cùng người tứ chi, nhưng lại muốn cườn trắng được nhiều. Bọn hắn trên lưng sống lưng cao cao nổi lên, có đã đâm rách bọn hắn trên lưng màu xám tro làn da, duỗi ra từng dây lóe hàn quang gai ngược. Mà giờ khắc này bọn hắn chính ôm lấy đầu, không ngừng liếm ăn đất này bên trên một thứ gì đó, vật kia tựa hồ đối với bọn hắn tới nói phá lệ mỹ vị, cho nên bọn hắn ăn đến rất chân thành, miệng bên trong còn không phải phát ra tư tư thanh âm. Mà Tô Trường An đến không có chút nào gây nên chú ý của bọn hắn.

Tô Trường An ánh mắt vượt qua những quái vật kia, tiếp tục hướng phía trước nhìn lại, một đạo màu đỏ tươi dòng suối chính chậm rãi từ nơi không xa chảy xuôi đến những quái vật kia bên trong, tựa hồ bên này là những quái vật kia giành ăn đồ vật.

Mà tại phía trước nhất, cũng chính là cái kia đạo màu đỏ tươi dòng suối phát nguyên chỗ. Là một bộ bệ đá, trên bệ đá nằm một vị không rõ sống chết nữ tử áo trắng. Bạch y nữ tử từ kia ngày thường cực kì xinh đẹp, nhưng giờ phút này lại sắc mặt tái nhợt, tay phải của nàng vô lực rũ xuống, chỗ cổ tay bị mở ra một đường vết rách, máu tươi đang không ngừng từ bên trong chảy ra tới. Mà những quái vật kia tranh nhau liếm ăn màu đỏ dòng suối, chính là nữ tử này chỗ cổ tay tuôn ra máu tươi.

"Tiện Quân! !" Đợi cho Tô Trường An thấy rõ vị nữ tử kia dung mạo, trong lòng giật mình, không khỏi lên tiếng hô. Nhưng này trên đài cao nữ tử lại tựa như ngủ thiếp đi, đối với hắn là lên không phản ứng chút nào.

Tô Trường An trong lòng căng thẳng. Hắn dẫn theo đao liền muốn tiến lên, dù cho làm như vậy khiến động hắn vốn là thương thế nghiêm trọng, toàn thân các nơi cũng theo đó như kháng nghị truyền đến nỗi đau xé rách tim gan. Nhưng hắn như chưa tỉnh, cắn răng, bước nhanh đi thẳng về phía trước.

Nhưng lúc này, một đạo hàn quang hiện lên, một cây chủy thủ rơi vào cách hắn trước người bất quá nửa tấc địa phương.

"Làm sao? Muốn cứu nàng?" Một đạo trong giọng nói tràn đầy đùa cợt giọng nữ chột vang lên.

Tô Trường An lần theo thanh âm ngẩng đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy một vị thân mang ám tử sắc trang phục nữ tử. Cặp mắt của hắn tại kia một cái chớp mắt trở nên đỏ như máu, nhưng hắn vẫn là cường chế lấy tức giận ở đáy lòng, hắn hỏi: "Đây là nơi nào?"

Hắn chỉ nhớ rõ mình bị vị nữ tử kia bắt lấy, nhảy vào một đạo đen nhánh trong cửa lớn, thấy hoa mắt, liền đến nơi đây. Đây là một kiện tại Tô Trường An xem ra rất không thể tưởng tượng nổi sự tình, cho nên hắn quyết định hỏi một chút. Mà cùng lúc đó, hắn duỗi ra mình bởi vì gãy xương mà có chút không linh hoạt tay trái, chậm rãi đem quần lấy tay phải của hắn cùng chuỗi đao vải giải khai.

Nữ tử tựa hồ cũng không có chú ý cái kia rõ ràng động tác, ngược lại là rất có kiên nhẫn bắt đầu giải thích nói: "Nơi đây là Phong Đô."

"Phong Đô?" Tô Trường An nhẹ gật đầu. Hắn cũng không biết Phong Đô đến tột cùng ra sao chỗ, hắn cũng không quan tâm Phong Đô ra sao chỗ. Làm một sắp chết người, hắn duy nhất quan tâm là, như thế nào mới có thể tại mình trước khi chết, tận khả năng chém xuống vị nữ tử này đầu lâu.

Theo đạo lý tới nói, đây là một kiện chuyện không thể nào, nhưng Tô Trường An vẫn là muốn thử một chút.

"Bọn hắn là cái gì?" Tô Trường An lại hỏi. Lúc này hắn đã đem kia đoạn vải giải khai, hắn dùng răng cắn vải một đoạn, nói ra có chút mơ hồ không rõ.

"Bọn hắn?" Nữ tử nhìn sang những cái kia đối với hai người nói chuyện như chưa tỉnh quái vật, nói ra: "Bọn hắn là chút bị thần huyết thôn phệ bản tính Thần Duệ."

"Ngô." Tô Trường An có chút gật đầu. Hắn đem vải lần nữa quần lên hắn tay cầm đao. Lần này hắn cuốn lấy rất căng, nhưng hắn vẫn là sợ hãi dạng này không đủ, cho nên hắn quyết định lại đánh lên một cái bẻ tắc. Cái này cần một chút thời gian, cho nên lại một lần nữa hỏi.

"Vậy các ngươi tại sao muốn đồ sát Lam Linh Trần bách tính?"

"Lam Linh Trần có một cái gọi là cổ họa kích người, giết hắn, liền có thể đem nàng từ Trường An toà kia thành lũy bên trong dẫn xuất." Nữ tử nói như vậy, tựa hồ nàng đối với lưu lại Tô Trường An có đầy đủ tự tin, cho nên nàng cơ hồ hỏi gì đáp nấy.

Mà lúc này Tô Trường An rốt cục đánh tốt một cái hắn tự nhận là rất rắn chắc bẻ tắc. Trên mặt của hắn lộ ra nụ cười hài lòng, nhưng này tiểu dung lại

thoáng qua liền mắt

. Hắn đem đao nằm ngang ở trước ngực, tuyết trắng thân đao lại tại kia tinh hồng sắc Huyền Nguyệt dưới, lộ ra quý dị hồng quang. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Dạ, hai đầu lông mày lộ ra một cổ tán không hết sát khí.

"Ngươi muốn giết ta?" Huyền Dạ hỏi.

"Àn." Tô Trường An nhẹ gật đầu, hấn gương mặt non nớt sắc bên trên cùng hấn tuổi tác cực không tương xứng kiên quyết.

"Thế nhưng là ngươi mới tụ linh. Ngươi giết không được ta, sẽ chỉ bị ta giết chết." Huyền Dạ nói.

Hắn cảm giác Huyền Dạ nói rất có lý, cho nên hắn bởi vậy cũng sợ một chút. Sau đó mới nhẹ gật đầu, nói ra: "Ngươi nói đúng." Hắn không khỏi có chút bi thương, vô luận như thế nào, chết tóm lại là một kiện không quá có thể khiến người ta vui vẻ sự tình.

Huyền Dạ nhíu nhíu mày, nàng giống như là phát hiện một ít chuyện thú vị vật. Khóe miệng của nàng chợt mọc ra một vòng ý cười, có chút hăng hái trên dưới đánh giá một phen Tô Trường An về sau, lại hỏi: "Nếu biết sẽ chết, vậy ngươi vì cái gì còn muốn giết ta?"

Tô Trường An lại cũng sợ một chút. Hắn cảm thấy vấn đề này giống như đã từng quen biết. Hắn rất cố gắng hồi tưởng một chút, sau đó chợt giật mình. Tại hai năm trước bắc địa, hắn từng hỏi như vậy qua Mạc Thính Vũ. Mà thời điểm đó Mạc Thính Vũ trên mặt thần thái hắn đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ.

"Nhưng ta nghĩ thử một lần." Hắn nói như vậy.

Một khắc này, hắn cảm thấy dạng này mình cực kỳ giống Mạc Thính Vũ, cũng giống cực kỳ trên sách viết những cái kia đao khách.

Tuy biết chết lại độc vãng, mặc dù tiếc mệnh lại muốn chết.

"Tốt!" Huyền Dạ đáp. Nàng không hiểu bắt đầu thường thức tên tiểu tử trước mắt này, nàng quyết định ở trong cơ thể hắn thần huyết thức tỉnh trước, cùng hắn hảo hảo chơi.

"Vậy ta liền để ngươi thử một lần." Nàng nói như vậy.

Tô Trường An khí thế trên người vào thời khắc ấy bỗng nhiên bay lên, thể nội tinh linh cấp tốc vận chuyển, đao ý, linh viêm tại hắn "Ý" chỉ huy hạ tương lẫn nhau quán quanh, có lẽ bởi vì hắn trong lòng sát ý quá thịnh nguyên nhân, một cỗ lệ khí từ hắn vùng đan điền tuôn ra, bao trùm hắn đao ý cùng linh viêm hình thành linh lực. Khí thế của hắn cũng bởi vậy lần nữa leo lên phía trên, ý của hắn tại thời khắc này chợt biến nồng đậm, trong lúc mơ hồ có từ ý hóa thành thể xu thế.

Cảm nhận được trên người mình kia cỗ không biết nơi nào tuôn ra lực lượng cường đại, Tô Trường An trong lòng thêm ra mấy phần lòng tin.

Hắn như mãnh hổ vọt lên, trên tay trường đao bị gió lên cao cao. Tinh hồng ánh trắng tung xuống, đem hấn gương mặt non nớt chiếu lên có chút dữ tợn. Ý của hắn vào thời khắc ấy phát sinh chất biến, đao ý, linh viêm còn có kia luồng lệ khí hỗn tạp mà thành lực lượng tại hắn phá kén mà thành "Thế" bên trong hóa thành giao long, quán quanh với hắn trên thân đao.

Kia một trăm như vậy kiên quyết lại như vậy bị tráng chém xuống, xuất thủ chính là đem hết toàn lực sát chiêu, không cho đối thủ may mắn cơ hội, cũng không cho mình lưu nửa phần chỗ trống.

Huyền Dạ sắc mặt biến đổi, nàng rút cuộc minh bạch vì cái gì xương đao nhân sẽ kém điểm tại cái này khó khăn lắm Tụ Linh cảnh tiểu tử thủ hạ lật thuyền trong mương. Trước mắt nam hài này mặc dù cánh giới thấp đủ cho đáng sợ, đối đạo linh ngộ lại nghe rộn cả người. Mà đáng sợ nhất là, một đao kia bên trong vậy mà để nàng người được một chút Chân Thần chi lực hương vị. Nàng không rõ vì cái gì thân là thần huyết túc chủ, lại có được điều động thần huyết năng lực, chẳng lẽ trong cơ thể hắn Chân Thần chi huyết đã bị hắn hàng phục?

Nhưng nàng rất nhanh liền thu hồi suy đoán như vậy, Chân Thần là bậc nào vĩ đại tồn tại, chính là những cái kia bị thể nhân thần thoại tinh vẫn cũng tuyệt không có khả năng làm được, huống chi hấn một cái nhỏ nhỏ Tụ Linh cảnh tu sĩ.

Mà liền tại nàng xuất thần trong khoảng thời gian ngắn này, Tô Trường An đao đã tới trước người của nàng, nàng trong lòng run lên, không thể không thừa nhận, cái này một trăm, lúc này đã có làm bị thương nàng khả năng.

Nàng thu hồi đáy lòng kia một tia khinh thị, mấy trăm thanh kết nối lấy sợi tơ chủ thủ từ trong cơ thể nàng tuôn ra, như núi kêu biển gầm nghênh tiếp Tô Trường An.

Tô Trường An trong lòng lớn hách, nhưng ánh mắt lại càng phát ra quyết tuyệt.

Ầm!

Nổ vang một tiếng nổ tung.

Tô Trường An thân thể ngay tại kia một cái chớp mắt bay ngược ra gần mười trượng khoảng cách, mới bỗng nhiên vọt tới mặt đất, lần nữa phát ra một tiếng vang thật lớn, mà trên mặt đất bụi đất cũng tại cái này va chạm bên trong bị nhấc lên, một cỗ to lớn bụi mù cứ như vậy bay lên.

Huyền Dạ thân hình dừng lại bỗng nhiên, vừa mới một kích kia đối cứng mặc dù nàng lấy được thắng lợi, nhưng nàng nội tức lại bởi vậy có chút hỗn loạn, trong nội tâm nàng kinh hãi tại Tô Trường An biến thành hiện ra cùng hân cảnh giới cực không tương xứng chiến lực. Nhưng trên mặt lại vẫn đạm phong khinh nói ra: "Người liên chỉ biết một chiêu này sao? Dạng này có thể giết bắt từ ta."

Nói xong câu này, nàng liền mất hứng thú. Nàng có thể cảm giác được rõ ràng Tô Trường An giờ phút này đã mạng sống như treo trên sợi tóc, không có khả năng còn có tại đứng lên khả năng. Cho nên nàng quay người liền muốn hướng phía toà kia trên bệ đá đi đến, còn có một số nghi thức chờ lấy nàng đi hoàn thành, nàng cũng không có quá nhiều thời gian tiếp tục trì hoãn.

"Một chiêu kia. Là Mạc Thỉnh Vũ dạy ta." Nhưng một đạo hư nhược thanh âm lại chợt truyền đến, cái này khiến nàng vừa mới bước ra bước chân bỗng nhiên dừng lại. Nàng không thể tưởng tượng nổi cục gạch nhìn về phía kia một đoàn bụi mù bên trong, một cái thân ảnh nhỏ gầy đang từ nơi đó chậm rãi đứng lên.

"Nhưng hân chưa kịp nói cho ta một chiêu kia danh tự, cho nên một đạo kia ta gọi nó Mạc Thỉnh Vũ."

"Ngay tại vừa mới ta học xong một chiêu khác, nhưng dạy ta người đồng dạng chưa kịp nói cho ta một chiêu này danh tự."

"Cho nên một đạo kia, ta gọi nó Sở Tích Phong!"

Bụi mù bên trong truyền đến thanh âm cũng không lớn, mà lại bởi vì quá suy yếu, hân nói đến có chút chậm chạp. Nhưng không biết vì sao, Huyền Dạ lại có chút sững sờ, tựa hồ không thể tin được một cái Tụ Linh cảnh tiểu tử, tại tiếp nhận lực lượng lớn như vậy về sau, còn có đứng lên khí lực.

Nhưng càng làm cho nàng không thể tin được sự tình, lại chợt phát sinh.

Kia bụi mù bên trong, một thân ảnh đột nhiên chui ra.

Kia là một cái nhìn qua mới mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên, áo quần hân lam lù, toàn thân đầm máu, không nói ra được chật vật, nhưng hân con mắt đột hỏa điểm.

Hân đem trên tay đao hướng về phía trước duỗi ra, trên chân màu đen giày ủng trên mặt đất không ngừng giẫm đạp, tốc độ của hân vào thời khắc ấy trở nên cực nhanh. Đến cuối cùng cơ hồ hóa thành một đạo lưu ảnh, thể như bôn lôi hướng phía Huyền Dạ lao đến.

Hân là như vậy kiên quyết, cực kỳ giống cùng đồ mật lộ hùng sư.

Huyền Dạ chân mày cau lại, nàng chán ghét cảnh tượng trước mắt, chán ghét người trước mắt, cũng chán ghét cặp kia đột hỏa điểm con ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Về nhà

(PS: Cảm tạ các vị khen thưởng cùng nguyệt phiếu.)

(PS: Các bạn đọc: 346162676)

Nhưng Huyền Dạ cũng không sợ hãi. Tô Trường An đã không có nhiều ít lực lượng, trong cơ thể hân linh lực hao hết, trên thân còn mang theo rất nghiêm trọng tổn thương. Nàng chỉ là đơn thuần chán ghét chuyện như vậy.

Nhưng nàng không thể giết Tô Trường An, trong cơ thể hân còn có Chân Thần chi huyết, hân là bọn hân phục sinh thân huyết hi vọng, cũng là bọn hân hành động lần này thu hoạch ngoài ý muốn. Nàng đề xuống trong lòng mình dâng lên sát ý, mấy đạo hàn quang từ trong cơ thể nàng tuôn ra.

Tô Trường An chỉ cảm thấy thân thể của mình chợt nhẹ, trên chân, trên tay liền có mấy đạo huyết quang toác ra, hân một cái lão đảo, thân thể liền lần nữa mới ngã xuống đất. Hân giống một đầu như chó chết nằm ở trên mặt đất, máu tươi theo cổ tay của hân mất cá chân không ngừng chảy ra ngoài trời.

Hân thử nắm chặt đao trong tay, đứng lên lần nữa, nhưng hân vừa mới đứng dậy, chân hân mất cá chân chỗ vết thương liền lần nữa xé rách, hân lại một lần ngã ngồi trên mặt đất. Máu tươi tràn ra trở nên càng thêm mãnh liệt, mảnh đất kia đã dần dần bị máu của hân nhuộm thành màu đỏ. Thân thể của hân trở nên giống như không còn là hân, mặc hân cố gắng như thế nào, đối lấy lại là càng phát ra tê tâm liệt phế cảm giác đau.

"Ta không biết ngươi dùng cái gì biện pháp chế trụ trong cơ thể ngươi thần huyết, nhưng linh lực của ngươi đã hao hết. Thân thể của ngươi sẽ theo trong cơ thể ngươi máu tươi chảy xuôi mà càng ngày càng suy yếu, tại ngươi trước khi chết, Chân Thần nhất định sẽ tại trong cơ thể của ngươi thức tỉnh." Huyền Dạ nói như vậy nói. Sau đó nàng cũng không tiếp tục nhìn Tô Trường An một chút, trong hư không phóng ra một bước, thân thể liền rơi vào toà kia trên bệ đá.

Trên bệ đá Cổ Tiễn Quân như cũ tại ngủ say, nhưng nàng sắc mặt lại bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên càng phát tái nhợt.

Huyền Dạ hướng về nàng, chậm rãi vươn mình tay. Một thanh lóe u quang chui thủ đúng lúc này xuất hiện ở trong tay, đao sắc bén nhọn, chống đỡ tại Cổ Tiễn Quân cổ.

Tô Trường An đem đây hết thấy đều nhìn ở trong mắt, hắn muốn làm những gì, nhưng thân thể của hắn sớm đã đã mất đi khống chế. Hắn chỉ có hướng về phía Huyền Dạ lớn tiếng hô: "Ngươi muốn làm gì?"

Huyền Dạ quay đầu nhìn đồng dạng cái kia trong vũng máu nam hài, nàng nói ra: "Phía dưới này chôn dấu một tòa thành. Kia là một vị Chân Thần hành cung, tên là Phong Đô. Phong Đô bên trong có một con đường, gọi là Hoàng Tuyền. Cuối đường, có một khối đá, gọi là tam sinh. Ta muốn đi lấy nó."

"Nhưng Phong Đô từ cái này vị Chân Thần vẫn lạc về sau, liền biến mất tại lòng đất này. Chỉ có dùng hắc hậu duệ huyết dịch hiến tế mới có thể gọi ra. Mà nàng, chính là vị kia Chân Thần hậu duệ."

Nói đến đây, Huyền Dạ khoe miệng lại câu lên một vòng ý cười, nàng có chút hăng hái nhìn về phía Tô Trường An hỏi: "Cho nên, ngươi nói xem ta hiện tại muốn làm gì?"

Tô Trường An cũng không biết Huyền Dạ trong miệng Phong Đô, Hoàng Tuyền, tam sinh đến cùng là những thứ gì. Nhưng hắn biết, nếu là một đao kia xuống dưới, vốn là hư nhược Cổ Tiễn Quân tất nhiên là sống không được nữa.

Đương nhiên, hắn cũng biết mình cũng không sống nổi hắn quá lâu, máu của hắn càng chảy càng nhiều, đầu cũng bởi vậy trở nên có chút chìm vào hôn mê. Nhưng hắn cũng không muốn để Cổ Tiễn Quân chết, chỉ ít không muốn xem lấy nàng tại mình trước khi chết chết, cho nên hắn quyết định làm chút gì.

"Ngươi dạng này không đúng." Thế là hắn nói như vậy, hắn nghĩ thử cùng nữ nhân này nói một chút đạo lý.

Đó cũng không phải một kiện đặc biệt hào quang sự tình, chỉ ít Tô Trường An là cảm thấy như vậy. Vừa mới còn gọi lấy muốn giết nàng, đánh không lại về sau, đao mất lại muốn giảng đạo lý. Tô Trường An cho rằng giống Mạc Thịnh Vũ hoặc là Sở Tích Phong dạng này đao khách là làm không được như thế rơi mặt mũi chuyện.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi có chút tiếc nuối, đến sắp chết thời điểm, mình vẫn là không có trở thành giống như bọn họ đao khách.

Nhưng đã muốn chết, mặt mũi muốn tới thì có ích lợi gì? Tô Trường An như thế tự an ủi mình. Có thể để cho Cổ Tiễn Quân sống sót liền đủ. Bởi vì, mặc kệ như thế nào, còn sống luôn luôn tốt.

Huyền Dạ nhìn xem nam hài này, mỹ lệ con mắt chớp chớp, tựa hồ đang chờ đợi câu sau của hắn.

Tô Trường An nhất thời có chút từ nghèo, hắn nghĩ nghĩ, nửa ngày về sau, mới nói ra: "Ngươi dạng này nàng sẽ chết."

Huyền Dạ ngăn người, chợt thổi phù một tiếng, phát ra một trận tiếng cười. Nàng rất nghiêm túc nhìn Tô Trường An một hồi, giống như là thật tại cân nhắc lời hắn nói. Qua hồi lâu, nàng mới nói ra: "Ngươi thật là một cái thú vị hài tử."

Lúc này nàng ngừng đầu nhìn bầu trời, giữa bầu trời đêm đen kịt, kia vòng tinh hồng sắc trắng khuyết chẳng biết lúc nào dần dần biến thành trăng tròn. Huyền Dạ lại nói ra: "Cùng ngươi nói chuyện phiếm thật là kiện để cho người ta chuyện vui, thế nhưng là ta không có thời gian."

Nói tới chỗ này, nàng lắc đầu, giống như thật là tại vì thế cảm thấy tiếc nuối. Sau đó trên mặt nàng ý cười chợt thu liễm, nàng lại một lần quay đầu nhìn về phía trên bệ đá Cổ Tiễn Quân, đao găm trong tay cứ như vậy hướng phía nàng màu tuyết trắng cổ đưa qua.

Tô Trường An nghĩ không ra hết thấy phát sinh đột nhiên như vậy, hắn mở miệng liền muốn uống ngăn, nhưng Huyền Dạ lần này đối với hắn lại thông tai không nghe thấy, mắt thấy kia chui thủ liền muốn đâm vào Cổ Tiễn Quân cổ.

"Ngươi dám! ! !"

Một thanh âm chợt từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Thanh âm kia giống như là mang theo một loại nào đó ma lực, Huyền Dạ chấn động trong lòng, vươn đi ra chui thủ cũng bởi vậy dừng một chút.

Ngoại trừ kia vàng huyết nguyệt lại không một vật trong bầu trời đêm chợt nổi lên một đạo tử sắc quang mang. Kia là một vì sao, hắn chợt xuất hiện, hướng phía phương thiên địa này tung xuống chói mắt quang huy.

"Tĩnh vẫn?" Huyền Dạ sắc mặt biến đổi, lực lượng của nàng mặc dù còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng loại này bài sơn đảo hải mà đến uy áp vẫn là để nàng mình bạch người đến đến tột cùng là bức nào cường hãn tồn tại.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, một đạo tử sắc Điện Mãng liền từ trong hư không thoát ra, hướng phía nàng lúc đầu.

Kia Điện Mãng phát ra một trận chói tai gào thét, chớp mắt liền đến trước người nàng. Nàng trong lòng run lên, nói thầm một tiếng không tốt, vội vàng gọi ra lít nha lít nhít chủy thủ đưa nàng bao khóa.

Nổ vang một tiếng nổ lên.

Huyền Dạ thân thể nhanh lùi lại mấy trượng sau mới khó khăn lắm đứng vững, nhưng nàng khoe miệng lại tràn ra vết máu, hiển nhiên là thụ không nhỏ nội thương. Nàng trong lòng biết không địch lại, vội vàng liền muốn vận chuyển linh lực trong cơ thể chạy trốn.

Nhưng một cây đao cùng một người lại chợt từ hư không tại xông ra, chớp mắt liền đã tới trước người của nàng.

Đãi nàng thấy rõ kia đến người bộ dáng lúc, con người của nàng đột nhiên trọn to.

"Là..."

Nàng vừa định nói chút gì, lại phát hiện cổ họng của mình giống như là bị kẹt chủ, rốt cuộc phát ra một điểm thanh âm. Đầu của nàng chợt trở nên có chút choáng nặng nề, mơ hồ trong đó cảm thấy mình tựa như là tại xoay tròn. Nhưng nàng cảm thấy tựa hồ có chút không đúng, thế là nàng thử mở to hai mắt thấy rõ ràng tình trạng của mình, nhưng đập vào mắt lại là một cái không có đầu lâu thân thể ngay tại chậm rãi ngã xuống.

Nàng bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai mình bị chặt xuống đầu lâu.

Đồng!

Một tiếng vang nhỏ. Huyền Dạ đầu rơi trên mặt đất, sau đó quay cuồng một hồi, cuối cùng tại kia một đám còn tại liếm ăn lấy Cổ Tịch Quân huyết dịch quái vật trước người dừng lại. Những quái vật kia giờ phút này mới từ những cái kia đối bọn hắn tới nói mỹ vị đến cực điểm trong đó ăn lấy lại tinh thần. Bọn hắn từng sờ quan sát cái kia đưa lưng về phía nam nhân của bọn hắn, lại nhìn một chút dưới chân viên kia còn chưa nhắm mắt đầu lâu, rốt cuộc phát ra một tiếng sợ hãi gào thét, nhao nhao tứ chi chạm đất, hướng phía rừng rậm chỗ sâu bỏ chạy.

Đây hết thảy phát sinh như điện quang hỏa thạch, thẳng đến những quái vật kia tại trong rừng rậm xuyên thẳng qua lúc tiếng vang truyền đến, Tô Trường An mới hồi phục tinh thần lại.

Hắn kinh ngạc nhìn cái kia dẫn theo đồ vật, đưa lưng về phía mình nam nhân. Trong hốc mắt như có thứ gì đang lăn lộn.

Nhưng hắn không dám lên tiếng gọi hắn, trong lòng của hắn không hiểu sinh ra một chút sợ hãi. Hắn sợ hãi khi hắn quay đầu thời điểm, xuất hiện không phải mình như kỳ vọng gương mặt kia.

Nam tử kia đem trong tay đao lắc một cái, phía trên nước mắt nước mắt vết máu đều rơi xuống, đao kia thân trong nháy mắt trở nên thông thấu, tại ánh trăng cùng dưới ánh sao sơn thủy cái này hào quang kinh người.

Keng!

Nam tử đem trường đao trở vào bao dựa vào trên lưng, hắn lại đưa tay đặt ở Cổ Tịch Quân còn tại nhỏ máu trên vết thương, tử quang lóe lên, kia vết thương liền dần dần khép lại. Sau đó hắn đưa nàng ôm ngang tại trước ngực, thân ảnh lóe lên, liền tới đến Tô Trường An trước người.

Tô Trường An trong mắt cực lực bao quanh đồ vật vào thời khắc ấy trút xuống, hắn nhìn qua nam tử kia rồi tung trước trán rồi tung tóc, khoe miệng kéo cận bã râu ria, rốt cuộc nhìn không được nhẹ giọng kêu: "Sở tiền bối."

Nam tử băng lãnh trên mặt lộ ra một tia hiếm thấy ý cười, hắn đem trong hôn mê Cổ Tịch Quân buông xuống, để nàng tựa ở trên vai của mình, lại duỗi ra một cái tay đem Tô Trường An đỡ dậy. Nói ra: "Ta mang các ngươi về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Huyết cừu

(PS: Cảm tạ mộc ngọc mang, mê rượu thích cờ bạc, mực tên i nguyệt phiêu cùng khen thưởng)

(PS: Các bạn đọc 346162676)

(PS: Quyền sách duy nhất chính bản tại tung hoành, hi vọng thích quyền sách bằng hữu đều có thể đến tung hoành ủng hộ chính bản.)

Sở Tích Phong tiếng nói vừa dứt, một đạo lôi quang lóe sáng, trước người bọn họ trong hư không liền bị đánh mở một vết nứt. Sở Tích Phong vịn hai người, nhanh chân liền bước ra ngoài.

Một đạo ánh nắng soi tới, Tô Trường An cảm thấy có chút chóng mặt, hắn vô ý thức muốn giơ tay lên che khuất ánh nắng, nhưng hắn cánh tay lại truyền đến một trận nổi đau xé rách tim gan. Hắn đành phải híp mắt, đánh giá chung quanh cảnh tượng.

Phiền chợ, thi thể, còn có đầy đất nước đọng.

Nơi này là Lam Linh Trấn. Tô Trường An bừng tỉnh đại ngộ.

Nhìn trước mắt cảnh tượng quen thuộc, mặc dù hắn mới rời khỏi bất quá hai khắc đồng hồ thời gian, nhưng đáy lòng vẫn không khỏi dâng lên một trận phảng phất giống như cách một thế hệ ảo giác.

Chợt hắn trông thấy đằng ra có một thân ảnh đứng ở đó.

Kia tựa như là một vị lão giả, hắn còng lưng thân thể, chính diện hướng phía bọn hắn, tựa hồ đã ở chỗ này chờ một số thời khắc.

Bởi vì nghịch ánh sáng duyên cớ, cho nên Tô Trường An nhìn không rõ ràng lão giả trên mặt biểu lộ, nhưng hắn cảm thấy hắn hắn là đang cười.

Sở Tích Phong vịn hai người bọn họ, bước nhanh phải đi đến lão giả kia trước mặt, hắn cong cong thân thể nói ra: "Ngọc Hành đại nhân."

Tô Trường An lúc này cũng thấy rõ người đến dung mạo, hắn cũng lập tức kêu: "Su thúc tổ."

"Ngô." Lão giả nhẹ gật đầu, sau đó một đạo ôn hòa bạch quang từ trong tay hắn bay ra, dung nhập Tô Trường An thể nội. Tô Trường An chỉ cảm thấy một cỗ ám áp tràn vào đan điền của mình, sau đó lại theo trong cơ thể mình linh lực du tẩu qua hắn toàn thân, kỳ kinh bát mạch. Cỗ này ám áp cứ như vậy trong cơ thể hắn đẩy ra, thương thế của hắn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khép lại ra.

Tô Trường An trong lòng vui mừng, hắn dò dặt ở Sở Tích Phong trên vai tay, mặc dù hắn vẫn là rất suy yếu, nhưng tối thiểu đứng thẳng vẫn có thể làm được.

"Tạ ơn su thúc tổ." Hắn hướng Ngọc Hành vừa cười vừa nói.

Nhưng Ngọc Hành nhưng không có mấy may đáp lại Tô Trường An ý tứ, hắn chỉ là nhìn xem Sở Tích Phong, trong ánh mắt còn nói không rõ có đạo không rõ sắc thái.

Sở Tích Phong tự nhiên cảm nhận được Ngọc Hành ánh mắt, hắn có chút trầm ngâm sau đưa trong tay Cổ Tiệp Quân giao cho Tô Trường An trong tay, sau đó hắn bỗng nhiên quỳ xuống.

Tô Trường An tiếp nhận Cổ Tiệp Quân, đưa nàng tựa ở trên vai của mình, đang muốn nói chút gì, lại bị Sở Tích Phong bỗng nhiên cử động cắt đứt, hắn có chút không rõ ràng cho lắm ngăn người, kinh ngạc nhìn Sở Tích Phong cùng Ngọc Hành hai người.

Đồng! Đồng! Đồng!

Sở Tích Phong hướng phía Ngọc Hành liên tiếp dập đầu ba cái, hắn dùng sức cực lớn, lại triệt hồi hộ thể linh lực, ba lần xuống tới, trên trán đã xuất hiện một mảnh máu ứ đọng.

Ngọc Hành híp trong ánh mắt tựa hồ có cái gì óng ánh đồ vật đang nhấp nháy, hắn run run rẩy rẩy đi lên trước, đem Sở Tích Phong quỳ rạp xuống đất thân thể đỡ dậy.

Sau đó hắn trên dưới đánh giá một phen Sở Tích Phong, tràn đầy nếp uốn trên mặt trời lên một vòng tiểu dung: "Tốt! Tốt! Tốt!"

Ngọc Hành nói liên tục ba chữ tốt, âm đậm trong con ngươi có hào quang sáng tỏ đang nhấp nháy. Hắn lại tiếp lấy nói ra: "Có người thái gia gia sở Tiêu Hân mấy phần khí phách!"

Sở Tích Phong nghe vậy lại không đáp hắn, ngược lại là cung kính thối lui đến một bên, trầm mặc lại.

Trên trận bầu không khí tại thời khắc này trở nên có chút kiềm chế. Mà Tô Trường An thụ nhất không được chính là loại này kiềm chế. Hắn muốn nói điểm gì, nhưng lại không biết đến cùng phát sinh khi nào, cho nên chỉ có tiếp tục xem hai người.

Nửa ngày về sau, Ngọc Hành chợt thở dài một hơi, mới có hơi chần chờ nói ra: "Tích Phong, người trở lại Giang Đông. . ."

Hắn mới lên tiếng một nửa, lại bị Sở Tích Phong đánh gãy. Chỉ gặp Sở Tích Phong trên mặt thần sắc trở nên nghiêm nghị, hắn nói "Ngọc Hành đại nhân, Giang Đông Sở gia nợ máu, Tích Phong một người nói không tính. Còn xin Ngọc Hành đại nhân đừng để ta khó xử."

Ngọc Hành sắc mặt biến đổi, cuối cùng chỉ có thở dài một tiếng, không nói nữa.

Sở Tích Phong biết Ngọc Hành đã thỏa hiệp, hần hướng phía Ngọc Hành nhẹ gật đầu, đi đến Tô Trường An bên người.

"Sở tiền bối? Ngươi muốn đi sao?" Tô Trường An từ hai người trong lúc nói chuyện với nhau ngằm trộm nghe ra thứ gì, hần nhìn xem Sở Tích Phong, nhin không được hỏi.

Sở Tích Phong nghe vậy, băng lãnh trên mặt trời lên một vòng ý cười, hần vươn tay, sờ lên Tô Trường An đầu. Nói ra: "Trường An, cái tốt nào cũng có kết thúc."

Tô Trường An đầu thấp xuống, thanh âm của hần cũng nhỏ mấy phần: "Ta biết, nhưng ngươi cũng không cần như vậy vội vã đi, ngươi đi, ai bảo đạo pháp ta? Ta vẫn như vậy, khẳng định tìm không thấy cái thứ hai nguyện ý dạy ta giáo tập."

Sở Tích Phong nghe vậy, khóe miệng của hần ý cười càng tăng lên. Một đạo tử sắc linh quang chợt từ trong cơ thể hần dâng lên, hướng phía Tô Trường An thể nội bay đi.

"Trường An, ngươi rất thông minh. Đạo pháp của ta ngươi đã sờ đến chút môn đạo, viên này tinh linh bên trong có của ta Đạo Ý, ngươi chỉ cần siêng năng cảm ngộ, ngày sau thành tựu định sẽ không thua tại ta cùng Mạc Thịnh Vũ."

Tô Trường An cảm thấy một ngôi sao linh tràn vào trong cơ thể của mình, chuyện như vậy ở trên người hần đã từng xảy ra mấy lần, hần biết rõ biết, kia là tinh nhận chi linh. Ánh mắt của hần thỉnh thoảng nhìn về phía Sở Tích Phong trong ánh mắt tràn đầy chấn kinh. Hần không khỏi hỏi: "Sở tiền bối, ngươi . . ?"

"Ân." Sở Tích Phong nhẹ gật đầu, khẳng định Tô Trường An trong lòng suy đoán.

"Thế nhưng là cái này truyền thừa tinh linh." Tô Trường An còn nói thêm, vật trân quý như vậy, Sở Tích Phong cứ như vậy hời hợt cho mình, hần không khỏi có chút bất an.

"Ngươi gọi sư phó. Thứ này tự nhiên là cho ngươi." Sở Tích Phong nói.

"..." Tô Trường An cảm thấy Sở Tích Phong nói đến cũng không phải là không có đạo lý, cho nên liền không còn phía trên này làm dây dưa. Hần lại nghĩ đến nghĩ, mới vừa hỏi nói: "Kia Sở tiền bối, chúng ta khi nào mới có thể gặp lại?"

Sở Tích Phong nghe vậy, nhưng không có trả lời vấn đề của hần, mà là nói ra: "Chiếu cố thật tốt Ngọc Hành đại nhân."

Nói xong, Sở Tích Phong nụ cười trên mặt thu liễm, hần hướng phía Ngọc Hành chấp tay nói ra: "Ngọc Hành đại nhân! Tích Phong cũng nên đi! Ngươi khá bảo trọng!"

Tiếng nói vừa dứt, trên người hần một vết chớp tím lói quang hiện lên, thân thể liền hóa thành một đạo lưu quang hướng phía muốn ra bay vụt ra ngoài, chỉ là mấy tức thời gian, liền hoàn toàn biến mất không thấy.

Tô Trường An phiền muộn nếu như mắt nhìn xem luồng hào quang màu tím kia biến mất ở trong mắt chính mình, hần quay đầu nhìn về phía Ngọc Hành, muốn hỏi chút gì. Nhưng có lẽ là Ngọc Hành trên mặt biểu lộ quá nghiêm khắc túc, miệng của hần mới mở ra, nhưng lại lần nữa nhắm lại.

"Ngươi muốn hỏi cái gì?" Ai ngờ Ngọc Hành lại liếc hần một cái, nói.

Tô Trường An nhìn Ngọc Hành một bộ thùy nhân mông lung đáng vẽ, biết mình tiểu tâm tư không gạt được ánh mắt của hần. Hần gãi gãi cái ót, hỏi: "Sở tiền bối là như thế nào trở thành tinh vân?"

Ngọc Hành lại liếc hần một cái, mới nói: "Thực lực của hần sớm đã tại hồn thủ cảnh đỉnh phong, muốn phá cảnh với hần mà nói vốn là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ là hần người mang truyền thừa tinh linh, mà chính mình đạo còn chưa lĩnh hội, phá cảnh thời điểm, Tinh Hải bên trong trời tồn thương tình liền sẽ có cảm ứng, để hần cưỡng ép tiếp nhận truyền thừa. Trong lòng của hần từ đầu đến cuối còn có như vậy một tia không cam lòng, cho nên một mực đem cảnh giới của mình áp chế ở hồn thủ cảnh. Kỳ vọng có thể lấy chính mình đạo, tu thành tinh vân."

Tô Trường An cũng sờ, hần chợt vang lên Sở Tích Phong từng nói qua.

"Không có mình tinh tinh, liền không đến được kia phiên Tinh Hải."

Hần tâm không hiểu có chút bối rối, nhin không được hỏi: "Vậy hần vì cái gì không lại chờ chờ?"

"Chờ? Chờ đợi thêm nữa, ngươi cũng đã chết tại Phong Đô!" Ngọc Hành nói. Nhưng hần nhìn xem Tô Trường An vì vậy mà trở nên nét mặt như đưa đám, trong lòng mềm nhũn, lại nói ra: "Nhưng dù cho không có chuyện ngày hôm nay, hần cũng không có thời gian ngộ đạo. Nhiều nhất ba tháng thời gian, hần nhất định phải trở thành tinh vân."

"Hả? Vì cái gì?" Tô Trường An không hiểu, hần nghĩ đến Ngọc Hành cùng Sở Tích Phong vừa mới đối thoại, không khỏi có chút khẩn trương mà hỏi: "Có phải là bọn hần hay không Sở gia cái gì cừu nhân? Chẳng lẽ bọn hần muốn đối Sở tiền bối nhà xuất thủ?"

"Sở gia cùng bọn hần cừu gia có cái trăm năm ước hẹn. Ước định trong vòng trăm năm lẫn nhau không tương phạm. Mà tiếp qua ba tháng chính là trăm

năm ước hẹn kết thúc thời gian."

"Kia Sở tiền bối chẳng phải là rất nguy hiểm, ta đi giúp hắn có được hay không!" Tô Trường An nói.

"Giúp? Nếu như đã là tình vẫn Sở Tích Phong đều không giải quyết được, người đi không phải thêm phiền?"

Tô Trường An cảm thấy Ngọc Hành nói rất có đạo lý, vừa mới tại Lam Linh Trấn chính là hắn tùy tiện xuất thủ mới khiến cho Sở Tích Phong thân ở hiểm địa. Cho nên hắn có chút không hảo ý sờ lên cái mũi, nhưng lại có chút không cam lòng hỏi lần nữa, "Kia Sở gia cừu nhân đến cùng là ai?"

Lần này Ngọc Hành nhưng không có lại trả lời hắn vấn đề, hắn đưa tay đặt ở Tô Trường An trên vai, một đạo bạch quang hiện lên. Ba người liền biến mất ở toà này đã là từ thành Lam Linh Trấn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhân quả

Mà tại khoảng cách Lam Linh Trấn bất quá năm trăm dặm chỉ địa một chỗ trong rừng rậm, hai thân ảnh ngay tại tương hổ truy đuổi.

Trước mặt là một vị mặc áo xanh, được màu trắng mạng che mặt nữ tử. Nàng tay phải cầm kiếm, tay trái che ngực, nàng chỗ ấy quần áo đã bị máu tươi nhuộm đỏ, theo nàng chạy, thỉnh thoảng có từng điểm từng điểm vết máu tung xuống. Mà phía sau của nàng, đi theo một cái hình người quái vật, quái vật kia hình thể cực đại, có gần cao hơn một trượng, sau lưng kéo lấy một đầu thật dài lại bám vào đến lại lân phiến đuôi rắn. Hắn tứ chi chạm đất, như là đã thú tại núi rừng bên trong chạy, tinh hồng sắc con người, phát ra trận trận u quang, giờ phút này chính nhìn chòng chọc vào phía trước vị nữ tử kia, khoe miệng thỉnh thoảng có tanh hôi nước bọt chảy xuống.

Nữ tử sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, nhưng nàng ánh mắt cũng rất băng lãnh, không có sợ hãi, cũng không có phẫn nộ. Tựa như là trên Thiên Sơn tuyết trắng, dưới nền đất dửng duyền, trong sáng không một hạt bụi.

Tốc độ của nàng dần dần chậm lại, vết thương nơi ngực dần dần mọc lên một trận không tầm thường ám sắc, kia là bị sau lưng quái vật kia tập kích về sau, bị kích độc. Loại trình độ này độc mặc dù lợi hại, nhưng lấy nàng tu vi, ẩn lý thuyết là không gây thương tổn được nàng. Nhưng bởi vì con quái vật kia không ngừng truy đuổi, cho nên nàng căn bản hoàn mỹ vận khí linh lực của mình chữa thương cho mình, đến mức nọc độc này đã bắt đầu dần dần khuếch tán.

Sau lưng nàng quái dị hồ hiểu rất rõ thân thể nàng tình huống, cho nên hắn cũng thả chậm một chút tốc độ, chỉ là giống như quý mị đi theo nàng, không có chút nào chủ động xuất kích ý tứ, . Hắn tựa hồ nghĩ là thông qua dạng này truy đuổi đánh giằng co, cuối cùng sinh sinh kéo đổ nữ tử.

Không thể không thừa nhận đây là rất tốt một loại sách lược, chỉ cần thoắt tiêu hao thêm phí một chút thời gian, liền có thể cầm xuống một vị, mạnh hơn chính mình ra rất nhiều đối thủ.

Nhưng sự tình phát triển nhưng lại không có như ước nguyện của hắn.

Nữ tử trên mặt thần sắc nhưng cũng không có bởi vì đánh tan quái vật này quý kẻ, mà có chút cao hứng. Tròng mắt của nàng càng thêm lạnh lẽo lên, tại xuyên qua một loạt không biết tên cây cối về sau, trước mắt của nàng xuất hiện một mặt to lớn ngọn núi.

Kia là một tòa sườn núi miệng, nó cao lại ngàn trượng, dài không biết mấy phần, như một tôn chướng ngại vật đứng ở đó, chặn nữ tử đường đi.

Nữ tử đối với cái này bỗng nhiên xuất hiện sườn núi miệng đầu tiên là sững sờ, sau đó, nàng quyết tuyệt xoay người, đem trong tay kiếm nằm ngang ở trước ngực, thấy lạnh cả người bỗng nhiên từ trong cơ thể của nàng bay lên.

Kia như bóng với hình quái vật cũng tại mấy hơi về sau đến nữ tử trước người, hắn tại khoảng cách nữ tử đại khái xa bốn, năm trượng địa phương dừng lại, đứng người lên. Hắn duỗi ra mình dài nhỏ đầu lưỡi, liếm lấy một chút bờ môi của mình. Sau đó cặp kia tinh hồng sắc trong con người, chợt hung quang chớp động. Hắn mang theo treu tức ngữ khí hỏi: "Chạy a? Ta nghĩ đến đám các người Tinh Thần các chỗ săn đều là chút chỉ biết là chạy trốn chỗ nhà có tang đâu?"

Nữ tử như sương mây nhàu, lại cũng không nói chuyện. Nhưng nàng trên người hàn ý lại bởi vậy càng sâu hơn, nàng dẫn theo kiếm liền muốn hướng quái vật kia đâm tới, nhưng nhà mũi kiếm vừa lên, sắc mặt của nàng biến đổi, một đạo máu tươi liền bỗng nhiên từ trong miệng nàng phun ra. Chiều kiếm của nàng cũng bởi vậy ngừng lại.

Nàng lúc này mới phát hiện, trong cơ thể nàng linh lực chẳng biết lúc nào bị nhiễm lên một tầng màu xám tro khí tức. Những này âm đạm vật chất theo nàng xuất kiếm lúc thể nội linh lực vận chuyển mà trong nháy mắt du tẩu qua toàn thân của nàng, thân thể của nàng bởi vậy bị loại này không biết tên đồ vật ăn mòn ở. Nếu là đặt ở bình thường thứ này mặc dù phiền phức, nhưng chỉ cần cho nàng một chút thời gian, nàng liền có thể đem loại bỏ. Nhưng bây giờ, hiển nhiên trước mắt con quái vật này là sẽ không cho nàng bất luận cái gì thời gian.

Nữ tử một hệ liệt biến hóa rơi vào quái vật kia trong mắt, khoe miệng của hắn bởi vậy móc ra một vòng cười tàn nhẫn ý. Hắn chậm rãi hướng phía nữ tử từng bước một đi tới, chân đạp tại phủ kín lá rụng trên mặt đất, phát ra một trận sạt vang động.

Nữ tử nhìn xem chậm rãi đến gần quái vật, mặt mày của nàng cơ hồ nhàn thành một đoàn. Nàng dẫn theo kiếm chậm rãi hướng về sau mặt thối lui, ánh mắt lại một mực cảnh giác nhìn xem quái vật kia.

Quái vật kia tựa hồ rất hưởng thụ dạng này niềm vui thú, hắn cũng không vội lấy xuất kích, ngược lại là mặc cho nữ tử lui lại.

Rốt cục, nữ tử thối lui đến kia lấp kín sườn núi trên miệng, trong nội tâm nàng trầm xuống, biết lúc này không có liều mạng một lần, mới có một chút hi vọng sống. Nàng cố nén bởi vì vận chuyển linh lực mà truyền đến kịch liệt đau nhức, lần nữa đem kiếm nâng lên trước người.

Quái vật kia cũng tại thời khắc này phát ra một tiếng gào thét, hắn tinh hồng sắc con ngươi quang mang bởi vì sắp đến giết chóc mà trở nên càng phát ra hung ác. Thân thể của hắn bỗng nhiên xông về trước ra, trong tay lợi đao hiện ra hào quang kinh người.

Cơ hồ đúng lúc này nữ tử cũng động lực, kiếm khí của nàng như hồng, kèm thêm rỗng ngâm phượng gáy thanh âm, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, như thể đón quái vật kia xông tới.

Một kích này, mặc dù thanh thế to lớn, nhưng nữ tử lại biết kì thực phô trương thanh thế ngoài mạnh trong yếu. Trong cơ thể nàng linh lực bởi vì những cái kia không biết tên âm đạm vật chất ăn mòn mà trở nên trống rỗng, cường tự nhắc lên cuối cùng một chút linh lực phát ra một chiêu này, cũng bất quá là châu chấu đá xe mà thôi. Nàng tại đâm ra một kiếm này lúc, trong lòng đã được từ chỉ.

Mà đúng lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến.

Cái kia vốn là hung thần ác sát đánh tới, đã tới giữa không trung quái vật chợt dừng lại.

Hắn tinh hồng sắc con ngươi vào thời khắc ấy âm đạm xuống, một ngụm nghịch huyết từ hắn trong miệng phun ra, trên mặt thần sắc cũng theo đó trở nên uể oải, thân thể của hắn cũng ngay sau đó rơi xuống dưới, hung hăng ngã tại phủ kín lá khô trên mặt đất.

Nữ tử hơi sững sờ, hiển nhiên là bị cái này đột nhiên phát sinh dị biến cho kinh trụ. Nhưng nàng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, ý thức được đó là cái cơ hội ngàn năm một thuở. Cơ hồ theo bản năng mũi kiếm của nàng rung động, mang theo lẳng liệt hàn ý phá không mà tới.

Kia trên đất quái dị hồ thụ nội thương rất nặng, hắn nhìn thấy nữ tử như thể lẳng liệt thế công, cơ hồ ngay cả tâm tư phản kháng đều sinh không nổi tới. Hắn phát ra một tiếng gào thét, trên lưng bỗng nhiên duỗi ra một đôi cánh xương, thân ảnh khẽ động, vậy mà cũng không quay đầu lại hướng phía nơi xa bỏ chạy.

Nữ tử cũng không truy kích, nhưng nàng vẫn như cũ cầm kiếm cảnh giác nhìn qua cái kia đạo bỏ chạy thân ảnh, thẳng đến hoàn toàn xác định hắn sẽ không lại khi trở về. Thân thể của nàng chợt mềm nhũn ra, ngổ liệt trên mặt đất.

Nữ tử dùng mấy hơi thời gian điều chỉnh tốt mình hỗn loạn linh lực, nhướng mày, trong lòng thần thức rung động, một đạo như có như không sợi tơ liền chợt xuất hiện, kia sợi tơ một đầu liên tiếp thân thể của nàng, bên kia vươn hướng không biết ở nơi nào phương xa.

Lông mày của nàng nhíu, nhìn xem căn này rõ ràng so với lần trước thô lỗ rất nhiều sợi tơ, trong lòng đối với quái vật kia dị biến nhiều hơn mấy phần hiểu rõ.

"Là thời điểm đi lại đoạn nhân quả này."

Nàng nhẹ giọng tự lẩm bẩm.

Ngọc Hành tốc độ rất nhanh, nhanh đến Tô Trường An căn bản thấy không rõ chung quanh cảnh tượng, chỉ cảm thấy bốn phía sông núi cỏ cây như núi hô hải khiếu về sau rút lui. Đợi cho cảnh sắc trước mắt lần nữa sáng lên lúc, Tô Trường An đã về tới Thiên Lam viện.

Hắn vừa định muốn nói chút gì, một đạo thân ảnh màu vàng, mang theo một cỗ say lòng người làn gió thơm liền đánh tới.

Mặc dù Ngọc Hành đã đem trong cơ thể hắn thương thế cơ hồ về phần, nhưng hắn linh lực trống rỗng, thân thể tránh không được có chút suy yếu, kia đánh tới thân ảnh lại quá mức đột nhiên, đề hắn cơ hồ kém chút đỡ không ở còn trong hôn mê Cổ Tiệp Quán.

"Như Nguyệt." Tô Trường An từ kia hương khí bên trong liền nhận ra người đến thân phận.

"Tô công tử, Như Nguyệt lo lắng gần chết!" Phan Như Nguyệt tựa hồ cũng nhìn ra Tô Trường An trên thân thể khó chịu, nàng vội vàng đỡ qua vẫn còn đang hôn mê bên trong Cổ Tiệp Quán, sau đó nhìn Tô Trường An, hốc mắt hồng hồng nói.

Tô Trường An gặp nàng bộ dáng như vậy, trong lòng không khỏi hoảng hốt, cảm giác mình giống như thật làm cái gì cùng hung cực ác chuyện xấu. Hắn vội vàng vươn tay, lau đi Phan Như Nguyệt đã tràn ra hốc mắt nước mắt, nhẹ giọng an ủi: "Không có việc gì, người nhìn ta đây không phải hảo hảo sao?"

Có lẽ là bởi vì Tô Trường An bàn tay quá mức đột nhiên, Phan Như Nguyệt mặt chợt liền đỏ lên. Nàng có chút thẹn thùng cúi đầu xuống, vừa định muốn dùng cái gì. Đã thấy Tô Trường An sắc mặt chợt tái đi, cả người liền mới ngã xuống đất.

Phiền như Nguyệt Tâm đầu xiết chặt, muốn ngồi xổm người xuống đi đỡ Tô Trường An, nhưng làm sao trên vai còn dựa vào trong hôn mê Cổ Tiệp Quân, nàng chỉ có một mặt lo lắng nhìn về phía Ngọc Hành hỏi: "Tô công tử! Tô công tử hân thể nào?" Có lẽ là bởi vì quá mức nóng nảy duyên cớ, nàng ngay cả ngày thường đối Ngọc Hành tôn xưng cũng không có mang lên.

Ngọc Hành đối với cái này cũng không để ý chút nào, hân chậm ung dung nói ra: "Không sao, chỉ là thoát lực mà thôi. Nghi ngại một trận liền không có gì đáng ngại."

"Thật sao?" Phan Như Nguyệt hiển nhiên vẫn là không quá yên tâm, nhin không được hỏi lần nữa.

Ngọc Hành nghe vậy, liếc mắt Phan Như Nguyệt một chút, nói ra: "Ta như thể nào lừa ngươi, tiểu tử thói này là tình lang của ngươi, cũng là ta Thiên Lam viện dòng độc đinh. Ta so ngươi lo lắng hơn an nguy của hân!"

Phan Như Nguyệt nghe hân nói như thế. Sắc mặt càng thêm đỏ nhuận, nhưng dẫn theo tâm rất cực thoáng buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chân Thần như cầu thí

(PS: Cảm tạ mực mình i cùng đồ ngọc mạo hiem khen thưởng.)

(PS: Hôm nay tranh thủ ba canh, không nên hỏi ta vì cái gì.)

Tô Trường An khi tỉnh lại, là giờ Thìn.

Ánh nắng rất tươi đẹp. Giống như là mùa xuân mặt trời rực rỡ.

Hân cảm giác rất dễ chịu, một chút cũng không có dùng sức quá độ sau suy yếu.

Hân nhìn gian phòng của mình một chút, nơi này bày biện bỗng nhiên trở nên có chút không giống, nhưng hân lại cảm thấy nhìn quen mắt, cực kỳ giống hân tại bắc môn nhà. Hân hơi nghi hoặc một chút không biết là ai đem chỗ này bố trí thành dạng này.

Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa. Tô Trường An vội vàng mặc tốt chính mình quần áo, sau đó vội vàng mở cửa.

Nhưng xuất hiện tại trước mắt hân người lại làm cho hân ngẩn người.

Là cô thà.

Chỉ gặp hân mặc một tịch nho sinh bạch bào, mang trên mặt ẩm áp ý cười, nhìn xem Tô Trường An.

Tô Trường An có chút kỳ quái, đang muốn hỏi thăm hân tại sao lại xuất hiện ở đây, nhưng cô thà lại đoạt trước nói.

"Tô huynh, cái này đến lúc nào rồi, ngươi còn ở lại chỗ này mà lè mà lè mè, Mạt Mạt cũng chờ ngươi rất lâu." Vừa dứt lời, liền không nói lời gì lôi kéo Tô Trường An hướng phía bên ngoài đi đến.

Tô Trường An trong lòng càng phát ra nghi hoặc, Mạt Mạt đang chờ ta? Hân chưa từng nhớ kỹ hân có cùng Mạt Mạt ước định qua cái gì. Cho nên hân không khỏi hỏi: "Cô huynh, Mạt Mạt chờ ta làm gì?"

Cô thà y nguyên lôi kéo đầu hân cũng không trở về nói ra: "Tô huynh hồ đồ a, hôm nay thế nhưng là ngươi cùng Mạt Mạt ngày đại hôn, sao có thể quên đây?"

Mặc dù thấy không rõ cô thà bộ dáng, nhưng Tô Trường An lại nghe được ra, giờ phút này hân là thật tâm đang vì hân cảm thấy cao hứng.

Nhưng Tô Trường An lại lập tức ngây ngẩn cả người. Cùng Mạt Mạt đại hôn?

Đầu của hắn bỗng nhiên có chút choáng nặng nề, chung quanh cảnh tượng cũng bắt đầu trở nên có chút mơ hồ.

Đãi hắn lần nữa tỉnh táo lại, hắn đã ở vào một cái giếng đèn kết hoa trong đại điện.

Đây là đâu? Hắn vô ý thức hướng bốn phía nhìn quanh.

Lại phát hiện trong đại điện bu đầy người.

Những người này hắn đều biết, có tại bắc môn lúc hàng xóm, học viện đồng môn, còn có những cái kia đánh qua trong lòng bàn tay hắn tiên sinh.

Lúc này những người này đều vẻ mặt tươi cười nhìn xem hắn, miệng thảo luận lấy một chút trăm năm tốt hợp, sớm sinh quý tử.

Tô Trường An hơi nghi hoặc một chút quay đầu lại, hắn chợt phát hiện trước mặt mình đứng đấy một cái thân mặc áo đỏ, che kín đỏ khăn cô dâu nữ tử. Hắn lại xem xét mình, phát hiện mình chẳng biết lúc nào cũng đổi lại một thân tân lang quan cách ăn mặc.

Hắn chợt mình ngộ, hôm nay là mình cùng Mạt Mạt đại hôn thời gian.

Lúc này, một cái có chút to con nam tử đi tới, Tô Trường An cũng nhận ra, là kỷ nói.

Hắn hướng về phía Tô Trường An chớp chớp mắt, sau đó tại trước người hắn cách đó không xa đứng vững.

"Nhất bái thiên địa!" Hắn lớn tiếng như vậy thét.

Tô Trường An còn tại sững sờ, nhưng hắn người bên cạnh lại thọc hắn một chút, nhỏ giọng nói ra: "Phu quân còn đứng đó làm gì."

Tô Trường An nghe thanh âm kia, liền biết trước mắt cái này che kín đỏ khăn cô dâu nữ hài nhất định là tô mạt không thể nghi ngờ. Hắn bỗng nhiên có chút hoảng hốt, có chút không dám tin tưởng mình thật cưới được mình thích đã lâu cô nương.

Nhưng tô mạt tựa hồ có chút chịu không được tại cái này trong lúc mấu chốt ngăn người Tô Trường An, nàng dùng tay đẩy Tô Trường An, để hắn xoay người, hướng phía lấy đám người phương hướng bái một cái.

"Nhị bái cao đường!" Kỷ đạo vừa lớn tiếng nói.

Tô Trường An lúc này mới tỉnh ngộ tới, vội vàng lại xoay người, mặt hướng đại điện bên trong.

Đã thấy phía trên ba người ngồi, bên trái ngồi là tô mạt ba ba tô sông cùng phu nhân của hắn, hai người Tô Trường An đều từng gặp. Mà phía bên phải ngồi là cha của hắn tô thái. Lúc này bọn hắn đều cười ha hả nhìn xem Tô Trường An cùng tô mạt, khóe miệng cùng đôi mắt bên trong đều lộ ra nồng đậm vui mừng.

Nhưng Tô Trường An lại chợt có chút khổ sở, mình thành hôn, tô mạt ba ba mụ mụ đều đến, đáng tiếc mẹ của mình lại thật sớm đã qua đời, hắn thậm chí đã không nhớ ra được nàng đến cùng dung mạo ra sao.

Mà đúng lúc này, một cái khuôn mặt mỹ lệ phụ nữ trung niên chợt từ bên cạnh đi tới. Nàng vội vã đi đến tô thái bên người, chỗ ấy chẳng biết lúc nào nhiều hơn một thanh chỗ ngồi, nàng cứ như vậy ở nơi đó ngồi xuống. Sau đó quay đầu cho tô thái cùng tô sông vợ chồng một lời xin lỗi ý tiểu dung.

"Thật xin lỗi a, thân gia, trên đường tới có chút trì hoãn, đến muộn một chút." Phụ nhân kia nói như vậy.

"Ha ha, không sao không sao." Tô cùng vợ chồng cười ha hả đáp lại nói.

"Người cũng thế, nhà mình hôn sự của con trai người cũng có thể tới chậm." Một bên tô thái nói, trong lời nói mặc dù mang theo trách cứ, nhưng hắn trong mắt ý cười lại cho thấy hắn giờ phút này đáy lòng nhưng thật ra là vui vẻ đến rất.

Tô Trường An lại ngây ngẩn cả người, cái này phụ nữ là mẹ của hắn?

Hắn hơi nghi hoặc một chút, hắn nhớ kỹ mẹ của hắn tại hắn xuất sinh không bao lâu liền. . . .

Bỗng nhiên đầu của hắn lại trở nên hoảng hốt, đãi hắn khôi phục lại lúc, phu nhân kia chạy tới trước mặt của hắn, ôn nhu nhìn xem hắn: "Đứa nhỏ này, làm gì ngăn ra a, nhanh lên bái a, tốt như vậy tân nương tử người chẳng lẽ còn không muốn, người không muốn nhưng có là người cùng người đoạt a."

Vừa dứt lời, dưới đài liền nhớ tới một trận cười vang, thúc giục Tô Trường An nhanh hành lễ.

Tô Trường An có chút xấu hổ, cho nên hắn mơ mơ màng màng liền đi theo người bên cạnh mà hướng phía trên đài bốn vị trưởng bối rất cung kính bái lên cúi đầu.

"Phu thê giao bái!" Lúc này kỷ đạo vừa lớn tiếng thét.

Che kín đỏ khăn cô dâu tô mạt nghe vậy, liền xoay người qua, nhưng Tô Trường An còn tựa hồ có chút xuất thần. Nàng duỗi ra tay nhỏ kéo Lasso

Trường An góc áo, nhỏ giọng hỏi: "Phu quân, người thế nào?"

Tô Trường An lúc này mới lấy lại tinh thần, hấn vội vàng xoay người cùng Tô Mạt tương đối mà đứng, ôm lấy đầu liền muốn làm cuối cùng cúi đầu. Trong lòng thầm mắng mình hồ đồ, thật vất vả có thể cùng với Mạt Mạt, cái này trong lúc mấu chốt suy nghĩ lung tung, như trêu đến Mạt Mạt không cao hứng, quay đầu đi theo cổ thà chạy, vậy nhưng như thế nào cho phải.

Nghĩ được như vậy, hấn đang muốn cong xuống đi thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Hấn chợt ý thức được có cái gì không đúng.

Mạt Mạt cùng mình thành hôn, kia cổ thà làm sao bây giờ?

Hấn ý nghĩ này mới vừa vẩn dăng lên, đám người dưới đài bên trong liền đi ra một cái nho sinh bộ dáng thiếu niên, chính là cổ thà!

Hấn cười ha hả nhìn xem Tô Trường An hỏi: "Tô huynh người làm sao? Tốt đẹp thời gian phát cái gì ngốc? Còn không mau một chút thành lễ, chúng ta vẫn chờ náo động phòng đâu?"

Nụ cười trên mặt hấn không giống làm bộ, tựa như là thực tình đang vì Tô Trường An cùng Tô Mạt cảm thấy cao hứng.

Nhưng Tô Trường An cũng không có vì vậy mà yên lòng, hấn nhìn trước mắt cái nụ cười này ám áp đích tôn công tử, bất an trong lòng càng thêm nồng đậm lên.

Hấn đánh trong lòng cảm thấy không ổn. Mặc dù hấn từ rất sớm rất sớm trước đó liền thích Mạt Mạt, nhưng Mạt Mạt thích chính là cổ thà, cổ thà cũng đồng dạng thích Mạt Mạt. Nhưng bây giờ muốn cùng Tô Mạt thành hôn lại là hấn!

Dạng này không đúng!

Tô Trường An rất muốn hiện tại liền nắm lấy cổ thà bả vai lớn tiếng hỏi hấn: "Ta muốn cùng người thích nữ hài thành hôn, vì cái gì người sẽ cao như vậy hưng? Người không phải hấn là lôi kéo lận như, kỳ nói tới cướp cô dâu sao? Vì cái gì người lại dạng này đứng trước mặt ta chúc phúc ta?"

Nhưng hấn lại không thể làm như thế, bởi vì hấn thân thể bỗng nhiên cứng đờ, liền ngay cả há mồm nói chuyện chuyện đơn giản như vậy tình cũng làm không được.

Mà từ nơi sâu xa cổ lực lượng kia tựa hồ như thế vẫn còn chưa đủ, Tô Trường An cảm thấy có thứ gì ngay tại khổng chế thân thể của mình, thân thể của hấn bị nắm kéo quay lại, mặt hướng lấy Tô Mạt.

Sau đó đầu của hấn bắt đầu dần dần thấp, lưng cũng bắt đầu uốn lượn. Hấn lúc này mới ý thức được, lực lượng kia muốn cho hấn bái xong trận này thiên địa.

Tô Trường An đầu lần nữa trở nên mơ hồ, vừa mới trong lòng nổi lên nghi hoặc chợt trở nên giống như không có trọng yếu như vậy.

Quản nhiều như vậy làm gì? Chỉ cần bái xong thiên địa này, cô bé trước mắt chính là thê tử của người, người liền có thể vĩnh viễn cùng nàng sinh hoạt chung một chỗ. Một thanh âm ở đáy lòng hấn vang lên, giống như là mang theo một loại nào đó ma lực, để Tô Trường An trong lòng kia một tia kháng cự gần như sụp đổ.

"Bái xong thiên địa này, Mạt Mạt chính là thê tử của ta." Hấn như thế tự lẩm bẩm, trong mắt thần thái lại bắt đầu tan rã.

Cái kia sư tỷ đâu? Tiệp Quân đâu? Như Nguyệt đâu? Các nàng làm sao bây giờ?

Tô Trường An trong đầu chợt dâng lên dạng này hoang đường suy nghĩ. Hấn nếu là cùng Mạt Mạt thành hôn, vậy các nàng chẳng phải là muốn gả cho người khác? Nghĩ đến đây, hấn trở nên không vui.

Tô Trường An bỗng nhiên có chút do dự đâu? Cười Mạt Mạt, liền đã mất đi các nàng, mà Tô Trường An tại thời khắc này bỗng nhiên không quá xác định trong lòng mình thích nữ hài kia đến tột cùng là ai.

Ý nghĩ như vậy để hấn đã nhanh muốn thấp đầu lần nữa dừng lại.

"Phu quân!" Lúc này có ba đạo thân ảnh chợt từ trong trong phòng đi ra, kia là ba vị nữ tử, tóc mặc dù đã co lại, một phái phụ nhân cách ăn mặc. Nhưng lại vẫn như cũ lộ ra thanh xuân khí tức, mà trong lúc giờ tay nhắc chân lại dần thành thực nữ nhân phong tình, nhìn qua không nói ra được mỹ lệ.

"Sư tỷ? Tiệp Quân? Nguyệt như?" Tô Trường An nhìn xem đột nhiên xuất hiện ba vị nữ tử không khỏi sửng sốt, hấn không biết hương vị vì sao các nàng biết ăn mặc thành bộ dáng như vậy, càng không rõ ràng vì sao các nàng sẽ gọi hấn phu quân.

"Phu quân, mau mau bái thiên địa, phát cái gì ngốc, người còn muốn cho Tô Mạt muội muội đợi bao lâu?" Cổ Tiệp Quân dựa vào đến đây, thân mật kéo lại Tô Trường An tay, nói.

Mà Phàn Như Nguyệt cùng Hạ Hầu Túc Ngọc cũng đồng thời đi tới, ôn nhu thúc giục hấn.

Tô Trường An chột mình ngộ, nguyên lai các nàng đều cùng ta thành hôn, chỉ cần mình lại cùng Mạt Mạt bái xong thiên địa, vậy mình liền có thể vĩnh viễn cùng các nàng sinh hoạt chung một chỗ.

Cái này tựa hồ là một chuyện rất hạnh phúc. Tô Trường An nói với mình.

Nhưng hẳn lại cảm thấy có chút tiếc nuối, nếu là sư thúc tổ tại liên tốt.

Thân thể của hắn không tốt, nếu là nhìn thấy mình thành hôn, hừng hực vui, nói không chừng thân thể liền sẽ tốt.

Thế là một cái lão già liền đi ra, hắn mặc dù niên kỷ nhìn qua rất lớn, nhưng đi trên đường lại sải bước, tinh khí thần tràn trề. Hắn cười ha hả đứng tại Tô Trường An trước người, nói ra: "Trường An, cưới nhiều như vậy cô nương xinh đẹp, cần phải sớm đi sinh mấy cái mập mạp tiểu tử, để chúng ta Thiên Lam viện náo nhiệt lên a."

Nếu là Sở tiền bối tại liên tốt. Tô Trường An lại nghĩ tới.

Thế là, một cái gánh vác trường đao tóc rối tung nam tử chợt xuất hiện, tại cách đó không xa nhìn xem Tô Trường An, băng lãnh trên mặt trời lên một tia âm áp ý cười.

Nếu là sư nương tại, vậy thì càng tốt hơn. Tô Trường An tiếp theo tại đáy lòng nói.

Thế là, một tiếng thanh thúy kêu to bỗng nhiên vang lên, một con toàn thân đốt hỏa diễm đại điều chợt từ đại điện bên ngoài bay tới Tô Trường An trước người, tại rơi xuống đất một khắc này hóa thành một vị chân trần áo đỏ mỹ lệ nữ tử. Nàng cười khanh khách đi đến Tô Trường An trước người, gõ gõ đầu của hắn, nói ra: "Tiểu tử thói người có thể a, thông đồng tiểu cô nương bán sự, so người kia đầu óc chậm chạp sư phó ngược lại là lợi hại hơn rất nhiều."

Tô Trường An ngừng lại, hắn nhìn xem đã lâu không gặp ngô đồng, vừa mới rời đi Sở Tích Phong, trong mắt rốt cục có thần thái sư thúc tổ. Trong lòng sinh ra một cỗ không nói ra được vui vẻ.

Nhưng hắn cảm thấy còn ít một người.

Cho nên hắn lần nữa ở trong lòng nói.

Nếu là sư phó ở đây.

Một vị nam tử từ phương xa đi tới, hắn trên dưới ba mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng. Trên tay dẫn theo một thanh trường đao, đao giấu tại trong vó. Hắn tới phong trần mệt mỏi, trên quần áo còn dính lấy một chút băng tuyết. Giống như là mới vừa từ hai năm trước đất tuyết bên trong tỉnh lại.

Hắn đi đến Tô Trường An trước mặt, trên mặt băng sương chợt tan ra, một vòng âm áp ý cười hiển hiện, hắn hé miệng, liền nói cái gì.

Nhưng Tô Trường An lại đoạt tại hắn phía trước.

Dùng âm trầm đến đáng sợ thanh âm, từng chữ từng câu nói.

"Nhất định sẽ một đao chém người này cầu thí Chân Thần!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Núi có cây này không có nhánh

(PS: Hôm nay ba canh, tối nay còn có một canh đưa lên, không nên hỏi ta vì cái gì! ! ! !)

(PS: Ngày càng vạn chữ, nguyệt phiếu khen thưởng nhiều ít vẫn là cho điểm đi! ! ! ! !)

Keng!

Một tiếng ánh đao phóng lên tận trời.

Chung quanh cảnh tượng vào thời khắc ấy như lưu ly vỡ vụn rơi.

Tô Trường An thân thể đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, một cây đao ứng thanh bay vào trong tay của hắn.

Hắn thở hồng hộc, trên trán xuất hiện lấm lét mồ hôi đầu vết.

Hắn bình tĩnh lại, thân thể tại thể nội đẩy ra. Hắn trong đan điền có hai ngôi sao linh, một viên là hắc cửu tinh hợp nhất mà thành tinh linh, một viên là Sở Tích Phong lưu cho hắn tinh linh. Ngoài ra còn có rất nhiều chất lỏng màu đỏ như máu chìm ở đan điền của hắn tình trạng như dung nham lẫn lộn.

Tô Trường An nhíu mày, hắn biết tại Lam Linh Trấn thời điểm hắn vận dụng thân huyết lực lượng, cho nên tạo thành lúc đầu đã bị áp chế thân huyết lại có khôi phục dấu hiệu.

Mà vừa mới trận kia hoang đường mộng cảnh nghĩ đến chính là thụ Chân Thần chi huyết ảnh hưởng mà sinh ra.

Kia thật là hiếm lại càng hiếm một bước, nếu quả như thật bái xong trận kia thiên địa, đến tột cùng sẽ phát sinh Tô Trường An không rõ ràng, có lẽ là hắn vĩnh viễn đắm chìm trong trận kia trong mộng, lại có lẽ là thân huyết từ trong cơ thể hắn thức tỉnh. Nhưng tóm lại hắn là sẽ không là quá tốt sự tình.

Nếu không phải kia thân huyết đem đây hết thảy diễn quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ đến tìm không ra một tia mao bệnh, Tô Trường An có lẽ liền thật tin.

Hắn nghĩ đến những này, thân thể lại khoan chân ngồi xuống, thể nội linh lực vận chuyển, từng đạo linh lực bắt đầu ở trong đan điền du tẩu, hướng phía đan điền hạ lẫn lộn thân huyết ép xuống.

Từ khi đêm hôm đó hấp thu những cái kia tinh quang chi lực về sau, Tô Trường An linh lực tựa hồ đối với thân huyết có một tia áp chế tác dụng, những cái kia lẫn lộn thân huyết tại Tô Trường An linh áp hạ dần dần yên tĩnh xuống dưới, cuối cùng rốt cục lại co đầu rút cổ tại hắc đan điền một góc, tựa hồ lẫn lộn nhúng vào ngủ say.

Làm xong những này, Tô Trường An thật dài thở phào nhẹ nhõm, hắn nhìn xem thể nội một cái khác từ sắc tinh linh, nghĩ nghĩ, hắc tinh linh bên trong bỗng nhiên duỗi ra trận trận tinh quang đem viên kia từ sắc tinh linh bao khóa đi vào.

Chỉ dùng nửa khắc đồng hồ thời gian liền đem thôn phệ. Hắc tinh linh bên trong liền nhiều hơn chút lời quang chớp động, lại có một chút cùng Mạc Thỉnh Vũ không giống đao ý du tẩu. Nhưng Tô Trường An như thế vẫn còn chưa đủ, hắc "Ý" đã thành "Thế".

Trong lòng của hắn khẽ động, kia cổ giấu ở tinh linh chỗ sâu thể liền bốc lên mà ra, đem tinh linh bên trong đao ý, linh viêm, lời quang vây kín mít.

Hắn cứ như vậy vào chỗ, thẳng đến sau một canh giờ, khóe miệng của hắn bỗng nhiên hiện ra một vòng ý cười, cặp mắt của hắn cũng vào thời khắc ấy mở ra. Lúc này trong cơ thể năng các loại hỗn tạp lại mạnh mẽ đạo uẩn rốt cục cùng hắn thể hòa làm một thể. Từ đó về sau, hắn mỗi một đạo đều mang theo đạo thể của hắn, lại kèm thêm Lôi Hỏa đi theo, mặc dù cảnh giới bên trên không có chút nào tiến tác, nhưng thực lực chân chính kì thực đã đột nhiên tăng mạnh.

Lúc này, ngoài cửa chợt truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

"Tô công tử, người đã tỉnh không có?" Phiền như Nguyệt Ôn Nhu thanh âm truyền đến.

Tô Trường An lên tiếng sau vội vàng xuống giường, mở cửa phòng, liền gặp Phan Như Nguyệt chính dẫn theo chút đồ ăn thanh tú động lòng người đứng ở đó.

Nàng gặp Tô Trường An sắc mặt hồng nhuận, nhìn đã không còn đáng ngại, trong lòng lo lắng lập tức dễ xuống, trên mặt cũng theo trời lên một vẻ ôn nhu ý cười. Nàng đem trong tay đồ ăn đưa tới Tô Trường An trong tay, nói ra: "Tô công tử hôm qua một ngày không có ăn, Như Nguyệt nghĩ đến đợi người tỉnh lại tất nhiên là cần ăn một chút gì, cho nên liền. . . Minh làm chút đồ ăn, cho Tô công tử đưa tới."

Lúc nói lời này, thanh âm của nàng trở nên rất nhỏ, đầu cũng thấp xuống, sắc mặt đỏ bừng giống như là có chút thẹn thùng.

Cũng không phải nói bữa cơm này thật sự có cái gì đặc biệt hàm nghĩa, chỉ là Phan Như Nguyệt trước kia chưa hề xuống trù, thật vất vả lấy dũng khí vì Tô Trường An làm một bữa cơm. Cũng là nàng nhân sinh lần thứ nhất vì một cái nam tử nấu cơm, trong lòng khó tránh khỏi có chút thiếu nữ tình hoài, cho nên cũng liền không khỏi sinh ra mấy phần ý xấu hổ.

Nhưng Tô Trường An bởi vì tu vi tinh tiến hảo tâm tình lại tại giờ khắc này biến mất hầu như không còn, hắn đã sớm lĩnh giáo qua lấy Hạ Hầu Túc Ngọc cầm đầu ba vị nữ hài trù nghệ. Lòng mày của hắn không khỏi nhảy lên, nhưng cúi đầu một mặt ngưng nhìn Phan Như Nguyệt nhưng lại để hắn không đành lòng cự tuyệt. Hắn không khỏi có chút cứng ngắc tiếp nhận Phan Như Nguyệt đưa tới đồ ăn, trong lòng không ngừng nghĩ đến phải làm thể nào trốn qua kiếp nạn này.

"Đúng rồi? Tiệp Quân thế nào?" Tô Trường An chợt hỏi.

"Cổ cô nương đã tỉnh, chỉ là thân thể còn có chút yếu, theo Ngọc Hành đại nhân thuyết pháp, còn cần điều dưỡng mấy ngày." Phan Như Nguyệt đáp.

"Dạng này à?" Tô Trường An nhẹ gật đầu, lại nói ra: "Vậy chúng ta đi xem hắn đi." Nói hắn liền đem đồ ăn buông xuống, lời kéo Phan Như Nguyệt tay liền muốn hướng phía Cổ Tiệp Quân gian phòng đi đến.

Phản Như Nguyệt thân thể như là giống như bị chạm điện, vốn là mặt đỏ thắm sắc trong nháy mắt biến như là quả táo chín, nhưng nàng tựa hồ vẫn còn có chút không cam tâm, nhỏ giọng nhắc nhở: "Kia. . . Đồ ăn đâu. . ."

Tô Trường An sững sờ, hần nghĩ nghĩ, lại đem đồ ăn nhắc lên, nói ra: "Cho Tiệp Quân ăn đi, nàng thân thể không tốt, ăn Như Nguyệt dốc lòng nấu nướng đồ ăn tất nhiên sẽ sẽ khá hơn."

Phản Như Nguyệt cũng là sững sờ, mặc dù có chút đáng tiếc Tô Trường An không thể tự mình ăn vào mình làm đồ ăn, nhưng Cổ cô nương thân thể dù sao trọng yếu nhất, cho nên nghĩ nghĩ, cảm thấy Tô Trường An nói rất có đạo lý, lập tức cũng liền không còn lên tiếng, vẫn từ Tô Trường An lôi kéo tay của nàng hướng Cổ Tiệp Quân gian phòng đi đến.

Chỉ là Tô Trường An trên tay truyền đến nhiệt độ, lại làm cho Phản Như Nguyệt tâm không hiểu cuồng loạn không ngừng, giống như là có một con nai con sắp từ trong lồng ngực xông tới.

Đương Tô Trường An đẩy ra Cổ Tiệp Quân cửa phòng thời điểm, Cổ Tiệp Quân còn nằm ở trên giường, sắc mặt của nàng mặc dù còn có chút tái nhợt, nhưng so với cái kia gọi là Phong Đô rừng rậm tới nói đã không biết tốt bao nhiêu.

Nàng trông thấy Tô Trường An cùng Phản Như Nguyệt tiến đến, vội vàng ngồi dậy.

"Tô công tử, Như Nguyệt các người đã tới?"

Nhìn xem Cổ Tiệp Quân tựa hồ muốn từ trên giường đi ra nghênh tiếp bọn hắn, Tô Trường An vội vàng đi lên trước đè lại thân thể của hắn, sau đó tại trên mép giường ngồi xuống. Mà một bên Phản Như Nguyệt cũng nhu thuận tại Tô Trường An bên cạnh đứng thẳng, cực kỳ giống phu xướng phụ tùy tiểu phụ nhân.

"Thân thể khá hơn chút nào không?" Tô Trường An hỏi.

"Ân." Cổ Tiệp Quân nhẹ gật đầu, ngẩng đầu nhìn Tô Trường An, cặp kia trong đôi mắt đẹp như có dị sắc hiện lên. Nàng lại nói ra: "Nghe nói là Tô công tử cứu thiếp thân."

"Ngạch. . ." Tô Trường An có chút lúng túng gãi đầu một cái, nói ra: "Hắn là Sở tiền bối cứu được người, ta mặc dù đi, nhưng không có giúp đỡ được gì, ngược lại cho hắn thêm không ít phiền phức."

Nhưng Cổ Tiệp Quân tựa như không có nghe hiểu Tô Trường An, nàng trong con người chợt có thu thủy bắt đầu lưu chuyển: "Những cái kia kẻ xấu thân thủ đến, thiếp thân vốn cho rằng đã vô sinh cơ, lại không nghĩ Tô công tử vì ta vậy mà thân phó hiểm cảnh, thiếp thân thật không biết nên dùng cái gì vì báo."

Tô Trường An bị nàng như thế ánh mắt quái dị thấy rất không được tự nhiên, trong đầu hắn không khỏi hiện ra tại thần huyết chỗ tạo trong mộng cảnh Cổ Tiệp Quân trở thành vợ hắn một màn kia, sắc mặt cũng theo đó đỏ lên. Hắn rất mất tự nhiên quay đầu, tránh đi Cổ Tiệp Quân ánh mắt.

"Những cái kia kẻ xấu tại sao muốn bắt người, ta nghe bọn hắn nói người là. . ." Nói đến đây Tô Trường An chợt dừng lại, hần ý thức được còn có Phản Như Nguyệt ở đây. Đương nhiên hắn cũng không phải là không yên lòng Phản Như Nguyệt, chỉ là những cái kia thần thị tu vi cường đại lại xuất quỷ nhập thần, mà lại thủ đoạn tàn nhẫn, động thì đồ thành. Biết được quá nhiều, đối với Phản Như Nguyệt tới nói cũng không phải là chuyện tốt.

Mà một bên Phản Như Nguyệt cũng ý thức được bọn hắn muốn trò chuyện một chút không tiện lắm nàng nghe được đề, mặc dù đáy lòng thất lạc, nhưng nàng vẫn là nhu thuận hướng hai người đi một cái lễ nói ra: "Như Nguyệt còn có chút sự tình phải bận rộn, sẽ không quấy rầy Tô công tử cùng Cổ cô nương." Nói xong những này, nàng liền doanh doanh đi ra cửa phòng.

Đợi cho Phản Như Nguyệt đi ra cửa phòng, Cổ Tiệp Quân mới thở dài một hơi, nói ra: "Ta là Thần Duệ. Mẫu thân của ta là Bán Thần linh ngân cơ."

Cổ Tiệp Quân trả lời đề Tô Trường An sững sờ một chút, hắn cũng không biết linh ngân cơ là ai, nhưng hắn lần thứ nhất biết nguyên lai trên đời này ngoại trừ Thiên Chiếu còn có cái khác Bán Thần sống người, hơn nữa còn cùng đại Ngụy Cổ gia Hầu gia sinh ra một vị dòng dõi.

Tựa hồ nhìn ra Tô Trường An nghi hoặc, Cổ Tiệp Quân lại tiếp lấy nói ra: "Bản thân kí sự lên, liền chưa từng gặp qua nàng. Chỉ là một lần tình cờ nghe được gia gia cùng phụ thân nói chuyện mới biết được có việc này. Mà lại một mực có một ít người đang đuổi giết ta, những người kia rất mạnh, dù cho lấy phụ thân cùng gia gia tu vi đối phó cũng có chút phí sức, cho nên bọn hắn không thể không nghĩ trăm phương ngàn kế đem ta đưa đến Trường An, thỉnh cầu Ngọc Hành đại nhân cùng Thánh Hoàng che chở."

"Vậy người vì sao còn muốn rời đi Trường An? Ta nghe cái kia gọi Huyền Dạ nữ tử nói lên, tựa như là bởi vì một cái gọi là cổ họa kích người? Hắn là ai? Bọn hắn vì sao lại nhất định phải bắt người?"

"Bắc địa Cổ gia một Vương Tam hầu, lại tay cầm trọng binh, hùng ngồi bắc địa. Có thể nói địa vị cực cao, Thánh Hoàng có thể nào yên tâm, cổ họa kích chính là Cổ gia đưa cho Thánh Hoàng thuốc an thần. Hắn là phụ thân ta đại ca, cũng là gia gia đặt ở Thánh Hoàng ngay dưới mắt hạt nhân. Hắn đợi ta vô cùng tốt, nghe nói hắn bị người đồ cả nhà, ta có thể nào khoanh tay đứng nhìn."

"Về phần những cái kia thần thị đến tột cùng vì sao bắt ta, ta nhưng cũng không được biết." Lúc nói lời này Cổ Tiệp Quân sắc mặt trở nên dị thường âm lãnh, lại không biết trong ngôn ngữ hận ý đến cùng là nhằm vào những cái kia đồ cổ họa kích cả nhà thần thị, vẫn là thấy chết không cứu Thánh Hoàng, lại hoặc là hai đều có chi.

Tô Trường An nghe vậy trầm mặc lại, những cái kia thần thị năm đó ở bắc địa cho Mạc Thỉnh Vũ gieo xuống thần huyết, lại cơ duyên xảo hợp lưu tại Tô Trường An thể nội, tại Lam Linh Trấn lại suýt chút nữa hại chết Sở Tích Phong. Cho nên hắn rất lý giải Cổ Tiệp Quân cảm thụ.

Nửa ngày yên tĩnh về sau, Tô Trường An rốt cục nhìn không được hỏi giấu ở mình đáy lòng đã lâu vấn đề.

"Tiệp Quân, tại còn U Vân linh sự tình, ngươi nhớ kỹ đúng không?"

Cổ Tiệp Quân nghe vậy, ngẩng đầu lên, cặp kia đen lủng liếng mắt to vụt sáng vụt sáng nhìn xem Tô Trường An, sâu kín nói ra: "Tô công tử mấy tháng này một mực trốn tránh Tiệp Quân, chính là ứng vì chuyện này?"

Tô Trường An nhất thời không nói gì, hắn sờ lên cái mũi, mới nói ra: "Dù sao sư nương thân phận của nàng đặc thù, ta cũng là sợ hãi. . ."

"Sợ hãi ta tổ giác ngươi? Dùng cái này kiếm chắc tư lợi?" Cổ Tiệp Quân trợn nhìn Tô Trường An một chút nói: "Chẳng lẽ ở trong mắt Tô công tử, Tiệp Quân là như thế vong ân phụ nghĩa người?"

"Thế nhưng là ngươi cũng không có nói cho ta, ta cũng không biết ngươi đến cùng là thế nào nghĩ a." Tô Trường An có chút vô tội nói.

Cổ Tiệp Quân vừa liếc hắn một chút, tức giận nói ra: "Ta ngược lại thật ra muốn cùng Tô công tử nói đến, thế nhưng là Tô công tử mỗi lần gặp ta đều như là gặp ma, ta ở đâu ra cơ hội?"

Tô Trường An sắc mặt càng phát ra xấu hổ, hắn nhìn xem Cổ Tiệp Quân tám kia u oán mặt, nhất thời không biết nên như thế nào nói tiếp.

"Ta tiếp cận Tô công tử, chẳng qua là cảm thấy ngươi cùng ta tình cảnh tương tự, tựa như là bắc địa Tuyết Lang không có bó đuốc, chỉ có bảo đoàn sưởi ấm mà thôi." Cổ Tiệp Quân đầu thấp xuống, sắc mặt của nàng hiếm thấy trời lên một chút đỏ ửng, trông rất đẹp mắt.

Tô Trường An không phản bác được, hắn cũng không có lĩnh ngộ được Cổ Tiệp Quân trong lời nói ý tứ gì khác, chỉ là trong lòng cảm thấy áy náy, nhất thời cũng không nên làm gì ngôn ngữ.

Cổ Tiệp Quân nửa ngày không có đợi đến Tô Trường An đáp lại, ngẩng đầu nhìn hắn bộ này bộ dáng, trong lòng âm thầm trách cứ hắn là cái du mục u cục. Nhưng lại cảm thấy dạng này Tô Trường An mới là nàng nhận biết Tô Trường An, trong lòng khí cũng liền tiêu tan mấy phần.

Chợt nàng trông thấy Tô Trường An trong tay dẫn theo chút đồ ăn, nàng hỏi: "Tô công tử cơm này đồ ăn là cho Tiệp Quân chuẩn bị?"

Tô Trường An sững sờ, vội vàng gật đầu, đem trên tay đồ ăn đưa tới.

Cổ Tiệp Quân trong lòng lập tức bị một cổ nhu tình cho đứng đầy, nàng ngủ hồi lâu, lại bị trọng thương, vốn là đói lá, lập tức cũng liền xuất ra đĩa, tùy ý tại đĩa kẹp một túm đồ ăn, để vào trong miệng.

Sắc mặt của nàng biến đổi, kia đồ ăn hương vị cùng nàng trong tưởng tượng kém không chỉ cách xa vạn dặm. Nhưng hắn lại thoáng nhìn Tô Trường An kia ánh mắt hiếu kỳ, thầm nghĩ đến Tô công tử một đại nam nhân vì nàng nguyện ý đi phòng bếp chỗ như vậy, sao mà khó được. Lập tức nàng cắn răng một cái, liền đem miếng bên trong đồ ăn nuốt vào, trên mặt lộ ra một vòng phát ra từ nội tâm tiêu dung.

"Ăn, ăn ngon."

"Hả?" Tô Trường An sững sờ, trong lòng âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ lại Như Nguyệt trù nghệ tại hắn hôn mê cái này một hồi thời gian đột nhiên tăng mạnh rồi? Hắn không khỏi có chút hiếu kỳ, nhưng gặp Cổ Tiệp Quân ăn đến vui vẻ như vậy, liền nói ra: "Ăn ngon ngươi liền ăn nhiều một chút, ngươi đại thương chưa lành, là nên bổ chút thân thể, nếu là không đủ, ta để Như Nguyệt cho ngươi thêm làm điểm là được."

Cổ Tiệp Quân nghe vậy, trên chiếc đĩa kẹp lấy đồ ăn đột nhiên buông lỏng, liền rơi vào trên mặt đất.

Trong nội tâm nàng kia cổ nóng nực cơ hồ tan không ra ngọt ngào cũng chợt tán đi, nàng nhìn về phía Tô Trường An, con ngươi xinh đẹp bên trong thắm đầy nồng đậm sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trên đời lại không Khai Dương

(PS: Canh [3] đưa lên, mặc dù không có một vạn chữ, nhưng chín ngàn là có ! ! Khen thưởng nguyệt phiếu giảng đạo lý vẫn là phải cho điểm mà ! !)

(PS: Các bạn đọc 346162676 hoan nghênh mọi người gia nhập ! !)

Lại là mấy ngày qua đi.

Cuối thu thành Trường An đã bắt đầu có chút lạnh ý.

Một cái nhìn qua bắt quá mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên đang đứng tại Thiên Lam viện đài diễn võ bên trên.

Tay hán nắm lấy một thanh nhìn như không đáng chú ý trường đao.

Thân hình khê động, kèm thêm lời quang đi theo, bốn phía có linh viêm hộ thể, bát phương có đao ý tung hoành.

Hán cảnh giới không cao, bắt quá tự linh. Nhưng trên tay trên đao hạ tung bay, người bình thường chỉ có thể nhìn thấy từng mảnh tàn ảnh, khó mà bắt được lưỡi đao đến cùng giấu tại nơi nào.

"Chém!" Hán chợt nhảy lên thật cao, trong miệng phát ra một tiếng như sư tử gầm rú, một đao to lớn đao trạng hư ảnh liền bỗng nhiên từ trên xuống dưới rơi vào đài diễn võ bên trên.

Nổ vang một tiếng đột khởi, đài diễn võ bên trên phiến đá, liền bị bỗng nhiên nhấc lên, tứ tán bay tán loạn.

"Hô." Thiếu niên phun ra một ngụm trọc khí. Thân hình đứng vững, trường đao trở vào bao.

Cặp mắt của hán tùy theo nhắm lại, như là nhập định, giống như là đang suy tư điều gì.

Ước chừng tại mấy chục hơi thở thời gian qua đi, tròng mắt của hán bỗng nhiên mở ra.

Kia là một trương cũng không tính khuôn mặt dễ nhìn, nhưng lại rất sạch sẽ, sạch sẽ giống bắc địa tuyết trắng, không có chút nào tạp chất. Tròng mắt của hán cũng rất thanh tịnh, thanh tịnh đến giống như khe núi dòng suối, một chút liền có thể thấy đáy.

Nhưng lúc này trên gương mặt kia lại có chút đáng buồn bức, hán cau mày, tự lẩm bẩm: "Còn kém chút."

Sau đó hán có chút nhụt chí, lại hối hận nói ra: "Nếu là Sở tiên bối tại liền tốt."

Không có Sở Tích Phong, hán tại đao pháp bên trên có nhiều vấn đề liền không biết hướng người nào lĩnh giáo, chỉ có thông qua lặp đi lặp lại luyện tập, tự hành suy nghĩ. Nhưng dạng này suy nghĩ hao thời hao lực, nhưng không thấy đến lớn bao nhiêu hiệu quả. Nghĩ tới đây, Tô Trường An thở dài một hơi. Hán đem đao dựa vào trên lưng, đi tới đài diễn võ một bên, nhìn phía xa một hàng kia đã nhanh rơi sạch cảnh lá cây cối, trong lòng không hiểu sinh ra chút phiền muộn.

Bây giờ Thiên Lam viện trở nên có chút vắng vẻ, Sở Tích Phong đi Giang Đông, Hạ Hầu Túc Ngọc đợi tại hoàng cung đến nay chưa về, Cổ Tiệp Quân lại bị thương, còn tại điều dưỡng. Toàn bộ Thiên Lam viện trừ ra Ngọc Hành cũng liền chỉ còn lại hán cùng Phan Như Nguyệt còn tại đi lại. Tô Trường An nhất thời không quá thích ứng không có cuộc sống của bọn hán.

Hán không khỏi lại thở dài một hơi, tại đài diễn võ bên trên tùy ý ngồi xuống.

Một trận gió thu thổi tới, hán chính đối cây kia trụ lúi trên đại thụ cuối cùng một mảnh lá cây trong gió một trận đập chòn, cuối cùng rốt cục chịu không được kia gió thu thổi đến, rơi xuống.

Tô Trường An cứ như vậy nhìn xem kia phiến tại trong gió thu lắc lư lá cây, kinh ngạc xuất thần.

"Tô công tử!" Chợt phía sau hán truyền đến một tiếng la lên.

Lấy lại tinh thần Tô Trường An quay đầu nhìn lại, đã thấy một tịch váy dài trắng Phan Như Nguyệt chính hướng hán chạy chậm tới, nàng váy tại trong gió thu vừa đi vừa về đong đưa, trông rất đẹp mắt.

Tô Trường An đứng lên, đi đến trước mặt nàng, hỏi: "Làm sao đâu?"

Phan Như Nguyệt tại trước người hán đứng vững, bởi vì một đường chạy chậm, sắc mặt của nàng có chút ửng đỏ, trên trán còn có chút đổ mồ hôi, coi trọng rất là đáng yêu.

"Tô công tử, ngoài cửa tới nữ hài, nói là Khai Dương đại nhân truyền nhân muốn gặp ngươi." Phan Như Nguyệt có chút thờ hỏn hỏn nói.

Tô Trường An cũng sờ, Khai Dương sư thúc tổ truyền nhân? Hán là biết mình còn có như thế một vị sư thúc tổ còn sống, nhưng hán chưa bao giờ thấy qua hán, đối với hán biết rất ít, lúc này bỗng nhiên xuất hiện một cái truyền nhân, không thể không khiến Tô Trường An tiếng lòng điểm khả nghi. Hán nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy mặc kệ là thật là giả chung quy nhìn thấy bên trên một mặt lại nói, thế là hán liền hướng về phía Phan Như Nguyệt nhẹ gật đầu nói ra: "Đi thôi, chúng ta đi xem một cái."

"Ân." Phan Như Nguyệt đáp, quay người liền dẫn Tô Trường An hướng phía cửa sân chỗ đi đến.

"Người chính là sư thúc tổ truyền nhân?" Tô Trường An nhìn trước mắt nữ tử áo xanh này, không khỏi hỏi.

Kìa là một cái rất đẹp nữ hài, nàng bên hông cài lấy một chi tiêu ngọc, trong tay cầm một thanh ba thước Thanh Phong. Khuôn mặt ngày thường là mũi ngọc tinh xảo Nga Mi, răng trắng môi đỏ. Nhất là cho người khó quên lại là nàng cặp mắt kìa, giống như là ba tháng xuân thủy không nhuốm bụi trần, lại giống tinh không mênh mông thâm bất khả trắc. Nói là hoa như nguyệt thẹn, chim sa cá lặn cũng không chút nào quá phận.

Nhưng nàng trên mặt thần thái lại quá mức băng lãnh, lạnh đến tựa như một đóa không cho người đến gần Tuyết Liên.

"Ân." Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, nàng nhìn sang Tô Trường An, hỏi: "Người là Mạc Thánh Vũ đồ đệ?"

"Ân." Tô Trường An theo bản năng nhẹ gật đầu, cô bé này cùng hắn mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng nàng cặp kia sạch sẽ con ngươi, Tô Trường An lại cảm thấy giống như đã từng quen biết. Nhưng hắn lại nghĩ đến nghĩ, tướng xinh đẹp như vậy nữ hài nếu là gặp qua, hắn tất nhiên sẽ không quên. Cho nên liền cũng liền bỏ đi trong lòng lo nghĩ. Hắn lại hỏi: "Người tới đây làm cái gì?"

"Ta là Thiên Lam viện truyền nhân, đến Thiên Lam viện tự nhiên là ở chỗ này ở lại," nữ tử nói, nàng nói đến không vội không chậm cũng không kiêu ngạo không tự ti, phảng phất nàng muốn làm muốn nói đều là đương nhiên.

Tô Trường An sững sờ, hắn cảm thấy nữ tử nói rất có đạo lý, nhưng lại cảm thấy vẫn còn có chút không ổn. Hắn nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Nhưng người chứng minh như thế nào người là Khai Dương truyền nhân?"

"Người muốn như thế nào chứng minh?" Nữ tử hỏi ngược lại.

Tô Trường An lại là sững sờ, hắn cũng không biết muốn thế nào chứng minh.

Mà liền tại hắn sững sờ thời điểm, nữ tử đã bắt đầu hướng phía Thiên Lam trong nội viện bộ đi đến.

Tô Trường An giật mình, vội vàng vươn tay ngăn lại nữ tử. Hắn có chút không cao hứng mà hỏi: "Người muốn làm gì?"

Nữ tử lông mày cũng nhíu, nói ra: "Tự nhiên là đi vào."

"Không được, người còn không có chứng minh người là Khai Dương sư thúc tổ truyền nhân."

"Nhưng người cũng không biết để cho ta chứng minh như thế nào."

"..."

Tô Trường An trở nên buồn rầu, nữ tử nói đến cũng không phải là không có đạo lý, coi như như thế để một cái người lai lịch không rõ tiến vào Thiên Lam viện trong lòng của hắn chung quy cảm thấy không ổn. Mặc dù cái này người lai lịch không rõ đáng đáp xác thực rất xinh đẹp.

Nữ tử mày nhíu lại đến sâu hơn, nàng trở nên có chút không cao hứng.

Nàng không nghĩ tới Tô Trường An là một cái dạng này người. Muốn nàng chứng minh, nhưng lại nói ra nên như thế nào chứng minh; nàng muốn đi vào, nhưng lại không cho hắn đi vào. Thủ hạ của nàng ý thức bỏ vào trên chuỗi kiếm của nàng —— tại nàng dài dằng dặc sinh mệnh bên trong, đối với những này "Không nói đạo lý người" nàng từ trước đến nay là dùng trên tay kiếm cùng bọn hắn giằng dằng đạo lý.

Đây là nàng sư tôn dạy nàng phương pháp, dùng phương pháp này nàng cùng rất nhiều người giảng thông đạo lý, từ tình vẫn, cho tới tới tới. Cho nên nàng cảm thấy đây là một cái giảng đạo lý phương pháp tốt, cho nên nàng một mực dùng đến hiện tại.

Nhưng nàng chợt ý thức được không đúng, Tô Trường An có ân với nàng, nàng đến đây là vì báo ân. Mặc dù cái này ân nhân có chút không thêm nói đạo lý, nhưng chung quy là ân nhân của nàng. Cho nên nàng vẫn là thả lại đặt ở trên chuỗi kiếm tay, trọn to cặp mắt của mình, nhẫn nại tính tình chờ lấy Tô Trường An trả lời.

Mà liền tại hai người giằng co không xong thời điểm, một giọng già nua chợt từ trong nội viện truyền đến.

"Thả nàng vào đi. Nàng đúng là người sư thúc tổ truyền nhân."

Tô Trường An sững sờ, hắn tự nhiên tin tưởng Ngọc Hành, nhưng trong lòng chẳng biết tại sao vẫn còn có chút không mấy vui vẻ. Hắn có chút chán chờ, mới nói, "Đi thôi, ta dẫn người đi Ngọc Hành sư thúc tổ nơi đó."

Nữ tử nhẹ gật đầu, không nói nữa, trầm mặc đi theo Tô Trường An đi tới Ngọc Hành các.

Đợi cho công, Tô Trường An đang muốn đẩy cửa mà tiến, nhưng lại nghe bên trong lần nữa truyền đến một giọng già nua.

"Trường An, người lui xuống trước đi đi. Ta có việc muốn đơn độc hỏi nàng."

"Nha." Tô Trường An sững sờ, nhưng vẫn là gật đầu đồng ý. Hắn cuối cùng đánh giá một chút vị nữ tử này, mang theo nghi hoặc cùng Phan Như Nguyệt

rời đi Ngọc Hành các.

Nữ tử đẩy cửa ra.

Kia là một gian bày biện cực kì đơn giản gian phòng.

Một cái bàn gỗ, mấy cái ghế gỗ, ngay phía trước đặt vào hai tấm ghế bành, treo trên tường một trương cũng không quá đẹp để tranh sơn thủy.

Mà một tấm trong đó trên ghế bành, ngồi một vị lão giả.

Kia là một vị nhìn qua rất già rất già lão giả.

Hắn vốn là thừa thốt tóc hoa râu, sắc mặt nếp uốn tung hoành, thân hình của hắn có chút còng xuống, con mắt nửa híp trong mang theo nồng nặc cơ hồ tan không ra buồn ngủ.

Nhưng từ nhìn thấy lão giả một khắc kia trở đi, nữ tử ánh mắt lại trở nên có chút cổ quái.

"Người sắp phải chết." Nàng nói như vậy.

"Àn." Ngọc Hành gật đầu.

"Nhưng người có thể bắt tử." Nàng còn nói thêm.

"Hả?" Ngọc Hành híp con mắt giống như là mở ra một chút, hỏi: "Người nói là giống Khai Dương như thế sao?"

"Như thế không tốt sao?" Nữ tử nghi hoặc.

"Người đều phải chết." Ngọc Hành nói như vậy.

Nữ tử vẫn như cũ không hiểu, nàng đang muốn hỏi lại thứ gì, lại nghe Ngọc Hành nói lần nữa.

"Người tên là gì."

"Thanh Loan."

"..." Ngọc Hành trầm mặc một hồi, giống như là đang do dự thứ gì, nhưng cuối cùng hắn vẫn là không nhận được hỏi: "Hắn thế nào."

"Trên đời này lại không Khai Dương." Nữ tử trả lời như vậy nói.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Phượng Hữu Ngũ Tử, Thanh Giả Vi Loan

(PS: Đầu tiên cảm tạ mực tên i 【 người Trừ Nguyệt phiếu nhân phẩm ta cũng là không quá muốn nhà rãnh 】 cha người vì người 【 người cái này id. . . . Ai. . . Người vui vẻ là được rồi a 】 cô ngàn buồn 【 ân. . . Đừng tưởng rằng thay cái id ta liền không biết người 】 Dừng nhì 88 【 thiếu niên, từ đầu đến cuối cảm giác người id có loại xấu hổ play cảm giác quách a 】 khen thưởng cùng nguyệt phiếu.)

(PS: Hôm nay cái này hai canh hơi trễ, nói lời xin lỗi.)

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

(PS: Liên quan tới quyền sách phải chăng hậu cung vấn đề như vậy làm ơn tất đừng lại hỏi. Mặc dù quyền sách cho đến trước mắt lúc xuất hiện không ít nữ tính nhân vật, nhưng ta có thể cam đoan mỗi một cái cũng là vì thôi động kịch bản phát triển, đều là có ý nghĩa, đồng thời ta cũng tận khả năng đem các năng tạo nên đến có máu có thịt, cũng không phải là vì ngựa giống cái gì cưỡng ép thêm tiến đến.

Ta cũng rất thích xem tiểu thuyết, đây là một kiện rất lạc thú sự tình. Mà tiểu thuyết vui mừng nhất thú một trong chính là người vĩnh viễn sẽ không đoán được sau một khắc sẽ phát sinh cái gì, nếu như ta đem quyền sách này kết cục, tỉ như ai sẽ cùng ai cùng một chỗ, ai sẽ chết, ai lại sẽ hắc hóa, ai lại sẽ tẩy

trắng đều toàn bộ nói cho các người biết, ta tin tưởng các người cũng chết đi lại nhìn tiếp hứng thú. Cho nên, vấn đề như vậy làm ơn tất đừng lại hỏi.

Ta chậm rãi viết, các người từ từ xem. Ta cảm thấy đây là một kiện rất mỹ diệu sự tình. Không phải sao?)

Tô Trường An đã mất đi hần đao đạo giáo tập.

Nhưng từ ngày đó trở đi, hần nhiều một cái kiếm đạo giáo tập, kia là một cái nhìn qua cùng hần niên kỷ tương tự nữ hài. Nàng là Khai Dương sư thúc tổ truyền nhân, là sư thúc của hần. Nàng gọi Thanh Loan.

Thanh Loan là một cái người thật kỳ quái.

Nói là Tô Trường An kiếm đạo giáo tập, nhưng trên thực tế, nếu là Tô Trường An không chủ động hỏi thăm, nàng có thể cả ngày liền đứng tại trên diễn võ trường, không nhúc nhích, cũng không nói một câu. Có đôi khi Tô Trường An sẽ cảm thấy Thanh Loan không hề giống là một người, ngược lại càng giống một bộ bị dẫn theo tuyến khối lỗi.

Nhưng nàng trên kiếm đạo tạo nghệ xác thực rất cao.

Cao đến Tô Trường An cũng không biết đến tột cùng đến cảnh giới gì.

Vô luận tại Tô Trường An xem ra là đến cỡ nào không lưu loát nan giải vấn đề, Thanh Loan chỉ cần có chút suy tư liền có thể cho ra một cái có thể để cho hần nhẹ nhõm lý giải đáp án. Cái này khiến Tô Trường An không thể không đối cái này nhìn cùng mình loại này niên kỷ nữ hài sinh lòng kính ý.

Nhưng nàng cổ quái cũng không chỉ tại đây. Thanh Loan còn có một cái để cho người ta rất khó lý giải nguyên tắc.

Cổ Tịch Quân thân thể tại bốn năm ngày về sau rốt cục không sai biệt lắm bình phục.

Nàng là đại Ngụy nổi danh kiếm đạo thiên tài, dĩ vãng bởi vì Tô Trường An trong lòng một ít lo lắng, cho nên đang luyện kiếm thời điểm, thường xuyên sẽ trốn tránh Cổ Tịch Quân. Nhưng gần đây hai người giải khai lẫn nhau ở giữa khúc mắc, cho nên Tô Trường An rất yên tâm thoải mái bắt đầu mời Cổ Tịch Quân cùng hần cùng nhau luyện kiếm. Vô luận là kiếm đạo vẫn là đao đạo, tại Tô Trường An xem ra cũng phải cần đang không ngừng trong lúc giao thủ mới có thể tìm ra vấn đề trong đó, một người mà suy nghĩ, cuối cùng hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Mà Cổ Tịch Quân cũng rất vui với đây, Tô Trường An mặc dù mới tụ linh, nhưng thực lực chân thật so với phần Thần cảnh nàng cũng không kém là bao nhiêu. Cho nên, tại cùng Tô Trường An trong lúc giao thủ, nàng cũng có thể phát hiện rất nhiều chính mình vấn đề.

Nhưng khi nàng cảm những vấn đề này đi thành giáo Thanh Loan thời điểm, Thanh Loan lại trầm mặc không nói.

Cổ Tịch Quân vốn là người tâm cao khí ngạo, đã Thanh Loan không nguyện ý để ý đến nàng, nàng tự nhiên cũng khỏi bị mất mặt hỏi lại. Nhưng Tô Trường An lại không nguyện ý nhìn thấy hai người quan tâm huyên não quá cương. Mấy ngày nay tiếp xúc xuống tới, hần cảm thấy Thanh Loan mặc dù kiệm lời ít nói, nhưng lại không giống như là chanh chua người.

Cho nên hần vì thế chuyên môn đi tìm Thanh Loan.

"Sư thúc." Tô Trường An đối với xưng hô thể này còn có chút mâu thuẫn, dù sao trước mắt người này, nhìn qua cũng liền mười tám mười chín tuổi, hơn nữa còn là một vị tướng mạo cực kỳ cô gái xinh đẹp. Bảo nàng sư thúc, Tô Trường An trong lòng từ đầu đến cuối cảm giác là lạ.

"Người vì cái gì không nguyện ý dạy bảo Tịch Quân đâu?" Nói xong, hần lại nghĩ đến nghĩ nói bổ sung: "Nàng là kiếm đạo thiên tài, tư chất cao hơn ta ra rất nhiều."

Thanh Loan lại lắc đầu, nói ra: "Ta không thể dạy nàng."

Câu trả lời của nàng đơn giản sáng tỏ, không có nguyên nhân, lại không biết vì sao lại làm cho người tin phục.

Nhưng Tô Trường An vẫn chưa đủ, hần tại hơi sững sờ về sau, lại nói ra: "Nhưng người có thể dạy ta, vì cái gì liền không thể dạy nàng."

"Người cùng nàng không giống."

"Có cái gì không giống? Chúng ta đều là Thiên Lam viện đệ tử, người là Thiên Lam viện giáo tập, ẫn đạo lý Thiên Lam viện mỗi cái học sinh, người cũng đến dạy."

Tô Trường An, để Thanh Loan sững sờ một chút, nàng hỏi: "Có đạo lý như vậy sao?"

"Tự nhiên là có." Tô Trường An gật đầu đáp lại nói.

Thanh Loan chân mày cau lại, nàng từ trước đến nay là một cái giảng đạo lý người, nhưng rất mâu thuẫn là, thế gian này rất nhiều đạo lý nàng cũng không rõ ràng.

Nhưng Tô Trường An để nàng tìm không ra mao bệnh, cho nên nàng cảm thấy, có lẽ thật sự có như thế một cái đạo lý.

Cái này khiến nàng không khỏi có chút đắng buồn bực. Nàng cau mày lo nghĩ, nàng tới là báo ân, là vì chấm dứt cùng Tô Trường An một đoạn này nhân quả, cho nên nàng nguyện ý chỉ điểm Tô Trường An kiếm đạo, dưới cái nhìn của nàng đây là báo ân một loại phương pháp.

Nhưng nếu là dạy Cổ Tiệp Quân, kia Cổ Tiệp Quân cùng nàng ở giữa liền thể tất lại sinh ra một đoạn nhân quả, dạng này thật không tốt.

Nhưng đạo lý lại không thể không nói, cho nên nàng đang suy tư hồi lâu sau, rốt cục ở chung được một cái biện pháp.

"Người hỏi." Thanh Loan nói như vậy.

Câu trả lời này để Tô Trường An sững sờ một chút, nhưng hắn rất nhanh liền lĩnh ngộ được Thanh Loan ý tứ. Cho nên hắn mừng rỡ nhẹ gật đầu, cùng Thanh Loan nói một tiếng cảm ơn.

Từ đó lên, Cổ Tiệp Quân vô luận trên kiếm đạo gặp được loại vấn đề nào, đều là giao cho Tô Trường An hướng Thanh Loan thỉnh giáo, lại từ hắn thuật lại cho Cổ Tiệp Quân.

Loại này hỏi thăm cùng thuật lại, mới đầu vẫn là tị huy lấy đối phương đến tiến hành, nhưng về sau, nhưng dần dần biến thành Cổ Tiệp Quân ngay trước mặt Thanh Loan đem vấn đề cáo tri Tô Trường An, mà Tô Trường An lại ngay trước mặt Thanh Loan đem đáp án thuật lại cho Cổ Tiệp Quân. Đây là một kiện rất khó chịu sự tình, nhưng bởi vì Thanh Loan kiên trì như thế, cho nên Cổ Tiệp Quân cùng Tô Trường An về sau liền cũng liền thích ứng xuống tới.

Đào mất lại là mười ngày qua quang cảnh.

Tháng mười thành Trường An, đã có một chút mùa đông hàn ý.

Thiên Lam viện những cây cối kia rốt cục rơi rụng xong bọn hắn chặt cây bên trên cuối cùng một chiếc lá.

Tô Trường An kết thúc cho tới trưa đào đạo bài tập, hắn có chút thở hổn hển đem đào thu hồi trong vò, đang nghĩ ngơi trở về phòng nghỉ ngơi một chút, cửa sân phương hướng chợt truyền đến trận trận tiếng đập cửa.

Tô Trường An vội vàng hướng phía chỗ kia đi đến, những ngày này Thiên Lam viện thỉnh thoảng vẫn sẽ có một chút khách tới thăm, nhưng đại đa số đều là giao cho Sở Tích Phong xử lý. Nhưng bây giờ Sở Tích Phong không có ở đây, sự thúc giục từ trước đến nay không để ý tới những chuyện này, Thanh Loan lại là nổi danh kiệm lời ít nói, cho nên chuyện như vậy liền rơi vào Tô Trường An trên vai.

Nhưng Tô Trường An từ trước đến nay không quá sẽ ứng phó dạng này nhân tế kết giao, cùng một chút cơ hồ chưa từng gặp mặt người, lại muốn giả làm ra một bộ gặp nhau hận muộn bộ dáng, quả thật có chút làm khó cái này còn chưa đầy mười bảy tuổi thiếu niên.

Hắn không khỏi hơi nhớ nhưng Hạ Hầu Túc Ngọc, những chuyện này nghĩ đến lấy Hạ Hầu Túc Ngọc năng lực, xử lý hẳn là thuận buồm xuôi gió.

Nhưng hắn nghe sự thúc giục nói qua, sự tỷ hiện tại đã đến đột phá tới phồn Thần cảnh thời khắc mấu chốt, cho nên mới trong hoàng cung ở lại, dù sao nơi đó cao thủ tụ tập, lại có Thánh Hoàng dạng này đương thời tinh vẫn tại, nghĩ đến đối với sự tỷ phá cảnh có ích càng nhiều.

Nghĩ đến những này, Tô Trường An chạy tới cửa sân trước.

Hắn cố gắng để cho mình mặt khổ qua bên trên tiểu dung nhìn càng thêm chân thành một chút, sau đó cực không tình nguyện mở ra cửa sân.

Xuất hiện tại trước mắt hắn chính là một trương quen thuộc gương mặt xinh đẹp.

"Sự tỷ!" Hắn có chút ngạc nhiên nói.

Đứng ở trước mặt hắn vị nữ tử kia con mắt cong thành vui hình trăng lưỡi liềm, thanh tú động lòng người nhìn xem hắn: "Thế nào? Muốn ta sao?"

Hạ Hầu Túc Ngọc hôm nay mặc một bộ váy dài trắng, bên ngoài phủ lấy một kiện màu hồng áo nhỏ, gương mặt xinh đẹp bên trên không biết làm gì nghĩ, còn thoa lấy một tầng thật mỏng son phấn. Nhìn qua quả nhiên là mỹ lệ cực kỳ.

Tô Trường An cơ hồ không hề nghĩ ngợi, liền điểm một cái nói ra: "Muốn!"

Tựa hồ không ngờ rằng Tô Trường An trả lời vậy mà như thể gọn gàng, để vốn còn muốn đùa một chút Tô Trường An Hạ Hầu Túc Ngọc nhất thời nghẹn lời, trên gương mặt càng là dâng lên một vòng ánh nắng chiều đỏ.

"Mấy ngày không thấy, miệng ngược lại là càng ngày càng ngọt." Hạ Hầu Túc Ngọc cúi đầu nhỏ giọng thăm nói.

Ngữ khí của nàng giống như có chút oán trách, để Tô Trường An nhất thời cũng chia không rõ đến cùng là đang khen hắn vẫn là mắng hắn, cho nên chỉ có lúng túng gãi gãi cái ót, ngốc ngốc nhìn xem Hạ Hầu Túc Ngọc.

"Đừng chỉ cố lấy cùng người tiểu sư đệ ôn chuyện, tốt xấu cũng giới thiệu một chút ta à." Lúc này một đạo mang theo trêu tức thanh âm chợt từ Hạ Hầu Túc Ngọc sau lưng vang lên, một vị thân mang một bộ áo trắng thanh niên nam tử chậm rãi đi ra.

Nam tử này nhìn qua hai mươi sáu tuổi trên dưới, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng. Cực kỳ giống những cái kia ngày xuân bên trong, tại xuân

thủy liễu bờ, ngâm từ làm phú văn nhân nhà thơ. Nhưng lại không giống với những cái kia thư sinh yếu đuối, nam tử này trong lúc giờ tay nhắc chân lại dẫn một cỗ thả 【 đăng 】 không bị trôi buộc, phiêu dật thoải mái ý cảnh. Hai loại cực kỳ mâu thuẫn khí chất, tại nam tử trên thân lại xảo diệu hòa làm một thể, khiến người ta cảm thấy không đã có chút nào không thỏa.

"Đây là?" Tô Trường An hỏi.

Còn chưa đợi Hạ Hầu Túc Ngọc nói chút gì, vị nam tử kia liền cười nhạt một tiếng, sau đó nói ra: "Tại hạ Hạ Hầu hiên, là Túc Ngọc ngũ ca."

"Ngũ ca? Nha. Ngũ ca tốt." Tô Trường An nhất thời đầu không có quay lại, chấp tay liền hướng về phía nam tử nói.

Nhưng nam tử nghe vậy lại nhin không được phát ra một trận tiếng cười, nhưng này tiếng cười lại cũng không chói tai, cũng không có chút nào đùa cợt ý vị. Chỉ là đơn thuần bởi vì buồn cười mà cười, cùng Tô Trường An tiếp xúc những cái kia quan lại quyền quý so sánh, trước mắt nam tử này lộ ra tức bằng phẳng lại chân thực, để hần nhin không được dưới đáy lòng đối với hần sinh ra mấy phần hảo cảm.

Nhưng Tô Trường An vẫn như cũ cảm thấy có chút xấu hổ, không biết rõ nam tử vì sao bật cười.

Một bên Hạ Hầu Túc Ngọc sắc mặt lại hồng nhuận, nàng tức giận nhẹ đập Tô Trường An một cước, một câu một chữ nói ra: "Hần là ta ngũ ca!"

Tô Trường An lúc này mới chợt bừng tỉnh đại ngộ, sư tỷ là đại Ngụy công chúa, hần ngũ ca tự nhiên là đại Ngụy Ngũ hoàng tử. Chỉ là bởi vì hần cùng Hạ Hầu Túc Ngọc ở chung lúc, Hạ Hầu Túc Ngọc chưa từng có một cái công chúa hần là có giả đồ, cho nên hần cũng liền dần dần quên sư tỷ của mình còn có dạng này một thân phận.

Minh bạch trước mắt nam tử thân phận, hần vội vàng lần nữa chấp tay chào, nói ra: "Gặp qua Ngũ hoàng tử."

Hạ Hầu hiên lại lơ đãng, cười nói ra: "Đã sớm nghe nói Thiên Lam viện Tô Trường An là một cái không câu nệ tiểu tiết kỳ nam tử, hôm nay gặp mặt quả thật như thế. Ta mặc dù cùng ngươi chưa từng gặp mặt, nhưng lại thường nghe ta nhà túc ngọc đề cập ngươi, cho nên cũng coi là bạn tri kỷ đã lâu, Tô công tử liền không cần đa lễ."

Tô Trường An từ trước đến nay cũng là ghét nhất những này phồn lễ nhục tiết cho nên hần rất vui vẻ thu hồi mình tay, dẫn hai người liền hướng phía Thiên Lam trong nội viện đi đến.

"Sư tỷ, nghe nói ngay tại phá cảnh, không biết thành công hay không?" Tô Trường An cùng Hạ Hầu Túc Ngọc rất tự nhiên sống vai mà đi tới.

"Kia là tự nhiên, cũng không nhìn một chút sư tỷ của ngươi là ai." Hạ Hầu Túc Ngọc ngược lại là không chút nào khiêm tốn ngóc lên cổ của mình, nhìn qua cực kỳ giống một mực kiêu ngạo thiên nga.

"Đúng rồi nghe nói Sở tiên bôi phá cảnh, trở thành tinh vẫn rồi?"

"Ân, đáng tiếc hần trở về Giang Đông, lại không nhân giáo ta luyện đao."

"Bất quá gần nhất tới một cái Khai Dương sư thúc tổ truyền nhân, là một nữ hài, nhưng kiếm đạo của nàng tu vi rất mạnh, hiện tại là kiếm của ta Đạo giáo tập."

"Thật sao? Ta trong hoàng cung, phụ hoàng cũng cho ta tìm một cái. . ."

Đôi này thiếu nam thiếu nữ cứ như vậy không coi ai ra gì hần huyền, tương hồ trao đổi lấy lẫn nhau tình hình gần đây.

Mà phía sau bọn họ, một bộ áo trắng nam tử nhìn trước mắt đôi này bộ dáng bóng lưng, khóe miệng trôi lên một tia đã đáng chất lại nụ cười mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hạ Hầu Hiên

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

(PS: Quyền sách ngày mai sẽ phải hạ bằng truyện mới ! ! Sách mới kỳ liền cái này xong, được không mở sâm. Rất cảm tạ mọi người một đường tới ủng hộ cùng cổ vũ. Ta biết rất nhiều bằng hữu là thông qua một chút không phải chính bản con đường phát hiện quyền sách này. Đường nhiên ta bản thân đổi

vấn đề này cũng không hề bài trừ, dù sao mỗi người tình huống cũng không giống nhau. Các người có thể thích quyển sách này, đối với thân là người mới ta tới nói đã là tốt nhất khích lệ.

Nhưng là bởi vì hạ bảng truyện mới, quyển sách này lộ ra ánh sáng độ liền sẽ giảm mạnh, ta hi vọng những cái kia nhìn đạo bản bằng hữu có thể tại hạ tuần đến tung hoành hoặc là download một cái tung hoành app đến ủng hộ một chút thiếu niên. Hiện tại sách còn không có lên khung, cũng sẽ không thu phí, chỉ là thoáng tri hoãn một hai phút, liền có thể hoàn thành. Cho ta một cái cất giữ, một trương phiếu đề cử, những vật này góp gió thành bão, đối với một người mới tới nói cũng rất là trọng yếu. Cuối cùng cảm ơn mọi người ủng hộ.)

Nói như vậy ở giữa, ba người cũng đã đi vào Thiên Lam viện chính viện. Đây là một chỗ coi như lớn viện tử, bên trong bày biện cũng rất đơn sơ, chỉ có một ít bình thường chiếc ghế cùng án đài, nhưng lại rất có giảng cửu bày ra. Chỗ này lúc đầu bởi vì Thiên Lam viện năm gần đây ít có khách tới thăm, cho nên cơ hồ đã vứt bỏ, nhưng về sau Tô Trường An tại tướng tinh sẽ lên chiếm tinh vương danh hào, cho nên khách tới thăm lại dần dần nhiều hơn.

Phan Như Nguyệt cảm thấy từ đầu đến cuối tại chỗ ở tiếp đãi những khách nhân này cuối cùng có chút không ổn, cho nên liền đem nơi đây quét dọn ra, mặc dù không nói được cỡ nào tráng lệ, nhưng cuối cùng còn tính là ra dáng.

Tân khách sau khi ngồi xuống, ba người lại là một trận hàn huyên. Tô Trường An mặc dù bất thiện ngôn từ, nhưng Hạ Hầu Hiền xác thực một vị cực kỳ hay nói người, hẳn trước kia lại du lịch qua rất nhiều nơi, cho nên đem những này kiến thức nói hết mọi chuyện, Tô Trường An nghe được thú vị, cũng là không chút nào cảm thấy nhàm chán cùng khó nhin.

"Đúng rồi, sư tỷ người lần này tới, trả lại sao?" Tô Trường An hỏi.

Hạ Hầu Túc Ngọc sững sờ, có chút khó khăn nói ra: "Qua ít ngày nữa chính là phụ hoàng đại thọ, ta cùng ngũ ca lần này tới nhưng thật ra là vì mời sư đệ đến lúc đó đại biểu Thiên Lam viện tham gia lần này thọ yến."

"Nha." Tô Trường An nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi có chút thất lạc, nhưng hẳn nghĩ nghĩ lại hỏi: "Nhất định phải tham gia sao?"

Hắn cũng không thích dạng này như thế yến hội, loại địa phương kia hẳn cần ứng phó rất nhiều hẳn cần bản kẻ không quen biết, đối với cái này hẳn là phát ra từ nội tâm mâu thuẫn.

"Ân. . ." Hạ Hầu Túc Ngọc có chút trầm ngâm mới lại nói ra: "Cũng không phải nhất định phải tham gia, nhưng dựa theo lệ cũ, phụ hoàng đại thọ, thành Trường An học viện, vô luận xếp hạng cao thấp, đều sẽ phái ra một số người tham gia, lại cho chút hạ lễ, để bày tỏ kính ý."

"Mà lại. . ." Nói đến đây, Hạ Hầu Túc Ngọc có chút bất an nhìn Tô Trường An một chút, gặp hắn thần sắc vô thường, mới lại tiếp lấy nói ra: "Ngũ ca. . . Cùng ta hi vọng sư đệ người có thể giúp chúng ta một chuyện."

Tô Trường An sững sờ, hẳn ngược lại là rất tình nguyện trợ giúp Hạ Hầu Túc Ngọc, nhưng hắn không rõ vì cái gì lại nói ra câu nói này thời điểm, Hạ Hầu Túc Ngọc cùng Hạ Hầu Hiền sắc mặt đều trở nên xấu hổ, giống như có chút khó mà mở miệng.

"Sư tỷ người nói, muốn ta hỗ trợ cái gì?" Tô Trường An nói, hắn cũng không nguyện ý trông thấy Hạ Hầu Túc Ngọc như thế khó xử, cho nên hắn ở trong lòng âm thầm nói với mình, phàm là mình có thể làm được, nhất định hết sức nỗ lực.

"Đại Ngụy từ trước đến nay coi trọng tu sĩ, mỗi đến phụ hoàng đại thọ, tại trên yến hội dựa theo lệ cũ liền sẽ cử hành một chút giao đầu trợ hứng. Dạng này giao đầu bình thường là từ Tam công hoặc là hoàng tử tuyển ra một chút các học viện tu vi xuất chúng học viên, hoặc là thanh niên sĩ quan "

"Lần này đại ca bên kia tìm đến một chút các trong học viện thiên tài yêu nghiệt, thậm chí còn lôi kéo đoạn thời gian trước phụng chỉ bị triệu hồi kinh thành Tây Lương tướng lĩnh bắc thông huyền, nhưng ngũ ca bên này thế đơn lực bạc, chỉ sợ. . ."

Tô Trường An nghe đến đó, liền đại khái hiểu Hạ Hầu Túc Ngọc ý tứ. Nhưng hắn hơi nghi hoặc một chút, hắn hỏi: "Kia bắc thông huyền là ai? Ta trước đó vài ngày nghe người ta nói Tây Lương biên tái báo nguy, vì cái gì Thánh Hoàng ở thời điểm này sẽ còn đem nơi đó tướng lĩnh triệu hồi kinh thành đâu?"

"Tướng tinh bằng phân nhân, địa, thiên ba bảng, bắc thông huyền liền đem tinh bằng Thiên Bảng xếp hạng thứ tám mươi bảy vị cao thủ, coi như cùng Sở tiên bối bọn hắn là cùng một giới học viện học sinh, mặc dù so ra kém bọn hắn, nhưng ở thanh niên này trong đồng lứa, cũng tính được là cao thủ. Còn phụ hoàng vì sao lại điều hắn hồi kinh, ta lại không hiểu nhiều lắm."

Tô Trường An nhẹ gật đầu, hắn đại khái hiểu Hạ Hầu Túc Ngọc chuyển này tới mục đích.

Hắn nghĩ nghĩ nói ra: "Ta chỉ có Tụ Linh cảnh. Như cái kia bắc thông huyền chỉ ở phần Thần cảnh tả hữu, ta ngược lại thật ra có thể. . ."

"Thiên Thính. Bắc thông huyền nửa năm trước tu vi liền đã tới Thiên Thính." Hạ Hầu Túc Ngọc nói.

Tô Trường An nghi ngờ, hắn cảm thấy Hạ Hầu Túc Ngọc tất nhiên sẽ không đưa hắn vào hiểm địa, nhưng nếu là để hắn đối đầu bắc thông huyền tất nhiên là không có nửa phần phần thắng. Cho nên hắn nghĩ mãi mà không rõ vì cái gì Hạ Hầu Túc Ngọc sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Tựa hồ nhìn ra hắn nghi hoặc, Hạ Hầu Túc Ngọc lờm lờm hắn một cái, lại nói ra: "Bắc thông huyền chúng ta đã tìm tới người đối phó, tìm sư đệ người xuất thủ, là vì đối phó học viện khác tới cao thủ."

"Dạng này a." Tô Trường An nhẹ gật đầu, rất sáng khoái đáp ứng xuống, hắn mặc dù cũng không thích chém chém giết giết sự tình, nhưng vì Hạ Hầu

Túc Ngọc, cùng người giao đấu mấy trận nghỉ đến cũng là không ảnh hưởng toàn cục.

Nhìn thấy Tô Trường An sáng khoái như vậy đáp ứng xuống. Hạ Hầu Túc Ngọc trên mặt cũng không có vì vậy mà cao hứng trở lại, ngược lại trở nên tâm sự nặng nề.

Thánh Hoàng niên kỷ càng lúc càng lớn, mặc dù hần nhìn qua vẫn là bộ kia trung khí mười phần bộ dáng. Nhưng người sáng suốt đều biết, hần sắp phải chết, hần đã sống được quá lâu quá lâu.

Cho nên, Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử đại quyền chi tranh cũng bắt đầu càng ngày càng nghiêm trọng.

Thánh Hoàng đại thọ bên trên trận kia giao đấu, mặt ngoài nhìn chính là các vị hoàng tử thủ hạ cao thủ tương đối. Nhưng trên thực tế so lại là những người này phía sau chỗ đứng lấy những cái kia quái vật khổng lồ. Trùng trùng đấu này cùng nói là cá nhân lực lượng đo sức, vẫn còn không bằng nói là, tại Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử triệt để vạch mặt trước, thế lực khắp nơi một lần cuối cùng đứng đối.

Mà Hạ Hầu Túc Ngọc lúc này đem Tô Trường An cùng phía sau hần Thiên Lam viện kéo vào cái này vũng bùn, thành thì tất cả đều vui vẻ, nhưng một khi thua, chính là một trận họa sát thân.

Cho nên, Hạ Hầu Túc Ngọc trong lòng không thể tránh khỏi sinh ra khó mà ngăn chặn áy náy.

Nhưng Tô Trường An không hiểu những này, hần chỉ là rất đơn thuần muốn trợ giúp sự nghiệp của mình thôi, mà Hạ Hầu Túc Ngọc thời khắc này biểu hiện roi trong mắt hần, hần theo bản năng tưởng rằng Hạ Hầu Túc Ngọc tại coi chừng hần tại trận kia giao đấu bên trong an nguy.

"Sự nghiệp, người không cần lo lắng, chỉ là giao đấu mà thôi, ta không hội ý khí nắm quyền." Tô Trường An như vậy an ủi.

Nhưng như vậy lại làm cho Hạ Hầu Túc Ngọc càng phát ra khổ sở, nàng cơ hồ liền muốn nhin không được nói cho Tô Trường An chân tướng thời điểm, lại đối mặt Hạ Hầu Hiền ánh mắt. Nàng bởi vậy một trận do dự, cuối cùng vẫn là bỏ đi ý nghĩ như vậy.

"Tô công tử, thực không dám giấu giếm, tại hạ lần này đến đây còn có một cái yêu cầu quá đáng." Lúc này Hạ Hầu Hiền ý cười đầy mặt nói.

"Hả?" Tô Trường An đối với nhà mình sự nghiệp người ca này rất có hảo cảm, cho nên khi hạ liền hỏi: "Ngũ hoàng tử có cái gì, cứ nói đừng ngại."

"Như Nguyệt gần đây được không?" Hạ Hầu Hiền nụ cười trên mặt chợt thu liễm, trở nên có chút thấp thòm.

Tô Trường An lại là sửng sốt, lúc này mới nhớ tới trước sớm nghe nói qua Ngũ hoàng tử hãm mộ Phần Như Nguyệt truyền ngôn. Mặc dù Như Nguyệt đã sớm hướng hần cho thấy qua nguyện ý cùng năm đi theo Ngũ hoàng tử, nhưng gặp mặt một lần hần là không ngại. Mà lại tại cái này Thiên Lam viện, nếu thật là Như Nguyệt không muốn, Tô Trường An làm sao cũng có thể hộ nàng chu toàn, huống chi lấy cái này Hạ Hầu Hiền trước mặt biểu hiện đến xem, cũng không giống như là một cái sẽ ép buộc người. Cho nên hần nhẹ gạt đầu, nói ra: "Ta cái này đi gọi nàng."

"Không cần." Hạ Hầu Hiền vội vàng ngừng lại liền muốn rời khỏi Tô Trường An, nói ra: "Tô công tử, thực không dám giấu giếm. Trước sớm hiên nào đó lần thứ nhất nhìn thấy Như Nguyệt cô nương lúc liền kinh động như gặp thiên nhân, trong lòng suy nghĩ muốn vì nàng chuộc thân. Nhưng phụ hoàng lại cảm thấy Như Nguyệt cô nương xuất thân ti tiện, lại là phản tướng về sau, có nhục Hoàng gia uy nghi, liền đem ta cầm tù tại hoàng cung, nếu không phải Tô công tử trượng nghĩa cứu giúp, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được, hiên nào đó càng là muôn lần chết khó từ tội lỗi."

"Bây giờ nghĩ đến, Như Nguyệt cô nương đối ta tất nhiên là thất vọng cực độ, hiên nào đó cũng không mặt mũi đối nàng, hiên nào đó sợ cầu, bắt quá là muốn biết nàng trôi qua vui vẻ hay không, liền đã là thỏa mãn."

Hạ Hầu Hiền những lời này nói đến ngôn từ khẩn thiết, để Tô Trường An trong lòng đều không thể không vì đó run lên, mặc dù trong lòng của hần vẫn như cũ đối với Ngũ hoàng tử lúc trước đem Như Nguyệt ném ở Mâu Đan các có chút bất mãn, nhưng chuyện thế gian lại há có thể tận như lòng người ý? Điểm này hần sớm đã có lĩnh ngộ.

Cho nên hần nghĩ nghĩ về sau, liền nói ra: "Ngũ hoàng tử yên tâm, tại cái này Thiên Lam trong nội viện, không ai có thể khi dễ được nàng, quay đầu được nhân rồi ta cũng sẽ nói rõ với nàng Ngũ hoàng tử nỗi khổ tâm trong lòng. Tin tưởng lấy Như Nguyệt tính tình, tất nhiên là sẽ thông cảm Ngũ hoàng tử."

"Ân." Ngũ hoàng tử mặc dù còn cau mày, nhưng đạt được Tô Trường An khẳng định trả lời chắc chắn, lo âu trong lòng lại là rơi xuống.

Chương 28: Mười năm tương tư bắt đầu nhìn thấy

Sau đó, Tô Trường An lại dẫn Hạ Hầu Túc Ngọc đi xem nhìn Cổ Tiễn Quân.

Mặc dù Cổ Tiễn Quân thân thể đã không còn đáng ngại, mặc dù hai người từ trước đến nay không hợp, nhưng lần này không biết là làm gì cân nhắc, hai người vậy mà hiếm thấy không có vật lộn đầu võ mồm. Cái này khiến Tô Trường An ít nhiều có chút không hiểu, nhưng cảm giác được cái này chung quy là chuyện tốt.

Đội Hạ Hầu Túc Ngọc sau khi rời đi. Cổ Tiễn Quân sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc, nàng nhìn về phía Tô Trường An hỏi: "Tô công tử coi là thật muốn đi giúp lấy Ngũ hoàng tử tham gia giao đấu?"

"Ân." Tô Trường An cũng không có chú ý tới Cổ Tiễn Quân dị dạng, lơ đãng nói ra: "Chỉ là một trận giao đấu mà thôi. Ta sẽ cẩn thận làm việc."

Cổ Tịch Quân cũng sờ biết Tô Trường An cũng không hiểu rõ trong đó thâm ý, đang chuẩn bị nói chút gì, nhưng lại nghĩ thế lúc nghĩ đến Ngọc Hành đại nhân là biết đến, đã hần không nói, vậy dĩ nhiên chính là ngầm cho phép việc này. Cho nên Cổ Tịch Quân tại có chút do dự về sau, liền vẫn là ngừng lại tại trong cổ họng đảo quanh.

"Người cũng đã biết đối thủ là ai?" Nàng lại hỏi.

Tô Trường An lắc đầu, nói ra: "Chỉ biết là có một vị gọi là bắc thông huyền người, là cao thủ trên Thiên bảng. Bất quá lại không cần ta đối phó, ta muốn đối phó chính là học viện khác học viên, nhưng cụ thể là ai lại là không biết."

Cổ Tịch Quân nghe vậy, sắc mặt của nàng trở nên có chút âm trầm. Loại chuyện này, lấy Ngũ hoàng tử tại thành Trường An nhân tuyến phạm vi bao trùm, dù cho không thể xác định cụ thể nhân tuyến, nhưng một thứ đại khái phạm vi nghĩ đến còn có thể cho ra. Nhưng ngay cả dạng này tin tức Ngũ hoàng tử cũng không nguyên ý lộ ra, điều này không khỏi làm cho Cổ Tịch Quân sinh lòng điểm khả nghi. Không rõ cái này Hạ Hầu Túc Ngọc cùng Ngũ hoàng tử trong hồ lô đến cùng bán là thuốc gì.

"Bắc thông huyền. Cái tên này ta giống như ở nơi nào nghe qua." Lúc này, vừa mới đi tới Phan Như Nguyệt chợt tiếp lời góc rạ.

"Nói là tại Tây Vực cùng Man tộc trong lúc giao thủ nhiều lần xây kỳ công một vị tuổi trẻ tướng lĩnh, nghĩ đến là Trường An trên phố cũng sẽ lưu truyền một chút sự tích của hắn đi." Tô Trường An nói.

"Không đúng." Ai ngờ Phan Như Nguyệt lại cau mày lắc đầu, ánh mắt của nàng chợt sáng lên, giống như là nhớ ra cái gì đó cực kỳ trọng yếu sự tình. "Ta nhớ lại tới, là Như Yên tỷ tỷ."

"Như khói?" Lần này đổi lại Tô Trường An ngây ngẩn cả người, hần hạo hạo suy nghĩ kỹ một hồi, mới nhớ lại, tại Mẩu Đan các thời điểm cái kia cùng bọn hắn ngồi cùng bàn thị nữ, lúc ấy bọn hắn cùng cái kia họ Vương công tử phát sinh xung đột lúc, vẫn là nàng hỗ trợ gọi tới Mẩu Đan các Các chủ rống cất cao quân. Vì thế Tô Trường An lúc ấy còn muốn lấy làm sao cảm tạ nàng một chút, bất quá đến đằng sau lại bởi vì một ít chuyện chậm trễ. Nhưng hắn lại là không rõ, bắc thông huyền cùng như khói sẽ có quan hệ như thế nào.

Phan Như Nguyệt tự nhiên một chút liền nhìn ra Tô Trường An nghi hoặc, nàng lại tiếp lấy nói ra: "Như Yên tỷ tỷ đã từng cũng là Mẩu Đan các hoa khôi. Tại nàng xuất các ngày, nàng gặp một thiếu niên."

Nói đến đây, Phan Như Nguyệt dừng một chút, nàng có chút thẹn thùng nhìn Tô Trường An một chút, đã thấy hần sắc mặt như thường, lòng có không khỏi có chút nổi giận, nhưng nàng vẫn là tiếp lấy nói ra: "Thiếu niên kia vì nàng quá lớn đám người, mặc dù cuối cùng Như Yên tỷ tỷ đem đầu vẫn là bị những cái kia khách uống rượu mua đi, nhưng Như Yên tỷ tỷ lại như vậy cảm mến với hắn. Nhưng thiếu niên kia gia cảnh bản hàn, không bỏ ra nổi bao nhiêu tiền đến vì Như Yên tỷ tỷ chuộc thân. Như Yên tỷ tỷ vì cùng hắn gặp nhau, thường thường mình bỏ tiền lưu hắn qua đêm. Về sau, thiếu niên kia được điều lệnh, được phái đến Tây Vực tham quân, trước khi đi từng đề tỷ tỷ chờ hắn, nói đợi cho hắn công thành danh toại lúc, tất nhiên trở về cưới nàng."

"Ta cũng là một lần tình cờ nghe Mẩu Đan các bên trong một chút lớn tuổi các tỷ tỷ nói lên, thiếu niên kia giống như liền gọi bắc thông huyền. Mà Như Yên tỷ tỷ vì hắn những năm gần đây không biết cự tuyệt nhiều ít muốn vì nàng chuộc thân quan to hiển quý. Nghĩ không ra hắn bây giờ lại thật về tới kinh thành, còn trở thành Tây Lương bên kia nổi danh tướng quân. Như Yên tỷ tỷ nhịn nhiều năm như vậy thời gian khổ cực cũng rốt cục chấm dứt."

Phan Như Nguyệt càng nói càng cao hứng, thật giống như đợi đến mình tình lang người kia không phải như khói mà là chính nàng. Nàng chính là như vậy tính tình, sẽ vì mỗi một cái nàng người quen biết hạnh phúc mà chân thành cảm thấy cao hứng.

Tô Trường An nghe vậy cũng là sờ sờ, mặc dù hắn cảm thấy như khói là một người rất được, nhưng lại nghĩ không ra phía sau lại còn có như vậy cổ sự. Hắn nghĩ tới hắn đã từng nhìn qua một bản tiểu thuyết, tên là « nam thúy ca ».

Giảng chính là một vị gọi Nam Uyển thư sinh cùng một vị gọi Thúy Ngọc gái lầu xanh quen biết mến nhau, nhưng bởi vì Nam Uyển gia cảnh Thanh Hàn, lại muốn vào kinh đi thi. Thúy Ngọc liền bán sạch đồ trang sức, lại lấy ra mình cất nhiều năm tiền tài, cho Nam Uyển góp đủ đi kinh đô vòng vèo. Nam Uyển cũng rất không chịu thua kém, thi đậu công danh, áo giáp về quê, cuối cùng đã cưới Thúy Ngọc.

Đây là Tô Trường An thích nhất tiểu thuyết một trong, nhưng vì cái gì thích lại nói không ra cái nguyên cớ. Chẳng qua là cảm thấy vô luận là Thúy Ngọc đối Nam Uyển vô tư kính dâng, vẫn là Nam Uyển đối Thúy Ngọc đến chết cũng không đổi. Đều là cực kỳ chuyện tốt đẹp, mà Tô Trường An thích xinh đẹp như vậy sự vật, chỉ thế thôi.

Mà cái này bắc thông huyền cùng như khói, liền cực kỳ giống trong tiểu thuyết Nam Uyển cùng Thúy Ngọc.

Tô Trường An nghĩ nghĩ, lại nói ra: "Thánh Hoàng thọ yến là tại ba ngày sau, mà bắc thông huyền mặc dù còn tại trên đường, nhưng nghĩ đến cũng chính là hai ngày này liền có thể đến kinh đô."

"Thật sao?" Phan Như Nguyệt nhìn qua có chút hưng phấn. Tại Mẩu Đan các thời điểm, như khói số ít mấy cái đối nàng chiếu cố có thừa nữ tử. Trong nội tâm nàng tự nhiên vì nàng mà cảm thấy cao hứng. Nàng chợt đi lên trước, giữ chặt Tô Trường An tay, mang theo hài tử giọng nũng nịu nói ra: "Tô công tử, chúng ta bây giờ đi xem một chút Như Yên tỷ tỷ có được hay không, ta nghĩ hiện tại liền đem tin tức này nói cho nàng."

Tô Trường An cũng sờ, cũng có chút ý động, nghĩ nghĩ liền gật đầu, nói ra: "Người đợi ta một hồi."

Nói xong, liền tại hai nữ ánh mắt nghi hoặc bên trong đi ra ngoài, không đến một khắc đồng hồ thời gian về sau, hắn lại về tới trong phòng, trong tay lại không biết khi nào, nhiều một quyển sách.

"Đi thôi." Hân cười đối Phàn Như Nguyệt nói.

"Đây là cái gì?" Phàn Như Nguyệt cầm qua sách Trường An trên tay quyền kia có chút ó vàng sách, định thần nhìn lại, đã thấy trang tên sách bên trên viết « Nam Uyển ca » ba chữ.

"Hạ lễ." Tô Trường An hướng về phía nàng nháy nháy mắt, nói như vậy nói.

"Nha." Phàn Như Nguyệt chu mỏ một cái, có chút đáng ghét dạng này thừa nước đục thả câu Tô Trường An. Nhưng nàng trong lòng giờ phút này đã bị như khói sự tình lấp đầy, cũng liền không ở trên đây truy đến cùng cái gì.

"Vậy chúng ta đi." Tô Trường An nói, mang theo Phàn Như Nguyệt liền chuẩn bị rời đi.

"Tô công tử cứ như vậy đi sao?" Lại tại lúc này, một bên một mực lắng lắng nghe hai người đối thoại Cổ Tịch Quân bỗng nhiên lên tiếng nói.

Tô Trường An sững sờ, coi là Cổ Tịch Quân là đang vì mình không có hỏi thăm nàng muốn hay không cùng nhau tiến đến mà tức giận. Trong lòng của hân ám đạo mình sợ ý, miệng bên trong lại vội vàng nói: "Tịch Quân nếu là không có việc gì, có thể cùng đi xem nhìn. Như Yên tỷ tỷ là một cái người rất tốt."

Tuy biết Cổ Tịch Quân lại lắc đầu, nói ra: "Thiếp thân cùng Tô công tử trong miệng an ủi như khói cô nương vốn không quen biết, đi cũng không biết nói cái gì. Chỉ là Mẫu Đan các địa phương như vậy cũng không phải muốn vào liền có thể tiến, thiếp thân không biết các người lần trước là như thế nào đi vào, nhưng ta nghĩ lần này chỉ sợ liền không có tốt như vậy chỗ."

Tô Trường An trải qua Cổ Tịch Quân một nhắc nhở, mới nghĩ đến một lần kia bọn hân tiến vào Mẫu Đan các lúc còn có chút gã sai vặt cản đường, dựa vào vẫn là sư tỷ một khối đồng bài mới có thể đi vào. Nghĩ tới đây, hân mới ý thức tới nguyên lai cái này Mẫu Đan các còn không phải muốn vào liền có thể tiến, hân không khỏi có chút hơi khó.

Lại tại lúc này, Cổ Tịch Quân chợt từ trong ngực móc ra đồng dạng sự vật, nhẹ nhàng ném đi, liền đưa như Tô Trường An trong tay.

Tô Trường An tiếp nhận sự vật kia, tập trung nhìn vào, nhưng cũng là một viên đồng bài, chỉ là trên đó viết lại là một cái to lớn "Cổ" chữ.

"Cổ gia cùng Long gia xưa nay lại sinh ý bên trên vắng lai, cho nên liền cho chúng ta mấy cái dạng này đồng bài, nói là cái này đại Ngụy, chỉ cần là Long gia sản nghiệp đều ra vào không trừ ngại, nghĩ đến cái này Mẫu Đan các cũng hân là không ngại." Cổ Tịch Quân nói như vậy nói.

Nhưng Tô Trường An trong lòng lại không hiểu nhảy một cái. Thứ này cùng sư tỷ ngày đó xuất ra đồng bài ngoại trừ phía trên chiếu đến chữ viết khác biệt, phương diện khác quả thực là giống nhau như đúc. Lại không biết vì sao sư tỷ nói đó là bọn họ hoàng thất thân phận bài, mà tới được Cổ Tịch Quân trong miệng lại biến thành là Long gia chuyên môn cho quý khách chuẩn bị xuất nhập làm.

Hân đang muốn nghĩ lại, một bên Phàn Như Nguyệt lại thúc giục nói ra: "Quá tốt rồi, kia Tô công tử chúng ta mau đi đi." Nhìn bộ dáng của nàng hiển nhiên đã là vội vã không nhịn nổi.

Tô Trường An cũng liền thu hồi trong lòng mình vừa mới dâng lên một chút điểm khả nghi, hân hướng về Cổ Tịch Quân nói một tiếng cảm ơn, liền dẫn Phàn Như Nguyệt ra Thiên Lam viện, hướng phía Mẫu Đan các phương hướng đi đến.

Lại không biết tại bọn hân sau khi rời đi, một mực mặt không thay đổi Cổ Tịch Quân chợt hít một mạch, yếu ớt nói.

"Tô công tử, cái này thành Trường An tràn đầy sai lang a."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Mười năm tương tư bắt đầu nhìn thấy

Sau đó, Tô Trường An lại dẫn Hạ Hào Túc Ngọc đi xem nhìn Cổ Tịch Quân.

Mặc dù Cổ Tịch Quân thân thể đã không còn đáng ngại, mặc dù hai người từ trước đến nay không hợp, nhưng lần này không biết là làm gì cân nhắc, hai người vậy mà hiếm thấy không có vật lộn đầu võ mồm. Cái này khiến Tô Trường An ít nhiều có chút không hiểu, nhưng cảm giác được cái này chung quy là chuyện tốt.

Đội Hạ Hầu Túc Ngọc sau khi rời đi. Cổ Tịch Quân sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc, nàng nhìn về phía Tô Trường An hỏi: "Tô công tử coi là thật muốn đi giúp lấy Ngũ hoàng tử tham gia giao đấu?"

"Ân." Tô Trường An cũng không có chú ý tới Cổ Tịch Quân dị dạng, lơ đãng nói ra: "Chỉ là một trận giao đấu mà thôi. Ta sẽ cẩn thận làm việc."

Cổ Tịch Quân sững sờ biết Tô Trường An cũng không hiểu rõ trong đó thâm ý, đang chuẩn bị nói chút gì, nhưng lại nghĩ thế lúc nghĩ đến Ngọc Hành đại nhân là biết đến, đã hần không nói, vậy dĩ nhiên chính là ngầm cho phép việc này. Cho nên Cổ Tịch Quân tại có chút do dự về sau, liền vẫn là ngừng lại tại trong cổ họng đảo quanh.

"Người cũng đã biết đối thủ là ai?" Nàng lại hỏi.

Tô Trường An lắc đầu, nói ra: "Chỉ biết là có một vị gọi là Bắc Thông Huyền người, là cao thủ trên Thiên bảng. Bất quá lại không cần ta đối phó, ta muốn đối phó chính là học viện khác học viện, nhưng cụ thể là ai lại là không biết."

Cổ Tịch Quân nghe vậy, sắc mặt của nàng trở nên có chút âm trầm. Loại chuyện này, lấy Ngũ hoàng tử tại thành Trường An nhân tuyến phạm vi bao trùm, dù cho không thể xác định cụ thể nhân tuyến, nhưng một thứ đại khái phạm vi nghĩ đến còn có thể cho ra. Nhưng ngay cả dạng này tin tức Ngũ hoàng tử cũng không nguyên ý lộ ra, điều này không khỏi làm cho Cổ Tịch Quân sinh lòng điểm khả nghi. Không rõ cái này Hạ Hầu Túc Ngọc cùng Ngũ hoàng tử trong hồ lô đến cùng bán là thuốc gì.

"Bắc Thông Huyền. Cái tên này ta giống như ở nơi nào nghe qua." Lúc này, vừa mới đi tới Phan Như Nguyệt chợt tiếp lời gộp rạ.

"Nói là tại Tây Vực cùng Man tộc trong lúc giao thủ nhiều lần xây kỳ công một vị tuổi trẻ tướng lĩnh, nghĩ đến là Trường An trên phố cũng sẽ lưu truyền một chút sự tích của hắn đi." Tô Trường An nói.

"Không đúng." Ai ngờ Phan Như Nguyệt lại cau mày lắc đầu, ánh mắt của nàng chợt sáng lên, giống như là nhớ ra cái gì đó cực kỳ trọng yếu sự tình."Ta nhớ lại tới, là Như Yên tỷ tỷ."

"Như khói?" Lần này đổi lại Tô Trường An ngây ngẩn cả người, hần hạo hạo suy nghĩ kỹ một hồi, mới nhớ lại, tại Mẩu Đan các thời điểm cái kia cùng bọn hắn ngồi cùng bàn thị nữ, lúc ấy bọn hắn cùng cái kia họ Vương công tử phát sinh xung đột lúc, vẫn là nàng hỗ trợ gọi tới Mẩu Đan các Các chủ rỗng cất cao quân. Vì thế Tô Trường An lúc ấy còn muốn lấy làm sao cảm tạ nàng một chút, bất quá đến đằng sau lại bởi vì một ít chuyện chậm trễ. Nhưng hắn lại là không rõ, Bắc Thông Huyền cùng như khói sẽ có quan hệ như thế nào.

Phan Như Nguyệt tự nhiên một chút liền nhìn ra Tô Trường An nghi hoặc, nàng lại tiếp lấy nói ra: "Như Yên tỷ tỷ đã từng cũng là Mẩu Đan các hoa khôi. Tại nàng xuất các ngày, nàng gặp một thiếu niên."

Nói đến đây, Phan Như Nguyệt dừng một chút, nàng có chút thẹn thùng nhìn Tô Trường An một chút, đã thấy hần sắc mặt như thường, lòng có không khỏi có chút nổi giận, nhưng nàng vẫn là tiếp lấy nói ra: "Thiếu niên kia vì nàng quát lớn đám người, mặc dù cuối cùng Như Yên tỷ tỷ đem đầu vẫn là bị những cái kia khách uống rượu mua đi, nhưng Như Yên tỷ tỷ lại như vậy cảm mến với hắn. Nhưng thiếu niên kia gia cảnh bần hàn, không bỏ ra nổi bao nhiêu tiền đến vì Như Yên tỷ tỷ chuộc thân. Như Yên tỷ tỷ vì cùng hắn gặp nhau, thường thường mình bỏ tiền lưu hắn qua đêm. Về sau, thiếu niên kia được điều lệnh, được phái đến Tây Vực tham quân, trước khi đi từng đề tỷ tỷ chờ hắn, nói đợi cho hắn công thành danh toại lúc, tất nhiên trở về cưới nàng."

"Ta cũng là một lần tình cờ nghe Mẩu Đan các bên trong một chút lớn tuổi các tỷ tỷ nói lên, thiếu niên kia giống như liền gọi Bắc Thông Huyền. Mà Như Yên tỷ tỷ vì hắn những năm gần đây không biết cự tuyệt nhiều ít muốn vì nàng chuộc thân quan to hiển quý. Nghĩ không ra hắn bây giờ lại thật về tới kinh thành, còn trở thành Tây Lương bên kia nổi danh tướng quân. Như Yên tỷ tỷ nhìn nhiều năm như vậy thời gian khổ cực cũng rốt cục chấm dứt."

Phan Như Nguyệt càng nói càng cao hứng, thật giống như đợi đến mình tình lang người kia không phải như khói mà là chính nàng. Nàng chính là như vậy tình tình, sẽ vì mỗi một cái nàng người quen biết hạnh phúc mà chân thành cảm thấy cao hứng.

Tô Trường An nghe vậy cũng là sững sờ, mặc dù hần cảm thấy như khói là một người rất được, nhưng lại nghĩ không ra phía sau lại còn có như vậy cổ sự. Hắn nghĩ tới hắn đã từng nhìn qua một bản tiểu thuyết, tên là « Nam Thúc Ca ».

Giảng chính là một vị gọi Nam Uyển thư sinh cùng một vị gọi Thúc Ngọc gái lầu xanh quen biết mến nhau, nhưng bởi vì Nam Uyển gia cảnh Thanh Hàn, lại muốn vào kinh đi thi. Thúc Ngọc liền bán sạch đồ trang sức, lại lấy ra mình cất nhiều năm tiền tài, cho Nam Uyển góp đủ đi kinh đô vòng vèo. Nam Uyển cũng rất không chịu thua kém, thi đậu công danh, áo gấm về quê, cuối cùng đã cưới Thúc Ngọc.

Đây là Tô Trường An thích nhất tiểu thuyết một trong, nhưng vì cái gì thích lại nói không ra cái nguyên do. Chẳng qua là cảm thấy vô luận là Thúc Ngọc đối Nam Uyển vô tư kính dăng, vẫn là Nam Uyển đối Thúc Ngọc đến chết cũng không đổi. Đều là cực kỳ chuyện tốt đẹp, mà Tô Trường An thích xinh đẹp như vậy sự vật, chi thể thôi.

Mà cái này Bắc Thông Huyền cùng như khói, liền cực kỳ giống trong tiểu thuyết Nam Uyển cùng Thúc Ngọc.

Tô Trường An nghĩ nghĩ, lại nói ra: "Thánh Hoàng thọ yến là tại ba ngày sau, mà Bắc Thông Huyền mặc dù còn tại trên đường, nhưng nghĩ đến cũng chính là hai ngày này liền có thể đến kinh đô."

"Thật sao?" Phan Như Nguyệt nhìn qua có chút hưng phấn. Tại Mẩu Đan các thời điểm, như khói số ít mấy cái đối nàng chiếu cố có thừa nữ tử. Trong nội tâm nàng tự nhiên vì nàng mà cảm thấy cao hứng. Nàng chợt đi lên trước, giữ chặt Tô Trường An tay, mang theo hài tử giọng nũng nịu nói ra: "Tô

công tử, chúng ta bây giờ đi xem một chút Như Yên tỷ tỷ có được hay không, ta nghĩ hiện tại liền đem tin tức này nói cho nàng."

Tô Trường An sững sờ, cũng có chút ý động, nghĩ nghĩ liền gật đầu, nói ra: "Người đợi ta một hồi."

Nói xong, liền tại hai nữ ánh mắt nghi hoặc bên trong đi ra ngoài, không đến một khắc đồng hồ thời gian về sau, hần lại về tới trong phòng, trong tay lại không biết khi nào, nhiều một quyển sách.

"Đi thôi." Hần cười nói với Phàn Như Nguyệt.

"Đây là cái gì?" Phàn Như Nguyệt cầm qua sách Trường An trên tay quyền kia có chút ó vàng sách, định thần nhìn lại, đã thấy trang tên sách bên trên viết « Nam Uyển ca » ba chữ.

"Hạ lễ." Tô Trường An hướng về phía nàng nhảy nhảy mắt, nói như vậy nói.

"Nha." Phàn Như Nguyệt chu mỏ một cái, có chút đáng ghét dạng này thừa nước đục thả câu Tô Trường An. Nhưng nàng trong lòng giờ phút này đã bị như khói sự tình lấp đầy, cũng liền không ở trên đây truy đến cùng cái gì.

"Vậy chúng ta đi." Tô Trường An nói, mang theo Phàn Như Nguyệt liền chuẩn bị rời đi.

"Tô công tử cứ như vậy đi sao?" Lại tại lúc này, một bên một mực lẳng lẳng nghe hai người đối thoại Cổ Tịch Quân bỗng nhiên lên tiếng nói.

Tô Trường An sững sờ, coi là Cổ Tịch Quân là đang vì mình không có hỏi thăm nàng muốn hay không cùng nhau tiến đến mà tức giận. Trong lòng của hần ám đạo mình sợ ý, miệng bên trong lại vội vàng nói: "Ao ước quân nếu là không có việc gì, có thể cùng đi xem nhìn. Như Yên tỷ tỷ là một cái người rất tốt."

Tuy biết Cổ Tịch Quân lại lắc đầu, nói ra: "Thiếp thân cùng Tô công tử trong miệng an ủi như khói cô nương vốn không quen biết, đi cũng không biết nói cái gì. Chỉ là Mẫu Đan các địa phương như vậy cũng không phải muốn vào liền có thể tiến, thiếp thân không biết các người lần trước là như thế nào đi vào, nhưng ta nghĩ lần này chỉ sợ liền không có tốt như vậy chỗ."

Tô Trường An trải qua Cổ Tịch Quân một nhắc nhở, mới nghĩ đến một lần kia bọn hần tiến vào Mẫu Đan các lúc còn có chút gã sai vặt cản đường, dựa vào vẫn là sư tỷ một khối đồng bài mới có thể đi vào. Nghĩ tới đây, hần mới ý thức tới nguyên lai cái này Mẫu Đan các còn không phải muốn vào liền có thể tiến, hần không khỏi có chút hơi khó.

Lại tại lúc này, Cổ Tịch Quân chợt từ trong ngực móc ra đồng dạng sự vật, nhẹ nhàng ném đi, liền đưa như Tô Trường An trong tay.

Tô Trường An tiếp nhận sự vật kia, tập trung nhìn vào, nhưng cũng là một viên đồng bài, chỉ là trên đó viết lại là một cái to lớn "Cổ" chữ.

"Cổ gia cùng Long gia xưa nay lại sinh ý bên trên vắng lai, cho nên liền cho chúng ta mấy cái dạng này đồng bài, nói là cái này đại Ngụy, chỉ cần là Long gia sản nghiệp đều ra vào không trừ ngại, nghĩ đến cái này Mẫu Đan các cũng hần là không ngại." Cổ Tịch Quân nói như vậy nói.

Nhưng Tô Trường An trong lòng lại không hiểu nhảy một cái. Thứ này cùng sư tỷ ngày đó xuất ra đồng bài ngoại trừ phía trên chiếu đến chữ viết khác biệt, phương diện khác quả thực là giống nhau như đúc. Lại không biết vì sao sư tỷ nói đó là bọn họ hoàng thất thân phận bài, mà tới được Cổ Tịch Quân trong miệng lại biến thành là Long gia chuyên môn cho quý khách chuẩn bị xuất nhập làm.

Hần đang muốn nghĩ lại, một bên Phàn Như Nguyệt lại thúc giục nói ra: "Quá tốt rồi, kia Tô công tử chúng ta mau đi đi." Nhìn bộ dáng của nàng hiển nhiên đã là vội vã không nhịn nổi.

Tô Trường An cũng liền thu hồi trong lòng mình vừa mới dâng lên một chút điểm khả nghi, hần hướng về Cổ Tịch Quân nói một tiếng cảm ơn, liền dẫn Phàn Như Nguyệt ra Thiên Lam viện, hướng phía Mẫu Đan các phương hướng đi đến.

Lại không biết tại bọn hần sau khi rời đi, một mực mặt không thay đổi Cổ Tịch Quân chợt hít một mạch, yếu ớt nói.

"Tô công tử, cái này thành Trường An tràn đầy sài lang a."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Trọng nghĩa mỗi nhiều đồ cầu bói

(PS: Cảm tạ nước mắt quyết, nhỏ thước lerler, truy đuổi Apollo, cha người cho người, con muỗi kiên định, gió bắc bắt từ, trường kiếm say đi, mực tên i, loạn thế ảo ảo khen thưởng cùng nguyệt phiếu.)

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

Đương Tô Trường An móc ra Cổ Tiễn Quân cho hán đồng bài lúc, thủ vệ gã sai vật trên mặt dù tọng trong nháy mắt thu liễm lại đi, tích tụ ra một mặt nịnh nọt tiểu dung.

"Tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn, công tử mời vào bên trong." Hán công xuống thân thể nói như vậy, mặc dù mang theo một nữ hài đến uống hoa tửu là một kiện chuyện rất kỳ quái. Mặc dù vị kia nữ hài rất xinh đẹp, so Mẫu Đan các bên trong tất cả cô nương đều muốn xinh đẹp. Mặc dù cô bé kia nhìn quen mắt, nhìn quen mắt đến tựa như ở nơi nào gặp qua.

Kia gã sai vật trong mắt con người bỗng nhiên phóng đại, hán chợt ý thức được người đến thân phận —— cái kia tại mấy tháng trước, đùa giỡn Mẫu Đan các Thiên Lam viện học sinh!

Hán không khỏi cảm thấy có chút tê cả da đầu, không biết cái này nhỏ sát tinh lần này có thể hay không lại làm ra thứ gì động tĩnh. Hán theo bản năng muốn lại đi ngăn lại hai người, nhưng lại tưởng tượng, cái kia nam hài trên người có Long gia phát đồng bài, lấy thân phận của hán tự nhiên là ngăn không được. Cho nên hán trừ trừ một hồi, cẩn thận một cái, liền vội vàng hướng cái này Các chủ bình thường nghỉ ngơi gian phòng kia chạy tới.

Tô Trường An cùng Phan Như Nguyệt vừa mới bước vào Mẫu Đan các, một vị tú bà cách ăn mặc bộ dáng phụ nữ liền tiến lên đón.

"Vị khách quan kia, làm sao lúc này mới đến đầu. Các cô nương cũng chờ gấp." Tú bà kia nói như vậy.

Tô Trường An trong lòng run lên, thầm nghĩ mình cùng Phan Như Nguyệt là lâm thời khởi ý, mới đến cái này Mẫu Đan các, người tú bà này làm sao một bộ đã sớm biết bộ dáng. Nghe nói Trường An Quan Tinh đài có một vị gọi là Thái Bạch đạo nhân tinh vẫn, liền có dạng này biết trước bản lĩnh. Chẳng lẽ trước mắt cái này phụ nữ cũng có loại này bản sự hay sao?

Mà lúc này người tú bà này rốt cục thấy rõ người đến bộ dáng, sắc mặt của nàng biến đổi.

Cô gái này không phải liền là Mẫu Đan các đoạn thời gian trước đẩy ra hoa khôi, mà thiếu niên này, chính là cái kia dám cùng Các chủ khiêu chiến tướng tinh sẽ tinh vương. Lúc ấy nàng nhưng là ở đây, mặc dù cuối cùng là thiếu niên thỏa hiệp, nhưng dám cùng Các chủ nói chuyện như vậy sau còn có thể bình yên thôi lui người, nàng tại cái này Mẫu Đan các làm gần hơn ba mươi năm, cũng chưa từng gặp qua.

Trong nội tâm nàng giật mình, liền muốn lấy che mặt trở ra. Nhưng lúc này, Phan Như Nguyệt lại một mặt ngạc nhiên nói.

"Luru Mụ Mụ, là người a." Nữ tử này Phan Như Nguyệt tự nhiên nhận biết, mặc dù chưa từng chiếu cố nàng. Nhưng vị tú bà này lại là Như Yên mụ mụ. Đương nhiên cái này mụ mụ cũng không phải là chỉ đúng nghĩa mụ mụ. Mà là Mẫu Đan các chỗ như vậy, nữ tử đối với quản giáo bọn hán tú bà một loại cách gọi mà thôi.

Vị này Luru Mụ Mụ so với Mẫu Đan các cái khác tú bà coi như không tệ, mà lại cùng Như Yên quan hệ vô cùng tốt. Bởi vì Như Yên thích Phan Như Nguyệt, cho nên nàng cũng liền yêu ai yêu cả đường đi, sẽ thường xuyên chiếu cố một chút Phan Như Nguyệt.

Mà bị gọi là Luru Mụ Mụ tú bà biến sắc, không thể không dừng lại lui xuống đi bước chân, ngoài cười nhưng trong không cười nói ra: "Như trắng. . . Người cùng vị này. . . Vị công tử này tại sao trở lại."

"Chúng ta là đến xem Như Yên tỷ tỷ." Phan Như Nguyệt cũng không có phát giác được vị này Luru Mụ Mụ dị dạng, nàng vừa chỉ chỉ Tô Trường An trong tay quyền kia trang giấy ó vàng sách, cười hi hi tiếp lấy nói ra: "Chúng ta trả lại cho nàng mang theo lễ vật."

Mà lúc này Tô Trường An còn tại trên dưới dò xét vị tú bà này, cuối cùng rốt cục xác định trong cơ thể của nàng không có linh lực ba động. Hán không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ loại này biết trước năng lực là không cần linh lực. Thẳng đến nghe thấy Phan Như Nguyệt, mới hồi phục tinh thần lại, nhắc lên trong tay đồ vật, hỏi: "Như Yên tỷ tỷ hiện tại đây? Có rảnh không?"

Như Yên đương nhiên có rảnh. Hiện tại còn mới vừa vận buổi chiều, Mẫu Đan các sinh ý còn chưa có bắt đầu.

Luru lão bảo có chút khó khăn, nàng không biết Tô Trường An cùng Phan Như Nguyệt ở giữa Như Yên không biết có chuyện gì, cũng không biết có thể hay không lại phát sinh lần trước chuyện như vậy. Nếu thật là bởi vì duyên cớ của nàng dẫn xuất chút mầm tai vạ, há lại nàng người tú bà này có thể thừa nhận được.

Đang do dự ở giữa, một vị gã sai vật đi tới, gã sai vật này Tô Trường An nhìn quen mắt, là vừa vận tại cửa ra vào cho bọn hán cho đi vị kia. Chỉ gặp hán tại tú bà bên người đưa lỗ tai nói thầm mấy câu cái gì, tú bà kia nhủ lại lông mày cũng theo đó giãn ra.

Đương nàng lần nữa nhìn về phía Tô Trường An đám người thời điểm, trên mặt của nàng lại chất đầy ý cười. Nhưng lần này cùng phía trước loại kia nịnh nọt tiểu dung khác biệt, Tô Trường An có thể cảm giác được nụ cười kia là phát ra từ nội tâm.

"Kia Bắc Thông Huyền thật trở về rồi?" Luru lão bảo hỏi như thế nói.

"Ân." Phan Như Nguyệt nặng nề gật đầu, nói như thế.

"Tốt! Tốt! Tốt! Như Yên kia đứa nhỏ ngọc nhiều năm như vậy không có uống phí hãy đợi a." Luru lão bảo nói liên tục ba chữ tốt, bởi vì đã có tuổi mà có chút phát tím bờ môi cũng không cảm được trên dưới run rẩy.

Như Yên từ khi bị Các chủ mua vào Mẫu Đan các về sau chính là từ nàng một tay nuôi nấng. Mặc dù đều nói kỹ nữ vô tình, con hát không nghĩa. Nhưng người không phải cỏ cây, nàng nhìn xem Như Yên lớn lên, lại có thể nào không chân chính yêu thương nàng đâu?

Mà Như Yên cùng Bắc Thông Huyền sự tình nàng vẫn luôn không chiếm cùng, dù sao tiểu tử kia quá nghèo. Nhưng Như Yên chính là một cây trái qua, không chỉ có thích hần, còn thường xuyên mình bỏ tiền lưu hần qua đêm. Những này thì cũng thôi đi, Bắc Thông Huyền vừa đi mười năm, không tin tức, trong lúc đó không biết có bao nhiêu quan to hiển quý nghĩ đến vì Như Yên chuộc thân. Nhưng nàng chính là không chịu, không phải chờ lấy Bắc Thông Huyền.

Nàng vốn cho là mình cô gái này cả một đời liền như thế hủy, lại không nghĩ phong hồi lộ chuyển, thật đúng là để nàng cho chờ được. Mà lại không chỉ có như thế, kia Bắc Thông Huyền còn giống như làm cái gì tướng quân, mặc dù lấy Như Yên thân phận, có lẽ không chiếm được cưới hỏi đẳng hoàng, nhưng dựa vào năm đó tình cảm, làm một cái tiểu thiếp làm vợ kẻ nghĩ đến là không có vấn đề.

Nghĩ đi nghĩ lại, Luru lão bảo trông mắt bên trong vậy mà nhiều hơn chút nước mắt, thuận khoe mắt nàng nếp nhăn nơi khoe mắt liền muốn hướng xuống trôi. Nhưng nàng ý thức được dạng này không đúng, Mẫu Đan các là khách uống rượu bọn công tử tìm thú vui địa phương.

Mà chỗ như vậy là không thể gặp nước mắt, chính là có, vậy cũng phải đánh nát răng hướng trong bụng nuốt. Những năm này sờ soạng lần mò, từ cô nương làm được tú bà, nàng sớm đã đem cái này đạo lý trở thành mình sống yên phận tín điều.

Cho nên nàng không để lại dấu vết xóa đi mình khoe mắt ướt át, trên mặt lại mang theo quen thuộc tiểu dung. Nói ra: "Như Yên hiện tại trông không đâu, ta mang hai vị đi lên."

Nói xong nàng liền vội vàng cong cong thân thể, đem Tô Trường An cùng Phan Như Nguyệt hướng về Như Yên trong phòng dẫn đi.

"Như Yên." Đợi cho cổng, Luru lão bảo gõ cửa phòng một cái, nhẹ giọng kêu. "Tô công tử cùng như trăng tiểu thư tới thăm người."

Phòng ốc bên trong chợt vang lên một trận đinh linh bang lang thanh âm.

"Liền đến." Người ở bên trong như thế đáp, Tô Trường An nghe ra được thanh âm kia có chút bối rối.

Mở cửa phòng Như Yên, quần áo mặc dù chỉnh tề, nhưng thủy tự chỗ lại có chút vết ướt, vành mắt nàng hồng hồng, trên mặt son phấn cũng có chút hoa, hiển nhiên là đã mới vừa khóc.

"Đứa nhỏ ngọc, khóc cái gì. Đây là chuyện tốt!" Luru lão bảo thương tiếc nói.

"Như Yên biết. Như Yên. . . Không khóc." Nàng nói như vậy, nhưng trong lòng bao quanh một thứ gì đó, nhưng vẫn là để thanh âm của nàng có chút run lên, kém chút liền giấu không được trong mắt nước mắt.

Nàng lại thận trọng lau lau khoe mắt ướt át, lúc này mới nhìn hướng Tô Trường An cùng Phan Như Nguyệt, có chút ngạc nhiên nói ra: "Tô công tử, như trăng các người sao lại tới đây. Nhanh mời vào bên trong."

Một bên Luru lão bảo lúc này cũng cáo một tiếng lui, nàng dù sao còn có khách nhân muốn thu xếp, không thể ở chỗ này đợi đến quá lâu.

Mà Tô Trường An cùng Phan Như Nguyệt liền theo Như Yên đi vào nàng gian phòng.

Gian phòng kia cũng không lớn, trang trí cũng rất xinh đẹp, phần la hồng trường, gối lim điều giường, còn mang theo một cỗ nhân nhạ nữ nhi hương.

"Như Yên tỷ tỷ, người nghe nói không? Cái kia Bắc Thông Huyền muốn trở về." Còn chưa đợi ba người vào chỗ, Phan Như Nguyệt liền tiến tới Như Yên trước người, lời kéo cánh tay của nàng nói.

"Ân ân." Như Yên liên tục gật đầu, ta cũng là vừa mới biết đến. Nói, trong mắt nàng nước mắt lại bắt đầu ăn mòn hốc mắt của nàng.

Nàng vội vàng xóa đi những cái kia nước mắt, lại cho hai người rót hai chén trà nước, nói ra: "Đề hai vị chê cười."

Tô Trường An lại lắc đầu, hần cảm thấy đây là một kiện rất tốt sự tình, cũng là một kiện chuyện rất đáng giá cao hứng. Mà hần nhớ kỹ có cái từ gọi là vui đến phát khóc, nghĩ đến Như Yên chính là như thế. Hần nghĩ nghĩ, liền đem sách trong tay đưa tới.

"Tặng cho người, Như Yên tỷ tỷ." Hần nói như vậy.

"Hả?" Như Yên sững sờ, có chút chần chờ tiếp nhận quyền kia nhìn qua có chút cũ nát sách. "Nam Uyển ca?" Nàng lăm bắm trang sách bên trên ba chữ, nghi ngờ nhìn về phía Tô Trường An.

"Đây là hạ lễ. Ta thích nhất cổ sự một trong, cùng người cùng Bắc Thông Huyền đại ca cổ sự rất giống!" Tô Trường An trả lời như vậy nói.

Hần nói chuyện thời điểm, trong mắt hiện ra thần thái rất là sáng tỏ. Sáng ngời Như Yên cũng không thể không vì đó sững sờ, mặc dù hạ lễ tặng người một quyển sách là một kiện chuyện rất kỳ quái. Nhưng nàng lại có thể cảm nhận được Tô Trường An chân thành. Nàng hé miệng cười một tiếng, khoe

miệng nốt ruồi duyên cũng theo đó lòi ra một đầu mũi người đường vòng cung, nâng đem quyển sách kia đặt ở đầu giường ngăn tủ phía dưới thận trọng cất kỹ, thật giống như kia là một kiện giá trị liền thành bảo vật.

"Tạ ơn." Nàng nói như vậy.

"Ta nghe sư tỷ qua, Bắc đại ca đại khái hai ngày này liền sẽ trở về, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ không kịp chờ đợi tới tìm người."

"Ân." Như Yên gật đầu, nàng đợi một ngày này đã đợi quá lâu, từ đạt được tin tức kia sau mỗi một phút mỗi một giây, đối với nàng tới nói đều là một ngày bằng một năm. Nhưng cũng may đây hết thấy đều không phải là chẳng có mục đích chờ đợi, chỉ ít, nàng đã có thể trông thấy cái kia nàng chờ đợi đã lâu tương lai. Nghĩ tới đây, nàng lại lần nữa nán chỉ cười một tiếng.

"Chỉ sợ không phải." Lúc này một đạo âm nhu thanh âm chợt từ ngoài cửa vang lên.

Đám người giật mình, đều nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy một người dáng dấp tuấn tú, nhưng giữa cử chỉ lộ ra một cổ nữ nhi thái nam tử, cầm trong tay một cái quạt xếp, đi đến. Đương nhiên đó là Mẫu Đan các Các chủ —— Long Tương Quân!

Tô Trường An cơ hồ theo bản năng đứng lên, hần mặt mày trầm xuống, nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt này, hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Quân ta bộ bên kia bằng hữu nói cho ta, cái này truyền đến tin tức, Bắc Thông Huyền trở lại trên đường đụng phải một đám loạn phi. . ."

Hắn mới vừa vận nói đến đây, một bên Như Yên liền bỗng nhiên đứng lên, thần sắc khẩn trương hỏi: "Hắn không có sao chứ?"

Long Tương Quân con mắt hí hí, hần liếc mắt Như Yên một chút, lại nhẫn nại tính tình nói ra: "Người tự nhiên là không có việc gì, nhưng lại tránh không được chậm trễ một chút hành trình. Xem chừng đến ba ngày sau mới có thể đến."

"Nhưng ba ngày sau lại là Thánh Hoàng đại thọ, hẳn tất nhiên không có thời gian tới gặp người. Làm sao cũng phải Thánh Hoàng đại yến về sau, mới có thể có nhân rồi."

"Dạng này a." Như Yên treo lấy một trái tim để xuống, nhưng nghe nói lại muốn chờ lâu bên trên hai ngày, trên mặt thần sắc ít nhiều có chút thất lạc, nhưng miệng bên trong lại nói ra: "Không có việc gì liền tốt, nhiều năm như vậy cũng chờ đến đây, lại nhiều chờ hai ngày cũng không có gì."

Tô Trường An cùng như trăng gặp nàng bộ dáng như vậy, đều mở lời an ủi. Mà nàng cũng nhất nhất cười cảm tạ.

"Nếu là nghĩ sớm đi nhìn thấy người tình lang cũng không phải không có cách nào." Long Tương Quân âm nhu thanh âm vang lên lần nữa.

"Thánh Hoàng đại thọ, ta Long gia may mắn cũng nhận lời mời, đến lúc đó ta mang lên người, người liền có thể sớm đi nhìn thấy người tình lang. Nghĩ đến, Bắc tướng quân cũng sẽ rất cao hứng."

Như Yên sững sờ, tiếp lấy trên mặt hiện ra vẻ mặt vui mừng. "Thật có thể chứ?" Nàng có chút không xác định hỏi.

"Long mỗ là cái người làm ăn, đương nhiên sẽ không làm vô lợi nhưng mưu sự tình. Có thể cùng Bắc tướng quân kết một thiện duyên, nghĩ đến làm sao cũng sẽ không thua thiệt đi." Long Tương Quân đang đưa trong tay quạt xếp nói như vậy đến.

"Quá tốt rồi." Như Yên còn chưa nói cái gì, nhưng một bên Phan Như Nguyệt một tiếng reo hò liền nhào vào Như Yên trong ngực.

Tô Trường An nhìn xem hình dạng của các nàng, trên mặt cũng không khỏi trôi lên một vòng ý cười, trong lòng đối với Long Tương Quân ác cảm cũng theo đó giảm bớt mấy phần.

"Tô công tử, nhưng nguyện mượn một bước trò chuyện." Lúc này Long Tương Quân nói.

Tô Trường An sững sờ, lập tức liền gật đầu, theo Long Tương Quân đi tới ngoài phòng.

"Như Yên tỷ tử sự tình, cảm ơn người." Đợi cho hai người đứng vững, Tô Trường An mở miệng nói ra.

"Ha ha. Không sao. Ngược lại là Tô công tử, hiệp can nghĩa đảm, sự tình gì đều phải giúp bên trên một bang a."

Tô Trường An nghe vậy, có chút xấu hổ, hần cảm thấy Long Tương Quân là đang khen hắn. Hắn vừa định muốn nói chút khiêm tốn lời nói, lại nghe Long Tương Quân nói tiếp.

"Tô công tử có biết Bắc Thông Huyền là cái gì người?"

"Người nào?"

"Nho sinh."

Tô Trường An lại là sững sờ, không biết Long Tương Quân đến cùng lời nói ý gì. Đang muốn đặt câu hỏi, nhưng lại nghe Long Tương Quân lời nói xoay chuyển, nói tiếp.

"Nhưng trọng nghĩa lại phần lớn là đồ cầu bới."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lòng người không đủ, cho nên khe rãnh khó lấp

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyển sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

Tô Trường An rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, hắn cũng không quá minh bạch long cất cao quân ý tứ.

Hắn từ trước đến nay chán ghét dạng này lời nói sắc bén, nhưng giống như người khác đều thích.

"Nhưng vẫn là cảm ơn ngươi, Như Yên tỷ tỷ là một cái người rất tốt." Hắn như thế nói với Long Tương Quân.

Long Tương Quân chỉ liếc mắt nhìn nhìn hắn một cái, cái kia hắn là là rất có phong tình một chút. Nhưng khi dạng này một chút, là từ một vị nam tử phát ra thời điểm, liền để Tô Trường An cảm thấy một trận không nói ra được khó chịu. Tựa như là hai tay để trần đứng tại bắc địa trong gió tuyết, toàn thân nổi da gà xột xệt xột xệt xột ra.

"Ta nói qua, Long mỗ là cái người làm ăn. Làm đều là không bỏ bản mua bán. Ân. . . Ít nhất là chính Long mỗ xem ra không bỏ bản mua bán." Long Tương Quân đem trên tay quạt xếp mở ra, nhẹ nhàng lung lay nói.

Tô Trường An cảm thấy đây là một cái rất kỳ quái thói quen, vốn đã nhanh đến đông chí, còn đang đưa quạt giấy.

Hắn cũng không lý giải chuyện như vậy, nhưng hắn lại không muốn hỏi lại, bởi vì hắn đã gặp quá nhiều hắn không hiểu đồ vật.

Ngươi không thể nhận cầu tất cả mọi người hiểu ngươi, đồng dạng ngươi cũng không thể đi tìm hiểu mỗi người. Đây là hắn tại Trường An ngộ đến đạo lý, hắn cảm thấy rất không tệ, cho nên liền ghi xuống.

Nhưng hắn hỏi một vấn đề khác.

"Ngươi rất thiếu tiền sao? Ta nghe người ta nói Long gia rất có tiền, có tiền đến xài như thế nào cũng xài không hết. Vậy tại sao ngươi còn muốn lấy kiếm tiền đâu?"

"Tô công tử, ngươi thật là một cái rất thú vị người." Long Tương Quân nhún mày.

"Ngươi xem một chút lâu dưới này khách uống rượu." Hắn nói như vậy. "Bọn hắn đều là chút quan to hiển quý. Nhà nào bên trong không có cái tam thế tử thiếp? Nhưng vì cái gì bọn hắn vẫn là không biết ngày đêm đến ta cái này Mầu Đan các sống mơ mơ màng màng đâu?"

Nói đến đây, hắn dừng một chút. Nhẹ nhàng liếc mắt Tô Trường An một chút, lại tiếp lấy nói ra: "Bởi vì đồ của người khác luôn luôn tốt."

Tô Trường An lại lắc đầu. Nói ra: "Không đúng. Người cùng tiền không giống."

"Làm sao không giống chứ?" Long Tương Quân giống như là tới hào hứng, hắn đem trên tay quạt xếp thu hồi, quay đầu nhìn Tô Trường An, hỏi.

Tô Trường An ngẩn người, sắc mặt của hắn chợt trở nên có chút hồng nhuận. Giống như là nâng lên lớn lao dũng khí, hắn nhìn xem Long Tương Quân con mắt nói ra: "Liên giống với sư tỷ, ao ước quân còn có như trắng. Mặc dù các nàng đều rất xinh đẹp, nhưng xinh đẹp đến lại riêng phần mình khác biệt. Nhưng tiền lại không giống, ngươi một lượng bạc cùng ta một lượng bạc, là giống nhau, có thể mua được đồ vật cũng giống như vậy, cho nên bọn chúng cũng không có cái gì đặc biệt, chỉ là nhiều ít khác biệt, nhưng ngươi rõ ràng đã có rất nhiều tiền."

Long Tương Quân nghe vậy, trên mặt thần thái chợt trở nên có chút quái dị, nửa ngày về sau hắn mới vỗ tay, chế nhạo nói ra: "Tô công tử cái thí dụ này đương thật thú vị rất a."

Nhưng Tô Trường An lại không chút nào hấn khích lệ mà cảm động cao hứng, ngược lại không hiểu hỏi hận tại sao mình lại nói ra lời như vậy.

"Kia Tô công tử cảm thấy cô Tiểu Hài gia, công chúa điện hạ còn có như trắng cô nương, ai tốt hơn đâu?" Long Tương Quân âm nhu trong thanh âm mang theo một chút trêu tức mà hỏi.

"Ta. . ." Tô Trường An mặt lập tức liền trở nên như quả táo chín, ấp úng nửa ngày, mới nói ra: "Ta thích Mạt Mạt."

"Mạt Mạt?" Long Tương Quân sững sờ, tròn mắt của hắn nhất chuyển, vỗ tay một cái bên trong quạt xếp, bình tĩnh đại ngộ nói ra: "Ngày đó tiểu nữ hài kia? Ân. . . Không tệ. Mặc dù so ra kém công chúa bọn hắn xinh đẹp, nhưng lại thắng ở sạch sẽ."

"Sạch sẽ?" Tô Trường An có chút không hiểu, sur tỷ các nàng đều thật sạch sẽ, thường xuyên xem bọn hắn tắm rửa tớii. . .

"Tốt a, đây coi là người thắng," Long Tương Quân hiển nhiên không có giải thích mình nói ý tứ, hắn lại tiếp lấy nói ra: "Kia Tô công tử cảm thấy đại Ngụy lớn sao?"

Vấn đề này để Tô Trường An rất nghiêm túc suy tư một hồi, hắn nghĩ đến mình sống gần mười bảy năm, thấy qua địa phương không quá lớn cửa, bắc lam cùng Trường An. Nhưng hướng phía tây còn có Lương Châu, chỗ ấy có một mảnh đại mạc gọi nhận không về, hướng phía đông còn có U Châu. Đi về phía nam bên cạnh, sẽ gặp phải Ly Giang, vượt qua Ly Giang, phía đông lại có uyển châu, phía tây có đất Thục, đất Thục bên trong có tòa Thục Sơn. Nhiều địa phương như vậy, chính là dùng cả một đời đến đi, nghĩ đến cũng là đi không hết.

Cho nên hắn nói ra: "Rất lớn."

"Đúng a. Đại Ngụy rất lớn. Lớn đến dù cho lấy Thánh Hoàng hùng tài vĩ lược cũng không thể chú ý đến mỗi cái địa phương. Nhưng cho dù là dạng này, hắn vẫn như cũ nam chinh bắc chiến, khai cương khoách thổ. Không phải sao?" Long Tương Quân nói.

Tô Trường An trầm mặc.

Hắn không thể không thừa nhận, Long Tương Quân nói rất có đạo lý.

Tiền của hắn nhiều đến xài như thế nào cũng xài không hết. Nhưng hắn vẫn như cũ nghĩ đến kiếm tiền, dù cho số tiền này là rất nhiều như Như Yên như vậy nữ tử từ một đời đời lấy.

Thánh Hoàng cũng có được, hắn càng ngạc nhiên quản lý không xuống bản đồ. Nhưng hắn vẫn là nghĩ đến khai cương thác thổ, dù cho những này cương vực, là những cái kia sĩ tốt dùng huyết nhục đổi lấy.

Đây là một kiện rất khủng bố sự tình.

Vô số người hi sinh, lại chỉ là vì thỏa mãn một nhóm nhỏ người đầy lòng kia không thể nói lý **.

Hắn chợt nhớ tới tại U Vân lĩnh thời điểm ngô đồng đã nói —— thần có **, liền có tốt xấu phân chia.

Thần cũng như thế, người làm sao chịu nổi.

Tô Trường An không hiểu cảm thấy có chút bức bối. Hắn không có ý định hỏi lại xuống dưới, bởi vì rất nhiều chuyện nhưng thật ra là không có câu trả lời. Như thật muốn vì chúng nó tìm tới một đáp án —— chính là **.

Từ Mẫu Đan các sau khi trở về, Tô Trường An một mực có chút rầu rĩ không vui.

Liền ngay cả luyện kiếm thời điểm, cũng liên tiếp xuất thần, mấy lần bị Cổ Tịch Quân đem kiếm kích bay.

Lúc này tình huống rất ít thấy, Cổ Tịch Quân vì thế cũng cảm thấy rất kỳ quái. Nàng vì thế hỏi qua Tô Trường An, nhưng Tô Trường An nhưng không có trả lời nàng, không phải không nguyện ý, mà là ngay cả chính hắn cũng không biết. Đến tốt cùng đáp án là cái gì.

Đợi cho kết thúc buổi chiều kiếm đạo bài tập, Cổ Tịch Quân liền vội vội vã vã rời đi, nói là muốn vì Thánh Hoàng đại thọ làm chút chuẩn bị —— làm Cổ gia đại biểu, nàng tự nhiên cũng bị mời tham gia Thánh Hoàng đại thọ.

Tô Trường An đôi phé đưa trong tay kiếm để qua một bên, tựa ở diễn võ trường mái hiên nhà miệng, ngồi xuống.

Hắn nhìn xem đối diện một hàng kia sắp xếp trụi lủi cây cối, kinh ngạc xuất thần. Gần nhất hắn rất ưa thích làm chuyện như vậy, lại nói không ra vì cái gì. Chẳng qua là cảm thấy sờ tiếc gió đất, sur tỷ cũng không có ở đây. Thiên Lam viện tựa hồ thiếu chút cái gì, mà hắn hướng tới đại hiệp sinh hoạt, tựa hồ lại cũng không có hắn tượng tượng bên trong như vậy mỹ hảo. Hắn chợt bắt đầu tưởng niệm quê nhà, tưởng niệm cha của hắn.

"Lúc này quê nhà cũng đã bắt đầu tuyết rơi đi." Hắn tự lẩm bầm.

"Tâm của người không tĩnh." Lúc này một đạo thanh lãnh thanh âm chợt truyền tới.

Tô Trường An quay người nhìn lại, hắn nhìn thấy một thân áo xanh Thanh Loan chẳng biết lúc nào đã đứng ở hắn phía sau.

Hắn vội vàng đứng lên thân thể, có vỗ vỗ trên mông tro bụi. Nhìn xem Thanh Loan nói ra: "Sur thúc, người không đi a."

Thanh Loan lắc đầu, nói ra: "Người dạng này luyện không hảo kiếm."

Tô Trường An nghe vậy, có chút lúng túng gãi đầu một cái."Ta biết. Thế nhưng là ta hôm nay trong lòng bức bối cực kì."

"Vì sao?"

"Bởi vì một ít chuyện."

"Người sự tình?"

"Không phải."

"Kia đã không có quan hệ gì với người, nghĩ đến làm cái gì."

Tô Trường An sững sờ, cảm thấy Thanh Loan lời nói này đến không hề có đạo lý.

Hắn thử cải chính: "Nhưng người không thể chỉ muốn mình a."

"Vì sao không thể?"

"Kia tí như nói bằng hữu của người xảy ra chuyện. . ." Tô Trường An lời nói vẫn chưa nói xong, Thanh Loan băng lãnh thanh âm liền đánh gãy hắn.

"Ta không có bằng hữu."

...

"Kia tí như cha mẹ của người xảy ra chuyện."

Thanh Loan nghĩ nghĩ đem nàng đưa đến Tinh Thần các phụ thân, nói ra: "Cha mẹ ta chết sớm."

...

"Kia sư phó, tí như sư phụ của người, Khai Dương sư thúc tổ hắn xảy ra chuyện đâu?"

Thanh Loan trầm mặc, nàng nghĩ đến chính là nàng sư tôn, Tinh Thần các Các chủ. Hắn mặc dù là người lãnh đạm lại bất cận tình diện, nhưng là đưa nàng một tay nuôi lớn, lại trao tặng nàng vô thượng công pháp « Thái Thượng Vong Tinh Lục ». Nếu là hắn xảy ra chuyện, mình có thể nào không để ý.

Theo lý thuyết nàng cùng nàng sư tôn là hắn là có một đoạn nhân quả.

Nhưng nàng sư tôn tu vi đã tới thái thượng, kia là cảnh giới của thánh nhân, siêu thoát phàm trần, không dính nhân quả. Cho nên nàng cùng hắn ở giữa kia đoạn nhân quả là cái không hoàn chỉnh nhân quả, mặc dù xác thực tồn tại, nhưng lại sẽ không đối nàng tu luyện « Thái Thượng Vong Tinh Lục » mà tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì. Chỉ ít lấy nàng cảnh giới bây giờ là sẽ không.

Nhưng cái này vẫn như cũ để Thanh Loan ý thức được nhân quả đáng sợ, cho dù là cùng sư tôn kia một đầu căn bản không hoàn chỉnh nhân quả, cũng sẽ để nàng tu luyện mấy trăm năm tâm dâng lên một chút gọn sóng. Nếu là tại cái này thế tục tiếp tục tiếp tục chờ đợi, không cần thận lấy dính cái khác nhân quả, kia nàng thật vất vả đã tu luyện trong sáng không một hạt bụi tâm cảnh liền tràn ngập nguy hiểm.

Cho nên nàng quyết định, nhất định phải mau chóng hiểu rõ cùng Tô Trường An trận này nhân quả, sớm ngày trở lại Tinh Thần các.

"Sư thúc, người đến Trường An có ra ngoài dạo chơi sao?" Tô Trường An chợt hỏi.

Thanh Loan lúc này mới về nước thần đến, nàng lắc đầu, nói ra: "Không có."

"Vậy chúng ta đi dạo chơi đi. Ta tới gần một năm, cũng chưa từng có hảo hảo đi dạo qua." Tô Trường An vừa cười vừa nói. Hắn cảm thấy trong lòng bức bối, nghĩ đến có lẽ ra ngoài đi một chút liền sẽ tốt hơn rất nhiều.

Thanh Loan sững sờ, đổi lại bình thường nàng tất nhiên sẽ không đáp ứng Tô Trường An yêu cầu này. Nhưng giờ phút này hắn vừa mới quyết định phải sớm chút ít đoạn nhân quả, mà Tô Trường An yêu cầu này mặc dù cũng không lớn, nhưng nhiều ít có thể lại một chút, cho nên nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng vậy mà gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mười phần chín người có thể bạch nhãn

Thời gian đã gần đến giờ Dậu, tháng mười thành Trường An sắc trời đã sớm tối xuống.

Nhưng đầu này gọi là Chu Tước đường phố phiên chợ cũng rất náo nhiệt.

Tùng dây từ đầu đường một mực kéo dài đến cuối phố đèn lồng đem chỗ này chiếu lên là phảng phất giống như ban ngày.

Trên đường phố tiểu thương gào to âm thanh to, hai bên quán rượu đồ ăn quen mùi rượu, lui tới người đi đường cách thức tấp nập không thôi.

Tô Trường An rất ít gặp đến cảnh tượng như vậy, cho dù ở quê nhà náo nhiệt nhất thời điểm, cũng không kịp giờ phút này Chu Tước đường phố một phần trăm.

Hắn có chút hưng phấn tại từng cái tiểu thương ở giữa xuyên thẳng qua.

Những cái kia tiểu thương mua đồ vật thiên kì bách quái, có bánh kẹo tượng đất, lại có con rối mặt nạ. Tóm lại Tô Trường An chưa hề chưa thấy qua nhiều đồ như vậy.

Thanh Loan một mực đi theo Tô Trường An bên cạnh, hắn muốn nhìn thứ gì, nàng liền ở một bên chờ hắn; hắn muốn đi lên phía trước, nàng liền không nhanh không chậm đi theo.

Nhưng nàng đối với những cái kia bên đường bán hàng rong bên trên vật lại không có hứng thú.

Dưới cái nhìn của nàng những vật kia đều là chế tác thô bỉ, lại không có chút nào giá trị sử dụng đồ vật.

Liền lấy những cái kia con rối tới nói, theo Thanh Loan những này con rối tạo hình cứng nhắc, cũng không có thể động lại không thể nói, còn bù không được núi rừng bên trong một con bình thường tẩu thú. Nàng không rõ vì cái gì những nhân loại này sẽ đối với này như thế mưu cầu danh lợi.

Tại hơn một trăm năm trước, nàng du lịch nhân gian chặt đứt một thân nhân quả thời điểm, nàng từng gặp qua một vị phụ nhân. Trọng phu của nàng từng cho nàng dùng một chút cô khô biến chế qua một cái búp bê, nhưng về sau trọng phu của nàng chết rồi, phụ nhân kia liền mỗi ngày đối cái kia búp bê kể ra tâm sự, thật giống như cái kia búp bê chính là trọng phu của nàng đồng dạng.

Nàng đối với cái này rất nghi hoặc, nàng không hiểu nữ tử đối với hắn trọng phu là một loại gì dạng tình cảm. Dưới cái nhìn của nàng là người đều sẽ chết, đã sớm muộn sẽ có một ngày này, làm sao khổ vì ai so với ai khác trước rồi đi mà cảm thấy khổ sở đâu. Huống chi, Thanh Loan cảm thấy dù cho nữ tử là thật tâm không nở trọng phu của mình, kia nàng cũng nên đi trước mộ phần thăm viếng, mà không phải không hiểu thấu đối với một con rối ngăn người.

Nghĩ đến những này chuyện cũ, Thanh Loan không khỏi có chút xuất thần. Chưa phát giác ở giữa nàng liền đi tới một chỗ mua con rối bán hàng rong trước mặt.

Mà một bên Tô Trường An kia cổ vừa mới nhìn thấy cái này phiên chợ náo nhiệt tràng diện hưng phấn kinh cũng dần dần lui xuống, hắn nhìn chung quanh một chút, lại phát hiện mình vị sự thúc này đang đứng tại một chỗ con rối trước hiệu ngăn người.

Hắn có chút kỳ quái xẹt tới, "Sự thúc, ngươi thích không? Ta mua một cái tặng cho ngươi." Tô Trường An nói như vậy nói.

Thanh Loan nghe vậy, quay đầu nhìn một chút những cái kia bị bôi quét đến đủ mọi màu sắc con rối, rất xác định mình cũng không thích bọn chúng. Cho nên nàng lắc đầu nói ra: "Không cần."

Nhưng Tô Trường An nhưng lại cái nhìn bất đồng. Thanh Loan nói là cùng hắn cùng một chỗ dạo phố, nhưng trên đường đi trầm mặc không nói, mà đối với cái này phiên chợ bên trên đồ vật cũng là làm như không thấy, lại duy chỉ có tại cái này con rối cửa hàng trước dừng bước. Hắn lại nghĩ đến trên sách nói qua, nữ hài tử từ trước đến nay khẩu thị tâm phi, nàng nói không muốn chính là muốn, nói muốn muốn lại không nhất định thật sẽ muốn.

Tô Trường An cứ như vậy khẳng định trong lòng mình phán đoán, hắn rất nghiêm túc tại bán hàng rong trước tuyển chọn tí mĩ một phen, cuối cùng, hắn từ kia một đồng búp bê bên trong móc ra một cái nữ tử áo xanh bộ dáng con rối.

"Liền nàng!" Tô Trường An nói như vậy, sau đó rất nhanh chóng cùng chủ quán thương lượng xong giá tiền, lại thanh toán bạc.

"Cho ngươi!" Hắn đem cái mới nhìn qua kia cùng Thanh Loan giống nhau đến mấy phần con rối đưa tới.

"Ta cũng không thích." Thanh Loan lắc đầu nói.

Nàng lúc nói lời này, nhìn thẳng Tô Trường An. Trong mắt con ngươi thanh tịnh đến như một ao xuân thủy. Có dạng này một đôi mắt người, là sẽ không nói lời nói dối.

Tô Trường An rất nhanh tiện ý biết đến, mình tựa hồ nghĩ sai thứ gì. Nhưng lần thứ nhất đưa nữ hài tử đồ vật bị cự tuyệt, là một kiện rất xấu hổ, đồng thời cũng rất roi mặt mũi sự tình.

Mà mặt mũi, đối với đạo khách tới nói là một kiện vật rất quan trọng.

Đây là sở tiếc gió nói cho hần biết đạo lý, hần phụng làm tín điều.

Cho nên hần kiên trì nói ra: "Người khác đưa người đồ vật, người nói không thích, là một kiện rất không có đạo lý sự tình."

"Thật sao?" Thanh Loan ngăn người, nàng từ trước đến nay rất giảng đạo lý, cho nên nàng có chút chần chờ. "Có đạo lý này sao?"

"Tự nhiên là có." Tô Trường An nhìn ra Thanh Loan có chút buồn lòng vết tích, hần vội vàng nhẹ gạt đầu, nói như vậy nói.

"Vậy được rồi. . ." Tại có chút chần chờ về sau, Thanh Loan vẫn đưa tay tiếp nhận cái kia con rối.

"Người khác tặng đồ vật, phải thật tốt bảo tồn. Làm mất rồi hoặc là làm hư, cũng là một kiện rất không có đạo lý sự tình." Tô Trường An đã dần dần thăm dò rõ ràng chính mình cái này sự thức tâm tư. Cho nên hần lại bổ sung.

"Ân." Thanh Loan âm thầm đem đạo lý này ghi lại, sau đó đem cái kia nàng cũng không thích con rối thận trọng để vào trong ngực của mình.

"Vậy chúng ta đi bên kia nhìn xem." Tô Trường An lúc này chợt phát hiện cách đó không xa, có thật nhiều người vây tại một chỗ, tựa hồ lại nhìn một chút rất kỳ đồ vật, hần tới hào hứng, lôi kéo Thanh Loan, liền theo một đường nhỏ chạy tới.

Thanh Loan tay bị Tô Trường An giữ chặt một sát na kia, nàng theo bản năng liền muốn phản kháng, nhưng nàng chợt nghĩ đến, nam hài này tựa hồ cũng là một cái giảng đạo lý người, hần kéo chính mình có lẽ có đạo lý của hần, nếu là mình tránh ra, ngược lại sẽ có vẻ mình không nói đạo lý.

Cho nên nàng tại có chút do dự về sau, vẫn là tùy ý Tô Trường An lôi kéo nàng, hướng về kia vừa ra biển người bên trong đi đến.

"Ta nói cho người bao nhiêu lần, người thử này, chúng ta không cần!"

Tô Trường An lôi kéo Thanh Loan vừa mới chen vào đám người, liền trông thấy mấy vị thân cao mã đại hộ vệ ăn mặc nam nhân đôi này lấy một người nam tử quát mắng.

Nam tử kia, hai lăm hai sáu tuổi trên dưới, dáng người gầy yếu đến tựa như một trận gió liền có thể đem thổi ngã. Hần mặc một bộ bình thường áo gai, có lẽ bởi vì thường xuyên tẩy nguyên nhân, cho nên quần áo một ít bộ vị đã bắt đầu trắng bệch.

Nhưng hần dáng dấp coi như tuấn tiểu, nhưng ánh mắt lại có chút sung vũ, sắc mặt lại lộ ra một cỗ bệnh trạng tái nhợt. Cho nên cả người nhìn qua có chút lờ lờ cùng đôi phé. Mà trong tay hần lúc này chính ôm lấy một chồng thật dày giấy trắng, hần ôm rất dùng sức, cho nên cánh tay khô gầy nổi lên ra nhầy nhót thanh kinh.

Nam tử nghe nói mấy vị kia hộ vệ về sau, vốn là trắng bệch sắc mặt càng phát ra khó coi. Nhưng hần vẫn là cắn răng, cầu xin nói ra: "Các người nhìn nhìn lại. Nhìn nhìn lại được không?"

Nói, tay của hần cũng thuận thế đưa trong tay kia một chồng thật dày giấy trắng đưa tới mấy vị kia hộ vệ trước người.

"Đều nói cho người bao nhiêu lần, người viết đồ vật, chúng ta không cần!" Cầm đầu một vị hộ vệ cực không nhịn được nói, tay của hần vung lên, liền đem nam tử đưa tới trước mặt tay cho mở ra.

"Ta van cầu người, người nhìn nhìn lại." Đương nam tử kia tựa hồ cũng không thể tiếp nhận dạng này lý do thoái thác, hần vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định lần nữa đưa trong tay giấy đẩy tới.

"Ta nói! Người viết chúng ta không cần!" Hộ vệ kia hiển nhiên đã bị nam tử đây đưa chọc tới mấy phần nộ khí, hần lần nữa phát tay muốn đẩy ra nam tử đưa tới đồ vật.

Có lẽ là bởi vì hần lần này dùng sức cực lớn, lại có lẽ là bởi vì nam tử thân thể quá mức gầy yếu. Cho nên nam tử thân thể một cái lão đảo liền ngã tại một bên, mà hần những cái kia cho tới nay coi như trân bảo giấy trắng cũng từ trên người hần tróc ra. Ở giữa không trung cao cao quăng lên, lại như cùng như là hoa tuyết nhao nhao rơi xuống.

Nam tử con mắt bỗng nhiên tròn to, hần nhìn xem từng trương bay tán loạn trang giấy, lộn nhào đứng lên, lấy hần có khả năng đạt tới tốc độ nhanh nhất trong đám người xuyên thẳng qua, đem những cái kia một tờ giấy trắng lại một trương nhặt vào trong ngực.

Nhưng nơi này là phố xá sầm uất, đám người lui tới, hần những cái kia giấy trắng tránh không được sẽ bị người đi đường qua lại giẫm lên hai cước, mà mỗi khi lúc này, hần đều sẽ như là cử chỉ điên rồ xông đi lên đẩy ra những người kia, nhặt lên những cái kia giấy trắng, trong miệng tự lẩm bẩm: "Không muốn. Không muốn."

Mấy vị kia hộ vệ gặp nam tử rốt cục không lại đây đưa, cho nên phát ra cười lạnh một tiếng, quay người liền đi vào sau lưng một cái cửa hàng.

Tô Trường An chân mày cau lại, hần nhìn xem cái kia trong đám người còng lưng thân thể, không ngừng tìm kiếm nam tử, không hiểu cảm thấy hần có chút đáng thương.

Hần nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là cũng câu hạ thân thể chuẩn bị giúp vị nam tử kia nhặt lên trên đất những cái kia giấy trắng.

Nhưng lúc này, một bên Thanh Loan, nàng ngón tay ngọc chột khẽ động, cánh tay nâng lên, một cổ mịt mờ linh lực ba động bỗng nhiên truyền ra, kia trên mặt đất tùy ý tàn nát trang giấy giống như là đến một loại nào đó sắc lệnh, như bay hướng phía trên tay của nàng vọt tới. Mấy tức về sau liền chính chính tề tề trên tay của nàng thả thành một xấp.

"Người cho hắn đi." Thanh Loan đem kia một xấp trang giấy đưa tới Tô Trường An trong tay, nói.

Tô Trường An sững sờ, nhận lấy cảm một xấp giấy, lúc này hắn mới phát hiện những cái kia trên tờ giấy trắng, thu nhận công nhân chính chữ viết lít nha lít nhít viết đầy đồ vật. Hắn cẩn thận nhìn một chút, phát hiện phía trên này viết tựa hồ là một cái cổ sự, hắn cảm thấy có chút thú vị. Nhưng thân thể lại bước nhanh đi tới, đưa trong tay giấy đưa tới vị kia còn tại đau khổ tìm kiếm trong tay nam tử.

"Cho người, tất cả ở chỗ này." Tô Trường An nói như vậy nói.

Nam tử hiển nhiên rất giật mình, hắn có chút chất phác tiếp nhận kia một xấp giấy, nửa ngày về sau mới hồi phục tinh thần lại. Hắn lần nữa đem những vật kia thật chặt ôm vào trong ngực, tựa hồ sợ hãi một giây sau những vật này liền sẽ biến mất không thấy gì nữa.

"Tạ ơn." Hắn đứng người lên, đối Tô Trường An nói.

"Không có việc gì." Tô Trường An nói ra: "Ta cảm thấy người viết rất không tệ. Người có thể đi nhà khác thử một chút."

"Àn." Nam tử có chút đáng chất chất nhẹ gật đầu, đối với Tô Trường An từ chối cho ý kiến.

Sau đó hắn lại cúi đầu trầm mặc một hồi, chột hắn ngẩng đầu lên, nhìn xem Tô Trường An con mắt, nói ra: "Ta gọi cô ngàn buổi. Lần này sự tình cảm ơn."

Không biết phải chăng là là ảo giác. Tô Trường An cảm thấy một khác này nam tử ánh mắt dường như sáng rất nhiều. Hắn hướng về phía hắn lần nữa nhẹ gật đầu nói ra: "Ta gọi Tô Trường An, ta ở tại Thiên Lam viện. Người nếu có thì giờ rảnh, có thể đem người đồ vật mang đến cho ta xem một chút, ta rất thích xem cổ sự."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mục Quy Vân

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

(PS: Thứ tư lên khung. Mời các vị . . . Cần phải đến nhắc ta một tay. Một chương mấy phần tiền. . . . Thực tình không quý. Tốt a. . . Ta cũng không biết khuyên như thế nào người đến đặt mua tiểu thuyết của ta. Tóm lại mỗi một cái nhìn ta tiểu thuyết người ta đều rất cảm tạ. Vô luận chính bản vẫn là đồ lậu. Nhưng là ta hi vọng có năng lực, vẫn là đặt mua một chút, coi như ủng hộ một chút ta, cũng cho ta một chút lòng tin. Dù sao một người mới lần đầu lên khung, trong tim ta vẫn là rất phượng.)

Mùng tám tháng mười.

Tô Trường An một ngày này thật sớm kết thúc của mình Kiếm đạo tu hành.

Phàn Như Nguyệt giúp hắn đã sớm chuẩn bị xong một chậu nước nóng.

Hắn rất chân thành đem tự mình rửa đến sạch sẽ, mặc vào một kiện vừa mưa trường bào màu trắng, lại đem trên đầu tóc dài quy quy củ củ búi tốt, dùng ngọc trâm chuyền lên. Hắn làm được rất chậm, bởi vì hắn còn không quá quen thuộc dạng này chính thức trang phục. Mặc dù lại trải qua thêm một tháng hắn cũng đã mười bảy tuổi, nhưng hắn từ đầu đến cuối còn không có thích ứng mình đã là một người trưởng thành thân phận như vậy.

Nhưng Thánh Hoàng hắn là một cái rất nghiêm túc người.

Hắn thọ yến nghĩ đến cũng hắn là là một kiện rất nghiêm túc sự tình.

Cho nên Tô Trường An không thể không khiến mình cũng nghiêm túc lên.

Hắn đối gương đồng cẩn thận chu đáo một phen hình dạng của mình, hắn rất hài lòng.

Hắn lại nghĩ đến nghĩ, tay của hắn đưa ra ngoài, trong hư không một nắm, một thanh gấu tại trong vô đao liền bay vào trong tay của hắn.

Đây là cách không nhiếp vật, cần rất mạnh thần thức mới có thể làm đến. Mà đối với bình thường không tu thần biết võ sinh tới nói, bình thường đạt được Thái Nhất cảnh mới có thể làm được. Nhưng Tô Trường An lại có thể lấy Tụ Linh cảnh tu vì làm được điểm này, không thể không nói, đây là một kiện vô cùng ghê gớm sự tình.

Tô Trường An đem đao dựa vào trên lưng, lại nhìn quanh trong phòng bày biện xác định mình không có rơi xuống bất kỳ vật gì về sau, rốt cục quay người ra ngoài phòng.

Đội cho hắn mở ra Thiên Lam viện cửa sân, một cỗ xe ngựa đã đứng tại cửa sân trước.

"Người chính là Tô công tử đi." Một người thị vệ bộ dáng nam tử đi tới, đối Tô Trường An chấp tay rồi nói ra.

Tô Trường An ngẩn người, nói ra: "Àn. Là ta."

"Mời cùng ta lên xe đi. Ta phụng Ngũ hoàng tử điện hạ mệnh lệnh đến đây tiếp người." Thị vệ kia nói.

"Àn." Tô Trường An nhẹ gật đầu, hắn đang lo mình tìm không thấy đi hoàng cung đường, có người đưa tiễn tự nhiên là vô cùng tốt. Hắn không nghĩ ngờ gì, nhắc chân liền bước lên chiếc xe ngựa kia.

Đây là một cỗ rất tốt xe ngựa, lại hoặc là nói là, cái này lái xe thị vệ là cái tay nghề rất tốt mã phu. Tô Trường An trong xe ngựa không chút nào cảm thấy xóc nảy, rất là thoải mái dễ chịu.

Nhưng hắn lại có chút nhàm chán. Thành Trường An rất lớn, lấy xe ngựa này tốc độ, đến hoàng cung đánh giá làm sao cũng phải nửa canh giờ. Hắn có chút hồi hận không mang tới như trắng, đương nhiên cũng không phải hắn không muốn mang, chỉ là như trắng tựa hồ cũng không đặc biệt muốn đi, cho nên hắn cũng không có miễn cưỡng.

Hắn cũng thử cùng vị kia thị vệ bắt chuyện. Nhưng này thị vệ nhìn xem mặc dù tuổi trẻ, nhưng nói tới nói lui lại đánh lấy giọng quan, lại hung hăng tán thưởng Tô Trường An.

Cho nên không đến một khắc đồng hồ thời gian, Tô Trường An liền mất hứng thú.

Ngay tại dạng này trong trăm mặc, xe ngựa rốt cục đến chuyến này điểm cuối cùng —— Chu Tước môn.

Đây là đại Ngụy hoàng cung cửa chính, cũng là vị kia quân lâm thiên hạ Thánh Hoàng chỗ ở.

Tô Trường An đi xuống xe ngựa, đi phát hiện cổng đã là biến người phun trào.

"Tô công tử, mời tới bên này." Thị vệ kia nói, sau đó mang theo Tô Trường An đi tới đám người phía bên phải.

Đứng nơi đó tất cả đều là cùng Tô Trường An tuổi tác thiếu nam thiếu nữ.

"Nơi này là học viện phái tới đại biểu. Tô công tử đợi chút nữa liền theo bọn hắn đi vào liền có thể, Ngũ hoàng tử cùng công chúa điện hạ đã ở bên trong chờ, tiểu nhân cái này cáo từ trước." Hộ vệ kia nói như thế.

"Àn." Tô Trường An nhẹ gật đầu, lại cùng hắn đến một tiếng tạ.

Hắn quay đầu chính nhìn về phía kia một đám cùng hắn niên kỷ lớn nhỏ thiếu niên thiếu nữ, lại nghe một thanh âm chợt vang lên.

"Trường An! Trường An!"

Kia là một giọng bé gái, Tô Trường An cảm thấy rất quen thuộc, hắn tại đám người vừa đi vừa về tìm tìm, cũng không có phát hiện hắn trong trí nhớ gương mặt kia.

"Chỗ này! Chỗ này!" Thanh âm kia còn nói thêm.

Tô Trường An lúc này mới rốt cục trông thấy, một nữ hài chính nhảy hướng hắn phát tay.

Trong lòng hắn vui mừng, liền hướng phía cái hướng kia chen vào.

Đội cho hắn đi đến chỗ ấy, trên người hắn quần áo đã có chút lộn xộn.

Nhưng hắn cũng rất vui vẻ, bởi vì trước mắt xuất hiện mấy chương quen thuộc khuôn mặt tươi cười.

"Cổ huynh, Mạt Mạt, Kỳ Đạo, Lận Như các người cũng tới?" Hắn nói như vậy nói.

"Chúng ta làm sao lại không thể tới?" Kỳ Đạo lờm hắn một cái, bất mãn lầu bầu nói: "Người cho rằng liền người không tầm thường, chúng ta ở trong

học viện cũng có thể đều là siêu quần bạt tụy tính anh a."

Tô Trường An không chỉ có chút không có ý tứ, hần lúng túng gãi đầu một cái, đang muốn giải thích thứ gì.

Lại nghe một bên cô thà cười nói ra: "Tô huynh chưa nghe Kỳ Đạo hồ ngôn loạn ngữ. Chúng ta mặc dù tại riêng phần mình học viện coi như được trung thượng lưu trình độ, nhưng muốn nói tham gia Thánh Hoàng thọ yến, xác thực vạn vạn không có tư cách. Có thể may mắn đến đây, nói đến còn tất cả đều là dính Tô huynh người chỉ riêng a."

"Hả?" Tô Trường An sững sờ, không rõ ràng cho lắm mà hỏi: "Cái này cùng ta có thể có gì liên quan."

"Người là thật ngọc hay là giả ngọc. Người nói người là chưa nghe mưa đồ đệ, Ngọc Hành đồ tôn, lại phải tính vương xưng hào, trước đó vài ngày càng là cứu ra Cô gia Tiểu Hầu gia." Kỳ Đạo cướp lời nói gốc rễ nói ra: "Người đây là Thiên Lam viện dòng độc đỉnh, về sau Thiên Lam viện còn không phải người nói tính, chúng ta là người đồng môn, học viện phải chúng ta tới, tự nhiên là nghĩ nịnh bợ nịnh bợ người."

"Đúng a. Mà lại ta nghe nói sở tiết Phong tiền bồi tu thành tính vẫn. Có phải thật vậy hay không a?" Một bên cô mặt hỏi.

"Ân." Tô Trường An gật đầu: "Bất quá hần trở về Giang Đông." Nói đến đây Tô Trường An không khỏi có chút khổ sở, sở tiết gió mặc dù nghiêm khắc, nhưng Tô Trường An cũng rất thích hần. Hần là trong lòng hần đạo khách, là hần thấy qua người bên trong một vị duy nhất có thể cùng chưa nghe mưa sánh vai người.

"Sở gia cùng bệ hạ trăm năm ước hẹn nhanh đến, hần lại trở thành tính vẫn, bệ hạ đương nhiên sẽ không để hần lưu tại Trường An." Cô thà cau mày tiếp lời gốc rễ.

"Trăm năm ước hẹn?" Tô Trường An mơ hồ nhớ kỹ Ngọc Hành đã từng nói qua việc này, bất quá hần nhưng lại không biết cụ thể là vật gì. Hần không khỏi hỏi: "Trăm năm ước hẹn đến cùng là cái gì? Vì cái gì Sở tiền bồi tu thành tính vẫn liền không thể lưu tại Trường An."

"Người không biết? Chẳng lẽ Sở tiền bồi chưa từng có cùng người nhắc qua?" Cô thà một mặt khác biệt.

Tô Trường An đang muốn lắc đầu, đã thấy trong đám người bỗng nhiên rối loạn tung bưng, một đám người chỉ vào cách đó không xa xì xào bàn tán.

Đám người quay đầu nhìn lại, đã thấy lại là một chiếc xe ngựa đứng tại học viện đại biểu trước đám người.

Một bóng người chậm ung dung từ phía trên đi xuống.

Kia là một vị bất quá trên dưới hai mươi tuổi nam tử. Hần mặt mày như sao, mũi câu như trăng. Thân mang một thân màu đen cảm y, trên lưng phụ trách một cây tính hồng sắc trường thương.

Một trận gió thu thổi qua, phất lên hần tay áo, hần đứng ở đó, lại tựa như cùng cây thương kia hòa làm một thể, một cổ như có thực chất âm lãnh khí tức tràn ngập ra.

"Mục Quy Vân."

"Địa Bảng thứ nhất."

"Thái úy chi tử."

Tô Trường An từ đám người xì xào bàn tán bên trong, mơ hồ nghe đạo dạng này ngôn từ.

"Mục Quy Vân." Hần nhắc đi nhắc lại lấy cái tên này. Hần tự nhiên biết hần, đây là một cái hần thường xuyên nghe người ta nhắc lên danh tự.

Hần có thật nhiều xưng hào.

Nhưng vang dội nhất không ai qua được, từ chưa nghe mưa về sau, nhân tộc lại một vị tuyệt thế thiên tài.

Nhưng chưa nghe mưa đã chết, cho nên giữa bọn hần ai mạnh ai yếu tự nhiên không người biết được. Nhưng hần xác thực rất mạnh, Thánh Hoàng từng nói qua, cùng thế hệ bên trong luận thiên phú, có thể cùng hần so sánh hơn thua chỉ có bắc địa Cổ Tịch Quân.

Nhưng Cổ Tịch Quân dù sao so với hần nhỏ chút số tuổi, cho nên bây giờ cùng thế hệ bên trong hần có thể xưng vô địch.

Tô Trường An không khỏi có chút hiếu kỳ, cái này có thể cùng sư phụ mình sánh vai thiên tài đến tột cùng mạnh đến loại tình trạng nào.

Nhưng lúc này, hoàng cung chỗ sâu chợt truyền đến một trận kéo dài chuông vang.

"Đại Ngụy Tuyên Đức võ uy Hoàng đế thọ yến bắt đầu!"

"Tuyên mời ngoài cửa chúng ái khanh yết kiến!"

Một tiếng lanh lảnh tiếng nói cũng theo đó truyền đến.

Tô Trường An biết, Thánh Hoàng thọ yến bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Khanh không phụ quân

(ngày mai lên khung, tranh thủ bốn canh! Mời mọi người ủng hộ! ! ! !)

Đại Ngụy hoàng cung là một chỗ tức lớn lại hùng vĩ đến đáng sợ địa phương.

Hắn rộng không biết mấy phần, mà dài cũng không biết mấy phần. Tóm lại rải rác vô biên.

Sắc trời đã gần đến bắt đầu tối xuống, phía trước dẫn đường hoạn quan, ôm lấy thân thể, cảm một con âm đạm không rõ đèn lồng ở phía trước dẫn đường.

Tô Trường An cảm thấy tư thế của hắn có chút buồn cười, rõ ràng có thể thẳng lên sống lưng lại vẫn cứ phải giống như một con rùa đen còng lưng, rụt lại đầu, thật giống như một khi vươn cổ liền sẽ có một thanh đao đột nhiên bay ra chém xuống đầu của hắn.

Hắn cảm thấy có chút không thú vị, liền lại bắt đầu dò xét những cái kia trong hoàng cung kiến trúc.

Kia từng tòa đại điện, ngẫu nhiên sừng sững.

Bọn hắn rộng lớn lại đại khí, xinh đẹp đến vượt qua Tô Trường An trước kia thấy bất luận cái gì một làm kiến trúc.

Bởi vì sắc trời dần tối nguyên nhân, cho nên trước cửa điện đều điểm từng dãy đèn lồng, nhưng lại không lộ vẻ sáng tỏ, ngược lại lộ ra mấy phần sâm nghiêm.

Một trận gió thu đánh tới, Tô Trường An không hiểu run rẩy một chút, hắn chợt cảm thấy toà này hắn một mực tưởng tượng lấy hoàng cung cũng không có hắn tưởng tượng như vậy trắng lẽ. Nó càng giống là một con ả núp trong đêm tối ác linh, muốn đem nơi này mỗi người thôn phệ sạch sẽ.

Hắn chợt có chút minh bạch, kia ép tới những này hoạn quan cung nữ thẳng không đứng dậy từ đồ vật đến tốt cùng là cái gì.

Hắn nghĩ tới nơi này, thân thể chợt cảm thấy một trận ác hàn, hắn rốt cục thu hồi ánh mắt của mình, không nghĩ nhiều nữa, mà là an tĩnh theo đám người hướng phía mục đích của bọn họ đi đến.

Làm tổ chức đại Ngụy hoàng thất các loại khánh điển Thái Hòa điện, tự nhiên là một cái rất lớn địa phương.

Về phần đến tốt cùng lớn đến trình độ gì, Tô Trường An cũng không biết hình dung như thế nào, nhưng so với hắn vừa tới Trường An lúc thấy qua toà kia Bát Hoang viện đại điện tới nói, chỉ sợ có gấp mười sau khi.

Thái Hòa điện chia làm ngoại điện cùng bên trong điện.

Ngoại điện rất lớn, phía trên lít nha lít nhít lại chỉnh chỉnh tề tề trưng bày từng dãy án đài cùng đệm, còn có một số cung nữ hoạn quan tại trong đó xuyên tới xuyên lui, nghĩ đến là tại làm thọ yến bắt đầu trước sau cùng bố trí.

Bên trong điện nhưng cũng không coi là nhỏ, nhưng ở giữa một phiến lớn địa phương lại trống không, chỉ có hai bên thừa thót trưng bày một loạt án đài. Mà ngay phía trên, nhưng lại một cái kim khảm ngọc mài đại ý, dù cho chưa bao giờ thấy qua, nhưng Tô Trường An cũng biết, cái này nhất định là trên sách thường thường nói qua long ý!

Những học viên này phái tới chúc thọ học sinh tự nhiên là không có tư cách ngồi vào bên trong điện, cho nên đám hoạn quan đem một đám người dẫn tới ngoại điện một bên, an bài bọn hắn ngồi xuống.

Mà Tô Trường An cũng đi đến trên vị trí của mình, đang muốn ngồi xuống.

"Tuyên, Thái úy chỉ từ Mục Quy Vân, Ngụy Linh Thần đem Từ Đồ Hồng Trường, nam tước Tô Trường An! Vào bên trong điện chúc thọ!" Lúc này một cái lạnh lạnh thanh âm vang lên, Tô Trường An vừa mới chuẩn bị tọa hạ thân thể, cũng theo bản năng đứng lên.

Mà đồng thời đứng lên còn có hai cái thân ảnh, một vị là vừa vặn tại Chu Trúc môn bên ngoài nhìn thấy vị kia tuyệt thế thiên kiều Mộc Quy Vân, mà đổi thành một vị lại là Tô Trường An người quen biết cũ, Đỗ Hồng Trường.

Bởi vì lần này cách rất gần, cho nên Tô Trường An hiểu kì quan sát một chút hai người. Mộc Quy Vân chỉ là không cần nhiều lời, vẫn như cũ bộ kia ngạo nghễ lạnh lẽo bộ dáng, tựa hồ trên đời này cũng không có bất kỳ vật gì có thể vào hấn mắt. Nhưng ở nghe được Tô Trường An danh tự lúc, hấn vẫn là quay đầu nhìn sang, nhưng lại tại một giây sau liền mất hứng thú, thu hồi ánh mắt của mình.

Tô Trường An đối với cái này cũng không thêm để ý, hấn lại nhìn một chút Đỗ Hồng Trường.

Mà Đỗ Hồng Trường cũng đúng lúc đang nhìn hấn.

Tại tiếp xúc đạo Tô Trường An ánh mắt một nháy mắt, trong ánh mắt của hấn một ít sắc thái bị hấn nhanh chóng ẩn tàng, sau đó hấn cúi đầu xuống tránh đi Tô Trường An ánh mắt.

Nhưng Tô Trường An vẫn là đánh giá hấn một phen.

Đỗ Hồng Trường mặc một bộ áo trắng, trong tay dẫn theo một thanh thanh phong. Mà rút kiếm trên cánh tay lại quấn lấy một mảnh vải đen, sắc mặt của hấn rất tiêu tụy, con mắt cũng có chút sưng vù, nhìn ra được tâm tình của hấn tựa hồ cũng không phải là quá tốt.

Tô Trường An ở thời điểm này cũng chợt nhớ.

Đỗ Hồng Trường phụ thân chính là đại Ngụy hai mươi bốn thần tướng một trong Ngụy Linh Thần đem đồ vĩ. Mà cái này đồ vĩ, mấy ngày trước đây, chết tại lam Linh trấn.

Nghĩ tới đây, Tô Trường An có chút thay Đỗ Hồng Trường cảm thấy khổ sở. Mặc dù giữa bọn hấn từng có ân oán, mặc dù Đỗ Hồng Trường ngay trước mặt rất nhiều người nói qua chưa nghe mưa nói xấu. Nhưng hấn phụ thân chết rồi, hơn nữa còn là tại cùng hấn cùng nhau thời điểm chết.

Trong lòng của hấn không hiểu sinh ra một chút áy náy, hấn nghĩ đến có lẽ vào lúc đó, mình có thể thuyết phục sở tiếc gió cùng đồ vĩ cùng một chỗ hành động, có lẽ đồ vĩ cũng không cần chết rồi.

Ôm dạng này tâm lý, hấn hé miệng muốn nói điểm gì an ủi một chút Đỗ Hồng Trường.

Nhưng một bên vị kia thái giám lại bắt đầu thúc giục nói, "Chư vị mau mau theo ta đi vào bên trong điện, cái này thọ yến sắp bắt đầu."

Tô Trường An không thể không thu hồi mình tâm tư, mặc dù hấn chưa bao giờ thấy qua vị kia thống trị đại Ngụy gần trăm năm nam nhân, mặc dù hấn đã từng nói qua hấn cũng không thích hấn. Nhưng hấn dù sao cũng là Thánh Hoàng, là đại Ngụy Tuyên Đức vô uy Hoàng đế.

Tô Trường An từ đáy lòng đối với hấn ôm lấy một tia kính sợ, hoặc là nói cái này đại Ngụy thiên hạ ngoại trừ ít đến thương cảm như vậy một túm người, đều đối Thánh Hoàng ôm lấy kính sợ.

Tô Trường An ba người theo vị kia hơi lớn tuổi hoạn quan đi đến bên trong điện, hấn được an bài tại một cái thoáng dựa vào bên ngoài chỗ ngồi xuống.

Bên trong điện số ghế là có giảng cứu. Từ phía trên nhất hoàng tử công chúa, lại đến Tam công Cửu khanh, lại đến văn võ bá quan. Tô Trường An có thể đi vào bên trong điện đã là ngoài ý muốn, cho nên vị trí tự nhiên không có khả năng gần phía trước.

Nhưng hấn cũng không thêm để ý, hấn đối dạng này yến hội vốn là mất hết cả hứng, nếu là thật sự để hấn ngồi vào loại kia cao vị, ngược lại sẽ để hấn cảm thấy khó chịu.

Bởi vì Thánh Hoàng chưa tới, cho nên trong điện bách quan còn tại tương hổ đi lại.

Tô Trường An liếc mắt thoáng nhìn, thấy được rất nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Hấn nhìn kỹ đến, lại phát hiện bọn hấn loáng thoáng ở giữa bị chia làm hai nhóm, nhìn như tùy ý đứng đấy bất chuyện, kì thực phân biệt rõ ràng.

Mà trong đó một nhóm người trung tâm, chính là Tô Trường An quen thuộc Ngũ hoàng tử Hạ Hầu hiên cùng hấn sư tỷ Hạ Hầu Túc Ngọc.

Mà đổi thành một nhóm trung tâm, lại là một vị niên kỷ ba mươi lăm ba mươi sáu trên dưới nam tử, hấn thân mang một bộ áo bào màu vàng, dáng dấp cũng không lạ thường, giữa lông mày hoà hợp êm thắm, cử chỉ nói chuyện cũng coi như vừa vặn, nhưng lại không có chút nào sáng chói địa phương, cả người lộ ra đầu ra đấy. Bên cạnh hấn đứng đấy một vị lão già, tuổi tác hơi lớn, cho nên trên người lông tóc bạc trắng. Hấn lúc này chính hơi híp mắt lại, đứng nghiêm một bên, mặc dù vị trí có ý thức đột xuất vị nam tử kia, để cho người ta phân rõ hai người chủ thứ chỉ vị. Nhưng mỗi khi nam tử có gì nghi vấn, liền sẽ hướng về phía lão già này chuyển tới hỏi thăm ánh mắt. Nhìn ra được, nam tử này là tương đương ý vào vị lão già này.

Tô Trường An vẫn là một chút liền nhận định vị nam tử kia chính là đương kim đại Ngụy Thái tử. Còn nguyên nhân cũng rất đơn giản, tại cái này Thái Hòa điện bên trong, ngoại trừ Thánh Hoàng, dám mặc dạng này một thân kim sắc la bào liền chỉ có Thái tử.

Hấn vốn nghĩ đi lên cùng sư tỷ chào hỏi, nhưng nhìn xem bọn hấn quá bận rộn ứng phó từng cái đến xem, cho nên liền thu hồi tâm tư.

Hắn lại tại trong đám người tìm tìm, lại phát hiện một thân ảnh.

Là Cô Tiệp Quân. Nàng làm bắc địa Cổ gia đại biểu tự nhiên cũng sẽ được thỉnh mời tham gia lần này yến hội.

Lúc này nàng ngồi tại Tô Trường An chếch đối diện, chính cúi đầu cầm trong tay một tôn chén rượu, uống một mình tự rót, nhìn thần sắc tựa hồ có chút phiền não, lại không biết đang vì sao sự tình sâu lo.

"Tiệp Quân." Tô Trường An nhỏ giọng hô, dù sao cũng là tại Thái Hòa điện, Tô Trường An bản năng cảm thấy quá mức làm càn tóm lại là không tốt.

Nhưng Cô Tiệp Quân tựa hồ hồ không ở chỗ này, đối với Tô Trường An la lên như chưa tỉnh. Tô Trường An đang nghĩ ngợi thêm cao điểm thanh âm, lại gọi nàng một lần, nhưng lại nghe kia hoạn quan lạnh lạnh vệt công tiếng nói vang lên.

"Long Tương Quân đến!"

Trong đại điện chợt an tĩnh như vậy một lát, mà một vị cầm quạt xếp, tướng mạo tuấn mỹ nhưng lại âm nhu nam tử, liền dẫn một vị trên dưới ba mươi tuổi nữ tử chậm rãi đi đến.

Tô Trường An thấy rõ ràng, chính là Mẫu Đan các Các chủ, Long Tương Quân cùng Như Yên.

Long Tương Quân đi được không vội không chậm, trên mặt hắn mang theo ám áp ý cười. Nhìn ra được, cho dù ở đại Ngụy hoàng cung chỗ như vậy hắn cũng là như giẫm trên đất bằng, không có chút nào người bình thường co quắp.

Mà bên cạnh hắn vị nữ tử kia. Lại cũng không nhẹ nhõm.

Nàng mặc một bộ màu đỏ thủy tự váy dài, trên mặt trang dung tóc hiển nhiên đều là tỉ mỉ quản lý qua bộ dáng. Nhưng nàng dù sao có chút số tuổi, dù cho thoa lên trong thành Trường An tốt nhất son phấn cũng không thể che hết khóe mắt nàng đã nổi lên đuôi cá.

Mà trên mặt nàng thần sắc càng là không chịu nổi.

Nàng rất khẩn trương. Lông mày của nàng nhíu lên, đi đường tư thế mặc dù cực lực giả bộ bình ổn, nhưng hơi có chút ánh mắt người đều đó có thể thấy được, nàng bước chân lúc nhanh lúc chậm, hô hấp cũng cực không quy luật.

Nàng nói cho cùng, chỉ là một vị gái lầu xanh.

Nếu bàn về địa vị, dù cho trong cung này tùy tiện một vị chùi bồn cầu tẩy cái bộ hoạn quan cũng cao hơn nàng mấy lần có thừa.

Nhưng nàng vẫn là tới. Chỉ là vì sớm đi thấy, nàng đợi mười năm người kia. Đối với một vị gái lầu xanh tới nói, cái này cần lớn lao dũng khí. Nhưng nàng tâm lại bắt đầu trở nên bất an, không chỉ có bởi vì toà này nguy nga đại Ngụy hoàng cung, càng bởi vì nàng không biết, nàng đợi người kia, phải chăng còn như mười năm trước như vậy.

Sẽ ở hỗn loạn trong hồng trần, đẩy ra tất cả ô uế.

Như mười năm trước thiếu niên kia xông nàng nhòe miệng cười.

Vì thế, nàng không thể không sờ lên ngực, nơi đó cất giấu một quyển sách, là một cái nam hài đưa cho nàng. Nàng dùng thời gian một ngày đem nó xem hết, nàng cảm thấy đó thật là một cái rất tốt rất tốt cổ sự. Cái kia cổ sự giống như chính là vì nàng viết, nàng nghĩ tới đây, trong lòng liền lần nữa sinh ra chút Hứa Dững khí, trên chân bộ pháp cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Nếu như ta là Thúy Ngọc, vậy hắn cũng nhất định sẽ giống Nam Uyển.

Khanh không phụ quân, quân cũng không phụ khanh.

Cổ sự này, nên có dạng này phần cuối.

Nàng ở trong lòng nghĩ như vậy nói.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thúy Ngọc chờ Nam Uyển, Như Yên nhìn Thông Huyền

(hôm nay canh thứ nhất, lên khung sau canh thứ nhất, làm ơn tắt nhắc một tay.)

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

"Như Yên tỷ tỷ, người hôm nay thật xinh đẹp."

Từ Như Yên tiến vào cái này Thái Hòa điện một sát na, Tô Trường An liền chú ý đến nàng.

Hắn đi ra phía trước, nói như vậy.

Vốn là có chút khản trương Như Yên nghe được cái này thanh âm quen thuộc, bỗng nhiên xoay người, khi nàng nhìn thấy trước mắt loại này lộ ra rõ ràng khuôn mặt tươi cười lúc, trong lòng không hiểu cảm thấy bình tĩnh rất nhiều.

Nàng rốt cục lộ ra từ tiến vào đại Ngụy hoàng cung đến nay cái thứ nhất tiểu dung, nàng nói ra: "Tô công tử, người cũng tại a."

"Àn." Tô Trường An gật đầu."Như Yên tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, Bắc đại ca gặp người nhất định sẽ rất cao hứng"

Có lẽ là dần dần thích ứng cái này hoàng cung bầu không khí, lại có lẽ là Tô Trường An để nàng cảm thấy an tâm. Như Yên lúc nói chuyện thanh âm trở nên trôi chảy rất nhiều: "Tạ ơn Tô công tử, người đưa cho Như Yên sách, ta rất thích."

"Thật sao? Ta cũng rất thích đâu. Người cùng Bắc đại ca nhất định có thể giống Nam Uyển giống như Thúy Ngọc cùng một chỗ." Tô Trường An nói như vậy, trên mặt của hắn tiểu dung cũng càng phát ra xán lạn.

Hắn thích những cái kia cùng hắn thích đồng dạng sách người.

Tỉ như Mạc Thỉnh Vũ, cũng tỉ như Như Yên.

"Ồ?" Một bên một mực nghe hai người đối thoại Long Tương Quân chợt lông mày nhu lại nói ra: "Tô công tử còn là một vị yêu sách người, lúc nào được nhân rồi, nếu không đem người sách thích nói cho Long mỗ nghe một chút?"

Tô Trường An bởi vì nghĩ đến Như Yên lập tức liền có thể lấy cùng nàng đợi đã lâu tình lang gặp nhau, cho nên tâm tình thật tốt. Đối với Long Tương Quân ác cảm cũng thiếu mấy phần, hắn nhẹ gật đầu, ứng thừa xuống tới.

"Ha ha, đây không phải Long huynh sao? Nghĩ không ra người cũng tới." Lúc này một đạo cười mở miệng vang lên, một vị nam tử cùng một vị lão giả cùng nhau mà tới. Tô Trường An định thần nhìn lại lại là đại Ngụy thái tử điện hạ.

Long Tương Quân nghe vậy xoay người, nhưng hắn trong ánh mắt nhưng không có mấy may ngoài ý muốn, tựa hồ từ vừa mới bắt đầu cũng đã ngờ tới sẽ có tình cảnh như vậy. Hắn chấp tay, câu hạ thân eo, dùng cực kỳ tiêu chuẩn dáng vẻ hướng về vị này đại Ngụy Thái tử hành lễ, nhưng hắn giọng nói chuyện bên trong lại nghe không ra có chút tôn trọng.

"Gặp qua thái tử điện hạ, thừa tướng đại nhân."

Hắn như vậy không mặn không nhạt nói.

"Hai cái vị này là?" Thái tử lại tựa hồ như nghe không hiểu Long Tương Quân trong giọng nói bất kính, trên mặt của hắn vẫn như cũ gió xuân ấm áp chỉ vào Tô Trường An cùng Như Yên hỏi.

"Vị này là Thiên Lam viện Ngọc Hành đại nhân đồ tôn, Tô Trường An Tô công tử." Long Tương Quân chỉ chỉ Tô Trường An, nói. Không biết hắn là làm gì nghĩ, đang nói câu nói này thời điểm, cái kia lúc đầu có chút âm nhu thanh âm chợt lớn mấy phần. Toàn bộ bên trong điện đều tại lúc này vừa quay đầu, nhìn về phía Tô Trường An.

Thái tử nụ cười trên mặt cứng đờ, mà vị kia một mực hơi hít mắt lại, bị Long Tương Quân xưng là thừa tướng lão giả hai mắt cũng vào thời khắc ấy chợt mở to một chút.

Từng đạo thần thức phô thiên cái địa lại không che giấu chút nào lao qua.

Bọn hắn tại Tô Trường An trên thân quét qua về sau, lại nhao nhao thối lui.

Quá trình này cực nhanh, bất quá thời gian một cái nháy mắt, nhưng Tô Trường An trên mặt lại chợt xuất hiện lít nha lít nhít mồ hôi lạnh.

Dùng thần thức dò xét một vị tu sĩ là một kiện tức không hợp cấp bậc lễ nghĩa sự tình, mà dạng này không hợp cấp bậc lễ nghĩa sự tình bình thường đều cần làm được cực kỳ bí ẩn. Mà dám như thế trắng trợn dùng thần thức dò xét một vị tu sĩ, chỉ có thể nói rõ hai chuyện.

Hoặc là dò xét người có đầy đủ tự tin, không sợ đắc tội vì này tu sĩ. Lại hoặc là nói là, trong mắt bọn hán vị này tu sĩ đã là một người chết, mà đối người chết tự nhiên liền không cần nói cái gì cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng Long Tương Quân nhưng không có chú ý tới Tô Trường An dị dạng, hoặc là nói, hán làm bộ không có chú ý tới.

Ánh mắt của hán rơi vào Như Yên trên thân.

Ánh mắt của hán chợt híp lại.

Như Yên tâm run lên bần bật, nàng tại Mẫu Đan các mang theo hơn mười năm, nàng rất quen thuộc cái ánh mắt này.

Nàng biết, đương Các chủ lộ ra ánh mắt như vậy lúc, liền cho rằng cái này có người muốn xui xẻo.

"Về phần cái này sao. Là ta Mẫu Đan các đã từng một vị hoa khôi." Long Tương Quân nói như vậy nói.

Lời vừa nói ra, ngồi đây phải sợ hãi.

Cùng sau lưng Thái tử một vị quan võ ăn mặc nam tử trung niên, dẫn đầu đứng dậy, hán chỉ vào Long Tương Quân liền quát mắng: "Long Tương Quân, ngươi không muốn ý vào mình Long gia gia đại nghiệp đại liền đến chỗ giường oai! Nơi này là đại Ngự hoàng cung! Thánh Hoàng có thể để người loại này người buôn bán nhỏ tới tham gia thọ yến đã là mỗ đại ân, ngươi còn dám mang theo một vị xuất thân thấp hèn ô uế nữ tử!"

"Chương tướng quân nói đùa. Thánh Hoàng đại ân, ta Long gia thế nhưng là khắc trong tâm khảm, sao dám quên đi? Sao lại dám va chạm hán thọ yến. Lần này mang theo nàng này đến đây, lại là có ý tốt a." Long Tương Quân khi định thần nhàn nói, không chút nào đem vị nam tử kia quát mắng để ở trong lòng.

"Ngươi còn dám giao biện! Ngươi đây rõ ràng chính là cố ý nhục ta Thánh thượng!" Vị kia họ chương tướng quân hiển nhiên bị Long Tương Quân thái độ chọc giận, hán tiến lên một bước lớn tiếng nói ra: "Người tới, cho ta đem cái này nữ nhân trói ra ngoài, giải vào thiên lao!"

Hiển nhiên, vị này Chương tướng quân quan hàm không nhỏ, hán quát to một tiếng roi xuống đất, chung quanh bọn hộ vệ liền xông tới, làm bộ liền muốn bắt Như Yên.

Mà Như Yên bất quá là một vị yếu lưu nữ tử, nàng chẳng biết tại sao sự tình liền đến loại tình trạng này, nhưng nàng theo bản năng hướng Long Tương Quân sau lưng nhích lại gần, muốn tìm kiếm bảo hộ. Nhưng Long Tương Quân lại không nhúc nhích đứng ở đó, không có chút nào tính toán ra tay.

Tô Trường An cũng rút cục tại trận này bỗng nhiên phát sinh biến cố bên trong hồi phục thần trí, hán không rõ ràng Như Yên thân phận đến tột cùng trêu chọc đến ai, cũng không rõ ràng vì cái gì đám người này tại sao muốn đối một cái không có chút nào tu vi nữ tử đốt đốt bức bách. Nhưng hán tay đã theo bản năng giữ tại hán trên chuôi đao.

"Chậm đã!"

Lại tại lúc này, một thanh âm vang lên.

Tô Trường An ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Ngũ hoàng tử cùng hán sư tỷ dẫn một đám người đi tới, hán giống như là tìm được chủ tâm cốt, đem cầm chuôi đao để tay xuống dưới, hán theo bản năng cho rằng, Ngũ hoàng tử cùng sư tỷ tất nhiên sẽ trợ giúp Như Yên.

Vây quanh hộ vệ tự nhiên không dám ngỗ nghịch Ngũ hoàng tử ý tứ, bọn hán có chút chần chờ sau liền lui xuống.

"Hoàng đệ có gì chỉ giáo?" Thái tử quay đầu nhìn về phía đi tới Hạ Hầu hiên nói. Trên mặt hán thần sắc rất thành khẩn, thành khẩn đến làm cho người tìm không ra một tia mao bệnh.

"Hoàng huynh." Hạ Hầu hiên cũng rất cung kính đối Thái tử cung kính khom người tử, nụ cười trên mặt hán ám áp tựa như gió xuân. Hán nhìn thoáng qua khi định thần nhàn Long Tương Quân như là nói ra: "Long huynh mặc dù làm việc thả thoải mái không bị trói buộc, nhưng tuyệt không phải hạ người lỗ mãng, hán mang theo nàng này đến, có lẽ có đạo lý của hán, chúng ta không ngại nghe hán nói xong, lại định đoạt sau, hoàng huynh ý như thế nào."

"Cái này. . ." Thái tử sững sờ, hán tự nhiên biết Long Tương Quân chuyện làm có không giống mặt ngoài đơn giản như vậy mục đích, nhưng hán rõ ràng hơn, mục đích này mặc kệ là cái gì, nhưng tuyệt đối không phải đối với hán có lợi sự tình. Nhưng Hạ Hầu hiên một phen nhưng lại để hán tìm không ra một tia mao bệnh, cho nên hán có chút chần chờ nhìn một chút bên người lão giả. Thẳng đến trông thấy vị lão giả kia nhỏ không thể thấy gât đầu về sau, trong lòng bất an mới bình phục lại. Hán nói ra: "Đã như vậy liền theo hoàng đệ chi ngôn đi."

"Cám ơn hai vị hoàng tử." Long Tương Quân lần nữa cung kính hướng về phía hai người hành lễ, sau đó hán quay người nhìn về phía Thái tử bên người vị kia hơi híp mắt lại lão giả, cũng chính là đại Ngự thừa tướng —— Tư Mã hủ!

"Ta nghe nói Thánh Hoàng bệ hạ gần nhất triệu hồi tại Tây Lương xưa nay có thiện chiến chi danh nho tướng Bắc Thông Huyền. Không biết nhưng có việc này?" Ánh mắt của hán chợt híp lại thành một đường nhỏ, bên trong lóe ra một loại nào đó không hiểu quang mang, nhìn trừng trừng lên trước mặt vị lão giả này.

Đây là một kiện rất lớn mật sự tình.

Phóng nhân đại Ngụy triều chính, ngoại trừ Thánh Hoàng, chi sợ cũng rất cuộc tìm không ra mấy người dám dạng này nhìn chăm chăm vị này đại Ngụy thừa tướng.

Bởi vì hắn là một cái rất người thần bí, không ai biết hắn từ nơi nào đến, cũng không ai biết tu vi của hắn đến cùng tại loại tình trạng nào. Hắn cứ như vậy bỗng nhiên bị Thánh Hoàng bổ nhiệm làm thừa tướng, Thánh Hoàng nghi kỵ hắn, nhưng lại nể trọng hắn. Ngay tại mâu thuẫn như vậy bên trong, hắn tại cái này dưới một người trên vạn người vị trí đã chờ đợi rông rãi bốn mươi Xuân Thu.

Đợi cho những cái kia phản đối hắn người đều muốn a chết đi hoặc là trầm mặc, đợi cho Thánh Hoàng đã dần dần già đi, không còn có tinh lực đối phó hắn. Hắn nghiễm nhiên đã trở thành toàn bộ đại Ngụy nhất có quyền lực mấy người một trong.

Mà dạng này một cái như là ác lang âm trầm, lại như hùng sư cường đại người, tự nhiên không ai nguyện ý trêu chọc. Chỉ ít đã thật lâu không người nào dám trêu chọc.

Nhưng Long Tương Quân hôm nay, tựa hồ muốn làm một lần kia hồi lâu không có người làm qua sự tình.

Thái Hòa điện bên trong chợt trở nên yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào vị lão giả kia trên thân, bọn hắn đã có thể tưởng tượng đương vị lão giả này mở mắt ra lúc, sẽ là một trận như thế nào cuồng phong mưa rào.

Nhưng sự tình có đôi khi cuối cùng sẽ ngoài dự liệu.

Tại gần gũi trầm mặc về sau, vị kia quyền nghiêng triều chính lão giả chợt nhẹ gật đầu.

"Thật có việc này." Lão giả có chút thanh âm khàn khàn chợt vang lên. "Hắn đã ở trên đường, không lâu, Long công tử liền có thể trông thấy hắn."

Long Tương Quân con mắt hẹp sâu hơn. Hắn lại hỏi: "Ta còn nghe nói thừa tướng đại nhân tựa hồ chuẩn bị đem mình nữ nhi gả cho vị này Bắc Thông Huyền tướng quân, đêm nay liền sẽ để Thánh Hoàng bệ hạ tứ hôn! Phải hay không phải!"

Lời vừa nói ra, mọi người tại chỗ sững sờ.

Tây Lương gần đây tại cùng mọi rợ chiến đấu bên trong liên tục thất bại, cái này cùng vị kia Vô Vương phù ba ngàn không làm rất có quan hệ, Thánh Hoàng ở thời điểm này đem cùng mọi rợ kinh nghiệm tác chiến phong phú Bắc Thông Huyền triệu hồi vốn chính là một kiện không thể tưởng tượng sự tình. Hiện tại xem ra, rất có thể là muốn nâng đỡ một vị nhưng cùng Vô Vương phù ba ngàn địa vị ngang nhau nhân vật.

Như Yên sắc mặt cũng vào thời khắc ấy trở nên tái nhợt, thật giống như lại một thanh trọng chùy hung hăng đập vào ngực của nàng, thân thể của nàng một trận lay động cơ hồ liền muốn ngã xuống. Nhưng nàng cắn răng một cái, nhưng vẫn là sinh sinh đứng ở nơi đó. Cúi đầu, đồ hồng mắt không biết suy nghĩ cái gì.

Đây hết thảy tự nhiên cũng liền rơi vào một bên Tô Trường An trong mắt, hắn đưa tay đỡ Như Yên, sắc mặt của hắn cũng cực kỳ khó coi, nhưng hắn vẫn là tại Như Yên bên tai nhẹ giọng an ủi: "Như Yên tỷ tỷ, không cần lo lắng, ngươi phải tin tưởng Bắc đại ca, hắn nhất định sẽ không đồng ý môn kia việc hôn nhân, các ngươi hắn như vậy lâu. Ngươi nhớ kỹ Nam Uyển sao? Hắn trúng Trạng Nguyên thời điểm, đã từng có người muốn đem nữ nhi gả cho hắn, nhưng hắn vẫn là về tới Thúy Ngọc bên người."

"Ngươi chính là Thúy Ngọc, cho nên Bắc đại ca nhất định chính là ngươi muốn chờ Nam Uyển."

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trăm tôn rượu, trăm khóa tinh

(cảnh thứ hai)

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

"Xác thực có chuyện như thế." Lão giả nói lần nữa, thanh âm của hắn vẫn như cũ không có chút rung động nào. Giống như là khóa rắc rối khó gỡ cây già, mặc ngươi mưa to gió lớn, ta từ sừng sững bất động.

Long Trương Quân khỏe miệng chọt câu lên một vòng ý cười, hần cười nhẹ nói ra: "Nếu là dạng này, kia thừa tướng nhưng phải hảo hảo tạ ơn Long mỗ."

"Ồ?" Lão giả kia hai mắt chọt mở ra, sắc mặt của hần bình tĩnh như trước giống như là một đầm nước đọng, nhưng hần trong mắt lại như có sóng cả phun trào.

Thái Hòa điện chỉ riêng tựa hồ tối rất nhiều, một trận gió không biết từ chỗ nào mà đến, cũng không biết đi hướng nơi nào, nhưng chúng nó lại là từ lão giả cùng Long Trương Quân bên cạnh phát qua.

Lão giả hoa râu râu tóc bị gió lên, Long Trương Quân tay áo tại chấp chờn.

Bọn hần nhìn nhau, trong ánh mắt giống như lấy kim qua thiết mã, trên không trung mãnh liệt đối kháng, lại ai cũng là không mấy may mắn.

Thái Hòa điện trở nên càng phát ra an tĩnh, ngay cả những cái kia ngay tại bận rộn cung nữ hoạn quan cũng đã nhận ra dị dạng, nhao nhao ngừng công việc trong tay, kính úy nhìn xem ở vào bão tuyết trung tâm hai người.

"Thánh Hoàng giá lâm!"

Một tiếng lạnh lạnh thanh âm lần nữa phá vỡ này quý dị yên lặng.

Mà cơ hồ ngay tại cùng một thời gian, trong điện hai người thu hồi ánh mắt của mình.

Đám người nhao nhao tại lúc này trở lại chỗ ngồi của mình, bọn hần biết, có Thánh Hoàng tại, trận này xung đột tạm thời sẽ bình ổn lại.

Tô Trương An tự nhiên cũng trở về đến vị trí của mình, rất khéo chính là, Long Trương Quân cùng Như Yên an vị ở bên cạnh hần.

Long Trương Quân vẫn như cũ bình thân ung dung đứng đưa trên tay hần quạt xếp, mà Như Yên lại cúi đầu, trầm mặc không biết lại làm gì muốn. Thân phận của nàng bị Long Trương Quân đường hoàng nói ra, tự nhiên tránh không được bị ngoại điện những cái kia quan to hiển quý chỉ trích, liền ngay cả những cái kia lui tới hoạn quan cung nữ đối với hần cũng bạch nhãn đối đãi. Nàng vì thế cảm thấy rất bất an, mà càng làm cho nàng bất an là, cái kia thừa tướng muốn đem nữ nhi gả cho Bắc Thông Huyền tin tức.

Đây đối với nàng tới nói, như là sấm sét giữa trời quang.

Đó cũng không phải nàng không tin Bắc Thông Huyền.

Nhưng mười năm.

Mười năm là một cái quá thời gian dài đằng đặc.

Nhất là đối một vị hai mươi tuổi nữ tử tới nói, mười năm, cơ hồ là nàng cả đời này xinh đẹp nhất thời gian.

Hiện tại nàng cũng không tiếp tục là cái kia vô số quan to hiển quý nguyện ý vì đó vùng tiền như rác hoa khô.

Nàng đã mất đi dung mạo xinh đẹp, khỏe mạnh của nàng là lại dày son phấn cũng không thể che hết đuôi cá, nàng hai tóc mai đã có làm sao nhỏ cũng nhỏ không hết tuyết trắng.

Mà trừ đó ra, nàng cơ hồ lại không thể lấy dựa vào đồ vật, còn lại nàng, nói cho cùng bất quá là một cái pháo hoa liễu ngộ hém tới gái lâu xanh.

Nàng không biết lấy mình tàn hoa bại liễu chi thân, lấy cái gì cùng vị kia chưa từng gặp mặt thừa tướng thiên kim tranh chấp.

Nàng dùng mười năm đi cược, nhưng đến giờ phút này, nàng mới hiểu được, mười năm này thời gian, cơ hồ thắng đi nàng tất cả áp ở trên chiếu bạc thẻ đánh bạc. Mà nàng hiện tại duy nhất có thể dùng để đánh cược một lần chỉ còn lại, nam nhân kia, kia đoạn mười năm trước sầu triều miên.

Như Yên muốn đứng người lên, muốn thoát đi chỗ này.

Nàng không muốn cược, cũng không dám cược.

Mười năm này nàng thua mất tất cả, như lại thua rơi một điểm cuối cùng thẻ đánh bạc, nàng liền không có gì cả. Mà không có gì cả người, sống người cũng là chết đi.

Nhưng một cái tay lại tại lúc này, đưa ra ngoài, đưa nàng vừa mới đứng lên thân thể ép xuống.

Cái tay kia nhìn như tinh tế, lại như có thiên quân chi lực, để nàng cơ hồ ngay cả một điểm phản kháng chỗ trống đều không có.

"Tới. Sẽ không đi được." Chủ nhân của thanh âm kia dùng âm nhu thanh âm nói như vậy nói.

Như Yên nghiêng đầu nhìn một chút cái này tướng mạo ôn nhu nam tử, nhìn xem hần híp lại thành một đường nhỏ con mắt, nàng theo cái này nam nhân gần hai mươi năm, cho nên nàng biết, nàng biết nàng không thể vi phạm hần.

Nàng có chút cứng ngắc xoay người qua, lần nữa cúi đầu.

Tô Trường An đem đây hết thấy nhìn ở trong mắt, hẳn tự nhiên mình Bạch Như Yên trong lòng sầu lo, trong lòng của hẳn làm sao không có dạng này lo lắng.

Nhưng hẳn vẫn như cũ cố chấp tin tưởng, Như Yên chính là Thúy Ngọc, Bắc Thông Huyền chính là Nam Uyển.

Hắn cảm thấy trên đời này đã có Mạc Thịnh Vũ cùng sở tiếc gió dạng này đao khách.

Vậy dĩ nhiên nên có giống như Nam Uyển đồng dạng Bắc Thông Huyền.

Đây là một kiện rất không có la tập sự tình, nhưng Tô Trường An cảm thấy trên đời này hẳn là có dạng này một cái đạo lý.

Cho nên hẳn lần nữa đối Như Yên nói ra: "Như Yên tỷ tỷ, nguoi yên tâm, Bắc đại ca nhất định sẽ không đáp ứng môn kia việc hôn nhân."

Mà lúc này, một đám người đi đến.

Hoặc là nói là một đám hoạn quan cung nữ vây quanh đi một mình tiến đến.

Kia là một vị chừng bốn mươi tuổi nam tử.

Hắn mày như đao tước, mắt như sao thành. Hắn thân mang một tịch kim sắc la gấm, quyết đoán đi tới. Trên mặt râu tóc như hùng sư mở ra, dù chưa giận, nhưng một cỗ sâm nhiên uy nghiêm lại như có thực chất tản ra. Những nơi đi qua, vô luận hoạn quan cung nữ, vẫn là Tam công Cửu khanh đều cúi đầu lễ bái.

Cuối cùng, hắn rốt cục đi tới toà kia vàng son lộng lẫy trước ghế rồng.

Hắn xoay người, đem tay áo về sau giương lên, liền kim đao đại mã ngồi ở phía trên.

"Chúng ái khanh bình thân." Thanh âm của hắn hùng hậu vô cùng, như hồng chung đại lý vang lên.

"Tạ chủ long ân." Thái Hòa điện đám người nói như vậy. Sau đó đám người đứng dậy, ngồi ngay ngắn vị trí của mỗi người.

"Trẫm Bắt nguồn từ một tí, đi tại vô tốt. Sinh gặp loạn thế, Hán thất ngu ngốc, dân chúng lầm than. Mà lúc không anh hùng, làm thẳng nhãi ranh thành danh. Liền cầm vũ khí nổi dậy, thử cứu lê dân tại thủy hỏa, đỡ cao ốc tại đem nghiêng."

"Nam chinh bắc chiến tám mươi năm, bình Giang Đông, thu đất Thục, cuối cùng được ta đại Ngự nhất thống."

"Sau đó trăm năm chăm lo quản lý, mới có ta đại Ngự bây giờ thái bình thịnh thế!"

"Ngô Hoàng thánh minh!" Lúc này bách quan cúi đầu uống ừng.

"Hôm nay là cô hai trăm mười một tuổi đại thọ, cái này chén thứ nhất."

"Ta kính Giang Đông mãnh hổ, trời tôn thương Sở Tiêu Hàn!" Nam tử nâng chén nhìn trời nói, thanh âm của hắn tang thương lại thâm thúy, giống như là muốn xuyên qua kia ngàn năm vạn năm thời gian, truyền đến kia đoạn quần hùng cùng nổi lên thời gian bên trong.

"Kính Sở Tiêu Hàn!" Bách quan đồng thời nâng chén, đối tình không nói như vậy.

danh chấn hoàn vũ, thật lâu không thôi.

Một tôn rượu hết.

"Chén thứ hai này!" Nam tử lần nữa nâng chén nhìn trên trời sao trời.

"Ta kính đất Thục Ngọa Long, trời thảm thiết ngọc trái thành!"

"Kính ngọc trái thành!"

Lại là một tôn rượu hết.

"Cái này chén thứ ba, ta kính Thiên Lam hai hùng, Thiên Xu Thiên Quyền!"

...

Sau nửa canh giờ. Đã gần trăm tôn rượu uống cạn.

Mà Thánh Hoàng cũng nhắc tới ra gần trăm cái tính danh.

Mà những người này, bọn hán cùng Thánh Hoàng hoặc địch hoặc bạn, nhưng đều không ngoại lệ đều là tinh vẫn, đều là tại cái này hai trăm năm, nhân tộc từ loạn thế đi hướng thịnh thế chỗ hy sinh hết tinh vẫn. Trong bọn họ mỗi một cái đều là một đạo truyền kỳ, đều đáng giá dùng bút ghi lại việc quan trọng.

Nhưng đều không ngoại lệ, bọn hán đều đã chết.

Mà Thánh Hoàng còn sống.

Có lẽ là từ kinh cấp trên duyên cớ, vị này đại Ngụy Tuyên Đức vô uy Hoàng đế chợt trở nên có chút hoảng hốt. Hán phóng tầm mắt nhìn tới, cái này cả triều văn võ, càng lại không một người là khi đó người cũ.

"Bọn hán đều đã chết." Hán dùng chính hán mới có thể nghe thấy thanh âm tự lẩm bẩm.

Làm một người mà nói, hán sống được quá lâu, lâu đến những cái kia hán yêu cùng hận qua người đều đã chết đi.

Hán không hiểu cảm thấy một trận cô đơn.

Hán nghĩ nghĩ, chợt nhớ lại ở trên đời này tựa hồ còn có một người như vậy còn sống, cùng hán già đến trên đời này tại vô tướng biết người.

"Ngọc Hành đâu? Trẫm muốn cùng Ngọc Hành nâng ly một chén!" Hán nói như vậy.

Nhưng lại không người ứng hán.

"Trẫm hỏi các người, Ngọc Hành đâu! ?" Hán nhìn xem dưới đài văn võ bá quan hỏi lần nữa.

Tất cả mọi người nhìn ra được cái này đại Ngụy Thánh Hoàng đã có chút men say, cho nên quần thần cúi đầu, không dám ở nơi này cái thời điểm sờ hán rủi ro.

"Bệ hạ, Ngọc Hành đại nhân thân thể ốm việc gì, không thể tới tham gia lần này thọ yến." Lúc này, vị kia đại Ngụy thừa tướng Tư Mã hủ đứng dậy, hán chấp tay cúi đầu nói như thế.

"Nhưng hán đồ tôn, Thiên Dao Mạc Thỉnh Vũ đồ đệ tới."

"Đồ tôn?" Thánh Hoàng sững sờ, tựa hồ đang có gắng hồi tưởng đến mình phải chăng đã từng thấy qua một người như vậy.

"Bệ hạ quên rồi? Người còn từng cùng vi thần nói qua lần này muốn liền Lam Linh Trấn sự tình ban thưởng hán cùng Ngụy Linh Thần đem từ đâu." Tư Mã hủ vẫn như cũ cúi đầu, nhắc nhở.

"Đúng!" Thánh Hoàng vỗ một cái trước người án đài, giống như là nhớ tới chuyện rất trọng yếu."Nhanh tuyên hai người này yết kiến!"

Bên cạnh hán một mực đứng thẳng vị kia hoạn quan, khi lấy được thụ ý về sau, hắng giọng một cái, dùng cái kia lạnh lạnh vô cùng tiếng nói nói.

"Tuyên Thiên Lam viện học sinh, đại Ngụy nam tước Tô Trường An, thần tướng đồ vĩ chi tử, Đỗ Hồng Trường yết kiến!"

Tô Trường An sững sờ, hán không nghĩ tới còn có chuyện như vậy, vốn cho rằng chỉ là giúp sư tỷ làm một trận giao đấu mà thôi, lại không nghĩ còn muốn diện thánh.

Hán không khỏi có chút khản trương, hán đem vừa mới cầm trên tay tường tận xem xét bình rượu buông xuống vội vàng hướng phía trước điện đi đến —— hán có chút bối rối, cho nên đi được có chút gấp rút, nhưng không có mấy may men say. Cha của hán tỏ thái độ thích rượu như mạng, nhưng hán lại bởi vậy chán ghét rượu, cho nên tại vừa mới trận kia tân khách uống thả cửa đi ngang qua sân khấu bên trong, hán lại chỉ là làm dáng một chút, kì thực giọt rượu không dính.

Đài hán đi đến trước điện lúc, Đỗ Hồng Trường đã cúi đầu quỳ sát ở nơi đó, Tô Trường An cũng không hiểu những lễ nghi này, cho nên cũng liền học Đỗ Hồng Trường bộ dáng quỳ xuống.

"Các người ai là Ngọc Hành đồ tôn, ngẩng đầu lên, để trẫm nhìn xem!" Trên đài người thanh âm bỗng nhiên vang lên.

Tô Trường An có thể cảm giác được, nói lời này lúc, Thánh Hoàng cũng không có sử dụng chút nào linh lực, nhưng hán lại bản năng sinh ra một cỗ muốn thần phục ảo giác. Hán cắn răng, hắt ra cái này không hiểu xông tới suy nghĩ. Sau đó hán ngẩng đầu lên, nhìn về phía nam nhân trước mắt này, cái này thống trị thiên hạ trăm năm lâu Tuyên Đức vô uy Hoàng đế.

"Người tên là gì?" Trên đài người như vậy hỏi.

"Tô Trường An." Hán thành thật trả lời.

"Tô Trường An?" Thánh Hoàng thì thào một lần, "Trường An, Trường An. Trường trị cửu an. Tên rất hay!"

Hắn giống như thật cao hứng, nhưng Tô Trường An lại cảm thấy kỳ quái. Trường An là một cái rất ly kỳ danh tự sao? Đại Ngụy hoàng đô không liền gọi Trường An sao?

"Người chính là tại bắc địa bị Mạc Thỉnh Vũ nhận lấy đồ đệ?" Thánh Hoàng lại hỏi.

"Ân." Tô Trường An gật đầu.

"Nói như vậy, là người nhìn xem Mạc Thỉnh Vũ giết Huỳnh Hoắc?" Hỏi cái này nói thời điểm, Thánh Hoàng thanh âm chợt trở nên có chút không giống, không biết là bởi vì từ kinh nguyên nhân, hay là có thâm ý khác.

Tô Trường An cái trán bởi vì cái này xử chí không kịp đề phòng vấn đề mà hiện ra đầy đặc mồ hôi dấu vết.

Hắn chợt ý thức được, sư nương sinh tử, giấu diếm không đủ Ngọc Hành sư thúc tổ, vậy dĩ nhiên cũng nên không gạt được trước mắt vị nam tử này.

Nhưng hắn đang do dự mấy hơi về sau, vẫn là kiên trì nói.

"Là. Ta tận mắt nhìn thấy sư phó một đao chém xuống Huỳnh Hoắc mệnh tinh!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cừ non trong bầy sói

(hôm nay Canh [3], còn có một canh!)

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

"Là. Ta tận mắt nhìn thấy sư phó một đao chém xuống Huỳnh Hoắc mệnh tinh!"

Tô Trường An thanh âm tại an tĩnh Thái Hòa điện bên trong quanh quẩn.

Thánh Hoàng cũng không nói lời nào, ngón tay của hắn nhẹ nhàng gõ lấy trước người án đài, hắn nhìn xem Tô Trường An, trong mắt là ngoạn vị ý cười.

Tô Trường An mồ hôi trên trán dấu vết sâu hơn, hắn theo bản năng muốn né tránh Thánh Hoàng ánh mắt, nhưng lại rất vui sướng biết đạo dạng này không đúng, thế là hắn kiên trì đối mặt Thánh Hoàng ánh mắt.

Thái Hòa điện bên trong bầu không khí âm trầm đến tựa như có thể chảy ra nước.

"Tốt!" Sau một hồi lâu, Thánh Hoàng quát to một tiếng, chén rượu trên tay lần nữa giờ lên.

"Kính Thiên Dao Mạc Thỉnh Vũ!" Hắn nói như thế, sau đó đem trong chén chi vật uống một hơi cạn sạch.

"Kính Mạc Thỉnh Vũ!" Bách quan uống ứng.

"Ân. Mạc Thỉnh Vũ cho Thiên Lam viện thu một đồ đệ tốt a!" Thánh Hoàng tựa hồ trong lời nói có hàm ý, hắn lại liếc mắt Tô Trường An một chút, quay đầu nhìn về phía một bên một mực ôm lấy đầu Đỗ Hồng Trường.

"Người chính là Ngụy Linh Thần đem Đỗ Vĩ nhi tử?" Thánh Hoàng hỏi như thế nói.

Tựa hồ đối với Thánh Hoàng có một cỡ thiên nhiên sợ hãi, Đỗ Hồng Trường thân thể rõ ràng vào thời khắc ấy run lên, hắn ngẩng đầu, hốc mắt tựa hồ bởi vì khóc qua, cho nên có chút đỏ lên, lại có một chút phát sung.

"Chính là vị thần." Hắn nói như vậy nói. Thanh âm rất trầm thấp, nhìn ra được cũng không có từ phụ thân qua đời trong bi thống ra.

"Đỗ Vĩ . ." Thánh Hoàng thanh âm cũng trầm thấp xuống, "Đi theo quả nhân tính ra cũng có hơn ba mươi năm. Trẫm nhìn hắn tại Tây Vực chinh chiến nhiều năm, lao khổ công cao, vốn nghĩ triệu hồi kinh đô để hắn vượt qua một trận sóng yên ổn thời gian, ai ngờ lại Lam Linh Trấn gặp gỡ kẻ xấu, mất mạng. Cái này thực đến quả nhân chỉ tội a." Nói Thánh Hoàng duỗi ra tay áo dài che mặt, một phái cực kỳ bi ai muốn khóc bộ dáng.

"Bệ hạ nên bi thương, có thể vì đại Ngụy chiến tử, là cha ta cả đời mong muốn, bây giờ nghĩ lại hân cũng là chết có ý nghĩa." Đỗ Hồng Trường vội vàng lễ bái, giọng thành khẩn không như có nửa phần làm bộ, chỉ là hân thấp trong mắt lại tránh lộ cái này hung quang.

Nếu như nói một tháng trước hân vẫn là cái kia ý vào gia thế của mình cùng bẩm sinh thiên phú mà đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng, không ai bì nổi ăn chơi thiếu gia. Như vậy hiện tại Đỗ Hồng Trường đã hoàn toàn thu liễm hân bản tính.

Hân bắt đầu không còn đem mình nội tâm ý nghĩ viết lên mặt, bắt đầu học cùng người khác nhau nói khác biệt, bắt đầu thấp hân tự cho là thẳng tắp sống lưng. Bởi vì tại Đỗ Hồng Trường chết đi đoạn thời gian này bên trong phát sinh một ít sự tình để hân hiểu được, mất đi thần tượng chỉ từ quang hoàn hân, muốn tại cái này sai lang trải rộng trong thành Trường An sống sót, chỉ có cố gắng để cho mình trở nên cường tráng, cường tráng đến có thể trở thành những này sai lang một phần tử. Mà ở trước đó, người liền đến như bóng dề dịu dàng ngoan ngoãn, bình thường người vật vô hại. Hân đã hiểu đạo lý này, nhưng là Tô Trường An còn không hiểu.

Thánh Hoàng rất hài lòng trước mặt đứa bé này biểu hiện, mặc dù hân làm được còn chưa đủ tốt, mặc dù trong ánh mắt của hân còn có không nên tồn tại quang mang đang lóe lên. Nhưng ít ra hân đã có tại cái này trong thành Trường An sống tiếp tư cách.

"Hai người các người một vị là Mạc Thỉnh Vũ chi đồ, một vị là thần tượng chi tử, đều coi là trung lương về sau. Lại đều là thanh niên tài俊, tu vi không tầm thường, lại tại Lam Linh Trấn sự tình có công, trăm lòng rất an ủi."

"Hai người tiến lên rất nghe phong!" Thánh Hoàng nói như vậy.

"Đỗ Hồng Trường, ngay hôm đó lên trăm phong người làm linh liệt bá, thế tập đời thứ ba, thưởng ba trăm mẫu, hoàng kim ngàn lượng!"

"Tô Trường An, ngay hôm đó lên trăm phong người làm huyết đao bá, thế tập đời thứ ba, thưởng ba trăm mẫu, hoàng kim ngàn lượng!"

Lời vừa nói ra, Tô Trường An mặc dù ngoài ý muốn nhưng lại chưa phát giác có hân, hân đối chút tước vị từ trước đến nay hứng thú mệt mệt, hân thấy loại này hư danh, ngoại trừ tại cùng Kỳ Đạo đầu võ mồm lúc có thể lấy ra ép một chút hân bên ngoài, liền không còn gì khác tác dụng.

Nhưng Đỗ Hồng Trường lại không giống, phụ thân của hân là thần tượng, nhưng hân không phải. Phụ thân của hân chết đi, nói dễ nghe hân là trung liệt về sau. Nhưng nói không dễ nghe, thân phận của hân cùng thứ dân không khác. Mà một cái không quyền không thế thứ dân, lại có một ít phụ thân hân đương triều làm quan lúc kết xuống thù hận, vậy hân cuộc sống sau này là nên như thế nào, ngẫm lại liền biết. Mà bá tước, mặc dù không nói được là cỡ nào quyền cao chức trọng tước vị, nhưng ít ra Thánh Hoàng dùng cái này cấp ra một cái thái độ, một cái hân muốn bảo toàn thái độ của hân.

Mà thái độ này, mặc dù không thể hoàn toàn cải biến hiện trạng của hân, nhưng là hân tại cái này trong thành Trường An sống tiếp trọng yếu thể đánh bạc. Đỗ Hồng Trường trên mặt trời lên vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh lại đè ép xuống. Hân cùng Tô Trường An gần như đồng thời lần nữa dập đầu, nói ra: "Tạ Ngộ Hoàng long ân."

"Ngô. Lui ra đi. Về sau hảo hảo tu luyện, sớm ngày trở thành ta đại Ngụy lương đồng!" Thánh Hoàng gật đầu nói.

Hai người gật đầu xác nhận, sau đó nhao nhao lui trở về mình hành động.

Mà lúc này ngoài điện một vị hoạn quan cúi đầu vội vã đi đến, hân tại khoảng cách Thánh Hoàng xa vài chục trượng địa phương quỳ xuống, nói ra: "Bẩm báo bệ hạ, Tây Lương Bắc Thông Huyền tướng quân cầu kiến!"

Trong điện chợt trở nên có chút âm ỉ, một số người bắt đầu châu đầu ghé tai.

Bắc Thông Huyền.

Tại một canh giờ trước đó, ở đây rất nhiều người cũng không đem hân để vào mắt, hân mặc dù tại Tây Lương có nhiều chiến công, nhưng dù sao vị ti nói nhẹ. Nhưng vừa mới trước điện kia một trận xung đột, lại làm cho những này văn võ bá quan nhóm ý thức được, nam tử này, có lẽ sẽ tại tương lai không xa trở thành một tả hữu Tây Lương chiếm cứ nhân vật.

Như Yên thân thể cũng đang nghe cái tên đó một sát na chợt lắc một cái, nằng ngắc đầu, có chút chờ mong lại có chút sợ hãi nhìn về phía ngoài điện.

Nàng biết, trận này đánh cược nàng tất cả ván bài, cuối cùng đã tới bắt đầu phiên giao dịch thời điểm.

Thánh Hoàng trên mặt cũng vào lúc này hiện ra một vòng ý cười, hân nói ra: "Nhanh nghênh hân tiến đến!"

"Vâng." Quỳ trên mặt đất hoạn quan đáp, sau đó hân đứng người lên, hướng về phía ngoài điện hô: "Tuyên Tây Lương Bắc Thông Huyền yết kiến!"

Cộc! Cộc! Cộc!

Mà một đạo giày ủng cùng mặt đất tiếng va chạm như vậy vang lên. Mọi người đều quay đầu theo tiếng kêu nhìn lại.

Chỉ gặp một vị dáng người thon dài nam tử trung niên, thân mang một bộ màu đen giáp trụ, đạo bước mà tới.

Hân một đầu tóc xanh bị cẩn thận tỉ mỉ cao cao co lại, dùng một viên ngọc trầm chuyển lên. Hân dáng dấp rất là tuấn tiểu, nhưng giữa lông mày lộ ra một cổ âm nhu, bờ môi như uống máu tinh hồng. Mà những nơi đi qua, một đạo nhân nhạ mùi máu tanh tứ tán ra.

Hắn cứ như vậy mắt nhìn thẳng đi tới Thánh Hoàng dưới đài, hắn nửa quỳ hạ thân, cúi đầu trầm giọng nói ra: "Mặt tướng Bắc Thông Huyền chúc thọ tới đây, còn xin bệ hạ giảng tội!"

"Ha ha!" Thánh Hoàng trên mặt lại không có chút nào tức giận chi ý, hắn lên tiếng cười một tiếng, nói ra: "Ái khanh trả lại đồ thay trầm bình một chỗ nạn trộm cướp, này đến đại công, có tội gì, mau mau xin đứng lên."

"Vâng." Bắc Thông Huyền nói như thế. Hắn từ dưới đất đứng lên thân thể, như là một tòa pho tượng đứng ở đó, không nhúc nhích.

"Ái khanh, trầm hai ngày trước thu được tâu chương, nói người mười mấy ngày trước một người đẹp trai năm trăm thiết kỵ tập kích bất ngờ man tướng Hồ Diên tá hậu phương, giải lai Vân Thành nguy hiểm, nhưng có việc này?" Thánh Hoàng rút đây một tôn rượu, nhìn về phía Bắc Thông Huyền hỏi.

"Thật có việc này." Bắc Thông Huyền trầm giọng đáp, hắn lúc nói lời này thân eo vẫn như cũ nghe được cái mũi, con mắt hư nhìn qua phía trước, tựa hồ không có chút nào bởi vì chuyện này mà có chút tự ngạo.

"Tốt!" Nhưng Thánh Hoàng lại có vẻ thật cao hứng, hắn bỗng nhiên vỗ trước mắt án đài, nói ra: "Anh hùng xuất thiếu niên a! Bắc ái khanh tuổi tác xem ra bất quá chừng ba mươi tuổi, lại dũng khí hơn người, nên thưởng nên thưởng."

Những năm gần đây có thể để cho Thánh Hoàng như thế khen ngợi người cũng không nhiều, hoặc là nói cơ hồ không có. Thì theo lý mà nói nên là một kiện chuyện rất đáng giá cao hứng, nhưng Bắc Thông Huyền trên mặt thần sắc nhưng không có vì vậy mà có chút biến hóa, hắn chỉ là cực kỳ bình thản nhẹ gật đầu, trong miệng nói ra: "Bệ hạ quá khen, mặt tướng thực không cảm đảm."

"Ái khanh không cần khiêm tốn. Người cho quả nhân ngắm lại đến tốt cùng nên thưởng người vật gì?" Nói, Thánh Hoàng ngồi về phía sau hắn cái kia thanh long ý, giống như là rất buồn rầu nắm lấy râu mép của mình khổ sở suy nghĩ.

"Bệ hạ." Lúc này, Tì Mã Hủ lần nữa đứng dậy. Hắn chấp tay cúi đầu như là nói ra: "Người quên Ngụy Linh Thần là nước hy sinh thân mình, cái này đại Ngụy hai mươi bốn thần tướng chỉ vị liên trống đi một cái danh ngạch."

Lời vừa nói ra, ngồi đây phải sợ hãi.

Đại Ngụy thần tướng là bậc nào cao vinh quang, cái nào không phải đầm máu sa trường mấy chục năm vinh quang. Mà trước mắt vị này Bắc Thông Huyền, mặc dù có chút danh tiếng, nhưng so với những cái kia rong ruổi sa trường nhiều năm lão tướng lại chênh lệch chi ngàn dặm.

Đỗ Vĩ vừa chết, không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vị trí này, há có thể để cùng Bắc Thông Huyền cái này không biết từ chỗ nào xuất hiện hậu sinh nhiều tiền cơ. Nhưng này nghĩ nhưng lại là Tì Mã Hủ đưa ra, mọi người tại chỗ mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng lại do dự do dự không dám nói nói.

"Hả?" Thánh Hoàng lông mày nhíu lại, hắn ngồi dậy, một đôi mắt hồ lóe dọa người hào quang nhìn chòng chọc vào trước mắt lão giả này. Nhưng lão giả lại như chưa tỉnh, cúi đầu chấp tay rất cung kính đứng ở đó.

"Chúng ái khanh cảm thấy thế nào?"

Thánh Hoàng thanh âm giống như kinh lôi chợt vang lên, nguyên bản bởi vì Tì Mã Hủ đề nghị mà trở nên ồn ào Thái Hòa điện lần nữa giống như quỷ mị yên tĩnh trở lại.

Dưới đài văn võ bá quan đều cúi đầu, bọn hắn tự nhiên không đồng ý chuyện như vậy, nhưng Tì Mã Hủ ý tứ nhưng lại không phải bọn hắn dám nghĩ nghịch. Cho nên bọn hắn tại lúc này đều không hèn mà cùng lựa chọn trầm mặc.

Quý đệ như vậy yên tĩnh đại khái kéo dài hai mươi hơi thở không đến thời gian.

Một thanh âm, phá vỡ dạng này trầm mặc.

Kia là một vị thiếu niên mặc áo trắng.

Hốc mắt của hắn còn có chút sưng vù, cánh tay ống tay áo chỗ còn quần một tấm màu đen vải.

Dạng này vải. Tại đại Ngụy, chỉ có trong nhà có trường bối qua đời lúc, mới có thể mang lên.

Thiếu niên kia tách mọi người đi ra, đi đến Thánh Hoàng dưới đài, chấp tay cúi đầu. Nói ra: "Bệ hạ, vì thần có một lời, không đáng giảng không làm giảng."

Thánh Hoàng con mắt chợt hí xuống tới, khóe miệng của hắn câu lên một vòng ý cười.

"Cứ nói đừng ngại." Hắn nói như vậy.

Mà vị kia cúi đầu lão giả, hắn con mắt nửa hí bên trong cũng tại lúc này, hiện lên một đạo tinh quang.

"Bắc tướng quân tại Tây Lương nhiều lần lập kỳ công, riêng có uy danh. Tuy là nho tướng, nhưng dũng khí hơn người; mặc dù tư lịch còn thấp, nhưng gia phụ tại lúc cũng thường nói với ta, Bắc tướng quân dụng binh như thần, hắn mặc cảm."

"Muốn ta đại Ngụy hiện tại tuy là thái bình thịnh thế, nhưng bắc có yêu tộc, tây có Man Quốc. Đàn sói đảo mắt, vừa phòng sự tình, dung không được một tia lười biếng. Tiên phụ đã vong, nhưng thần tướng chỉ vị lại không thể trống chỗ. Bây giờ phóng nhân triều chính trên dưới chỉ có Bắc tướng quân có thể chịu được này trách nhiệm!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bắc Thông Huyền

(hôm nay canh thứ tư:!))

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

Lời vừa nói ra, trên trận văn võ bá quan lần nữa xì xào bàn tán.

Đại Ngụy thần tướng cũng không phải là cái gì lấy lòng danh xưng, mà là thực sự chức quan. Đứng hàng tại Tam công Cửu khanh phía dưới, cơ hồ là một vị võ tướng cả đời có khả năng đến vị trí cực hạn, lại hướng lên chính là một trong tam công Thái úy. Mà Thái úy, chỉ cần vị kia còn sống, những người khác liền vĩnh sinh vô vọng.

Bắc Thông Huyền là Tây Lương nhân tài mới nổi.

Đỗ Hồng Trường là vừa vận đền nợ nước Ngụy Linh Thần đem từ.

Mà hán mở miệng, đề cử Bắc Thông Huyền vì thần tướng. Nhìn như hiểu rõ đại nghĩa, nhưng càng nhiều người lại tại phía sau âm thầm chế nhạo hán mua tổ cầu vinh.

Ti Mã Hủ héch miệng lên một vòng không dễ dàng phát giác đường vòng cung.

Thánh Hoàng sắc mặt lại thay đổi một lần, hán nhìn trừng trừng lên trước mắt cái này còn có chút khiếp đảm thiếu niên.

Bản này chính là một trận đánh cờ. Một trận hán cùng Ti Mã Hủ ở giữa đánh cờ.

Mục đích của bọn hán là nhất trí, nâng đỡ một vị mới tướng lĩnh tại Tây Lương kiểm chế đã dần dần bắt đầu không nghe hiệu lệnh Võ Vương phù ba ngàn.

Đây là bọn hán đều muốn đạt tới kết quả, mà bọn hán làm ra nhân tuyển cũng là nhất trí —— Bắc Thông Huyền!

Như vậy cái này nâng đỡ quá trình liền trở nên rất là trọng yếu.

Bọn hán đều cần đem cái này có thể kiểm chế lại phù ba ngàn người một mực nắm giữ ở trong tay chính mình.

Cho nên tại Ti Mã Hủ đưa ra phong Bắc Thông Huyền vì thần tướng lúc, hán cần một người đứng ra, phản đối đề nghị này, sau đó hán lại vì hán lắng lại rơi những này thanh âm phản đối.

Nhưng hán không nghĩ tới chính là cái này đứng ra người là Đỗ Hồng Trường, mà lời hán nói cùng hán muốn đi ngược lại.

Sau một hồi lâu, Thánh Hoàng rốt cục lên tiếng cười một tiếng: "Anh hùng xuất thiếu niên a! ! ! Tốt!"

"Bắc Thông Huyền tiến lên nghe phong!"

"Thần tại!" Cái này một hệ liệt việc quan hệ hán vinh nhục sự tình cứ như vậy phát sinh ở trước mắt của hán, nhưng hán lại từ đầu đến cuối không có xem ở trận đám người một chút, thẳng đến Thánh Hoàng tiếng nói vang lên, hán mới hướng về phía trước bước ra một bước, lần nữa một chân quỳ xuống.

"Ngay hôm đó lên, trăm phong người làm đại Ngụy thần tướng, xưng là rồng hồng, sau năm ngày, trăm thụ người mười vạn binh phù, đi hướng Tây Lương, bình định man quân!"

Thánh Hoàng tiếng nói vừa dứt, một đạo cương phong trận lên. Trong bầu trời đêm chợt có một ngôi sao lấp lóe, chói mắt tinh quang từ thượng khung

chiếu xuống, xuyên qua tầng mây, xuyên qua ngàn dặm vạn dặm, cũng xuyên qua Thái Hòa điện trong suốt mái vòm chiếu xuống.

Kìa là Thánh Hoàng mệnh tinh —— Tử Vi.

Vạn tinh chi chủ, cũng là thiên hạ chi vương.

Một khi thế bằng bạc từ trên người hắt dăng lên, mọi người tại chỗ lúc này đều sinh lòng quý bái chi ý.

Cái kia đạo tinh quang rất cực rơi vào Bắc Thông Huyền trên thân.

Giống như là có lực lượng nào đó nương theo lấy tinh quang tràn vào trong cơ thể của hắn, hắn tay áo vào lúc đó bị thổi lên, giáp trụ bên trên đồng cánh hoa hoa rung động.

Chỉ là mấy tức thời gian, tinh quang tán đi, sao trời biến mất. Thánh Hoàng ngồi về hắn long ý, mà Bắc Thông Huyền cũng đứng lên.

Tu vi của hắn cũng không có vì vậy mà gia tăng, nhưng hắt sát khí trên người lại trở nên càng thêm dày đặc, trong lúc giờ tay nhắc chân hình như có tinh quang chớp động. Đám người biết, từ đó khoảnh khắc, đại Ngụy nhiều một vị tên là rồng hồng thần tướng.

Tử Vi tinh. Là một viên rất đặc biệt tinh tinh.

Nó cùng trên đời này bất kỳ một vì sao cũng khác nhau.

Nó không cần tu luyện, cũng không cần cảm ngộ.

Chỉ cần một vị tinh vẫn đạt được người trong thiên hạ tán thành, đẳng cơ làm đế, như vậy mệnh tinh của hắn liền sẽ vào thời khắc ấy trở thành Tử Vi.

Mà Tử Vi có được một cái không giống bình thường năng lực —— sắc phong!

Thánh Hoàng vừa mới sử dụng chính là loại này năng lực. Đây là một kiện cực kỳ hao phí tâm thần sự tinh, cũng không phải là tất cả đại Ngụy thần tướng đều có thể đến vinh hạnh đặc biệt này. Nhưng Bắc Thông Huyền hết lần này tới lần khác đạt được, cho dù hắn rất có thể tại cuối cùng đứng tại Tỉ Mã Hủ một bên, nhưng Thánh Hoàng vẫn là đối với hắn sử dụng sắc phong, vì hắn quán chú tinh thần chi lực.

Bởi vì hắn quá cần, quá cần một người thay hắn giữ vững Tây Lương, kiềm chế lại phù ba ngàn.

Thời gian của hắn không nhiều lắm, nhưng hắn còn có rất nhiều chuyện muốn làm. Mà trong đó nhất làm cho hắn khổ não chính là, Trường An phía Nam, Ly Giang lấy đông đấm người kia.

Cùng ngày tổn thương tinh lần nữa sáng lên một khắc này, hắn liền phảng phất lại trông thấy trăm năm trước kia một đám đao khách.

Bọn hắn đi thuyền vượt sông.

Phụ binh nhập Trường An.

Chỉ vì giết một người.

Đao ra.

Người không trả.

"Bệ hạ. Lão thần nghe nói Bắc tướng quân nghĩa những năm này bề bộn nhiều việc chiến sự, mặc dù tuổi gần bốn mươi, lại không vợ thất, càng không có con nối dõi."

Ngay tại Thánh Hoàng xuất thần cái này một lát, Tỉ Mã Hủ lần nữa lên tiếng nói.

"Lão thần dưới gối có một nữ tử tuổi vừa mới đôi tám, khuê nữ. Lão thần cả gan nghĩ mời Thánh thượng tứ hôn, thành tựu một đoạn này giai thoại."

Thánh Hoàng thu hồi hắn bay tán loạn suy nghĩ, ánh mắt của hắn híp lại. Khóe mắt quét nhìn lại lơ đãng nhìn sang ngồi tại dưới đài Hạ Hầu Túc Ngọc, có chút chần chờ, liền gật đầu cười nói: "Ái khanh nói quá lời, cái này chính là chuyện tốt, trăm tự nhiên vui làm này Nguyệt lão, chỉ là không biết bác ái khanh mục đích như thế nào?"

Cả triều văn võ bá quan giờ phút này đều nhìn về Bắc Thông Huyền, bọn hắn biết, chỉ cần hắn đáp ứng cái môn này việc hôn nhân, như vậy Bắc Thông Huyền quật khởi đã là trên miếng sắt đỉnh cái đỉnh chuyện. Cái này cũng không gặp kinh truyện tiểu tử, qua tới nay liền sẽ trở thành toàn bộ đại Ngụy chạm tay có thể bồng nhân vật.

Tô Trường An cùng Như Yên cũng rất khẩn trương, bọn hắn đồng dạng nhìn chăm chăm nơi xa cái này nam nhân, chờ lấy câu trả lời của hắn.

Cũng chờ lấy cổ sự này phần cuối.

Bắc Thông Huyền giống như sừng sờ một chút, nhưng hấn trên mặt biểu lộ quá mức cứng ngắc, để cho người ta nhìn không rõ ràng.

Nhưng cuối cùng, hấn vẫn lắc đầu một cái. Lại bình tĩnh đến như một đầm nước đọng thanh âm nói ra: "Đây là tại hạ may mắn!"

Tại hấn nói ra câu nói này thời điểm, Tô Trường An sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hấn kinh ngạc nhìn trước mắt hư không ngăn người, hiển nhiên là như thế nào cũng dự đoán không đến là như vậy kết quả.

Mà Như Yên trên mặt thần thái rốt cục mờ đi, đầu của nàng dần dần dưới đáy, tay mò sờ ngực kia một quyền sách, lại cảm thấy vật kia hình như có nặng ngàn cân, ép tới nàng không thở nổi.

"Tốt! Như thế..." Thánh Hoàng đang muốn nói cái gì, lại nghe một đạo âm nhu đến quá phận giọng nam vang lên.

"Chậm đã." Thanh âm kia nói như thế.

Sau đó một tuần mỹ đến tựa như nữ tử nam nhân lôi kéo một vị thần sắc âm đạm nữ tử đi tới.

Ti Mã Hù cau mày.

Bắc Thông Huyền trên mặt băng sơn lại rốt cục tại nữ tử này xuất hiện một nháy mắt bắt đầu hòa tan. Ánh mắt của hấn liền phảng phất bị khảm nạm tại trên người nữ tử, rốt cuộc không dời ra.

"Bệ hạ. Long mỗ lỗ mắng và chạm bệ hạ, còn xin bệ hạ chuộc tội." Long Tương Quân nói như vậy đạo, nhưng hấn thần sắc cũng rất tự nhiên, không có chút nào sợ hãi.

"Hả? Long ái khanh không biết có chuyện gì? Không thấy chúng ta chính đang thương nghị Bắc tướng quân cùng thừa tướng thiên kim hôn sự sao?" Thánh Hoàng một chút liền nhìn rõ đến Bắc Thông Huyền dị dạng, lấy hấn khôn khéo tự nhiên có thể nhìn ra Bắc Thông Huyền cùng nữ tử trước mắt này tất nhiên có chút liên quan. Hấn ra vẻ bất mãn mà hỏi, trong ánh mắt son thù lại bộc lộ ra hấn cũng không có bao nhiêu tức giận.

"Hoàng Thượng chuộc tội. Long mỗ mặc dù lỗ mắng, nhưng việc này lại việc quan hệ thừa tướng thiên kim chung thân, cho nên Long mỗ cũng là bất đắc dĩ mà vì đó." Long Tương Quân chấp tay nói.

"Ồ? Vậy ngươi cần phải hảo hảo nói một chút. Không người nếu là dơ bẩn bắc thần tướng thanh danh, quả nhân tất nhiên không tha cho ngươi."

"Cám ơn bệ hạ." Long Tương Quân lần nữa chấp tay, sau đó hấn đưa trong tay quạt xếp mở ra, nhìn quanh ở đây vẫn vô bá quan. Chỉ vào đang cùng Bắc Thông Huyền đối mặt Như Yên lớn tiếng nói.

"Nữ tử này! Là ta Mẫu Đan các hơn mười năm trước hoa khôi!"

"Khi đó nàng xinh đẹp như hoa, phong hoa tuyết nguyệt."

"Nàng từ đó trở đi liền một mực đợi tại ta Mẫu Đan các, một đợi liền đến hiện tại."

"Có rất nhiều người muốn vì nàng chuộc thân, nàng đều không cho phép. Ta cảm thấy kỳ quái, trên đời này vì sao lại có nữ tử thích đợi ở loại địa phương này, cho nên ta liền hỏi nàng vì sao? Nàng lại nói nàng đang chờ một người."

"Ta lại hỏi nàng người nào? Nàng lại không nói."

"Biết vài ngày trước, Bắc tướng quân hồi kinh tin tức truyền đến, nữ tử này mới vội vã chạy tới nói cho ta, nàng muốn chờ người chính là vị này Tây Lương Bắc đại tướng quân."

"Long mỗ tự nhiên không tin phía bắc tướng quân uy danh như thế nào cùng dạng này nữ tử dây dưa không rõ. Nhưng ta sợ hãi nàng này khắp nơi rải lời đồn, hủy hoại tướng quân thanh danh, cho nên liền cả gan đem dẫn tới cái này Thái Hòa điện cùng tướng quân làm phân biệt."

Thái Hòa điện lần nữa yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người lần nữa rơi vào nam tử này trên thân.

Bắc Thông Huyền lúc này cũng rốt cục thu hồi roi trên người Như Yên ánh mắt, hấn quay đầu nhìn về phía Long Tương Quân. Long Tương Quân cũng hít mắt nhìn xem hấn.

Ước chừng mấy tức thời gian trôi qua.

Bắc Thông Huyền rốt cục lắc đầu, nói ra: "Vốn không quen biết."

Hấn nói rất chậm, nhưng cũng rất kiên quyết.

Kiên quyết tựa như một thanh gai sắc đâm vào Như Yên tim, thân thể của nàng một trận lão đảo, mắt thấy là phải ngã xuống —— nàng biết, ngay tại vừa mới, nàng thua mất nàng tất cả thể đánh bạc.

Nhưng lúc này, một cái tay lại đưa ra ngoài, đỡ thân thể của nàng.

"Quả nhiên là dạng này." Long Tương Quân nhẹ gạt đầu, trên mặt của hắn không có chút nào ngoài ý muốn, tựa hồ từ vừa mới bắt đầu cũng đã biết được đáp án này. Hắn vịn cơ hồ liền muốn bất tỉnh đi Như Yên, đi tới Bắc Thông Huyền trước người.

Mặt của hắn dựa vào đi lên, cái mũi của hắn cơ hồ liền muốn áp vào Bắc Thông Huyền cái mũi, hắn thậm chí có thể rõ ràng mà hỏi nam tử này trên thân kia cổ nồng nặc cơ hồ tán không ra mùi máu tươi.

Nhưng hắn lại nếu không có chỗ xem xét.

"Vậy mà như thế." Hắn nói như vậy.

"Vậy liền làm phiền Bắc tướng quân giết cái này người xấu thanh danh tiện nhân đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Âm mưu dương mưu

(PS: Các bạn đọc: 346162676 thích quyền sách bằng hữu hoan nghênh gia nhập)

Nói xong câu đó, hắn đem xách trong tay Như Yên như là giấy rách ném ra ngoài, ném vào Bắc Thông Huyền trong ngực, nhưng Bắc Thông Huyền cũng không có mây may tiếp được nàng ý tứ.

Hắn chỉ là như pho tượng đứng ở đó, mặc cho nữ tử trước mắt này ngồi sập xuống đất, hắn lại như không nghe thấy.

"Bệ hạ đại thọ, không nên thấy máu ánh sáng." Bắc Thông Huyền liền nhìn đều không có nhìn Như Yên một chút, thật giống như nữ tử trước mắt này thật cùng hắn không hề quan hệ.

Hắn đem đây hết thấy làm được như vậy rõ ràng. Rõ ràng đến Như Yên đều không thể không bắt đầu hoài nghi, mười năm trước kia hết thấy, đến tốt cùng phải chăng chỉ là mình phán đoán ra một trận Hoàng Lương đại mộng.

"Không sao cả! Quả nhân xuất thân võ tốt, nửa đời chinh chiến, giết chết người, đâu chỉ trăm vạn. Đã nàng này hủy người danh tiết, liền do người xử trí đi." Thánh Hoàng híp mắt nói, ngữ khí của hắn lơ lửng không có định, để cho người ta đoán không ra trong lòng của hắn đến tốt cùng là làm gì muốn.

Bắc Thông Huyền gạt đầu, hắn quay người nhìn xuống cái này ngồi liệt trên mặt đất nữ tử, trên mặt hàn ý như sắt. Một tiếng kiếm minh vang lên, một thanh kiếm cứ như vậy xuất hiện ở trong hư không, thân kiếm thông thấu, mũi kiếm trực chỉ Như Yên cổ họng.

Long Tương Quân trong mắt bắt đầu lóe ra không hiểu thần thái, giống như là đang mong đợi cái gì.

Tì Mã Hủ cũng ngẩng đầu lên, hắn con mắt nửa híp tựa hồ mở ra một điểm.

Tô Trường An thân thể cung kính xuống tới, tay của hắn đặt ở chuỗi đao chỗ. Cả người giống một con bị kéo căng trường cung, giương cung mà không phát, chờ thời.

Như Yên gần như tuyệt vọng nhìn trước mắt cái này nam nhân.

Hắn vẫn là như vậy tuấn tiểu, mười năm thời gian không có chút nào cải biến dung mạo của hắn, chỉ là trên mặt hắn băng lãnh lại làm cho Như Yên cảm thấy lạ lẫm, lạ lẫm đến tựa như nam nhân trước mắt này cùng mười năm trước cái kia mặt mũi tràn đầy gió xuân thiếu niên giống như chỉ là ở tại cùng một cỗ trong túi da hai cái linh hồn.

Nàng rót cục nhắm lại cặp mắt của nàng.

Cũng rót cuộc minh bạch, nàng dùng mười năm cuộc tới gặp nhau, chỉ là một trận Hải Thị Thận Lâu. Mà bây giờ, nàng cần vì trận này đánh cược, thanh toán nàng còn sót lại thẻ đánh bạc —— mệnh của nàng!

Cuối cùng, nàng không phải Thúy Ngọc, hắn cũng không phải Nam Uyển.

Một giọt nước mắt cứ như vậy thuận khoeo mắt của nàng tuột xuống.

Địch!

Kìa là giọt nước cùng Thái Hòa điện sàn nhà bằng gỗ gặp nhau phát ra giòn vang.

Giống như là ăn ý nào đó.

Tại thanh âm này vang lên một sát na.

Bắc Thông Huyền sau lưng lợi kiếm ứng thanh mà động, hóa thành một đạo tàn ảnh bắn về phía Như Yên. Mà cùng lúc đó, một đạo đao quang tại bên ngoài hơn mười trượng lóe sáng, lói cuốn lấy linh viêm cùng tử điện, gào thét mà tới.

Keng!

Một tiếng vang giòn.

Đao quang cùng kiếm ảnh gặp nhau.

Một cái cũng không bóng người cao lớn chợt xuất hiện, hấn vuron tay, nứu lại Như Yên quần áo, mượn đao kiếm va chạm phản lực nhanh lùi lại tại mấy trượng bên ngoài.

Trong điện đám người cũng cuối cùng từ trận này biến cố bên trong lấy lại tinh thần, bọn hắn trông thấy một thiếu niên, tay phải cầm đao, tay trái vịn cơ hồ ngất đi Như Yên, khuôn mặt lạnh lùng đứng ở đó.

"Trường An!"

"Tô công tử!"

"Tô huynh!"

Mấy đạo kinh hô tại lúc này vang lên, những âm thanh này có đến từ ngoại điện, có đến từ bên trong điện, nhưng đều lộ ra lo lắng cùng kinh ngạc.

"Tô công tử coi là thật thật can đảm, dám đại náo ta Mỗ Đan các tại hạ đã là cảm thấy can đảm lắm, bây giờ lại tại bệ hạ thọ yến cũng dám xuất thủ, nghĩ đến ta Long mỗ người hay là đánh giả thấp người a." Long Tương Quân đông đưa trong tay quạt xếp nói như thế, ngữ khí của hắn không mặn không nhạt, đã không có tức giận, càng không có mừng rỡ, chỉ là mang theo nhàn nhạt trên tức. Giống như trước mắt một màn này là phá lệ thú vị tràng cảnh.

"Lớn mật! Người làm lấy Thái Hòa điện là địa phương nào! Người tới cho ta đem cái này vô tri tiểu nhi bắt lại!" Quát to một tiếng vang lên, một vị thân mang giáp trụ nam tử liền đứng lên, ngoài điện một mực chờ lấy bọn họ vệ giống như thủy triều tràn vào, nhìn chằm chằm sách Trường An.

Tô Trường An mặt mày âm trầm xuống. Hắn cầm đao tay phải bắt đầu run lên, cũng không phải là bởi vì sợ hãi. Mà là Bắc Thông Huyền một kiếm kia nhìn như mây trời nước chảy, nhưng kì thực thể đại lực trầm.

Hắn mặc dù khó khăn lắm ngăn trở một kiếm kia, hắn hồ khẩu dĩ nhiên đã bị chấn thương, toàn bộ cánh tay phải cũng bắt đầu hơi tê tê.

Hắn đỡ ở bên trái cánh tay Như Yên nhẹ nhàng để xuống, sau đó tay trái đồng thời nắm lấy chuôi đao, rốt cục ngừng lại run lên thân đao.

Hạ Hưu Túc Ngọc từ Long Tương Quân kéo lấy Như Yên đi đến trước điện một khắc này, liền biết sự tình có bất thường, nàng nhìn bên cạnh một chút thần sắc đậm mặt Hạ Hưu hiên, trong lòng xiết chặt. Liền biết đây là nhà mình ca ca tính toán. Mà không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía trên đài cao Thánh Hoàng, đã thấy hắn hít một hơi tùy ý một đám hộ vệ đem Tô Trường An vây quanh, không có chút nào ngăn cản ý tứ. Nàng càng thêm sầu lo, cơ hồ liền muốn đứng người lên đi vì Tô Trường An cầu tình, nhưng một cái tay lại vuron ra, đưa nàng sinh sinh theo về chỗ ngồi vị.

"Ngũ ca! Người..." Hạ Hưu Túc Ngọc quay đầu nhìn về phía bên cạnh vị kia khỏe miệng mang theo ảm áp ý cười nam tử, trong lòng giận lên, nhin không được liền muốn lớn tiếng chất vấn.

"Làm sao? Đau lòng đâu?" Hạ Hưu hiên lông mày nhíu lại, bung lên trong tay bình rượu khẽ nhấp một miếng, "Nhưng lợi dụng tiểu tử này chủ ý ngay từ đầu chính là người ra."

Hạ Hưu Túc Ngọc nghe vậy, trên mặt tức giận bỗng nhiên thu liễm, nàng cúi đầu xuống trầm mặc không nói.

"Đã muốn lợi dụng." Hạ Hưu hiên chậm rãi buông xuống trong tay chén rượu, ánh mắt sáng ngời bên trong bỗng nhiên lóe ra như ác quỷ hung quang "Vậy sẽ phải đem tất cả giá trị hết thảy ép khô!"

Hạ Hưu Túc Ngọc thấp đầu bỗng nhiên nâng lên, nàng nhìn xem bên cạnh cái này vẫn như cũ tuấn mỹ huynh trưởng, cái này từ nhỏ đối nàng yêu chiều, đối người ôn tồn lễ độ Hạ Hưu hiên. Nàng chợt cảm thấy nam nhân trước mắt này trở nên có một chút lạ lẫm, trở nên ngay cả nàng đều có một chút không xác định trợ giúp hắn đến tột cùng có phải là hay không một kiện chuyện chính xác.

"Chúng ta không có đường lui." Hạ Hưu hiên quay đầu nhìn về phía túc ngọc, ánh mắt hắn bên trong hào quang trước nay chưa từng có nghiêm túc, "Từ

khi tam ca chết ngày đó trở đi, chúng ta liền sớm đã không có đường lui!"

Hắn nói như vậy, sau đó hắn lại nghĩ đến muốn. Trên mặt lại phủ lên kia như gió xuân ấm áp tiều dung: "Người yên tâm, không ai tổn thương được hắn. Phía sau hắn đứng đầy trời tổn thương cùng Ngọc Hành hai vị tinh văn, phóng nhãn đại Ngụy, ai dám động đến hắn một sợi lông?"

Hạ Hầu Túc Ngọc nhẹ gạt đầu, nỗi lòng lo lắng rốt cục để xuống. Nhưng một cổ càng thêm thâm trầm lo lắng xác thực dâng lên, nàng nhìn về phía một bên ngay tại uống một mình tự rót Cổ Tiễn Quân, mà tựa hồ là có ẩn ý nào đó, Cổ Tiễn Quân cũng chính quay đầu nhìn về phía nàng. Hai nữ ánh mắt giao thoa, một cổ không hiểu về u sầu đều bò lên trên đuôi lông mày.

Trong điện bầu không khí bất đầu trở nên ngột ngạt.

Từng thanh từng thanh sáng loáng đao bị những hộ vệ kia một cái tiếp theo một cái rút ra.

Bọn hắn nhìn xem đại điện chính giữa Tô Trường An, tựa như một đám sói đói nhìn xem một đầu dê đợi làm thịt.

"Tô công tử. Giao ra nữ tử kia, có lẽ bệ hạ có thể xem ở Ngọc Hành đại nhân trên mặt mũi mở một mặt lưới." Tì Mã Hủ nói như vậy nói.

Tô Trường An sững sờ, trong cơ thể hắn tinh linh tại lúc này bắt đầu vận chuyển.

"Các người tại sao muốn giết nàng?" Hắn như vậy hỏi.

"Nàng phạm sai lầm, tự nhiên là nên giết." Tì Mã Hủ trả lời như vậy.

"Gì sai?"

"Xuất thân dê tiện, lại đến Thái Hòa điện bên trong, va chạm thánh giá, đây là một tội."

"Hỗ ngôn loạn ngữ, hủy ta đại Ngụy thần tướng uy danh. Đây là hai tội!"

"Hai tội đủ thêm, chỉ chết mà thôi." Tì Mã Hủ một đoạn này lời nói được không vội không chậm, mà đạo lý trong đó càng làm cho người tìm không ra nửa phần mao bệnh tới.

"Không đúng." Nhưng Tô Trường An lại lắc đầu.

"Như Yên tỷ tử tuy là gái lầu xanh, nhưng đoạt được thu hoạch nhưng không có nửa phần là đoạt trộm mà đến, gì nói ti tiện."

"Mà cái gọi là hủy hoại đại Ngụy thần tướng thanh danh. Các người chỉ nghe hắn nhất gia chi ngôn lại có thể nào phân rõ ai đúng ai sai?" Tô Trường An thanh tuyến càng ngày càng cao, sau cùng một đoạn văn cơ hồ là hét ra. Mà trên tay hắn đao, cũng lưỡi đao nhất chuyển cho đến cái kia chính thần tình lạnh lùng đứng ở đó Bắc Thông Huyền.

"Trò cười, chẳng lẽ chúng ta không tin Bắc tướng quân, lại phải tin tưởng cái này đẳng phụ lời nói?" Lần này Tì Mã Hủ còn chưa nói chuyện, nhưng là chung quanh một chút văn võ bá quan đã mở miệng nói nói.

Bọn hắn đã thấy rõ Thánh Hoàng cùng Tì Mã Hủ thái độ, Bắc Thông Huyền đại thế đã thành, tại Tây Lương quật khởi cũng thành định số. Cho nên bọn hắn cũng không ngại ở thời điểm này vì hắn dệt hoa trên gấm, tranh thủ một chút hảo cảm.

Tô Trường An nhướng mày, hắn nhìn xung quanh toàn trường những cái kia đứng lên quát mắng hắn quan to hiển quý. Hắn không rõ bọn hắn tại sao lại nói ra lời như vậy, hắn cảm thấy đây là một kiện rất không có đạo lý sự tình.

Cho nên hắn như thế nói ra: "Nếu như bởi vì hắn là đại Ngụy thần tướng, Như Yên tỷ tử chỉ là cô gái tầm thường, cho nên các người liền tin hắn. Vậy ta là đại Ngụy bá tước, ta nếu là nói ở đây chư vị đều phạm vào tội chết, vậy các người có bằng lòng hay không đi chết?"

Lời vừa nói ra, ngồi đầy xôn xao.

"Vô tri tiểu nhi!"

"Tự cao tự đại!"

Từng tiếng uống sao lập tức bên tai không dứt.

"Tốt!" Quát to một tiếng vang lên, vừa mới còn khí thế hung hăng văn võ bá quan lập tức mặt trắng hơn quả cà yên lặng.

Thánh Hoàng đứng lên, khoát tay áo, nói ra: "Các người lui ra đi."

Tiếng nói vừa dứt, những hộ vệ kia trường đao trong tay liền bị thu hồi trong vỏ, bọn hắn cao giọng lên tiếng là về sau, tựa như như thủy triều lui xuống.

"Bắc ái khanh nói đến nói trầm tự nhiên là tin, nhưng Tô bá tước thân là Ngọc Hành đại nhân đồ tôn ta nghĩ cũng không phải là nói bừa người. Ta nhìn không bằng dạng này, đã hai người bên nào cũng cho là mình phải, không bằng hai vị ái khanh mình thương thảo ra một cái biện pháp, không muốn vì

một cái pháo hoa liễu ngõ hẻm nữ tử tổn thương hòa khí."

Thánh Hoàng híp mắt, nói như vậy.

"Phụ hoàng, nhi thần có một lời, không biết có nên nói hay không." Lúc này, một vị tuấn nỹ nam tử đi ra, đối trên đài Thánh Hoàng chấp tay nói.

"Ồ? Cứ nói đừng ngại."

"Mỗi lần gặp phụ hoàng đại thọ, chúng ta nhi thần đều sẽ chọn lựa ra một chút danh môn tân tú làm chút giao đầu vi phụ hoàng chúc thọ. Lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng nhắc tới cũng xảo, Tô công tử chính là ta lần này mời tân tú một trong, mà Bắc tướng quân lại là đại ca mời người."

"Hiện tại Tô công tử cùng Bắc tướng quân bên nào cũng cho là mình phải, phụ hoàng để bọn hắn thương lượng, chỉ sợ không chỉ có thương lượng không ra bất kỳ kết quả, sẽ còn tổn thương hòa khí, ngược lại không đẹp."

"Nhi thần cả gan, không bằng liền để nhi thần đại biểu Tô công tử, đại ca đại biểu Bắc tướng quân, song phương giao đầu, bên thắng liền quyết định nàng này thuộc về

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Trường An Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.